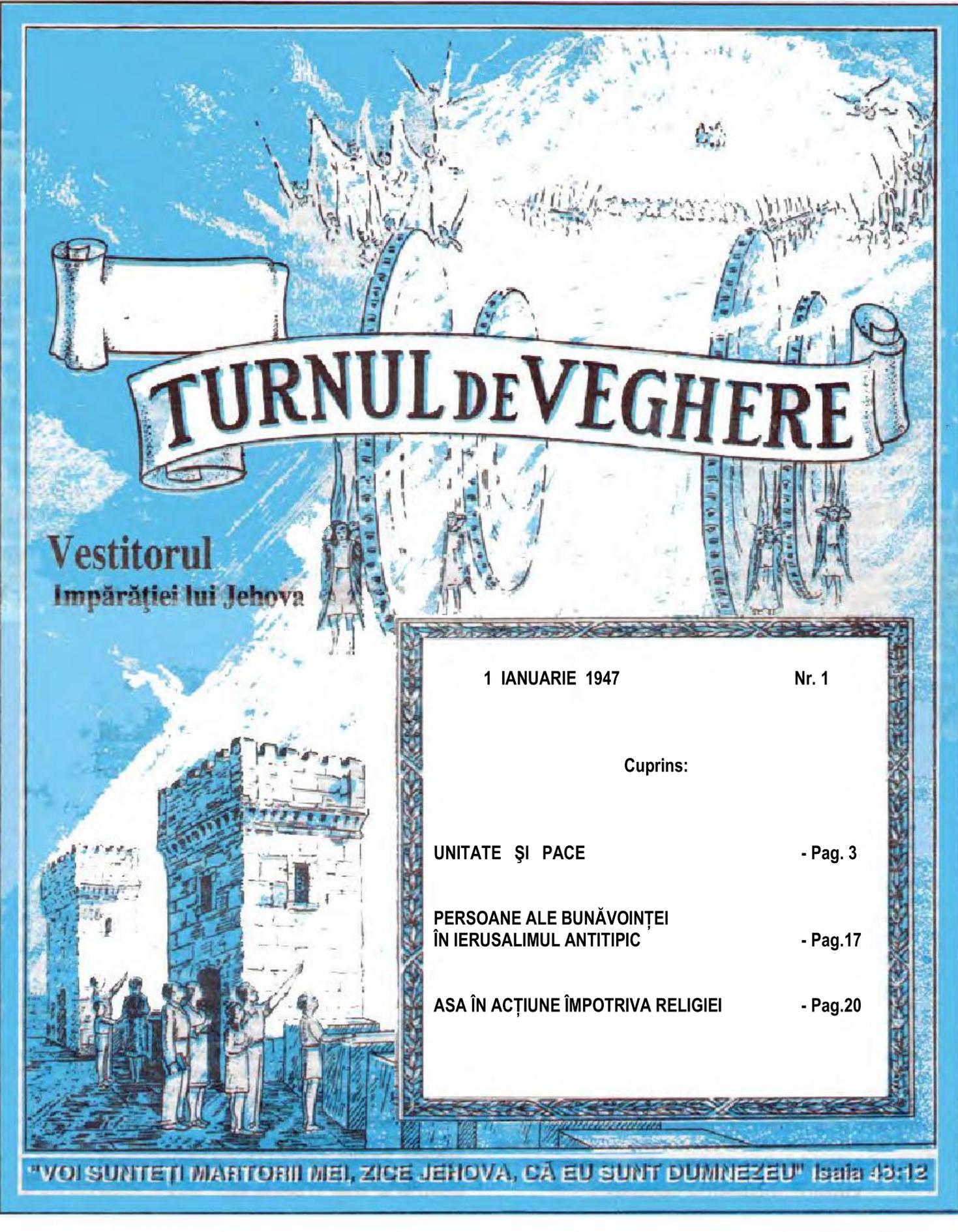

Cuprinsul revistelor din anul 1947

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1947
UNITATE ȘI PACE - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1947
CĂSĂTORIE - PAG. 25
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1947
A FI NECĂSĂTORIT SAU A TE CĂSĂTORI ÎN LUMEA DE
DUPĂ RĂZBOI ? - PAG. 49
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1947
O AMINTIRE A INTEGRITĂȚII PENTRU ÎMPĂRĂȚIA
LUI DUMNEZEU - PAG. 73
- Revista nr. 5 - 1 martie 1947
OCĂRÂRE ȘI RĂZVRĂTIRE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU - PAG. 97
- Revista nr. 6 - 15 martie 1947
MOTIVE PENTRU SPERANȚA ÎNVIERII - PAG. 121
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1947
ÎNVIERE LA O LUME NOUĂ - PAG. 143
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1947
MILĂ ȘI IERTARE DIVINĂ - PAG. 165
- Revista nr. 9 - 1 mai 1947
LIMBA, ÎNTREBUINȚAREA EI GREȘITĂ ȘI ÎNTREBUINȚAREA
EI BUNĂ - PAG. 189
- Revista nr. 10 - 15 mai 1947
INSPIRAȚIE - PAG. 215
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1947
BISERICĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIE - PAG. 239
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1947
ZI DE JUDECATĂ PENTRU ÎNDERPTĂȚIREA LUI IEHOVA - PAG. 265

- Revista nr. 13 - 1 iulie 1947
JUDECATA BISERICII ȘI A LUMII - PAG. 289
- Revista nr. 14 - 15 iulie 1947
RĂBDAREA CARE CÂȘTIGĂ - PAG. 313
- Revista nr. 15 - 1 august 1947
„FERICE DE OCHII CARE VĂD !” - PAG. 339
- Revista nr. 16 - 15 august 1947
PREAMĂRIREA CARE GARANTEAZĂ MÂNTUIREA - PAG. 363
- Revista nr. 17 - 1 septembrie 1947
FAVORIZAREA ENERGICĂ A ÎNCHINĂRII CURATE - PAG. 387
- Revista nr. 18 - 15 septembrie 1947
DAREA RAPORTULUI - PAG. 415
- Revista nr. 19 - 1 octombrie 1947
SINGURUL REGE PENTRU ÎNTREG PĂMÂNTUL - PAG. 439
- Revista nr. 20 - 15 octombrie 1947
SLUJITORII LUI DUMNEZEU AI VEȘTII BUNE - PAG. 457
- Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1947
IUBIREA OMULUI PENTRU OM - PAG. 471
- Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1947
TOLERANȚĂ PROFITABILĂ - PAG. 489
- Revista nr. 23 - 1 decembrie 1947
ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ ȘI CORPORAȚIA EI
GUVERNATOARE - PAG. 507
- Revista nr. 24 - 15 decembrie 1947
RĂSPÂNDIREA CÂNTĂRII PRINTRE TOATE NAȚIUNILE - PAG. 523

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

1 IANUARIE 1947

Nr. 1

Cuprins:

UNITATE ȘI PACE - Pag. 3

PERSOANE ALE BUNĂVOINȚEI
ÎN IERUSALIMUL ANTITIPIC - Pag.17

ASA ÎN ACȚIUNE ÎMPOTRIVA RELIGIEI - Pag.20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Ianuarie 1947

Nr. 1

UNITATE ȘI PACE

„Păstrați unitatea Duhului, prin legătura păcii”. – Ef. 4:3.

IEHOVA este Marele Unificator și Pacificator. El este Tatăl „Prințului Păcii”. O presupunere naturală, pentru ca omenirea să trăiască împreună în unitate și pace, a creat-o prin aceea, că a făcut pe toți oamenii dintr-un trup și dintr-un sânge. Iehova Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. (Fapte 17:26). Această presupunere naturală la unitate și armonie între oameni, a fost înlăturată când a intrat egoismul în inimile lor și a dus la neascultare față de El, Creatorul. Această neascultare este păcat.

2. Primul om Adam, a fost creat ca „fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38). Dacă el și femeia sa, Eva, ar fi păstrat o relațiune de ascultare, de copil față de Creatorul lor, atunci copiii lor firește ar fi fost născuți în dreptate și perfecțiune, ca și copiii lui Dumnezeu. Dacă ar fi rămas așa, atunci oamenii ar fi simțit iubire unii pentru alții și, prin urmare, ar fi avut pace împreună, ca într-un cerc de familie iubitor. Afară de aceasta, tatăl lor pământesc, Adam, ca și capul familiei omenești, i-ar fi învățat pe toți iubirea pentru Dumnezeu și închinarea lui Dumnezeu. Așa ar fi rămas unită această întreagă familie perfectă în închinarea singurului Dumnezeu adevărat, viu, și o astfel de iubire și venerare comună pentru Dumnezeu, ar fi exclus toată dezbinarea, încurcătura și discordanța dintre unul și altul. La ei s-ar fi referit atunci, tot așa ca și acum la familia spirituală a lui Dumnezeu, regula : „Dacă zice cineva : Eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos ; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede ? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El : cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său”. (1 Ioan 4:20, 21). Adam și Eva s-au lăsat însă să fie întorși de la iubirea pentru Dumnezeu prin marele potrivnic al lui Dumnezeu, Satan Diavolul. După aceea pacea a părăsit pământul.

3. Ceea ce a fost neapărat trebuincios atunci pentru unitatea și pacea oamenilor, când neamul nostru și-a avut începutul, n-a pierdut din valabilitate până în acest al șazecilea secol, socotit de la acel timp. Acest adevăr să nu-l batjocorim ca prea elementar, numai de aceea pentru că este atât de simplu și să cugetăm că nu stă la înălțimea veacului al douăzecilea, foarte instruit, progresiv, filozof în așa numita „eră a creierului”. Închinarea unită a singurului Dumnezeu adevărat, viu, pe care toate scrierile sfinte îl fac cunoscut ca Iehova, este presupunerea de bază pentru o lume nouă neîmpărțită, pașnică. Prin religie sau prin „mai multă religie” decât cum a existat pe pământ în cei șase mii de ani trecuți, popoarele și națiunile nu vor fi împăcate împreună și oamenii nu vor fi aduși înapoi la armonie cu Dumnezeu, cu singurul Izvor al vieții. Toți gânditorii sinceri admit, că religia și-a jucat rolul de a menține dezbinarea dintre oameni. Și acum vine ca preot cunoscut, un preot bătrân al bisericii Riverside din New - York și face în public

aceeași mărturisire. Pe lângă aceasta arată și deosebirea dintre religie și creștinism, închinarea lui Dumnezeu învățată de Christos Isus. Duminică, în 29 Septembrie 1946, a ținut acest preot, în biserica arhiplină, o predică, despre care „Times” din New - York din ziua următoare a raportat între altele : „Dr. Fosdick a asigurat, că speranța pentru creștinism depinde acum de aceea, de a explica lumii adâncimile cauzelor primare ale evangheliei, și a zis, că în ziua de astăzi religia, care ar trebui să unească neamul omenesc, în loc de aceasta dezbină omenirea și contribuie la mai mare zăpăceală în lume”. Făcând aluzii la revoltele de curând din India, a zis : „Lumea este cu siguranță un haos ; și că ea este un haos, nu se trage numai de la politică, de la naționalism, de la imperialism și de la toate forțele nedivine, ci din nenorocire, și de la religie”. – *New-York Times* 30 Septembrie 1946.

4. Ceea ce spune acest preot al religiei este în mod evident adevărat, că alți preoți nu îndrăznesc să o tăgăduiască, indiferent că sunt protestanți, evrei sau catolici. Prin stările care există înlăuntrul și în afara creștinătății, se dovedește pretutindeni ca adevăr, că Iehova Dumnezeu, Atotputernicul Făcător de pace, își reține pacea de la această lume ajunsă în dezordine și de la instituțiunile sale politice, comerciale și religioase. Este El atunci răspunzător pentru războaiele și necazurile ei și pentru suferințele poporului ? Nu! ; ci Satan Diavolul, „Dumnezeul acestei lumi”, trebuie făcut răspunzător pentru aceasta. După cum s-a explicat adeseori în revista prezentă, în *Turnul de Veghere*, și s-a dovedit biblic și s-a întărit prin dovada faptelor, în anul 1914 a avut loc în ceruri nașterea împărăției lui Dumnezeu, care este supusă Regelui Său uns, Christos Isus. După aceasta s-a încins, sus în ceruri, o luptă împotriva dușmanilor guvernului teocratic nou născut. Acest război, care s-a început în anul 1914, a dus la o înfrângere completă a lui Satan și a cetei sale nevăzute de demoni; așa zicând, ei au fost aruncați pe pământ, și de atunci cercul lor de activitate este mărginit la sfera pământului. De aceea a răsunat în cer o voce, care conform raportului profetic din Apocalips 12:10-12, a zis : „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Cristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos... De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri ! Vai de voi, pământ și mare ! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Aceasta arată, că Dumnezeu nu apără lumea aceasta de necazurile pe care le aduce Satan.

5. Atât timp, până când acest Satan, Diavolul, nu este legat de Regele lui Iehova pentru durata stăpânirii de o mie de ani a lui Christos Isus, nu va fi între omenirea generală unitate și pace, indiferent cât de înfrigorat vor făuri împreună planuri pentru aceasta politicienii, bărbații marelui capital, militariștii, reformatorii sociali și preoții religiei. Satan Diavolul nu este numai interesat la aceea, de a împinge omenirea tot mai departe și mai departe de la Iehova Dumnezeu și de la Regele Său Isus Christos, prin faptul că o amărăște prin suferință și nenorocire, ci el se mai străduiește disperat să turbure pacea și unitatea fraților lui Christos pe pământ, împotriva cărora a ridicat încontinuu, zi și noapte, învinuiri mincinoase înaintea lui Dumnezeu. Acuză lui Satan Diavolul împotriva fraților lui Christos de pe pământ a sunat, că nici unul din ei, după ce Satan îi va încerca și prigoni temeinic, nu va mai ține la neprihănirea sa înaintea lui Dumnezeu și nu va mai interveni în favorul supremației universale și a împărăției Lui Dumnezeu. Această învinuire a fost firește dovedită ca greșită de către aceia, care exercită creștinismul în mod credincios ; pentru că ei, după cum se exprimă Apocalips 12:11, „l-au biruit, prin sângele Mielului[Isus Christos] și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.”

SINGURA ORGANIZAȚIE VĂZUTĂ A PĂCII

6. Pe pământ nu există numai o singură organizațiune văzută, în care ar trebui și trebuie să domnească pace și unitate și unde într-adevăr acesta este cazul. Aceasta este organizațiunea învinuită pe nedrept a fraților lui Cristos. Ei țin tare la faptul, că au fost răscumpărați cu sângele lui Cristos Isus și nu-și mai aparțin lor înșiși, și că de aceea este datoria lor să servească pe Acela, care i-a răscumpărat în felul acesta, adică pe Dumnezeu, și nu pe oamenii acestei lumi. Ei rostesc în public cuvântul lor de mărturie și se dovedesc pentru Iehova Dumnezeu ca martorii Săi, ca și Fiul Său Isus, Mielul. Ei nu-și bat capul cu aceea, dacă activitatea aceasta îi face să-și piardă viața omenească. Ei nu se lasă forțați de stăpânirea de groază a lui Satan, ca să se devoteze organizațiunii sale lumești, ceea ce ar fi cazul, dacă ar tăgădui sângele lui Isus și și-ar înceta mărturia ca martori ai lui Iehova. Ei se agață de organizațiunea teocratică a lui Dumnezeu, care este femeia lui Dumnezeu și mama lor. Împotriva acestor fel de copii ai femeii lui Dumnezeu poartă Satan, dușmanul lui Dumnezeu, de aceea război, după cum citim : „Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe *femeia*, care a născut copilul de parte bărbătească [guvernul nou]. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Christos”. (Apoc. 12:13, 17). În timp ce Atotputernicul Dumnezeu nu ocrotește lumea aceasta de Diavolul răutăcios, El ocrotește și apără organizațiunea rămășiței credincioase a fraților lui Christos de atacurile dușmănoase ale lui Satan Diavolul.

7. Puterea fricii de ceea ce amenință să izbucnească pe pământ, împinge pe conducătorii politici, comerciali și religioși ca să intervină energic pentru unitatea și pacea acestei lumi. Dacă cu ajutorul descoperirii, pe care ne-o dă cuvântul lui Dumnezeu, aruncăm o privire înapoia scenei lumii vizibile, atunci vedem, cum Diavolul și demonii săi, cărora le este cunoscut că le rămâne numai puțin timp până strâng împreună pe toate națiunile și pe conducătorii lor, într-o linie de front comună, împotriva împărăției lui Dumnezeu și a Domnitorului Său, împotriva Fiului lui Dumnezeu. În sentimentele lor față de această împărăție ei nu sunt pașnici, ci sunt porniți ca să lupte pe câmpul de război al Armagedonului, până la extrem. (Apoc. 16:14-16). În fața unei astfel de împotriviri unite a lumii în contra împărăției lui Dumnezeu, și sub presiunea războiului, pe care îl poartă Balaurul, Diavolul, împotriva lor, membrii rămășiței credincioase, trebuie să fie cu foarte multă băgare de seamă la pace și unitate în rândurile proprii. Potrivnicul viclean este pornit la aceea, să conturbe organizațiunea văzută a rămășiței lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu l-a împiedecat ca să nimicească pe membrii rămășiței în ultimul război mondial, caută acum să zdrobească organizațiunea lor și prin aceasta să-i oprească de la urmarea comună a poruncilor lui Dumnezeu și de la punerea comună a mărturiei pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. Isus Christos însă le-a încredințat acum această mărturie pentru vestire.

8. În străduința sa pentru slăbirea și dizolvarea organizațiunii, Satan face ca anumiți creștini după aparență, să fie umpluți de un spirit de cugetare și lucrare independentă. El îi îndeamnă să pășească în public și să declare, că Iehova Dumnezeu nu are pe pământ o organizațiune a poporului Său unitară, strânsă, care s-ar putea cunoaște, și pe care o întrebuițează ca servul Său ales, ca să nutrească pe ai Săi, spiritual, cu adevăr prin acest serv și să le dea îndrumări, cum pot servi cu folos pe Dumnezeu, în unitate strânsă. Aceia, care au astfel de idei potrivnice organizațiunii, numesc aceasta „îmbătare de cap cu canalul”, dacă ne ținem de organizațiunea lui Dumnezeu pentru servii Săi. Ei recomandă ca poporul consacrat al lui

Dumnezeu să fie supus fără legături sau vreo formă oarecare de organizație; fiecare separat are de a hotărî pentru sine, cum poate servi pe Dumnezeu, și să fie cu totul liber, să meargă ici și colo și să caute hrană spirituală, oriunde găndește că o va găsi, scoțând fără deosebire din toate izvoarele sau canalele, și apoi fiecare trebuie să judece dacă este vorba de adevăr și de „hrană la timp” sau nu. Ei vorbesc despre aceea, că luați ca indivizi, ei înșiși sunt astfel de canale ale adevărului divin, tocmai așa de bine cum poate fi altcineva sau vreo altă organizație. Dumnezeu i-a ales în mod deosebit ca indivizi singuratici spre a oferi adevărul prezent. După cum spun ei, canalul recunoscut de ei mai demult a tăgăduit pe Domnul, așa că din el, sau prin el, vocea Domnului nu mai poate fi auzită și de aceea servii consacrați ai lui Dumnezeu să se desfacă de către el și să caute pentru ei înșiși canale noi.

9. Toate acestea au de scop să rupă legăturile între toți membrii organizației lui Dumnezeu, pentru ca să se împrăștie și să se bazeze pe aceea, că Dumnezeu, Domnul, îi va conduce în mod direct sau personal, fără ca o organizație să-i lege împreună pe toți ca frați, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, și anume după o măsură unitară în credință, în speranță și în acțiune. Dacă în felul acesta nu au nici un fel de legătură organizată, oferă potrivnicului și hoardei sale o țintă ușoară, așa că îi poate prinde unul după altul și îi poate ucide cu săgețile sale de foc. Toți, care au grijă de siguranța lor spirituală, se vor împotrivi unor astfel de concluziuni distrugătoare, cum sunt prezentate de către oameni, care caută să atragă adepți după ei. Ei vor păstra privirea pentru organizațiunea teocratică a lui Iehova limpede și netulburată, pentru ca din partea lor unitatea să fie păzită.

10. Toți oamenii împreună formează o singură familie omenească. Ei formează, așa zicând, un mare organism omenesc, sunt un trup și un sânge. Ceea ce strică unui membru, firește este stricăcios pentru toți. Neglijarea sau apăsarea unui singur membru, duce, în cele din urmă, la păgubirea întregii omeniri ca corporațiune. Că omul n-a voit să priceapă aceasta, îi aduce în ziua de astăzi urmări groaznice. De aceea este cu totul potrivit, că apostolul compară adunarea urmașilor lui Christos cu un corp omenesc perfect. El voiește să ilustreze prin aceasta, că această corporațiune de creștini sub capul ei, Isus Christos, trebuie să fie unită. Prin faptul căci compară această corporațiune de creștini cu cel mai minunat organism, pe care îl cunoaște omul, adică cu un corp omenesc, apostolul arată că Iehova Dumnezeu are o organizațiune vizibilă, și că această organizațiune vizibilă trebuie să se compună din poporul Său consacrat, al cărui cap este Isus Christos. Lasă pe dușmani și pe cei independenți, care se conduc ei înșiși, să numească aceasta, dacă voiesc, „îmbătare de cap cu canalul” ; Biblia arată, în tot cazul, că Iehova Dumnezeu a uns pe acest trup al lui Christos și numai pe el singur, cu spiritul Său sfânt. Prin el își conduce lucrarea pe pământ. Lui, și numai lui, i-a dat, prin Isus Christos, darurile Sale ale spiritului. Pentru confirmarea acestui adevăr nu trebuie decât să examinăm argumentările apostolului, în diferitele sale epistole, către adunările organizate de creștini din timpul său.

11. Adunarea din Corint a fost întemeiată de Pavel, și în epistola sa către ea, zice: „În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei muți, după cum erați călăuziți”. (1 Cor. 12:1, 2, *Am. Stan. Ver.*). Astfel de idoli, care nu erau capabili să vorbească, Iehova Dumnezeu nu i-a întrebuintat ca niște canale, pentru ca să împartă daruri spirituale. Astfel de chipuri nu au posedat capacitatea ca să vorbească, să vadă sau să învețe, și n-au putut dărui păgânilor neștiutori, de care au fost adorați, nici un fel de daruri spirituale, pentru ca să rostească adevăruri sau profeții, sau să vorbească în limbi străine. Dumnezeu dăruiește spiritul și daruri spirituale, prin Isus Cristos. „De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Isus să fie anatema ! Și nimeni nu poate zice :

Isus este Domnul, decât prin Duhul Sfânt”. (Versetul 3). Spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu, nu lucrează fără înțeles sau fără armonie cu sine însuși. El nu face pe unul să spună, Isus să fie blestemat, și pe altul, Isus este Domnul și Învățătorul. Orice spirit sau orice putere împingătoare, care face pe cineva să rostească un blestem asupra lui Isus, trebuie să vină deci de la potrivnicul lui Dumnezeu, de la Diavolul ; pentru că spiritul lui Dumnezeu este unul care unește, unul care este în armonie cu sine însuși. Spiritul Său este sfânt și de aceea îndeamnă pe creștini să mărturisească pe Fiul sfânt al lui Dumnezeu, Isus, ca Domnul, care i-a răscumpărat cu sângele Său prețios, cu jertfa Sa ca om. Acest spirit al lui Dumnezeu favorizează și menține unitatea între toți aceia, asupra cărora lucrează.

12. Dacă de la Iehova Dumnezeu, prin singurul Său Mijlocitor, Isus Christos, vine unul și același spirit, ca putere care îndeamnă, poate că tu întrebi acum, cum se face căci creștinii totuși isprăvesc lucruri diferite. Pentru ce nu-i face spiritul lui Dumnezeu capabili pe toți, pentru unul și același lucru ? Apostolul răspunde : „Sunt felurite daruri, dar este același Duh ; sunt felurite slujbe, dar este același Domn ; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune ; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh ; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh ; altuia, puterea să facă minuni ; altuia, proorocia ; altuia deosebirea duhurilor ; altuia felurite limbi ; și altuia, tălmăcirea limbilor”. – 1 Cor. 12:4-10, *The Emphatic Diaglott*

13. Felurimea darurilor și puterilor spirituale, cum sunt date diferiților creștini, nu vorbește împotriva faptului că asupra lor, a tuturor, este numai acel unul Dumnezeu și numai acel unul Domn, Isus, care este Căpetenia lor, numit de Dumnezeu, și unul și același spirit, adică aceeași putere activă dintr-un singur izvor divin. Nu toți creștinii au avut darul minune al vorbirii în limbi străine ; dar aceasta nu înseamnă că acelora care n-au posedat acest dar al vorbirii în limbi, le-a lipsit spiritul lui Dumnezeu. Darul vorbirii în limbi nu a fost singurul semn ca dovadă, că cineva a fost primit de Dumnezeu și de Cristosul Său și a avut spiritul lui Dumnezeu. Și că martorii consacrați ai lui Dumnezeu, nu vorbesc și propovăduiesc într-un mod supranatural în limbi străine, nu înseamnă prin urmare, că spiritul lui Iehova n-ar fi fost turnat asupra lor acum, în zilele din urmă. (Ioel 2:28, 29). Acele daruri ale vorbirii în limbi și ale vindecării au fost împărțite cu deosebire prin cei doisprezece apostoli și au încetat odată cu moartea lor. (Fapte 8:14-20; 10:44-47 ; 19:6 ; Rom. 1:11). Totuși spiritul, puterea activă a lui Dumnezeu, se poate manifesta în mod foarte felurit, conform scopului sfânt al lui Dumnezeu. Diferite feluri de manifestări ale spiritului nu îndreptățesc deci la concluzia, că ele lucrează unele împotriva altora și trebuie să conducă la neunire și la ciocniri. Ele trebuie să servească tuturor creștinilor spre folos, care au fost unși cu unul și același spirit al lui Iehova, al lui Dumnezeu.

14. Nu creștinul însuși își alege un dar deosebit al spiritului. Dacă această alegere ar fi lăsată în seama fiecărui creștin, atunci probabil că ar fi dintr-un fel de daruri o prisosință sau o măsură prea mare, în comparație cu celelalte feluri, și aceasta ar duce la nepotrivire și la lipsă artificială în alte daruri valoroase. Iehova însuși ia dispoziții pentru aceia, care îi sunt consacrați prin Christos, și decide, care daruri se dau fiecăruia în parte, prin spiritul sau puterea Sa activă și cui trebuie împărțite. În acest înțeles zice Pavel : „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”. – 1 Cor. 12:11, *Diaglott*.

O ORGANIZAȚIUNE CA CORPORAȚIUNE UNITĂ

15. Unul și același spirit al singurului Dumnezeu poate lucra asupra singurei organizațiuni-corporațiune divină în așa fel, încât prin membrii săi activi ai organizațiunii se manifestă în diferite feluri. Cum este aceasta posibil ? Apostolul o ilustrează. Toți membrii organizațiunii sunt unși de același spirit al lui Dumnezeu. „Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns, este Dumnezeu”, scrie Pavel către frații săi din Corint. (2 Cor. 1:21). Titlul *Christos* însemnează *Cel Uns*; și așa sunt toți membrii acestei organizațiuni sub capul lor, Christos Isus, membri ai cetei, ai adunării sau ai trupului lui Christos. Prin spiritul lui Dumnezeu sunt unși pentru serviciu, cum a arătat apostolul înainte. După această clarificare, Pavel continuă explicația sa, și zice: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa și Christos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi ; și toți am fost adăpați[saturați] dintr-un singur Duh”. – 1 Cor. 12:12, 13, *An Amer. Trans.*

16. Nu există un organism mai strâns și mai bine legat, care ar lucra mai armonios decât corpul omenesc. Cu un astfel de corp trebuie asemănată ceata lui Christos sub capul ei, Isus ; ea este, prin urmare, o organizațiune unită. Ea trebuie să rămână unită între ea și să aibă pace înlăuntrul său, pentru ca să poată trage folos din toate felurile serviciilor ale membrilor săi. Că mulți membrii individuali fac servicii, care de felul lor sunt diferite unele de altele, nu înseamnă, că organizațiunea, cu Isus ca și Cap, nu este un singur trup; tot așa de puțin ca în organismul omenesc unde din cauza diferitelor datorii ale fiecărui membru individual al acestui trup nu se face nici o dezbinare, deformare sau despărțire. Nu : trupul are diferite membre și părți care corespund unei vieți pe pământ și care-l fac capabil la stăpânire peste creațiunea animalică joasă. Ca întreg, cu un singur cap și cu puterea de viață proprie a sa în același singur sânge, ca hrană pentru trup, el formează un suflet; tot așa este și cu organizațiunea divină a creștinilor unși. Ei sunt supuși lui Isus, capului lor, și după număr sunt mulți membrii pentru diferitele servicii și datorii ; totuși Dumnezeu i-a lăsat să-și ia în ei același spirit, aceeași putere de acțiune, care vine de la izvorul de putere, Iehova Dumnezeu, și li se revarsă prin capul lor comun, Isus Christos. Deși ei ,de la început, au fost sau iudei sau neiudei, sclavi sau liberi, bărbați și femei, toți au fost umpluți cu acest spirit, pentru că formează o organizație unitară, sub un cap comun.

17. Felurimea și varietatea serviciului nu are un efect dezbinător între ei ; mai curând îi leagă același spirit. Toate serviciile sunt spre folosul tuturor membrilor organizațiunii, conlucrează la realizarea singurului scop, mai presus de toate, al organizațiunii, care constă din îndeplinirea însărcinării de serviciu, pe care a primit-o Isus, capul organizațiunii, la ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu, adică : „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea ; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru ; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, spre slava Lui”. – Isa. 61:1-3, *Am. Stan. Vers.* (Luca 4:16-21 arată că aceasta se referă la Isus)

DEPENDENȚA MEMBRILOR UNII DE ALȚII

18. Pentru fiecare membru în trupul lui Christos, Iehova Dumnezeu găsește un serviciu, pentru ca să se facă folositor, și de aceea unge pe fiecare membru cu spiritul Său sfânt, adică cu puterea Sa activă. Cugetându-se la acest fapt mângâietor, nici unui membru al trupului nu i se va părea că el este așa de inferior, încât nu se va privi ca aparținând la trupul lui Christos, numai pentru că partea sa la serviciul lui Dumnezeu nu este așa de distinsă sau nu este de o așa mare însemnătate. Că Pavel, ca un membru apostol în corporațiunea conducătoare în biserică, a declarat : „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea”, și: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere”, nu însemnează, că femeile, care sunt devotate lui Dumnezeu și sunt unse cu spiritul Său, nu ar fi o parte a trupului lui Christos sau că nu li s-ar fi încredințat și lor în el un anumit serviciu. (1Tim. 2:11,12). Spre a întâmpina o astfel de părere descurajatoare și dezbinătoare, apostolul a scris mai departe, spre ilustrare, referindu-se la trup :

19. „Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână nu sunt din trup, nu este pentru aceasta din trup ? Și dacă urechea ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup ,nu este pentru aceasta din trup ? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul ? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul ? Acum dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare, așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul ? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: N-am trebuință de tine; nici capul nu poate zice picioarelor: N-am trebuință de voi”. - 1 Cor. 12:14-21, *An Amer. Trans.*

20. Apostolul Pavel nu compară aici trupul lui Christos cu un corp, care s-ar fi întins peste veacuri și ale cărei părți diferite ar fi apărut una după alta, după șirul veacurilor, așa că în primul secol, în timpul apostolilor, ar fi fost membrele umeri și numai în veacurile de mai târziu ar fi pășit în viață celelalte membre, ca ultimele, prin urmare, în secolul nostru, în „vremea sfârșitului”, membrele picioare. După o astfel de părere organizațiunea teocratică a Domnului în primul secol ar fi fost numai umeri, pe când acuma, în „zilele din urmă”, organizațiunea Domnului s-ar compune numai din picioare. Atunci organizațiunea în primul veac, pentru că a fost numai umeri, ar fi putut trăi fără celelalte părți ajutătoare ale corpului, fără picioare. Mai departe aceasta ar însemna, că acuma, în timpul sfârșitului, „picioarele” pot trăi fără membrele superioare ale corpului, deci și fără umeri. Contrar unei astfel de păreri ,zice apostolul: „Ochiul nu poate zice mâinii: N-am trebuință de tine; nici capul nu poate zice picioarelor : N-am trebuință de voi”. – Versetul 21.

21. Așa seamănă apostolul organizațiunea văzută a Domnului de pe pământ, în mod evident, de-a lungul întregului timp al existenței sale, cu un trup întreg, care are multe membre și multe posibilități de activitate, în care toți membrii depind unul de altul. Unde membrii unei organizațiuni atârnă unul de altul, acolo trebuie să fie unire. Pentru ce ? Pentru ca să se poată face o conlucrare spre binele întregii organizațiuni și a tuturor membrilor săi. De aceea nu numai organizațiunea întinsă în toată lumea a poporului lui Iehova să ia la inimă această ilustrație schițată de apostol, ci fiecare grupă locală, ba fiecare parte de grupă a poporului organizat al lui Iehova să aplice la sine această ilustrațiune. Să luăm odată ca exemplu pe servul juridic al organizațiunii, Societatea Turnul de Veghere Bibliei și Tractate. Ea are acum, în afară de Statele Unite, în diferitele țări ale lumii, cincizeci și șapte de sucursale. De aceea, în mod necesar, toate sucursalele trebuie să se lase conduse de același principiu cu privire la unire, trebuie să rămână în armonie cu centrala și

în țările sau ținuturile lor respective trebuie să execute îndrumările biroului principal. Să presupunem că luăm următorul exemplu:

22. Pavel și Barnaba au făcut serviciu de misiune în străinătate și s-au aflat la timp la posturile lor în Antiohia, în Siria. Atunci au apărut niște elemente dezbinătoare și au făcut multă tulburare la fața locului, și s-a ajuns la explicații și discuții. Pavel și Barnaba au fost hotărâți să meargă la centrala de atunci din Ierusalim, unde s-a strâns o adunare a corporațiunii conducătoare de acolo, ca să discute amănunțit chestiunea neliniștitoare, și, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, să ia o hotărâre în privința aceasta. După ce Pavel și Barnaba au aflat această hotărâre prin corporațiunea conducătoare din Ierusalim, s-au întors înapoi, și după aceea s-a lucrat în Antiohia în conformitate cu această hotărâre. Când Pavel și Sila au îndeplinit, mai târziu, în alte provincii ale imperiului roman, vizite ulterioare de misiune, au făcut cunoscută hotărârea administrației centrale din Ierusalim și au executat-o. A învinovăți pe Pavel și Sila din cauza aceasta că „îmbată pe om de cap cu canalul”, ar fi nedrept și nebiblic. Ei au fost pur și simplu, după părere și faptă, în armonie cu organizațiunea lui Dumnezeu, a Domnului. În loc de a voi să fie democrați, să hotărască de la ei înșiși sau să-și permită ei înșiși ceva și să voiască să fie independenți, s-au supus ordinei organizațiunii și au lucrat în fiecare țară cercetată de ei, pentru pacea și unitatea ei; așa au lucrat în lăuntrul organizațiunii și cu ea împreună. – Fapte 15:1 până la 16:5.

23. Nici unul, care aparține organizațiunii, nu trebuie să cugete așa de sus despre el însuși, încât să i se pară că poate să treacă cu vederea peste alții, de pildă peste aceia, care după speranță fac un serviciu foarte simplu sau de jos. Dacă cineva, care după cât se pare face un serviciu distins sau important, se poartă îngâmfat sau respingător, aceasta nu favorizează unitatea organizațiunii. Fiecare luat ca individ singur, ar trebui să se cugete la aceea, că el personal nu este important, sau de neînlocuit; important este numai slujba de serviciu, care trebuie făcută. Aceasta stă într-o legătură mai strânsă sau o altă legătură cu fiecare altă slujbă, sau cu fiecare alt fel al serviciului în organizațiune, oricât de subordonate ar fi acestea. Unitatea organizațiunii este făcută să înainteze prin interesul neegoist pe care îl arată un membru față de altul, prin faptul că dovedește smerenie și se străduiește să ajute unui alt membru, unde nu poate face de-ajuns. Aceasta este, în cele din urmă, numai spre binele organizațiunii ca întregime și contribuie la aceea, să-i ajute înaintea lumii la vaza cuvenită. Aceasta lucrează spre slăvirea lui Dumnezeu, a Domnului, pentru că dovedește, că asupra organizațiunii se odihnește spiritul Său. El unge și potrivește mersul întregii organizațiuni, pentru ca să îndeplinească lucrarea rânduită de Dumnezeu și anume, fără durere sau ciocnire între diferitele sale părți componente. Aceasta corespunde principiului, după care Dumnezeu, Domnul, a format trupul omenesc, și așa își continuă apostolul prezentarea ilustrativă și zice:

24. „Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe. Pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate membrele au compătimire; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți un trup al lui Christos, și fiecare, în parte, mădularele Lui”. – 1 Cor. 12:22-27, *Diaglott*

25. Degetul mic de la mână și degetul mic de la picior sunt niște mădulare slabe în trup; dar ce necesare sunt pentru a putea lucra bine cu mâna și a putea merge bine! Dacă ne aflăm cumva într-o îmbulzeală, atunci desigur suntem cu grijă de degetul mic de la picior; și dacă cumva acest

mădular slab ajunge sub un călcâi greu, întreg trupul se cramponează dureros, și ca reacție ne scapă un strigăt compătimitor. Pentru bunăstarea generală a întregului corp contribuie și aceea, dacă mâinile și picioarele, în vreme rece, sunt ținute calde. Membrele trupului omenesc nu se exclud, așa zicând, unele pe altele, deși au de făcut servicii cu totul diferite una de alta; dimpotrivă lucrează împreună și au grijă reciproc de bună starea lor și ca fiecare să poată lucra în mod potrivit, fără greutate. Dacă capul, ca răsplătire pentru serviciu este încoronat, aceasta nu stârnește invidie sau pizmă în celelalte mădulare, ci cuprinde întreg restul trupului și se bucură împreună. Dacă picioarele trebuie să fie încălțate cu ghete de un aspect sărăcăcios sau stricate, un om care ține la demnitatea lui, simte aceasta cu tot restul eu-lui său și se simte prost în societatea altora și se jenează.

26. Apostolul pune importanță pe aceea, ca în adunarea lui Christos în orice timp al existenței sale pământești în „lumea rea prezentă” și în ce privește aceste relațiuni importante ale membrilor săi împreună, să se poarte exact așa, ca în trupul omenesc. Când Iehova Dumnezeu a făcut pe strămoșul neamului omenesc, pe Adam, i-a fost departe cugetul să aducă în trupul perfect omenesc partide sau dezbinări; dimpotrivă toate părțile și mădularele sale au trebuit să se îngrijească cu totul de la sine înțeles unele de altele. Tot așa trebuie să fie în acel organism mai mare, în trupul lui Christos, a cărui membrii, fiecare privit pentru sine însuși, sunt creștinii unși. Toți trebuie să ia răspundere unii pentru alții, și aceasta trebuie să se facă în iubire, cu o astfel de iubire cum a practicat-o Iehova Dumnezeu la crearea corpului omenesc. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu ?” (1 Ioan 3:17, *Am. Stan. Vers.*). Ca membri ai organizațiunii Domnului, sub Christos Isus, noi trebuie să avem iubire unii pentru alții, mai ales că e vorba de lucrarea, pe care a încredințat-o Domnul „trupului lui Christos” ca să o facă, adică vestirea evangheliei împărăției. Într-o astfel de iubire, cineva este asemănător lui Christos. Ea este un rod al spiritului lui Dumnezeu, o putere care unește și leagă foarte mult înlăuntrul organizațiunii, după cum este scris în Coloseni 3:14: „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii”. – *Am. Stan. Vers.*

27. Dacă la facerea diferitelor noastre servicii pentru Dumnezeu, ne ajutăm reciproc în mod iubitor, atunci în organizațiunea văzută a lui Dumnezeu nu rămâne loc pentru despărțiri și dezbinări, cum există în organizațiunea religiei creștinătății, care este împărțită în sute de culte, secte și așa numite „biserici”. Sub nici-o împrejurare nu se pot asemana diferitele organizațiuni sectariene ale religiei cu diferitele mădulare ale corpului omenesc, dintre care fiecare își are datoria. Pentru ce nu? Pentru că membrele trupului omenesc, deși sunt multe și au de făcut servicii deosebite, totuși formează un trup. Organizațiunea religiei creștinătății nu este un corp unit, ci unul dezbinat, și acolo se combat unii pe alții din cauza a tot felul de contradicții politice, de rasă, precum și religioase. Sectele pe care le deplânge apostolul în epistola sa, nu le aseamnă cu membrele trupului omenesc, ci numai pe membrii fiecare în particular ai organizațiunii teocratice a lui Iehova, a cărei cap este Christos Isus. (1 Cor. 12:25; 1:11-13; 3:3-5; 11:18,19). Organizațiunea religiei creștinătății nu a luat niciodată în seamă, ce a voit să ilustreze apostolul prin corpul omenesc; unitate și pace nu stăpânesc în corpul ei religios. Cum ar putea să fie ea o putere într-adevăr capabilă să dăruiască unitate și pace „lumii unită, formată de mâni omenești” la care se tinde ?

28. Pentru diferitele organizațiuni ale sectelor religioase catolice, protestante și evreiești Dumnezeu nu este răspunzător; în schimb este răspunzător, că înlăuntrul organizațiunii Sale teocratice se fac diferite servicii de mulții membrii singuratici. El, ca și Creatorul organizațiunii

Sale teocratice, a pus după plăcerea Sa pe fiecare membru al organizațiunii-corporațiune. Voința Sa este, că ei toți să lucreze în iubire unii cu alții, cum fac aceasta diferiții membrii în unul și același trup omenesc. De aceea zice apostolul: „Voi sunteți trupul lui Christos, și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli ? Toți sunt prooroci ? Toți sunt învățători ? Toți sunt făcători de minuni ? Toți au darul tămăduirilor ? Toți vorbesc în alte limbi ? Toți tălmăcesc?” Aceasta trebuie negat, judecând după fapte.

29. Într-o privință, toți membrii au putut fi asemenea, și anume în iubire. Chiar și după ce au încetat darurile supranaturale, pentru că biserica a trecut peste starea de la început a copilăriei sale, totuși iubirea trebuie să se mențină și să continue. De aceea Pavel nu dă răspunsul de la sine înțeles la întrebarea sa, ci adaugă, pentru aceia, care au vorbit în mod minunat în limbi străine, precum și pentru profeți și cei înzestrați cu alte daruri, următorul îndemn: „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună. Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit... Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. (1 Cor. 12:27 până la 13:13, *Am. Stan. Vers.*). Aceasta este o înștiințare serioasă pentru noi, și anume, din cauza fiecărui serviciu pe care îl facem în organizațiune ca un membru al ei, după darurile încredințate nouă în mod milostiv de către Dumnezeu. Noi trebuie să fim mânați de iubire către Dumnezeu și către frații noștri, dacă serviciul vrea să însemne ceva în ochii lui Dumnezeu. Cu timpul care înaintază, poate că diferite feluri de activitate și de serviciu vor dispărea, dar cultivarea iubirii în noi trebuie să țină și să ne susțină în credincioșie față de Iehova Dumnezeu și organizația Sa sub Christos.

PENTRU UNITATE INTERNAȚIONALĂ

30. Adunarea creștină din Corint, Grecia, către care a scris Pavel cele de mai sus, a fost situată tocmai la 1000 de kilometri la sud-est de la Roma; și ambele orașe au aparținut firește la două feluri de popoare. Cu toate acestea și adunarea creștină de acolo, din Roma, din Italia, a aparținut la trupul lui Christos, care a fost reprezentat și acolo. De aceea apostolul Pavel le-a trimis îndrumări asemenea acelor, care au fost adresate Corintului; căci pentru toate părțile și membrii trupului lui Christos, indiferent că erau în Roma, în Corint, sau în Ierusalim, au fost valabile aceleași îndrumări. Pentru că, ca oameni ai naționalității lor s-au deosebit, n-a făcut necesar îndrumări diferite. Ca avertisment pentru creștinii din Roma, pentru ca nimeni dintre ei să nu devină un închipuit și să gândească, că el este de un fel deosebit decât alți membri ai trupului și superior lor, așa încât să se ajungă la dezbinări, între membrii trupului, apostolul Pavel a scris după cum urmează :

31. „Pe baza slujbei mele [ca apostol și membru al corporațiunii conducătoare în biserică], eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. În al nostru singur trup avem mai mulți membrii, și membrii nu au toți aceeași slujbă ; așa formăm noi în numărul nostru total un trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. După ale noastre daruri ale îndurării ne deosebim în mod corespunzător cu harul care ne-a fost dat; dacă este vorba de darul îndurării, al proorociei, atunci să-l întrebuițăm după măsura credinței noastre; dacă e vorba de serviciu practic, atunci să ne ocupăm de serviciul nostru;

învățătorul trebuie să se îngrijească de activitatea sa de învățător, vorbitorul de cuvintele sfatului său; dăruitorul să fie darnic, supraveghetorul trebuie să fie serios, vizitatorul de bolnavi [sau unul, care face milostenie] trebuie să fie bucuros. Iubirea voastră să fie ceva adevărat, cu scârbă de rău și înclinată spre bine. Să aveți o iubire adâncă pentru frați... Rămâneți în armonie unii cu alții; alăturați-vă omului simplu, în loc să fiți ambițioși; nu fiți niciodată închipuți”. – Rom. 12:3-16, *Moffatt*.

32. Cu toate îndrumările acestea, s-a avut de scop de a favoriza, întări și păzi unitatea în adunarea creștinilor din Roma. Acestei uniri în organizațiune i se alătură apoi, ca soră, armonia păcii. Pentru a ne aminti în mod deosebit că creștinii între ei, precum și față de toți, cu care au de-a face în viața de toate zilele, trebuie să fie pașnici, Pavel mai zice: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. (Rom. 12:18, *Moffatt*). Cine ia în seamă aceste îndrumări ale apostolului, nu se va apuca să facă neliniște și să cauzeze turburare, și el va avea legături liniștite cu alții. El nu va provoca intenționat discuție, ceartă și neliniște, dacă se ajunge la ceartă și la discordie, din partea celorlalți, care se răzvrătesc împotriva vestirii adevărului din cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și perfectul Isus Christos, a avut parte de ceartă și dușmănie și a fost acuzat de răscoală, pentru că a propovăduit adevărul împărăției. Noi, urmașii săi, nu suntem deasupra lui sau mai buni decât El; noi nu putem evita, prin participarea noastră la „mărturia lui Isus Christos” și prin vestirea noastră a adevărului, de a stârni asemenea dușmănie și de a provoca discuții. Vestirea evangheliei nu are de scop să stârnească vrajbă și ceartă de cuvinte; dar dușmanii adevărului au grijă de aceasta, în mod plin de ură. Astfel de incidente sunt inevitabile, iar în aceste cazuri nu trebuie să încetăm vestirea adevărului împărăției. Pavel n-a procedat așa.

33. Dar între frați, înlăuntrul organizațiunii teocratice a trupului lui Christos, nu trebuie să existe ceartă de cuvinte, discuții, gâlceavă sau vrajbă și nu trebuie să se ajungă la astfel de relații reciproce încordate, pentru că se presupune de către toți, că iubesc adevărul și stau pentru el. Pe cât ne stă în putință să căutăm să trăim în pace cu aceia, care sunt devotați adevărului și voiesc să servească pe Dumnezeu. Dacă iubim adevărul, atunci să privim peste dorințele și sentimentele noastre personale la singurul scop care întrece totul, căruia îi servește organizațiunea Domnului, în Christos. Atunci vom trece peste micile certuri de fel personal și vom pași înainte în serviciul extrem de important al lui Dumnezeu în mod armonios cu frații noștri. În organizațiunea lui Dumnezeu trebuie să rămânem toți împreună, în armonie. Nu suntem supuși toți acelorași reguli și nu avem toți aceleași datorii generale de martori ? Nu suntem noi supuși toți la atacurile unui dușman comun, din partea lumii ? Nu suntem noi toți legați împreună, prin scopul îndreptăririi numelui și a supremației universale a lui Dumnezeu ? Desigur ! Apoi, în măsura în care depinde de noi, pe cât ne stă în puterea noastră, să trăim și să lucrăm pentru unitate și pace.

34. O astfel de cale propune înțelepciunea cerească: „Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace, pentru cei ce fac pace”. – Iac. 3:14-18, *Am. Stan. Vers.*

ȚINTA COMUNĂ

35. În orice direcție Pavel, acest apostol misionar, cu energie, a găsit cu cale și potrivit cu timpul, să transmită astfel de îndemnuri inspirate de armonie și pace. De la Roma în direcția opusă, spre răsărit, s-a adresat Asiei Mici, a scris îndrumări asemănătoare cum a trimis la Corint și Roma, și le-a expediat adunărilor din Efes și Colose, pentru că și acestea au aparținut la singurul trup al lui Christos. Către coloseni a scris: „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Christos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre”. (Col. 3:14, 15). Astăzi, când de atunci au trecut nouăsprezece sute de ani, se îndeamnă încă și acum tot la pace între rămășița membrilor trupului lui Christos, într-un timp când creștinătatea religioasă dintr-acest sau acel motiv egoist, neunită în sine, este despăcată într-o mie și mai multe părți. Spiritului care domină în creștinătatea religioasă, care caută dezbinare, rămășița fraților lui Christos nu-i voie să-i facă loc între ei; pentru că trupul lui Christos este chemat la pace; între ei trebuie să guverneze pacea lui Christos. Ei sunt prietenii Săi, nu dușmanii Săi. El trebuie să stăpânească între ei, prietenii Săi, frații Săi, ca „Prințul Păcii” al lor, mai ales acum, pentru că din 1914 a fost pus la dreapta lui Iehova, a lui Dumnezeu, pe tronul stăpânirii teocratice. „Domnia se va odihni pe umărul Lui; îl vor numi... Domn al păcii”. – Isa. 9:6.

36. Aceași îndrumare a scris-o apostolul din închisoarea sa din Roma, către efeseni: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat, pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați și păstrați unitatea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului Celui Uns [Christos]. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat o mulțime de prizonieri, și a dat daruri oamenilor”. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători”. – Ef. 4:1-8, 11, *Diaglott*

37. Aici ne oprim puțin la o întrebare, care să mărească interesul nostru față de explicațiile următoare ale apostolului; adică: Cărui scop au fost consacrate toate aceste daruri, diferiților servi în trupul lui Christos ? Să fi fost oare într-adevăr acela, să favorizeze o întrecere între un fel de servi și celălalt fel și să crească o preoțime arogantă peste laici subordonați, adică să facă deosebiri despărțitoare ? La această întrebare răspunde apostolul, în cuvintele sale următoare cu un nu hotărât. El zice : „Pentru destoinicia deplină a sfinților pentru lucrarea serviciului, pentru zidirea trupului (Celui Uns, Christos), până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Christos; ... ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, proporțional cu energia fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. – Ef. 4:12-16, *Diaglott*

38. Acum, în această „vreme a sfârșitului”, este în mod hotărât timpul, când se poate aștepta pe drept de la trupul lui Christos sau de la rămășița Sa de pe pământ, că ajunge la această maturitate în creștere spirituală și ca un trup în Christos se aseamănă cu corpul unui om matur. Maturitatea și creșterea complectă cuprinde în sine, că stăpânește unitate, adică conlucrare armonică, plină de pace a tuturor membrilor trupului Său între ei, și aceasta fiind gata de a-și da ajutor reciproc și în atârnare unii de alții. Înseamnă a sta tare în singura credință și în singura

speranță, neclintit acuma, în acest timp furtunos, când vânturile învățăturilor false ale religiei și tezele propagandei suflă puternic și oamenii lumii politici, financiari și religioși întrebunțează trucuri viclene, care nu au nimic de a face cu împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. La bărbații și femeile creștinătății se observă că se îndoiesc ca niște copii mici ,necopți,și sunt purtați încoace și încolo de aceste vânturi ale învățaturii și propagandei. Cum este obiceiul copiilor, ei se lasă tot mereu prostiți și trași pe sfoară de conducătorii nebuni după putere și vânătorii de posturi ai acestei lumi și de viclenia lor.

39. La rămășița matură a trupului lui Christos, care se află încă pe pământ, precum și la însoțitori ei credincioși de bine, lucrul stă altfel. Rămășița ,cu tovarăși ei de bine de partea sa, stă ca o unitate de nedespărțit și drept ,întocmai ca bărbații maturi, tare, neclintită și fără șovăială; ea intervine energic, fără compromis și statornic pentru adevăr și pentru procedare curată, cinstită în vestirea adevărului. Organizațiunea teocratică, care o cuprinde, stă unită și neclintită, și membrii ei luptă fără frică „umăr la umăr”, pentru credința și evanghelia împărăției lui Dumnezeu. (Filip. 1:27, 28). Uniți, luptă pentru supremația universală a Dumnezeului lor comun, a lui Iehova. Uniți, țin tare la conducerea Domnului și căpeteniei lor comune, Isus Christos. Uniți, se împotrivesc spiritului egoist încurcător al acestei lumi, se roagă în schimb pentru singurul spirit, pe care îl trimite Dumnezeu prin Christos Isus, și își deschid larg inimile acestui spirit sfânt, care în mod eficace este un spirit unitor și îi însuflețește la activitate comună, armonioasă în serviciul lui Dumnezeu.

40. Înlăuntrul organizațiunii sale văzute de pe pământ, Iehova Dumnezeu face să fie acuma pace. (Ps. 147:14). Celor nelegiuți însă le refuză pacea, și pentru lumea aceasta nu există pace. (Isa. 48:18, 22). „Prințul păcii” al Său, Christos Isus, stăpânește acum la dreapta Sa în împărăție, care a fost născută în 1914. Porunca lui Iehova către Christos sună: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”. (Ps. 110:2). Cu acei dușmani ,Iehova Dumnezeu nu va duce tratative de pace. Pe câmpul de bătaie al Armagedonului, unde vor fi înșirate toate națiunile, ca să-și ridice pentru ultima oră puterea împotriva supremației universale a lui Iehova, îi va zdrobi și nimici, și aceasta ca dovadă veșnică pentru aceea, că El este stăpânitorul legitim, nemărginit al întregului pământ și al tot restului universului. În contrast fericit cu aceasta „Prințul păcii” încoronat al lui Iehova stăpânește în mijlocul rămășiței Sale și a tovarășilor săi de bine în scop curat pașnic, pentru ca să-i țină împreună sub ocrotirea și binecuvântarea Sa, ca o unitate. Prin urmare, în mijlocul unei lumi dezbinată prin ceartă și fără odihnă, trebuie să existe o organizațiune văzută, unde stăpânește continuu pace și unitate, adică organizațiunea lui Iehova, a martorilor Săi, care este supusă „Prințului păcii”, lui Christos Isus. Ea trebuie să stea, cum și este cazul, din îndurarea lui Dumnezeu, spre preaslăvirea lui Iehova, a lui Dumnezeu, ca pildă văzută, pipăibilă, pentru pacea și unitatea veșnică a lumii noi drepte, pe care Dumnezeu o va aduce în curând prin împărăția Sa, cu Isus Christos ca rege.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce presupunere pentru unitate și armonie între copiii oamenilor a creat Dumnezeu la început ? și cum a fost înlăturată ?
2. Prin ce ar fi rămas unită familia omenească perfectă ? Care regulă cu privire la iubire s-ar fi referit atunci la ea ?
3. a) Care principiu nu trebuie pierdut din vedere, din cauza unei lumi noi neîmpărțită, pașnică? b) Ce a lucrat ca putere dezbinătoare, și cine face această mărturisire ?

4. Dacă Dumnezeu își ține pacea departe de această lume, cum de nu este răspunzător pentru războaiele și necazurile ei și pentru suferințele omenirii ?
5. La care fapte este interesat Satan acuma ? și cum a fost dovedit de către creștini ca învinuitor mincinos ?
6. Care este singura organizațiune văzută a unității și a păcii ? și pentru ce este necesar pentru ea, ca să ocrotească și să o păzească Dumnezeu ?
7. Pentru ce este necesar ca rămășița, având, în vedere dezvoltările lumii, să fie cu foarte multă luare aminte la pace și unitate în rândurile sale ?
8. Cum se servește Satan acuma de anumiți creștini aparenti, în străduința sa ca să slăbească și să dizolve organizațiunea ?
9. Toate acestea la ce țintesc ? și ce vor face aceia, care au grijă de siguranța lor spirituală, în privința aceasta ?
10. Ce arată apostolul despre organizațiune, asemănând adunarea creștinilor cu un trup omenesc ?
11. Cum arată Pavel foștilor adoratori ai idolilor muți, că spiritul lui Dumnezeu nu este unul care nu este în armonie cu sine însuși ?
12. Ce fel de daruri felurite descrie Pavel ca lucrul următor ? Prin ce, spune el, că se fac toate acestea ?
13. Pentru ce nu este varietatea darurilor și puterilor un motiv de neunire și ciocniri ?
14. Cine hotărăște despre darea darurilor spirituale ? și pentru ce așa ?
15. Ce formează acești creștini pe baza ungerii lor ? și pentru ce sunt unși ?
16. Cum se aseamănă ceata creștinilor cu un corp omenesc ?
17. Cărui bine și scop comun servesc toate serviciile ?
- 18,19. Pentru ce să nu se pară nici unui membru că este așa inferior, încât să cugete că nu aparține trupului ? și cum ilustrează aceasta Pavel ?
20. Pentru ce nu compară apostolul pe Christos cu un trup, a cărui diferite părți au existat în șirul veacurilor, independente una de alta ?
21. În ce mod face Pavel comparația cu un trup omenesc ? și cine trebuie să aibă în minte acest chip al unității ?
22. Cum ne este ilustrat aceasta prin Barnaba, Pavel și Sila ?
23. Pentru ce să nu se simtă nimeni mai presus decât alții ? și pentru ce trebuie să-și însușească toți grija unul de altul ?
24. Cum ilustrează aceasta apostolul imediat după aceea ?
25. Ce dovezi practice putem aduce pentru aceea ce scoate apostolul în evidență ?
26. În ce sentimente să preluăm răspundere unul pentru altul. Și pentru ce ?
27. Pentru ce nu se poate compara creștinătatea cu sectele și cultele sale, cu corpul omenesc și cu multele sale părți diferite ?
28. Cine este răspunzător pentru felurimea și deosebirile în servicii, și cum ?
29. În care singură privință ar trebui să fie dezvoltați la fel ?
30. Pentru ce au fost date îndrumări cu același înțeles, deși s-au adresat la adunări în diferite națiuni ?
31. Ce fel de îndrumări asemănătoare a scris Pavel către creștinii din Roma ?
32. a) Ce scop a urmărit Pavel cu învățăturile sale ? b) Pentru ce să trăim cu toți oamenii în pace, pe cât depinde de noi, și pe cât ne este posibil ?

33. Pentru ce să nu stăpânească între frați ceartă și relații încordate, ci mai bine să se facă străduințe pentru a păstra pace și unitate ?

34. În ce măsură corespunde această procedură înțelepciunii cerești, nu celei pământești ?

35. Ce fel de îndrumări asemănătoare a trimis Pavel colosenilor ? și pentru ce trebuie urmat acest îndemn de pace mai ales de la 1914 ?

36. Ce fel de îndrumare corespunzătoare cu aceasta a trimis Pavel efesenilor?

37. Care este scopul pe care l-a avut Domnul în minte cu darea acestor fel de daruri diferiților servi ?

38. Ce însemnează în timpul nostru starea de maturitate și de creștere deplină a trupului lui Christos ?

39. Cum se dovedește că rămășița și tovarășii săi credincioși sunt maturi, în contrast cu bărbații și femeile lumii ?

40. Din ce constă acum deosebirea dintre stăpânirea lui Iehova față de dușmanii Săi pe deoparte și față de rămășița Sa și de însoțitorii săi pe de altă parte?

Să se bucure cerurile și să se veselească pământul! Să se spună printre neamuri că Iehova împărățește! – 1Cronici 16:31, A.S.V.

PERSOANE ALE BUNĂVOINȚEI ÎN IERUSALIMUL ANTITIPIC

Profeții evrei, Ezechiel și Ieremia, ambii preoți din tribul lui Levi, erau contemporani. Cu toate acestea, Ieremia fost ales să profetească cu treizeci și trei de ani înainte de Ezechiel. În al douăzeci și nouălea an al activității de profet al lui Ieremia, Ezechiel a fost unul dintre tinerii care au fost duși în captivitate cu regele Ioiachin în țara îndepărtată a Babilonului de către împăratul Nebucadnețar. Această detronare a regelui Ioiachin și deportare a mii de captivi evrei în Babilon s-a datorat urâciunilor pe care Ioiachin și mulți dintre supușii săi le comiteau într-un mod religios în capitala Ierusalim și restul împărăției lui Iuda.

Deși a fost dus în captivitate, Ezechiel nu a fost ucis pentru motivul că a fost un slujitor fidel și un martor al lui Iehova Dumnezeu și nu era vinovat de urâciunile religioase comise de majoritatea concetățenilor săi. Astfel, în al cincilea an al captivității sale în Babilon, Dumnezeu a ridicat pe Ezechiel să fie profetul lui printre robii israeliți în acea țară păgână. Acolo, Ezechiel a protestat împotriva numeroaselor urâciuni care erau încă comise în Ierusalim și a dat numeroase profeții împotriva lor. În acest protest, împotriva urâciunilor religiei, Ezechiel a fost asociat cu Ieremia, deși departe, pentru că chiar în Ierusalim profetul Ieremia a făcut proteste asemănătoare în numele lui Iehova Dumnezeu împotriva urâciunilor religioase comise în acel oraș și în restul regatului. Aceste proteste profetice ale lui Ezechiel și ale lui Ieremia au continuat până la distrugerea Ierusalimului în 607 î.Cr., când multe mii de evrei, vinovați de urâciuni religioase, au fost uciși de cuceritori.

Ierusalimul din acea vreme pretindea a fi un oraș sfânt, dedicat lui Dumnezeu și capitala organizației sale teocratice de pe pământ. În acest sens, Ierusalimul necredincios a fost un tip al Creștinătății moderne, care, de asemenea, pretinde că este sfântă înaintea lui Dumnezeu și că este organizația lui vizibilă a poporului său. Prin urmare, Creștinătatea este Ierusalimul anti-tipic necredincios. În capitolul nouă al profeției lui Ezechiel este redată o imagine profetică a "urâciunilor" care se referă dinainte la răutatea făcută în Creștinătatea de astăzi. Imaginea profetică este simbolică și arată șase bărbați, fiecare dintre ei fiind înarmat cu o armă de distrugere numită "armă de masacră" și stând gata să distrugă orașul. Aceasta are o semnificație de actualitate pentru organizația religioasă numită "Creștinătate". Orașul

Ierusalim este orașul la care se face referire în tabloul profetic al lui Ezechiel și reprezintă în mod simbolic organizația corespondentă a Creștinătății, care pretinde că slujește lui Dumnezeu și lui Cristos, dar care servește, de fapt, pe Satan Diavolul. Împreună cu cei șase oameni înarmați din tabloul profetic este un alt bărbat, dar "îmbrăcat cu pânză de in, cu călimara unui scriitor alături". Acest om este comparat cu Ezechiel și Ieremia, care au fost martori credincioși ai lui Iehova în trecut și, prin urmare, el ilustrează pe martorii lui Iehova de astăzi, urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, care alcătuiesc rămășița de moștenitori ai Împărăției cerești a lui Dumnezeu încă pe pământ. Pe de altă parte, cei șase oameni cu arme de sacrificare ilustrează forțele invizibile ale Domnului care vor distruge Ierusalimul antitipic (sau Creștinătatea) la bătălia Armagedonului.

În ilustrația profetică porunca lui Iehova către omul îmbrăcat în pânză de in și cu călimara alături de el este ca să meargă prin oraș și să pună un semn pe „frunțile oamenilor care suspină și care plâng din cauza tuturor urâciunilor care se fac în mijlocul acestuia”. În mod antitipic, aceasta înseamnă urâciunile religioase care se fac acum pe tărâmul Creștinătății.

Această parte a tabloului profetic arată că martorii lui Iehova ai rămășiței lui Cristos trebuie să meargă în toată Creștinătatea și să declare mesajul lui Dumnezeu cu privire la numele și împărăția sa, iar acest mesaj include profețiile pronunțate cu mult timp în urmă de Ieremia și Ezechiel. Făcând astfel, martorii lui Iehova de astăzi pun „un semn pe frunțile” celor care doresc să învețe adevărul cu privire la planurile lui Iehova. Fruntea reprezintă locul cunoașterii și înseamnă, în mod antitipic, că persoanele de pe pământ care sunt cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu primesc o cunoaștere a adevărului lui Dumnezeu și-i dau atenție cu o minte și cu o inimă. Astăzi există în Creștinătate multe persoane de acest gen care au fost asociate cu sistemele religioase, deoarece nu știau nimic mai bun. Ele observă numeroasele urâciuni comise de religioniști contrar Cuvântului lui Dumnezeu. De exemplu, ele văd că liderii religioși sau clericii se complac în politica strâmbă a acestei lumi și în multe intrigi, învățături și practici fără scrupule și nedrepte. Ele văd clerul și îl aud proclamând doctrine false și recurgând la minciuni și înșelătorii pentru a pune în funcțiune și a duce mai departe o escrocherie prin care oamenii sunt jefuiți.

De exemplu, Ierarhia romano-catolică lucrează acum în deplin acord cu liderii politici (ca să nu mai menționăm fostele sale concordate cu Hitler și Mussolini) și face acest lucru într-un efort de a stăpâni lumea în mod arbitrar ca puterea din spatele tronului și, în cele din urmă, să ia libertățile poporului, așa cum s-a făcut odată în timpul regimurilor lui Hitler și Mussolini. Dovada este la îndemână pentru a arăta că Ierarhia merge și poartă războaie rele și tot felul de scheme crude care dăunează oamenilor și sunt spre dezonoarea numelui lui Dumnezeu. Adăugând la acestea, Ierarhia învață doctrine false nebiblice ca "purgatoriu", care, de fapt, înseamnă că o persoană, când moare, merge în "purgatoriu" și suferă chinuri conștiente, până când preoții religioși pot să ofere rugăciuni și să elibereze pe cel mort care se presupune că este acolo suferind acea pedeapsă; iar această falsitate este folosită pentru a înșela oameni creduli, pentru a strânge bani de la prietenii vii ai decedatului.

Văzând aceste multe lucruri urâcioase comise, persoanele sincere și oneste din aceste instituții religioase strigă către Domnul Dumnezeu. Fiind cu bunăvoință față de Domnul Dumnezeu, ei doresc cunoașterea lui și a căilor lui drepte și Domnul Dumnezeu aude strigătul lor și trimite mesajul său de adevăr la ei prin slujitorii săi credincioși care împreună sunt ilustrați de omul îmbrăcat în pânza de in cu călimara lângă el. Atunci când acești oameni ai bunăvoinței află despre Iehova Dumnezeu și despre Împăratul lui Cristos Isus și despre Guvernul Teocratic care stăpânește acum, ei se întorc în grabă la El și Îl slujesc pe El și pe Regele său întronat. Cei care au oftat astfel și au plâns din cauza urâciunilor religioase comise în Creștinătate și care primesc adevărul biblic și ascultă de Domnul Dumnezeu sunt cei însemnați pe fruntea lor. Aceștia sunt aceia care au asigurarea că, la distrugerea Ierusalimului antitipic (Creștinătatea) în bătălia Armagedonului, vor fi scutiți de armele de masacru ale ofițerului executiv al lui Iehova, Cristos Isus, împreună cu toți îngerii sfinți cu El. Prin urmare, ei vor supraviețui acelei bătălii și vor intra fără să moară în noua lume a neprihănirii care va urma după Armagedon. Continuând să fie credincioși în integritatea lor în întreaga lume nouă, ei vor trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ perfecționat.

MODERNUL EBED-MELEC AL BUNĂVOINȚEI

Cu ani înainte de Ezechiel, Iehova Dumnezeu a trimis pe profetul său credincios, Ieremia, să avertizeze Ierusalimul despre distrugerea sa iminentă de către împăratul Nebucadnețar și armatele sale babiloniene. În această lucrare, Ieremia a ilustrat rămășița care, astăzi, ca și martorii lui Iehova de astăzi, este trimisă să avertizeze Creștinătatea despre distrugerea ei iminentă la războiul universal al Armagedonului. Datorită credințioșiei lui Ieremia în declararea mesajului aspru al lui Iehova, Ieremia a fost aruncat în închisoare la insistența religioniștilor Ierusalimului. Cu toate acestea, în timp ce se afla în acea închisoare murdară, a apărut un prieten cu piele închisă.

Analizați acum modul în care Iehova a ilustrat foarte minunat și într-un mod simplu pe aceia care și-au pus încrederea în el, și nu în puterile lumești impunătoare. În casa regală a ultimului rege al Ierusalimului, Zedechia, era un etiopian, al cărui nume era Ebed-Melec. Numele lui înseamnă "slujitor al împăratului". El era un eunuc. (Ieremia 38: 7). El nu era un israelit; și acest lucru este asigurat de faptul că el a fost sterilizat și făcut famen, lucru pe care legea lui Dumnezeu interzicea să fie făcut israeliților. De fapt, Ebed-Melec era un prizonier al Ierusalimului necredincios, fiind un om de încredere și inofensiv, care avea acces general la casa regelui pentru a servi regelui. El nu a fost deloc de acord cu faptele dure ale casei domnești din Ierusalim și, prin urmare, Ebed-Melec a ilustrat o clasă care a este supusă astăzi Creștinătății, dar deloc de acord cu metodele dure și crude folosite de conducătorii politici și religioși ai Creștinătății. Fiind sclav, acest etiopian nu a putut urma sfatul lui Ieremia de a părăsi orașul condamnat și de a pleca la asediații caldeeni. El a văzut marea nedreptate care fusese făcută lui Ieremia prin aruncarea lui într-o temniță subterană adâncă și noroioasă. El a avut credință în Dumnezeul lui Ieremia. Prin urmare, el a ilustrat aceeași clasă ca și cei care plâng și suspină din cauza tuturor urâciunilor care se fac în oraș. Ca etiopian, un om de culoare, el a simbolizat un păcătos natural care dorește să afle de Dumnezeu. El a auzit despre planurile lui Dumnezeu prin predicarea lui Ieremia. Acest lucru este în armonie cu cuvintele din Psalmul 68:31: "Etiopia va întinde în curând mâinile către Dumnezeu".

Regele Zedechia stătea la poarta lui Benjamin din Ierusalim, probabil întreținându-se cu admiratorii săi, și tocmai atunci Ebed-Melec, etiopianul, a avut ocazia să se apropie public de rege și să-i vorbească în audiență publică. În aceasta etiopianul a ilustrat acele persoane, altele decât rămășița israeliților spirituali, care își iau poziția de partea lui Iehova Dumnezeu și vorbesc în favoarea rămășiței implicate în lucrarea de mărturie ca cea a lui Ieremia. În mod corespunzător, la începutul anului 1919 și în timp ce numeroși reprezentanți oficiali ai organizației vizibile a lui Iehova erau literalmente într-o închisoare federală, multe mii de persoane de bunăvoință față de Dumnezeu și față de poporul său au semnat cu bucurie o petiție către guvernul american care cerea ca slujitorii Societății să fie audiați și eliberați din închisoare. (Vezi *Turnul de Veghere* din 1919, pag. 101). De atunci, martorii lui Iehova a fost de multe ori aruncați în închisori din cauză că au predicat cu credințioșie mesajul Regatului către Creștinătate și multe persoane binevoitoare au venit în ajutorul lor, pentru a-i mângâia în închisoare și pentru a ajuta la eliberarea lor. Aceasta este o acțiune ca cea a lui Ebed-Melec din vechime, în timpul asediului Ierusalimului.

Apropiindu-se de regele Zedechia, Ebed-Melec etiopianul, i s-a adresat lui și i-a spus: "Domnul meu, regele, acești oameni au făcut rău în tot ceea ce au făcut lui Ieremia profetul pe care l-au aruncat în temniță; are să moară de foame acolo unde este, căci nu mai este pâine în oraș." (Ieremia 38: 9) Regele Zedechia a ascultat discursul lui și a poruncit etiopianului să ia treizeci de oameni ca să-l ajute și să-l scoată pe Ieremia din temniță. (Ieremia 38:10) Aceasta corespunde cu eliberarea poporului lui Dumnezeu care intră în închisoare sub restricții nedrepte. Etiopianul, împreună cu ceilalți bărbați, au luat măsuri pentru a-l scoate pe Ieremia din temniță și să facă acest lucru în modul cel mai confortabil cu putință, prevenind astfel cea mai puțin posibilă rănire a lui. (Ier. 38:11, 12) Aceasta arată că, în mod antitipic, urmașii credincioși ai lui Cristos Isus sunt închiși și constrânși și sunt vizitați cu ajutorul unor oameni de bunăvoință, care sunt lăudați de Regele lui Iehova, Cristos Isus, în aceste cuvinte: "Am fost în temniță și ați venit la mine". (Matei 25: 36) Etiopianul a arătat multă bunătate lui Ieremia, punându-i subsuori zdrențe

vechi, ca să-l scoată din temniță. Clerul a făcut exact contrariul atunci când a împins rămășița credincioasă a lui Iehova pe pământ în închisori și lagăre de concentrare. Prin faptul că a luat astfel de acțiuni față de slujitorii lui Iehova, etiopianul probabil a avut în minte cuvintele psalmistului, așa cum sunt prezentate în Psalmii 1-12, 102 și 69. Cei binevoitori fac eforturi pentru Domnul Dumnezeu pentru a scoate pe servii săi din închisoare, și astfel "Domnul eliberează prizonierii". - Ps. 146: 7.

Nici religioniștii, nici politicienii nu au scos pe slujitorii Domnului din temniță în acest „timp al sfârșitului”. În 1919, nu s-a făcut niciun efort pentru a face acest lucru până când oamenii binevoitori au depus o petiție urgentă la oficialitățile publice. Tot de atunci, clasa Ebed-Melec a zilelor moderne a fost cea care a arătat simpatie și interes față de slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu, pe care Domnul îi face să fie eliberați din închisoare. Eliberarea se referă la toți cei care au credincioși ca rămășiță a lui Iehova, dintre care unii au fost cu adevărat în închisoare iar alții au fost într-o constrângere asemănătoare unei închisori.

„Au tras astfel pe Ieremia cu funii și l-au scos afară din închisoare. Ieremia a rămas în curtea temniței. Astfel Ieremia a rămas în curtea temniței până în ziua în care a fost luat Ierusalimul; și el a fost acolo când a fost luat Ierusalimul”. – Ier. 38:13, 28.

Din momentul eliberării lor în 1919 și până acum, membrii rămășiței prefigurată de Ieremia, au fost sub supravegherea factorilor de conducere ca și într-o curte a închisorii, și în special la insistența clerului Creștinătății care încearcă din ce în ce mai mult să limiteze și să circumscrie libertatea de activitate a slujitorilor credincioși ai lui Iehova pe pământ. Fără a ține seama de această supraveghere și constrângere, rămășița lui Iehova și tovarășii lor binevoitori merg înainte. Ieremia a rămas în curtea închisorii până când Ierusalimul a fost luat de armatele regelui Nebucadnețar și distrus, care constrângere a lui Ieremia a prefigurată supravegherea rămășiței devotate a lui Iehova din prezent. Dar a încetat oare Ieremia să mărturisească numele Domnului Dumnezeu? Nu; nicidecum; și nici martorii lui Iehova aflați sub supraveghere astăzi nu se opresc. Citim: „Și cuvântul lui Iehova a venit la Ieremia, în timp ce era închis în curtea temniței, spunând: Du-te și vorbește lui Ebed-Melec, etiopianul și spune-i; Așa spune Iehova al oștirilor, Dumnezeul Israel: Iată, voi aduce peste orașul acesta lucrurile pe care le-am vestit în rău, și nu în bine; ele se vor întâmpla înaintea ochilor tăi în ziua aceea. Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea, zice Iehova; și nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi. Căci te voi salva în mod sigur și nu vei cădea sub sabia, ci viața ta va fi o pradă de război pentru tine, pentru că ți-ai pus încrederea în mine, zice Iehova”. – Ier. 39:15-18, *A.S.V.*

Astăzi, în fața distrugerii Creștinătății și a uciderii teribile în bătălia de la Armagedon, cei ai bunăvoinei care continuă să fie credincioși ca clasa Ebed-Melec pot lua această promisiune mângâietoare a lui Iehova pentru ei înșiși, sperând să supraviețuiască luptei Armagedonului și să intre în noua lume glorioasă a neprihănită creată de mâinile lui Iehova.

ASA ÎN ACȚIUNE ÎMPOTRIVA RELIGIEI

Religia stătea ca un puternic adversar al închinării adevărate, atunci când Asa a urcat pe tronul lui Iuda. Subtila religie a demonilor fusese cea care îl învinsese mai înainte pe odată-înțeleptul rege Solomon și făcuse ca națiunea Israel să fie divizată după moartea sa. În decursul domniei de șaptesprezece ani a primului rege al împărăției celor două seminții a lui Iuda, religia îi prinsese în cursă pe locuitori și marea ei influență n-a fost îndepărtată în cei trei ani de domnie ulterioară ai lui Abia. De aceea, când nepotul lui Roboam și fiu al lui Abia, Asa, a început să domnească peste Iuda, în anul 978 î.Cr., el se afla la conducerea unei națiuni înstrăinate de Iehova Dumnezeu și aflată în robia demonismului. Pentru a rupe lanțurile și a realiza o împăcare cu Dumnezeu era necesară o acțiune puternică și hotărâtă. A fost regele Asa un om al unei astfel de acțiuni?

Cronologia arată că Asa a domnit un an împreună cu tatăl său Abia, și că domnia sa în total a atins patruzeci și unu de ani, sau până în 938 î.Cr. De timpuriu, în domnia sa, tânărul Asa și-a adus

aminte de Creatorul lui în zilele tinereții sale și a pornit cu putere împotriva religiei demonilor, care se ținuse, pas cu pas, după împărăția iudaică, în ultimii douăzeci de ani. „Asa a făcut ce este bine și plăcut înaintea DOMNULUI Dumnezeuului său. A îndepărtat altarele dumnezeilor străini și înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești și a tăiat Astarteele. A poruncit lui Iuda să caute pe DOMNUL Dumnezeuul părinților săi și să împlinească legea și poruncile. A îndepărtat din toate cetățile lui Iuda înălțimile și stâlpii închinăți soarelui. Și împărăția a avut pace sub el.” – 2Cron. 14:2-5.

Observați efectele bune ale acestei acțiuni de grea lovitură împotriva religiei: „Pe vremea lui țara a avut odihnă zece ani. A zidit cetăți întărite în Iuda; căci țara a fost liniștită și împotriva lui n-a fost război în anii aceia, pentru că DOMNUL i-a dat odihnă. El a zis lui Iuda: Să zidim aceste cetăți și să le înconjurăm cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare; țara este încă a noastră, căci am căutat pe DOMNUL Dumnezeuul nostru. L-am căutat și El ne-a dat odihnă de toate părțile. Au zidit dar, și au izbutit.” (2Cron. 14:1,6,7). Pace, o lucrare de reconstrucție și prosperitate au urmat ca rezultat al curățirii de religie. Apoi, umplând pe bună dreptate inima și mintea poporului, în locul ce odată era ocupat în mod greșit de religia demonilor, a înflorit adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu. Este adevărat că regele Asa a fost împotriva religiei, dar asta nu însemna că el era un ateu, fără dumnezeu, împotriva închinării adevărate a lui Iehova. Nu poruncise el „lui Iuda să caute pe DOMNUL Dumnezeuul părinților lor și să împlinească legea și poruncile”?

Oamenii de stat de azi, pe măsură ce dau ascultare vocii amenințătoare a religiei organizate, ce strigă că numai ea poate asigura pacea prin a sa „lege morală”, ar face bine să recunoască înțeleapta deosebire pe care a făcut-o Asa între religie și adevărata închinare. Religia însemna ruină pentru Israel, în timp ce adevărata închinare garanta pace și protecție. Adevărul acestui fapt devine evident pe măsură ce continuă istoria despre domnia lui Asa. Aceasta arată că Asa avea o armată de trei sute de mii de lăncieri din seminția lui Iuda și două sute optzeci de mii de arcași din seminția lui Benjamin. Împotriva acestei forțe a venit „Zerah etiopianul cu o oștire de un milion de oameni și trei sute de care”. Când liniile de bătaie au fost aranjate în valea Țefata, lângă Mareșa, Asa, depășit numeric cu aproape doi la unu, a strigat la Domnul Iehova, zicând: „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare; vino în ajutorul nostru, Doamne Dumnezeuul nostru! Căci pe tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi; Doamne, Tu ești Dumnezeuul nostru; să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!” Când bătălia s-a încheiat, iudeii s-au întors la Ierusalim cu multă pradă, căci Iehova pusese pe fugă hoardele etiopiene și își binecuvântase cu victorie proprii închinători adevărați. – 2Cron. 14:8-15.

Asa a fost mișcat să întreprindă o acțiune tot mai amplă împotriva religiei. Un profet de-al lui Dumnezeu pe nume Azaria s-a întâlnit cu armata victorioasă ce se întorcea, cu regele Asa la conducerea ei, și a îndreptat atenția asupra motivului pentru triumf: „DOMNUL este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi.” (2Cron. 15:2). Aceste cuvinte influențate de spiritul lui Dumnezeu de peste profet au generat tot mai mult curaj în Asa pentru lupta împotriva demonismului. Mai mulți idoli urăcioși erau răsturnați pe măsură ce epurarea continua în Iuda și Benjamin și se extindea în cetățile pe care Asa le luase în muntele Efraim. Regele n-a realizat numai o acțiune de demolare a religiei, ci, reconstruind adevărata închinare a lui Iehova, Asa „a înnoit altarul DOMNULUI, care era înaintea pridvorului DOMNULUI.” – 2Cron. 15:8.

Până acum relatarea Bibliei a dus cititorul în anul al cincisprezecelea al domniei lui Asa și acțiunea sa împotriva religiei demonilor s-a răspândit în lungul și-n latul țării Canaan. O curățire ca aceasta nu mai avusese loc în împărăția celor zece seminții a Israelului la nord de Iuda și aceasta a atras în împărăția de sud mulți dintre cei ce-L căutau pe Domnul Iehova, care locuiau în Israel. Ei veneau la Ierusalim cu mulțimile, cu jertfe pentru Iehova Dumnezeu și într-o unitate nou fondată, liantul fiind mai degrabă închinarea adevărată decât dezbinătoarea religie. Ei au intrat într-un legământ solemn să-L caute pe Iehova și căile Lui alături de iudei. Așa de drastică era acțiunea împotriva religiei, încât pentru oricine nu-L căuta pe Iehova era rânduită moartea. Iată de ce regele Asa și-a

alungat chiar bunica [lit. *mama*; regina-mamă], pe Maaca, de la împărăție, deoarece aceasta făcuse un chip Astarteei. – 2Cron. 15:9-18.

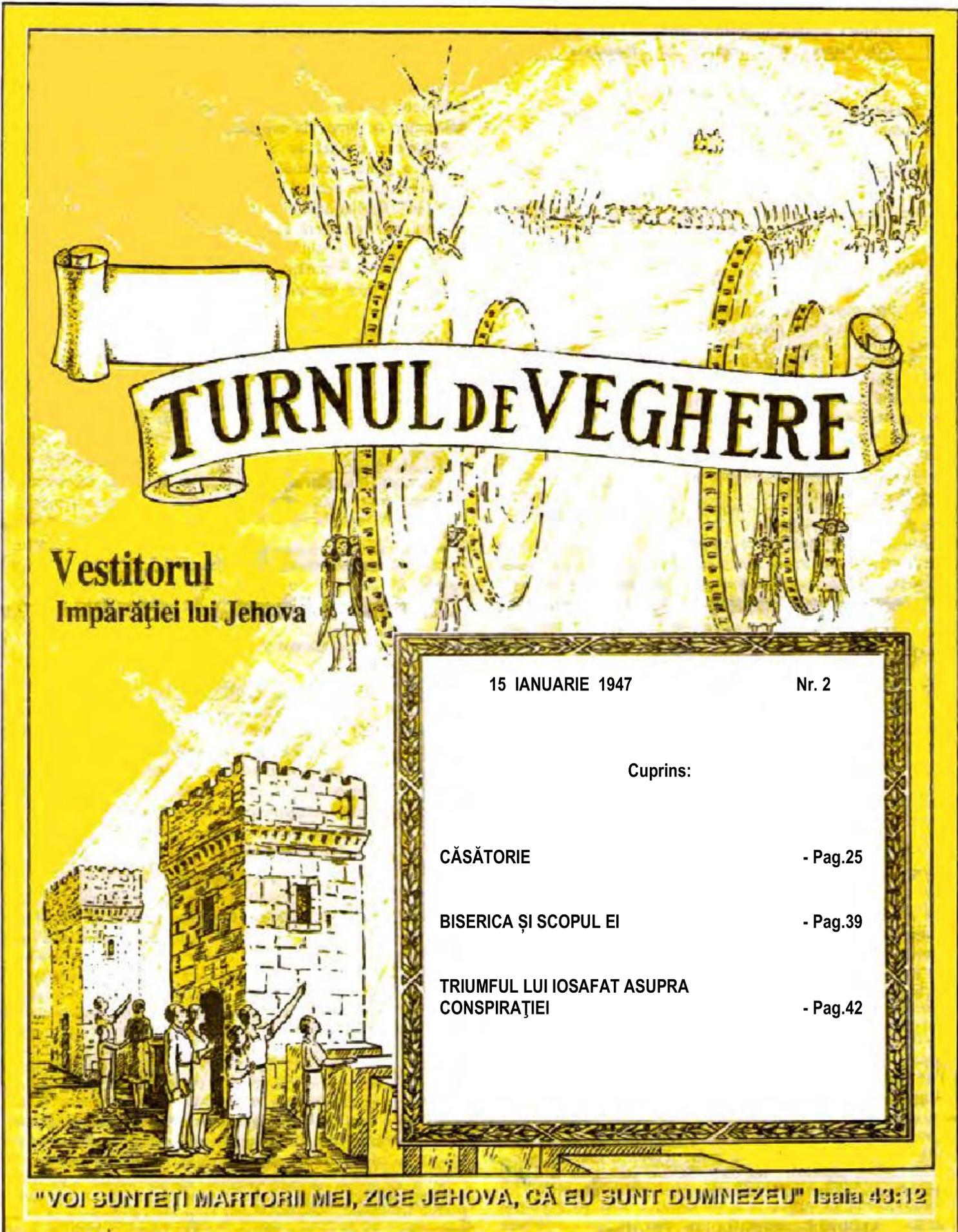
Următoarele două versete ale relatării fac un salt cronologic, zicând: „N-a fost nici un război până la al treizeci și cincilea an al domniei lui Asa. În al treizeci și șaselea an al domniei lui Asa, Baeșa, împăratul lui Israel, s-a suit împotriva lui Iuda.” (2Cron. 15:19; 16:1). Împăratul Baeșa al Israelului a murit în anul al douăzeci și șaselea al domniei lui Asa, ceea ce face imposibilă prezența lui la construirea Ramei în al treizeci și șaselea an al lui Asa. (1Regi 16:6-8). Nota marginală la 2Cronici 16:1 ne dă sugestia lui Usher că acesta era al treizeci și șaselea an al lui Iuda ca împărăție de două seminții; ruperea celor zece seminții de Iuda, peste care Asa era acum rege, a avut loc cu treizeci și șase de ani înainte. Dacă acesta este sensul textului, atunci construirea Ramei de către Baeșa a avut loc în al șaisprezecelea sau al șaptesprezecelea an al lui Asa. Acesta era un moment potrivit pentru acțiunea lui Baeșa, deoarece scopul său în clădirea Ramei, exact la nord de Ierusalim, era să oprească exodul oamenilor spre și din Iuda, pentru că numai cu un an sau doi înainte atât de mulți izraeliți emigraseră din Israel în Iuda. El abia dacă amâna acțiunea mai mult, decât să oprească exodul supușilor săi.

Contramăsura lui Asa a fost o greșală. El l-a mituit pe Ben-Hadad, regele Siriei, cu aur și argint din templul de la Ierusalim, pentru a ataca Israelul la nord. Aceasta l-a adus înapoi pe Baeșa din Rama în apărare împotriva Siriei, lăsând Rama să fie demolată de Asa. Exprimarea nemulțumirii lui Iehova a venit la Asa prin intermediul lui Hanani, văzătorul. Regele se încrezuse mai mult în Siria, decât în Iehova. El a pierdut din vedere puterea lui Iehova de a elibera, la care fusese martor prin punerea pe fugă a puternicei armate de un milion de etiopieni. Purtătorul de cuvânt al lui Iehova Dumnezeu a continuat: „Căci DOMNUL își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie.” – 2Cron. 16:2-9.

În darea de seamă despre sine, regele Asa mai adaugă o altă greșală. În loc să accepte mustrarea cu smerenie și să manifeste căință, Asa „s-a mâniat pe văzător și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui”. Aici Asa a acționat din nou ca un nebun, căci „mânia locuiește în sânul nebunilor.” (Ecl. 7:9). Acest lucru este mai ales așa atunci când mânia este îndreptată spre unul din martorii Domnului, deoarece atunci pornirea de moment este lăsată să izbucnească împotriva Domnului Însuși. Este posibil ca această mișcare împotriva văzătorului să fi cauzat proteste din partea poporului; în orice caz, atunci când servul lui Dumnezeu a fost întemnițat „Asa a apăsă și pe unii din popor în același timp.” – 2Cron. 16:10.

Ultimii ani ai vieții regelui Asa n-au trecut prea plăcut. În al treizeci și nouălea an al domniei lui, el a fost lovit de o boală la picioare, care a continuat să devină din ce în ce mai dureroasă. „Chiar în timpul bolii lui, Asa n-a căutat pe DOMNUL, ci a întrebat pe doctori.” (2Cron. 16:12). Totuși, aceștia s-au dovedit a fi doctori de mică utilitate pentru Asa. Mulți învățați în Biblie cred că Asa era chinuit de gută. În paranteză fie spus, numele acestui rege care s-a încrezut în doctori umani înseamnă „vindecător; doctor”. La doi ani după debutul bolii, în al patruzeci și unulea an al domniei sale, în 938 î.Chr., Asa a murit și i s-a făcut o înmormântare onorabilă în cetatea Ierusalim. Cel care l-a înlocuit pe tronul lui Iuda a fost credinciosul său fiu Iosafat. – 2Cron. 16:13, 14; 17:1.

În pofida numeroaselor greșeli ale lui Asa, ca și în cazul strămoșului său, regele David, se pare că balanța atârână în favoarea sa. Acțiunea sa împotriva religiei demonilor, care lovise ca o plagă Iuda atât de mulți ani, a fost suficient de puternică pentru a o smulge din rădăcini și pentru a planta încă o dată în locul ei adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu. Relatarea divină sprijină acest punct de vedere de aprobare finală pentru Asa, atunci când zice: „Asa a făcut ce este bine și plăcut înaintea DOMNULUI Dumnezeului său”. Din nou relatarea mărturisește: „Inima lui Asa a fost în totul a DOMNULUI în tot timpul vieții lui.” – 2Cron. 14:2; 15:17.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IANUARIE 1947

Nr. 2

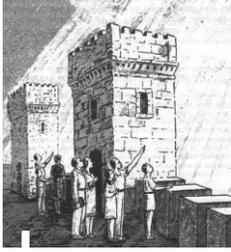
Cuprins:

CĂSĂTORIE - Pag.25

BISERICA ȘI SCOPUL EI - Pag.39

TRIUMFUL LUI IOSAFAT ASUPRA
CONSPIRAȚIEI - Pag.42

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Ianuarie 1947

Nr. 2

CĂSĂTORIE

„Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. – Mat. 19:6

Iehova a încheiat prima căsătorie între bărbat și femeie. Toate îngrijirile pentru aceasta le-a făcut El însuși, conform scopului Său bun. Lucrul a fost bun în ochii Săi. El a adus pe bărbat și pe femeie în starea potrivită unul cu altul. Iehova Dumnezeu, Creatorul lor, i-a împreunat ca să fie un trup. N-a fost voința Lui, ca o altă creatură să încerce, să-i despartă unul de altul; nici moartea n-a trebuit să facă aceasta, pentru că Dumnezeu le-a dăruit perspectiva să trăiască veșnic pe pământ, într-o lume care nu cunoaște moartea. De aceea a înștiințat pe bărbat și prin el pe femeie, de călcarea care duce la moarte. Instruită greșit, și fără să întrebe pe bărbatul ei, femeia a făcut cu toate acestea pasul acesta. Aceasta a amenințat să desfacă căsătoria lor prin moarte sau prin nimicirea femeii. Deoarece bărbatul nu a dorit ca legăturile de căsătorie să fie rupte prin moartea probabilă a femeii din cauza pasului ei greșit cumpănit, el a săvârșit neascultare împreună cu ea, ca să moară și să fie nimic cu ea. Cu toate acestea, după trecerea unui timp mai îndelungat, au fost despărțiți unul de altul prin moarte, după ce au trăit împreună mai mult de o sută treizeci de ani, (Gen. 4:25, 26; 5:3,4). Această primă căsătorie omenească a avut un sfârșit tragic. De atunci încoace căsătoriile pe pământ au adus cu sine totdeauna greutate în trup pentru aceia, care au legat astfel de legături.

2. „Până când ne desparte moartea”, după regula aceasta, după cum spun rapoartele, nu merge în ziua de azi în prea multe căsătorii. Din Suedia se anunță o creștere epidemică de divorțuri și în unele ținuturi cu populație deasă a Germaniei, ca în Berlin, există mai multe divorțuri decât încheieri de căsătorii. („*Times*”, New-York, 13 Octombrie 1946). Mulți americani au fost îngroziți de raportul publicat în Septembrie 1946 a oficiului federal pentru siguranța publică, a unui oficiu al guvernului Statelor Unite. La puțin timp după aceea Consiliul confederației bisericilor lui Christos din America a rugat pe comunitățile religiei asociate cu el, să facă ceva pentru reducerea divorțurilor. Acel raport pe țară a arătat, că în 1945 au fost admise 502.000 de divorțuri, cu 25 de procente mai mult ca în 1944, care și el a fost un an record. Comparat cu căsătoriile încheiate în anul 1945, cele 502.000 de divorțuri au însemnat, că în Statele Unite la fiecare trei încheieri de căsătorie a fost un divorț. („*Times*” New-York, 16 Septembrie 1946; 20 Octombrie 1946) Pentru anul 1906, numărul căsătoriilor desfăcute pe baza legii în Statele Unite a fost numai de 72.062, așa că divorțurile s-au înmulțit de 6,9 ori mai mult, deci aproape s-au făcut de șapte ori mai multe; până în 1924 s-a făcut numai o dublare, din care reiese, că cea mai mare creștere de divorțuri a avut loc în ultimii 22 de ani. Din 100 de cazuri în anul 1923, divorțul s-a pronunțat în 35,3 cazuri din cauza cruzimii, în 33,2 cazuri din cauză de părăsire răutăcioasă și în numai 10,5 cazuri din cauză de necredință conjugală.

3. Multe motive din care în ziua de azi, în contrazicere cu Sfânta Scriptură, se acordă un divorț, dovedesc că în general se înțeleg foarte puțin scopurile laudabile și datoriile înalte ale

căsătoriei. Presupoșii „creștini” au în mod vădit puțin respect de cuvintele lui Isus, pe care pretind a-L urma, și care zice: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. (Mat. 19:6, *Moffatt*). În mod cu totul evident și distrugătorul rău de căsătorie, Satan Diavolul, se străduiește să facă căsătoria disprețuită, pentru ca prin aceasta să defăimeze pe întemeietorul căsătoriei, pe Iehova Dumnezeu. Unul dintre scopurile viclene, de care este mânat Satan, este în mod netăgăduit acela, să molipsească pe creștinii adevărați, care aparțin la organizația lui Iehova, printr-un dispreț lumesc pentru datoriile căsătoriei și obligațiunile morale și prin aceasta să-i îndemne la practicile rușinoase ale acestei lumi. Pentru fericirea noastră pământească și binele nostru spiritual, este desigur timpul de a privi această chestiune serioasă direct în ochi și de a discuta chestiunea căsătoriei deschis, sincer și liber, în lumina prezentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu pentru ca prăbușirea lumii în această privință să poată fi oprită cumva; ci mai curând va cinsti pe Creatorul legământului căsătoriei, arătând măsura Sa înaltă, vrednică de laudă. Prin aceasta membrii poporului Său consacrat vor fi îndrumați pe căile acelei purtări, pe care cu siguranță câștigă viață veșnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Scopul ei

4. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat”. (Evrei 13:4) Aceste cuvinte ale apostolului Pavel sunt un sfat limpede sau o înștiințare și înseamnă, prin urmare: „Căsătoria să fie ținută de către toți în cinste, și păstrați patul căsătoriei fără pată”. (*Moffatt*). Atunci, în Eden, căsătoria a fost introdusă între copiii pământești ai lui Iehova, ai lui Dumnezeu, de către El, în mod cinstit. Adam a fost un „fiu al lui Dumnezeu” omenesc, și femeia sa, Eva, a fost de asemenea o creațiune a lui Dumnezeu. (Luca 3:38) Ei au fost o pereche perfectă, potriviți desăvârșit unul cu altul, și căsătoria lor a avut loc înainte ca să săvârșească împreună păcatul neascultării față de Dumnezeu. Scopul căsătoriei lor este arătat clar de Biblie în cuvintele proprii ale lui Dumnezeu. Cuvintele Sale ne arată scopul de temelie a fiecărei căsnicii omenești, adică: de a naște alți membri ai familiei omenești, de a aduce în existență mai multe creaturi de fel omenesc.

5. În timp ce primul capitol din Geneza ne dă un raport general despre facerea oamenilor, capitolul al doilea ne oferă un raport amănunțit, continuativ despre crearea lor. Mai întâi Iehova Dumnezeu a format pe primul om, pe Adam, către sfârșitul zilei a șasea a creațiunii. Acesta a fost timpul, când bărbatul, primul om, ca singurul reprezentant al felului său, a trăit singur pe pământ. „Iehova Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. Iehova Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. (Gen. 2:7, 8, 15-17, *Am. Stan. Ver.*) Cu aceste cuvinte a dat Dumnezeu capului familiei omenești, lui Adam, legea Sa, porunca ascultării, o ascultare care trebuia încercată prin aceea ca să se abțină de a mânca dintr-un pom din care îi era interzis. Printr-o ascultare continuă față de Dumnezeu, Adam, omul singuratic, s-ar fi putut bucura de viață veșnică în Edenul pământesc. El n-a avut trebuință de urmași omenești pentru a-și menține numele, căci pentru aceasta a fost el însuși în stare.

6. Adam a fost singurul în felul său pe pământ; dar Dumnezeu la facerea globului pământesc nu a avut de scop să lase singur pe bărbat ca să îngrijească grădina Eden și să supravegheze pământul. Starea de necăsătorit a lui Adam n-a fost în sine o stare rea, însă Dumnezeu s-a gândit cum ar putea să mărească bucuria omului și să-i înmulțească privilegiile și să compenseze poziția sa față de cea a altor creaturi de pe pământ. „Iehova Dumnezeu a zis: Nu este

bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. Iehova Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit nici un ajutor, care să i se potrivească”. (Gen. 2:18-20, *Am. Stan. Ver.*) Din această explicare criticii necredincioși ai Bibliei au înțeles, în mod fals, că Adam a fost prima creațiune pământescă a lui Dumnezeu, și Biblia se contrazice, prin urmare, pentru că în primul capitol al Genezei este spus, că Dumnezeu a făcut peștii și păsările în ziua a cincea a creațiunii și apoi, în ziua a șasea, înainte de Adam, a făcut alte animale inferioare de uscat. Ceea ce se spune conform citatului de mai sus în capitolul al doilea, nu înseamnă, în mod necesar, că toate celelalte creaturi pământesti au fost create mai târziu decât Adam, așa că el în Eden n-ar fi avut nici societatea animalelor.

7. Din cauza ciudățeniei ebraice, în care limbă a fost scrisă cartea întâia a lui Moise, nu se naște nici o greutate cu privire la rândul creațiunii. *Bible Emphasised* a lui Rotherham traduce ebraica în mod just, după cum urmează: „Și Iehova Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să rămână singur; am să-i fac un ajutor, ca perechea sa. Acum Dumnezeu *făcuse* din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om”, etc. Traducerea catolică *Douay* sună: „Și deoarece Dumnezeu, Domnul, a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam „ca să vadă cum are să le numească...” În felul acesta spune Biblia în amândouă capitolele sale dintâi în mod armonios, că lumea animalică a pământului a fost creată mai curând decât omul.

8. Animalele au făcut viața pentru Adam interesantă și plăcută, dar nu i-au oferit o societate de aceeași valoare. Omul perfect n-a fost hotărât pentru aceea ca să se unească cu ele prin acțiuni, cum Iehova le-a osândit mai târziu prin Moise în legea Sa. (Vezi Leviticul 18:23, 24; 15:16; Exodul 22:19 și Deuteronomul 27:21) Prin faptul că Dumnezeu a făcut pe om să cunoască și să numească toate animalele, i-a procurat vedere, că între ele n-a existat pereche pentru om. În aceste animale omul nu și-a găsit chipul. Dumnezeu, Creatorul, ar fi putut crea direct alți oameni perfecți, ca tovarășii lui Adam; atunci însă ar fi fost, ca fiii lui Dumnezeu, cum a fost și Adam, numai frații lui Adam, deci asemenea lui până la o singură excepție, că el a fost primul la creare. Dumnezeu însă nu și-a propus să umple pământul în felul acesta cu creaturi omenești care să corespundă chipului și asemănării Sale. El a hotărât ca Adam să aibă un „ajutor” sau o „ajutoare”, pe cineva, care să stea înaintea lui ca perechea corespunzătoare și în felul acesta să-l completeze. Cu privire la prima căsătorie, Dumnezeu a creat o astfel de tovarășă, un astfel de ajutor, ca pereche a bărbatului. El a făcut să vie un somn peste Adam și a creat apoi femeia, întrebându-se ca substanță de bază o coastă din partea lui Adam.

9. Prin aceasta femeia pe pământ a fost ruda trupească cea mai apropiată a lui Adam, și el a recunoscut acest fapt, după ce Dumnezeu i-a dat cunoștință, cum a fost creată femeia. Ca Creatorul-Tatăl ei - Iehova Dumnezeu a dus pe femeie la Adam în locuința sa în Eden, pentru ca să locuiască cu el. Astfel a îndeplinit Dumnezeu prima încheiere de căsătorie. „Și omul a zis: Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie [*Ișa*], pentru că a fost luată din om [*Iș*]. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta [*Ișa*] sa, și se vor face un singur trup” .(Gen. 2:22-24). Formată dintr-o parte a lui Adam, Eva a fost de la început un trup cu el. Adam, bărbatul [*Iș*] a dat animalelor numele lor și a dat acum femeii un nume. El a numit-o după ceea ce a fost el, a dat numelui numai o terminație feminină [*Ișa*], prin ceea ce a fost arătată în creațiune ca partea femeiască a soiului om.

10. Dumnezeu nu a voit ca omul și femeia să ducă o viață separată unul de altul; ei aparțineau împreună. De aceea Dumnezeu i-a făcut să fie un trup în mod intim, prin faptul că i-a adus împreună și i-a unit în legăturile comunității și țintei unitare. Apostolul Pavel a amintit creștinilor că Adam și Eva, prin felul creării lor au fost un trup, zicând: „Pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei. Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci dacă femeia este din bărbat, tot așa [la înmulțire, când se nasc copiii] și bărbatul din femeie, și toate sunt de la Dumnezeu”. (1 Cor. 11:7-12) Prin faptul că această primă pereche de oameni a născut copii, întreaga familie omenească nu este o amestecătură, ci a ieșit dintr-un trup, sânge și oase – Fapte 17:26.

11. Adam a recunoscut imediat scopul căsătoriei, căci a vorbit de starea de tată și de mamă. El a văzut dinainte efectul de mai târziu al căsătoriei, căci a spus, că fiul care părăsește pe tatăl său și pe mama sa ca să se căsătorească cu o fată, va fi un trup cu ea: „Și se vor face un singur trup”. Dumnezeu însuși a dat exemplul pentru această unire în trup, prin faptul că pe femeia, pe care a dat-o lui Adam de soție, a făcut-o din substanța vie a lui Adam.

12. Acestei prime perechi omenești Dumnezeu i-a dat binecuvântarea Sa și a făcut cunoscut în același timp scopul unei astfel de uniri a sexului bărbătesc și femeiesc. Despre aceasta ne spune primul capitol al Genezei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. (Gen. 1:27,28) La început Dumnezeu a creat numai pe bărbat în chipul lui Dumnezeu. După aceea a împărțit pe bărbat în bărbătesc și femeiesc, prin faptul că a făcut pe femeie dintr-o parte a lui Adam. El a făcut aceasta ca să îndeplinească împreună datoriile căsătoriei și împreună să ia parte la aceea să umple pământul, întreg globul pământesc, cu creaturi de felul lor, cu bărbați drepti și perfecți și cu femei drepte și perfecte. Acei copii de parte bărbătească și femeiască au fost născuți pentru ca și ei să se unească în starea căsătoriei și să aibă parte la îndeplinirea însărcinării divine de a umple pământul cu oameni. Așa a fost prin aceea, că Dumnezeu a creat lucrurile în felul acesta, iar patul căsătoriei, de la începutul începutului, a fost aprobat de Dumnezeu și a fost făcut ca ceva cinstit, respectabil și normal.

13. Datoria pe care a dat-o Dumnezeu acestei perechi în Eden de a naște copii și, prin aceasta, să umple întreg pământul, a fost firește uriașă. Și totuși Dumnezeu nu a găsit de bine, ca din cauza mărimii acestei îndatoriri să facă două sau mai multe femei pentru Adam și cu aceasta să înceapă căsătoria dublă sau cu mai multe femei. Dumnezeu i-a dat numai o femeie; și cine vrea să zică că această rânduială n-a fost perfectă, chiar dacă sunt luate în considerare toate necesitățile în cazul acesta? Corespunzător acestui model original, Dumnezeu a poruncit deci, ca omul căsătorit să aibă o femeie, cu care să fie un trup. Și declarația lui Adam că mirele trebuie să părăsească pe tatăl său și pe mama sa și să se lipească de femeia sa, este în armonie cu felul poruncit de Dumnezeu la început. În timpul vechi, Dumnezeu a permis chiar și între cei aprobați de El introducerea căsătoriei cu mai multe soții; mai târziu însă a restatornicit forma originală cu privire la ordinea dreaptă a căsătoriei printre urmașii Fiului Său iubit, pe care apostolul îl numește „ultimul Adam” „Domnul din cer”. – Mat. 19:9; 1Cor. 7:2; 15:45; 47.

14. După cum poate vedea un om înțelegător din toate cele spuse, acea primă pereche de căsătoriți din Eden, conform Sfintei Scripturi, a săvârșit păcatul neascultării, nu prin aceea că ar fi

neglijat sau ar fi zăbovit să înceapă cu împlinirea însărcinării divine pentru popularea pământului și păcatul n-a constat nici din relațiuni sexuale. El s-a compus din mâncarea fructului din pomul cunoștinței binelui și răului, pe care Dumnezeu l-a plantat în grădină, încă înainte de facerea lui Adam și a Evei. Că au mâncat din aceasta, a fost împotriva poruncii lui Dumnezeu. Nu dorința după copii a fost aceea, care a îndemnat pe Eva să mănânce din fructul oprit, ci ea a căutat cunoștințe, prin care ea și Adam, după cum a spus șarpele, vor câștiga înțelepciune, li se vor deschide ochii, vor deveni „ca zeii” și vor cunoaște binele și răul. (Gen. 3:1-6). Biblia raportează, când și-a făcut Adam pentru prima oară datoria conjugală față de Eva, adică DUPĂ ce au păcătuit și au fost alungați din grădina Eden. Ea spune: „Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain”. – Gen. 4:1, *An Amer. Trans. ; Moffatt*

15. Scopul definitiv al căsătoriei se poate vedea și din aceea, cum a ținut Dumnezeu în viață în timpul potopului neamul omenească care se trage de la Adam. În cazul acesta Noe a primit de la Iehova Dumnezeu îndrumarea să aducă în corabie animale de fiecare fel și să fie cu băgare de seamă, ca din fiecare fel să fie cel puțin două. Dumnezeu a zis: „Să fie o parte bărbătească și una femeiască”. Pentru ce? „Pentru ca să le ții vie sămânța pe toată fața pământului”. (Gen. 6:19; 7:2, 3) Din rapoartele despre potop se poate vedea, că Noe a urmat chipul de la început pentru om și a avut numai o femeie: și fiii săi au urmat pilda tatălui lor și fiecare a avut numai o femeie, așa că în potop numai tocmai acei opt oameni au fost păstrați. (Gen. 7:13; 2 Petru 2:5). Prin faptul că Biblia arată apoi, căci căsătoria servește unui scop drept, și că soț și soție se împărtășesc de pat în mod drept și cinstit, raportează ce a zis Iehova Dumnezeu, după ce au părăsit corabia: „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul. Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!” (Gen. 9:1,7) Prin aceea, că supraviețuitorii bărbătești ai potopului au avut atunci fiecare numai o femeie, familiei omenești i s-a pus înaintea ochilor regula de căsătorie de la început, făcută în grădina Edenului. În această privință aceasta a fost o prefigurare despre aceea, cum se formează viața de căsătorie pe pământ la începutul lumii noi a dreptății, după ce întinsul război al Armagedonului a inundat pământul și l-a curățit de toți nedreptii.

Mai multe femei

16. Nu chiar cel dintâi, ci primul caz raportat nouă, când un bărbat a avut în același timp mai mult decât o singură femeie, este cel al lui Lameh, al strănepotului lui Cain, al ucigașului. „Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada, și numele celeilalte era Țila”. (Gen. 4:19). Că aceasta este raportat despre un urmaș al lui Cain, nu înseamnă că atunci a fost nelegiuit și Dumnezeu ar fi condamnat în același timp obiceiul acesta, pentru că urmașilor păcătosului Adam care trăiau în afară de grădina Edenului, Dumnezeu nu le-a dat prescripții deosebite cu privire la căsătorie. Aceasta s-a întâmplat tocmai cu patru mii de ani înainte de introducerea creștinismului, care a adus cu sine poruncile divine hotărâte de Isus despre acest subiect. În acel timp foarte îndepărtat, dinainte de Christos, când n-a existat o lege divină hotărâtă împotriva acesteia, n-a existat o călcare a unei astfel de legi. Lameh nu poate fi condamnat pentru călcarea unei legi *ex-post-facto*, care a fost dată numai la patru mii de ani mai târziu creștinilor. Această lege creștină n-a intrat în vigoare având un efect retroactiv, împotriva tuturor aceluia, care înainte de aceea n-au trăit în conformitate cu această măsură creștină. Ea a fost valabilă numai din timpul lui Isus, și anume pentru urmașii Săi.

17. Nu este spus clar, dacă în zilele lui Noe, când „fiii lui Dumnezeu” și-au luat neveste, dacă și în cazurile acestea a fost vorba de căsătorii cu mai multe soții .Geneza 6:2 raportează simplu: „Fiii lui Dumnezeu [îngerii care și-au luat trup] au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales”. Ceea ce a dezaprobat Dumnezeu atunci, nu a fost o eventuală căsătorie cu mai multe soții, ci amestecarea îngerilor, materializați în formă omenească, cu fetele oamenilor, prin care s-au născut „vitejii” sau „bărbații puternici”. Aceasta a fost unul dintre motivele pentru care a făcut Dumnezeu să izbucnească potopul peste acea lume a nelegiurii și a violenței. – Gen. 6:4-7, 11-13.

18. La unul dintre primele cazuri, când cineva după potop a avut mai multe femei decât numai una singură se numără cazul prietenului pământesc al lui Dumnezeu, a evreului Avraam. Motivul pentru care Avraam a luat în căsătorie încă o femeie, în timp ce soția sa născută liberă era încă în viață, scoate iarăși în evidență, pentru care scop a fost făcută căsătoria în mod principal, adică pentru a naște copii. Avraam n-a dat femeii sale sterpe, Sara, în timpul când a fost de optzeci de ani ,din cauza sterilității ei, o carte de despărțire, ca să o izgonească și să o lase liberă să se căsătorească cu cine vrea, ci mai curând a aprobat propunerea femeii sale, Sara, și și-a luat ca soție, în mod ajutător, pe slujnica egipteană a Sarei, pe Agar, pentru ca să nască un fiu. Pe acesta Sara, după legile de atunci, l-a putut pretinde ca fiind al ei, pentru că mama fiului a fost o fată sclavă, care a aparținut Sarei. Așa i s-a născut lui Avraam, Ismael. Iehova Dumnezeu a favorizat însă mai departe căsătoria cu o singură femeie, prin aceea că a lepădat pe acest fiu, pe Ismael, în favoarea unui fiu, pe care a trebuit să-l nască Sara, soția de la început a lui Avraam, născută liberă. După ce a fost născut, în mod minunat, singurul ei fiu, Isaac, viața și fericirea lui a fost amenințată prin fratele său vitreg Ismael, și acum Avraam a îndeplinit, cu aprobarea lui Dumnezeu, despărțirea de Agar și a trimis-o împreună cu fiul ei, așa că a putut să se căsătorească cu altul, după plăcere. (Gen. 16:1-4; 21:8-21) Nici Isaac nu a încercat să se despartă de Rebeca din cauză că a fost stearpă după douăzeci de ani de căsătorie, și el nu și-a luat o a doua soție, ci a rugat pe Dumnezeu ca să aibă copii de la Rebeca. El a fost binecuvântat cu gemenii Esau și Iacov, care i-au fost născuți de către ea.

19. Iacob, fără ca să intenționeze el singur, la zorierea socrului său ,a fost adus la aceea, să aibă mai multe femei. Însă Dumnezeu a făcut ca lui Iacov, prin cele două surori, cu care s-a căsătorit, împreună cu slujnicele lor ca femei ajutătoare, să i se nască doisprezece fii, pentru ca să procure baza pentru poporul ales al celor douăsprezece seminții ale lui Israel. - Gen. 29:16 până la capitolul 30:24.

20. La pilda acestor oameni temători de Dumnezeu este vădit, că Dumnezeu nu i-a oprit să aibă mai mult decât o femeie, nici că ar fi hotărât în privința aceasta împotriva lor și le-a socotit ca păcat. Un strănepot al lor, Moise, a fost întrebuințat să dea legea lui Israel; și despre această lege zice apostolul Pavel: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui [a lui Dumnezeu], prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. (Rom. 3:20). În acea lege mozaică Iehova Dumnezeu n-a stigmatizat căsătoria cu mai multe soții între izraeliții naturali ca păcat, deci n-a interzis-o. Legea a recunoscut căci căsătoria cu mai multe soții a existat deja între ei, și de aceea a făcut numai o regulă în privința aceasta sau a supravegheat-o prin explicarea că ce drepturi, privilegii și datorii au avut diferitele soții și copiii lor. (Ex. 21:7-11; Deut. 21:15-17) Deși legea, pe care a dat-o Dumnezeu prin Moise, a permis bărbatului să aibă mai mult decât o singură femeie, în schimb femeii nu i s-a permis să aparțină la mai mult decât un bărbat. Spre confirmare scrie Pavel: „Nu știți... că Legea are stăpânirea asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este

dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul este dezlegată de această Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită cu altul”. – Rom 7:1-3.

21. O femeie căsătorită, găsită vinovată de preacurvie, după lege a fost pedepsită, și anume nu prin divorț, ci prin aceea că a fost omorâtă cu pietre, împreună cu bărbatul care a spurcat-o. (Deut. 22:22; Lev. 20:10) O logodită a fost privită ca o căsătorită; deci dacă a săvârșit preacurvie în timpul când a fost logodită cu mirele ei, atunci a fost privită ca preacurvă și a fost condamnată la moarte. (Deut. 22:23-26). Din aceasta se explică, pentru ce Iosif, care a presupus o astfel de preacurvie, la fecioara iudee Maria, care era logodită cu el, a avut de gând să se despartă de ea printr-un procedeu de divorț discret; el a voit să cruțe pe Maria de a fi omorâtă cu pietre. Că a fost informat în mod drept de îngerul lui Iehova despre starea Mariei, l-a oprit ca să divorțeze de ea. (Mat. 1:18-25) Din motive bune a declarat, prin urmare, a șaptea și a zecea din cele zece porunci: „Să nu preacurvești... Să nu poftești nevasta aproapelui tău”. – Ex. 20:14, 17.

22. Legământul legii mozaice, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu poporul lui Israel, a fost desființat prin moartea lui Isus pe stâlpul blestemului. Prin aceasta a încetat și libertatea acordată de acea lege de a avea mai multe femei și urmașilor lui Isus li s-au impus porunci mai înalte, mai stricte. Acestea au permis creștinului numai o soție. Cerința respectivă s-a exprimat față de supraveghetorii și servii speciali, față de ajutorii lor, care toți au fost îndrumați să fie pilde ale turmei creștine. Ea spune: „Dacă râvnește cineva după un serviciu de supraveghetor, dorește o lucrare frumoasă. Dar trebuie ca supraveghetorul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste... să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Ajutorii să fie bărbați ai unei singure neveste, și să știe să-și cârmuiască bine... casele lor”. – 1. Tim.3:1-4,12, *The Emphitic Diaglott*

23. Toți frații maturi, care au trebuit numiți pentru ceva serviciu deosebit, au trebuit să corespundă acestei cerințe, cu privire la căsătorie. În privința aceasta scrie apostolul lui Tit: „Ca să... așezi bătrâni [nu noi sau frați nematuri] în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși”. (Tit 1:5, 6, *Diaglott; Rotherham*). Unii au înțeles aceasta așa, că prin aceasta se înțeleg bărbați, care după moartea primei lor soții nu s-au căsătorit din nou. Evident cugetul este acela, că cineva să nu aibă două femei care trăiesc, fie după obiceiul iudeilor, între care în zilele apostolilor a stăpânit încă tot căsătoria cu mai multe femei, sau prin aceea, că s-a despărțit de femeia sa de mai înainte din motive nebiblice și după aceea s-a căsătorit din nou.

Subordonarea femeilor

24. Măsura deosebită, pe care a pus-o legea mozaică pentru bărbat și femeie, poate că li se va părea unora, după modul lor de cugetare, nedreaptă și ca o desconsiderare nedreaptă a sexului femeiesc. Conform acestei legi, femeia a ocupat în teocrația de chip a izraeliților un loc mai inferior, subordonat. Isus Christos și apostolii Săi, Petru, Pavel, etc., n-au găsit nimic de obiectat împotriva acestui fapt. Pavel a spus, după ce a explicat legea împotriva preacurviei din partea femeii și mărginirile de căsătorie valabile pentru femeie: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”: (Rom. 7:1-3, 12) Regulile divine ale acelei legi mozaice, care au îndrumat sexul femeiesc într-o poziție subordonată, au fost de acord cu aceea ce a dispus Dumnezeu în Eden, după căderea lui Adam și a Evei. „Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult durerile tale la nașterea de copii; și totuși vei fi devotată bărbatului tău, în timp ce el va stăpâni

peste tine”. (Gen. 3:16, *An Amer. Trans.*) Traducerea romano-catolică sună: „Și tu vei fi supusă puterii bărbatului tău, și el va stăpâni peste tine”. – *Douay*.

25. Raportul istoric biblic dovedește, că de atunci încoace, până la sfârșitul timpului legământului legii mozaice, totul s-a desfășurat așa, cum a declarat Dumnezeu în Eden: bărbatul a stăpânit peste femeie. Chiar după rândul, în care a creat Dumnezeu perechea omenească, bărbatul s-a găsit în primul rând. El a fost creat trupește ca cel mai tare dintre amândoi și a fost încredințat cu descoperirea directă de la Dumnezeu. Toate acestea i-au impus răspundere. În mod logic, el a devenit capul familiei. Peste acest fapt apostolii bisericii creștine n-au trecut cu vederea, și nu l-au lăsat neluat în seamă, și așa au scris: „O femeie trebuie să asculte în tăcere în biserică și să fie cu totul supusă; eu nu permit nici unei femei să învețe sau să prescrie ceva bărbaților, ea trebuie să rămână liniștită. Căci Adam a fost format mai întâi, după aceea Eva; și nu Adam a fost înșelat. Eva a fost aceea care a fost înșelată și a căzut în păcat”. (1 Tim. 2:11-14, *Moffatt; An Amer. Trans.*) „În același fel, voi, femeilor, trebuie să fiți supuse bărbaților voștri... În felul acesta se împodobeau înainte cu mult timp femeile sfinte care sperau în Dumnezeu. Ele au fost supuse bărbaților lor. Așa a ascultat Sara pe Avraam, numindu-l domn”. Și voi sunteți fiicele Sarei, dacă faceți ce este bine”. – 1 Petru 3:1, 5, 6 *Moffatt*.

26. Aceeași stăpânire a bărbatului asupra femeii se poate vedea din starea căsătoriei în timpul dinainte de Christos. Tatăl n-a permis fiicei să-și caute ea singură un bărbat pentru ea, nici să exprime că pe cine îl alege, că ce bărbat și-l dorește. Tatăl și frații ei au hotărât, că cine să fie bărbatul ei. Ea a fost tratată ca proprietatea tatălui ei, care a putut-o da pentru un preț, pentru că i-a transmis viața și s-a îngrijit de educația ei. Când a trimis Avraam pe robul său la rudeniile sale, ca să aducă de acolo o femeie lui Isaac, tatăl și fratele lui Rebeca, Betuel și Laban, au fost aceia care au consimțit, ca să o lase să plece de acasă și să meargă la Isaac. Singurul lucru despre care au întrebat pe Rebeca a fost că în ce timp voiește să părăsească casa sa părintească. Ca plată pentru ea, servul lui Avraam a dat daruri bogate fratelui său și mamei sale. (Gen. 24:50-58) Mai târziu Laban, ca tată, a vândut pe fiicele sale Lea și Rahela nepotului său Iacov, fiul lui Isaac, pe prețul a patrusprezece ani de lucru, și Laban ca tatăl fetelor a decis și aceea, că Lea, fiica mai în vârstă, trebuie să se căsătorească înaintea Rahelei. Din acest motiv a zis Lea și Rahela lui Iacov, bărbatului lor: „Ce parte sau avere ne rămâne în casa tatălui nostru? Nu ne tratează ca pe niște străine? El ne-a vândut, și continuă să cheltuiască întreg prețul căsătoriei noastre”. – Gen. 31:14, 15, *Moffatt; Douay*.

27. Când urmașii lui Iacov, izraeliții, la câteva sute de ani mai târziu, în timp ce erau sub legea mozaică, și au supus țara Canaanului, Caleb a oferit pe fiica sa aceuia ca nevastă, care va fi conducătorul la cucerirea lui Chiriath-Sefer. Cetatea a fost prețul pe care Otniel l-a plătit pentru nevasta sa, Acsa, fiica lui Caleb. (Jud. 1:12, 13) Mai târziu lui David i s-a părut, că nu poate plăti regelui Saul prețul sau valoarea unui dar de căsătorie, dacă i-ar de pe fiica sa de nevastă. De aceea a cerut regele Saul ca preț, prepuțurile a o sută de filistenii, pe care David să-i omoare în luptă. David le-a procurat și a plătit-o. – 1Sam. 18:22-27, *An Amer. Trans.*

28. Anumite prescripțiuni ale legii mozaice, date nu de către Moise, ci de Iehova Dumnezeu, s-au bazat pe aceea, că o fiică este proprietatea tatălui ei și el poate dispune de ea. Una dintre aceste prescripțiuni ale legii a sunat: „Dacă un om înșeală pe o fată nelogodită, și se culcă cu ea, îi va plăti zestrea și o va lua de nevastă. Dacă tatăl nu vrea să i-o dea, el va plăti în argint prețul zestrei cuvenite fetelor”. (Ex. 22:16, 17). Dacă fata ar fi fost promisă cuiva în căsătorie, deci ar fi fost logodită, atunci ar fi fost privită ca și căsătorită. Bărbatul, care ar fi violat-o, ar fi fost omorât, și tot la fel și ea, dacă s-ar fi lăsat de bună voie să fie siluită. Dar dacă a fost vorba de o fecioară

nelogodită, atunci acela care a siluit-o, a fost obligat să o ia în căsătorie, dacă tatăl ei a consimțit să o dea liberă pentru căsătorie. Dar dacă tatăl a refuzat ca să predea fata aceluia care a violat-o, ca nevasta sa legitimă, aceasta nu l-a dezlegat pe cel de care e vorba de datoria să plătească tatălui o sumă de bani ca dar de căsătorie. El a trebuit să plătească aceasta tatălui fetei ca preț pentru aceea, că a săvârșit cu fecioara, în mod nelegal, actul căsătoriei. Cât a trebuit să plătească acela, care a siluit pe o fată, pentru ea, ca să o aibă de soție, dacă tatăl s-a învoit să i-o dea? O lărgire de mai târziu a legii de mai sus, ne spune despre aceasta: „Dacă un om întâlnește o fată fecioară nelogodită, o apucă cu sila și se culcă cu ea, și se întâmplă să fie prinși, omul care s-a culcat cu ea, să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint; și pentru că a înjosit-o, s-o ia de nevastă și nu va putea s-o gonească, toată viața lui”. – Deut. 22:28, 29.

29. Bărbatului, care a primit o nevastă între astfel de împrejurări, nu i s-a permis să divorțeze de ea niciodată. Aceasta a fost una dintre prescripțiunile restrângătoare împotriva divorțului, pe care le-a cuprins legea mozaică. O alta a fost valabilă pentru cazul când un bărbat, după căsătorie, a căutat să scape de femeia sa prin aceea, că a acuzat-o în mod mincinos de necurăție, pentru ca să apară înaintea altora îndreptățit ca să divorțeze de ea. Dacă părinții au dovedit că bărbatul a ridicat o acuză falsă fetei lor, legea a ordonat asupra lui următoarea pedeapsă: „Bătrânii cetății să ia atunci pe omul acela și să-l pedepsească; și, pentru că a scos un nume rău unei fecioare din Israel, să-l osândească la o gloabă de o sută sicli de argint, pe care să-i dea tatălui fetei. Ea să rămână nevasta lui, și el nu va putea să se despartă de ea toată viața lui”. (Deut. 22:18, 19, *An Amer. Trans.*) Această amendă de bani, întrucâtva „daune interese”, a fost fixată la mai mult de trei ori decât prețul vieții unei roabe, care a fost de treizeci de sicli de argint. (Ex. 21:32; Lev. 27:4) Afară de aceasta, soțul pedepsit a trebuit să o păstreze tot timpul vieții sale ca nevastă, ceea ce înseamnă că a trebuit să-i dea ce i s-a convenit ca soție: hrană și îmbrăcăminte și datoria sa conjugală (de soț). Legea a ocrotit și drepturile copiilor, pe care i-a avut această femeie de la el, față de drepturile copiilor, pe care poate că i-au fost dăruiți de altă soție. (Ex. 21:7-10; Deut. 21:15-17) Astfel de prescripțiuni de divorț au fost un scut pentru vasele mai slabe, femeile, în poporul lui Israel.

Divorț

30. Corespunzător acestei situațiuni de atunci a femeii, starea ei subordonată s-a exprimat și prin aceea, că bărbatul a putut cere divorț de nevasta sa, dar pentru femeie n-a existat posibilitatea să intenteze de la ea însăși acțiune de divorț față de bărbatul ei. Deoarece bărbatul a cumpărat pe nevastă și a fost privită ca proprietatea sa, ea n-a putut cere să fie divorțată de el. Primul caz, când o femeie din Israel a făcut o încercare să divorțeze de bărbatul ei, a fost acela al Salomeei, al sorei regelui Irod, când după o ceartă cu soțul ei, guvernatorul Idumeei, a trimis acestuia o carte de despărțire și astfel a desfăcut căsătoria cu el. Aceasta a fost privit ca foarte ciudat, ca păgânesc; și istoricul Josephus, un preot iudeu, a scris la aceasta: „Salomeea... i-a trimis o carte de despărțire împotriva obiceiului iudeilor, căci unui bărbat îi este slobod să facă aceasta la noi, dar unei femei nu i se permite să părăsească pe bărbatul ei, și să se căsătorească cu altul, afară doar dacă i s-ar fi dat drumul de către cel dintâi. Dar Salomeea nu și-a bătut capul cu legea, ci s-a slujit de obiceiul, care începea să prindă rădăcini în acel timp: a anunțat pe bărbatul ei că-i rupe credințioșia”. (Josephus „*Despre istoriile vechi iudeie*”, cartea 15; capitolul 7, aliniatul 11) Că în timpul lui Isus au început să apară cereri de divorț intentate de femei sau că el a prevăzut că astfel de lucruri vor

găsi intrare între poporul lui Dumnezeu, este arătat în cuvintele Sale: „Și dacă o nevastă își lasă bărbatul [afară de cauza curviei], și ia pe altul de bărbat, preacurvește”. – Marcu 10:12.

31. În această legătură Isus a amintit dispozițiunile de divorț scrise în legea lui Moise, ca ceva, ce li s-a permis din pricina împietririi inimilor lor sau din cauză că inimile lor au fost greșite, nu însă ca ceva ce corespunde aranjamentului de căsătorie de la început, făcut de Dumnezeu în Eden. Totuși constatăm că această lege mozaică dă dreptul special de divorț bărbatului, nu femeii. Ea spune: „Când cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea, și s-a întâmplat ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva indecent la ea, să-i scrie o carte de despărțire, și după ce-i va da-o *el* în mână, să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă de la el, să plece, și va putea să se mărite după un alt bărbat. Dacă și acesta din urmă începe să o urască, îi scrie o carte de despărțire, și după ce i-o dă în mână, îi dă drumul, din casa lui; sau dacă acest bărbat din urmă care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s-o ia iarăși de nevastă, după ce s-a pângărit ea, căci lucrul acesta este o urâciune înaintea lui Iehova, și să nu faci vinovată de păcat țara pe care ți-o dă de moștenire Iehova, Dumnezeul tău”. (Deut. 24:1-4, *Am. Stan. Ver.*) Ținând seama de această lege, regele David, fără îndoială, n-a mai avut nici un fel de relațiuni sexuale cu cele zece țiiitoare ale lui, după ce le-a siluit fiul său rebel Absalom. David le-a lăsat să fie ca văduve. – 2Sam. 15:16; 16:20-22; 20:3.

32. Pentru ca soțului de mai înainte, să-i fie închisă calea să ia din nou la sine pe soția sa divorțată, au trebuit împiedicate ceva înțelegeri între el și fosta lui soție, care a fost căsătorită din nou, ce ar fi avut de scop, să forțeze un divorț de la al doilea soț al ei sau să cauzeze moartea sa, pentru ca să devină liberă și să se poată căsători iarăși cu soțul ei de mai înainte. În ochii lui Dumnezeu ar fi fost necurat și scârbos, dacă fostul ei bărbat ar fi luat-o înapoi. El s-ar fi făcut prin aceasta de răs, pentru că, atunci când i-a dat drumul, ea a fost privită de el ca necuviincioasă și indecentă, și ar fi luat-o înapoi, după ce a fost încredințată legal unui alt bărbat și a fost întrebuițată de către acesta ca nevastă.

33. Expresiunea care apare în această lege de divorț „ceva rușinos” sau „ceva necuviincios” are în ebraică însemnarea literală de „goliciunea unui cuvânt sau a unui lucru”. Ea nu arată neapărat necurăție morală sau violare. Preacurvie nu poate fi înțeleasă, pentru că o femeie preacurvă a trebuit omorâtă cu pietre și nu divorțată. (Deut. 22:22-24) Rabinii iudei din timpul lui Isus au tălmăcit expresia aceasta în general în două feluri, sau după sistemul de învățătură al rabinului Hillel I sau al rabinului Șammai. Aceste două școli s-au născut cu puțin timp înainte de nașterea lui Isus. Școala lui Șammai a fost de părere, că această expresiune înseamnă necurăție sau desfrânare în privință morală, și cu aceasta au fost de acord Saducheeii, care au susținut că divorțul nu este admisibil decât la preacurvie din partea femeii. Școala mai veche a lui Hillel, a dat expresiunii un înțeles mai larg și a zis, că ea arată lipsurile, diformitatea și insuficiențele soției, fie chiar și numai atâta, că sară prea tare mâncările sau le strică, sau că nu este așa de drăguță ca o altă femeie, care pășește în viața soțului ei. Motivele de divorț privite ca întemeiate de către rabini au fost scrise în decursul timpului în talmudul evreiesc, și după aceste dispozițiuni ale talmudului, pentru divorț este hotărâtor următoarele:

34. Între iudei o autoritate judecătorească a putut declara căsătoria ca anulată: 1) dacă femeia s-a făcut vinovată de preacurvie; 2) dacă a întreținut legături secrete cu un bărbat, după ce soțul ei i-a dat un avertisment din pricina aceasta; 3) dacă s-a făcut o promisiune de căsătorie, dar între părți a existat o legătură de rudenie oprită de legea mozaică sau de către o prescripțiune a rabinului; dacă soțul a fost lovit de o boală molipsitoare scârboasă, legată cu erupțiunea pielii.

35. Între diferitele motive, pe care le-a putut cita soțul pentru a cere un divorț, au fost, că femeia sa calcă peste marginile purtării cuviincioase, de pildă apare pe stradă cu părul neacoperit, sau flirtează (poartă conversații ușurate) cu tinerii; sau se face bănuită a fi o preacurvă; sau a înjurat pe tatăl soțului în prezența aceluia; sau că nu vrea să urmeze pe soțul ei într-un alt loc; sau că de douăsprezece luni i-a refuzat dreptul de soț.

36. Soția din partea sa a putut cere un divorț, dacă soțul ei după căsătorie a fost lovit de o boală respingătoare, sau s-a îndreptat spre o ocupațiune scârboasă, sau a bătut pe femeia sa, sau și-a schimbat religia, sau din cauza unei fărădelegi a fost silit să fugă din țară, sau dacă a dus o viață desfrânată, imorală, sau și-a risipit averea și nu s-a îngrijit pentru întreținerea femeii sale, sau dacă i-a refuzat, ca soției sale, datoria de soț.*

Dumnezeu sau Cezar?

37. Creștinii nu se supun talmudului evreiesc cu tradițiile și prescripțiunile sale de la oameni; totuși multe dintre prescripțiunile de mai sus ale talmudului despre motivele de divorț au fost luate în colecțiile de legi ale acelor guverne, pe care de obicei le numim „Cezar” (Gal. 5:1; Mat. 22:21) Legile de divorț talmudice ,cât și cele cezariene de felul acesta, lasă cetățenilor multă cale deschisă ca să câștige un divorț pentru ei. Acum cineva, care se pretinde creștin, poate să se folosească

---

*A se vedea Mishnah din Talmudul Evreiesc, Ordinul nr. 3, tratatul privind învoiala despre căsătorie(*kethubóth*) și legea tratatului pentru divorț (*gittin*).

conform legii ,de măsuri ale legilor religioase sau lumești, pentru a fi divorțat legal. Totuși un creștin n-are voie să se conformeze cu ceva ce îi permite legal ,religia sau *Cezar*, dacă aceasta se contrazice cu voința dreaptă a lui Dumnezeu. Dacă ar face aceasta, atunci,ca și creștin, s-ar conforma lumii acesteia, pentru scopuri egoiste. Conform cu declarația Fiului lui Dumnezeu, legea divorțului din Deut. 24:1-4 li s-a permis iudeilor numai din cauza împietririi și neîndurării inimilor lor; și deoarece El, prin moartea Sa pe stâlp, a înlăturat din cale legea mozaică și a adus pe urmașii Săi sub un legământ nou, creștinului nu-i permis să voiască să se folosească de ceva în mod egoist, ceea ce a fost socotit pentru cei cu inima împietrită. El trebuie să știe, că pentru el, dacă este căsătorit, măsurile mozaice pentru divorț nu sunt valabile. Creștinul privește la Isus Christos, care a fost preumbrit de legiuitorul Moise, și caută după facerea de cunoscut a legii divine prin acest mai mare Moise. În caz contrar s-ar putea întâmpla, că creștinul în ochii lui Dumnezeu se pângărește și se pătează, prin faptul că se conformează unei legi anulate pentru izraeliți împietriți la inimă sau legilor lui „Cezar”. 38. Isus Christos a arătat la înființarea de la început a căsătoriei prin Dumnezeu, care este mai veche decât legământul legii cu Israel. El a arătat limpede, că pentru urmașii Săi sunt valabile declarațiile despre căsătoria omenească din acel timp de la început. Fără îndoială religioniștii iudei s-au gândit la multe motive de divorț ale sistemului de învățătură rabinic al lui Hillel, când au venit la Isus și au căutat să-l îndemne să explice clar legea lui Dumnezeu despre acest obiect.

---

39. Citim: „Fariseii au venit la El, și, ca să-L ispitească, i-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” [Aceasta este o întrebare bună pentru timpul nostru, când legile de divorț sunt atât de îngăduitoare și când în Statele Unite, excepție făcând New-

Mexico, New-Jersey și Carolina de Sud, toate tribunalele de județ, adică cam 2921 de astfel de tribunale, sunt împuternicite să aprobe divorțuri, așa încât, după numărul populației, în Statele Unite se pronunță mai multe divorțuri ca în Europa]. Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă! [evident prin tribunale de divorțuri]. Pentru ce dar, I-au zis ei, a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” „Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește”. – Mat, 19:2-9, *Am. Amer. Trans.*

40. În câteva manuscripte ale Bibliei vechi, competente, în limba originală greacă (ca MS Nr. 1209 al Vaticanului) stau, după textul pe care l-am citat mai sus, următoarele cuvinte: „Și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește”. (Mat. 19:9, *Am. Stan. Ver.; Moffatt*) Acum oricum, fie că aceste cuvinte se adaugă sau se lasă, Isus ne dă să înțelegem în mod hotărât, că motivele ușoare și la îndemâna oricui „aduse la timpul său de iudei pentru a divorța de o femeie, nu sunt valabile înaintea lui Dumnezeu și nu pot fi citate de urmașii Săi. El nu lasă să fie nici o îndoială în privința aceea, că legăturile de căsătorie ale unei femei care a fost divorțată de către bărbatul ei, din alte motive decât din pricina curviei sau desfrâului, nu sunt anulate într-adevăr. Prin urmare, nici prin aceea că împlinește formele legale ale căsătoriei cu un alt bărbat și după legile lumești este căsătorită din nou legal, nu este liberă de vină; legătura ei cu acela, care este numit soțul ei nou, este preacurvară. Că el trăiește cu ea în desfrâu, este legalizat numai de legile lumești; în ochii lui Dumnezeu ea este încă tot femeia primului bărbat. Dacă femeia a fost divorțată pentru relațiuni imorale cu un alt bărbat, ea a devenit deja prin preacurvia ei „un trup” cu acel bărbat și a distrus într-adevăr starea de unire cu soțul ei. Această regulă este subliniată de apostolul Pavel, prin faptul că a zis în epistola sa către creștini, pentru care este valabilă această regulă: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Christos? Voi lua eu mădularele lui Christos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum! Nu știți că cine se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: [în Gen. 2:24]: „Cei doi se vor face un singur trup”... Fugiți de curvie!” – 1 Cor. 6:15-18.

41. Regula de purtare creștină pentru divorțuri este sprijinită îndoit; pentru că Isus încă înainte de aceea s-a referit la propovăduirea Sa de pe munte la legea de divorț mozaică și a declarat, că ucenicii Săi trebuie să se țină de altă măsură. El a zis: „S-a zis iarăși [în Deuteronomul 24:1, 3]; Oricine își va lăsa nevasta, să-i dea o carte de despărțire. Dar Eu vă spun că ori și cine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește”. (Mat 5:31, 32, *Am. Stan. Ver.*) În felul acesta, o femeie se poate aduce cu sila pe sine față de Dumnezeu într-o poziție de preacurvă, prin aceea că cere și câștigă divorțul din motive necreștinești și apoi se căsătorește din nou. În Marcu 10:11, 12 citim: „El [Isus] le-a zis: Oricine își lasă nevasta, și ia pe alta de nevastă, preacurvește față de ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul, și ia pe altul de bărbat, preacurvește”. (Luca 16:18) Măsurat cu legile statelor necreștine, așa ceva poate să apară fără greutate; și cine divorțează, fie bărbat sau femeie, conform acestor legi, poate să fie în stare să se spele curat înaintea creaturilor omenești. Un aspect grav primește chestiunea atunci, când ne gândim la aceea, că preacurvia, curvia și necurățirea sunt lucruri de ale corpului, și că aceia, pe care Dumnezeu îi găsește vinovați de astfel de fapte, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. (Gal. 5:19-21; 1 Cor. 6:9, 10; Apoc. 21:27) Prin

urmare, este în joc perspectiva cuiva de viață veșnică în apropiata lume nouă a dreptății. La aceasta trebuie să se gândească un creștin căsătorit sau un creștin care ar fi înclinat să se căsătorească cu o persoană divorțată, înainte de a lucra pripit, dintr-un motiv egoist.

42. Corespunzător scopului căsătoriei fixat de Creator, un creștin nu-și poate concedia tovarășa de căsătorie pentru orice fleac, și să cugete că Dumnezeu trece cu vederea peste aceasta. Pentru aceea legăturile căsătoriei rămân strânse și tari, și desfăcute sunt numai prin necredința tovarășului. Luând aceasta în considerare, creștinul, fie bărbat sau femeie se va cugeta mult și matur că oare să se căsătorească și prin aceasta să se lege. Căci ar fi cu puțință, că un creștin, după ce s-a căsătorit „pentru zile bune și rele”, trebuie să constate, că este prins într-un jug cu un tovarăș nepotrivit, se înțeleg rău unul cu altul, deci este încărcat cu sarcini grele și este expus la neplăceri urâte, pe care cineva chiar și cu tăria sufletească creștină numai cu greu le poate suporta. Ca inspirat de Dumnezeu, proverbul este potrivit: „Cine găsește o nevastă, găsește fericirea; este un har pe care-l capătă de la Domnul”. (Prov. 18:22) Dar această carte a Proverbelor descrie femei bune și rele, și pentru a putea găsi ceva bun cu o femeie, bărbatul trebuie să capete una, care se dovedește pentru el ca o soție sau tovarășă adevărată, nu ca o sarcină dureroasă, care împiedică viața sa, creșterea sa și activitatea sa ca creștin. Ucenicii lui Isus au văzut dinainte, că astfel de posibilități groaznice ar putea să aibă loc, fără ca să fie în timp apropiat o îndreptare convenabilă; ei au văzut deci, că ce lucru serios este de a te căsători, și de aceea au făcut câteva observații la ceea ce tocmai le spusese Isus.

43. „Ucenicii Lui I-au zis: „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare”. El le-a răspuns: „Așa este, dar adevărul acesta nu-l poate pune fiecare în faptă, este numai pentru aceia care au acest dar; fiindcă sunt fameni, care s-au născut așa din pântecul maicii lor; sunt fameni, care au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească”. – Mat. 19:10-12, *Moffatt*

44. Dintr-un motiv sau altul, nu fiecare creștin, care așteaptă împărăția cerurilor, va lucra după adevărul practic a ceea ce au zis ucenicii despre dezavantajul căsătoriei sau cu ceea ce a zis Isus despre aceasta, că cineva să se facă un eunuc pentru a putea servi mai bine interesele împărăției cerurilor. Isus a lăsat liber pe fiecare creștin să hotărască pentru el însuși; și cine poate accepta acest adevăr treaz, cumpătat, Isus l-a sfătuit să o facă. Dacă se poate purta așa, atunci are un dar; el are o stăpânire de sine, care este ceva îmbucurător și duce la anumite rezultate bune. Unul ca acesta se face un eunuc, un castrat din cauza împărăției cerurilor. Nu că doar s-ar ciopârți într-adevăr în trup (pentru că în Deuteronomul 23:1 Dumnezeu a interzis prin legea Sa poporului său de legământ să facă pe izraeliți eunuci prin ciuntire), ci el își scoate din cap, din minte, viața de căsătorie. El se consacră cu mintea neîmpărțită și cu toată dragostea sa și puterea sa trupească serviciului împărăției lui Dumnezeu. La fel pot să facă fecioarele și să se bucure de libertate și binecuvântări pentru ele. Un astfel de devotament din toată inima îl pot aduce și văduvele și văduvii, prin aceea că nu se mai căsătoresc din nou ,ci, în viitor, se pun cu totul la dispoziția serviciului, care are de a face cu împărăția lui Dumnezeu. Ținta și scopul creștinului în ceea ce privește serviciul lui Dumnezeu și cauza Sa regală este aceea, ce îi arată direcția și este decisiv pentru el la hotărârea sa definitivă.

Întrebări pentru studiu

1. Cine a înfăptuit prima căsătorie între oameni ? Pentru ce ? și ce sfârșit a avut ?
2. Care fapte arată că în ziua de astăzi nu în multe căsătorii se lucrează după regula „Până când ne desparte moartea” ?
3. Pentru ce este timpul de a cugeta drept despre căsătorie și de a discuta deschis ?
4. Cum să fie căsătoria și patul căsătoriei ? și care a fost scopul divin al căsătoriei ?
5. Care dintre oameni a fost creat mai întâi și ce speranțe a avut ?
6. Ce a privit Dumnezeu ca bun ca să facă pentru Adam ? dar numai după ce anume s-a întâmplat ?
7. Cum este arătat, că în primele două capitole ale Bibliei în ceea ce privește crearea animalelor și oamenilor este armonie ?
8. Pentru ce nu s-a găsit între animale nici o ajutorătoare corespunzătoare pentru om ? și cum i s-a procurat ?
9. Cum a îndeplinit Dumnezeu prima încheiere de căsătorie ? și cum a numit Adam pe ajutoarea sa ?
10. În ce măsură – pe baza faptului că lucrurile în Eden au fost rânduite la timpul său de Dumnezeu – familia omenească după trup nu este o amestecătură ?
11. Cum a arătat Adam că a recunoscut scopul căsătoriei ?
12. Care este, după cuvântul lui Dumnezeu, scopul unirii sexului bărbătesc și femeiesc ? și ce a făcut prin aceasta ca ceva cinstit ?
13. Din ce reiese, căci căsătoria dublă sau cu mai multe soții nu este regula normală pentru oameni ?
14. Prin ce este dovedit că păcatul lui Adam și al Evei n-a constat din relațiuni sexuale ?
15. Cum arată rapoartele despre potop scopul valabil pentru căsătorie ? și ce prefigurează cu privire la lumea nouă ?
16. Care este primul caz raportat nouă când cineva a avut mai multe soții ? și pentru ce n-a fost acesta un lucru rău sau nelegiuit ?
17. Oare displăcerea lui Dumnezeu, atunci când fiii lui Dumnezeu s-au căsătorit cu fetele oamenilor, a fost din pricina căsătoriei cu mai multe femei sau din altă pricină ?
18. Cine a avut, ca primul caz după potop, mai mult decât numai o singură femeie ? Cum a arătat însă Dumnezeu că favorizează căsătoria cu o singură femeie ?
19. Cum a ajuns Iacov să aibă mai multe femei ? și ce a rezultat din aceasta ?
20. Ce atitudine a luat legea divină dată prin Moise față de căsătoria cu mai multe soții, precum și față de aceea, că o femeie are mai mulți bărbați ?
21. Cum a procedat legea cu o femeie căsătorită și o fecioară logodită, care s-au făcut vinovate de preacurvie ?
- 22,23. Ce fel de prescripții de căsătorie sunt impuse creștinilor și cum exprimă aceasta apostolul ?
24. A fost nedreaptă prescripția legii mozaice, care a subordonat sexul femeiesc ? și pentru ce nu ?
25. Ce a făcut pe bărbat capul răspunzător al familiei ? și cum au intervenit apostolii pentru poziția de mai înainte a bărbatului , în ceea ce privește biserica ?
26. Cum a fost arătată subordonarea femeii la încheierea unei căsătorii, cum este ilustrat de pildă la Rebeca, Lea și Rahela ?

27. Cum s-a făcut să se înțeleagă aceasta mai departe în cazul fiicei lui Caleb și a fiicei regelui Saul ?
28. Cum a fost arătată mai departe puterea unui tată, în dispoziția legii cu privire la bărbat, care a violat pe fiica sa fecioară ?
29. În ce măsură a fost mărginită posibilitatea de divorț prin această lege ? și care altă lege a format de asemenea o barieră împotriva divorțului, și în favoarea cui ?
30. Cum s-a exprimat în Israel subordonarea femeii în legătură cu libertatea la divorț ?
31. Pentru ce a fost dată izraeliților legea divorțului, și cui i-a permis un divorț ?
32. Pentru ce a fost interzis bărbatului, care a divorțat, să ia din nou la sine pe fosta lui soție, după ce a fost căsătorită din nou cu un alt bărbat ?
33. Ce se înțelege în această lege a divorțului ca „ceva necuviincios” ? și cum au fost școlile rabinice în privința aceasta de diferite păreri ?
34. Pe baza căror prescripțiuni se poate aproba după talmudul evreiesc un divorț ?
35. Din care motive a putut câștiga un bărbat un divorț ?
36. Din care motive a putut câștiga o femeie un divorț ?
37. Pentru ce nu-i este permis creștinului să se folosească de aceste dispoziții ale legii talmudului sau ale „Cezarului” pentru ca să divorțeze ?
38. La ce a arătat Isus înapoi ,ca introducere pentru ucenicii Săi,cu privire la căsătorie ?
39. Ce convorbire a avut Isus cu fariseii despre divorț ?
40. Cum se poate întâmpla deci, căci cu aprobare legală săvârșești preacurvie ? și cum a rupt legăturile sale de căsătorie o preacurvă, încă înainte de a fi divorțată ?
41. a) Ce sprijin îndoit a dat Isus pentru regula creștină cu privire la divorț ? b) În ce măsură rămâne aceasta un lucru serios chiar și atunci când legalitatea pare a fi păstrată ? și care interese sunt în joc ?
42. Având în vedere care posibilități neplăcute, creștinul ar trebui să facă chibzuiri îngrijite înainte de căsătorie ?
43. Ce fel de observații au făcut ucenicii din cauza aceasta, și ce a spus Isus după aceea ?
44. a) Cum se fac creștinii eunuci pe sine pentru împărăția cerurilor ? b) Ce va arăta direcția și va fi decisiv la alegerea și hotărârea, pe care o face creștinul în cele din urmă în această afacere ?

BISERICA ȘI SCOPUL EI

Este scriptural și, prin urmare, rezonabil, să începem prin a spune că nu există decât o singură biserică adevărată și reală. Aceasta este biserica lui Dumnezeu, pe care Cuvântul său o numește „biserica celor întâi născuți”, ale căror nume sunt „scrise în cer”. (Evrei 12:23) Scrierea numelor persoanelor în cărți pe pământ nu are nimic de-a face cu calitatea lor de membri ai Bisericii. Isus i-a informat pe discipolii săi că Dumnezeu va crea o biserică. Ea nu este o clădire făcută de mâinile omului, ci constă dintr-o societate sau organizație a creștinilor, cu Cristos Isus ca și Cap sau Șef al ei.

Prin profeții evrei, Dumnezeu promisese să-L trimită pe Cristos, Mesia; iar evreii devotați care erau credincioși lui Dumnezeu căutau împlinirea acelei promisiuni profetice. Vorbind ucenicilor Săi, Isus le-a pus întrebarea: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Diferiți discipoli ai săi au răspuns: „Unii spun că ești unul dintre profeții întorși”. Isus a răspuns: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Simon Petru a răspuns și a mărturisit: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Isus a comentat apoi: „Ferice de

ține, Simon Bar-Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în cer. Și eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi biserica mea; și porțile iadului nu o vor birui". (Matei 16:13-18). Satan Diavolul a pus mâna pe aceste cuvinte ale lui Isus și le-a folosit pentru a răspândi una dintre minciunile cele mai înșelătoare care au fost spuse vreodată. Este o minciună prin care milioane de oameni cinstiți și sinceri au fost înșelați și îndepărtați de Dumnezeu și conduși într-o organizație religioasă diavolească.

În Scripturi, Iehova Dumnezeu este desemnat drept Marea Piatră. "El este Stânca". (Deut. 32: 4) Fiul său preaiubit, Cristos Isus, este, de asemenea, desemnat în Scripturi ca o stâncă sau piatră, iar această stâncă simbolică Dumnezeu o face conducătorul lumii noi care să domnească în neprihănire. (Dan 2: 32-45) "Cristos" înseamnă "Unul", iar acest lucru desemnează pe Slujitorul și Apărătorul împuternicit al lui Dumnezeu, „martorul Său credincios și adevărat”, Isus. (Rev. 3:14) Când Petru, ca răspuns la întrebarea propusă de Isus, i-a spus: "Tu ești Cristosul", Isus a fost de acord cu acel răspuns și apoi a adăugat cuvintele: "Pe această stâncă [adică, pe Unsul lui Dumnezeu, Cristos, simbolizat de o stâncă] voi zidi [în calitate de Serv și Reprezentant împuternicit al lui Dumnezeu] biserica mea". Ea este biserica lui Dumnezeu, pentru că tot ceea ce face Isus este conform voinței lui Dumnezeu. Biserica este construită pe Cristos Isus și el este Capul ei, precum și fundația ei. El este Șeful organizației.

Apostolul Pavel inspirat, căruia Domnul Isus i s-a arătat și i-a vorbit în mod direct, a scris fraților săi creștini, spunând că s-a rugat pentru ei: „Ochii înțelegerii voastre să fie luminați, ca să știți...care este neasemuita măreție a puterii sale față de noi care credem, potrivit lucrării puterii sale mărețe cu care a lucrat în cazul lui Cristos, când l-a sculat din morți și l-a așezat la dreapta sa+ în locurile cerești, cu mult deasupra oricărei guvernări, autorități, puteri și domnii și a oricărui nume dat nu numai în această lume ci și în cea care urmează să vină; și a pus toate lucrurile sub picioarele sale și l-a făcut cap peste toate lucrurile, spre folosul bisericii, care este corpul său, plinătatea celui care împlinește totul în toți”. – Efes. 1:17-23.

Prin urmare, este cert că „biserica”, care singura biserică adevărată, este acel corp de creaturi selectate de Iehova Dumnezeu și aduse în unire cu Isus Cristos, corp care dă onoare și glorie lui Iehova Dumnezeu și îl servește mai presus de orice altceva. Acești membri ai corpului nu se limitează la o organizație pământească făcută de om, ci Dumnezeu îi selectează și le atribuie un loc în organizația sa teocratică, așa cum Îi place lui. (1 Corinteni 12:18). Apostolul scrie în continuare: "Cristos este capul bisericii și el este salvatorul trupului ... biserica este supusă lui Cristos ... ca s-o sfințească și s-o curețe prin spălarea apei prin cuvânt, ca să-și prezinte lui însuși o biserică glorioasă, fără pată, zbârcitură, sau altceva de acest gen, ci sfântă și fără cusur ". (Efes. 5: 23-27). Niciun om sau o companie de oameni nu are nici un drept sau autoritate să înființeze o organizație și să o eticheteze „Biserica”. Toți oamenii care fac acest lucru încalcă Cuvântul lui Dumnezeu.

Biserica este organizația lui Dumnezeu pe care El o construiește de către și prin Fiul său preaiubit, Capul și Domnul acesteia: „Dumnezeu a pus pe unii în biserică, mai întâi apostoli, în al doilea rând profeți, în al treilea rând învățători, și după acea minuni, apoi pe daruri de vindecare , ajutorare, cârmuire, diversitatea limbilor". (1 Corinteni 12:28) Biserica este "casa lui Dumnezeu", compusă din Isus Cristos și membrii corpului său: "zidită pe temelia apostolilor și profeților, Isus Cristos însuși fiind piatra principală din capul unghiului, pe care toată clădirea încadrată în mod potrivit crește într-un templu sfânt în Domnul; în care și voi sunteți zidiți împreună ca o locuință a lui Dumnezeu prin spiritul." - Ef. 2: 19-22.

Dumnezeu, prin profetul său, vorbește despre biserică și o desemnează cu numele „Sion”, deoarece ea este organizația sa capitală și El locuiește în ea. Citim: "Căci Iehova a ales Sionul; l-a dorit ca locuință a Sa". (Psalmul 132: 13, *Am. Stan Ver*). Această biserică este "biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului". (1 Timotei 3:15). Din toate scripturile de mai sus, este cert că biserica nu poate consta din nicio organizație de pe pământ din care fac parte politica și comerțul sau traficul și în care membrii organizației comit multe fapte de cruzime și răutate. Biserica este templul lui Dumnezeu, nu templul construit din lucruri materiale de mâini omenești, ci corpul de creaturi dedicat în întregime Dumnezeului Atotputernic. (1 Cor. 3: 16,17). Cu toate acestea, o examinare onestă va dezvălui că marele

dușman al lui Dumnezeu a pus mâna pe numele "biserica" și l-a folosit pentru a perpetua marea înșelătorie asupra omenirii și pentru a defăima mai departe numele Atotputernicului Dumnezeu.

Care este scopul lui Dumnezeu în a avea o biserică? Biblia răspunde că scopul său este ca s-o poată folosi pentru a depune mărturie despre numele său și pentru a-și îndeplini poruncile sale în apărarea numelui său. Aici este necesar să subliniem provocarea pe care Satana Diavolul a aruncat-o în fața lui Iehova Dumnezeu și apoi replica lui Dumnezeu la aceasta. Diavolul a declarat că ar putea să-i facă pe toți oamenii să-L blesteme pe Dumnezeu în cazul în care el (Diavolul) ar avea permisiunea să pună omul la încercare. Dumnezeu l-a lăsat pe Diavol să încerce acel lucru, cu acest gând în minte, așa cum a spus mai târziu: „Pentru acest motiv te-am lăsat să rămâi, ca să-ți arăt puterea mea și pentru ca ei să-mi proclame numele pe tot pământul.” -Ex. 9:16, traducerea lui Leeser.

Judecata lui Dumnezeu împotriva Diavolului a fost ca el să fie distrus; dar înainte de executarea acelei judecăți, Dumnezeu urma să aibă propriul Său nume mare declarat pe tot pământul și apoi urma să-și exercite puterea nelimitată împotriva dușmanului. Dumnezeu procedează apoi la timpul său potrivit și în propriul său mod pentru a scoate din lume oameni credincioși și femei credincioase care își dovedesc integritatea față de el și îi face membrii ai bisericii sale sub Cristos Isus și îi folosește pentru a-și proclama numele pe tot pământul înainte ca Iehova să execute judecata sa împotriva dușmanului. Prin urmare, biserica lui Dumnezeu constituie mărturia Sa sau corpul său de martori pe pământ. Când vor fi ridicați la cer la prima înviere, acești de martori vor fi folosiți de el pentru scopurile sale bune pentru totdeauna.

Chestiunea bisericii a fost un mister pentru toți oamenii până când Dumnezeu a dat spiritul sfânt servitorilor săi credincioși la Cincizecime, spirit care a fost dat la cincizeci de zile după învierea lui Isus. În ceea ce privește acest mister, unul din apostolii lui Isus mărturisește: „Misterul care a fost ținut ascuns de veacuri și de generații, dar acum este dezvăluit sfinților săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care este bogăția gloriei acestui mister printre Neamuri, adică, Cristos în voi, speranța gloriei”. – Col. 1:26, 27.

După Cincizecime după mulți ani, apostolii s-au adunat la Ierusalim în conferință și atunci Dumnezeu le-a dezvăluit că scopul său în a aduna la Isus Cristos pe cei care urmau să facă parte din biserica sa a fost și este ca Dumnezeu să aibă „un popor pentru numele lui”. (Fapte 15: 13-18). Acest popor trebuie să depună mărturie despre numele Său, iar această mărturie trebuie să fie dată înainte ca Dumnezeu să exercite o putere distructivă împotriva dușmanului. De la înălțarea lui Isus la cer și până la venirea sa din nou pentru a îndeplini scopurile lui Dumnezeu și a domni în Regat, Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, selectează dintre națiunile și popoarele pământului un „popor pentru numele său”, cei credincioși care constituie biserica Sa și trebuie să declare numele Lui. Cei selectați, pentru a avea aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să calce pe urmele lui Isus și trebuie să se dovedească credincioși până la moarte. (1 Pet. 2:21; Rev. 2:10).

Prin urmare, este sigur că toți adevărații urmași ai lui Cristos Isus care constituie biserica sa trebuie să sufere mai mult sau mai puțin din partea Diavolului. Asemenea suferință și pedeapsă le este cauzată de către agenții religioși ai Diavolului, la fel cum a fost cauzată Domnului Isus Cristos. Din acest motiv, unele dintre suferințele lui Cristos au rămas pentru binele trupului său; după cum este scris: "Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi și întregesc în carnea mea ce lipsește din necazurile lui Cristos, spre folosul corpului său, care este biserica." - Col. 1:24.

Religionistii au fost cei care l-au persecutat pe Isus, iar el a declarat că aceeași clasă de religioniști urmau să persecute pe toți cei care urmau să fie adepții săi adevărați. El a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu sunteți din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta și pe voi; dacă au respectat cuvântul meu, îl vor respecta și pe al vostru. Dar vă vor face toate aceste lucruri din cauza numelui meu, pentru că nu-l cunosc pe cel care m-a trimis.” – Ioan 15:19-21.

Faptul că Isus Cristos, Capul bisericii, este „martorul fidel și adevărat” al lui Iehova Dumnezeu, precum și faptul că el a afirmat, „Oricine care este din adevăr ascultă glasul meu”, dovedește dincolo de

orice îndoială că oricine care este din biserica lui trebuie să fie un martor pentru numele și regatul lui Dumnezeu. Adepții fideli ai lui Isus Cristos, membrii organizației sau bisericii sale, sunt cei care au așteptat întotdeauna cu nerăbdare venirea lui din nou și întemeierea regatului său, și acest lucru este evident din ceea ce a scris apostolul: „Totuși, fraților, în ce privește venirea Domnului nostru Isus Cristos și strângerea noastră la el, vă rugăm să nu vă lăsați repede clătinați în gândire, nici tulburați, nici de spirit, nici de un cuvânt, nici de vreo scrisoare, despre care se spune că ar fi de la noi și potrivit căreia ziua lui Cristos este aproape.” (2 Tes. 2:1, 2). „Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe deplin! și mă rog lui Dumnezeu ca spiritul, sufletul și corpul să vă fie păstrate fără vină pentru venirea Domnului nostru Isus Cristos.” – 1 Tes. 5:23.

Doar urmașii fideli ai lui Isus Cristos sunt adunați la el și făcuți parte a bisericii sale glorificate la a doua sa venire. În mod natural, cei care așteaptă cu nerăbdare întemeierea regatului lui Dumnezeu prin Isus Cristos se dovedesc fideli și adevărați față de Iehova Dumnezeu și Cristosul Lui. La a doua venire a lui Cristos, acestor fideli li se aplică porunca lui: „Și această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24:14). Către aceeași clasă fidelă se îndreaptă în principal cuvintele lui Iehova, și anume: „Voi sunteți martorii mei, că Eu sunt Dumnezeu”. (Isa. 43:10-12). Analizați aceste scripturi și apoi puneți-vă întrebarea și răspundeți: Există vreo organizație pe pământ astăzi care predică oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că Isus Cristos este Regele și Conducătorul drept al Lumii Noi, și că Regatul său este aproape și este singura speranță a lumii? Dacă știți răspunsul la întrebare, atunci știți cine pe pământ astăzi constituie rămășița încă pe pământ a bisericii lui Dumnezeu.

Biserica, fiind organizația lui Dumnezeu care este scoasă din lume pentru numele Lui, rezultă că membrii ei sunt aceia care se închină Dumnezeului Atotputernic în spirit și în adevăr. (Ioan 4:23) Ei onorează pe Dumnezeu, și nu pe om și organizațiile făcute de om. Astfel de credincioși adevărați ai lui Dumnezeu nu pot fi credincioși Lui și în același timp să participe la afacerile politice ale acestei lumi rele a cărei condamnare este clar citită în Sfintele Scripturi și în semnele timpului. Cei care se închină lui Dumnezeu în spirit și în adevăr sunt cu totul consacrați lui, ascultând poruncile lui cu inimile, trupurile și limbile lor. Ei păstrează în minte definiția corectă a închinării acceptabile, și anume: „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, închinarea acestui om este deșartă. Căci închinarea curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să vizitezi pe orfani și pe văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.”- Iac. 1:26, 27, traducerea lui Murdock din siriană.

Satan Diavolul este "dumnezeul acestei lumi" și în încercarea de a se păstra "nepătată de lume", biserica trebuie să lupte cu Satan ca dușman al ei și cu toți agenții săi, dar acest lucru trebuie să-l facă prin proclamarea adevărului cu limba ei și cu alte puteri de exprimare. Scripturile sunt clare în sensul că ea nu folosește arme carnale fabricate de organizațiile comerciale egoiste ale acestei lumi, ci că armele ei sunt puternice prin Dumnezeu și includ „sabia spiritului”, care este cuvântul lui Dumnezeu”. (Efes. 6:17) Acesta este motivul pentru care rămășița încă pe pământ a adevăratei biserici trebuie să spună adevărul și trebuie să facă acest lucru în mijlocul marilor împotriviri și persecuții desfășurate de Satan Diavolul și reprezentanții săi religioși. Însă scopul lui Dumnezeu pentru biserica de pe pământ este același cu cel pentru Fiul său Isus Cristos, și anume, să mărturisească adevărul și să facă acest lucru cu integritate față de Dumnezeu chiar până la moarte. Astfel, biserica îl onorează pe Dumnezeu atât în viață, cât și în moarte și contribuie cu Isus Cristos la apărarea numelui Tatălui ceresc.

TRIUMFUL LUI IOSAFAT ASUPRA CONSPIRAȚIEI

S-a întâmplat într-o dimineață, în decursul secolului al X-lea înainte de Cristos. Aceasta a fost una dintre cele mai neobișnuite victorii militare câștigate vreodată pe pământ. Înainte ca razele de dimineață ale soarelui ce se înălța să pătrundă suficient de jos ca să atingă culmile Iudeii, cetatea Ierusalim pe înălțimile ei era în plină activitate. Și probabil că la timpul primelor raze ale

luminii soarelui ce alunecau peste cetate, locuitorii mărșăluiau deja pe porțile ei spre sud, către pustiul Tecoa. Pe măsură ce se depărtau, regele Iudeii îi îndemna: „credeți în Domnul Dumnezeuul vostru și veți fi întăriți; credeți în profeții Lui și veți prospera”, și el a organizat linia de marș. În partea din față el a pus cântăreții. Ei trebuiau să alcătuiască forțele liniei de front pentru bătălie. Ei au fost instruiți să cânte laude lui Iehova în aceste cuvinte: „Aduceți mulțumiri lui Iehova; căci bunătatea sa iubitoare ține în veac.” (2Cron. 20:21, *A.S.V.*). În spatele cântăreților venea armata și restul locuitorilor cetății. Ce ciudată strategie militară de urmat! Pentru observatorul ocazional, aceasta părea o adevărată sinucidere.

Numai cu câteva zile înainte, mesagerii intraseră în cetate cu vești despre o oștire de conspiratori ce împrejmuiseră fortăreața Sion. O mulțime mare de luptători din Moab, Amon și Muntele Seir s-a adunat la sud de Marea Moartă și chiar acum, în timp ce veștile îi erau comunicate lui Iosafat, regele Iudeii, invadatorii înaintau de-a lungul țărnelor de vest, până la Hațaton-Tamar, adică En-Ghedî. Neașteptatul avertisment a făcut cetatea să șovăie în pregătire urgentă. Nu o pregătire pentru asediu, nu o strângere disperată de bărbați și arme pentru un contraatac, ci o adunare pentru Iehova al oștirilor la templu a fost considerată cea mai esențială pregătire pentru luptă. A fost proclamat prin toată Iuda un post și după ce locuitorii țării s-au adunat în casa Domnului, Iosafat a stat în mijlocul adunării și s-a rugat la Dumnezeu.

Nu este Iehova Atotputernicul Dumnezeu din cer, Cel suprem peste toate națiunile, și care are o astfel de putere încât nimeni nu I se poate împotrivi? Nu Iehova Dumnezeu este Cel care i-a alungat pe păcătoșii păgâni pentru a face loc poporului Său ales, popor care după aceea a construit un sanctuar pentru Iehova, unde ei să poată exprima cereri speciale lui Dumnezeu atunci când erau foarte chinuți? Acum, chiar aceia pe care Israelul fusese instruit să nu-i invadeze, Moabul, Amonul și Muntele Seir, se aliază într-o conspirație să alunge Iuda din moștenirea dată de Dumnezeu. Aceasta era, în esență, rugăciunea regelui Iosafat și el a încheiat-o cu aceste cuvinte: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine”.

Și, pe când toți cei din Iuda stăteau înaintea Domnului, cu soțiile și micuții lor, răspunsul din înălțimi le-a fost transmis prin levitul numit Iahaziel: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. ... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da DOMNUL”. Așa s-a întâmplat că în ziua următoare, primele raze ale soarelui ce licăreau peste înălțimile Ierusalimului au văzut armata neobișnuit organizată mărșăluind spre sud către pustiul Tecoa. Iehova Dumnezeu lupta; servii Lui pământești cântau. „În clipa când au început cântările și laudele, DOMNUL a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuti. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din Muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir s-au ajutat unii pe alții să se nimicească.” – 2Cron. 20:1-23.

Din relatare se pare că iudeii n-au fost martori la sinuciderea conspiratorilor. Ei se aflau sus pe munții lui Iuda, în timp ce alianța celor trei națiuni unite se afla jos, în depresiunea țărnelor Mării Moarte, la mai mult de 1.000 de metri mai jos de mărșăluitorii lui Iosafat și ascunși de privirea lor. Dar, pe măsură ce șirurile poporului lui Iehova erau îndreptate spre sud și mai târziu s-au întors spre est și spre Marea Moartă, ei au auzit foarte probabil sunetul luptei ce răsuna peste dealuri; și puțin mai târziu, „când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime și iată că ei erau niște trupuri moarte, întinse pe pământ și nimeni nu scăpase”. Timp de trei zile iudeii au strâns prada, cea de-a patra zi a fost petrecută în valea Beraca, lăudând pe Domnul pentru binecuvântările Lui, iar după aceea poporul lui

Dumnezeu al credinței s-a întors la templul din Ierusalim și cu vocea și instrumente muzicale și-a continuat psalmii de laudă pentru Iehova al oștirilor. – 2Cron. 20:24-30.

Se ridică întrebarea: De ce a dat Iehova Dumnezeu poporului Său un astfel de triumf asupra conspirației dușmane? Pentru răspuns trebuie să ne întoarcem în timp, mai în urmă de ziua anterioară, când a fost rostită rugăciunea lui Iosafat. Când Iosafat l-a urmat la tron pe tatăl său Asa, în 938 î.Cr., el a început imediat să-și întrebuițeze poziția în scopuri bune. După ce a întărit mijloacele de apărare ale împărăției și a îndepărtat înălțimile și locurile de închinare folosite în idolatrie, în cel de-al treilea an al său, Iosafat s-a aflat în fruntea unei campanii educaționale prin prinți și leviți: „Ei au învățat pe oameni în Iuda, având cu ei cartea legii DOMNULUI. Au străbătut toate cetățile lui Iuda și au învățat pe oameni în mijlocul poporului”. Rezultatele au fost pacea și belșugul acasă, securitatea și cinstea peste hotare. – 2Cron. 17:1-13.

După ce au trecut câțiva ani, Iosafat a făcut o alianță cu regele Ahab al Israelului, pentru a lupta împotriva sirienilor la Ramot-Galaad. Dar înainte să fie pusă în mișcare riscanta acțiune militară din Samaria, regele iudeu cere să fie întrebat Iehova Dumnezeu, dacă acea campanie va avea sau nu binecuvântarea Sa. Închinătorul lui Baal, Ahab, și-a adunat patru sute din profeții lui religioși; însă Iosafat s-a opus și a întrebat: „Nu mai este aici nici un profet al Domnului, ca să-L putem întreba?” Ahab a recunoscut că mai era unul, pe nume Mica, dar a murmurat că acela nu profetea niciodată de bine, ci întotdeauna numai de rău. Cu toate acestea, el a fost convocat. Cei patru sute de profesioniști în a gădila urechile lui Ahab au dat un plăcut răspuns de victorie, și chiar Mica a spus că Domnul va face să aibă succes atacul asupra Siriei. Suspiciosul Ahab l-a întrebat de aproape pe Mica și acesta i-a descoperit cum cuvântul Domnului prin profet prezicea de asemenea că Ahab va muri la Ramot-Galaad. Plin de mânie, Ahab l-a aruncat în temniță pe Mica cel care vorbea adevărul, în timp ce el și Iosafat au mărșăluit spre Ramot-Galaad. Ahab mărșăluia spre moartea sa, așa cum prezisese Mica; căci în timpul luptei o săgeată de-a dușmanului și-a croit drum spre regele lui Israel, care la asfințit a murit. – 1Regi 22; 2Cronici 18.

Când Iosafat s-a întors din Ramot-Galaad, un om al lui Dumnezeu l-a întâmpinat cu mustrarea că Iehova nu-i aprobase alianța de luptă cu Israelul. Regele a primit mustrarea și a continuat să facă pași suplimentari pentru a asigura închinarea dreaptă a lui Iehova Dumnezeu. El a făcut o călătorie personală prin împărăția sa în interesul închinării adevărate și a pus judecători în toată țara, cu această instrucțiune pentru ei: „Luați seama la ce veți face, căci nu pentru oameni veți rosti judecăți; ci pentru DOMNUL, care va fi lângă voi când le veți rosti. Acum frica DOMNULUI să fie peste voi; vegheați asupra faptelor voastre, căci la DOMNUL Dumnezeu nostru nu este nici o nelegiuire, nici nu se are în vedere fața oamenilor, nici nu se primesc daruri”. Mai mult decât atât, în cetatea capitală Ierusalim, Iosafat a pus judecători dintre căpetenii, leviți și preoți, cu însărcinarea clară ca ei să judece cu teamă de Domnul, cu o inimă perfectă. Le-a spus tot ce va veni peste ei, avertizându-i împotriva încălcărilor de lege față de Domnul. – 2Cron. 19:1-11.

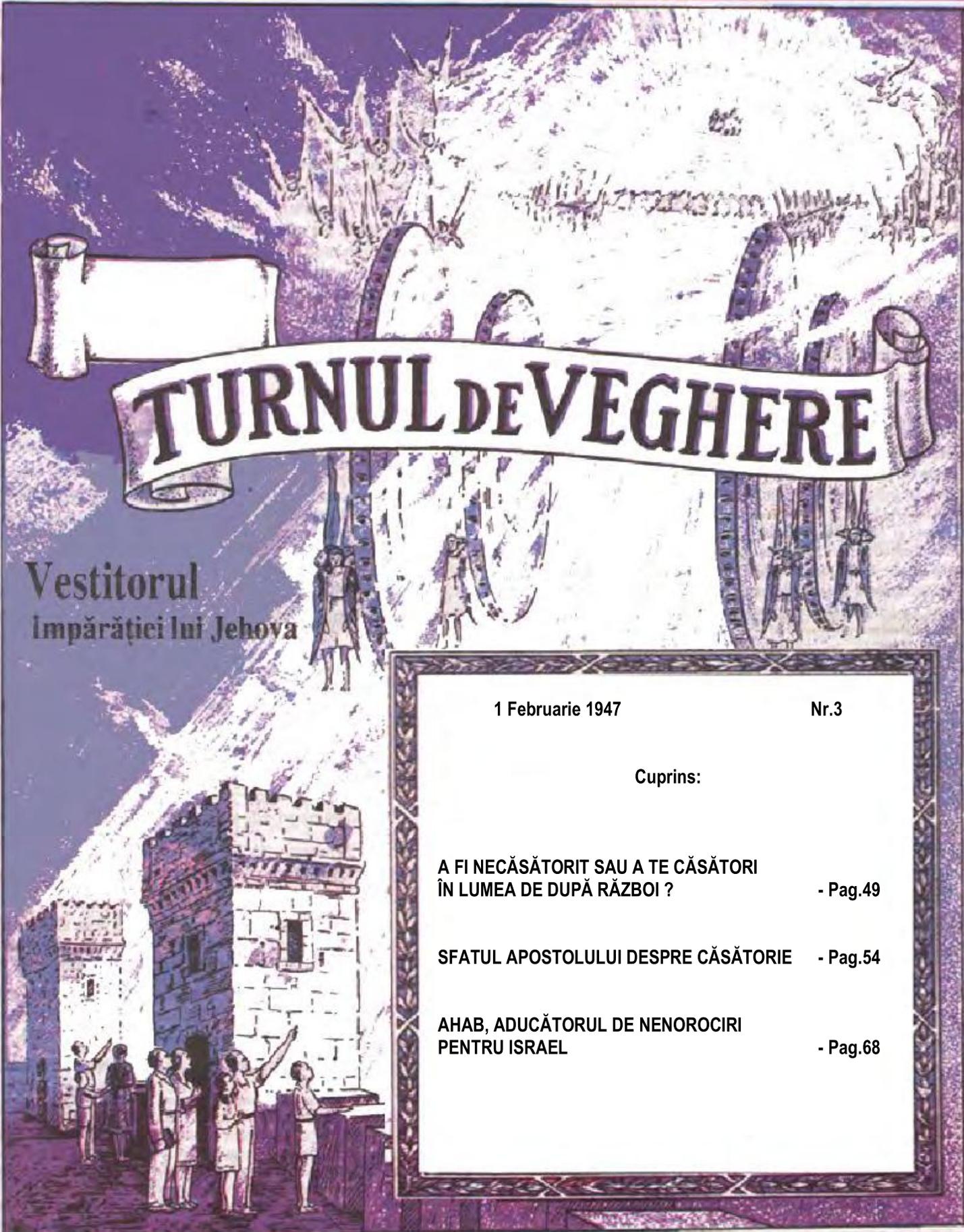
Iosafat s-a angajat în două mari acțiuni riscante cu Israelul, dintre care nici una n-a fost binecuvântată de Domnul. Prima a fost o acțiune de afaceri, când regele iudeu și-a permis să fie vârat în bucluc de Israel. Nelegiuitul rege Ahazia al Israelului s-a alăturat lui Iosafat în construirea de corăbii la Ețion-Gheber, care urmau să navigheze spre Ofir și Tarsis. Dar, pentru că Iosafat se aliase cu regele Israelului, Domnul a făcut ca acele corăbii să fie sfărâmate în port. Se pare că regele Iudeii a făcut o a doua încercare de a pune în mișcare corăbiile comerciale și de data aceasta a refuzat să facă vreo înțelegere de afaceri cu Ahazia. (2Cron. 20:35-37; 1Regi 22:48,49). A doua alianță, într-un proiect militar, a venit după ce Ahazia a fost succedat de Ioram. Regele Moabului se răsculase împotriva lui Ioram, regele Israelului, și Iosafat a fost convins să se alătore lui Ioram în reprimarea răscoalei. Setea cumplită amenința să nimicească armatele lui Iuda, Israel și ale edomiților, care se alăturaseră expediției. Dar Elisei a spus că din pricina lui Iosafat dezastrul nu va avea loc. Au fost săpate șanțuri care au fost umplute cu apă. Pe

când regele Moabului privea dimineața devreme, soarele ce se reflecta în apă a făcut-o să pară ca sângele și moabiții au crezut că invadatorii s-au luptat între ei și s-au grăbit în mod nesăbuit pentru a ucide. Ei s-au grăbit numai spre propria lor moarte; căci Israelul și Iuda s-au ridicat într-un atac surpriză care a pus pe fugă pe cei ce au scăpat. – 2Regi 3:1-27.

Se pare că după aceste evenimente a avut loc triumful asupra forțelor unite ale Moabului, Amonului și a celor din Muntele Seir, într-un mod așa de neobișnuit. Rezumatul domniei lui Iosafat, ce a pregătit terenul pentru miraculoasa eliberare de conspirația păgână, arată că regele iudeu a privit mereu spre Iehova Dumnezeu. Deși uneori a făcut alianțe neînțelepte cu Israelul ce căzuse din nou în păcat, el a primit cu smerenie mustrarea din partea Domnului. El a dăruit înălțimile și locurile de închinare; a condus o campanie educațională în cel mai important domeniu de cunoștință, domeniul închinării adevărate. El a călătorit personal prin împărăția lui pentru a vedea dacă erau puși judecători înclinați spre dreptate, care să guverneze teocratic. Apoi, la momentul culminant al conspirației, el s-a întors imediat prin rugăciune la Iehova, recunoscând neputința națiunii de a sta independentă de Cel Atotputernic, și a așteptat instrucțiuni de la Domnul. Și când ele au venit, deși aceasta însemna umplerea liniilor de front ale forțelor defensive cu cântăreți neînarmați, Iosafat le-a urmat fără ezitare până la ultima. Toate acestea se adaugă la răspunsul corect la întrebarea: de ce a dat Iehova Dumnezeu victorie poporului Său în fața conspirației dușmane? Numele lui Iosafat înseamnă „Iah este judecător; Iah-justificat”. El a domnit douăzeci și cinci de ani, și la moartea lui și-a lăsat fiii să-i perpetueze numele. – 2Cron. 20:31; 21:1-3.

Foarte profetice pentru „zilele din urmă” sunt evenimentele domniei lui Iosafat. În lucrarea sa de curățire a țării de religie, Iosafat a prefigurat lucrarea de curățire pe care o face Isus Cristos de la venirea la templul anti-tipic în anul 1918. Astăzi, Israelul spiritual și însoțitorii lui cu bunăvoință mășăluiesc fără teamă în serviciul lui Iehova, în ciuda tăriei vizibile a conspiratorilor alcătuiți din elementele politice, comerciale și religioase ale lumii. În urechile celor credincioși răsună cuvintele profetice: „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu”. Conspiratorii mondiali nu se pot lăuda cu o unitate reală, și poporul lui Iehova poate aștepta cu încredere să aibă parte de triumf asupra lor.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Februarie 1947

Nr.3

Cuprins:

A FI NECĂSĂTORIT SAU A TE CĂSĂTORI
ÎN LUMEA DE DUPĂ RĂZBOI ? - Pag.49

SFATUL APOSTOLULUI DESPRE CĂSĂTORIE - Pag.54

AHAB, ADUCĂTORUL DE NENOROCIRI
PENTRU ISRAEL - Pag.68

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Februarie 1947

Nr. 3

A FI NECĂSĂTORIT SAU A TE CĂSĂTORI ÎN LUMEA DE DUPĂ RĂZBOI ?

„Este un lucru bun pentru fiecare om să rămână așa cum este”. – 1Cor. 7:26, *An Amer. Trans.*

Iehova n-a lăsat pe primul om, Adam să rămână singur. El a prevăzut pentru bărbat o viață în căsătorie, prin faptul că i-a dat o femeie ca soție. Deoarece Iehova a fost Creatorul, Tatăl lui Adam, a unui fiu perfect pământesc al lui Dumnezeu, a avut dreptul la aceasta. El n-a făcut aceasta numai în cugetul la fericirea omului, ci având în vedere un scop mareț. Aceasta a constat din aceea să facă să fie populat pământul cu o seminție perfectă de bărbați maturi și femei mature, care toți împreună să fie vrednici să se bucure de viață veșnică într-un paradis al desfătării și al drăgălășeniei, care să îmbrace întreg pământul în măreție. Omul creat ca fiul lui Dumnezeu a trebuit să servească pe Dumnezeu; și o parte a serviciului său pentru Dumnezeu a constat din aceea să aducă în existență felul său și să populeze cu el pământul. Adresându-se bărbatului și femeii sale drăgălașe „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l”. (Gen.1:28, *Douay Version*) Această creștere și înmulțire n-a trebuit să rămână numai în seama primei perechi de căsătoriți. Și fiii și fetele lor au trebuit să crească până la maturitate și să îndeplinească cu ei împreună însărcinarea divină. Din acest punct de vedere Iehova Dumnezeu a pus înaintea ochilor copiilor lui Adam și ai Evei fericirea vieții de căsătorie în paradis, cu scopul divin a unui pământ populat, prefăcut într-o grădină. Legăturile lor conjugale au trebuit să fie statornice și să servească, prin rodire, scopului lui Dumnezeu care face fericit. Nici un trup neroditor de mamă n-a trebuit să se găsească între ei, și niciodată o despărțire de la căsătorie n-a trebuit să producă nefericire casnică și durere de inimă. Astfel de lucruri nefericite pe pământ se datoresc păcatului omului.

2. Noi trăim acum în anul 1947, și acea zi plăcută de nuntă în Eden, când Iehova Dumnezeu a împreunat pe primul mire și pe prima mireasă, a binecuvântat unirea lor și le-a explicat scopul ei în mod părintesc, este cu șase mii de ani înapoia noastră. Astăzi pământul mișună de oameni, dar pământul este foarte îndepărtat de aceea de a fi supus acestui popor și de a fi ca un paradis. Tocmai acum am ieșit din al doilea război mondial al secolului al douăzecilea al erei noastre. Scopurile și efectele acestor două războaie mondiale au stat absolut în contrast cu însărcinarea pe care a dat-o Dumnezeu bărbatului și femeii sale în Eden, însărcinarea de a crește, de a se înmulți și de a umple pământul cu o mare familie de oameni și de a-l supune, pentru ca să fie un locaș în care, în toate timpurile viitoare să se poată trăi în pace, bucurie și belșug. Acum, în anul 1947, noi trăim în așa numita „lume de după război”, și sunt temeri, că neamul omenesc ar putea fi secerat într-un al treilea război mondial, care nu ar fi ceva imposibil, prin arme de nimicire a maselor, cum nu le-a cunoscut până acum și nu le-a întrebuințat pe scară largă în acest secol al științei. Pentru aceia,

care ar voi să se căsătorească și să întemeieze o familie, pentru a-și continua numele, viitorul se arată descurajator și dezamăgitor. Situația ar fi cu totul fără nădejde, dacă nu s-ar auzi vestea minunată, care se vestește acum „oamenilor de bine”. Aceasta nu este vestea despre Națiunile Unite. Este vestea, că împărăția lui Iehova a fost întemeiată în ceruri în anul 1914 cu Christos Isus, cel numit ca Rege, și că această împărăție va nimici națiunile acestei lumi în războiul de pe urmă al Armaghedonului și după aceea va binecuvânta pământul cu o stăpânire a păcii și a bunei stări durabile.

3. Chiar și pentru un om din lume astăzi întrebarea, că oare să rămână neînsurat sau să se însoare, este o problemă. Dar în mod deosebit este acesta cazul la cineva care s-a consacrat pe deplin lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Christos. Omul din lume poate să șovăie în această chestiune, și anume din cauza situației economice generale și a întrebării, dacă găsește o tovarășă, care să fie cinstită și să se dovedească sociabilă, credincioasă și adevărată, precum și având în vedere posibilitatea unui al treilea război mondial în decursul unei generațiuni, când copiii săi vor fi ajuns vârsta și vor fi buni pentru serviciul militar. Creștinul adevărat studiază însă chestiunea din punctul de vedere biblic și nu numai că ține în minte cele amintite mai sus, ci se ocupă și cu întrebarea, cum poate să-și îndeplinească datoria de consacrare și de serviciu față de Dumnezeu. Pentru unul ca acesta chestiunea devine de două ori mai serioasă, pentru că am ajuns la terminarea sau „la vremea sfârșitului” acestei lumi vechi și pentru că următoarea profeție trebuie îndeplinită acum de creștini sub conducătorul și stăpânul lor Isus Christos: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul [sau încheierea acestei lumi vechi]”. Nici un creștin, care dorește să fie credincios și vrea să aibă aprobarea definitivă a lui Dumnezeu, nu poate să-și permită să se abțină de la transmiterea acestei mărturii a împărăției către toate națiunile. – Mat. 24:14, *Rotherham*

4. În străduința sa de a lua parte la lucrarea de mărturie și astfel de a asculta porunca lui Dumnezeu, care s-a dat prin Christos, și pentru a nu se împiedica pe sine, creștinul va studia în înțelepciune chestiunea căsătoriei, înainte de a se căsători în grabă, pentru ca după aceea să aibă timp destul ca să-i pară rău. Spre folosul său, apostolul Pavel a fost condus de sus ca să dea în capitolul al șaptelea al primei sale epistole către Corinteni câteva sfaturi foarte clare, deschise.

5. Pavel a scris acele sfaturi către creștinii din Corint, Grecia, ca răspuns la anumite întrebări, care i-au fost puse cu privire la chestiunea căsătoriei, pe cât îl privește pe un creștin. Pavel a fost mai demult un sectar iudeu, un fariseu, un ucenic al lui Gamaliel, al nepotului lui Hillel I și, prin urmare, un membru al școlii rabinice a lui Hillel; prin urmare, Pavel a cunoscut bine învățăturile despre căsătorie, cum au fost reprezentate de către această școală și mai târziu au fost scrise în talmudul evreiesc. (Fapte 23:6; Filip. 3:5). Dar ca creștin și apostol, a scris adunării din Corint, și când a scris aceasta, a fost umplut cu spiritul lui Dumnezeu, al Domnului, și cu mintea lui Isus Christos. Prin urmare, sfaturile sale au fost cele mai bune, ce s-au putut auzi în acele zile despre căsătorie. Faptul, că au fost date înainte cu nouăsprezece sute de ani, nu le face nepotrivite cu timpul, ci ne dă siguranța, că urmarea lor ajută servilor lui Dumnezeu să ajungă iarăși înapoi la acea curățenie și sănătate morală a vieții, cum a fost cultivată de către creștinii credincioși în zilele apostolilor. Sfatul apostolului este atât de potrivit, așa de sănătos cugetat și atât de în armonie cu datoriile unui căsătorit și cu datoriile unui creștin, încât ajută atât celor căsătoriți, cât și celor necăsătoriți, neapărat la o înțelegere mai bună și o cugetare mai mărinimoasă. Astfel noi să urăm bun venit discuției noastre plină de sfatul lui Pavel.

Relații

6. Orașul Corint a fost în timpul lui Pavel faimos din pricina obiceiurilor sale imorale, de fel păgân. Unii membri ai adunării, în timp ce au fost încă păgâni, de asemenea s-au făcut vinovați de astfel de obiceiuri. După aceea s-a făcut sădirea unor astfel de foști păgâni în organizațiunea teocratică curată a lui Iehova, a lui Dumnezeu, într-o organizațiune de curățenie morală, sub capul ei Christos Isus. Și foști iudei, care mai de mult s-au orientat după învățăturile talmudice, au aparținut acum la acea adunare din Corint. (Fapte 18:1-10; 1. Cor. 6:9-11) Atunci s-au născut, silite de nevoie, diferite întrebări despre căsătorie: este ea potrivită pentru creștini? și cum să se poarte creștinii care se află deja în legământul căsătoriei față de tovarășii lor de căsătorie? Desfrâul în purtarea sexelor unul față de altul a fost atât de întipărit în Corintul păgân, că la unii creștini de acolo modul de cugetare despre căsătorie și despre aceea că ce se cuvine între cei căsătoriți, în mod evident a ieșit din echilibru. Unii frați din Corint poate că au fost de părere, că pentru creștini nu poate fi vorba decât de celibat, de starea de neînsurați, o viață ca necăsătoriți, și ei vor fi încercat să aplice această idee chiar și acelor, care au fost legați legal prin căsătorie. A adoptat Pavel același punct de vedere? A scris el că este cu totul de acord cu aceia care reprezintă astfel de păreri? Ceea ce a scris el din fericire ne-a rămas, așa că o putem studia în aceste „zile din urmă” periculoase, pentru ca să ne conformăm cu aceasta.

7. Pavel a scris; „Cu privire la lucrurile despre care mi-ați scris, eu cred că este bine ca omul să nu se atingă de femeie”. (1 Cor. 7:1) Aceasta sună așa ca și cum corintenii ar fi zis lui Pavel, că este bine dacă un creștin nu are deloc relațiuni sexuale cu o femeie, prin aceea că sau nu se căsătorește sau, dacă este căsătorit ,se abține de la legături sexuale. Dacă corintenii au cerut numai informație și nu și-au exprimat părerea proprie în această chestiune, atunci diferitele traduceri noi redau mai bine cuvintele apostolului, de pildă traducerea lui Moffatt din anul 1922, în care este spus: „Acum despre întrebarea din scrisoarea voastră. Este foarte bine dacă un bărbat nu are relațiuni sexuale cu o femeie; însă există atât de multă imoralitate, că ar fi mai bine dacă fiecare bărbat și-ar avea femeia lui și fiecare femeie bărbatul ei”. (1 Cor. 7:1,2) Apostolul Pavel a rămas, prin urmare, la cugetul de mijloc în această chestiune. El n-a forțat starea de necăsătorit (celibatul), și nici n-a insistat, că aceasta este o regulă de viață neînduplecată pentru fiecare creștin.

8. Din motivele cele mai bune, cum le explică Pavel mai târziu în mod clar, pentru creștinul necăsătorit ar fi ceva bun să nu renunțe la starea de necăsătorit. Cuvintele lui Pavel nu înseamnă, că un creștin neînsurat nu s-ar putea abține de la imoralitate în această lume desfrânată. Cuvintele sale trebuie înțelese în felul următor: Dacă este vorba de a alege între imoralitate și starea de căsătorit, atunci un serv al lui Dumnezeu, care nu se poate înfrâna, să aleagă calea cinstită. Să se căsătorească, cum recomandă legea lui Dumnezeu și toate prescripțiunile drepte ale statului. Aceasta este așa, pentru că Dumnezeu, Creatorul, a înființat căsătoria, și pentru că o căsătorie, care corespunde voinței Sale și este în armonie cu scopul Său, nu este ceva păcătos sau necurat. În loc de a duce o viață desfrânată în libertate și de a cădea adeseori în curvie, pe când în același timp își dă înfățișarea unui neînsurat, creștinul temător de Dumnezeu mai bine se va căsători și va lua asupra sa datoriile și mărginirile legate cu aceasta. Așa va rămâne curat în ochii lui Dumnezeu, va fi cinstit în fața oamenilor și nu va defăima numele lui Dumnezeu.

9. Înainte de toate, creștinii căsătoriți să nu fie aceia care trec cu vederea legea pe care Dumnezeu a sădit-o în om, corespunzător constituției sale trupești ca bărbat sau femeie, adică legea atracției reciproce. Bărbatul se simte atras către femeie și invers. Prin aceasta Dumnezeu a urmărit la început scopul drept, ca să se nască copii pentru a umple pământul. Dacă un bărbat și o

femeie se căsătoresc, fiecare dintre ei își pierde într-o anumită măsură independența și fiecare dintre ei trebuie de aici înainte să țină seamă de celălalt și să contribuie la aceea, ca celălalt să fie sănătos, fericit și împăcat spiritualicește. Această îndatorire nu se face mai mică, dacă dintre părtașii căsătoriei unul sau amândoi devin creștini. De aceea nici unul dintre ei nu se poate hotărî unilateral pentru o atitudine, care ar jefui pe celălalt de drepturile sale de căsătorit. Chiar și dacă aceasta se îndeplinește conștiincios, nu este bine, ci duce numai la greutăți inutile. Chiar și atunci dacă amândoi soții sunt de acord pentru o atitudine contrară naturii și prin aceasta aleg o cale, care are ca efect neplăcere corporală, aceasta duce la greutăți. În timpul de acum de mizerie morală, care ne înconjoară în lume aceasta ar putea duce la fătărnice reciprocă. Dacă, deci, fie că o parte sau, după înțelegere, amândouă se rețin unul de la altul pentru un timp fără judecată, atunci Diavolul poate găsi o ocazie, să pătrundă și să îndemne la necredință și prin călcarea legământului de căsătorie să producă nefericire casnică. Așa scrie Pavel:

10. „Bărbatul să-și îndeplinească față de nevastă datoria de soț: și tot așa să facă și nevasta față de bărbat. Nevasta nu poate face cu trupul ei ce voiește - soțul ei este stăpân peste el; tot astfel nici bărbatul nu poate face cu trupul său ce voiește - soția sa este stăpână peste el. Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soț, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu rugăciunea. Apoi să vă împreunați iarăși. Să nu permiteți lui Satan să vă ispitească prin nestăpânire. Dar ceea ce v-am spus acum, trebuie privit ca o îngăduință, nu ca o poruncă”. – 1 Cor. 7:3-7, *Moffatt*.

11. Cele de mai sus, apostolul n-ar fi avut nevoie să le scrie, dacă aceia, care urmează pe urmele lui Christos, ar fi perfecți, cum a fost cazul la început cu Adam și Eva în Eden, când ar avea deci încă stăpânire perfectă peste ei înșiși și nu ar fi victime ale pasiunilor sau patimilor moștenite. Întrucât oamenii sunt într-o stare de slăbiciune și în membrele trupului lor lucrează patima, apostolul a dat celor căsătoriți sfatul de mai sus, ca ceva îngăduit, nu ca o poruncă pentru ei. A fost o îngăduință, o aprobare, care ține seamă de faptele existente în acest caz.

12. Folosindu-se de această îngăduință, nici un soț creștin nu va pretinde mai mult decât i se cuvine; deci el nu va face nimic ce s-ar asemăna cu o maltratare corporală a femeii sale, cu atât mai puțin dacă ea este o creștină și ar dori să întrebuițeze mai mult timp, putere și atenție, pentru lucruri spirituale, ca de pildă o legătură plină de rugăciune cu Dumnezeu. Atitudinea fiecărui creștin trebuie să fie înțeleaptă, să nu fie stăpânit de patimi neînfrânate, neîmpiedicate. Fiecare va ține seamă de celălalt, plin de iubire, așa ca să nu rezulte pentru nici unul dintre amândoi neplăcere corporală și mai ales să nu aibă loc vreo păgubire spirituală, prin aceea că cineva și-ar găsi mai multă bucurie în plăcerea trupeză, decât în interesele neegoiste ale împărăției lui Dumnezeu. Că Dumnezeu a zis Evei în Eden: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”, n-a fost nicidecum o împuternicire pentru bărbat ca să se poarte cumva brutal față de femeia sa. Femeia sa este cu el un trup, și el nu trebuie să se poarte față de el așa, ca și cum și-ar urî trupul său propriu. Ci, precum Isus Christos iubește biserica, mireasa Sa, așa va iubi soțul creștin pe soția sa, și femeia va înapoia această iubire a soțului ei. (Ef. 5:28-33) Prin faptul că creștinul căsătorit se păzește de aceia de a se deda peste măsură de mult lucrurilor care i se cuvin sau care i se permit și prin faptul că se păzește și de aceea, să se oprească în mod neînțelept de la aceea, ce îi permit drepturile căsătoriei, el se împotrivesc marelui ispititor sau zădărnicește străduințele lui.

13. Dacă toți creștinii ar fi ca apostolul Pavel, atunci ar fi scăpați de greutățile de mai sus, discutate de el. De aceea adaugă Pavel: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul într-un fel, altul într-altul” (1 Cor. 7:7, *The Emphatic Diaglott*) Este un dar al îndurării, un cadou de la Iehova Dumnezeu; și ce fel de dar primește fiecare creștin

pentru sine, pare să atârne de măsura credinței sale. Din cauza credinței sale, a zelului său și a devotamentului său sincer, lui Pavel i s-a dat ca dar al îndurării, o slujbă de apostol. Prin faptul că a rămas neînsurat, s-a consacrat datoriiilor sale de apostol într-un astfel de mod încât n-a rămas nici un pic în urma nici unuia dintre cei distinși între cei doisprezece apostoli ai lui Isus Christos. Dacă părerea adusă din vechime este adevărată, că Pavel a fost odată căsătorit, atunci pare că a fost văduv și a rămas în starea aceasta din cauza lucrării lui Dumnezeu. (1 Cor. 9:1-5; 1 Cor. 11:5, 22-23) El a rămas necăsătorit, nu în puterea proprie, ci în puterea credinței și a îndurării divine, pe care o arată ca darul său deosebit, primit de la Dumnezeu. Dar deși nu fiecare creștin posedă un astfel de dar, în puterea căruia să poată rămâne neînsurat în serviciul său pentru Dumnezeu, totuși și creștinul căsătorit primește un dar de la Dumnezeu, prin care, în legătură cu viața sa de căsătorie, de asemenea este în situația să servească pe Domnul Dumnezeu. De aceea cei căsătoriți să nu fie descurajați, ci să se străduiască să trăiască conform favorii dăruite lor de către Dumnezeu.

14. Acelora, care au trecut prin experiențele căsătoriei, dar și-au pierdut tovarășii de căsătorie prin moarte, apostolul le spune acum un cuvânt, care și pentru aceia, care n-au încercat nici odată cu căsătoria, formează un sfat bun: „Celor neînsurați și văduvelor[femeile], le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine”. Aceasta pare a arăta că și Pavel a fost un văduv. (1 Cor. 7:8, *Am. Stan. Ver.*) Pentru creștini nu este o ocară de a fi văduv sau văduvă. Creștinul nu este supus legii scrisă de Moise în Deuteronomul 25:5-10 a căsătoriei Levirat, prin care o iudeică a putut cere de la cea mai apropiată rudă a soțului ei mort să se însoare cu ea: și atunci fratele său, cel mai apropiat neam al soțului ei mort, a fost obligat în toată regula la aceasta, pentru ca prin ea să ridice copii pentru numele celui mort. Creștinii sunt liberi de această lege; și dacă moartea le-a luat tovarășul lor sau al rudelor lor, prin urmare, sunt liberi să rămână necăsătoriți. Este bine pentru ei să facă aceasta, tocmai așa cum a fost bine pentru apostolul Pavel. Totuși și lor le este slobod să se căsătorească din nou, și în care cazuri este nimerit aceasta, arată apostolul când spune: „Dar dacă nu se poate înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă”. – 1 Cor. 7:9, *Am. Stan. Ver.*

15. Este ridicol și nebiblic de a ține seama aici de interpretarea religioasă, conform căreia apostolul ar fi adus argumentul că este mai bine de a te căsători decât de a arde într-un „iad” inventat de teologie, al cărui foc adevărat amestecat cu pucioasă, este ațâțat de draci roșii ca para focului, în azbest. Afară de însemnarea literară de a arde, verbul grecesc întrebuițat de apostol în forma sa de suferință, are și însemnarea de „a fi agitat sau aprins”, ca în 2Corinteni 11:29. Aici apostolul înțelege cu acest cuvânt: a fi excitat în chip sexual sau a fi aprins de patimă.

16. Traducători din timpul mai nou, de aceea redau cuvintele lui Pavel într-un mod înțelept și potrivit, în felul următor: „Dar dacă nu se pot stăpâni pot să se căsătorească. Pentru că este mai bine să se căsătorească decât să fie aprinși de pasiune”. (*An Amer. Trans.*) „Dar dacă ei totuși nu se pot abține, să se căsătorească. Mai bine să se căsătorească decât să ardă în patimă”. (*Moffatt*) Pentru ce aceasta? Pentru că este mai bine de a căuta să te mulțumești cu o soție legitimă și conform scopului divin al căsătoriei, decât a stăruii în starea incomodă a patimii. O astfel de pasiune ar putea birui pe cineva, așa că în privința morală ar face un pas greșit sau poate să aibă un efect împiedicător când ar vrea să-și îndrepte dorințele și atențiunea asupra serviciului lui Dumnezeu. (Vezi încă odată versetul doi; mai departe Proverbe 5:15-20) Aceasta ar fi păgubitor în privința spirituală. Ar distruge legătura armonică a creștinului cu Dumnezeu și ar putea duce la o defăimare a numelui lui Dumnezeu. Un creștin care este stăpânit de o patimă, care amenință să-l copleșească, trebuie deci să chibzuiască lucrul plin de înțelegere și cu judecată și să urmeze sfatul

apostolului. Nici un creștin nu are dreptul să-l critice, pentru că procedează așa, în această lume de după război.

Întrebări pentru studiu

1. Pentru ce nu a lăsat Dumnezeu pe Adam să rămână singur ?
2. Pentru ce sunt perspectivele pentru aceia care voiesc să se căsătorească descurajatoare, dar prin ce nu este fără speranță situația ?
3. Ce chibzuieli își face creștinul acum, când discută chestiunea, ca să se căsătorească sau nu ?
4. Pentru ce nu se va căsători acum, prea grăbit, un creștin înțelept ?
5. În ce măsură cuvintele apostolului sunt sfatul cel mai bun despre căsătorie ce se poate primi astăzi ?
6. Ce atitudine spirituală a avut adunarea din Corint în acel timp cu privire la căsătorie ?
7. Cum a arătat Pavel, în sfatul său din introducere, că n-a reprezentat păreri exaltate despre căsătorie ?
8. Ce va face un creștin necăsătorit, dacă este vorba să aleagă între imoralitate și căsătorie ?
9. Pentru ce să nu fie creștinii căsătoriți fără măsură în legăturile lor cu tovarășii de căsătorie ?
10. Cum arată apostolul că fiecare căsătorit și-a pierdut independența personală într-o anumită măsură ?
11. Pentru ce a acordat apostolul creștinilor căsătoriți îngăduința amintită ?
12. Până la ce punct se va folosi creștinul de această îngăduință, și pentru ce numai așa ?
13. Cum și-a întrebuițat Pavel darul primit de la Dumnezeu ? și pentru ce să nu fie descurajați creștinii căsătoriți ?
14. De ce văduvii și văduvele creștine nu sunt obligați să se căsătorească din nou ?
15. Ce însemnează aici „a arde” ?
16. Pentru ce este mai bine a te căsătorii decât a arde ?

SFATUL APOSTOLULUI DESPRE CĂSĂTORIE

În zilele apostolului Pavel unii au fost deja căsătoriți când au devenit creștini. În unele cazuri bărbatul sau femeia părții care a devenit credincioasă nu au venit împreună la adevăr, deci nu s-au consacrat lui Dumnezeu. Cum a stat acum lucrul? Nu s-au slăbit prin aceasta legăturile căsătoriei? A avut loc, prin urmare, o ușurare sau o reducere a datoriilor sau obligațiilor de căsătorie, așa încât cineva s-ar fi putut despărți, divorța și căsători din nou ușor și fără culpă? Apostolul nu îndrăznește să dea părerea lui ca răspuns, ci în învățătura sa se referă la Domnul și spune: „Pentru cei care sunt deja căsătoriți îndrumările mele sună - și nu sunt ale mele proprii, ci cele ale Domnului - că o femeie să nu se despartă de bărbat. Dacă se desparte, atunci trebuie să rămână nemăritată sau, în caz contrar, să se împace iarăși cu el. Și un soț să nu divorțeze de nevasta sa”. – 1 Cor. 7:10.11, *An Amer. Trans.*

2. Pavel a primit aici îndrumările sale de la Domnul Isus. El trebuie că s-a cugetat la cuvintele lui Isus, căci curvia contează ca singurul motiv la Dumnezeu pentru a divorța cineva de tovarășul său de căsătorie necredincios, și că pentru alte cauze nici o creatură omenească nu poate desface și despărți pe aceia, care conform înființării de către Dumnezeu a căsătoriei la început, care s-a făcut în Eden, trebuie să locuiască împreună ca un trup. Dumnezeu nu intervine personal pentru a face legături casnice potrivite între oameni și să împreune toate perechile de căsătoriți omenești, pentru că aceasta l-ar face răspunzător pentru un rezultat nefavorabil; dar prin faptul că Dumnezeu a creat femeia și a dat-o lui Adam ca soție, a arătat unirea, care trebuie să fie partea tuturor oamenilor, care se leagă împreună în căsătorie, și aceasta trebuie recunoscut. (Mat. 19:9; Marcu 10:6-12) Apostolul nu încurajează deci la despărțiri și nu le aprobă, numai din motivul arătat de Domnul, adică pentru curvie, prin care legătura căsătoriei este anulată între partea credincioasă și cea necredincioasă. Această anulare poate fi făcută legală conform legii țării.

3. Dacă o femeie creștină se desparte de bărbatul ei, fie cu aprobarea lui sau după hotărârea sa, fără ca să existe, ca și cauză ,preacurvie din partea bărbatului, să nu cugete că este descărcată de legământul ei de căsătorie și este liberă de legăturile căsătoriei. Să nu cugete că este liberă să se căsătorească cu altul; aceasta ar fi din partea ei preacurvie. Înaintea lui Dumnezeu este obligată să rămână singură, și trebuie să ia asupra ei urmările viețuirii separate. Ea poate că va găsi că aceasta este pentru ea prea mare oboseală, sarcină sau neplăcere. Dacă își dorește apoi atențiile și îngrijirea unui soț, atunci îi rămâne numai o singură cale: să se împace cu bărbatul ei legal și să se întoarcă înapoi, ca să trăiască cu el împreună. Dacă vrea să scape de pericolul de a păcătui în ochii lui Dumnezeu, nu-i permis ca să întrebuințeze libertatea, de care se bucură trăind separat, în desfrânare. Soțul ,pe de altă parte, nu este împunător din partea lui Dumnezeu să dea pur și simplu drumul femeii sale, nici atunci dacă tribunalele de divorț ale țării sale i-ar aproba aceasta. Dacă o face din alte motive decât din pricina preacurviei, atunci nu este liber ca să se căsătorească din nou. Legea lui Dumnezeu valabilă pentru creștini îl obligă să rămână singur, pentru că el este încă tot căsătorit. Așa privită, căsătoria este un contract serios și sfânt, care nu-i permis să fie luată pe umăr ușor, ca și cum ar fi de puțină importanță în ochii lui Dumnezeu.

4. *Preacurvie?* Acuma, dacă cineva este vinovat de preacurvie spirituală, prin faptul că se dovedește ca un prieten al acestei lumi sau ca un necredincios neconsacrat, nu este aceasta pentru un bărbat creștin sau o femeie creștină un motiv întemeiat ca să divorțeze de părtașul de căsătorie și să se căsătorească cu altcineva, fără ca să încarce asupra sa vina înaintea lui Dumnezeu? Nu oferă preacurvia spirituală un motiv tot așa de puternic pentru divorț ca preacurvia trupească? Să presupunem că aceasta ar fi așa și un creștin s-ar căsători cu o persoană neconsacrată, care este legată cu lumea aceasta și ține prietenie cu ea. Atunci chiar de la început ar fi intrat într-o legătură preacurvară cu o astfel de persoană lumească și ar păcătui înaintea lui Dumnezeu. Pe această bază Eunice, mama lui Timotei, care ca și creștină, a fost căsătorită cu un grec neconvertit, s-ar fi făcut vinovată de curvie, atâta timp cât a trăit împreună cu bărbatul ei neconvertit. Pavel n-a judecat așa pe mama lui Timotei, deși în acel timp ducea cu el scrisoarea specială a adunării de sfătuire creștină din Ierusalim, care a îndrumat pe creștinii dintre națiuni să se oprească de la curvie. (2 Tim.1:5; Fapte 16.1-4; 15:22-31) Tot așa de puțin a insistat Pavel de a privi „curvia spirituală” ca motiv pentru o despărțire și un divorț când a scris:

5. „Despre ce mai rămâne spun eu, nu Domnul [prin faptul că el până atunci în legea exprimată a lui Dumnezeu n-a emis nici o declarație despre aceasta ce mai rămâne]: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea locuiește bucuros cu el împreună, atunci să nu se despartă de ea [să nu divorțeze de ea]; și dacă o femeie are un bărbat necredincios și el locuiește bucuros cu ea

împreună, atunci ea să nu se despartă de bărbat, căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele [bărbatul ei]; altfel, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți”. – 1 Cor. 7:12-14, *Diaglott*.

6. Faptul, că un soț sau o soție nu se numără la cei credincioși, care sunt consacrați lui Iehova Dumnezeu, nu oferă credinciosului motiv întemeiat să se adreseze tribunalelor lumești și să insiste să fie despărțit sau divorțat. Cel care are credință trebuie să lase pe seama celui neconsacrat să decidă dacă voiește să ia măsurile necesare ca să se scape de jugul spiritual nepotrivit. Dacă necredinciosul neconsacrat nu face nici o obiecțiune, ci este dispus să păstreze comunitatea de căsătorie cu credinciosul consacrat, nu există bază legală de a anula legătura lor și căsnicia comună; între astfel de împrejurări trebuie să se potrivească unul cu altul, pentru ca să trăiască laolaltă atât de plăcut cât este posibil. În aceasta ei trebuie să respecte reciproc drepturile și privilegiile celuilalt. Nu trebuie să rezulte în mod necesar, că tovarășul necredincios de căsătorie alege calea trădării, cu privire la care Isus, în mod avertizator s-a referit la Matei 10:34-37. Totuși, să nu se permită ca cel necredincios să îndemne la necredință față de Dumnezeu, oricât ar fi de grea situația. Creștinul trebuie să aibă grijă că celui necredincios să nu i se arate mai multă iubire decât Domnului Dumnezeu. El nu se va lăsa convins sau forțat în chestiuni de conștiință, să facă spiritual concesiuni păgubitoare.

Cum este sfințit părtașul necredincios de căsătorie?

7. Cel credincios s-a sfințit lui Dumnezeu Domnul, aceea ce însemnează că el a stabilit pentru el însuși în a-I plăcea și a-L servi pe Dumnezeu, și că s-a curățit de lumea aceasta, s-a aranjat și s-a hotărât pentru aceea de a face voia lui Dumnezeu. Cel credincios nu sfințește prin aceea pe părtașul său necredincios de căsătorie, că îl silește să se consacre lui Dumnezeu, ci el are acum cu acesta legături dintr-un punct de vedere sfințit. În ochii lui Dumnezeu ei sunt un trup, și dacă o jumătate de căsătorie se sfințește lui Dumnezeu, atunci și cealaltă jumătate a perechii, care este un trup, este atinsă de aceasta și are parte de o sfințire indirectă. O astfel de sfințire, cu siguranță n-ar putea însemna de a divorța de cel necredincios, cu care ești un trup. Trebuie să însemne că, dacă credinciosul sfințit de aici înainte face servicii și ține tovarășie celui necredincios într-un mod convenit și potrivit, el face aceasta așa ca și cum ar fi făcut Domnului Dumnezeu, pentru a cărui serviciu s-a consacrat credinciosul. Așa trebuie să procedeze, pentru că nu-i permis să părăsească legăturile de căsătorie și unire în trup, afară numai din pricină de curvie. Acest fapt să fie pentru credincioșii sfințiți, a căror tovarăși de căsătorie nu sunt în adevăr și nici nu sunt consacrați lui Dumnezeu, o mângâiere tare. Ar trebui să fie o binecuvântare, fiind de asemenea un factor de descurajare în eforturile de a divorța pentru cauze nejustificate.

8. Dacă nu ar fi așa, atunci copiii care li se nasc acestor de perechi de căsătoriți ar fi ca și corciturii, ei ar fi necurați în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu însă recunoaște aceste căsătorii și știe că credinciosul sfințit cu tovarășul său neconsacrat este un trup, și astfel el recunoaște pe copiii dintr-o astfel de legătură, în mod îndurător, ca sfinți sau sfințiți. Aceasta se întâmplă pentru că cel necredincios este sfințit prin tovarășul său credincios. Și tocmai așa cum cel credincios, în străduința de a cinsti pe Dumnezeu și de a fi plăcut Lui, tratează pe soțul său de căsătorie necredincios din acest punct de vedere, așa va trata și pe copiii săi, pe care îi are de la soțul necredincios. De aceea el își va îndeplini datoria părintească de a crește pe acești copii în învățătura și muștrarea Domnului. Din acest punct de vedere nu ar putea fi privit, deci ca o greșeală sau ca ceva de nedorit, ca ceva, care prin aceea a ajuns în familie, că Satan Diavolul a

amăgit pe părinți, dacă dintr-o astfel de unire de căsătorie se naște un copil sau mai mulți. Cum ar putea o astfel de părere despre copii, care sunt născuți legitimi după legea naturală a lui Dumnezeu, să fie în armonie cu faptul, că acești copii nu sunt necurați, ci sfinți ? Nu s-ar putea uni cu aceasta. Dar dacă primești punctul de vedere biblic față de ei, aceasta se prefăce într-o binecuvântare. Atunci nu te vei poticni de copii și nu-i vei privi ca sarcină și nu le vei pizmui existența. Nu va exista o prejudecată părintească împotriva lor, pentru că împotriva a ceva sfânt nu trebuie să fii cu idei preconcepute. Părinții sunt bucuroși pentru ei însăși, că au fost născuți, și în mod drept să admită și copilului dreptul la bucuria despre aceea, că a venit pe lume și este în viață.

9. Dar să presupunem, că cel necredincios privește conducerea pe mai departe a căsniciei comune cu un creștin consacrat ca insuportabil, ce trebuie făcut atunci? La aceasta răspunde apostolul înzestrat cu înțelepciune cerească: „ Dacă cel necredincios se retrage, să se retragă; fratele sau sora în astfel de cazuri nu este robit, Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace. Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul ? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta ? Dacă nu duce la o astfel de mântuire, fiecare să umble, cum i-a împărțit Domnul, tocmai așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare. Și așa rânduiesc eu în toate adunările „. (1 Cor. 7:15-17, *Diaglott*). În ceea ce privește căsătoria cu un necredincios, un creștin nu se aseamănă cu un sclav, care este legat de stăpânul său și trebuie să rămână în casa stăpânului său.

10. Dacă celui necredincios îi place să plece, pentru că este contra credinței și contra consacrării tovarășului său de căsătorie, un creștin să lase pe un astfel de tovarăș nemulțumit să plece. În cazul unei astfel de despărțiri pe baza nemulțumirii și a deosebirii de păreri, nici unul dintre cei doi părtași de căsătorie nu este liber să înceapă o nouă căsătorie pentru sine. Rabinii iudei din timpul lui Isus au permis divorțul, dacă unul dintre părtașii de căsătorie și-a schimbat religia; totuși, Isus a intervenit, cu toate acestea, pentru aceea, că numai preacurvia oferă un motiv adevărat de a anula legământul căsătoriei printr-un divorț. Deși nu face pe creștin liber pentru o căsătorie din nou, totuși servește păcii credinciosului consacrat, dacă cel necredincios se desparte de el. Dacă necredinciosul devenit nemulțumit ar fi reținut de la plecare, pentru că creștinul caută să-1 forțeze să rămână, atunci foarte probabil că el ar face neplăceri creștinului și i-ar strica pacea. În interesul păcii, creștinul poate permite cu conștiință bună, ca cel necredincios să se despartă de el; pentru că Dumnezeu a chemat pe creștini la pace și ca făcători de pace.

11. Dacă cel necredincios se hotărăște pentru rămânere, creștinul să vadă în această situație posibilitatea, că ea va fi spre mântuirea celui necredincios. La aceeași ocazie arată apostolul Petru, care, în această chestiune, este de aceeași părere ca Pavel, prin faptul că zice femeii creștine: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai; curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. (1 Petru 3:1-4, *Diaglott*). În acest caz, creștinul tot așa de mult se va îngriji de aceea să ajute părtașului său de căsătorie, ca să ia atitudine pentru împărăția lui Dumnezeu, ca și cum face cu oamenii de bine din teritoriul care îi este împărțit, pentru lucrul de mărturie din casă în casă. Creștinului căsătorit i s-ar lua această ocazie așa de aproape, dacă cel necredincios s-ar despărți de lângă el. Creștinul trebuie deci să se folosească de ocazie atât timp cât cel necredincios preferă să rămână cu el. Ar fi o mare binecuvântare pentru casa sa, dacă un tovarăș de căsătorie neconsacrat se convertește.

12. Dacă situația se dezvoltă în mod regretabil altfel, atunci creștinul să facă cel mai bun lucru din ea, dar totuși să țină neconținut la neprihănirea sa în fața lui Dumnezeu. Dacă Domnul

Isus i-a dăruit cuiva soarta să devină creștin, în timp ce este deja căsătorit, și dacă Dumnezeu a chemat pe un astfel de credincios la împărăția cerească, în timp ce trăiește împreună cu un tovarăș necredincios de căsătorie, aceasta numai nu formează un motiv, că creștinul să caute să forțeze o despărțire. El să-și continue mersul de viață creștin între stările existente și să fie sigur că atotputernicul Dumnezeu îi poate ajuta să-și păstreze neprihănirea și să-și îndeplinească făgăduința de consacrare făcută lui Dumnezeu. Aceasta a declarat-o apostolul Pavel - cu aprobarea deplină din partea lui Dumnezeu - ca rânduială divină pentru toate adunările.

A rămânea așa, ca în timpul chemării sale

13. Apostolul a spus deja adunării din Corint, că Dumnezeu a chemat-o la părtășie cu Fiul Său unul născut, la împărăția cerească: „Credincios este Dumnezeu care v-a chemat la părtășie cu Fiul Său Isus Christos, Domnul nostru”. (1 Cor. 1:9) Acești creștini din Corint, ca membri ai trupului lui Christos, au fost interesați pe drept la aceea de a ști, ce influență au legăturile lor pământești în trup asupra întăririi chemării lor. Vor trebui oare să răstoarne în viața lor și pe dinafară totul, pentru a nu pierde chemarea cerească ? Evident că nu, pentru că Dumnezeu nu se uită la exterior și nu are în vedere persoana, sau este partinitor cumva față de cineva din cauza rasei, culorii, naționalității, sau din cauza poziției sale sociale și economice. Ascultarea din inimă este aceea care contează la El. O astfel de ascultare poate fi adusă lui Dumnezeu în orice stări exterioare ce nu se pot schimba, în care se poate găsi cineva când este chemat de Dumnezeu. Căci dacă speranța sa, de a reuși între astfel de stări, ar fi egală cu zero, atunci Dumnezeu desigur nu l-ar fi chemat, pentru că atunci cu o astfel de chemare ar fi fost numai ca bătaie de joc. În conformitate cu aceasta scrie Pavel :

14. „A fost cineva în timpul chemării sale tăiat împrejur ? Atunci să nu înlătore semnele despre aceasta [printr-o intervenție operativă]. A fost cineva chemat pe când era netăiat împrejur ? Atunci să nu se lase tăiat împrejur. Tăierea împrejur nu valorează nimic și netăierea împrejur nu valorează nimic; numai ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu contează. Fiecare trebuie să rămână în situația vieții, în care a fost chemat. Ai fost la chemarea ta un sclav ? Nu face nimic. Firește, dacă vezi o posibilitate, să devii liber, mai bine să te folosești de această ocazie. Dar un sclav, care este chemat să fie în Domnul, este un slobozit al Domnului. Tot așa, cum un liber, care a fost chemat, este un sclav al lui Christos [căci ați fost răscumpărați cu un preț; nu-i permis să vă faceți sclavii nici unui om]. Fraților, fiecare trebuie să rămână față de Dumnezeu în situația de viață, în care a fost chemat”. – 1 Cor. 7:18-24, *Moffatt*.

15. Nu este de importanță, că în timpul când ai ascultat vestea împărăției lui Dumnezeu, te-ai consacrat, ai fost născut de spiritul lui Dumnezeu și ai fost chemat la împărăție, ai avut semnele unui iudeu sau a unui păgân. „Căci în Christos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă”, și astfel de creatură nouă trebuie să manifeste „credința care lucrează prin dragoste”. (Gal. 6:15; 5:6). Acela își arată iubirea față de Dumnezeu prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu și nu prin apariția sa exterioară în trup, după anumite obiceiuri învechite de viață.

16. Așa cum tăierea împrejur în timpul lui Pavel a fost o întrebare mult discutată, a existat în acel timp și obiceiul sclaviei, atât între iudei cât și între neiuidei, și nu numai pentru negri, ci și pentru albi. Dar Pavel nu s-a abătut de la cursul său și n-a risipit timp cu aceea să facă mai bună această lume veche în privința socială. El n-a pus la cale o mișcare pentru ștergerea sclaviei; pentru că el a știut că Dumnezeu prin Christos Isus va distruge sclavia economică, industrială și

socială, prin aceea că nimicește organizațiunea mondială existentă a Diavolului în războiul Armaghedonului. Pavel a făcut numai un singur lucru: să se pună pentru împărăția lui Dumnezeu și să vestească vestea bună despre această împărăție viitoare. Când Pavel a întâlnit pe sclavul fugit Onisim și l-a convertit la creștinism, nu l-a declarat ca liber în privința economică și socială, ci l-a trimis înapoi la stăpânul său, Filimon, prin urmare, într-adevăr înapoi în sclavie, unde însă a avut un stăpân creștin. (Filimon 10-19; Col. 4:9). Pavel n-ar fi făcut aceasta, dacă ar fi cugetat, că libertatea personală a lui Onisim în privință economică și socială este de o necesitate neapărată, pentru ca să-și poată întări chemarea la Dumnezeu. Dacă Filimon, care a fost stăpânul său de mai înainte, ar fi dispus să-i dea libertatea din cauza trecerii sale la creștinism, atunci Onisim n-ar fi obligat să respingă aceasta, ci mai curând a trebuit să întrebuițeze aceasta pentru serviciul lui Dumnezeu, din pricina posibilităților mai bune, care i s-ar oferi atunci.

17. Totuși Onisim n-a trebuit să dorească în mod egoist această libertate sau să insiste să o primească, pentru că are aceeași credință și aceeași chemare ca stăpânul său Filimon. Față de Filimon, Onisim a putut fi după trup și după legea romană un sclav ; dar în ceea ce privește pe Christos, el a fost un pus în libertate, liber de tirania păcatului și a lui Satan, a „dumnezeului acestei lumi”. Aceasta este adevărata libertate, care are o valoare, în care însă nu se află nici unul dintre stăpânii de sclavi religioși, sociali, economici și industriali ai acestei lumi. (Ioan 8:31, 32, 34-36). Filimon, pe de altă parte, după normele sociale și instituțiunile imperiului roman, a fost privit ca liber. Față de Onisim, el a fost un stăpân de sclavi, dar cu privire la Christos, a servit el însuși ca sclav, întocmai după cum și Onisim a servit pe Christos ca sclav. Cum așa ? Pentru că amândoi, Filimon și Onisim, acum ca și creștini, care au primit jertfa de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, au fost răscumpărați pe un preț pentru Dumnezeu, adică pentru prețul jertfei perfecte a lui Isus Christos ca om. La Filimon, cât și la Onisim ,se aplică cuvintele lui Pavel : „Voi nu vă aparțineți vouă înșivă, voi ați fost cumpărați cu un preț ; proslăviți acum pe Dumnezeu cu trupul vostru”. (1 Cor. 6:20; *Moffatt*). Înaintea lui Dumnezeu, Filimon și Onisim au stat, prin urmare, pe aceeași treaptă ; nici unul din amândoi n-a trebuit să devină un serv al oamenilor, călcând principiile creștinești, pentru a plăcea oamenilor. Chiar și Onisim a trebuit să-și facă lucrul de serviciu material pentru Filimon în așa chip ca și când ar fi făcut pentru Domnul, nu bărbatului, care l-a ținut ca sclav. – Ef. 6:5-9; Col. 3:22-24.

18. În felul acesta, Onisim a putut rămâne în stările, care i-au fost impuse legal, când a fost chemat, și față de Dumnezeu a putut să rămână servul cumpărat al Fiului lui Dumnezeu, Isus Christos. Aceasta firește nu însemnează, că în ziua de astăzi un creștin liber nu poate să-și schimbe profesiunea sau ocupația, Pavel, un născut liber, s-a schimbat de la profesiunea sa ca făcător de corturi, la activitatea unui misionar permanent, dincolo, în țările străine, când situația sa economică i-a permis aceasta. (Fapte 22:27, 28; 18:1 - 3, 18, 19; 2Tes. 3:7-10). Pavel a avut posibilitatea să se schimbe în aceasta; el n-a fost obligat să rămână făcător de corturi.

19. Acum se pune întrebarea: în ce chip are aplicare aceasta asupra aceloră, care sunt în starea de necăsătoriți, și aceia, care se află în starea de căsătoriți. Apostolul se întoarce la aceste șiruri de cugetări, însă aici nu poate cita o poruncă scrisă a Domnului. Așa se exprimă ca unul, care este credincios față de Dumnezeu, și la care omul se poate încrede, că sfatul său este în armonie cu Dumnezeu și legea divină. El spune: „Cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare. Iată dar ce cred eu că este bine, având în vedere strâmtorarea de acum: este bine pentru fiecare să rămână așa cum este. Ești legat de o nevastă ? Nu căuta să fii dezlegat. Nu ești legat de o nevastă ? Nu căuta nevastă”. – 1 Cor. 7:25-27.

20. Să se observe referirea lui Pavel la „fecioare” (*parthenoi*, în textul său original grecesc). După perioada de literatură clasică a grecilor, acest cuvânt *fecioară* (*parthenos*) n-a fost întrebuințat numai pentru numirea unei persoane femeiești, ci a fost întrebuințat și bărbătesc, pentru numirea unui om tânăr, necăsătorit*. Apostolul Ioan întrebuințează cuvântul *fecioară* „de netăgăduit așa, că sunt cuprinse amândouă sexele, când scrie despre cei 144.000 urmași ai lui Christos: „Cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri [*parthenoi*]”. Și parabola lui Isus despre cele zece fecioare se referă la bărbați și femei. – Apoc. 14: 3, 4; Mat. 25:1-13.

21. Conform motivelor amintite mai sus, versiunea siriană redă bine textul, când spune, după cum urmează: „ Și în ceea ce privește fecioria, nu am prescripțiune de la Dumnezeu „. (1 Cor. 7:25, *Murdock; Lamsa*). Și Rotherham procedează cel mai bine în a sa „*The Emphasised Bible*” dacă cu expresia feciorelnic nu leagă sexul și traduce după cum urmează: „Dar cu privire la aceia, care sunt feciorelnici, nu mi s-a spus nimic de către Domnul; dau însă o judecată, ca unul, care a primit de la Domnul îndurare, de a fi credincios: Eu privesc ca bine acum, conform împrejurărilor; din cauza

---

*) Liddell și Scott „*A Greek-English Lexicon*” (1856); și „*Greek and English Lexicon*” a lui Parkhurst spune, că acest cuvânt arată „o persoană într-o stare feciorelnică” și declară, că „acest cuvânt privește deslușit pe ambele sexe, 1 Corinteni 7:25 (compară cu Apocalips 14:4).

lipsei ce există – că pentru un om este bine, să fie așa [să rămână, cum este]: Te-ai legat de o femeie? Nu căuta să te faci liber [dacă nu săvârșește preacurvie]; Te-ai eliberat de o femeie [pe baza preacurviei ei]? Nu căuta femeie. Dar nici atunci, dacă te căsătorești, nu păcătuiești; și dacă cineva, care este feciorelnic [un bărbat sau o femeie], se căsătorește, acela [bărbat sau femeie] n-a păcătuit; necaz în trup însă vor avea aceia; eu însă vă cruț”. – 1 Cor. 7:25-28.

22. Prin faptul că Pavel a dat judecata de mai sus, a îndemnat biserica, să se păzească de aceea, ce a anunțat pentru viitor, adică: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de dhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor... Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut, împreună cu căsătoria, ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul”. (1Tim. 4:1, 3). Pavel, care a fost găsit ca credincios de către Domnul, n-a făcut vreo oprire a căsătoriei, nici mai ales pentru „vremile din urmă”. Absolut sigur nu el a pus temelia pentru instituția religioasă a mănăstirilor cu călugări și călugărițe, precum și pentru o ierarhie preoțească, de la care se cere să rămână necăsătoriți. Pavel a știut că Petru a avut o soție și o soacră. (Mat. 8:14; 1 Cor. 9:5). El i-a admis aceasta ca privilegiul său și n-a căutat să clădească o biserică creștină, care se compune exclusiv din bărbați și femei necăsătorite. Aceasta ar fi fost fără judecată și n-ar fi corespuns îngrijirii lui Dumnezeu pentru biserica Sa, al cărei Cap este Christos.

23. Totuși Pavel, din cauza serviciului lui Dumnezeu creștinesc direct, citează motive bune pentru a rămânea necăsătorit. La aceste motive aparține, că cine renunță la fecioria sa sau la starea sa de necăsătorit, va avea greutățile externe ale vieții de căsătorie, „necaz în trup”, și pe acestea apostolul ar fi vrut să le cruțe celor necăsătoriți. Nu pentru căci cumva tocmai atunci prin prigoniri ar fi fost în „necaz”, așa că - strâmtorați încontinuu de persecutori - a trebuit să fie supărător și împovăraător de a avea o femeie și copii. Ci a fost, pentru că, după mersul obișnuit al vieții de căsătorie, părtașii de căsătorie, care se căsătoresc, fiecare ia asupra sa de la celălalt o sarcină, și

pentru că se pot naște alte responsabilități, din cauza copiilor. În starea de mizerie de acum a lumii și din cauza imperfecțiunilor și greșelilor omenești și a neînțelepciunii omenești, se pot aștepta greutăți, care nu vor întârzia să apară. De aceea trebuie dat aceluia, care se află într-o stare feciorelnică, dinaintea de cugetat, că deși ei nu păcătuiesc printr-o eventuală căsătorie, totuși în felul acesta se expun ei înșiși la greutăți noi, pe care vor trebui să le poarte, în timp ce își îndeplinesc obligațiunile în serviciul lui Dumnezeu.

Pentru timpul scurt, care mai rămâne

24. Ce rezultă acum pentru viitor, chiar și dacă se admite că creștinii nu sunt excluși de la dreptul la căsătorie, ci sunt liberi să facă aceasta ? Dacă relatările următoare ale apostolului au avut aplicare la servii lui Iehova în acel prim veac, când le-a scris, sunt cu atât mai valabile în primejdioasele „zile de pe urmă”, de la 1914, când Satan și demonii săi au fost aruncați din cer pe pământ și când Satan știe, că până la războiul Armagedonului, nu are decât puțină vreme. Pavel zice: „Oportunitatea [timpul favorabil] s-a scurtat pentru ce mai rămâne... pentru că cei ce au neveste, să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge ; cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura ; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni ; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea ; căci chipul lumii acesteia trece. Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji”. – 1 Cor. 7:29-32, *Rotherham; Am.Stan.Ver.*; margin.; *Young*.

25. Cugetul principal al îndrumării, pe care ne-o dă Domnul aici prin apostolul Său, este următorul: Creștinul să nu-și îndrepte atențiunea cu totul sau în mod principal spre afaceri personale, egoiste, care au de a face cu trupul sau cu corpul omenesc, fie că cineva se bucură de femeia sa sau de bărbatul său, sau că este vorba de bucuriile sau suferințele proprii, sau de activitatea de afaceri sau de legăturile necesare cu această lume. Creștinul să nu se afunde prea tare în aceste lucruri și peste acestea să neglijeze valorile veșnice; pentru că lumea aceasta cu întreagă forma sa va dispărea de pe scena pământească, când va sosi timpul. Pentru a nu fi încărcat cu lucrurile egoiste ale lumii de acum, care vor trece repede, să se strângă comori pentru lumea nouă, în care ne vom găsi în curând. Pentru creștinul, care aparține la membrii corpului lui Christos și este chemat la împărăția cerească, cel mai important lucru se compune din aceea, ca să caute împărăția și dreptatea lui Dumnezeu. Nici femeia, bărbatul sau copiii, nici durerile și bucuriile, nici legăturile și activitățile comerciale, nu trebuie să ocupe cu totul timpul și atențiunea creștinului și să-l împiedice să ajungă în împărăția dreptății. În loc să fie supraîncărcat de grijile vieții în această lume veche, el trebuie să caute, pe cât posibil, să se libereze de aceste griji și să le înconjoare. Atunci poate să se ocupe mai temeinic de lucrurile ce aparțin împărăției lui Dumnezeu, care trebuie vestită acum tuturor națiunilor spre mărturie. Prin moartea și învierea lui Isus Christos, și acum, de la anul 1914, prin luarea Sa în stăpânire a împărăției, restul de timp de existență al acestei lumi vechi a fost tăiat. Noi trebuie să folosim timpul în favoarea afacerilor lumii noi.

26. Cu viața în lumea prezentă sunt legate griji neliniștitoare. Pavel arată acum, cum poate fi relativ liber creștinul necăsătorit de astfel de griji, și că interesele creștinului căsătorit se împart în mod necesar la lucrurile trupești și cele spirituale. El scrie: „Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului. Dar cine este însurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei, și este împărțit. Cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă, și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru

binele vostru - nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce se cuvine, și ca să puteți sluji Domnului fără abateri”. – 1 Cor. 7:32-35, *Rotherham;Diaglott;Moffatt*.

27. Nici un creștin, care este căsătorit sau ar vrea să se căsătorească, nu va obiecta nimic împotriva explicărilor de mai sus ale apostolului Pavel. Nici unul nu va lua în nume de rău cuvintele sale, ca și cum el s-ar amesteca în afacerile celorlalți creștini și nu se ocupă de afacerile sale. Dacă apostolul s-a exprimat pentru starea de necăsătorit, pentru a rămâne necăsătorit sau pentru starea feciorelnică n-a căutat să prindă pe creștini, pentru ca să lucreze pentru el și să le pună dări pe lucru, adică ca să poată trage folos material din străduințele, pe care după cum au presupus, le-au făcut în serviciul lui Dumnezeu, al Domnului. El n-a fost nicidecum așa. El s-a cugetat la progresul lor spiritual și ,prin urmare, la binele lor veșnic în lumea nouă. De aceea a recomandat Pavel creștinilor, la întrebarea lor, acea stare, care face posibilă în cea mai mare măsură eliberarea de abateri, pentru ca să servească pe Dumnezeu în modul cuvenit, plini de atențiune și devotament.

28. După cum a declarat Pavel, un om, dacă este căsătorit, nu are putere deplină asupra trupului său; pentru că jumătatea sa de căsătorie este un trup cu el și are deci anumite drepturi asupra corpului său. Ținând seamă de aceasta este drept, când spune Pavel, căci creștinul necăsătorit sau care rămâne feciorelnic este în situația de a fi sfânt pentru Dumnezeu, adică despărțit cu totul pentru serviciul direct al lui Dumnezeu, păstrat pentru acest serviciu, atât în trup cât și în spirit. Spiritul sau înclinarea spirituală a unui astfel de creștin necăsătorit este îndreptat spre serviciul activ pentru împărăția lui Dumnezeu și-l împinge la aceasta. Acestui spirit sau acestei înclinări, care îi umplu inima și mintea, el îi poate ceda, pentru că nu există nici un soț sau soție, care pretind pentru ei o stăpânire parțială peste trupul lui. El se poate devota, concentrat trupește și spiritualicește, cu totul serviciului lui Dumnezeu. Așa se poate îngriji în cel mai bun mod de a plăcea numai Domnului, și pe lângă aceasta are cea mai mare libertate personală. Pavel probabil că a fost un văduv, care n-a voit să poarte cu el o soră ca soția sa creștină, cum a făcut Petru și alți apostoli, și așa el a știut despre ce a vorbit, și a fost capabil să dea celor neexperimentați sfat de încredere. Domnului așa de mult i-au plăcut sfaturile sale, încât a găsit de bine să le păstreze în cărțile Bibliei.

Procedare bună și mai bună

29. Ceea ce spune apostolul , în versetul 36 și în celelalte care urmează după el, nu are nimic de a face cu o așa numită „mireasă spirituală”, deși o traducere redă textul grecesc în felul acesta. O astfel de traducere nepotrivită inspiră cugetul, că cineva poate să aibă o mireasă în înțeles spiritual, fără ca să se căsătorească vreodată cu ea în chip trupesc; că poți să fii logodit cu ea, dar în lumea aceasta să nu faci căsătoria cu ea, așa că ai pretenții spirituale asupra ei, ca să nu se căsătorească cu altul în această lume. (1 Cor. 7:36, 37, *Moffatt*). Alți traducători din timpul mai nou traduc acest text grecesc așa, că el este în armonie cu cuvintele din Apocrif, cartea lui Isus Sirah, Eclesiaticul 42:9, 10, așa că îți face impresia, că aici e vorba de un tată creștin, care voiește sau nu voiește să dea liberă pe fata sa pentru căsătorie. (*Murdock; Lamsa; Moffatt; An Amer. Trans.; Am.Stan.Ver.*). Aici apostolul vorbește însă de fecioria unui creștin necăsătorit de sex masculin sau feminin. El discută dreptul de a dispune, pe care îl are un astfel de creștin, fie bărbat sau femeie, peste starea sa feciorelnică, la care sau că poate ține tare sau poate părăsi această stare prin căsătorie. Cea mai bună redare a textului grecesc se găsește ,prin urmare, în traducerea Rotherham, unde este scris:

30. „Dacă însă cineva crede, că se poartă necuviincios cu fecioria sa, dacă trece de floarea vârstei, și nevoia cere așa, să facă ce vrea : nu păcătuiește; să se căsătorească. Dar cine a luat o hotărâre tare în inimă, și nu este nevoit, ci are stăpânire peste voința sa, și a hotărât în inima lui să-și păstreze fecioria, face bine. Cine renunță la fecioria sa pentru căsătorie, face bine; și cine nu renunță la ea, face mai bine”. – 1 Cor. 7:36-38, *Rotherham*; de asemenea *The Emphatic Diaglott*

31. Creștinii, în lumea de acuma de după război, la a cărei orizont apare războiul Armagedonului au ,prin urmare, alegerea între o cale bună, care constă din căsătorie cu un serv care și el este consacrat lui Iehova Dumnezeu, sau o cale și mai bună, pe care o oferă starea de necăsătorit - deci de a nu te căsători, ci de a-ți păstra fecioria, cu întreagă puterea de viață care aparține la aceasta. Creștinul, care se socotește prea în vârstă pentru a se căsători, ar putea să cugete așa, nu pentru că și-a pierdut șansele de a găsi un părtaș de căsătorie, ci pentru că posedă puțină putere de viață pentru a naște copii. El trebuie să aibă în această chestiune părerea adevărată despre scopul direct al tuturor căsătoriilor omenești, acela al înmulțirii. El nu se căsătorește cu un dezgust de copii.

32. Creștinul care se află în starea de feciorie, care și atunci când trece de anii florii vârstei, sau în timpul florii vieții sale, se hotărăște încă pentru aceea, să-și păstreze fecioria și să renunțe la căsătorie, face mai bine. Pentru ce este aceasta așa, apostolul a dovedit-o. Despre aceștia trebuia să fie vorba, când Isus vorbește de aceia, care s-au făcut pe ei înșiși eunuci sau ciunțiți pentru ca să poată sluji împărăției lui Dumnezeu, fără ca să fie abătuți: „Fiindcă sunt fameni, care s-au născut așa din pântecel maicii lor; sunt fameni, care au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru împărăția cerurilor”. (Mat. 19:12). Pentru a te face singur famen, nu trebuie să-ți ciunțești trupul, ci aceasta cere pur și simplu o stăpânire tare de sine, înapoia căreia stă hotărârea tare a spiritului de a nu ceda nici unei patimi, ci de ați păstra întreaga puterea de viață și starea de a fi liber de sarcinile căsătoriei, pentru a putea servi mai bine pe Dumnezeu. El nu face o făgăduință de necăsătorie, și o făgăduință nici nu este recomandată de către Pavel.

33. Creștinul căsătorit este legat de femeia sa, atâta timp cât trăiește el sau ea, și-și rămân credincios unul altuia. Tot așa este femeia creștină legată de soțul credincios , atâta timp cât trăiește el. Pentru creștini, legăturile căsătoriei se dovedesc, prin urmare, ca ceva ce durează destul de mult; pentru că înaintea tribunalului lui Dumnezeu legăturile acestea nu pot fi tratate în mod secundar și din ceva motiv neînsemnat să fie tăiate fără multă vorbă; motiv pentru aceasta oferă numai preacurvia părtașului necredincios de căsătorie. Prin urmare căsătoria, după întreg felul ei ,impune răspundere mai mare și mărginește libertatea, pe care o are cineva pentru întreagă viață. Dacă legăturile căsătoriei unui creștin sunt desfăcute prin moartea tovarășului său, atunci chiar și el să cumpănească cu grijă față în față pe de o parte libertatea, pe cealaltă parte datoriile de căsătorie și mărginirile, înainte de a face un nou legământ de căsătorie. Într-o astfel de luminare își încheie apostolul sfaturile despre căsătorie, zicând: „O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea: numai în Domnul. Dar, după părerea mea, va fi mai fericită dacă rămâne așa cum este. Și cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu”. – 1 Cor. 7:39, 40, *Rotherham*

Libertate de a te căsători în Domnul

34. Văduvelor creștine le este lăsată libertatea de a se căsători, dar cu o mărginire, care este valabilă pentru toți, care s-au consacrat lui Dumnezeu, în numele Domnului Isus Christos, adică:

să se căsătorească „în Domnul”, adică să se căsătorească cu cineva, care este consacrat, ca și ele. A te căsători cu un necredincios neconsacrat, care după aceea probabil că va fi nemulțumit, părăsește pe femeia sa de la sine și, prin aceasta, distruge viața de căsătorie, aceasta nu este lucrul cel mai de folos binelui creștinului; un astfel de pas este hotărât mai curând de pasiune. A primejdui binele spiritual al creștinului într-un astfel de mod, nu poate găsi aprobarea lui Dumnezeu sau a lui Christos. În orice caz, rezultă un jug inegal, dacă un creștin consacrat se căsătorește cu un necredincios, și aceasta trebuie să aibă ca rezultat o tragere în jug inegală, și la aceasta există suprafețe de apăsare și de frecături. „Căsătorește-te în Domnul”, scrie Pavel.

35. Văduva ar putea găsi probabil un tovarăș de viață creștin; dar dacă rămâne singură, aceasta îi va aduce mai multă fericire. Îndrumările pe care le dă Pavel în 1Timotei 5:5-15 pentru văduvele tinere, nu stau în contradicție cu ceea ce spune el aici. Acele îndrumări le-a dat pentru a ocroti pe văduvele tinere pătimase de un curs de viață păcătos. A fi liber de păcat și de organizațiunea lui Satan, și pe lângă aceasta a fi liber de sarcinile căsătoriei, toate acestea laolaltă fac o viață mai fericită pentru creștin, și anume pentru că o îndoită stare de libertate permite ocazii mai bune de a servi pe Dumnezeu și cauza Sa. La limpezirea acestei stări a lucrului de cea mai mare importanță, apostolul Pavel a avut spiritul lui Dumnezeu în aceeași măsură ca și oricare alt apostol al lui Isus Christos, și cuvintele sale aparțin pentru toți creștinii adevărați în lumea de acum de după război, la îndrumările de organizare teocratice.

36. Legământul căsătoriei celor consacrați, care vor supraviețui războiului Armagedonului și care intră în viață pe pământ, în lumea nouă dreaptă, care va fi făcută de puterea atotputernicului Dumnezeu, nu va deveni nevalabil prin Armagedon; pentru că moartea este aceea care desface legământul căsătoriei între soți. Armagedonul nu va pricinui anularea legăturilor lor de căsătorie și nu va pune dintr-odată capăt traiului lor comun casnic în comunitate de căsătorie. În cazul căsătoriei cu un necredincios neconsacrat, faptul, că soțul necredincios sau soția necredincioasă sunt sfințiți prin tovarășii lor de căsătorie credincioși și consacrați, nu înseamnă, că un astfel de necredincios va fi ocrotit în Armagedon și va fi ținut în viață pentru ca să trăiască mai departe cu tovarășul său de căsătorie credincios. Dar în ceea ce privește perechile de căsătoriți de creștini consacrați, pe care Dumnezeu îi ocrotește în Armagedon și îi duce dincolo în lumea nouă dreaptă, despre aceasta prezenta revistă „Turnul de Veghere”, în toți cei șaiszeci și opt de ani de când există nu a învățat sau susținut niciodată, că după Armagedon și la începutul stăpânirii de o mie de ani a lui Isus Christos peste pământ toate căsătoriile vor înceta numaidecât și imediat nu se vor mai naște alți copii pe lume. - Dovada pentru aceasta se găsește în următoarea notă marginală importantă*.

---

* În decursul timpului, când Charles T. Russel a fost președintele Societății de Biblie și Tratate Turnul de Veghere și redactorul și editorul făcut cunoscut al acestei reviste, „Turnul de Veghere”, a spus răspunzând la întrebările trimise, următoarele: „Noi nu trebuie să tragem concluziunea neînțeleaptă, că nimeni dintre clasele lumești nu vor fi chemați afară din grupurile lor, până când semințiile care vor trăi vor ajunge o anumită înălțime morală și corporală și pământul a început să-și dea rodul...”

„Porunca, de a fi „roditor și de a se înmulți”, este mărginită până când pământul este umplut(cu totul „plin” – Traducerea Leeser din Geneza 1:28) ; prin urmare, înmulțirea și starea de *rodire* după aranjamentul lui Dumnezeu va înceta, când pământul va fi umplut. Dacă este așa,

atunci nu vor mai fi născuți copiii perfecti de către părinți perfecti, în timpul când cel rău nu mai există să-i încerce”.

„Probabil că *rodirea* se va micșora cu perfecțiunea neamului omenesc ce va avea loc. Este un fapt remarcabil, că un copac bătrân care se află pe cale de pieire face câteodată mai multe flori și încearcă să aducă mai multe fructe, decât câte poate să le coacă, cum a fost posibil în timpul puterii sale depline. Tot așa este și familia omenească: maturitate precoce și mare rodire în urmași, care din clipa nașterii sunt slabi și bolnăvicioși și pier, sunt semnele de recunoaștere ale slăbiciunii și imperfecțiunii, și aceasta se va schimba în curând în lucrul contrar, când se începe lucrarea de restatornicire și blestemul se va înlătura... Vezi Geneza 3:16”. - Din „*Turnul de Veghere*” - Articolul „Dezvoltarea în împărăția de o mie de ani”, volumul 6, Nr. 7, Martie 1885, aliniatele 8, 16, 17.

Sub titlul „A cui bărbat va fi ea ?” a fost scris următoarele (Aliniatul 12): „îngerii probabil n-au sex - acolo nu există nici bărbat nici femeie, așa cum întrebuițăm noi aceste expresii, deci Dumnezeu în general îi arată ca de parte bărbătească. Așa cum a fost creat omul la început în chipul lui Dumnezeu, probabil că el a fost în această privință tot așa, adică asemănător îngerilor. După aceea Dumnezeu a creat bărbat și femeie, tocmai pentru scopul de a umplea în felul acesta pământul sau de a-l popula. Concluziunea rațională este deci, căci conform realizării adevărate a planului aceluia, care a format pe omul perfect într-o pereche perfectă în scopul umplerii pământului, umplerea pământului prin înmulțirea neamului omenesc va înceta, când pământul a devenit ca grădina Eden și este populat complet”. - Din „*Turnul de Veghere*” volumul 8, Nr. 7, Martie 1887.

Sub titlul „Copiii celor binecuvântați” este spus în (aliniatele 4, 6, 7, 8): „Aceste texte din Sfânta scriptură [Isaia 65:17-25, *Leeser*] par a arăta, că nașterea copiilor va dura cel puțin încă un timp oarecare în epoca mileniului, dacă nu până cam la o sută de ani înainte de încheierea ei. La prima cumpănire aceasta pare a fi în contradicție cu declarația Domnului din Luca 20:34-36... Pe baza altor paralele însă îi vine omului cugetul, că același contabil exact, care voiește să lase pământul să fie umplut bine cu fii omenești, aranjează probabil chestiunea așa, că în decursul împărăției de o mie de ani de către aceia, care în decursul lumii rele prezente nu au născut copii, vor fi născuți aceia, care vor ocupa locul acelor fii ai lui Adam, care au ajuns în poziții mai înalte sau care pe baza păcatului cu voința își pierd complect viața... Desigur va fi o manifestare minunată a iubirii și bunătații lui Dumnezeu să permită în felul acesta să se umple locurile acelor din rândurile oamenilor, care au devenit libere, fie prin favoarea Sa deosebită sau prin străduința lui Satan. Mai departe înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu sub un astfel de aranjament se va arăta în aceea, că așa rânduiește stările, că nașterea copiilor nu este legată de dureri, cum a fost acesta cazul sub stările adamice de la căderea în păcat, ci se face în împrejurări binecuvântate când fiecare amănunt al blestemului este înlăturat. Așa ar primi omenească o pildă despre aceea, cum ar fi fost populat pământul, dacă Adam și Eva n-ar fi păcătuit și dacă durerile nașterii de copii și ale înmulțirii zămisliților nu ar fi fost date ca pedeapsă... Păcatul și reaua întrebuițare a arătărilor de favoare ale lui Dumnezeu este aceea ce a adus în acest domeniu diferite greutăți, totuși între clasele neștiutoare ale tuturor timpurilor și națiunilor întunecimea în această privință și în alte lucruri, a fost atât de complectă, că fără îndoială o prezentare, care vine prin canalele propuse, va aduce în lumină deplină dreptatea și maiestatea, înțelepciunea și puterea Dumnezeului nostru, în acesta ,cât și în toate celelalte lucruri”. - Din „*Turnul de Veghere*”, volumul 30, Nr. 11,1 Iunie 1906.

Extrasele de mai sus trebuie comparate cu articolul „Umpleți pământul” în două ediții , care după moartea lui Charles T. Russell (1916) a apărut în numerele „Turnului de Veghere” din 15 Noiembrie și 1 Decembrie 1938 cu privire la însărcinarea divină.

---

37. Dacă răsfoim înapoi în Biblie și căutăm prezentări sau preumbriri de chip a ceea ce va fi imediat după Armagedon, la începutul lumii noi, atunci observăm, că Iehova Dumnezeu n-a desfăcut după potop căsătoriile lui Noe și ale celor trei fii ai lui, ci a dăruit fiilor lui Noe în lumea de după potop copii și în chip figurativ a umplut pământul cu ei, ca o arătare la aceea, ce va avea loc în lumea nouă pe pământ.(Gen. 9:1-7; 10:1-32). Mai departe observăm că Noe s-a ținut de regula de la început de a avea numai o singură femeie; tot așa a fost cazul și la cei trei fii ai săi. Cu această bază și-a luat începutul lumea de după potop. Aceasta este o prefigurare, în care se poate avea încredere, despre ceea ce va fi potrivit ca cuviincios în lumea nouă a dreptății după Armagedon; măsura aprobată acum pentru creștini, că bărbatul trebuie să aibă numai o singură femeie, va fi preluată de către aceia, care rămân în viață în acel „război a zilei celei mari a Dumnezeului, a Celui Atotputernic”, peste Armagedon pentru acea lume nouă. O căsătorie cu mai multe femei pentru înmulțirea neamului omenesc nu va fi necesară ca un semn, că atunci sub stăpânirea lui Christos se va umplea pământul. Aceasta mai ales pentru aceea nu, pentru că copiii de țâță și copiii minori vor fi ocrotiți de moarte, pentru că nici o mortalitate de copii sugari nu va încetini mai mult răspândirea neamului drept de oameni, până când este umplut pământul, la ceea ce vor contribui și aceia, în afară de cei ce vor fi aduși afară din groapă la învierea generală.

38. Ca încheiere se constată, că toate faptele și speranțele discutate în aliniatele de mai sus au de a face cu întrebarea: să se hotărăscă creștinul liber, necăsătorit acuma, în lumea de după război, pentru a rămânea necăsătorit sau pentru căsătorie ? Singura călăuză prin care ajungem la rezultate binecuvântate, ce ne fac fericiți, este cuvântul divin al înțelepciunii perfecte, la care aparțin sfaturile apostolului Pavel despre căsătorie. Cine voiește să placă lui Iehova Dumnezeu și Regele Său Isus Christos, se va folosi de acest cuvânt și va trebui să întrebuinteze toată judecata și mintea sănătoasă când face regulă în propria sa afacere. Totuși, în întreg cuvântul lui Dumnezeu stăpânește unanimitate despre aceea, că cine se hotărăște pentru o cale de viață, care îi face cu puțință să fie liber de sarcinile și abaterile acestei lumi, face alegerea mai bună. El va fi, ca rezultat din aceasta, mai fericit în prezenta lume de după război, pentru că se bucură de privilegiu mai mari ale serviciului pentru Iehova Dumnezeu și pentru interesele împărăției lui Dumnezeu și a Regelui Său Isus Christos.

Întrebări pentru studiu

1. De la cine sunt îndrumările, pe care le-a dat Pavel celor ce sunt deja căsătoriți ?
2. Care motive de divorț sunt stabilite în aceste îndrumări, și pentru ce aceasta ?
3. Care mărginiri sunt valabile la divorț, de pricina preacurviei ?
- 4,5. Pe baza cărei argumentări se poate vedea, că curvia spirituală nu este valabilă ca motiv de divorț ?
6. Cum trebuie să se poarte, prin urmare, creștinul cu tovarășul de căsătorie neconsacrat ?
7. Cum este sfântit cel necredincios prin tovarășul de viață credincios ?
8. Pentru ce sunt copiii dintr-o astfel de legătură sfinți ? și cum trebuie să te porți față de ei din cauza aceasta ?

9,10. Cum trebuie procedat cu cel necredincios, care voiește să părăsească pe părtașul său de căsătorie creștin ? și pentru ce așa ?

11. Cum trebuie să se poarte creștinul dacă tovarășul său de viață necredincios voiește să rămână mai bine cu el ?

12. Cum să procedeze creștinul, dacă trăirea împreună pe mai departe nu duce la convertirea tovarășului de căsătorie ?

13. Pentru ce nu trebuie să răstoarne un creștin în viața sa stările exterioare, pentru a face tare chemarea sa pentru împărăție ?

14. Ce scrie Pavel în armonie cu aceasta ?

15. Pentru ce nu are nici o importanță că cineva a fost mai de mult iudeu sau păgân ?

16. Ce punct de vedere a adoptat Pavel pentru aceasta în chestiunea sclaviei?

17. Ce fapte, care au format o compensație, s-au referit la sclavi ca și la liberi, așa că nu trebuie să se facă robi oamenilor ?

18. Cât de mult permite această libertate de a schimba profesiunea sau ocupațiunea sa?

19. Pentru ce n-a dat Pavel, cu privire la fecioare, nici o poruncă a Domnului?

20. La cine se referă aici expresiunea „fecioare” ?

21. Cum sunt redată în traducerea lui Rotherham, ca cel mai bine, cuvintele apostolului în versetele 25 până la 28 ?

22. De ce a zis Pavel bisericii, să se păzească, prin faptul că a scris așa. și ce nu a încercat să clădească ?

23. Ce „necaz în trup” a dorit Pavel să cruțe celor necăsătoriți ?

24. În ce măsură sunt acum, în mod deosebit, potrivite cuvintele lui Pavel în versetele 29 până la 32 ?

25. Ce este cugetul principal al acestor versete ?

26. Cum arată Pavel că cel necăsătorit, în comparație cu cel căsătorit, este relativ neîngreunat de griji supărătoare ?

27. Pentru ce n-a întins Pavel un laț nimănui, când a vorbit așa ?

28. Cum pot cei necăsătoriți, feciorelnicii, să fie sfinți după trup și spirit ?

29, 30. Pentru ce nu se referă versetele 36 până la 38 la mirese spirituale sau la dreptul unui tată de a dispune asupra fetelor sale ? și cum arată aceasta traducerea Elberfelder ?

31. În ce privință se privește cineva ca „trecut peste floarea anilor tinereții” ?

32. Cine alege însă o cale mai bună ? și cum s-au făcut ei înșiși eunuci ?

33. La ce stare, care durează mult, poate fi legat cel ce se căsătorește prin căsătorie, având în vedere legea lui Dumnezeu ?

34. Ce fel de căsătorie este lăsată liberă văduvelor ca ceva potrivit, și pentru ce ?

35. Pentru ce ar fi văduva mai fericită, dacă ar rămânea singură ?

36. În ce relație vor sta perechile de căsătoriți, care supraviețuiesc războiul Armaghedonului, atunci unul față de altul, și de ce privilegii se vor bucura ?

37. Cum se arată în felul unui chip, cum va fi situația direct după Armaghedon, la începutul mileniului ?

38. Cu hotărârea cărei întrebări au de a face toate aliniatele de mai sus ? și care hotărâre conduce la mai mare fericire ?

AHAB, ADUCĂTORUL DE NENOROCIRI PENTRU ISRAEL

CREȘTINĂTATEA prin însăși numele ei, este într-un legământ cel puțin implicit de a face voia lui Dumnezeu. În urmă cu milenii, Moise a scris inspirat despre binecuvântările abundente care urmau să vină peste păzitorii legământului; dar nicio astfel de revărsare de lucruri vesele nu înviorează și îmbucură Creștinătatea de azi. Dimpotrivă, națiunile care iau numele lui Cristos pe buzele lor se adâncesc în mări grele de necaz și suferință, război și lupte, foamete și ciumă, boală și moarte. O examinare aprofundată dezvăluie motivele pentru care Creștinătatea pioasă seceră mai degrabă necazuri decât binecuvântare. Ea nu este prima care seceră o astfel de recoltă nefericită; timp de secole, Israelul consacrat a trecut prin momente de încercare în miniatură care prevesteau situația actuală a Creștinătății.

Dacă mergem la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, putem întoarce paginile timpului până când ajungem în secolul al X-lea înainte de Cristos și în fața ochilor se derulează imaginile tipice care și-au aruncat umbrele până în secolul nostru modern XX. Cartea 1 Împărați 16: 28-33 dă startul imaginilor profetice cu relatarea despre Ahab care l-a urmat pe tatăl său Omri pe tronul regatului lui Israel format din zece triburi în 941 î. Cr. Până în acel timp, regii lui Israel au păcătuit urmând religia idolatră a lui Ieroboam care includea închinarea la vițel; dar Ahab cel rău a considerat acest lucru un lucru ușor și l-a depășit cu mult. S-a căsătorit cu Izabela, fiica lui Et-baal, regele sidonienilor, și influența exercitată asupra lui de această femeie străină l-a făcut înființeze idoli fenicieni în Israel, în special baali. El a ridicat un templu pentru Baal în Samaria și a construit în el un altar pentru slujba preoților lui Baal și a fost înființată o dumbravă pentru urmărirea închinării la demoni. În timpul domniei sale de 22 de ani, Ahab a făcut mai mult să-l „provoace pe Domnul Dumnezeu lui Israel la mânie decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui”.

În fața unui astfel de raport odios, cum a fost posibil ca regele Ahab să îndrepte degetul de blam spre profetul credincios al lui Iehova Dumnezeu, Ilie? E adevărat, Ilie a transmis lui Ahab decretul Domnului că nu va fi nici rouă nici ploaie pentru câțiva ani. (1 Regi 17: 1; Luca 4:25). Este corect, de asemenea, că în urma secetei a urmat o foamete cumplită, dar aceasta nu a constituit doar cauza ca regele Ahab să facă o căutare internațională după profetul lui Iehova pentru a-i face rău. Și nici aceste fapte nu-i dau dreptate lui Ahab, când s-a întâlnit în sfârșit cu Ilie, moment în care a rostit aceste cuvinte de vină amară: „Tu ești, tu, care aduci nenorocire asupra lui Israel?” Ilie a schimbat raportul de forțe la fel de rapid și de eficace: "Nu eu am adus nenorocire asupra lui Israel", a spus el, „ci tu și casa tatălui tău, pentru că ai părăsit poruncile DOMNULUI și ai mers după Baal". (1 Regi 18:17, 18, *O traducere americană*). Apoi, Ilie a aranjat un test de supremație între Iehova Dumnezeu și Baal. Iehova Dumnezeu a ieșit victorios, poporul l-a apreciat ca Dumnezeu atotputernic, iar profeții lui Baal au fost prinși și uciși. Odată cu dispariția acestor oameni religioși care au adus nenorocirea, a venit ploaia pentru a pune capăt secetei

O altă criză se conturează pentru a aduce nenorocire asupra Israelului, când regele Ben-Hadad din Siria, însoțit de alți treizeci și doi de regi, se apropie de Samaria pentru a-o asedia. La ultimatumul lui Ben-Hadad: „Argintul și aurul tău sunt ale mele, și nevestele tale și copiii tăi sunt ai mei". Ahab a consimțit; dar rezistența lui a devenit mai puternică atunci când mesagerii sirieni au adus această a doua cerere de la Ben-Hadad: „Mâine, cam pe vremea aceasta, îi voi trimite pe slujitorii mei la tine și ei vor căuta cu atenție prin casa ta și prin casele slujitorilor tăi, vor pune mâna pe tot ce e plăcut ochilor tăi și vor lua“. Aceasta însemna o împânzire virtuală a orașului Samaria; rezultatul putea fi mai rău dacă israeliții luptau și pierdeau. După sfatul unanim al bătrânilor și al poporului, Ahab a hotărât să lupte și la laudăroșiile împăratului sirian a răspuns: „Acela care-și încinge sabia să nu se laude ca acela care și-o dezleagă". -1 Regi 20:1-11, *O traducere americană*.

Acționând conform instrucțiunilor lui Iehova Dumnezeu, israeliții au câștigat o victorie decisivă asupra sirienilor în munții lui Efraim. Sfetnicii religioși ai lui Ben-Hadad i-au explicat înfrângerea spunând că zeii lui Israel erau zei de munte și, prin urmare, erau prea puternici pentru sirienii din țara cu dealuri. Ei au plănuțit un al doilea atac împotriva Israelului, dar de data aceasta trebuia manevrat astfel încât să se petreacă în câmpie. Când a doua bătălie a fost pusă la cale, hoardele siriene păreau să umple țara și făceau

forțele lui Israel să arate ca două turme mici de capre. Încă o dată, un om al lui Dumnezeu a venit înaintea lui Ahab cu vești de victorie, o victorie care urma să dovedească din nou supremația lui Iehova: "Așa spune Iehova: Pentru că sirienii au spus că Iehova este un zeu al dealurilor, dar el nu este Dumnezeul văilor, de aceea voi da toată această mare mulțime în mâna ta, și veți ști că Eu sunt Iehova". A urmat un triumf uluitor pentru Israel, și chiar regele Ben-Hadad a căzut captiv. Dar Ahab a făcut o înțelegere cu monarhul sirian și pentru aceasta Dumnezeu Iehova, prin profetul Său, i-a spus lui Ahab că viața lui urma să plătească pentru viața lui Ben-Hadad. - 1 Regi. 20: 12-43, *Am. Stan. Ver.*

Regele Ahab a avut un fler pentru o arhitectură splendidă, în care s-a complăcut construind o casă din fildeș și mai multe orașe. (1 Regi 22:39). Locul unde a arătat în mod deosebit acest gust a fost în frumosul oraș Izreel, în câmpia din Esdraelon, pe care l-a împodobit cu un palat și un parc pentru propria sa reședință. În urmărirea acestor dorințe, el a încercat să negocieze cu Nabot pentru o podgorie pe care aceasta din urmă o deținea lângă palatul lui Ahab. Oferta lui Ahab a fost refuzată, conform Legii mozaice, pe motiv că podgoria era „moștenirea părinților mei”. (1 Regi 21: 1-3, Lev. 25: 23). Bosumflatul Ahab s-a dus cu coada între picioare în camera sa de dormit pentru a se auto-compătimi, întorcându-și fața și refuzând să mănânce. Acest comportament copilăros a adus de partea sa pe soția sa străină, Izabela, și când ea a auzit povestea viei lui Nabot, ea a cerut regelui să se învezească. Această femeie rea a pus în mișcare o falsă acuzație și un proces fals, care a dus la moartea lui Nabot prin delapidare, iar apoi ea l-a informat pe Ahab: „Scoală-te, ia în stăpânire podgoria lui Nabot Izreelitul, care a refuzat să-ți-o dea pe bani: căci Nabot nu este viu, ci mort.” - 1 Regi. 21: 4-15

De altfel, aceasta este a doua oară când raportul divin dezvăluie că Ahab și-a spus poveștile sale de necaz Izabelei. Primul exemplu a fost atunci când el a venit la ea cu raportul despre demascarea și uciderea către Ilie a profeților lui Baal. Cu această ocazie, împărăteasa Izabela, în mânia ei, a trimis un sol la Ilie, spunând: „Așa să-mi facă dumnezeii și mai mult, dacă nu voi face viața ta ca viața unuia dintre ei, mâine, pe vremea aceasta”. (1 Regi 19: 1, 2). Ea nu a reușit în acel plan rău; și nu s-a descurcat mai bine în complotul de a pune mâna pe podgoria lui Nabot, căci atunci când Ahab a sosit la podgorie pentru a-o lua în stăpânire, Ilie a fost acolo să-l confrunte cu o judecată tulburătoare de la Iehova Dumnezeu. Raportul afirmă:

„Și cuvântul Domnului a venit la Ilie, tișbitul, zicând:„Ridică-te și coboară ca să-l întâlnești pe Ahab, regele lui Israel, care este în Samaria. Iată că este în via lui Nabot, unde a coborât ca s-o ia în stăpânire. Să-i vorbești astfel: Iată ce spune Domnul: „După ce că ai ucis, ai mai și luat în stăpânire?“ Apoi să-i vorbești astfel: Așa vorbește Domnul: „Acolo unde câinii au lins sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii și sângele tău!“ Ahab i-a zis lui Ilie: „M-ai găsit, dușmanule?“ El a răspuns: „Te-am găsit. Pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău în ochii Domnului. Iată că aduc nenorocirea asupra ta: te voi mătura cu totul și voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Și voi face casa ta asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia, pentru că m-ai mâniat și pentru că l-ai făcut apoi pe Israel să păcătuiască. Și Domnul a vorbit și cu privire la Izabela, zicând: Câinii o vor mânca pe Izabela lângă zidul Izreelului. Pe acela din casa lui Ahab care moare în oraș, câinii îl vor mânca, iar pe acela care moare pe câmp, păsările cerurilor îl vor mânca. Nimeni, absolut nimeni, n-a fost ca Ahab, care s-a vândut ca să facă ce este rău în ochii Domnului și pe care l-a întărâtat Izabela, soția lui”. – 1 Regi 21:17-25.

De data aceasta, Ahab a fost lovit puternic de mesajul de judecată. El nu a încercat să-l eticheteze pe Ilie ca "cel care aduce nenorocirea asupra Israelului", așa cum a făcut-o cu o ocazie anterioară. De data aceasta, el și-a dat seama că el aducea nenorocire, și în sac și cenușă s-a pocăit și s-a smerit înaintea Domnului. Din acest motiv răul care urma să vină asupra casei lui Ahab a fost întârziat până după moartea regelui Ahab. Dar moartea nu a fost departe. A fost pace între Israel și Siria timp de trei ani, când Ahab a făcut pact cu regele Iosafat al lui Iuda, pentru a lupta împotriva Siriei pentru posesia Ramot-Galaadului. Ahab a primit predicțiile religioase favorabile pe care le-a dorit de la profeții lui Baal, dar Iehova Dumnezeu, prin unul dintre profeții Săi, a revelat că în următoarea bătălie Ahab urma să moară. Regele

înfuriat al Israelului l-a aruncat pe martorul lui Iehova în închisoare înainte de a pleca la război. - 1 Regi 21: 27-29; 22:1-28.

Deși împăratul Ahab l-a pus pe Iosafat să-i poarte hainele și să se deghizeze, totuși o săgeată dușmană și-a găsit ținta în trupul lui Ahab, iar seara, regele lui Israel a murit. Corpul a fost luat înapoi în Israel în car, și când carul a fost spălat la piscina Samariei, câinii au lins sângele lui Ahab, așa cum a prezis judecata lui Iehova. (1 Regi 22: 29-40). Ahazia a domnit peste Israel pentru o vreme, apoi Ioram, fiul lui Ahab, a ocupat tronul. Acest om rău a murit împușcat de o săgeată din arcul lui Iehu, iar trupul său a fost aruncat în câmpul lui Nabot ca răsplată pentru uciderea lui Nabot. (2 Cronici 9: 24-26). Călăul lui Iehova, Iehu, a continuat să facă distrugerea casei lui Ahab: „Astfel Iehu a ucis pe toți cei rămași din casa lui Ahab în Izreel și pe toți cei mari, bărbații și rudele lui și preoții săi, până când nu a mai rămas nimeni. " Și sub copitele ascuțite ale călăreșilor lui Iehu a murit răzvrătita Izabela, după care câinii au mâncat carnea ei. Judecata lui Iehova împotriva celor care au adus nenorocire Israelului a fost îndeplinită în totalitate - 2 Regi 9: 30-37; 10: 1-11.

Privind imaginile biblice grafice care avertizează asupra nenorocirii aduse prin abandonarea poruncilor lui Dumnezeu și urmarea oricărei din sutele de mărci de religie demonică, cititorul modern, pe măsură ce închide Biblia, ar trebui să reflecte cu sânguință asupra cauzei necazurilor care se multiplică asupra Creștinătății moderne. Antitipicul Ahab, Satan Diavolul, și-a introdus religiile demonice în Creștinătate. El este personajul principal care aduce nenorocire în Creștinătate în acest moment. "Vai de locuitorii pământului și mării! Căci diavolul s-a coborât la voi cu o mânie mare, pentru că știe că are doar puțin timp". - Rev. 12:12.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

15 Februarie 1947

Nr.4

Cuprins:

**O AMINTIRE A INTEGRITĂȚII PENTRU
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU**

- Pag.73

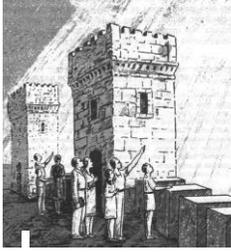
**ESTE NEVOIE DE CREDINȚĂ PENTRU
A DEVENI BOGAT**

- Pag.87

**IZABELA, PUTEREA FEMINĂ
DIN SPATELE TRONULUI**

- Pag.91

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Februarie 1947

Nr. 4

O AMINTIRE A INTEGRITĂȚII PENTRU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

„Și pomenirea acestei zile s-o păstrați”. (Ex. 12:14). „Aceasta s-o faceți spre amintirea Mea”. – 1Cor. 11:24.

1. IEHOVA Dumnezeu, Creatorul, nu a stabilit nici o împărăție peste omenire în grădina Edenului. După ce primul om și prima femeie au păcătuit împotriva Creatorului, și chiar înainte de ce au fost alungați din locuința lor, din grădină, Iehova a făcut o promisiune deschisă, spre a aduce în existență un eliberator pentru omenire. El a zis nelegiuitului ispititor al lui Adam și al Evei, în auzul lor: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:15). Adică, înainte ca eliberatorul să zdrobească capul ispititorului, eliberatorul trebuia, el însuși, să sufere o rană dureroasă, comparabilă printr-o mușcătură la călcâi, de către un șarpe. El trebuia să fie gata și destul de curajos să sufere aceasta pentru împărăția lui Dumnezeu. Sub suferință el trebuia să-și păstreze integritatea înaintea lui Iehova Dumnezeu, pentru ca să se dovedească vrednic să ocupe tronul Împărăției.

2. Era prima dată după zilele lui Nimrod, când s-a început să se vorbească despre acest eliberator, ca despre un rege. Nimrod era primul om, pe care ispititorul l-a făcut să fie întronat ca rege pe pământ și împărăția sa, spre batjocura lui Dumnezeu, a fost fondată în Babilon. (Gen. 10:8-10). Aceasta, în aparență, a ridicat o chestiune de discuție între Dumnezeu și ispititor, cu privire la o împărăție peste pământ. Odiu, după Nimrod, apărură deodată pe scenă în Palestina, Melhisedec, ca rege al Salemului. El era de asemenea și „preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt”. De aceea Melhisedec, regele-preot, era primul om pe care Dumnezeu îl folosi ca pe o icoană profetică a Conducătorului ce urma să vină în împărăția lui Dumnezeu. – Gen. 14:18-20; Ps. 110:1-4.

3. Cu ocazia singurei lor întâlniri raportată, regele - preot Melhisedec, a binecuvântat pe victoriosul Avraam. Aceasta era foarte plină de însemnătate, și așa a și fost. Profetețiile pe mai departe ale lui Dumnezeu, descopăr că Regele promis va fi un urmaș al lui Avraam, prin Regele David. David pare să fie primul rege Iudeu al aceleiași cetăți, în care Melhisedec domnise cu aproximativ nouă sute de ani mai înainte, anume Ierusalim. (Ps. 76:1, 2). Dumnezeu promise lui David că Regele prezis va veni prin linia lui, și de aceea Regele promis a fost numit „Fiul lui David”. (2 Sam. 7:12-17). Peste o mie de ani după David, iudeii au jucat în Ierusalim și primprejur un important act dramatic, care arată, la mod clar, cine este acest Rege care devine zdrobitorul capului Șarpelui. Actul lor dramatic identifică Regele, ca omul cunoscut pe atunci la mod general

ca „Isus, profetul din Nazaret”. Aceasta era pe vremea când Isus călări spre Ierusalim, după moda vechilor regi ai lui Israel, anume, călare pe asin. Aceasta era cu câteva zile înainte de sărbătorirea Paștelor anuale a anului 33 d.Cr.

4. Un martor ocular al evenimentului, ne spune că acolo a avut loc împlinirea profeției din Zaharia 9.-9. El zice : „Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum ; alții tăiau ramuri din copaci, și le presărau pe drum. Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: Osana Fiul lui David! Bindecuvântat este cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile înalte ! Nu numai de-a lungul drumului pe care Isus îl străbătu, ci de asemenea și în templu, copiii strigau : „Osana Fiul lui David !” . Adică Dumnezeu să mântuiască pe Fiul lui David !’ – Mat. 21:8, 9, 15; Luca 19:38; Marcu 11:9, 10.

5. Subiectul împărăției lui Dumnezeu era astfel încredințat în acel an, sărbătoririi Paștelui. În decursul celor trei ani și jumătate înainte de aceasta, Isus arătase că împărăția lui Dumnezeu este chestiunea de discuție conducătoare, înaintea întregii omeniri. Isus a făcut aceasta prin predicarea în mod public și în particular a veștilor bune ale împărăției lui Dumnezeu. După intrarea Sa călare în mod triumfător în Ierusalim, El a rostit multe parabole și profeții cu privire la împărăție, spre a lămuri pe aceia care vor fi asociați cu El în ea și cum și când va fi ea întemeiată. În ziua de Paște El muri pe un lemn la Calvar, cu o scriere de mână atârnată deasupra capului Său, ca o acuză de răscoală împotriva Lui; „Isus din Nazaret, Regele Iudeilor”. (Ioan 19:19, 20). A treia zi după moartea Sa, Iehova Dumnezeu răspunse strigătelor poporului de „Osana !” care Îl înălțase. El mântui pe Regele Său, pe Fiul lui David, din ghearele morții, ridicându-L la viață nemuritoare, ca să poată, la timpul potrivit, să zdrobească capul Șarpelui. Dumnezeu a răsplătit pe Isus în acest mod, deoarece sub toate suferințele până la vărsarea sângelui vieții Sale, Isus nu Și-a călcat integritatea Sa înaintea lui Iehova, Majestuosul Suveran al întregului univers și Fondator al împărăției.

6. Pe un preț scump câștigă Isus Christos locul principal în împărăția lui Dumnezeu, dar Isus a fost gata să-l plătească. Pentru ce ? Deoarece împărăția este chestiunea principală de discuție înaintea întregului univers. Împărăția este guvernul universal pe care Dumnezeul Cel Prea Înalt îl pune în putere și funcțiune, pentru ca să justifice propria Sa suveranitate ca universală și de neschimbat, precum și ca să curețe sfântul Său nume de toate ocările și defăimările pe care acel Șarpe, ispititorul, le-a aruncat asupra lui în decursul acestor șase mii de ani. Văzând că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem și Izvorul a orice viață și creațiune, justificarea suveranității Sale universale și a bunului Său nume, este de o mai uriașă importanță decât mântuirea creaturilor umane păcătoase. De aceea răscumpărarea și mântuirea oricăror păcătoși este adusă la îndeplinire prin acea justificare. Negreșit că pricepând că cel dintâi motiv pentru ce a mers jos în moarte, era să dovedească integritatea Sa și să justifice numele și suveranitatea lui Iehova, Isus întemeie o amintire printre urmașii Săi în noaptea acelor Paște, a anului 33 d.Cr. Dar mai întâi El mâncă Paștele cu ei.

ACEA ULTIMĂ CINĂ TIPICĂ

7. Fiind un iudeu prin nașterea Sa umană, Isus pe drept sărbători Paștele la Ierusalim, cetatea unde a lăsat Iehova Dumnezeu să fie pus numele Său și să fie clădit templul Său. Data acestui Paște anual era patrusprezece Abib sau patrusprezece Nisan, după cum era aceasta numită mai târziu. Iehova Dumnezeu numi Abib să fie prima lună a anului iudeu. El a făcut-o lună în care izraeliții să sărbătorească Paștele anual, ca o amintire a primului Paște pe care strămoșii lor l-au

ținut jos în Egipt. În acel timp El i-a eliberat din sclavia Egiptului, ucigând pe toți întâi-născuții Egiptului, pentru ca să înfrângă voința egiptenilor de a se opune izraeliților, ca să părăsească Egiptul. Dumnezeu a zis izraeliților, prin Moise ca profet: „Și această zi să fie o amintire pentru voi, și să o păziți ca o sărbătoare lui Iehova ; în decursul tuturor generațiunilor voastre să o păstrați printr-o lege veșnică”. (Ex. 12:14, *Am. Stan. Ver.*). Junghierea unui miel de Paște, și stropirea sângelui pe din afara ușii, pe ușori, și apoi mâncarea mielului fript înăuntrul porților în acea ultimă noapte a sclaviei în Egipt, erau preumbritoare, în mod măreț, în sărbătorire. Dar viitoarele sărbătoriri ale praznicului nu urmau să fie în *amintirea* mielului de Paște, ci urmau să fie o amintire lui Dumnezeu, o „sărbătoare a lui Iehova”. Sărbătoarea amintea despre fapta lui Iehova, a justificării supremei Sale puteri peste Egipt și eliberarea poporului ales, și nu a amintit în primul rând despre mielul de Paște.

8. Eliberarea lui Israel din Egipt a venit cu mai mult de trei mii de ani înainte. Ea prefigura, în mod profetic, cum eliberează Iehova pe toți aceia care devin poporul Său din această lume apăsătoare, al cărei domnitor mai puternic decât faraon din Egipt, este Șarpele sau ispititorul. Mielul de Paște, din cauza cărui sânge copiii întâi-născuți ai izraeliților au fost trecuți și ocrotiți de moarte, simbolizează pe cineva. Pe cine ? Pe Acela prin care Iehova își justifică numele Său și eliberează pe poporul Său. Pentru acest motiv, Ioan, care l-a botezat pe Isus în râul Iordan, arată spre Isus și zise : „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Că aceasta era, în mod particular, o referire la mielul de Paște, este arătat de către apostolul Pavel, care scrie: „Căci Christos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului”. (Ioan 1:29; 1 Cor. 5:7, 8). De aceea, aceasta era în armonie cu faptele că Isus, după celebrarea ultimului Său Paște simbolic cu ucenicii Săi în Ierusalim, a fost omorât mai târziu, în aceeași zi, 14 Nisan. În acest mod a îndeplinit El cu totul icoana profetică a mielului de Paște și desființa celebrarea Paștelui. Cu moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, sosise vremea ca să celebreze realitățile veșnice, pe care vechile Paște numai le simbolizară sau le prefigurară.

9. Isus știa că El trebuia să sufere pentru Împărăția lui Dumnezeu în acea zi și, de aceea, era foarte dornic să sărbătorească acest ultim Paște cu ucenicii Săi. El le-a zis astfel, după cum citim la Luca 22:13-18 : „Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi, înainte de patima Mea ; căci vă spun că de acum încolo, nu le voi mai mânca până la împlinirea lor în împărăția lui Dumnezeu. Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis : Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi , pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni împărăția lui Dumnezeu”. Din asemenea însemnări este evident, că în timp ce Isus mânca din mielul fript de Paște, care îl simboliza pe El însuși, și a băut din vinul de Paște, cugetele Sale nu erau concentrate asupra Sa însuși. El avea în minte cu mult mai mult marea chestiune de discuție pusă înaintea întregului univers, suveranitatea de drept a Tatălui Său Iehova Dumnezeu. Aceasta era El hotărât să o sprijine și să-i rămână credincios, deși ea însemna pentru El durere amară și suferință. până la cea mai rușinoasă moarte pe lemn.

10. O dare de seamă (Luca 22 :14-20) arată că Isus urma obiceiurile evreiești ale vremii în ce privește sărbătorirea Paștelui. Legea dată prin Moise nu menționase și nu ceruse folosirea vinului la sărbătoare, dar pe vremea lui Isus vinul fusese introdus în sărbătoare. Vin roșu era folosit, care era socotit mai bun decât vinul alb. Printre iudei continua să fie folosit până prin veacul al treilea al erei noastre comune, când a fost schimbat pe socoteala așa numitei „acuzățiuni a sângelui”. – Vezi nota marginală de mai jos *

---

*Din cauza folosirii vinului roșu, evreii erau acuzați de către anti - semiți, așa numiți „creștini”, că beau sânge uman, prin presupunere, acela al creștinilor. După informațiunea prezentă, „acuzarea sângelui” împotriva lor, datează din veacul al treisprezecelea, în decursul căruia Inchiziția romano - catolică a fost stabilită, și cu privire la ea, *Enciclopedia evreiască* (volumul 3, pag. 264, coloana 1, paragraful 1) zice :

„De preferință și iudeii întrebunțau vin roșu pentru cele patru pahare, care le erau poruncit să le bea în prima din cele două seri ale sărbătoririi de Paști; culoarea roșie a vinului, după legendă, fiind o amintire slabă nu numai a copiilor izraeliți [150 fiind uciși spre a procura o baie de sânge pentru vindecarea bolii] vărsat spre a pregăti o baie pentru leprosul faraon, ci de asemenea, și a numeroși evrei care muriseră pentru credința lor. Acest vin roșu a fost interpretat de către dușmanii evreilor ca fiind adevărat sânge; și în consecință, David ha-Levi b. Samuel, în comentariul său ... a avertizat împotriva folosirii lui. Atâta discuție pentru o asociație reală sau închipuită dintre acuzarea sângelui și sărbătoarea Paștelui”. Preoții catolici întrebunțează vin alb la masă (liturghie).

---

11. În conformitate cu obiceiul stabilit, se cerea să fie oferite la masa pascală, patru pahare fiecărui iudeu de parte bărbătească, și darea de seamă despre aceasta a fost păstrată în Talmudul Evreiesc. Să cităm din Talmudul Babilonian,* din secțiunea intitulată *Pesachim*, capitolul 10: „MISHNAH [99 b] — În seara de ajun a Paștelui, în strânsă legătură cu minhah [dar] ... ei trebuie să-i dea nu mai puțin de patru pahare”. Iar comentariul notei marginale zice despre aceasta : „Pe care fiecare iudeu trebuie să le bea în noaptea Paștelui. Acestea corespund celor patru expresiuni ale ispășirii, întrebunțate în Exodul 6:6: „Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți; vă voi lua ca un popor al Meu”. Obiceiul cerea ca pentru fiecare pahar să fie pronunțată o binecuvântare. Paharul menționat mai sus de către Luca (22:17) nu era primul pahar, ci era unul dintre cele trei pahare care trebuiau să fie băute după mâncarea mielului de Paște, și de aceea, după ce trădătorul Iuda părăsi cina, înainte de trecerea lui pîmprejur, începând cu ucenicul de la dreapta Sa (fără îndoială Ioan), Isus a pronunțat o binecuvântare sau a dat mulțumiri. El le-a spus apoi să-1 treacă în jur spre dreapta, având în minte băutura bucuriei Domnului în împărăția lui Dumnezeu.

12. Pentru acea adunare pascală a lui Isus și a celor doisprezece ucenici ai Săi era prezent acolo un om care în mod hotărât nu va intra în acea împărăție a lui Dumnezeu, spre a bea vinul bucuriei și veseliei, el părăsind sărbătoarea atunci când Isus i-a vorbit. Acel om era Iuda Iscarioteanul. Iudeii la Paște se spălau după ce au băut primul dintre cele patru pahare cu vin. Când Isus spălă picioarele ucenicilor Săi, cu această ocaziune, El se referi la prezența acestui trădător necurat, când zise : „Cine s-a scaldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți”. Și apostolul Ioan comentează în această privință, zicând : „Căci știa pe cel ce avea să-L vîndă ; de aceea a zis : Nu sunteți toți curați” După spălarea picioarelor, mâncarea mielului de Paște a continuat,

13. În decursul mâncării cărnii mielului, un sos de ierburi amare era încins cu o bucată de pâine nedospită. În timpul acela Isus, printr-un semn special făcut apostolului Ioan, arată cine era cel ce avea să-L vîndă. Ioan ne spune mai întâi cuvintele lui Isus : „Adevărat, adevărat, vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul nu este mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți. Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia

pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinescă Scriptura, care zice: Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat

---

*Tradus; de către Rabinul Dr. Isidore Epstein, și editat de către Presa Sontitac din Londra, Anglia.

Ca adaos *Enciclopedia Evreiască* (volumul 9, pagina 552, coloana 2, paragraful 2) zice : „Rabinii de asemenea o priveau ca o datorie pozitivă în prima seară, să dezvăluie minunile întâmplăte cu ocazia eliberării lui Israel din Egipt;... Fiecare israelit era obligat să bea în această seară patru pahare cu vin...; vinul roșu a fost înlăturat mai târziu din pricina acuzării sângelui. În timpul mâncării azimelor [pâine nedospită] și a băuturii vinului, poziția de oameni liberi (adică, rezemarea pe partea stângă pe perne) era obligatorie tuturor participanților bărbați... Binecuvântările peste mai multe pahare erau specificate”..

călcâiul împotriva Mea. Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt. Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. Apoi Ioan adaugă:

14. „După ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a turburat în spirit, a mărturisit, și a zis : Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde. Ucenicii se uitau unii la alții, și nu înțelegeau despre cine vorbește. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe pieptul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus. Și ucenicul acela s-a răzimat de pieptul lui Isus și I-a zis : Doamne, cine este ? Isus a răspuns: Acela, căruia îi voi întinde bucățica și i-o voi da. Și a întins o bucățică, și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost luată bucățica, a intrat Satan în Iuda. Isus i-a zis : Ce ai să faci, fă repede. Dar nimeni din cei ce ședeau la masă, n-a înțeles pentru ce îi zisese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebuie pentru praznic sau îi porunca să dea ceva săracilor. Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte. După ce a ieșit Iuda, Isus a zis: Acum, Fiul omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El”. – Ioan 13:16-31.

15 Aceasta ne face să înțelegem că Iuda, trădătorul, părăsi camera de sus, înainte de ce Isus începu noul memorial. În conformitate cu citirea consecutivă a versetelor din darea de seamă a lui Luca, s-ar părea că Iuda era prezent la noul memorial și a participat la ea. Totuși, o comparație a dării de seamă a lui Luca cu acelea ale lui Matei, Marcu și Ioan, ne asigură că Iuda plecă în timp ce Paștele era în curs și înainte de ce Isus institui amintirea, (Vezi nota marginală*). Darea de seamă a lui Matei și darea de seamă a lui Marcu ambele ne lămuresc în mod definitiv că demascarea lui Iuda și, deci, îndepărtarea lui, a avut loc înainte de cina memorabilă, și darea de seamă a lui Ioan, arată că Iuda a plecat imediat după ce a fost demascat, fără să aștepte altceva. (Mat. 26:20-26; Marcu 14:17-22; Ioan 13:21-31). Astfel acela care era ca un aluat printre ucenicii lui Isus, a fost curățit afară din mijlocul lor, înainte de ce Isus introduse pe cei credincioși ai Săi în privilegiul sacru al noului memorial.

PÂINE NEDOSPITĂ ȘI VIN ROȘU

16. Darea de seamă despre ceea ce a urmat o luăm acum din traduceri bazate pe cele mai vechi manuscrise grecești disponibile și socotite ca cele mai recunoscute și mai demne de

încredere. Citim : „Pe când mâncau ei. Isus a luat o pâine ; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând : 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu'. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când Îl voi bea cu voi nou în împărăția

---

* Depărtarea lui Iuda înaintea cinei memorabile a lui Christos, este recunoscută chiar de către autoritățile conducătoare religioase. De exemplu, vezi *O armonie a celor patru evanghelii în englezește*, paginile 120—123 de Edw. Robinson : de asemenea *O armonie a evangheliilor*, paginile 144—148, de A. T. Robertsao; de asemenea „*Cele patru evanghelii în paralele*” despre *sistemul de studiu biblic*, paginile 172—174 (editat în Chicago, Ill.). De asemenea cele zece canoane publicate de Eusebiu din Cesarea cam pe la anul 340 d.Chr. arată, acest fapt cu privire la Iuda.

Mulți dintre cititorii noștri au cartea „*Echipat pentru orice lucrare bună.*” și pot să consulte la pagina 287, despre harta intitulată „întâmplări principale din călătoria pământească a lui Isus”. Tatălui Meu”. (Matei 26:26-29, *An Amer. Trans.*) Aici din nou observăm că Isus leagă împărăția lui Dumnezeu cu cina memorabilă pe care El o stabili atunci.

17. Cuvintele lui Isus cu privire la bucata de pâine nedospită și paharul cu vin roșu, nu erau cuvinte magice, care să schimbe întreaga substanță a pâinii și a vinului în mod literal, în trupul și sângele Său. Cuvintele Sale erau simplu anunțarea că pâinea și vinul erau simboluri sau embleme. În armonie cu acest fapt, Moffatt traduce cuvintele lui Isus : „Luați și mâncați aceasta, ea înseamnă trupul Meu... Beți toți din el; acesta înseamnă sângele Meu, sângele noului legământ, vărsat pentru mulți, spre a câștiga iertarea păcatelor lor”. (Mat. 26:26-28, *Moffatt*) Că nu a avut loc nici o „transformare a pâinii și a vinului în trupul și sângele Domnului”, este dovedit nu numai prin sensul comun și prin înțelepciunea dată de Dumnezeu, ci de asemenea și prin toate celelalte Sfinte Scripturi inspirate De aceea chestiunea ce urmează să fie hotărâtă, este ce era simbolizat prin pâinea și vinul neschimbate, din care se împărțășiră acolo apostolii credincioși ai lui Isus.

„TRUPUL MEU”

18. Să se ia, spre exemplu, prima declarație a lui Isus: „Acesta este trupul Meu” Mulți care nu văd scopul simbolic al pâinii memorabile zic că aceasta înseamnă trupul literal al lui Isus, pe care apostolii l-au văzut printre ei. Ei zic că exact în același capitol, și chiar unele versete de mai înainte, este darea de seamă despre ungerea capului și picioarelor lui Isus de către Maria, la care Isus zise : „Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare”; și acolo Isus vorbea fără îndoială despre trupul Său literal de carne, sânge și oase. – Mat. 26:6-13; Marcu 14:3-9; Ioan 12: 2-8.

19. Mai mult încă, zic ei, în versetele de mai târziu ale evangheliilor se spune despre trupul lui Isus că era pe lemn și a fost luat jos de pe lemn, după moartea Sa, și a fost îngropat într-un mormânt nou. „Iudeii, prin urmare, deoarece era ziua Pregătirii, ca trupurile să nu rămână pe cruce în timpul Sabatului (pentru că ziua aceluia Sabat era o zi mare), au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați de pe cruce”. (Ioan 19:31, *Am. Stan. Ver.*) „Era un sfetnic al Soborului, numit Iosif, un om bun și evlavios, care nu luase parte la sfatul și hotărârea celorlalți. El era din Arimateea, o cetate a iudeilor, și aștepta și el împărăția lui Dumnezeu. Omul

acesta s-a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat într-o pânză de in, și L-a pus într-un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua Pregătirii, și începea ziua Sabatului. Femeile, care veniseră cu Isus din Galileea, au însoțit pe Iosif; au văzut, mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el”. (Luca 23:50-55, *Am. Stan. Ver.*; Ioan 19:38-42). De aceea zic ei, contextul dovedește că cuvintele lui Isus : „Acesta este trupul Meu”, a însemnat trupul Său care a fost uns, străpuns și îngropat.

20. Cu privire la trupul personal al lui Isus, pe care-L avusese pe pământ până la moartea Sa, apostolii Săi dau lămuriri precise. Că acest trup era din carne și că în el Isus Christos a purtat pedeapsa păcătoșilor care cred în El, citim lămurit în aceste cuvinte : „Și pe voi. care odinioară erați străini și vrășmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” . „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați”. „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește legea [lui Moise], ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu”. (Col. 1:21, 22; 1 Petru 2:24; Rom. 7:4). Când Isus se consacră lui Iehova Dumnezeu la timpul când a fost botezat în Iordan, El s-a referit la trupul Său uman. Oferind acest trup odată pentru totdeauna, El deschise calea pentru sfințirea acelor care devin frații Săi spirituali, membri ai bisericii Sale. Citim : „De aceea, când intră în lume. El zice : Tu n-ai voi nici jertfă, nici prinos ; ci Mi-ai pregătit un trup ; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis : Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule! Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”. – Evrei 10:5-7, 10.

21. Jertfa lui Isus era prefigurată sau simbolizată prin animalele jertfite pentru ispășirea păcatelor în ziua de ispășire anuală evreiască; și cu privire la aceasta este scris : „În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă [a Ierusalimului]. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui”. (Evrei 13:11-13). Întocmai ca acele jertfe de animale a căror trupuri erau arse afară din tabăra izraeliților, astfel și Isus în zilele vieții Sale pe pământ suferi ocări de moarte, ca și când ar fi fost un păcătos vătămător din afara poporului lui Dumnezeu.

22. Înainte de orice alt comentariu cu privire la expresiunea lui Isus : „trupul Meu”, să cercetăm expresiunea Sa corespunzătoare despre paharul cu vin. Dacă acesta era al treilea sau al patrulea pahar cu vin folosit de obicei la celebrarea Paștelui în acele zile, noi nu putem fi siguri, dar la fiecare din acele pahare participanții evrei la sărbătoare obișnuiau să pronunțe o binecuvântare separată, individuală. După o asemenea binecuvântare Isus zise : „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. Sau: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, acela care se varsă pentru voi”. (Mat. 26:27, 28 și Luca 22:20, *Am. Stan. Ver.*). Acest simbol, în mod foarte potrivit a ilustrat moartea lui Isus, căci sângele care este vărsat și strâns într-un vas, asemenea unui pahar de vin, spunea despre moartea jertfei al cărei sânge era vărsat. Mai mult încă, un legământ intra în vigoare numai după moartea celui jertfit. Lămurind acest fapt, apostolul Pavel scrie: „În adevăr, acolo unde este un testament (legământ), trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ [prin Moise] n-a fost sfințit fără sânge”, (Evrei 9:16-18, *Am.*

Stan. Ver.). Moise a lucrat ca un mijlocitor al vechiului legământ al legii, dar Isus lucrează ca Mijlocitor al noului legământ.

23. În vederea funcțiunii sau scopului pe care moartea Sa ca om trebuia să-l servească, Isus vorbea despre paharul vinului simbolic ca despre „sângele Meu al legământului” sau „noul legământ în sângele Meu”. El este Păstorul cel Bun, care-și puse viața pentru ei sau pentru cei mântuiți ; și aceasta din pricina morții sau vărsării sângelui Său că El deveni mare sau puternic pentru ca să-i mântuiască spre viață veșnică. În mod potrivit scrie apostolul Pavel „turmei mici” a oilor lui Christos această rugăciune plină de iubire : „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-l este plăcut, prin Isus Christos”. (Evrei 13:20,21, *An Amer Trans.*). Aceasta este prin propriul sânge al Domnului Isus că „turma mică” este declarată a fi cumpărată prin prezentarea valorii sau meritului sângelui Său lui Dumnezeu în cer. De aceea Pavel zicea supraveghetorilor bisericii din Efes : „Luați seama dar la voi înșivă și la turma peste care spiritul sfânt v-a pus păzitori; păstoriți biserica Domnului, pe care a cumpărat-o cu propriul Său sânge”. – Fapte 20:28, *Moffatt*; și *Newcome*,

24. Sângelui Domnului nostru Isus, Scripturile îi atribuie puterea răscumpărării, sfințiri și împăcării. Cu privire la puterea lui de răscumpărare, apostolul Petru zice : „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare a fi fost răscumpărați ... ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur și fără prihană”. (1 Petru 1:18, 19). Petru, fără îndoială , aici a comparat pe Isus cu mielul de Paște. Apostolul Pavel zice despre Fiul scump al lui Dumnezeu : „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. A intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”. (Col. 1:14; Evrei 9:12). Apostolul Ioan ne spune despre cântarea nouă care va fi cântată lui Christos Isus, anume: „Vrednic ești Tu... căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam”. – Apoc. 5:9.

25. Acum, cu privire la sfințirea sau puterea de curățire a propriului sânge al lui Isus, Pavel, Petru și Ioan mărturisesc din nou. Pavel zice: „Cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin spiritul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9:14). De aceea a fost dat prin Pavel următorul avertisment împotriva tăgăduirii sângelui sfinților: „Cu cât mai aspră pedeapsa credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocuri pe spiritul harului ?” (Evrei 10:29; 13:12). Petru spune bisericii că ei sunt „aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de spirit, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Christos”. (1 Petru 1:2). Și Ioan le spune: „Sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat”. (1 Ioan 1:7). „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său”. (Apoc. 1:5). Cu privire la „turma mare” de oameni de bine care au apărut de la 1918 d.Cr., Ioan ne spune : „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” – Apoc. 7:14.

26. Sângele vieții lui Isus are putere împăciuitoare, adică are puterea să ne aducă în raporturi de prietenie cu Dumnezeu. Apostolul Pavel face o mențiune specială despre aceasta, zicând : „Dar acum, în Christos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos”. (Ef. 2:13). „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii” Lui”. (Col. 1:19, 20). „Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu

inimile stropite și curățite de un cuget rău, și trupul spălat cu o apă curată”. „De Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. – Evrei 10:19, 22 și 12:24, *Am. Stan. Ver.*

27. Sângele susținea viața lui Christos, care a fost vărsată sau pusă în moarte, după cum mărturisește profetul Isaia, zicând: „Și-a vărsat sufletul Său în moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege”. (Isa. 53:12). El Și-a dat viața Sa pământească în mod dureros, pe un lemn al torturii, sub mari ocări, ca și când ar fi fost un păcătos împotriva lui Iehova Dumnezeu. Dar prin exercitarea credinței în sângele sau viața Sa jertfită, cel credincios se bucură de puterea lui de răscumpărare. El este răscumpărat de sub puterea și efectele păcatului și este sfințit sau curățit de păcat și este adus într-o relație de pace și de prietenie cu Dumnezeu. Astfel viața pământească a lui Isus pusă jos în moarte, întărește noul legământ „prin mijlocirea căruia ia Dumnezeu dintre toate națiunile un „popor răscumpărat pentru numele Său”. – Fapte 15:14.

„CARNE ȘI SÂNGE”

28. Prin toată darea de seamă a Scripturii cu privire la Isus, termenul „carne” este folosit spre a se referi la umanitatea și la relațiunile Sale umane, spre a arăta că El era într-adevăr un om și nu simplu o persoană spirituală îmbrăcată sau încarnată în trupuri vizibile, asemenea acelor pe care le aveau acei îngeri care apăreau pe vremuri oamenilor. În cer El era o persoană spirituală și, ca atare, El era Cuvântul lui Dumnezeu sau Purtătorul de cuvânt și Funcționarul Executiv al lui Dumnezeu. Dar prin nașterea umană El deveni în realitate carne și sânge. De aceea declarațiunile Sfintei Scripturi în acest scop sunt următoarele : *

29. „Și Cuvântul s-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. (Ioan 1:14). Isus veni astfel „în carne”, peste orice contradicție(a) și S-a arătat în carne(b). După carnea pe care El a primit-o de la o mamă evreică, El era un izraelit;(c) și, mama Sa fiind o urmașă a Regelui David, Isus de asemenea „era născut din sămânța lui David după carne”(d); El suferi în decursul acelor „zile ale vieții Sale pământești”, chiar până la lacrimi, aducând rugăciuni cu strigăte puternice lui Dumnezeu(e). Cu toate acestea, pe când trăia în carne, El a rămas cu speranța în Dumnezeu(f). În cele din urmă, El a fost „omorât în trup”. Totuși trupul Său n-a fost lăsat să vadă putrezirea, ci în mod minunat a stat la dispoziția lui Dumnezeu, căci El a fost înviat și „făcut viu în spirit”(g).” Spre a se arăta apoi viu, după învierea Sa, El, acum ca un spirit, era obligat să-și materializeze trupuri de „carne și oase”, spre a fi văzut și simțit de către ucenicii Săi (h). Întrucât cu mult înainte S-a urcat în cer, El nu este mai mult carnal, și apoi nu-L mai cunoaștem mai mult „după carne”(i). La prima Sa venire El fusese trimis „în asemănarea cărnii păcătoase” și din pricina unei jertfe pentru păcat, dar la venirea Sa a doua El nu veni ca o jertfă pentru păcat și de aceea nu veni în carne.(j)

30. Prin trupul Său, care a fost omorât pe lemn, El desființa legea lui Moise și deschise calea, atât pentru ne-evrei, cât și pentru evrei, să devină copii spirituali ai lui Dumnezeu, în pace unii cu alții. (k) Din cauza jertfirii „trupului Său de carne” El este în măsură să prezinte pe urmașii Săi împăcați lui Dumnezeu (l) .Prin urmare, urmașii Săi spirituali pot să aibă „îndrăzneală să intre în Locul prea sfânt, pe care El l-a consacrat pentru noi, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său”(m). – Vezi nota marginală mai jos pentru textele scripturale care constituie declarațiunile de mai sus. *

31. Belșugul de mai sus al Scripturilor, ridică o întrebare : Rostind înțelesul simbolic al pâinii și vinului, pentru ce nu a zis Isus : „Aceasta este *carnea* Mea”, precum și „Acesta este sângele Meu ?” Referirea la carne și la sânge ca însemnând propria Sa natură umană și viața umană, nu era nimic străin în vorbirea lui Isus. Exprimându-și bucuria Sa când Petru răspunse unei întrebări : „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”, Isus zise: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona ; căci nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Mat. 16:15-17). Din nou a asociat Isus carnea și sângele împreună, când a zis către iudeii egoiști, care îl căutau în speranța că vor căpăta mâncare regulată , pâine și pește: „Eu sunt pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. ...Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și cine bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac”. (Ioan 6:51-58). El nu zice nimic despre *trupul Meu*.

32. Folosirea expresiunii „carne și sânge” nu era străină nici apostolilor lui Isus. Ioan o întrebuița, zicând : „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat

---

* a) Ioan 4 : 2, 3 ; 2Ioan 7 ; b)1Tim. 3 : 16 ; c) Rom. 9:4, 5 ; d) Rom. 1:3 ; Fapte 2 : 31 ; e)1 Petru 4:1 ; Evrei 5 : 7 ; f)Fapte 2 : 26 ; g)1 Petru 3 :18, *Am. Stan. Ver.* ; h) Luca 24 : 39 ; i) 2 Cor. 5:16 ; j) Rom. 8:3 : Evrei 9:28 ; k) Ef. 2:15 ; l) Col. 1:22 ; m) Evrei 10 ;19, 20.

dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor (a cărnii), nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” – Ioan 1:12-14.

33. Pavel folosi expresiunea în patru dintre epistolele sale. El ne dă dovada de netăgăduit că Isus nu a luat cu Sine în cer un organism din carne și sânge, când scrie: „Ceea ce vă spun eu, fraților, e că nu poate carne și sânge să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; nici nu poate putrezirea să moștenească neputrezirea”. (1 Cor. 15:50). El ne spune pentru ce, la prima venire a lui Isus, El a venit în carne și sânge, zicând : „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtași la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul; și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam”. (Evrei 2:14-16, *Am. Stan. Ver.*). Mai mult încă, Pavel, care primi descoperirea adevărului evangheliei de la Isus cel glorificat, arată că Isus nu are un organism de carne și sânge cu El în gloria cerească, pentru că Pavel scrie : „Dar când Dumnezeu — care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, — a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată nu m-am sfătuit cu carne și sânge”. (Gal. 1:15, 16). În cele din urmă, spre a avertiza pe creștini că lupta lor nu este împotriva sau cu creaturi umane, Pavel scrie: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac,

împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu”. – Ef. 6:12, 13.

34. În mod vădit, atunci, la instituirea cinei de amintire, Isus folosi în mod înțelept expresiunile: „Acesta este trupul Meu” și „acesta este sângele Meu”. El a făcut aceasta deoarece El nu se referea la organismul Său literal de atunci de carne și sânge, ci se referea la un „trup” mai mare, la biserica lui Dumnezeu, trup-biserică căruia Isus Christos îi este Capul și membrul principal. De asemenea, El se referea la moartea de care acel trup moare, anume, felul de moarte a lui Christos. Unii cititori vor protesta împotriva acestei explicațiuni despre cele zise în legătură cu cina memorabilă a lui Isus. Ei vor zice căci contextul, în strânsă legătură cu cele zise de Isus, se referă la propriul Său trup, pe care Maria l-a uns și pe care ucenici Lui l-au luat jos de pe lemn. Dar deoarece lucruri în context se aplică la trupul uman a lui Isus, aceasta nu dovedește căci cuvintele cinei memorabile a lui Isus despre „trupul Meu” au însemnat propriul Său organism de carne. Nici deoarece Isus zise despre vin: „Acesta este sângele Meu”, nu cere în mod necesar că aceste cuvinte: „trupul Meu”, trebuie să însemne carnea Sa.

35. Expresiunea „ trup” nu trebuie luată ca însemnând „ carnea” ca și când „ trup” și „ carne” ar fi totdeauna sinonime. Ca dovadă, să ne referim la cuvintele lui Pavel la Coloseni 1: 23,24: „Și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica”. Deși Pavel vorbește despre propria lui carne, totuși trupul pe care îl menționează după aceea, nu este trupul de carne a lui Isus de pe pământ, ci este biserica lui Isus. Să se noteze în contextul tocmai înainte de aceasta, că Pavel se referă la trupul uman de pe pământ, zicând în versetele 21,22 : „Și pe voi.. v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”. Dar tocmai înainte de aceasta, la versetul 18, Pavel vorbește despre altfel de trup al lui Isus Christos, zicând: „ El este Capul trupului, al Bisericii”(Col. 1: 18,21,22). Apoi, mai târziu, în aceeași epistolă, la Coloseni 2:19 și 3:15, el vorbește despre acest trup al lui Christos, care este biserica. Să se observe de asemenea mențiunea lui Pavel despre acest „ trup a lui Christos”, biserica, la Efeseni 1:23 ; 2:16 ; 4:4,12,16 și 5:23,30.

36. Deci, deoarece contextul în legătură cu cuvintele lui Isus la cina memorabilă înseamnă organismul fizic de carne a lui Isus, aceasta nu cere în mod absolut, ca expresia sa : „ trupul Meu” să însemne același lucru, adică organismul Său de carne și sânge. Această declarațiune neobișnuită a noastră nu este bazată pe propria noastră înțelepciune sau pe vreo cugetare ciudată, ci deoarece inspiratul apostol Pavel, care nu s-a sfătuit cu carne și sânge, face aceasta clar de înțeles în scrierile sale.

37. Prima scrisoare a lui Pavel către Corinteni, a fost scrisă înaintea evangheliilor lui Marcu, Luca și Ioan și putea, prin urmare, să lămurească înainte cuvintele lui Isus care apar în acele evanghelii. În acea scrisoare, Pavel se referă la cina Domnului astfel: „Când vă adunați dar în același loc, nu este cu puțință să mâncați cina Domnului...Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat: și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Tot astfel, după cină, a luat paharul [deci nu primul pahar, care era băut înaintea cinei pascale], și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.” Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți [un singur lucru, anume] moartea Domnului, până va veni El.” (1Cor. 11:20-26 *Am. Stan. Ver.*). Dar, înainte

de a descrie astfel cina Domnului sau cina memorabilă, apostolul Pavel explică înțelesul pâinii nedospite și a vinului roșu.

38. În capitolul dinainte, capitolul zece, apostolul explică că pâinea memorabilă a însemnat biserica și acel pahar cu vin a însemnat felul de moarte asemenea aceleia de care a murit Domnul Isus, în justificarea numelui și Împărăției lui Dumnezeu. Cuvintele explicative a lui Pavel sunt: „De aceea, prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce vă spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine...Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor. – 1 Cor. 10: 14-21. *Am. Stan. Ver.*

39. Christos Isus este Capul bisericii Sale, care este trupul său; și pâinea memorabilă este emblema sau simbolul acestui trup spiritual. Urmașii consacrați ai lui Isus, care sunt născuți nu din voia părinților lor de carne, ci din Dumnezeu, prin spiritul Său, pentru o chemare cerească în Împărăție, sunt „o pâine”. Pentru ce ? Pentru că ei sunt membrii trupului lui Christos, biserica. Pavel le explică aceasta în capitolul doisprezece al acestei epistole, zicând: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui”. – 1 Cor. 12:12,13,27 ; Rom. 12:4,5.

40. De aceea, la sărbătorirea anuală a cinei memorabile, moștenitorii creștini ai împărăției cerești se împărtășesc din pâinea memorabilă. Ei nu trebuie să privească la ea ca simbolizând umanitatea de carne a lui Isus, ci trebuie să o recunoască ca reprezentând „ trupul Domnului”, biserica, ai căreia ei înșiși sunt membri, membrii trupului cu Christos, Capul. (1Cor. 11:27-29). Împărtășirea lor din emblema pâinii, este o mărturisire deschisă că ei sunt membrii consacrați, născuți de spirit ai „trupului lui Christos”, care este biserica. Prin faptul că mănâncă „o pâine” ei declară împărtășirea sau unitatea lor cu Christos, Capul, spre a face voia lui Dumnezeu, așa după cum le-a lăsat El pildă și să sufere necaz în această lume, așa după cum a suferit și El. În mod simbolic ei mănâncă „ pâinea întristării”. (Deut. 16:3). Dar în ciuda necazurilor și suferințelor pentru împărăția lui Dumnezeu, ei țin înainte cu dârzenie, întocmai ca și Christos, la integritatea lor față de Dumnezeu.

„MOARTEA SA”

41. Ce înseamnă, atunci, „împărtășirea cu sângele lui Christos ? Împărtășirea cu sângele lui Isus nu se referă la organismul uman sau literal, de carne, al lui Isus, ci se referă la biserică. Astfel, de asemenea, „sângele lui Christos” se referă aci la ceea ce a simbolizat vărsarea sângelui lui Isus, anume, la moartea de care a murit El, care a fost de un fel unic. Ea era o moarte de jertfă pentru justificarea împărăției lui Dumnezeu. În numeroase scripturi sângele vărsat este întrebuințat ca un simbol al morții. * De aceea „împărtășirea cu sângele lui Christos” înseamnă împărtășire comună sau participare comună în moartea asemenea aceleia de care muri Christos Isus, și în care fel de moarte membrii credincioși ai trupului lui Christos trebuie să ia parte. Prin ea, ei „proslăvesc pe

Dumnezeu”, întocmai după cum a făcut Petru, care se împărtăși din emblemele cinei memorabile. (Ioan 21:19). Pavel se împărtăși din emblemele cinei memorabile a pâinii și a vinului, deoarece el zise : „Am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți”. – Filip 3:8-11.

42. Către membrii trupului împreună cu el, care se împărtășesc din emblemele pâinii și a vinului, a scris Pavel : „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui ? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Christos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Acum, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și trăi împreună cu El”. (Rom. 6:3-5, 8). Tot așa, acei care se împărtășesc din emblema memorabilă a paharului cu vin, declară deschis prin aceasta că ei, ca membri ai trupului lui Christos (biserica) merg în moarte cu El, în sprijinirea împărăției lui Dumnezeu. Isus a zis tuturor acestora : „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2:10). Prin faptul că mănâncă pâinea memorabilă și beau vinul memorabil, ei proclamă sau vestesc un singur lucru, anume, „moartea Domnului”. – 1 Cor. 11:26.

43. Văzând că ambele embleme, pâinea nedospită și vinul roșu, arată spre unul și același lucru, anume, spre moartea lui Christos pentru justificarea suveranității universale și a numelui sfânt al Tatălui Său, este potrivit ca ambele embleme să fie luate împreună de către membrii trupului lui Christos, care sărbătoresc cina memorabilă în fiecare an la data aniversării ei, iar în acest an în seara de duminică, 6 Aprilie. Aceasta înseamnă că nici o binecuvântare separată nu este pronunțată peste paharul memorabil cu vin. La noi ,astăzi, Paștele nu este împletit cu cina memorabilă, după cum era aceasta pe vremea lui Isus, când patru pahare cu vin erau întrebuintate în acea seară memorabilă și o binecuvântare era pronunțată peste fiecare din cele patru pahare, după obiceiul acelei zile. Cina pascală, cu cele patru pahare de vin ale ei, este sărbătorită de către evreii necredincioși chiar până în ziua de astăzi, dar serbările anuale ale cinei memorabile a creștinilor la 14 Nisan, sunt cu totul deosebite de la moartea lui Isus de asemenea cină pascală. De aceea, o singură rugăciune, pronunțată de către un creștin consacrat, peste amândouă emblemele, pâine și vin împreună, este suficientă și să

---

* Mat. 23:30, 35 ; Luca 11:50, 51 ; Rom, 3:15; Evrei 12 :4 ; Apoc. 6:10 ; 17:6.

nu rezulte în vreo repetiție nepotrivită înaintea lui Dumnezeu.

44. „Faceți aceasta pentru pomenirea Mea”, zise Isus. Cuvintele Sale în nici un chip nu ne instruiesc să sărbătorim cina memorabilă cu înlăturarea pomenirii Tatălui și Dumnezeului lui Isus, Iehova, Regele Universal. Paștele au fost o amintire a lui Iehova Dumnezeu, comemorându-se fapta justificării Sale peste Egipt, mai degrabă decât comemorarea, în primul rând, a mielului pascal, junghiat atunci. Printre ucenicii Domnului Isus, cina Domnului, în fiecare 14 Nisan, a luat locul Paștelui. Astfel ziua pe care Iehova a ales-o pentru o amintire a Atotputernicului Dumnezeu, Domnul Isus nu o puse la o parte, ci o ținu înainte, spre a însemna-o printr-o sărbătoare deosebită a unei însemnătăți mai largi. Pentru siguranță, atunci când Domnul nostru Isus a instituit cina memorabilă pentru membrii trupului Său în 14 Nisan, ziua memorabilă a lui Iehova, El nu a

instituit o sărbătoare mai mult în propria Sa onoare, decât în onoarea lui Iehova. Moartea lui Christos, în timp ce ea îndeplini de asemenea și răscumpărarea omenirii, era în primul rând pentru justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova. De aceea membrii trupului lui Christos sărbătoresc cina memorabilă spre onoarea lui Iehova, dar în amintirea lui Isus Christos, ca Acela pe care Iehova Îl folosește în mod principal pentru justificarea Sa, și ca Acela pe care toți creștinii trebuie să-L urmeze, în neprihănire până la moarte.

45. Toți oamenii de bine, care astăzi își iau poziția lor pentru cauza lui Iehova, pot să asiste la serbarea memorabilă în seara de 14 Nisan, anul acesta la 6 Aprilie. Da, ei sunt invitați în mod cordial să asiste la fiecare sărbătoare memorabilă, bineînțeles nu să se împărtășească din simboluri împreună cu membrii „trupului lui Christos”, ci ei asistă pentru ca să fie prezenți ca observatori ai unei memorabile și să cinstească pe singurul nostru Dumnezeu și Tată, Iehova, precum și pe singurul Rege, Isus Christos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce arată Dumnezeu prin promisiunea Sa din Eden că se va cere Eliberatorului, sămânța femeii ?

2. Când se vorbea despre Eliberator ca despre un Rege, și cine a fost prima dată întrebuințat ca un tip al Lui ?

3. În a cărui linie de urmași a fost descoperit că va veni Regele, și cu ce ocazie a fost El identificat, în mod public, cu o demonstrație?

4. Cu ce strigăte publice a fost El atunci identificat ?

5. Care subiect este astfel încredințat sărbătorii paștelui ? și pentru ce a răspuns Dumnezeu strigătelor de „Osana” ale poporului ?

6. Pentru ce era Isus de acord să meargă în moarte ?

7. Pentru ce dată a fost desemnată sărbătorirea Paștelui , și ce trebuie să se amintească?

8. Cum știm noi pe cine tipica mielul de Paști ? și cum a fost desființat Paștele ?

9. Pentru ce era Isus dornic să sărbătorească ultimul Paște cu ucenici Săi, și ce era ,în mod principal ,atunci în mintea Sa ?

10. Ce arată că Isus urmă obiceii de atunci al serbării?

11. Ce raportează Talmudul evreiesc cu privire la acel obicei?

12,13. Cum s-a referit Isus, în decursul Paștelui , la trădătorul dintre ei ?

14. Cum a arătat apoi Isus pe trădător, și ce a făcut acesta apoi ?

15. A părăsit trădătorul camera înainte sau după ce Isus institui cina memorabilă ?

16. Ce zice darea de seamă a lui Matei despre instituirea unei Memorabile a lui Isus ? și ce leagă Isus cu aceasta ?

17. Pentru ce nu produc cuvintele lui Isus vreo transformare a pâinii și a vinului în trupul și sângele Domnului? și ce punct trebuie, prin urmare, să fie hotărât ?

18,19. La ce au zis mulți că se referă cuvintele lui Isus ; „Acesta este trupul Meu ?” și pentru ce aceasta ?

20,21. Ce zic apostolii Pavel și Petru cu privire la trupul personal al lui Isus de pe pământ și cum era acesta întrebuințat ?

22. Care erau cuvintele lui Isus despre paharul cu vin ? și ce arată expresiunea Sa ?

23. Pentru ce scop a devenit Isus puternic prin vărsarea sângelui Său ? și cine sunt arătați a fi cumpărați prin el ?

24. Ce zic Petru, Pavel și Ioan cu privire la puterea de răscumpărare a sângelui lui Isus ?
25. Ce zic ei cu privire la puterea de sfințire sau de curățire a lui?
26. Ce zice Pavel despre puterea împăciuitoare a lui?
27. Prin ce exercitare experimentează păcătosul aceste efecte ale sângelui lui Isus Christos ?
28. Să se arate ce este termenul „carne”, folosit în această privință la Isus?
- 29,30. Ce declarații face Sfânta Scriptură cu privire la carnea lui Isus ?
31. Ce întrebare ridică asemenea referințe la carnea lui Isus cu privire la cuvintele lui Isus la cina memorabilă ? și pentru ce aceasta ?
- 32,33. Ce avem noi de arătat că expresiunea „carne și sânge” nu era străină apostolilor lui Isus?
- 34,35. a) La ce se referă atunci, pe scurt, cuvintele memorabile ale lui Isus despre pâine și vin? b) Ce răspundem noi acelor care obiectează, din cauza contextului, în legătură cu aceste cuvinte ale lui Isus ?
36. Pentru ce, în ciuda contextului cuvintelor memorabile ale lui Isus, zicem noi că expresiunea Sa „trupul meu” nu înseamnă organismul Său de carne ?
37. Înaintea căror evanghelii a scris Pavel epistola 1Corinteni ? și ce zice el în aceasta despre „cina Domnului” ?
38. Ce zice Pavel, în capitolul dinainte, despre pâine și vin ?
39. Cum sunt atunci urmașii născuți de spirit ai lui Christos, „o pâine” ?
40. Cum văd ei pâinea memorabilă? Și ce declară ei deschis prin mâncarea ei ?
41. Ce înseamnă, atunci, „împărtășirea cu sângele lui Christos” ? și pentru ce s-a împărtășit Pavel din pâinea și vinul memorabil ?
42. După Romani 6:3-8 , ce declară cei care beau paharul memorabil? și care singur lucru arată împărtășirea la cina memorabilă ?
43. Pentru ce trebuie ambele embleme să fie luate împreună? și ce trebuie să știm, prin urmare, despre rugăciunea peste paharul cu vin ?
44. Ce comemorează creștinii la sărbătoare? și în ce mod fac ei aceasta „în amintirea Mea”, după cum a zis Isus ?
45. Pot oamenii de bine să asiste la cina memorabilă ? și pentru ce ?

ESTE NEVOIE DE CREDINȚĂ PENTRU A DEVENI BOGAT

În acești zece ani când Rusia comunistă și democrațiile capitaliste se privesc cu suspiciune, este un lucru incomod să fii bogat în bunurile acestei lumi. Biblia nu favorizează partea comunistă a controversei atunci când declară la Iacov 5: 1: „Veniți acum, bogaților, plângeți și urlați din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi". Acest avertisment profetic se aplică tuturor națiunilor, inclusiv Rusiei puternice, cu toată bogăția ei interioară și abundența resurselor, precum și Vaticanului și organizației religioase vaste de sub el. Faptul că Vaticanul este una dintre cele mai bogate organizații religioase și comerciale de pe pământ astăzi nu spune că el posedă credința care aduce bogățiile adevărate și durabile, pentru că bogățiile materiale ale Vaticanului și splendoarea pământească și tradițiile sale

religioase vor dispărea la bătălia de la Armagedon în mijlocul urlletelor și plânsului adunării sale de ierarhi și preoți bogați.

Sursa bogățiilor durabile este Iehova Dumnezeu, iar distribuitorul acestor bogății este singurul Fiu al lui Iehova, Isus Cristos. „Tatăl iubește pe Fiul și i-a dat toate lucrurile în mână”. (Ioan 3:35). Doar cei care vin la cunoștința lui Iehova și care îl ascultă vor primi bogățiile pe care el le distribuie prin Fiul său. Din acest motiv, Fiul a spus: „Și aceasta este viața veșnică, ca ei să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis”. (Ioan 17: 3) Viața veșnică este într-adevăr o bogăție.

Multe persoane care au o dorință pentru binecuvântările vieții, dar fiind induse în eroare și foarte confuze religios, sunt auzite spunând ceva de genul acesta: „Cred că dacă fac ceea ce este drept voi fi salvat la viața veșnică”. Această idee este complet eronată. Nu există multe moduri, ci doar o cale, prin care omul poate obține binecuvântările bogățiilor durabile și acea singură cale Dumnezeu a trasat-o. Cum poate omul să găsească acea singură cale corectă?

În Biblie aceste cuvinte sunt scrise în beneficiul omului care încearcă să găsească drumul drept, și anume: „Fără credință este imposibil să-I fim pe plac; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că el este, și că el este un răsplătitor al celor care-l caută cu sârguință”. (Evr. 11:6). Ce este această „credință”?

Propriu-zis, adică, Scriptural, *credința* înseamnă a avea o cunoștință a planului lui Iehova așa cum este exprimat în Cuvântul Său, în Sfânta Scriptură, și apoi o încredere în Cuvântul Său ca adevăr. Credința trebuie să se bazeze pe ceea ce se știe a fi adevărat și noi avem o asigurare absolută că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Cu privire la aceste Scripturi, Isus a spus în rugăciune către Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevăr”. (Ioan 17:17). În armonie cu explicația de mai sus, aceste Scripturi ale adevărului definesc credința în aceste cuvinte: „Dar credința este o bază a lucrurilor sperate, o convingere a lucrurilor nevăzute”. (Evr 11: 1, în conformitate cu *The Emphatic Diaglott*). „Acum credința este o asigurare bine fundamentată a ceea ce sperăm și o convingere a realității lucrurilor pe care nu le vedem.” – *Weymouth*.

Un om nu poate avea o asigurare încrezătoare în nimic ce se bazează pe concepția sa mentală, și aceasta fără nicio dovadă emisă dintr-o sursă veridică. Orice nu se bazează pe adevărul absolut este doar o presupunere. Nicio persoană sănătoasă nu ar vrea să lase ca bunăstarea sa eternă în Lumea Nouă să se bazeze doar pe o presupunere.

Dorința cititorului nostru este să primească binecuvântarea Domnului Dumnezeu care îmbogățește și la care nu este adăugată nicio întristare, așa cum spune proverbul. (Prov 10:22). Pentru a avea speranța de a primi o astfel de binecuvântare, trebuie să existe un motiv bun să se aștepte această binecuvântare și acest motiv bun trebuie să se bazeze pe dovezi competente care provin dintr-o sursă absolut de încredere. Baza sau terenul pe care se bazează această speranță este credința. Înainte de a putea "crede" în sensul scriptural sau de a avea credință, omul trebuie să primească niște cunoștințe. Prin urmare, este scris în Scripturi: "Astfel credința vine prin auzire și auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu". (Romani 10:17). Știind că mesajul din Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, poți să te bazezi încrezător pe acel mesaj când îl auzi, pentru că el oferă dovezi adevărate și convingătoare despre lucrurile pe care le speri. Acesta este motivul pentru care ai speranța de a obține binecuvântările pe care Dumnezeu le are la dispoziție pentru cei care îl iubesc și îl slujesc.

Credința nu se poate baza pe informațiile care vin de la un om simplu, pentru că toți oamenii sunt imperfecti și nu putem fi siguri că fiecare om spune adevărul exact despre el însuși. Indiferent de onestitatea omului, părerea lui este fără valoare, dacă părerea lui exprimată nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu adevărat. Dacă cineva se bazează pe ceea ce un om imperfect spune despre sine, aceasta este credulitate și nu credință. Orice speranță bazată pe credulitate este sigur că va fi zdrobită. Pentru a avea credință, omul trebuie să audă adevărul, trebuie să știe că acela este adevărul, iar apoi trebuie să se bazeze cu încredere pe acel mesaj al adevărului. Dacă apoi acel mesaj al adevărului este ascultat cu credincioșie, credinciosul nu poate niciodată să eșueze. A te baza pe ceea ce auzi din Cuvântul lui Dumnezeu de adevăr

înseamnă a crede în Iehova Dumnezeu și în planurile sale descrise în Scripturi. Remarcați argumentul extins prezentat în Scripturi asupra acestui punct: „Căci oricine va chema Numele Domnului va fi salvat. Cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? și cum vor crede în Acela despre pe care nu au auzit? și cum vor auzi fără predicator [unul care proclamă Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris în Scripturi]? Și cum vor predica, dacă nu sunt trimiși? după cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor care predică Evanghelia păcii și aduc vestea veselă a lucrurilor bune!” - Rom. 10:13-15.

Un om care ține predici oamenilor și declară concluziile sale sau concluziile sau opiniile altor oameni nu este un predicator, în sensul Scripturilor. Un nume mai potrivit pentru el ar fi termenul de jargon „gornist”. Omul care apelează la emoțiile sau pasiunile altora nu predică adevărul, deoarece omul poate primi adevărul doar raționând calm și sobru. De aceea Dumnezeu spune omului care caută adevărul: „Veniți acum, și să raționăm împreună, zice Domnul; chiar dacă păcatele voastre ar fi ca stacojiul, vor fi albe ca zăpada; dacă ar fi roșii ca purpuriul, vor fi ca lina .“ (Isaia 1:18). A raționa împreună cu Domnul Dumnezeu Iehova înseamnă a analiza sobru, studios, cu rugăciune Cuvântul Lui.

Din acest motiv Domnul Dumnezeu îi trimite pe martorii săi să informeze alte persoane despre scopul său; iar acești martori nu proclamă ideile lor, ci atrag atenția asupra mesajului adevărului așa cum se găsește în Scripturi. Cel care primește această informație din Scripturi are privilegiul de a crede în Domnul Dumnezeu Iehova și în Fiul său Isus Cristos și dacă crede cu adevărat el își va dovedi credința acționând în armonie cu aceasta. Pentru a se baza pe Cuvântul lui Dumnezeu, bazare care constituie un element al credinței, omul trebuie să se comporte în armonie cu Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

CUNOȘTINȚĂ

În special din anul 325 d. Cr., oamenii religioși ai Creștinătății au format organizații pe care le numesc „biserici”, și au pus doctrine sau opinii într-o formă aranjată și le-au numit „crezuri”. Oamenii sunt îndemnați să creadă astfel de doctrine sau învățături și să urmeze formalismul aceluia crez. A crede în doctrinele oamenilor sau în ceea ce este promulgat de organizația oamenilor religioși nu înseamnă deloc credință. Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt Învățători ai adevărului, iar adevăratele învățături sau doctrine sunt expuse în Sfintele Scripturi. Scripturile sunt date ca un ghid perfect pentru omul care dorește să învețe despre neprihănire și să urmeze un curs al neprihănirii. (2 Timotei 3:16, 17). Rezultă, așadar, că nu puteți fi pe placul lui Iehova Dumnezeu crezând și bazându-vă pe ceea ce concepeți în mintea voastră, și nici nu puteți să-I fiți pe plac crezând sau bazându-vă pe ceea ce este conceput în mintea unui simplu om și ceea ce este predat de el. Putem să-i fim pe plac lui Dumnezeu doar cunoscând Cuvântul Său și după aceea bazându-ne pe Cuvântul Său și ascultându-l cu încredere.

Prin urmare, unele cunoștințe din Scripturile sacre sunt absolut esențiale pentru credință. Primul lucru esențial, conform Evrei 11: 6, este acela de a „crede că El este”, adică, faptul că Dumnezeu există și că El este cel de la care vin toate binecuvântările și bogățiile. Dumnezeu este Cel veșnic care a creat cerurile, pământul și toate lucrurile care sunt în ele. După cum declară textul din Exodul 3:14, el este marele "EU SUNT", ceea ce înseamnă că el nu este numai Cel care a fost și este acum, ci Cel care a existat veșnic, fără început. Psalmul 90: 1, 2 Îi atribuie următoarele: „Doamne, tu ai fost reședința noastră în toate generațiile. Înainte de a fi făcuți munții sau înainte de a forma pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu”. Și Isaia 42: 5 relatează: „Așa vorbește Dumnezeu Iehova, cel ce a creat cerurile și le-a întins, cel care a răspândit pământul și ceea ce iese din el, cel care dă suflare oamenilor de pe el și spirit celor ce umblă pe el”. (*Am. Stan. Ver.*) Credința presupune cunoașterea acestui adevăr.

Prin Cuvântul său, Biblia Sfintelor Scripturi, Dumnezeu se dezvăluie creaturilor sale pe pământ și dezvăluie prin aceasta scopurile sale cu privire la creaturile sale. Sensurile numelor sau titlurilor sale sunt foarte semnificative. Numele Său *Dumnezeu* sau *Dumnezeul* înseamnă Cel Puternic, Creatorul tuturor lucrurilor. Numele Său *Iehova* înseamnă Plănuitor față de creaturile sale. Titlul său *Atotputernicul* semnifică faptul că puterea și tăria lui sunt fără limite. Titlul Său *Cel Prea Înalt* înseamnă că este Cel Suprem și că nu există nici unul la un nivel cu el sau înaintea lui. Titlul său *Tată* înseamnă că este

Dătătorul de viață. El este Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, pentru că Isus Cristos ca Fiu al Său a fost "începutul creației" lui Iehova și a primit viață și început de la Iehova Dumnezeu. (Rev. 3:14) El l-a numit pe Fiul său preaiubit, Isus Cristos, pentru a fi Ofițerul Său Executiv Principal în univers și Salvatorul omenirii.

După ce a primit cunoștință despre Iehova Dumnezeu și despre iubitul său Fiu Isus Cristos, căutătorul adevărului dorește să vină la El și să afle planul Lui. Ofițerul Său Executiv, Isus Cristos, afirmă cu autoritate: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine”. (Ioan 14: 6) Cunoașterea adevărului este ceea ce trebuie să aibă un om înainte ca să poată avea credință și, după ce o are, trebuie să se bazeze pe acea cunoaștere. Dumnezeu a asigurat mântuirea și binecuvântările omenirii prin Isus, Fiul său, și nu există altă cale posibilă pentru om să obțină astfel de binecuvântări. „În nimeni altul nu este salvare; căci nu este alt nume sub ceruri dat oamenilor, prin care trebuie să fim salvați”. Așa a spus Petru, la Faptele 4:12. În afară de aceasta, Isus spune: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care m-a trimis.” (Ioan 6:44). Dumnezeu atrage căutătorul adevărului la Isus Cristos, oferindu-i șansa de a învăța și de a ști că Isus este calea furnizată de Dumnezeu pentru salvare și binecuvântare a oamenilor și că nu există altă cale.

Când o persoană sănătoasă la minte află că nu există altă cale de a obține viață și binecuvântări decât prin Isus Cristos, atunci ea este atrasă la Isus prin această cunoștință de la Dumnezeu Tatăl. Acest lucru este în acord cu afirmația din Romani 6:23 cum că viața este darul lui Dumnezeu pentru om prin Domnul nostru Isus Cristos. Din acest motiv Isus a spus lui Dumnezeu: „Aceasta este viață veșnică, să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care l-ai trimis”. – Ioan 17:3.

Pentru căutătorul adevărului sunt puse aceste întrebări: Ați ajuns în punctul în care credeți că Iehova este Dumnezeul adevărat și atotputernic și că Isus Cristos este Fiul său iubit; și că, prin voia lui Dumnezeu, Isus a murit pe stâlpul de la Calvar și astfel a oferit sacrificiul răscumpărător sau prețul de răscumpărare pentru dumneavoastră și că, prin urmare, Isus Cristos este Salvatorul omenirii și numai prin el omul poate avea viață veșnică? Sunteți convins că aceste adevăruri expuse în Biblie sunt în întregime de încredere și că vă puteți baza cu certitudine și încredere pe ele? Dacă răspundeți Da, veți demonstra în continuare că credeți acest lucru, luând cursul pe care îl indică Scripturile pentru a fi vrednic de a primi binecuvântările bogățiilor pe care le-a oferit Iehova pentru omenire? Căutătorul adevărului se întreabă acum: Prin ce pași pot să dovedesc asta?

Răspunsul este: Intrând într-un acord de a face voia lui Dumnezeu, așa cum a prezentat-o Isus și, prin urmare, a călca pe urmele lui Isus. Ca om perfect în vârstă de treizeci de ani, Isus a spus înainte de botezul său în râul Iordan: „Iată, vin (în volumul cărții despre care este scris despre mine) să fac voia ta, Dumnezeule.” (Evr. 10: 7). Psalmul 40: 7, 8 a prezis acest pas al lui Isus și a adăugat următoarele sentimente ale Sale: „Mă bucur să fac voia Ta, Dumnezeul meu; da, legea ta este în inima mea”. Aceste cuvinte înseamnă că Isus s-a bazat în mod nemijlocit pe Iehova Dumnezeu și a acceptat cu bucurie să facă voia lui Dumnezeu, Tatăl său. Un astfel de acord pentru a face voia lui Dumnezeu este în mod obișnuit numit „consacrare”. Fiecare persoană care dorește să primească favoarea lui Dumnezeu trebuie să ia exact acel curs asemănător cu al lui Cristos. Ea trebuie să creadă în Domnul Isus Cristos ca Răscumpărătorul, Salvatorul și Exemplul ei; și astfel se bazându-se pe Dumnezeu și Isus Cristos, acea persoană trebuie să fie de acord sau să-și ia angajamentul să facă voia lui Dumnezeu. Care este voința lui Dumnezeu față de acea persoană este arătat în Scripturi. De aceea devine necesar ca o astfel de persoană să studieze Scripturile și să afle voința perfectă a lui Dumnezeu față de ea.

Este necesar ca o astfel de persoană să dea dovadă că a acceptat să facă voia lui Dumnezeu și prin asemenea dovezi produse de el alte persoane să poată ști că ea și-a luat poziția de partea lui Dumnezeu și a lui Cristos Isus. În acest sens, este scris în Romani 10: 9, 10: „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Isus și vei crede în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi salvat. Căci cu inima omul crede spre neprihănire, și cu gura este făcută mărturisirea pentru salvare”.

O mărturisire exterioară sau publică că a acceptat să facă voia lui Dumnezeu este esențială din partea persoanei pentru a arăta că ea are cu adevărat credință și își exercită credința în Dumnezeu și în

prevederile divine pentru ea. Multe persoane pretind că sunt creștini, ca distingându-se de așa-numiții "păgâni"; dar aproape toți se rușinează să mărturisească numele lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos. Această rușine este în sine o dovadă că astfel de persoane nu au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu. Căci scriptura spune: „Oricine crede în El nu va fi rușinat”. (Romani 10:11). De ce ar trebui să-ți fie rușine să mărturisești deschis înaintea altora numele singurului, adică, Isus Cristos, Piatra de Temelie prețioasă, prin care trebuie primite toate binecuvântările lui Dumnezeu? Dacă are credință adevărată, creștinul declarat nu se va rușina. Ținând tare la acea credință și acționând conform acesteia în timpul acestei lumi malefice prezente, acesta nu va ajunge la sfârșitul care aduce rușine, ci va intra în bogățiile indestructibile ale lumii noi ale lui Dumnezeu sub regatul Fiului său Isus Cristos.

IZABELA, PUTEREA FEMININĂ DIN SPATELE TRONULUI

„IZABELA” este un nume bun ca „Isabela” și înseamnă „fără concubinaj” sau „fără soț”, însă femeia din istoria biblică care a purtat numele i-a dat asocieri odioase. În secolul al X-lea, î. Cr., ea a exercitat puterea și a dictat politica în spatele tronului regatului lui Israel format din zece triburi, dominând acțiunile soțului său slab, regele Ahab. Conduita ei ca regină nu trebuie privită cu sentimente de iertare pentru că ea a găsit regatul lui Israel îngust religios și legal în comparație cu tărâmul tatălui ei, Et-Baal, regele Sidonului. Faptul că nu a suportat nicio restricție morală sau legală care a existat în Israel nu oferă nicio scuză pentru comportamentul ei rău, lipsit de conștiință. Căsătoria ei cu regele Ahab, un israelit, nu a prevestit niciun bine pentru poporul lui Iehova Dumnezeu. De fapt, căsătoria lui Ahab cu ea era contrară legii lui Moise, căreia tot Israelul era supus, și anume, că conducătorii și oamenii Israelului nu trebuiau să se căsătorească cu vecinii lor păgâni. Anturajele lor păgâne puteau folosi legăturile lor de căsătorie pentru a îndepărta pe israeliții de la închinarea la Dumnezeul adevărat.

Izabela era o închinătoare păgână la demoni, fiind fiica lui Et-Baal, al cărei nume înseamnă „cu Baal”, adică bucurându-se de favoarea acestui dumnezeu demonic. Când Izabela a devenit regina lui Ahab, regatul lui Israel se transformase deja într-o religie de fuziune, încercând să se închine lui Iehova prin simbolurile idolatre ale vițelilor de aur la Betel și Dan. Nu a fost suficient ca Ahab a permis o astfel de închinare la vițel în Israel spre marea ocară a lui Iehova, dar acum Izabela a convins pe partenerul ei regal să facă închinarea la Baal o religie de stat în Israel și să i se alăture. Nicio altă greșală mai mare nu a putut ea să-l determine pe soțul ei să facă decât aceasta de a îndepărta complet de închinarea lui Iehova Dumnezeu. Puterea pe care ea a folosit-o asupra soțului ei în acest scop doar a subliniat mult mai puternic faptul cum legea lui Dumnezeu a avertizat și interzis israeliților să facă căsătorii mixte cu păgânii închinători la demoni.

Ca urmare a acestei căsătorii regale mixte, regatul lui Israel a oscilat sau șchiopătat între două păreri, indeciși cu privire la faptul dacă Iehova sau Baal era Dumnezeu. Faptul că Ahab nu a arătat suficient curaj pentru a rezista amestecului Izabelei în treburile regatului, a dus la acest raport dezaprobat al istoriei împotriva lui: „Nu a fost absolut nimeni care să se vândă să facă rău înaintea Domnului, așa cum a făcut Ahab, pentru că Izabela, soția lui l-a întărâtat. Căci s-a purtat urăcios în urmarea idolilor.” – 1 Regi 21:25, 26, *An Amer. Trans.*

Pentru a menține închinarea idolatră a zeităților sale preferate, Izabela a provocat formarea unei ierarhii de 450 de preoți ai lui Baal împreună cu 400 de preoți ai Astarteei, zeița însoțitoare a lui Baal, a cărei închinare a fost însoțită de tot felul de imoralități și necurății. Toți aceștia erau hrăniți, ca să spunem așa, la masa Izabelei, ceea ce însemna, pe cheltuiala statului. Bineînțeles, în realitate, oamenii au plătit facturile. În același timp, ca un membru al "seminței" Șarpelui, Izabela și-a propus să distrugă profeții lui Iehova. Ea a reușit să-i ucidă pe mulți dintre ei. Prin protecția lui Dumnezeu a scăpat Ilie precum și alți șapte mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal și al cărui chip nu l-au sărutat. Printre aceste mii erau fără îndoială și cei o sută de profeți ascunși în două grupe de cincizeci în peșteri de Obadia, un slujitor proeminent al soțului supus al Izabelei. De asemenea, și profetul Mica a fost probabil unul dintre aceștia.

Acțiunea lui Obadia a fost descoperită și a fost raportată lui Ahab, dar ceea ce a fost făcut lui Obadia nu este relatat. - 1 Regi. 18: 3-16.

Izabela, nu mai puțin decât bărbatul ei, a fost foarte revoltată pentru că profetul lui Iehova, Ilie, a prezis o secetă de trei ani și jumătate în domeniul lor și, mai rău, că cuvintele lui Ilie s-au întâmplat de fapt și seceta nu a putut fi înlăturată până când Ilie nu s-a rugat la Dumnezeuul său Iehova și a pronunțat cuvântul. Desigur, Izabela a învinuit pe profetul lui Iehova pentru această ruină economică a regatului soțului ei mai degrabă decât răutatea propriei lor conduceri asupra Israelului. Fără îndoială, ea a conștientizat că Ahab cheamă pe cei 450 de preoți ai lui Baal și pe cei 400 de preoți ai Astarteei pe Muntele Carmel pentru un test cu acest profet Ilie, pentru a dovedi israeliților adunați acolo, care este Dumnezeuul viu și adevărat. Cu o asemenea majoritate a profeților și a preoților ei, Izabela, fără îndoială, a simțit că decizia putea fi doar de o parte, de partea ei. Prin urmare, furia ei nu a cunoscut limite atunci când un vânt mare și o ploaie torențială au suflat dinspre Marea de Vest, punând capăt secetei lungi și când Ahab a intrat în orașul Izreel pentru a-și informa regina despre cum profeții ei au pierdut și Ilie i-a ucis pe toți. Ilie a alergat înaintea carului împăratului chiar la porțile Izreelului, iar acum Izabela printr-un mesager i-a trimis acest mesaj: „Așa să-mi facă zeii, și chiar mai mult, dacă nu voi face viața ta ca viața unuia dintre ei mâine pe vremea aceasta.” (1 Regi 19: 1, 2, *Am., Stan.Ver.*) Evident, crezând în tortura mintală a victimelor ei, ea nu a pus mâna dintr-odată pe Ilie, ci a vrut să-l neliniștească cu această amenințare cu moartea înainte ca ofițerii ei să-l aresteze și să-l ducă la executare

Așa de puternică a fost personalitatea Izabelei că, în fața acestei amenințări malițioase, Ilie a pierdut controlul de sine și a fugit. Izabela nu a realizat că mâna lui Iehova se afla în spatele fugii lui Ilie și că ea conducea pur și simplu pe Ilie să se întâlnească cu îngerul lui Iehova la Muntele Horeb, unde Ilie urma să primească ordinul să ungă pe călăul ei. Și cine a fost acesta? Un căpitan de care pe Iehu în forțele armate ale soțului ei. (1 Regi 19: 3-17). Fără îndoială, ea s-a bucurat cu răutate că l-a făcut pe Ilie să fugă, chiar dacă nu l-a prins. Apoi ea a pus în slujbă noi preoți și profeți ai zeilor ei falși demascați recent, instalați și întreținuți pe spatele statului și al poporului. A venit ziua când soțul ei și regele Iosafat al lui Iuda s-au consultat împreună despre recuperarea Ramot-Galaadului de la sirieni, și atunci profeții ei, ca și capelanii tipici ai armatei, au prezis succesul acestei aventuri. Mica, singurul profet al Domnului, pe care-l chemase Iosafat, a prezis dezastru și că Ahab urma să moară. Fără îndoială, Izabela a fost mulțumită că soțul ei a aruncat pe acest profet adevărat în închisoare. Însă Ahab a căzut, totuși, străpuns de o săgeată, iar Izabela a devenit văduvă. - 1 Regi. 22: 1-40.

Dar urma oare ea să scape de o moarte violentă? Nu. Tocmai înainte de această campanie militară dezastruoasă a soțului ei, ea a pus la cale una dintre cele mai murdare nedreptăți ale istoriei. Într-o zi, ea și-a găsit soțul supărat pentru că Nabot, vecinul lor din Izreel, nu vroia să-și vândă proprietatea strămoșească pentru o parcelă de pământ. Nabot avea legea lui Dumnezeu de partea sa, dar Izabelei nu i-a păsat acest lucru. Jurând soțului ei că-i va procura podgoria dorită, ea a scris scrisori, a folosit cu nerușinare sigiliul lui Ahab pentru a le valida și a instruit bătrânii și domnitorii din zonă să facă ce să facă pentru a aduce o acuzație de calomnie (blasfemie) și răzvrătire împotriva lui Nabot. Într-o zi de sărbătoare plănuită, doi martori mincinoși l-au acuzat, iar curtea bătrânilor și a prinților l-au condamnat la moarte și a fost omorât cu pietre. Mândră de succesul ei necinstit, Izabela i-a cerut soțului să preia podgoria lui Nabot fără să se îngrijoreze de moștenitorii lui Nabot. Dar în grădină, Ahab l-a întâlnit pe Ilie. Profetul a pronunțat condamnare peste întreaga casă a lui Ahab și a adăugat: „Câinii vor mânca pe Izabela lângă meterezele Izreelului.” (1 Regi 21:23, *Am., Stan.Ver.*) Căința lui Ahab a dus numai la faptul că el urma să moară înaintea Izabelei și înainte ca toată casa sa să-și întâlnească soarta lor prezisă.

Succesorul lui Ahab, fiul său, Ahazia, a fost pe placul mamei sale Izabela, fiind închinător al lui Baal ca tatăl său și fiind, de asemenea, împotriva profetului lui Iehova, Ilie, pe care Ahazia a ordonat să-l aresteze pentru că a prezis moartea sa timpurie. Dar Ahazia a fost doar doi ani pe tronul lui Israel. Celălalt fiu al Izabelei, Ioram, l-a succedat la tron. Ioram a domnit timp de doisprezece ani, iar Izabela a continuat în fundal ca regină-mamă. Probabil că mesajul lui Ilie de condamnare a ei dispăruse din mintea acesteia. Dar acum, în acest al doisprezecelea an fatal al domniei fiului său, a venit ungerea căpitanului Iehu, care

auzise mesajul de condamnare în via lui Nabot și care era acum însărcinat să-l execute împotriva întregii case a lui Ahab. Curând după aceea, Ioram, însoțit de regele Ahazia al lui Iuda, a pornit de la Izreel să-l întâlnească pe Iehu, care a fost văzut conducând furios spre cetate. Atunci mama sa, Izabela, a fost numită ca cea care tulbură pacea când Ioram a întrebat: „Este pace, Iehu?” Iehu a replicat rapid: „Cum poate să existe pace, atâta timp cât curviile Izabelei, mama ta și vrăjitoriile ei, sunt atât de multe?”. Iehu a împușcat pe acest fiu al Izabelei, și a poruncit însoțitorului său să-l omoare și pe Ahazia și a pornit pe poarta Izreelului. – 2 Regi 9: 1-28, *An Amer. Trans.*

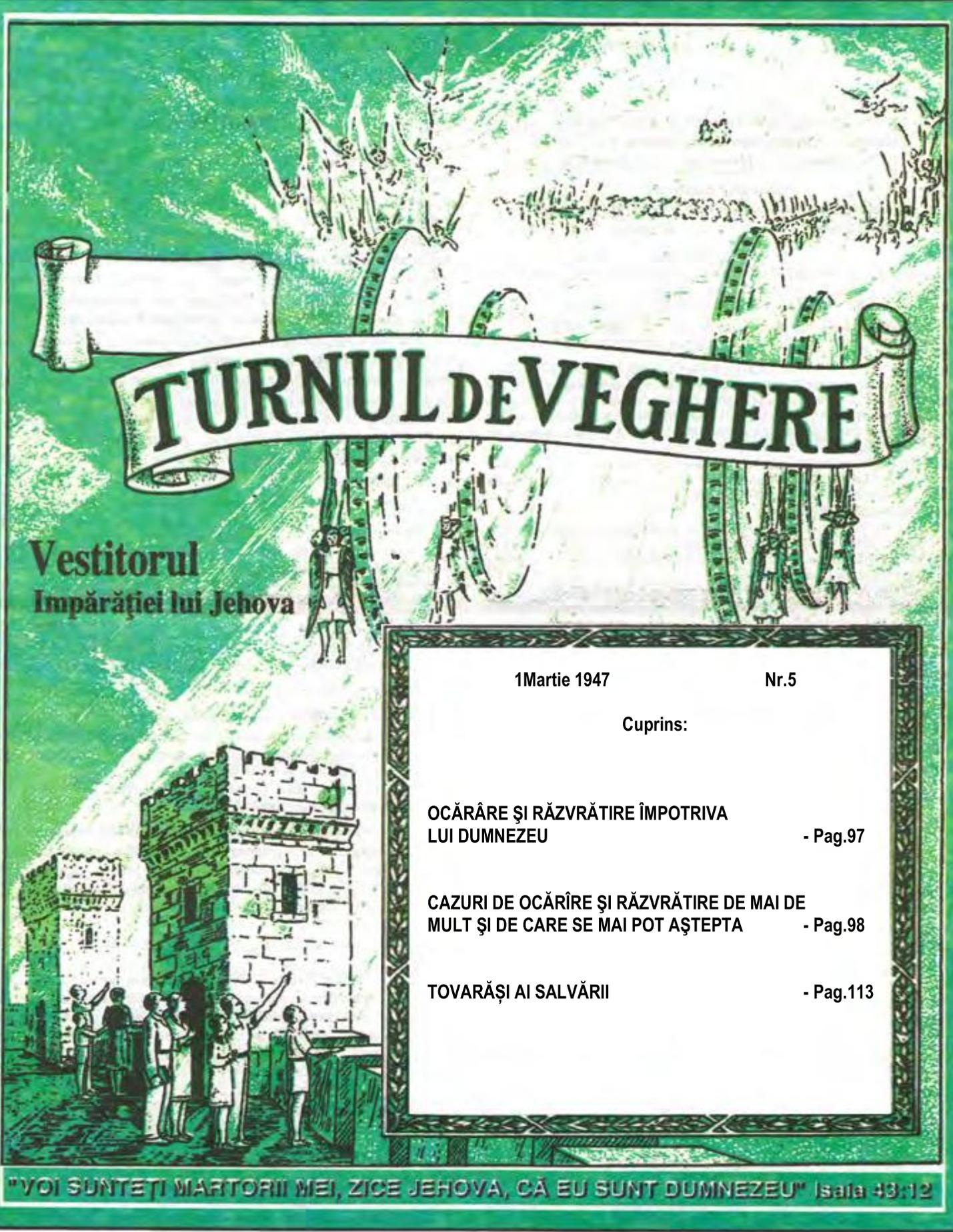
Izabela s-a pregătit să-l întâlnească pe Iehu, fardându-și fața îmbătrânită și împodobindu-și capul și uitându-se pe o fereastră de sus. Când a sosit jos Iehu, ea a crezut că îl va învinge cu un avertisment amenințător, numindu-l Zimri, numele unui israelit care domnise doar șapte zile la Tirța, după ce l-a ucis pe stăpânul său, regele Ela. (1 Regi 16: 8-20). Privind în jos cu un dispreț înverșunat, Izabela a spus: „Este pace, tu Zimri, ucigașul stăpânului tău?” Neafectat, Iehu s-a uitat în sus la ea și a pus problema loialității față de Izabela sau față de noul rege uns, spunând: „Cine este de partea mea?” Doi sau trei dintre famenii Izabelei au privit din spatele ei, ca să-l audă pe Iehu spunând: „Aruncați-o jos”. Când Izabela, în țipete, s-a izbit de pământ, o parte din sângele ei s-a împrăștiat pe zidurile casei și pe caii lui Iehu. Strigătele ei au fost repede aduse la tăcere, când caii lui Iehu au călcat-o în picioare și carul său de război greoi a trecut peste ea. Apoi, în timp ce el se bucura de o masă în interior după călătoria sa triumfătoare, Izabela asigura, de asemenea, o masă pentru câinii care se hrăneau cu hoituri din orașul Izreel. "Când slujitorii lui Iehu, la ordinul lui, au venit s-o îngroape pe Izabela pentru că ea era fiica regelui, iată că nu au mai găsit decât craniul, picioarele și palmele mâinilor", dar acum neputincioase pentru a face rău. Iehu a pronunțat aceasta ca o împlinire a profeției lui Ilie: „În câmpul lui Izreel, câinii vor mânca carnea Izabelei; și trupul Izabelei va fi ca bălegar pe fața câmpului, în porțiunea Izreelului, ca să nu zică: Aceasta este Izabela. "(2 Regi 9: 30-37, *Am.Stan. Ver.*). Nici un monument comemorativ pentru ea!

Atât de urâtă a fost amintirea ei că, mai târziu, când Iehu sa întâlnit cu patruzeci și doi de frați ai împăratului tânăr al lui Iuda, Ahazia, care urma

Atât de urâtă a fost amintirea ei că, mai târziu, când Iehu sa întâlnit cu patruzeci și doi de frați ai împăratului lui Iuda, Ahazia, care mergeau să-i „salute pe copiii împăratului și pe copiii reginei ", călăul lui Iehova i-a ucis pe toți. - 2 Regi 10: 12-14.

Pentru creștini, Cuvântul lui Dumnezeu face ca Izabela să fie un simbol al influenței feminine pentru caracter lumesesc în biserică. Biserica din Tiatira (numele înseamnă „fiică”) a primit această avertizare din partea Capului ei, Isus Cristos: „Am aceasta împotriva ta, pentru că suporti pe femeia Izabela, care se dă drept profetesă; și ea învață și ispitește pe slujitorii mei să comită fornicăție, și să mănânce lucrurile jertfite idolilor. I-am dat timp să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască de curvia ei. Iată, o arunc într-un pat, iar pe cei care comit adulter cu ea în mare necaz, dacă nu se căiesc de faptele ei. Voi ucide pe copiii ei; și toate bisericile vor ști că Eu sunt cel care cercetez rinichii și inimile; și îi voi da fiecăruia din voi după faptele voastre”. (Rev. 2:18-23, *Am. Stan. Ver.*). Această profeție este acum aproape de împlinire asupra tuturor celor de tipul Izabelei.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Martie 1947

Nr. 5

Cuprins:

**OCĂRÂRE ȘI RĂZVRĂTIRE ÎMPOTRIVA
LUI DUMNEZEU**

- Pag. 97

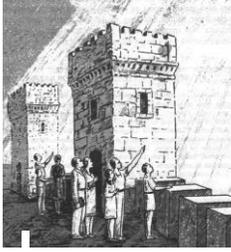
**CAZURI DE OCĂRÎRE ȘI RĂZVRĂTIRE DE MAI DE
MULT ȘI DE CARE SE MAI POT AȘTEPTA**

- Pag. 98

TOVARĂȘI AI SALVĂRII

- Pag. 113

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Martie 1947

Nr. 5

OCĂRÂRE ȘI RĂZVRĂTIRE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„DOMNUL este împărat în veci de veci; neamurile sunt nimicite din țara Lui”. – Ps. 10:16, *An Amer. Trans.*

1. IEHOVA Dumnezeu este totdeauna și în veci Guvernul cel mai înalt. El este singurul Stăpânitor universal. Făpturi în cer Ași pe pământ, cele nevăzute și văzute pentru noi, toate, fără excepție, sunt sub puterea Sa atotcuprinzătoare. O mișcare răzvrătitoare, care a avut de scop să-L dea jos din poziția Sa supremă și să răstoarne autoritatea Sa universală, a fost pusă la cale cam cu șase mii de ani mai înainte. Ea n-a făcut progres spre succes, și nu va face nicicând, indiferent cât de mult timp o va mai permite Dumnezeu Cel Atotputernic. Există dovezi convingătoare, că mișcarea răzvrătitoare în ceruri a luat în 1914 d.Cr. forma răscoalei înarmate, care a fost marcată prin evenimente mișcătoare mondiale, văzute aici pe pământ. Totuși faptul rămâne neschimbător, că Iehova domnește ca Rege. Mii de ani, pământul a fost un loc al răscoalei în fierbere împotriva lui Dumnezeu. În curând el va fi silit să recunoască guvernul Său universal. Fericiți sunt aceia, care îl recunosc de pe acum și trăiesc în armonie cu el.

2. Iehova încă permite și acum autorului principal al răscoalei împotriva Lui, să meargă mai departe pe calea sa. De aceea, astăzi, există pentru bărbați și femei marele pericol de a fi atrași în mișcarea nelegiuită și de a fi găsiți în ea când va fi zdrobită la urmă prin executarea în masă a tuturor răzvrătiților în Armagedon. Pentru a încerca loialitatea bărbaților și femeilor față de El, Dumnezeu, Domnul, a permis ca ea să existe până în acest timp de după război. Acesta este un motiv întemeiat, pentru ce a permis această răutate agitatoare în tot timpul acesta, până când în sfârșit, își îndreptățește suveranitatea Sa universală. Pentru toate creaturile loiale, îndreptățirea Sa însemnează viață și bucurie. De aceea se transmite acum porunca potrivită cu timpul din Psalmul 117:1; „Lăudați pe Iehova, toate națiunile”. – *Am. Stan. Ver.*

3. Urmările pentru o creatură omenească, sunt totdeauna mai favorabile când laudă pe Iehova Dumnezeu, decât când îl ocărăște sau îl blestemă. În Sfânta Scriptură, ocărâre (blasfemie) și răzvrătire, sunt legate strâns una cu alta. Noțiunea de *răzvrătire* arată o mișcare violentă sau ațâțare la tumult, într-un stat sau țară, care însă nu ia forma unei răscoale pe față. Este o ațâțare la nemulțumire împotriva unui guvern sau la împotrivire în contra autorității legale. Ea este o purtare, care, de fapt, duce la trădare, dar ea însăși nu poate fi arătată ca trădare, pentru că lipsește fapta deschisă la aceasta*. Pe când *ocărâre* este cuvântul, care este întrebuițat acum pentru o declarație defăimătoare împotriva cuiva, fie că se face cu gura sau în scris. După lege cuvântul *libel* sau *pamflet* este întrebuițat pentru numirea unei declarații sau prezentări, care este făcută de cunoscut fără cauză sau scuză dreaptă. Ea poate fi compusă, tipărită sau în manuscris, în tablouri, schițe, sau

alte scene vizibile, care au de scop ca să expună pe o altă persoană urii publice, disprețului sau râsului. Într-un alt înțeles, un *pamflet* este publicarea de acte, tablouri sau alte lucruri asemănătoare, care sunt de fel necurate, hulitoare, trădătoare, răzvrătitoare sau ofensatoare* .

4. Autorul și organizatorul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, Domnul, este, firește, dușmanul și potrivnicul Său. Numele care îl caracterizează, pe care cuvântul sfânt a lui Dumnezeu îl dă acestui potrivnic, este *Satan*; căci aceasta însemnează acest nume. Satan a fost primul care a insultat sau a ocărât pe Dumnezeu și, de aceea ,cuvântul lui Dumnezeu îl numește *Diavol*; pentru că acest nume însemnează ocărător sau defăimător. Să zicem dar, că Satan Diavolul s-a făcut vinovat de ocărâre răzvrătitoare ? Da, deși astăzi după lege declarații verbale nu sunt arătate ca pamflet, ci ca defăimare. Lucrul scris sau publicat însă, prin care o persoană este defăimată și care are de scop să o provoace, să o întărească și să o expună rușinii, urii, râsului sau disprețului, este arătat ca pamflet. Cele spuse sau publicate pot să fie adevărate; dar dacă sunt făcute de cunoscut cu viclenie, cu intenție rea, și fără motiv bun sau scuză, atunci faptul că nu cuprinde altceva decât adevărul, nu este neapărat un motiv de apărare pentru acela care este acuzat de ocărâre.

5. În cazul lui Satan Diavolul, ocărârea sa nu numai că a fost lipsită de baza adevărului, ci n-a existat nici motiv și nici scuză pentru această ocărâre și răzvrătire. Numai răutate și intenție rea l-au îndemnat să conturbe pacea publică și buna ordine a universului împotriva lui Iehova Dumnezeu. În toate punctele, ocărârea sa a fost de felul acela ce poate da loc la un proces în fața tribunalului lui Dumnezeu și după normele procedurii penale. Dumnezeu a și făcut pașii necesari, pentru că supremația Sa universală și pe lângă aceasta numele Său bun au fost atinse. Dacă privim primele măsuri, pe care le-a luat Dumnezeu împotriva ocărării răzvrătitoare, și pe lângă aceasta examinăm judecata pe care a rostit-o asupra criminalului, care a introdus-o, atunci vedem, ce nechibzuit este astăzi pentru oameni și guverne omenești și organizațiuni de ale religiei să cugete că pot să rostească ocară și să intre în răzvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu și totuși pot să rămână nepedepsiți! În Biblie sunt amintite exemple destule, care arată, că oameni și guverne politice și organizațiuni religioase sunt duse pentru ocărâre și răzvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu, înaintea barierelor justiției divine. Toate pildele acestea au fost scrise și păstrate ca înștiințare pentru oamenii, națiunile și organizațiunile prezentului. – 1 Cor. 10:11.

---

* Vezi „*New Internațional Dictionary*” a lui Webster, ediția a 2-a, din 1943.

CAZURI DE OCĂRÎRE ȘI RĂZVRĂTIRE DE MAI DE MULT ȘI DE CARE SE MAI POT AȘTEPTA

1. SATAN Diavolul a prezentat oamenilor un spectacol pentru a înscena defăimarea sa împotriva numelui Domnitorului universal, Iehova. Ca actorul său văzut, nevăzutul Satan a întrebuițat pe șarpe, și ca fondul spectacolului, copacii grădinii Edenului. El a făcut aceasta pentru a caracteriza pe Iehova Dumnezeu ca un tiran egoist și un mincinos, care încearcă să exercite o dictatură absolută peste oamenii de pe pământ. Cu intenția de a amăgi, a îndemnat Satan pe șarpe să pună femeii Eva întrebarea : „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat : Să nu mâncați din toți pomii din grădină ?”. Fără ca să-și dea seama de amăgirea prin șarpe, femeia a răspuns, că Dumnezeu a zis numai despre pomul din mijlocul grădinii : „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă

atingeți de el, ca să nu muriți”. După aceea a urmat ocărârea directă când șarpele a rostit sau a proclamat cuvintele : „Hotărât, că nu veți muri : dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca zeii, care știu să deosebească între bine și rău.” – Gen. 3:1-5, *An Amer. Trans.*

2. Nu numai șarpele văzut a defăimat și a ocărât pe Dumnezeu cu aceste cuvinte sau cu această prezentare, pentru a pricinui nemulțumire și neascultare împotriva stăpânirii Sale, ci, îndărătul aceluși șarpe, s-a ascuns, nevăzut, Satan Diavolul. Că aceasta este un fapt și nu numai o închipuire, arată apostolul Pavel când înștiințează pe creștini dinaintea necredincioșiei împotriva lui Isus Christos cu cuvintele : „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Christos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh, pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine! Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Christos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitorii ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor”. – 2 Cor. 11:3, 4, 13, 15, *An Amer. Trans.*

3. Nici un pic de adevăr n-a fost în aceea, ce a spus Satan Diavolul, Evei. Răutatea, care s-a ascuns îndărătul falsității sale, se arată în aceea, că a îndemnat pe Eva și Adam la neascultare împotriva Domnitorului universal, Iehova Dumnezeu și a condus într-o moarte timpurie. De aceea a zis Isus Christos către prigonitorii Săi religioși : „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș ; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. (Ioan 8:44). Când Isus a declarat, că Diavolul este un ucigaș de la început, El n-a înțeles prin aceasta, că Dumnezeu l-a făcut pe acest Diavol ucigaș. Sfânta Scriptură inspirată arată deslușit, că această creatură spirituală cerească, care este cunoscută acum ca Satan Diavolul, la începutul existenței sale, după facerea sa prin Cel Atotputernic, a fost o creatură spirituală sfântă, perfectă. Următoarele cuvinte ale profeției se potrivesc la aceasta : „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Erai un heruvim uns, și eu te făcusem pentru aceasta. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine”. (Ezec. 28:12-15). În aceste cuvinte Dumnezeu șterge imputarea, că ar fi adus în existență pe Satan Diavolul, prin faptul că arată că „heruvimul ocrotitor, uns” s-a făcut el însuși Diavol, prin străduințele sale ambițioase, care l-au dus acolo că a făcut ce nu este drept. Dumnezeu ne raportează când a găsit această nedreptate la acest heruvim uns, când zice: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta”. – Ezec. 28:17.

4. Heruvimul uns din Eden și-a stricat înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, prin faptul că s-a înălțat în mândrie și admirație de sine și după aceea a întrebuițat o viclenie supraomenească pentru a amăgi pe Eva printr-o minciună, o ocărâre, o defăimare , ce au dus la o faptă răzvrăitoare împotriva lui Dumnezeu. În curând, după aceea, a urmat condamnarea lui Adam și a Evei la moarte. Totuși nu moartea acestei perechi de oameni a fost ceea ce a căutat heruvimul stricat, Satan Diavolul. El s-a străduit după ceva mai mare; căci ce a putut să facă numai cu doi oameni morți ? Satan a voit să se înalțe asemenea lui Dumnezeu în stăpânirea peste univers sau chiar deasupra lui Dumnezeu ,spre a exercita supremația universală. Satan a vorbit răzvrăitor împotriva guvernului lui Iehova când a spus Evei, că ea și Adam vor deveni, prin neascultare împotriva legii lui Dumnezeu și prin mâncarea fructului oprit, ca zeii, care ar putea hotărî ei înșiși,

ce este bine și ce este rău. Satan a ațâțat o răscoală împotriva guvernului lui Dumnezeu, și i-a reușit să trezească în Eva nemulțumire și dispreț față de El. Însuși Satan L-a disprețuit, a fost nemulțumit și a avut de scop să întemeieze o stăpânire proprie, în care să fie independent de Dumnezeu și să posede putere nemărginită peste omenire. Spre a ajunge la această țintă răzvrăitoare, el a întrebuițat ocara ; și ocara și răzvrătirea au fost întrebuițate de atunci încoace totdeauna împreună ca arme nelegiuite, împotriva supremației universale a lui Iehova.

5. Intenția răzvrăitoare a acestui „heruvim uns” care a luminat strălucitor, este trasă la lumină în cuvântul profetic al lui Dumnezeu, în Isaia 14:12-15 : „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor ! Tu ziceai în inima ta : „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului !” Ca mijloc pentru înălțarea sa peste norii care înconjoară pământul, pentru o stăpânire supranaturală, întocmai ca cea a lui Dumnezeu „a Celui Prea Înalt, Satan Diavolul a făcut să se întemeieze pe pământ Babel-ul. De aceea întrebuițează Biblia organizația religioasă-politică a Babilonului ca un simbol al întregii organizațiuni a lui Satan, în cer și pe pământ. Babilonul este, prin urmare, o rivală a supremației divine.

Babilonul, sistemul mamă

6. Dacă credem Bibliei, atunci trebuie să admitem cinstit, că toate sistemele politice și religioase ale oamenilor își au rădăcinile și temelia în vechiul Babilon. Aceasta nu este o ocărăre răzvrăitoare a sistemelor politice și religioase de astăzi, tot așa de puțin după cum Biblia, care ne dă această lămurire, nu este o ocărăre a guvernului politic modern și a sistemelor-biserici de stat. De fapt, a publica altceva ar fi ocărăre răzvrăitoare împotriva lui Dumnezeu, pentru care i-am fi datori să-i dăm socoteală. Atât la creștini, cât și la evrei, se presupune că cred scrierile vechi ebraice ale Bibliei. Aceste scrieri ne transmit vestea că guvernele omenești și sistemele religiilor, care au existat pe pământ înainte de potopul zilelor lui Noe pe pământ, au pierit din cauza corupțiunii lor, a faptelor lor de asuprire și a hulirii. Aceleași scrieri fac cunoscut tuturor cititorilor că Babilonul, primul guvern politic făcut de oameni, a fost organizat după potop pe pământ ca un model pentru alte sisteme politico-religioase, care a urmat în curând după aceea. Noi facem aici simplu cunoscut, ce spune Sfânta Scriptură în Geneza 10: 8-12 în versiunea *An Amer. Trans.*: „Cuș a născut pe Nimrod: el a fost primul despot pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea DOMNULUI; iată de ce se zice, „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea DOMNULUI. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare”. Crucea a fost în Ninive un simbol sfânt.*

⁷ Poate să susțină vreun evreu sau creștin, care crede în Biblie, având în vedere cunoscuta istorie a Babilonului și a lui Ninive, precum și cuvintele de mai sus ale lui Isaia, care se referă la „împăratul Babilonului” (Isa. 14:4), că Nimrod a fost pus de Iehova Dumnezeu ca despot, tiran sau rege în Babilon ? A rânduit Dumnezeu pe Nimrod ca „stăpânirea”, stăpânirile care sunt, cărora Noe, Sem, Avraam și alți servi ai lui Dumnezeu au trebuit să fie supuși, fie că au fost drepte sau false înaintea lui Dumnezeu ? Că Nimrod „a fost un vânător puternic în ochii DOMNULUI”, nu arată aprobarea sa din partea Domnului. Versiunea *American Standard* spune în Geneza 10:9, 10: „El, a fost un viteaz vânător înaintea lui Iehova; iată de ce se zice: Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova. El a domnit la început peste Babel și așa mai departe”. Cuvintele „înaintea lui

Iehova” însemnează aici „care a întrecut pe Iehova”, „împotriva lui Iehova” sau „în conflict cu Iehova”. Așa

---

-
* Vezi Layards „*Nineveh and Babylon*”. pagina 211; „*Nineveh and Its Remains*”, volumul 2. pagina 170, 346.

este explicat în *Cyclopedia* religioasă de McClintock și Strong, volumul 7, pagina 109, coloana I-a; mai departe în Targum-ul evreu de Monatan și în Targum-ul Ierusalimului, precum și de către istoricul iudeu Josephus). Să se compare cu acestea Genesa 6:11.

⁸ Guvernul și stăpânirea lui Nimrod au însemnat o răzvrătire împotriva stăpânirii legale a lui Iehova peste întreg pământul. Și proverbul, care a fost întipărit pentru lauda urmașului său și imitatorului său politic, și anume: „Ca Nimrod, un vânător puternic înaintea lui Iehova”, a fost o ocărâre a lui Dumnezeu. Aceasta explică pentru ce s-a susținut că Nimrod ,după moartea sa, n-a fost mort, ci a trăit mai departe ca un dumnezeu în lumea nevăzută; și el a fost ridicat la divinitate. Fără îndoială că puternicul vânător Nimrod, în timpul împărțirii sale peste Babilon, a permis, ba a cerut, ca supușii săi să se închine lui în locul lui Iehova, căruia Nimrod i s-a împotrivit. În felul acesta a legat Nimrod religia cu stăpânirea sa. El s-a făcut capul religios al Babilonului și a unit astfel religia cu statul.

⁹ Pilda lui Nimrod pe teren politic și religios a fost imitată de atunci încoace de numeroși domnitori păgâni, până la așa numita „eră creștină” și în mod remarcabil în Roma. Împăratul August, care a domnit în „epoca de aur” a imperiului roman, a murit în anul al patrusprezecelea al „erei creștine”. La moarte a fost numărat printre zei, și au fost ridicate temple și altare pentru el. Împăratul Claudiu, premergătorul faimosului Nero, a murit în anul 54 d.Cr. și el a fost înălțat la divinitate, ba i s-au ridicat stâlpi cu chipuri, care au fost venerați prin închinare. Cel puțin în cazul stăpânitorilor păgâni, Satan Diavolul s-a străduit să-și împlinească promisiunea : „Veți fi ca zeii”, adică ca zeii în instituțiunile religioase păgâne ! Aceasta a însemnat răzvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu, pentru că a atras pe oameni de la închinarea adevărată lui Dumnezeu și de la devotamentul față de supremația Sa universală.

¹⁰ La două secole și jumătate mai târziu, Constantin s-a făcut el însuși împăratul Romei. El și-a luat titlul unui Pontifex Maximus, ceea ce înseamnă „preotul cel mai înalt”, pentru că supraveghea toată activitatea religioasă în împărăție. În anul 325 d.Cr. a prezidat conciliul de la Niceea, pe care l-a convocat în interesul păcii religioase. Acolo a emis împăratul Constantin, ca Pontifex Maximus ,decretul că învățătura despre treime, *despre trei zei într-o singură persoană*, a trebuit să formeze dogma de credință între aceia, care susțin a fi creștini. Pe acest decret religios Constantin l-a impus cu sabia statului. Pe baza susținerii, că s-a convertit la creștinism, el a legat prin persoana sa ca legătură biserica cu statul. El a fost destul de pătrunzător pentru a înconjura persoana capului politic al statului cu o sfințenie, care să-l facă inviolabil și de neatins pentru oarecari supuși ai imperiului.

¹¹ Grațian, care s-a făcut împărat în anul 378 d.Cr., a refuzat să poarte titlul și insignele slujbei de Pontifex Maximus, deși aceasta s-a privit până atunci ca o demnitate, care este legată de nedespărțit cu oficiul împăratului. Deși Grațian, un politician, a refuzat să poarte titlul lui „pontifex maximus”, pentru că acesta a fost de origină păgână și nu i s-a convenit unui creștin, totuși episcopul romano-catolic din Roma, Papa Damasus, contemporan al împăratului Grațian, a

luat repede acest titlu ca primul, după cât se pare. Prin urmare, Eusebiu Hieronim, pe care Papa Damasus l-a

---

*Targum-ul de Ionatan ben Uzziel spune: „De la întemeierea lumii nu s-a găsit nici unul ca Nimrod, atât de puternic în vânătoare și în rebeliuni împotriva Domnului”.

Targum-ul Ierusalimului spune: „El a fost puternic în vânătoare (sau în jaf) și în păcatul înaintea lui Dumnezeu; pentru că el a fost un vânător al fiilor oamenilor în limbile lor; și el le-a spus: „Părăsiți religia lui Sem și țineți-vă de cea făcută de Nimrod !”.

Vezi și Josephus: „*Antiquities of the Jews*”, volumul 1, capitolul 4, aliniatele 2,3.

Însărcinat să traducă Biblia în limba latină, a întrebuințat expresia „pontifex” în Biblia latină Vulgata și a aplicat-o lui Isus Christos. Dacă deci papii din Roma oficiază sub titlul păgân „pontifex maximus”, ei, prin aceasta, cu siguranță nu servesc și slăvesc pe Iehova Dumnezeu, ci pe acela care a introdus slujba lui „pontifex maximus”, adică pe „dumnezeul acestei lumi”.

¹² De aceea nu ne miră că papa, ca reprezentantul atotputernicului Dumnezeu pe pământ, este numit „locțiitorul lui Dumnezeu”, și că romano-catolici dau onoruri, adorațiune și titlu, care ar trebui să I se dea Dumnezeului celui viu și adevărat Iehova, unui papă, care este „făcut” de un colegiu de cardinali *. Răzvrătirea acestei purtări se poate vedea în lumina declarației divine din Isaia 42:8: „Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor”(*Am. Stan. Ver.*). Creștinul, care rămâne devotat credincios în mijlocul lumii răzvrătitoare Celui Prea Înalt al universului, va lucra în armonie cu cuvintele apostolului din 1Corinteni 8:4-7:

„Știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt în adevăr mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi. Dar nu toți au cunoștința aceasta”. (*Catholic Douay Version*). Un stăpânitor al religiei, care susține a fi un creștin și în același timp nu lucrează după această prescripțiune apostolică, este vinovat de hulă sau ocărâre și răzvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Cristosului Său și aduce mare ocară asupra lui Dumnezeu și a lui Christos.

Un truc des întrebuințat

¹³ Un truc preferat, la care recurg oamenii acestei lumi, a cărei Dumnezeu este Satan Diavolul, constă din aceea, că învinovătesc pe servii credincioși ai lui Iehova tocmai de lucrurile, de care sunt ei înșiși vinovați înaintea lui Dumnezeu, și anume de ocărâre și răzvrătire. Sfânta Scriptură scoate în evidență numeroase exemple, pe care prezentul pare a arăta că este potrivit de a le examina pe scurt. Întrucât aici este vorba de supremația universală a Dumnezeului veșnic Iehova, găsim aceste exemple încă în istoria de mai înainte cu multe secole, în timpul dinainte de Christos. Primul exemplu amintit cade în secolul al șaptelea dinainte de Christos. Acuzatul este profetul lui Iehova, Ieremia. Și cine sunt pârătorii lui ? Vă rog să nu vă îngroziți, dacă raportul Bibliei spune, că au fost preoții și profetii Ierusalimului: „Atunci preoții și proorocii au vorbit astfel căpeteniilor și întregului popor: Omul acesta este vrednic de moarte; căci a proorocit împotriva cetății acesteia, cum ați auzit voi înșivă cu urechile voastre !” (Ier. 26:11). „Cetatea” a fost Ierusalimul, orașul sfânt renumit cu templul său, pe care l-a clădit Regele Solomon. Dacă

acum Ieremia a vorbit împotriva acestor lucruri „sfinte”, el s-a părut vinovat de ocărare și răzvrătire, pentru că atât preoții cât și guvernul regal au fost atinși. Cu toate acestea Ieremia a vorbit așa. În Ieremia 7:8-18 acest profet a scris, ce a spus el, când a stat acolo în porțile templului:

---

*) Cităm: „Următorul, care este numit *Adorațiunea*, și acuma, este o parte a ceremoniilor, care sunt legate cu așezarea unui nou papă. Noul papă îmbrăcat în alb, împodobit cu diamante strălucitoare, în pantofi roșii, cu cruci de aur ca încălțăminte, este condus la altar, unde îngenunche. Apoi - papa se ridică, cu mitra pe cap, este ridicat de cardinali pe tronul altarului ca să șadă acolo. Unul dintre episcopi îngenunche, și cântarea „*Te Deum*” (Dumnezeule mare, te laudam) se începe. Între timp cardinalii sărută picioarele, mâinile și fața papei. O monedă comemorativă bătută în monetăria papală, care reprezintă această ceremonie, poartă aceste cuvinte: „Aceluia pe care l-au făcut, acela i se închină”. „*A sosit timpul*”, p. 316, aliniat 2/1889.

¹⁴ „Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum ? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei, pe care nu-i cunoașteți! ... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: Suntem izbăviți ! ...ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni ! Este casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră ? Eu însumi văd lucrul acesta, zice Iehova ! Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut, din pricina răutății poporului Meu Israel ! Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Iehova, fiindcă v-am vorbit dis de dimineață, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns, voi face Casei [templului] peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda de la Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim [în anul 740 î.Cr.]. Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta! Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului ? Copiii strâng lemne, părinții aprind focul, și femeile frământă plămădeala, ca să pregătească turte împărătesei cerului, și să toarne jertfe de băutură altor dumnezei, ca să Mă mânie”. – *Am. Stan. Ver.*

¹⁵ Oare cuvintele de mai sus, întrucât au fost rostite în public, direct în orașul sfânt Ierusalim, ba mai mult decât aceasta, chiar în jurul templului, n-au fost ele sortite să stârnească ațâțare publică și răscoală și să cauzeze un tumult ? Tocmai aceasta s-a întâmplat. Sfânta Scriptură ne raportează : „Și când a isprăvit de spus Ieremia tot ce-i poruncise Domnul să spună întregului popor, preoții, proorocii, și tot poporul, au pus mâna pe el, și au zis: Trebuie să mori negreșit ! Pentru că proorocești în Numele Domnului, și zici: Casa aceasta va ajunge ca Silo, și cetatea aceasta va fi pustiită și lipsită de locuitori ? Tot poporul s-a îngâmădit în jurul lui Ieremia în Casa Domnului”. (Ier. 26:8, 9, *Am. Stan. Ver.*). Unii vor spune: Desigur această indignare publică, această răscoală religioasă trebuie să fie o dovadă pentru aceea, căci cuvintele lui Ieremia au fost o ocărare răzvrătitoare, care au discreditat stăpânirea regală a Ierusalimului și au ofensat simțămintele religioase ale preoților templului, ale profetilor religiei și ale vizitatorilor templului. De fapt Ieremia a spus adevărul când a zis, că templul a fost făcut o peșteră de tâlhari; că se fură, se omoară, se săvârșesc preacurvii, se jură mincinos, se aduce tămâie lui Baal, se închină la zeii păgânilor și se pregătesc turte pentru *împărăteasa cerului*; dar a avut Ieremia drept, cu toată

fascinarea aceasta a religiei, ca să facă de cunoscut acestea în public ? A avut el un motiv drept sau o scuză să vorbească astfel de lucruri în capitală, liber și deschis?

¹⁶ Ceea ce în cazul acesta îl dezleagă pe Ieremia de învinuirea oricărei ocărâri, huliri și răzvrătiri, este faptul, că Iehova Dumnezeu însuși l-a trimis și i-a poruncit să vorbească în felul acesta, în numele Său în curțile templului, unde religioniștii au putut auzi cuvintele sale. Ceea ce a poruncit Dumnezeul Cel Prea Înalt martorului Său pe pământ ca să vestească, n-a putut fi nici hulitor și nici răzvrător, pentru că, desigur, Dumnezeu nu este hulitor și răzvrător împotriva Sa însuși. Afară de aceasta toți acei vizitatori ai templului au mărturisit, că sunt poporul legământului lui Dumnezeu și adoratorii Săi. Prin faptul că Ieremia a primit mărturisirea lor, a fost drept și consecvent, că le-a spus toate lucrurile acestea din porunca lui Dumnezeu. El n-a vorbit cu o intențiune răutăcioasă, ci din ascultare față de Dumnezeu. Dovada, că vestea sa tăietoare a fost îndreptățită, deoarece a avut la bază porunca lui Dumnezeu, o găsim în cuvintele:

¹⁷ „La începutul domniei lui Ioachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit următorul cuvânt din partea Domnului: Așa vorbește Domnul: Stai în curtea Casei lui Iehova, și spune acelor care vin din toate cetățile lui Iuda să se închine în Casa lui Iehova, toate cuvintele pe cari-ți poruncesc să li le spui; nu lăsa nici un cuvânt din ele. Poate că vor asculta, și se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea; arunci Mă voi căi de răul, pe care mă gândisem să li-l fac, din pricina răutății faptelor lor. Să le spui: Așa vorbește Iehova: Dacă nu Mă ascultați să umblați în Legea Mea, pe care v-am pus-o înainte; dacă nu ascultați cuvintele robilor Mei proorocii, pe care vi-i trimit, pe care vi i-am trimis dis-de-dimineată, și pe care nu i-ați ascultat, atunci voi face Casei acesteia ca lui Silo [care a fost jefuit de chivotul legământului, de simbolul prezentei lui Dumnezeu], și voi face din cetatea aceasta [Ierusalimul] o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului. Preoții, proorocii, și tot poporul, au auzit pe Ieremia rostind aceste cuvinte în Casa lui Iehova”. – Ier. 26:1-7, *Am. Stan. Ver.*

¹⁸ Înaintea tribunalului, Ieremia și-a adus apărarea, după ce preoții și profeții au spus învinuirea lor împotriva lui. El s-a rugat să sisteze cazul cu motivarea, că a vorbit din porunca lui Dumnezeu. Iehova i-a poruncit să propovăduiască, și el a făcut aceasta; acum a fost datoria izraeliților, care au mărturisit că venerază pe Dumnezeu, să-l asculte. Dacă vor fi cu luare aminte la cuvintele sale, va fi spre binele lor înșiși. „Ieremia a zis tuturor căpeteniilor și întregului popor: Domnul m-a trimis să proorocesc împotriva Casei acesteia și împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi. Acum, îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul lui Iehova, Dumnezeului vostru, și Iehova se va căi de răul pe care l-a rostit împotriva voastră ! Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre; faceți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omorî, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, cetatea aceasta și locuitorii ei; căci Iehova m-a trimis în adevăr la voi să rostesc în auzul vostru toate aceste cuvinte !” – Ier. 26:12-15, *Am. Stan. Ver.*

¹⁹ A omorî pe Ieremia din cauza învinuirii fără temeii a ocărârii răzvrătitoare, n-a putut să îmbunătățească lucrurile; numai a înmulțit vina izraeliților, a ocărârii și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu Domnul și îi păta, atât pe ei, cât și cetatea lor sfântă, cu sângele martorului nevinovat a lui Iehova. Astfel, Ieremia, după această înștiințare, a lăsat cazul să se liniștească. Ce au făcut însă politicienii din Ierusalim? S-au lăsat înfricați și s-au alăturat apoi acelor preoți și profeți falși și poporului fanatic, sau au decis cazul conform faptelor, indiferent de aceea, că Ieremia a fost un martor a lui Iehova ? Dacă politicieni și judecători în ziua de astăzi trebuie să rostească sentințe din cauza învinuirilor de ocărâre și de răscoală, care se fac la ațâțarea preoților și predicatorilor și acțiunilor asociațiilor, atunci fac bine dacă iau în seamă în ce chip au ajuns la o deciziune

bărbații, care au tratat cazul lui Ieremia. Ei au putut urma în judecarea acuzelor împotriva lui Ieremia două exemple de drept contrare. Minte sănătoasă și o judecată bună au biruit și le-au ajutat să urmeze exemplul de judecată adevărat. „Căpeteniile și tot poporul au zis preoților și proorocilor: Omul acesta nu este vinovat de pedeapsa cu moartea; căci ne-a vorbit în Numele Domnului, Dumnezeului nostru !”. Să ascultăm aici pe bătrânii înțelepți, care au apărut pe Ieremia:

²⁰ „Și unii din bătrânii țării s-au sculat, și au zis întregii adunări a poporului: Mica din Moreșet proorocea pe vremea lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și spunea întregului popor al lui Iuda: Așa vorbește Iehova al oștirilor: Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Casei Domnului [templului] o înălțime acoperită cu păduri. L-a omorât însă oare Ezechia împăratul lui Iuda, și tot Iuda ? Nu s-a temut Ezechia de Iehova ? Nu s-a rugat el lui Iehova? Și atunci Iehova S-a căit de răul pe care-l rostise împotriva lor. Și noi [neluând în seamă exemplul lui Ezechia] să ne împovărăm sufletul cu o nelegiuire așa de mare ?”

²¹ Probabil că bătrânii religiei, care au însetat după sângele lui Ieremia ,au fost aceia care au adus argumentul contrar, în favoarea morții sale: „A mai fost însă un om care proorocea în Numele Domnului: Urie, fiul lui Semaia, din Chiriat-Iearim. El a proorocit, împotriva cetății acesteia și împotriva țării acesteia, tocmai aceleași lucruri ca Ieremia. Împăratul Ioiachim, toți vitejii lui, și toate căpeteniile lui, au auzit cuvintele lui, și împăratul a căutat să-l omoare. Dar Urie, care a fost înștiințat de lucrul acesta, s-a temut, a fugit, și s-a dus în Egipt. Împăratul Ioiachim a trimis niște oameni în Egipt și anume: pe Elnatan, fiul lui Acbor, și pe alții, împreună cu el în Egipt. Aceștia au scos din Egipt pe Urie și l-au dus la împăratul Ioiachim, care l-a omorât cu sabia, și i-a aruncat trupul mort în mormintele copiilor poporului”. (Ier. 26:16-23, *Am. Stan. Ver.*). Guvernul împăratului Ioiachim de abia se începuse. Deci, dacă unii bătrâni au adus argumentul, că Ieremia trebuie omorât pentru ocărare și răzvrătire, ei n-au putut să știe, că ce sfârșit va avea împăratul pentru aceea, pentru că a ucis pe profetul Urie. În timp ce viața milostivului rege Ezechia a fost prelungită cu cincisprezece ani și a murit de o moarte onorabilă în pace, ucigașul rege Ioiachim a ajuns sub împresurarea domnitorului Nebucadnețar din Babilon și a murit de o moarte violentă. În mormântarea sa a fost asemenea aceleia a unui măgar, în afară de porțile Ierusalimului.

²² Afară de aceasta, unsprezece ani mai târziu, cuvintele lui Ieremia s-au împlinit față de aceia, care l-au acuzat de ocărare răzvrătitoare, și Ierusalimul împreună cu templul său au avut parte de o distrugere mai rea decât Silo, prin oștirile lui Nebucadnețar. (Ier. 22:18, 19; 2 Cron. 36:5-8, 14-21). Acea distrugere a Ierusalimului necredincios a ilustrat viitoarea distrugere a creștinătății și a organizației sale a religiei în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, în Armagedon. – Apoc. 16:14-16.

²³ Acolo a fost cel puțin un prinț sau căpetenie, care nu s-a lăsat stăpânit de preoți. Fără îndoială Ieremia a fost descărcat prin el de ocară și răzvrătire. Raportul divin sună: „Totuși mâna lui Ahicam, fiul lui Șafan, a fost cu Ieremia, și el n-a lăsat să fie dat pe mâna poporului ca să fie omorât”. Ghedalia, fiul prințului Ahicam, a supraviețuit distrugerea Ierusalimului. Ieremia, care n-a fugit ca și Urie, de asemenea a supraviețuit-o. – Ier. 26:24; 39:8-14.

Măsuri preventive ilegale

²⁴ Prin faptul că Satan voiește să facă să fie acuzați Ieremia și alți martori ai lui Iehova de ocărare și conspirație răzvrătitoare împotriva unui stat politic stăpânit de religie, el urmărește scopul ca să-i nimicească din cale. El voiește să împiedece, ca ei să pună mai departe mărturie pentru scopul lui Dumnezeu. El face din caz o chestiune politică, ca să-i aducă în conflict cu statul.

Satan urăște pe toți aceia, care nu privesc la el și la organizațiunea sa lumească ca la „stăpânirile cele mai înalte” și care nu fac cauză comună cu el în străduința sa ambițioasă după stăpânire mondială. El privește vestirea lor credincioasă și devotamentul lor credincios față de Dumnezeu Cel Prea Înalt ca ocărâre și răzvrătire împotriva lui și a lumii sale rele. Adeseori a întrebuițat următoarea tactică: El îi acuză de planuri revoluționare, și după spusele sale, pentru a împiedeca ca acestea să se dezvolte în fapte deschise, el îi apasă, prin faptul că le ia libertățile și drepturile, îi închide sau chiar îi omoară. Un exemplu de demult despre aceasta găsim în Egipt, și anume la câțva timp după moartea lui Iosif, a întemnițatului, care după aceea a devenit prim-ministru și numai pe Faraon l-a avut peste sine.

²⁵ La putere a ajuns un Faraon, care n-a luat în considerare binele națiunii, pentru care s-a îngrijit Iosif, evreul. Când Faraonul acesta a văzut cum s-au înmulțit evreii, închinătorii lui Iehova, el i-a învinuit de un complot de interval lung, la o răscoală înarmată împotriva guvernului Egiptului când se va afla acesta în război cu dușmanii săi. Întocmai ca și Hitler, Faraon a întrebuițat aceasta ca o scuză ca să distrugă pe această seminție de închinători ai lui Iehova. „El a zis poporului său: Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară. Și au pus peste ei ispravnici, ca să-i asuprească prin munci grele”. Întrucât nici prin muncile grele înmulțirea izraeliților nu s-a redus, Faraon a poruncit după aceea să omoare pe copilașii izraeliți, îndată după nașterea lor. (Ex. 1:8-22, *An Amer. Trans.*). Faraon a fost un închinător al Diavolului. Motivele sale ca să ia astfel de măsuri pătinoare, nedrepte împotriva unei anumite rase, au fost nule și inventate. Ele n-au fost altceva decât planul Diavolului, ca prin el să distrugă pe poporul ales al lui Iehova.

26. Cam la o mie de ani mai târziu, adică în secolul al șaselea înainte de Christos, a avut loc un alt caz, în care acuza falsă a răzvrătirii a fost întrebuițată în scopul ca să conturbe lucrarea servilor lui Iehova. O rămășiță credincioasă a lui Iuda tocmai se întorsese din captivitatea din Babilon ca să clădească din nou templul în Ierusalim. Această rămășiță sub guvernatorul Zorobabel și marele preot Iosua au refuzat să permită religioniștilor păgâni ca să ia cumva parte la zidirea templului, pentru ca să nu-l spurce. Din acest motiv potrivnicii păgâni au hotărât să facă, prin guvernul împărațesc, să înceteze cu totul lucrarea templului. În acest scop au compus o scrisoare, în care au prezentat în chip fals situația domnitorului Ahașveroș sau Artaxerxe I. Ei s-au pretins a fi mari patrioți, care sunt devotați în mod credincios guvernului, dar în același timp au prezentat pe ziditorii iudei ai templului ca răzvrătitori. Între altele, scrisoarea lor către stăpânitorul Artaxerxe a spus despre Ierusalim următoarele : „Să știe împăratul că iudeii plecați de la tine și veniți printre noi la Ierusalim zidesc din nou cetatea aceea răzvrătită și rea, îi ridică zidurile și-i dreg temelile. Să știe dar împăratul că, dacă se va zidi cetatea aceasta și i se vor ridica zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere, și visteria împărațescă va suferi din pricina aceasta. Și, fiindcă noi mâncăm sarea curții domnești și nu ne șade bine să vedem pe împărat păgubit, trimitem împăratului aceste știri. Să se facă cercetări în cartea cronicilor părinților tăi; și vei găsi și vei vedea în cartea cronicilor că cetatea aceasta este o cetate răzvrătită, vătămătoare împăraților și ținuturilor, și că iudeii s-au datat la RĂSCOALĂ încă din vremurile străbune. De aceea a fost nimicită cetatea aceasta”.

²⁷ Ca măsuri luate după această scrisoare, regele Artaxerxe n-a citit în cartea cronicilor statului darea de seamă despre iudeul credincios Daniel, care a fost prim-ministru al Medo-Persiei, nici n-a căutat să găsească decretul irevocabil al regelui Cir pentru reclădirea templului. De aceea a scris înapoi: „Am dat poruncă să se facă cercetări; și s-a găsit că din vremuri vechi cetatea aceasta

s-a răsculat împotriva împăraților, și s-a dat la răscoală și la răzvrătire... Ca urmare, porunciți să înceteze lucrările oamenilor acelora, și să nu se mai zidească cetatea aceasta, până ce nu vor avea o învoire din partea mea”. (Ezra 4:1-21, *An Amer. Trans.*). Înarmați cu astfel de ordine, potrivnicii au silit încetarea lucrării templului. În cele din urmă rămășița din Iudeea a luat lupta dreptului pentru obligațiile și drepturile pe care le-a avut față de Iehova și a reușit ca acest caz să ajungă până înaintea autorității celei mai înalte a regelui Dariu al II-lea. S-a făcut cunoscută starea adevărată a lucrurilor, și guvernul în curând a constatat-o ca adevăr. După aceea, lucrarea templului s-a început din nou și s-a dus la sfârșit, spre marea rușine a acelora, care au strigat „răzvrătire”. – Ezra, capitolul 5, 6.

²⁸ Daniel a fost tocmai acum amintit. Și pe el l-au lovit învinuirile răutăcioase ale dușmanului, care au fost de fel politic. Regele Dariu I a făcut pe Daniel prim-ministrul imperiului medo-persian. Dregătorii inferiori mai însemnați ai imperiului au căutat să împingă pe Daniel din slujba lui de prim ministru, pentru că a pus piedecă afacerilor și înșelătoriilor lor. Întrucât au cunoscut credincioșia nezdruccinată a lui Daniel în adorațiunea lui Iehova, au plănuit să folosească aceasta ca o cursă pentru a aduce pe Daniel într-o situație, în care s-ar fi făcut el însuși vinovat, după aparență, de răzvrătire împotriva domnitorului imperiului. Ei au zis: „Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui !” (Dan. 6:5, *An Amer. Trans.*). Sub pretextul legii, ei au urzit nenorocire, pentru ca rugăciunile lui Daniel către Dumnezeu să fie înfierate conform legii ca răzvrătire și călcare de loialitate față de stăpânitorul de stat idolatrizat Dariu I. În această încercare cu privire la suveranitatea universală, Daniel și-a ales să adore pe Iehova ca supremație universală și ca un Dumnezeu al rugăciunii. Din cauza loialității sale față de Dumnezeu, Daniel a fost aruncat leilor; dar păzirea lui în timpul nopții în groapa leilor a dovedit, că nu s-a făcut vinovat de răzvrătire împotriva regelui Dariu. Ea a descoperit hotărârea nelegiuită, care s-a ascuns îndărătul legii făurită în chip răutăcios împotriva răzvrătirii. De aceea creatorii acestei legi au fost aruncați la lei; și acum Dumnezeu Cel Atotputernic a permis ca ei să-și caște gurile și să-i rupă în bucăți și să le zdrobească oasele.

²⁹ Încă înainte de acest caz cei trei tineri, împreună prizonieri evrei cu Daniel, au refuzat să se arunce la pământ și să adore chipul de aur, pe care l-a ridicat regele Nebucadnețar în Babilon. Credincioșia lor față de Iehova a fost condamnată ca o faptă de răzvrătire, care ar discredita în mod public decretul religioase ale regelui. Haldeii, clasa preoților de atunci, au interpretat refuzul evreilor de a călca oprirea lui Dumnezeu de a se închina la idoli, ca răzvrătire împotriva regelui Nebucadnețar. Așa au fost aruncați cei trei închinători adevărați ai lui Iehova, pentru „crima” de ascultare față de supremația Sa universală, în cuptorul de foc. În felul acesta nevinovăția lor a trebuit dovedită printr-o încercare de foc. Dar puterea cea mai înaltă a lui Iehova a triumfat asupra focului, și au ieșit afară vii din cuptorul aprins de foc, ceea ce a nimicit învinuirea dușmanului de „răzvrătire”. După aceea servii și martorii îndreptățiți ai lui Iehova au fost înaintați în provincia Babilonului în slujbe și mai înalte. (Dan. 3:1-30). Această eliberare, precum și acelea ale tuturor celorlalți servi ai lui Iehova, cum au fost amintite, ne servesc ca exemple. Ele sunt ilustrații profetice din care putem vedea cum va elibera El pe martorii Săi credincioși de astăzi când sunt învinuiți de ocărâre și răzvrătire, pentru că îi aduc închinare.

Creștinii nu sunt mai presus de Isus Cristos

³⁰ Pe toți acești închinători nezdruncinați ai lui Iehova, de la primul martir Abel până la Ioan Botezătorul, premergătorul lui Isus, Apostolul îi numește un „nor de martori”. (Evr. 11:1-40; 12:1). Isus a zis apostolilor Săi credincioși și prin ei la toți ceilalți urmași credincioși: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi”. (Ioan 15:20). După învierea Sa din morți, Isus a zis despre Sine însuși: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”. (Apoc. 3:14). Deși Isus a fost martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu, al Domnului, totuși a fost acuzat de hulă, ocară și răzvrătire. Strigând după moartea lui Isus pe stâlpul de chinuire, preoții și cărturarii și poporul au zis guvernatorului roman Pilat: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că s-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”. (Ioan 19:7). Așa au vorbit ei, deși Isus a combătut acuza lor falsă de ocărâre sau hulire a lui Dumnezeu, după cum reiese aceasta din Ioan 10:22-38. După legea lui Moise, sub care Isus a fost născut ca iudeu, un hulitor a trebuit omorât cu pietre. Leviticul 24:16 sună: „Cine va blestema Numele lui Iehova, va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre”. (*Am. Stan. Ver.*) Un iudeu a putut pe drept să blesteme sau să defăimeze pe zeii falși păgâni, nu însă pe adevăratul Dumnezeu, Iehova. (1 Regi. 18:27). De mai multe ori iudeii au căutat să ucidă cu pietre pe Isus ca defăimător; dar acum ca să înconjoare vina de sânge, au făurit planul ca să-L facă să fie omorât de Roma.

³¹ Comunism, după felul lui Karl Marx, n-a existat în zilele lui Isus; căci altfel preoții religiei, cărturarii și fariseii l-ar fi acuzat de „comunism” înaintea guvernatorului roman în Iudeea. Deoarece religioniștii n-au putut acuza pe Isus și ucenicii Săi ca și „călcător de drum al comunismului”, au întrebuițat trucul preferat al Diavolului de a acuza pe Isus de răzvrătire în contra Romei. Pe acel fel de Romă, adică pe Roma cezarilor, a încercat *Ducele* fasciștilor, Benito Mussolini, să o reînvie, și anume printr-o dictatură, prin tratatul Lateran cu Papa roman din anul 1929, prin invaziunea în Etiopia și Albania și prin faptul că a atacat pe la spate Franța în anul 1940, tocmai în momentul când a fost luată prin surprindere de către agresorii naziști. Cum și-au motivat conducătorii religiei acuza lor falsă de răzvrătire ? Ei au spus că Isus a propovăduit împărăția lui Dumnezeu și a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. – Luca 8:1 și 20:25, *Douay Version*

³² Să se observe cum a căutat grupul stăpânilor religios să facă pe uneltele politice să îndeplinească dorința lor vicleană împotriva lui Isus, „martorul credincios și adevărat” al lui Dumnezeu. Citim (*Douay Version*): „S-au sculat toți, și au dus pe Isus înaintea lui Pilat. Și au început să-L pârască, și să zică: Pe omul acesta l-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că el este Cristosul, împăratul”. Însă nici guvernatorul Pilat și nici mai târziu Regele Irod n-au găsit nici un fel de vină de răzvrătire la Isus. Conform obiceiului său de a da drumul unui prizonier politic în timpul paștilor, Pilat a lăsat pe religioniști să aleagă între Baraba și Isus. Citim cu privire la aceasta: „Ei au strigat cu toții într-un glas: La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba ! Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală, care avusese loc în cetate, și pentru un omor”. Prin strigătul lor neîncetat, Pilat s-a schimbat în cele din urmă. „Le-a slobozit pe cel ce fusese aruncat în temniță pentru răscoală și omor, și pe care-l cereau ei; iar pe Isus l-a dat în mâinile lor, ca să-și facă voia cu El”. (Luca 23:1-25). În felul acesta religioniștii au votat pentru libertatea adevăratului răzvrătit și au ațâțat răscoală împotriva martorului nevinovat a lui Iehova, pentru ca să fie ținut legat până când se va

face executarea prin chinuire. Prin urmare, religia a fost răspunzătoare direct pentru moartea lui Isus; dar Pilat a putut să-și spele mâinile cât a voit, totuși elementul politic al Romei nu s-a putut curăți de complicitate la crimă, pe care și-a încărcat-o asupra sa prin aceea, că politicienii au cedat în mod laș dorinței nelegiuite a religiei.

³³ Dacă Isus a fost acuzat de ocărare și răzvrătire împotriva acestei lumi, aceasta s-a întâmplat și urmașului său, apostolului Pavel. În Tesalonic (Salonicul de azi, Grecia) religioniștii iudei au ațâțat în cetate o răscoală și au zis despre Pavel și misionarii care erau împreună cu el: „Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici... Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Isus”. Câtă cauțiune au cerut de la Iason, care a primit în chip ospitalier pe Pavel, și dacă aceasta a fost depusă sau nu, nu se știe, însă versiunea Catholic Confraternity spune despre aceasta: „Care au dat drumul lui Iason și celorlalți; numai după ce au căpătat de la ei un zălog”. – Fapte 17: 5-9.

³⁴ Efesul a fost centrul închinării catolice a unei zeițe, a „Dianei Efesenilor”. Acolo conducătorul corporației lucrătorilor care, prin facerea de chipuri și altare pentru „împărăteasa lor a cerurilor”, câștigau mulți bani, a învinuit pe Pavel de ocară sau hulă împotriva acesteia. Oamenilor acestei corporații le-a zis Dimitrie: „Aproape în toată Asia, a înduplecat (acest Pavel) și a abătut mult norod, și zice că zeii făcuți de mâni nu sunt dumnezei. Primejdia, care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreț; dar și că templul mării zeițe Diana este socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia, care este cinstită în toată Asia și în toată lumea, este nimicită”. După această turburare și răscoală în oraș, care a urmat după această vorbire răzvrătitoare, Pavel a părăsit Efesul ca să plece în altă parte. (Fapte 19:24-41; 20:1). Când Pavel, mai târziu, în procesul său de judecată, a stat înaintea guvernatorului Felix în Cezarea, purtătorul de cuvânt al marelui preot Anania a acuzat pe apostolul Pavel cu cuvintele: „Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă; pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul, este mai marele sectei Nazarinienilor, și a încercat să spurce chiar și templul”. (Fapte 24:1-6, *Douay*). Aici se ridică din nou aceeași învinuire veche de răzvrătire și de hulă sau ocară împotriva unui urmaș al lui Isus, pentru a pune un capăt activității sale de propovăduire.

Ce se poate aștepta

³⁵ Cuvintele lui Isus, precum și toate celelalte cazuri citate, ne servesc ca înștiințare despre ceea ce se poate aștepta în tot timpul acesta de după război, până la războiul Armageddonului. Atunci cea mai înaltă chestiune de discuțiune a supremației în univers va fi hotărâtă definitiv împotriva lui Satan „dumnezeul acestei lumi” și spre îndreptățirea lui Iehova. Satan Diavolul și lumea sa politică, religioasă și comercială nu și-a schimbat tactica nici în acest secol al douăzecilea. În anul al optsprezecelea al acestui secol, aproape de punctul culminant a primului război mondial, martorii lui Iehova au fost acuzați în Statele Unite de o purtare răzvrătitoare, și elementele religiei creștinătății au jubilat despre condamnarea și întemnițarea funcționarilor și servilor conducători ai Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere *). Însă falsitatea acuzei de răzvrătire și nevinovăția și îndreptățirea martorilor lui Iehova a fost constatată în anul 1920, după ce cazul a fost cercetat de un tribunal superior și sentința anulată, și cei acuzați în mod fals au fost descărcați mai târziu de toate aceste acuzații răutăcioase*).

³⁶ Să nu sperie pe un adevărat creștin dacă aceleași învinuiri străvechi ale Diavolului de răzvrătire și ocărare sunt ridicate în acest timp, care urmează după al doilea război mondial. Diavolului și mai ales părții religioase a organizațiunii sale a lumii i-a servit totdeauna bine să

pășească cu aceste învinuiri împotriva martorilor lui Iehova iubitori de pace, care din ascultare față de Dumnezeu vestesc pașnic vestea bună a împărăției Sale, care stă sub Christos, și caută să învețe poporul în învățăturile curate ale Bibliei, care sunt libere de greșeli de ale religiei. Ținta și scopul acuzelor, pe care le ridică conducătorii religiei împotriva lor, care exercită mare influență asupra conducătorilor politici, este cu totul limpede. Prin aceasta voiesc să aducă în mișcare brațul legii, voiesc să învârtască sabia statului spre a distruge astfel pe martorii Celui mai înalt Stăpânitor al universului și a nimici mărturia lor. Aceasta se face pentru ca poporul apăsător, ținut în întunec să nu primească adevărul care duce la libertate.

³⁷ Noi ne aflăm acum în așa numitul „secol al atomilor” ; și în acest timp este privit ca urgent necesar un singur guvern mondial pentru întreg pământul, la care iau parte toate națiunile, pentru păzirea sistemelor politice, comerciale și religioase. O astfel de creațiune-stăpânire mondială a fost prevăzută și profetizată în cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie. Că organizația religioasă va călări pe aceasta, reiese din vedenia apostolului Ioan: Ioan se afla atunci în exil pe insula Patmos, în mod învederat în urma unei acuze de răzvrătire împotriva imperiului roman. El scrie: „Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne”. Despre puterile politice, peste care tronează în felul acesta religia și care vor forma această creatură combinată de stăpânire mondială, scrie Ioan mai departe: „Toți au același intenție, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul [Isus Christos], dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui”. – Apoc. 17:3, 13, 14, *Douay Version*

--

* Vezi „*Turnul de Veghere*” din 1 și 15 Iulie 1918: mai departe cele din 1 Aprilie și 1 Iunie 1919 și din 1 Iunie 1920. Apoi „*Eagle*” din Brooklyn din 15 Mai 1919. Cazurile amintite mai sus au fost sistate de către guvern, cu ceea ce, după casarea sentinței, urmărirea judiciară s-a terminat. În al doilea război mondial tribunalul federal al Statelor Unite a pronunțat hotărârea că activitatea de propovăduire a martorilor lui Iehova nu este răzvrătitoare, după cum a sunat acuza statului Mississippi, La rezultate asemănătoare au ajuns tribunalele din Kentucky și Indiana.

38 „Fiara” stacojie a fost descrisă pentru noi așa înainte, ca o fiară plină cu nume de hulă. Pentru ce ? Pentru că contestă astăzi lui Iehova Dumnezeu stăpânirea mondială, care de fapt îi aparține Lui, și pentru că își asumă puterea să stăpânească lumea pentru toate timpurile și să-i aducă pace și siguranță durabilă. Ea anunță, că va putea face aceea, ceea ce numai singur Dumnezeu Cel Atotputernic în cer poate să facă și ceea ce a profetizat că va face prin Regele Său Isus Christos, Mielul lui Dumnezeu. „Fiara” stăpânirii mondiale este „prin urmare, vinovată de ocărâre și hulire a lui Dumnezeu. Răscoala sa înarmată împotriva guvernului viitor de o mie de ani a lui Isus Christos este de asemenea amintită pe față, din care reiese că este vinovată de răzvrătire în contra Stăpânitorului universal, în contra Creatorului pământului. Dar priviți numai ! Întocmai după cum adevărații criminali au obiceiul să întoarcă țepă împotriva altcuiva și să învinuiască pe cei nevinovați tocmai de crimele de care sunt vinovați ei, tot așa se poate aștepta și în acest timp de după război. Puterile unite ale acestei „fiare” în culorile regale vor trage atențiunea de la vina lor, prin aceea că învinuiesc pe martorii lui Iehova de ocărâre, hulire și răzvrătire. Pentru ce ? Pentru că martorii lui Iehova în chestiunea de discuție a stăpânirii universale sunt devotați părții lui Dumnezeu și lucrează sub ordinile Sale biblice de a da pe față hula organizațiunii mondiale, precum și lupta sa împotriva lui Dumnezeu. Pe această lucrare de dare pe față „fiara” organizațiunii lumii o va osândi ca ocărâre și conspirație răzvrătitoare. *Femeia* [religia organizată],

care călărește pe „fiară”, va conlucra la osândirea martorilor lui Dumnezeu; citim cu privire la aceasta: „Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătăta de sângele sfinților și de sângele martirilor[martori] lui Isus”. – Apoc. 17:6, *Douay Version*

³⁹ Cugetându-ne la servii credincioși ai lui Dumnezeu din secolele trecute, care au fost expuși la aceleași învinuiri mincinoase de ocărâre și răzvrătire, nu ne vom teme de învinuirile dușmanului și de măsurile corespunzătoare. Noi vom privi astfel de învinuiri ca o ocazie și un motiv de a purta numele lui Dumnezeu, a lui Iehova, și a Cristosului Său înaintea Națiunilor Unite, înaintea regilor, guvernatorilor, judecătorilor și preoților, pentru o mărturie împotriva lor a tuturor. Noi vom privi situația noastră de învinuiți în mod mincinos ca o ocazie de a avea parte cu Isus Christos, Regele, la îndreptățirea numelui Tatălui Său ceresc, prin aceea că stăm statornici pentru supremația lui Iehova, și aceasta și atunci dacă ne va duce la întemnițare sau la o moarte prin mâna dușmanului. În orice mod legal și creștin vom continua lupta pentru drepturile noastre date de Dumnezeu și pentru libertatea de a propovădui cuvântul Său, tot ce este în cuvântul Său, ori pe cine ar vătăma aceasta. În anul 1914 împărăția lui Iehova guvernată prin Isus Christos a fost întemeiată în ceruri; și noi o vom propovădui mai departe între toate națiunile, pentru ca oamenii de bine să întoarcă spatele cursului răzvrătit al acestei lumi condamnate și să se îndrepte spre calea loialității față de supremația lui Iehova.

⁴⁰ Judecătorilor, care au de rostit dreptul în cazurile noastre de judecată, voim să le recomandăm sfatul lui Gamaliel, al fariseului și învățătorului legii, pe care l-a adresat la timpul său, sinedriului iudeu: „Și acum, eu vă spun: Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace ! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu”. (Fapte 5:34-39). Politicienii și judecătorii înțelepți vor refuza să întrebuințeze slujba lor publică în serviciul intereselor religioase și împotriva martorilor lui Iehova. În chestiunea de discuție, care se naște între adevărul Bibliei și greșeala religiei, ei vor permite libertatea cuvântului, presei și a adunărilor, preluând următoarele cuvinte ale cârmuitorului roman Galion din Corint, Grecia, ca lozincă: „Pavel voia să înceapă vorba, când Galion a zis iudeilor: „Dacă ar fi vorba de vreo faptă rea sau de vreo blestemăție, v-aș asculta după cuviință, iudeilor ! Dar dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume, și asupra legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri. Și i-a alungat de la scaunul de judecată. Atunci au pus toți mâna pe Sosten fruntașul sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese”. – Fapte 18:14-17, *An Amer. Trans.*

⁴¹ Până la mijlocul secolului al douăzecilea al „erei creștine” tuturor învinuitorilor mincinoși și potrivnicilor nu le-a reușit să biruiască lucrarea punerii mărturiei pentru stăpânirea legală a lui Iehova peste întreg pământul și întreg universul. Dușmanii de fapt nici nu vor putea birui această lucrare niciodată, pentru că luptă împotriva Atotputernicului Dumnezeu. Această lucrare a mărturiei este de la Dumnezeu; de la El s-a dat în acest scop porunca și de la El a fost începută ea prin Fiul Său Isus Christos. De aceea nu va fi nimicită niciodată. Irezistibil pășește ea înainte până la biruința universală a lui Iehova în războiul Armagedonului.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost ridicată în Eden ocară împotriva lui Iehova ?
2. Cum arată Pavel, că cine a săvârșit acea ocărâre ?

3. Pentru ce a fost o ocărăre ? și cine l-a creat pe acela, care a săvârșit-o ?
4. De ce s-a mai făcut vinovat Satan atunci și cum aceasta ?
5. Cum ne arată Isaia scopul răzvrător al lui Satan ?
6. Unde găsim temelia tuturor sistemelor politice și religioase de astăzi ? și pentru ce ?
7. În ce chip a fost Nimrod puternic „înaintea lui Iehova”
8. De ce fel a fost guvernul și stăpânirea lui Nimrod ?
9. Cum a fost imitată pilda lui Nimrod în Roma ?
10. Cum a legat împăratul Constantin biserica cu statul ?
11. Cine a luat la timpul hotărât titlul „pontifex maximus”, și în a cui serviciu?
12. Cum se arată răzvrătirea papei în lumina din Isaia 42:8 și 1Corinteni 8:4-7?
13. La ce truc preferat recurg oamenii lumești ? Și pentru ce este adus cazul lui Ieremia ca exemplu ?
14. Ce cuvinte a rostit Ieremia, care au fost privite ca răzvrătitoare ?
15. Având în vedere ceea ce a urmat după cuvintele lui Ieremia, unele persoane ce întrebări pun despre acele cuvinte ?
16. Ce dezleagă pe Ieremia de învinuirile ridicate împotriva lui ?
17. Ce arată raportul din Ieremia 26:1-7 ?
18. Ce a spus Ieremia înaintea tribunalului pentru apărarea sa ?
19. Pe care dintre două căi au putut-o alege judecătorii în cazul lui Ieremia?
20. Ce exemplu de drept au citat bătrânii înțelepți ?
- 21, 22. (a) Ce exemplu de drept contrar au citat alți bătrâni ? (b) Care dezvoltare a lucrurilor a arătat, care exemplu de drept a fost cel adevărat ?
23. Care prinț a luat măsuri ca să salveze viața lui Ieremia ?
24. Cum caută Satan să pună capăt lucrării Martorilor lui Iehova ?
25. Ce exemplu despre o astfel de procedare găsim în Egipt ?
26. Cum au procedat cam la o mie de ani mai târziu aceia, care au combătut reclădirea templului ?
27. Ce a scris la aceasta regele Artaxerxe înapoi ? și cum au fost nimicite mai târziu efectele scrisorii sale ?
28. Cum a fost acuzat Daniel de răzvrătire ? și cum a fost îndreptățit ?
29. Pentru ce au fost învinuiți și cei trei tovarăși ai lui Daniel de răzvrătire ? și cum s-au dovedit ca nevinovați ?
30. Înaintea cui a fost acuzat Isus ,de asemenea, în mod fals pentru a cauza moartea Sa, în ce chip ?
31. Pentru ce a fost învinuit Isus ,de fapt,nu de comunism, dar de răzvrătire?
32. Cum au pus religioniștii pe grupele de stăpânire politică să îndeplinească dorința lor față de Isus ?
33. Cum a fost învinuit Pavel în Tesalonic, și cine a pus cauțiune ?
34. Din ce cauză a fost acuzat Pavel în Efes și mai târziu înaintea tribunalului în Cezarea ?
35. Despre ce ne înștiințează cuvintele lui Isus și cazurile amintite mai sus ? și pe care exemplu pentru aceasta îl cunoaștem din anul 1918 ?
36. Pentru ce a adus Diavolul tot mereu aceste învinuiri împotriva Martorilor lui Iehova ?
37. Pe ce „fiară” a văzut-o apostolul Ioan dinainte și a profetizat activitatea sa pentru timpul de după război ?

38. a) Pentru ce ne-a fost descrisă „fiara” dinainte ca plină cu nume de hulă? b) De care procedare a fiarei să ne păzim, am fost înștiințați ?

39. Cum să privim situațiunea cu ocazia acestor de învinuiri mincinoase și să lucrăm în mod potrivit ?

40. Ce sfat voim să recomandăm judecătorilor, și a cui pildă din Corint, Grecia, o vor urma judecătorii înțelepți ?

41. Pentru ce nu poate fi biruită această lucrare a mărturiei, ci va avea cu siguranță succes ?

TOVARĂȘI AI SALVĂRII

Despre un soț creștin și soția acestuia se vorbește ca fiind "moștenitori împreună ai harului vieții" și prin credincioșie ei împreună ar trebui să obțină premiul glorios al vieții veșnice în noua lume a lui Dumnezeu. (1 Petru 3: 7) Acum însă, întorcându-ne de la moștenitorii individuali ai vieții veșnice, putem afirma că există două clase de persoane astăzi care arată că sunt tovarășe, una cu cealaltă, și care vor moșteni viața veșnică în o nouă lume dreaptă, clasa cu Conducătorul lumii noi în cer și cealaltă clasă ca supuși loiali ai Lui pe pământ. Prima clasă este biserica adevărată, care este căsătorită cu Conducătorul lumii noi, Isus Cristos; a doua clasă a început să apară în secolul XX prin asocierea ei cu membrii rămași ai clasei bisericii încă pe pământ ca și tovarășii ai acestora în închinarea și slujirea lui Dumnezeu și în suferirea pentru cauza Lui. Numeroase imagini sunt prezentate în Biblie care arată tovarășia iubitoare, loială a acestor două clase împreună în „zilele din urmă” ale acestei lumi vechi a nelegiurii.

Una din imagini care arată cum această clasă pământescă de tovarășii își ia astăzi poziția împreună cu rămășița bisericii adevărate în acest timp de persecuție și pericol este conturată în jurul lui Mardoheu, verișorul în vârstă al Esterei, în secolul al cincilea înainte de Cristos. Mardoheu, un evreu, era servitor al regelui Persiei la Susa. El nu se întorsese în Ierusalim cu rămășița evreilor credincioși pe care împăratul Cir îi eliberase din Babilon pentru a se întoarce și a construi templul în cetatea sfântă. La Susa, Mardoheu a crescut pe verișoara sa tânără Hadasa, numită altfel "Esteră". Regele Ahașveroș sau Xerxes, care a urmat pe tronul lui Cir, nu știa că Mardoheu și Esteră erau evrei decât după ce Esteră devenise regina lui. La Susa era un slujitor regal numit Haman, un agaghit din națiunea Amaleciților, împotriva căreia Iehova Dumnezeu rostise cu mult timp în urma judecata Sa de distrugere. (Vezi 1 Samuel 15:2, 3, 8). Haman a fost promovat într-o funcție responsabilă sub regele Xerxes. Mardoheu, fiind un evreu credincios și loial lui Iehova Dumnezeu, a refuzat să se plece înaintea lui Haman, așa cum trebuiau să facă ceilalți oameni. Mardoheu a insistat să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni. El a fost ca și cei de astăzi care refuză să-i salute pe oameni și să salute steagurile, pentru că aceasta este contrar poruncilor lui Dumnezeu. Fiind supărat, Haman a pus la cale o conspirație pentru a-l omorî pe Mardoheu. Acea conspirație a inclus toți evreii din teritoriul regelui, inclusiv Palestina. Inevitabil, ea a inclus și pe regina Esteră. Fără să știe că regina lui a fost inclusă, regele Xerxes, la cererea lui Haman, a semnat un decret pentru distrugerea tuturor evreilor. - Esteră 3: 1-15.

Din fericire, la momentul potrivit, duplicitatea și conspirația lui Haman au fost aduse la cunoștința regelui, care a ordonat ca Haman să fie spânzurat; ceea ce s-a și făcut. (Esteră 7:10). Cu toate acestea, legea persanilor a fost de așa natură încât un decret semnat de către rege trebuia să rămână neschimbat. Prin urmare, decretul regelui de a ucide pe evrei trebuia să rămână. Acum, pentru a compensa acel decret, regele a emis un alt decret care dădea dreptul evreilor să se apere: "În care împăratul le-a permis iudeilor care erau în fiecare cetate să se adune și să-și apere viața, să distrugă, să ucidă și să piardă toată puterea poporului și a provinciei care îi va ataca, atât pe copii, cât și pe femei, și să-i jefuiască". (Esteră 8:11). Ziua a fost stabilită pentru ca lupta să aibă loc: „și în fiecare provincie și în fiecare cetate,

oriunde a venit porunca împăratului și decretul său, iudeii au avut bucurie și veselie, o sărbătoare și o zi bună. Și mulți din oamenii țării au devenit iudei, căci frica de iudei a căzut peste ei”. - Estera 8:17

A sosit ziua pentru a se apăra: „Iudeii s-au strâns în orașele lor, în toate provinciile regelui Ahașveroș [Xerxes] ca să pună mâna pe cei ce le voiau răul și niciun om n-a rămas în picioare înaintea lor, căci groaza de ei căzuse peste toate popoarele. Și toți prinții provinciilor, satrapii, guvernatorii și cei ce se ocupau de afacerile regelui le-au venit în ajutor iudeilor, căci groaza de Mardoheu [acum prim-ministrul împăratului]căzuse peste ei”. Așa citim la Estera 9:2, 3. Mulți dintre oamenii din Imperiul Persan, văzând că Iehova Dumnezeu era cu evreii, s-au temut de El și, prin urmare, acei oameni temători de Dumnezeu au devenit evrei și astfel tovarăși cu poporul ales al lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, ei au fost obligați să-și arate credința în El și au fost de acord să fie legați prin legea Sa. Aici avem imaginea pentru astăzi. Acei persani care în mod voluntar au devenit evrei înainte de a începe bătălia între evrei și urmașii lui Haman au ilustrat persoanele bunăvoinței din ziua de azi care se îndepărtează de religia lumească și se întorc la Iehova Dumnezeu și la Slujitorul său principal, Isus Cristos. Ei fac acest lucru înainte ca bătălia viitoare a Armagedonului să izbucnească asupra universului. Așadar, ei devin moștenitori ai salvării pentru viața veșnică pe pământ în lumea nouă.

O altă imagine a acestor tovarăși ai salvării merită cel puțin o scurtă mențiune aici. În profetia înregistrată la Psalmul 45 se găsește o descriere a adunării actuale a familiei regale a lui Iehova în palatul său ceresc. În această imagine profetică sunt arătate atât „turma mică” a oilor Împărăției lui Cristos, cât și tovarășii lor prezenți, „celelalte oi” ale lui Cristos. În descrierea „turmei mici” care este căsătorită ca o fecioară a Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos, Psalmul 45:13, 14 spune: „Fiica împăratului în palat este glorioasă: îmbrăcăminte ei este împodobită cu aur. Ea va fi condusă la împărat în lucrare brodată: fecioarele care o urmează vor fi aduse la tine.” (*Am. Stan.Ver.*) Faptele publicate anterior în *Turnul de Veghere* arată că începutul acestei imagini profetice cu privire la "fecioare și tovarășele ei", a avut loc după venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova unde El stă acum să judece toate națiunile pământului. – Mal. 3:1.

O fecioară este una complet separată de organizația mondială a lui Satan Diavolul și este pe deplin dedicată lui Iehova Dumnezeu. Acest tip de clasă „fecioară” nu se limitează la persoanele din biserică Lui pe care El le-a născut prin spiritul său la viață spirituală în ceruri cu Isus Cristos. Nu; ci această clasă de „tovarășe”, luând o poziție deschisă și completă de partea lui Iehova și a organizației sale Teocratice și încrezându-se în întregime în sângele vărsat al Fiului său Isus Cristos și consacându-se fără egoism lui Dumnezeu, sunt și ele caste. Ele au grijă să nu-și păteze puritatea sau virginitatea prin nicio asociere cu organizația lui Satan. Psalmistul spune despre ele: „Fecioarele, tovarășele tale vor fi aduse la tine.” Aceasta indică faptul că clasa „mireasă” a lui Cristos este adunată mai întâi în casa regală a lui Iehova, iar rămășița acestei clase este adusă pentru prima dată într-o unitate de organizare aici pe pământ. Apoi, prin invitația Lui, persoanele bunăvoinței vin și se asociază cu gospodăria regală a Domnului. Aceasta înseamnă că aceștia merg împreună cu rămășița clasei miresei și sunt urmașii lui Cristos împreună cu rămășița bisericii sale. Astfel ei devin tovarăși ai salvării prin Răscumpărătorul Isus Cristos. Studiați Psalmul 45 din acest punct de vedere și voi, cititori ai bunăvoinței, vă puteți bucura.

O altă imagine a tovarășilor salvării: În Scriptură, un munte sfânt este folosit ca simbol al împărăției lui Iehova Dumnezeu, cu Isus Cristos ca și Șef și Cap în acea împărăție sub Dumnezeu. „Muntele casei DOMNULUI” menționat în Isaia 2: 2 este familia sa regală înălțată, alcătuită din Isus Cristos și mireasa sau biserică sa. Citim: „În zilele din urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor, și spre el se vor revărsa toate națiunile”. Oamenii tuturor națiunilor care obțin salvare trebuie să vină la casa sau templul Domnului pentru a se închina acolo. Cu alte cuvinte, ei trebuie să creadă în Iehova Dumnezeu și Cristos Isus, Servul Său Principal, și trebuie să se închine lor. Aceasta este în acord cu ceea ce se spune la Filipeni 2:10, 11:

Cu siguranță ne aflăm în zilele din urmă, și oamenii bunăvoinței vin din toate națiunile și caută pe Domnul Dumnezeu. Ce spun ei? Citim în profetie: „Mulți oameni vor merge și vor zice: Veniți și să ne suim la muntele DOMNULUI, la casa Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța despre căile lui și noi va

umbla în căile lui; căci din Sion va ieși legea și cuvântul DOMNULUI din Ierusalim.” (Isaia 2: 3). În lumina acestei profeții putem înțelege acum ceea ce are loc astăzi, și anume, adunarea „celorlalte oi” ale Domnului de partea lui, care, dacă continuă să fie credincioase până când se duce și se termină războiul final al Armagedonului, vor moșteni viața veșnică cu victorii în lumea nouă. Prin urmare, ele caută acum pe Iehova ca să găsească protecție și salvare.

ALTE IMAGINI

Alte câteva imagini din Biblie oferă viziuni variate despre marea mulțime a binevoitorilor care vin să-L slujească pe Iehova și pe Rege său Isus Cristos. Prizonierii din Babilon și insulele mării sunt folosiți să-i illustreze.

Atunci când israeliții din vechime au fost captivi și prizonieri în Babilon, alții care nu erau evrei după trup s-au asociat cu acest popor zdrobit și le-au arătat bunătate și tovarășie. Ei au împărtășit cu ei constrângerile babiloniene. Dar Iehova Dumnezeu a promis să ridice un Serv eliberator, un „Ales”. Acest serv ales al lui Iehova este considerat acum a fi Isus Cristos. (Comparați Isaia 42:1 cu Matei 12: 15-21). Adresându-se Servului Său ales, Iehova Dumnezeu spune misiunea sa: „Ca să le spui prizonierilor: Ieșiți; celor ce sunt în întuneric, arătați-vă! Ei vor paște lângă drumuri, și pășunile lor vor fi pe toate locurile înalte”. (Isa. 49:9). Cuvântul *prizonieri* fiind la plural se referă la mai mult decât o persoană sau o clasă. Acei prizonieri sunt multele persoane deținute de organizația politico-religioasă a lui Satan Diavolul, organizație care este simbolizată de Babilonul rău antic. Rămășița de astăzi a bisericii lui Dumnezeu a fost până de curând prizonieră a Babilonului, dar Servul ales al lui Iehova, prin adevărul și providența Sa, a eliberat-o. Acum, prizonierii care încă rămân sunt acele persoane ale bunăvoinței care, din cauză că sunt ținute în necunoștința adevărului, sunt în întuneric mental și spiritual. Dar acum, fiind timpul potrivit al lui Dumnezeu, tot mai mulți dintre astfel de oameni aud Evanghelia regatului Său întemeiat și ies la lumină. Ei sunt eliberați.

Revelația 7:17 se referă în mod evident la profeția citată mai sus: „Ei vor paște lângă drumuri, și pășunile lor vor fi pe toate locurile înalte”. (Isaia 49: 9) Aceste „locuri înalte” înseamnă înălțimile organizației Teocratice a lui Dumnezeu. Cei care ascultă slujitorul Său ales și care dau atenție și vin și continuă cu credincioșie pentru a sluji Domnului Dumnezeu nu mai stau în întuneric și nici nu sunt înfometați după mâncarea spirituală. Ei sunt conduși și hrăniți de Iehova Dumnezeu prin Păstorul Său Bun, Isus Cristos. „Ei nu vor flămânzi și nici nu le va fi sete, nici căldura și nici soarele nu îi vor bate; căci cel ce are milă de ei îi va conduce chiar la izvoarele apelor.” Așa promite Isaia 49: 10. - Vezi Revelația 7:16, 17

Iehova, de dragul numelui Său, îi salvează pe cei care îl caută sincer și cu sârguință. El le aduce salvare prin Slujitorul Său ales, care este și marele Său Profet ilustrat de Isaia. La Isaia 49: 1 Isus Cristos, marele Profet al lui Iehova, este reprezentat ca vorbind celor care Îl caută acum din bunăvoință și El li se adresează ca „insule”, spunând: „Ascultați-mă insule; și auziți, vor oameni de departe.” Există puteri comerciale, maritime, gigantice care fac trafic în mod egoist. Dar există și oameni care caută pe Domnul și care doresc un guvern cinstit și care sunt oameni cinstiți de afaceri în lume care sprijină fără să știe organizația Diavolului. Dar ei nu sunt în armonie cu răutatea acelei organizații mondiale, și aceștia sunt ilustrați ca anumite insule, despre care se spune: „Insulele vor aștepta legea Lui”. (Isaia 42: 4). Primind niște cunoștințe despre scopul lui Dumnezeu și având credință în Dumnezeu și în Cristos Isus, acești oameni cinstiți, corecți în afaceri descriși ca „insule” se întorc spre Domnul Dumnezeu. Despre ei Iehova spune: „Neprihănirea Mea este aproape, salvarea Mea a ieșit și brațele Mele vor judeca poporul; *insulele* Mă vor aștepta și vor avea încredere în brațul Meu”. (Isaia 51: 5 și 60: 9). La acești oameni onești și sinceri Iehova trimite pe martorii Săi cu mesajul Regatului. – Isa. 66:19.

Aceste „insule” simbolice se combină pentru a forma „mulțimea mare” descrisă la Revelația, capitolul 7; și despre aceasta este scris: „Să se bucure mulțimea de insule”. (Psalmul 97: 1). Aceasta înseamnă că „mulțimea mare” a „celorlalte oi” ale Domnului se bucură când aud despre împărăția lui

Iehova și despre oportunitatea lor de a primi salvare. Despre acestea, „insulele” simbolice, se prezice că la timpul potrivit se vor închina și vor contribui la slujirea Dumnezeului Cel Prea Înalt și la slujirea Regelui său Isus Cristos. Țefania 2:11 prezice: „Și oamenii se vor închina Lui, fiecare din locul lui, chiar toate insulele națiunilor”. - *Am. Stan. Ver.*

Acum, o imagine finală: La Zaharia 8:22, 23 ni se spune: „Da, multe popoare și națiuni puternice vor veni să-l caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să roage înaintea Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor: În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor apuca, da, vor apuca poala hainei unui iudeu, spunând: Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi“. Aici numărul *zece* reprezintă desăvârșirea lucrurilor care aparțin pământului. Termenul *Iudeu* vine de la cuvântul *Iuda* și înseamnă „cel care laudă pe Iehova”. Cristos Isus a fost și este „Leul din tribul lui Iuda” și este Împăratul tuturor celor care îl urmează și îl slujesc pe Iehova Dumnezeul său. Rămășița urmașilor lui încă pe pământ îl reprezintă pe Cristos Isus, care este principalul Iudeu sau Lăudător al lui Iehova. Prin urmare, profeția noastră arată aici cele două societăți care devin strâns legate împreună ca și tovarăși, și anume rămășița „turmei mici” a lui Isus și turma mai mare a „celorlalte oi” care formează „mulțimea mare”.

Profeția dezvăluie pe deplin persoanele bunăvoinei care vin din multe părți ale pământului, spunând unul altuia: „Să mergem repede să ne rugăm înaintea Domnului și să-l căutăm pe Domnul oștirilor”. (Luca 8:21). Ei fac acest lucru în „ziua lui Iehova”, adică în timpul prezent după ce Iehova și-a luat marea putere în 1914 pentru a domni prin Cristos Isus. Profeția spune că „cei zece bărbați”, adică toți oamenii de pe pământ care sunt binevoitori, „vor apuca poala hainei unui iudeu”, adică se vor apuca de Cristos Isus. Din moment ce Isus este reprezentat acum pe pământ de către rămășița lui, oamenii binevoitori intră în asocieră și tovarășie cu rămășița. Ei se pleacă înaintea lui Cristos Isus și spun rămășiței Lui: „Vom merge cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi”. Ei se declară deschis de partea lui Iehova Dumnezeu și a regelui și Regatului Său. Ei își pleacă spatele și genunchii înaintea Domnului Isus Cristos și îl laudă. Din ce în ce mai mulți se prind El, declarându-și devotamentul total față de Iehova Dumnezeu și Cristos Isus Regele. Ei nu se rușinează să declare public că sunt de partea lui Iehova și a lui Cristos.

Aceștia nu ezită, ci se bucură să se asocieze cu rămășița clasei „miresei” lui Cristos, biserica. În conformitate cu profeția de mai sus, rămășița preia conducerea și „celelalte oi”, ilustrate de „zece bărbați”, o urmează, toți împreună slujind unui singur Domn Dumnezeu. Toți aceștia își dedică toată esența, energia și totul Regelui și regatului lui Iehova, slujind cu credincioșie spre lauda Lui. Împreună, ei sunt tovarăși binecuvântați ai salvării.

IORAM, PRINS ÎN CAPCANĂ ȘI EXECUTAT

Atmosfera religioasă de acasă, în care tânărul Ioram a fost crescut, nu l-a împiedicat să cadă de săgeata cu pene care a țâșnit din arcul călăului lui Iehova. Educația de acasă nu a susținut favorabil opinia religioasă potrivit căreia numeroasele drumuri ale diferitelor religii conduc, în cele din urmă, spre limanul salvării divine. Drumul religios pe care a călătorit Ioram l-a condus mai întâi într-o capcană și, în final, într-o execuție. Părinții lui erau adepți ai sectelor închinătoare la vițel și Baalism, ei fiind Ahab, regele lui Israel, și faimoasa Izabela. Cu toate acestea, Ioram ar fi putut evita capcana mortală a religiei demonice. El ar fi putut învăța neprihănirea din faptele unor contemporani precum Ilie și Elisei, adevărați profeti ai adevăratului Dumnezeu Iehova. În schimb, el s-a agățat în mod religios de închinarea la vițel și nu a reușit să curețe de Baalism. Astfel el a fost prins în capcană și a fost executat pentru aceasta.

Ioram (numele înseamnă „lah este înalt” și adesea forma scurtă „Ioram” este folosită) a urcat pe tronul lui Israel după o scurtă domnie a fratelui său mai mare, Ahazia. Moartea tatălui său Ahab a fost considerată de Meșa, regele Moabului, un timp favorabil pentru revoltă și, în consecință, el a refuzat să trimită tributul obișnuit de două sute de mii de miei și berbeci, cu lână, noului împărat, Ioram. Nu numai că

Ioram a numărat și și-a adunat supușii săi pentru război, ci s-a și implicat în aventura militară a regelui Iosafat. Armatelor lor combinate li s-au adăugat forțele lui Edom, când oștirile s-au învârtit în extremitatea inferioară a Mării Moarte. Șapte zile de mărșăluire ocolită le-au adus amenințarea cu moartea prin sete în regiunea aridă, iar religionistul necredincios Ioram s-a plâns că Iehova i-a ademenit să fie uciși de moabiți. Dar Iosafat nu a fost așa de grabnic în a da vina pe Dumnezeu și a cerut ca un profet al lui Iehova să dea sfat. Elisei a pășit în față, a poruncit în mod batjocoritor lui Ioram să caute pe profeții lui Baal de la Ahab și Izabela, dar a anunțat că, de dragul lui Iosafat, Domnul Dumnezeu va aduce izbăvire. Cum? Prin săparea de șanțuri, în care urma să vină apa din Edom. Nu numai că ea a potolit setea, dar i-a sugerat lui Moab distrugerea, părându-i ca sânge în razele ascunse, reflectoare ale soarelui de dimineață. Înainte, moabiții s-au aruncat în mod nesăbuit să înhațe prada a ceea ce ei considerau o victorie câștigată prin lupta internă a dușmanului, doar ca să întoarcă speriați și înspăimântați de frontul unit al războinicilor care s-au ridicat pentru a-i întâmpina. Ei nu s-au oprit să cadă până când înfrângerea a fost totală. - 2 Regi. 3:4-27.

Din această experiență, Ioram ar fi trebuit să fi uitat de închinarea demonilor pe care o adoptase acasă. Evident, Elisei a fost purtătorul de cuvânt al Dumnezeului Atotputernic, iar Elisei îl muștrase pentru Baalism. Dar și mai multe dovezi s-au adunat pentru a face un om rațional să abandoneze religia. A existat momentul tensionat când el a primit o scrisoare de la regele Siriei, care cerea ca regele israelit să-l curețe pe Naaman de lepră: „De îndată ce a citit scrisoarea, regele lui Israel și-a sfâșiat veșmintele și a spus: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să cruț viața? Căci acesta îmi trimite un om ca să-l vindec de lepră. Luați seama și vedeți cum caută ceartă cu mine”. (2 Regi 5: 7). Ioram știa că vițeei de aur și chipurile lui Baal, și preoții și profeții religiei de stat nu puteau face nicio vindecare a leprei; așa că s-a disperat. El ar fi trebuit să abandoneze o astfel de închinare inutilă când a fost salvat din ceea ce s-ar fi putut transforma într-un incident internațional neplăcut prin venirea lui Elisei și efectuarea vindecării prin puterea lui Iehova.

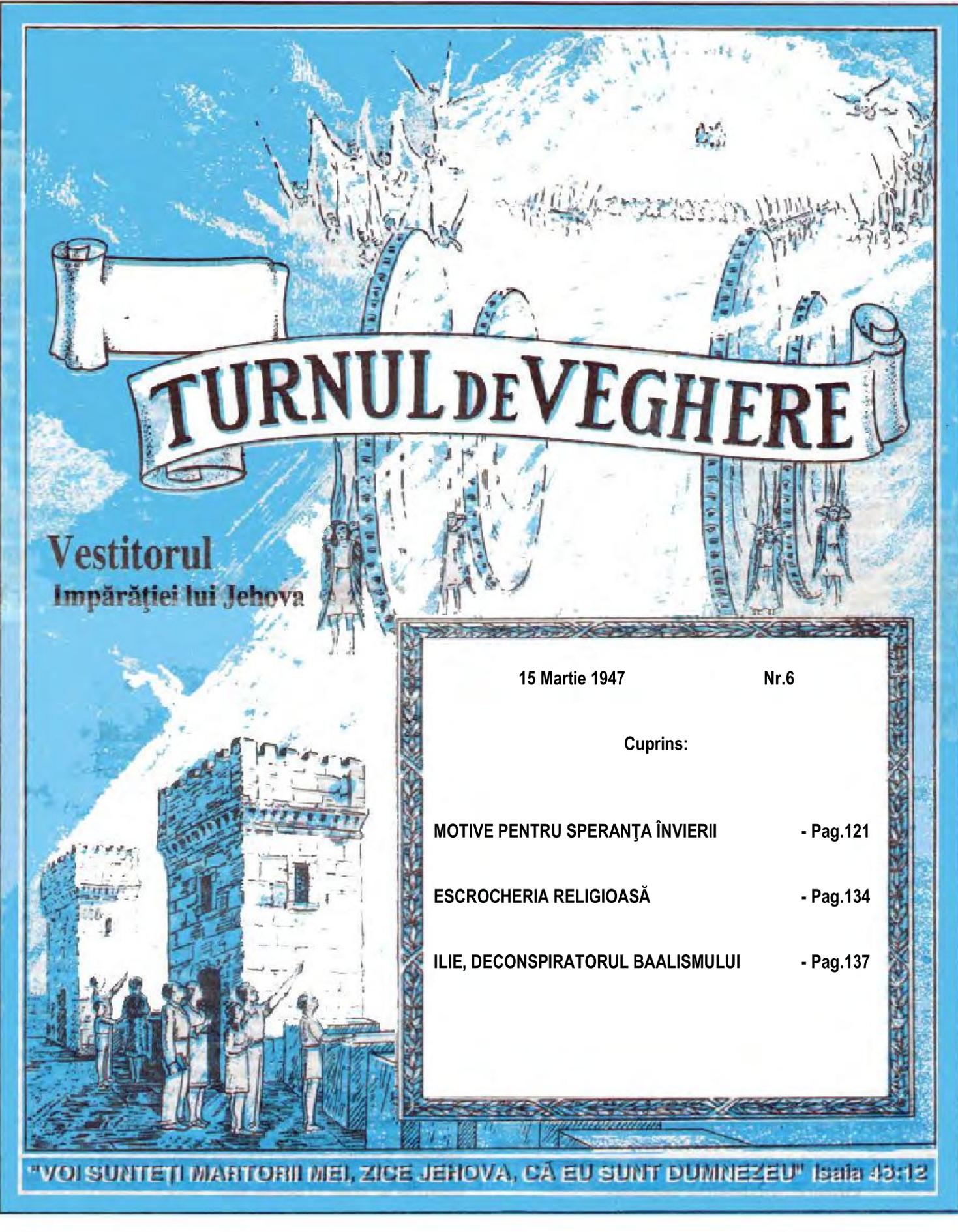
Din nou, Ioram ar fi trebuit să devină înțelept față de slăbiciunea religiei sale de stat și să se întoarcă la închinarea lui Iehova când regele Siriei s-a războit mai târziu împotriva Israelului. În diferite ocazii, ambuscadele puse de sirieni au fost făcute cunoscute lui Ioram prin Elisei, atât de des, încât regele sirian a bănuț prezența spionilor în rândurile sale. După ce a aflat despre activitățile lui Elisei, el a trimis o armată cu cai și care pentru a înconjura orașul Dotan și a lua captiv pe Elisei, dar Iehova a administrat o înfrângere militară, lovind oștirea cu orbire și permițându-i lui Elisei s-o conducă în Samaria. Acolo ochii lor au fost deschiși pentru a vedea locul unde se află. La întrebările nerăbdătoare ale lui Ioram: „Să-i lovesc? Să-i lovesc?” Elisei a ordonat ca ei să fie hrăniți și eliberați. Acest lucru a pus capăt conflictelor cu Siria pentru o vreme. Nu ar fi trebuit oare demonstrarea puterii lui Dumnezeu să pună capăt și capcanei religioase a regelui Ioram? -2 Regi. 6: 8-23.

Și nu ar fi trebuit să se termine oare capcana când într-un război ulterior cu Siria eliberarea a venit așa cum a fost prezis de profetul lui Iehova, Elisei? Samaria se afla sub asediu, și atât de înfometată încât femeile își fierbeau și își mâncau copiii. Ioram era într-o furie nerezonabilă, furios nu pe religia de stat pe care o susținea, ci pe Iehova și pe profetul Elisei. El a izbucnit: „Dumnezeu să-mi facă așa și chiar mai mult, dacă capul lui Elisei, fiul lui Șafat, va sta pe trupul lui în această zi!”. Dar Elisei nu și-a pierdut capul și l-a informat pe Ioram că proviziile de mâncare din Samaria vor fi din belșug a doua zi. În zori, sirienii asediați au fost făcuți să „audă lucruri” prin puterea lui Iehova, au crezut că hetii și egiptenii au fost angajați de Ioram pentru a merge împotriva lor și au fugit în panică. În urma lor au rămas corturile, vitele și proviziile de alimente. A doua zi, Israel a pus mâna pe pradă, așa cum profețise Elisei. Ioram a recunoscut faptele miraculoase făcute de Elisei. El chiar l-a întrebat la un moment dat pe slujitorul lui Elisei, Ghehazi, „Spune-mi, te rog, toate lucrurile mari pe care le-a făcut Elisei”. Atunci, în timp ce Ghehazi a spus despre momentul când Elisei a înviat pe fiul mort al unei femei sunamite, femeia aceea și fiul ei au intrat și au confirmat relatarea. Dar, capcanele religiei s-au ținut încă de Ioram. - 2 Regi. 6: 24-33; 7: 1-16; 8: 4-6.

Ele s-au ținut până într-o zi în 909 î.Cr., după ce Ioram domnise doisprezece ani. În acea zi, împăratul lui Israel se afla la Izreel, în convalescență în urma rănilor primite în luptă cu sirienii la Ramot-

Galaad. Gândurile lui sunt risipite de strigătul de avertizare al unui străjer de pe turnul din Izreel, „Văd un nor de praf”. Un mesager este trimis pentru a afla despre compania care se apropie: „Este pace?” Dar mesagerul nu se întoarce. Nici al doilea trimis cu aceeași întrebare pe buze nu se întoarce. După care, Ioram își pregătește carul și, împreună cu împăratul Ahazia lui Iuda, merge să-l întâlnească pe cel care se apropia, a cărui conducere furioasă a carului îl identifică ca Iehu. Se întâlnesc în câmpul lui Nabot. Ioram, strigă: „Este pace, Iehu?” Ioram pune întrebarea opusă: „Cum poate să existe pace, atâta timp cât curviile Izabelei, mama ta și vrăjitoarele ei sunt atât de multe?” Îngrozit, Ioram își întoarce carul și se îndreaptă spre Izreel, chemând peste umărul lui: „Trădare, Ahazia!” Dar Ioram cel rău nu se deplasează fel de repede ca și săgeata șuierătoare din arcul lui Jehu. Ea izbește în spatele lui Ioram cu o asemenea forță încât nu se oprește până nu pătrunde în inima lui și iese prin pieptul său. Corpul care cade fără viață pe podeaua carului este aruncat pe bucata de pământ al lui Nabot, conform cuvântului Domnului. Iehova Dumnezeu a folosit pe Iehu pentru a-l executa pe rege care a rămas de bună voie în capcanele religiei diavolului. - 2 Regi. 8: 25,28,29; 9: 16-26, *An Amer. Trans.*

Domnia lui Iehoram asupra lui Israel a început în al optsprezecelea an al domniei lui Iosafat asupra lui Iuda (921 î.Cr.) și timp de doisprezece ani el a urmat foarte activ sectele religioase ale închinătorilor la vițel începute de Ieroboam. Totuși, deși aparent nu un baalist la fel de devotat ca tatăl și mama sa, el a permis Baalismului un curs liber încât a fost învinuit pentru aceasta de către Elisei și Iehu. (2 Regi 3: 1-3). Acest Ioram al lui Israel nu trebuie să fie confundat cu Ioram al lui Iuda. Ioram al lui Iuda slujea pe tronul lui Iuda ca vicerege temporar pentru tatăl său, împăratul Iosafat, când Ioram al lui Israel a devenit rege. (2 Regi 1:17) Ioram al lui Iuda a fost prins și el în capcană de aceleași religii demonice care l-au prins pe Ioram al lui Israel și el a căzut lovit de Iehova printr-o boală incurabilă a intestinelor, așa cum Ioram al Israel a fost executat de către Iehova prin săgeata rapidă a lui Iehu. - 2 Regi. 8: 16-24; 2 Cron. 21: 1-20.

The background of the page is a blue-toned illustration. At the top, a large banner with the title 'TURNUL DE VEGHERE' is held up by several figures. Below the banner, there are more figures and architectural elements, including a prominent tower on the left side. The overall style is reminiscent of a woodcut or a stylized drawing.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Martie 1947

Nr.6

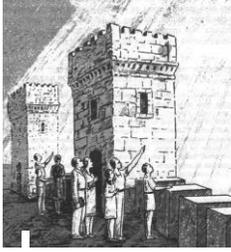
Cuprins:

MOTIVE PENTRU SPERANȚA ÎNVIERII - Pag.121

ESCROCHERIA RELIGIOASĂ - Pag.134

ILIE, DECONSPIRATORUL BAALISMULUI - Pag.137

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Martie 1947

Nr. 6

MOTIVE PENTRU SPERANȚA ÎNVIERII

„Pentru învierea morților sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră”. – Faptele 24:21

¹ IEHOVA dă oamenilor motive întemeiate, prin care pot spera la o înviere a morților. Primul motiv stă în cuvântul dat de El însuși, căci așa ceva trebuie să se întâmple. Dacă Dumnezeu, Cel Atotputernic, garantează acest lucru prin cuvântul Său, atunci cine ar putea spune, că aceasta, oricât de minunat este lucrul acesta, Îi este imposibil ? Un alt motiv este acela, că El, după ce și-a dat cuvântul, a făcut pași în vederea învierii morților. El nu va da înapoi. Dacă odată a început, El va îndeplini lucrul până la terminare. Nici o creatură înzestrată cu rațiune, nici Satan Diavolul și nici altcineva, nu va putea împiedeca mâna lui Dumnezeu de la aceasta. Atotputernicia Sa va sprijini cuvântul Său și-l va îndreptăți. Niciodată nu-l va lovi imputarea, căci cuvântul Său s-a întors neîmplinit la El, ci se va dovedi ca adevărat.

² Iehova Dumnezeu a dat pilde, ilustrațiuni, pentru a ne înfățișa înaintea ochilor puterea Sa pentru învierea morților. Într-un caz, pe lângă acestea, a îndeplinit într-adevăr învierea unui mort la viață fără sfârșit. Pentru întărirea noastră El s-a îngrijit mai departe de aceea, că multe persoane au fost martore la adevărul acestor cazuri tipice ale unor învieri, și noi posedăm rapoartele lor. Pentru ce să creadă deci cineva, că învierea este de necrezut ? Noi ne aducem aminte de un om, care a stat cu mult timp înainte în fața unui tribunal roman și a judecătorului său necredincios, regele Agrippa, și a zis acestuia: „Ce ? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții ?” După aceea, acel bărbat a mărturisit că a văzut în mod minunat pe Acela, care a fost înviat într-adevăr din morți. Da, el a și vorbit cu El. Înainte de aceea el a purtat o luptă aprigă împotriva acelora, care au crezut în acest caz al unei învieri. Pentru a-l convinge, el a trebuit să primească o dovadă directă. Exemplul său a trebuit să fie spre folosul acelora, care în ziua de azi sunt înclinați să privească învierea cu neputință. – Fapte 26: 8-23.

³ Pentru apărarea sa a zis acest martor al învierii înaintea tribunalului: „Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua de astăzi: și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Cristosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor”. Pentru că a spus aceasta, Festus, care a șezut lângă regele Agrippa, a arătat pe acest martor ca ieșit din minți. Din cauza încercării sale de a-l aduce la credința, că profeții iudei au prezis învierea, regele Agrippa a învinuit pe martorul Pavel, că voiește să-l facă creștin. (Fapte 26: 24-28). Unii cititori ai acestei reviste, ai „*Turnului de Veghere*”, pot să susțină tot la fel, că noi încercăm să facem din ei creștini; dar noi voim să explicăm numai faptul despre înviere, pentru ca cine voiește să scoată mângâiere din aceasta.

⁴ În cea din urmă carte a Bibliei, Iehova Dumnezeu ne-a dat o descoperire, care descrie în limbaj figurativ învierea omenirii moarte; dar El a arătat învierea încă din prima carte a Bibliei și a

dat motive pentru o astfel de speranță. Când Iehova Dumnezeu și-a dat făgăduința în Eden, înaintea lui Adam și a Evei, asupra cărora era rostită sentința de moarte, a arătat o anumită înviere, care a trebuit să formeze temelia pentru învierea viitoare a omenirii. Către Satan, către marele amăgitor, a cărui lucrare nu poate fi nimicită decât printr-o înviere a morților, a spus Dumnezeu, Judecătorul, când a pronunțat sentința: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești... Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:14, 15). Profețiile, pe care le-a dat Iehova Dumnezeu mai târziu, au arătat deslușit, că această zdrobire a călcâiului seminței femeii a însemnat sau a cuprins în sine omorârea lui Christos, a seminței. Dacă această sămânță străpunsă trebuie să zdrobească și să strivească capul șarpelui, a Diavolului sau a lui Satan, care este încă tot viu și foarte activ, atunci aceasta trebuie să se întâmple, după ce Christos, sămânța femeii lui Dumnezeu este înviată din cei morți și astfel este vindecată de străpungerea călcâiului. Urmașilor credincioși ai seminței femeii le scrie apostolul Pavel: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”. (Rom. 16:20). Și aceasta trebuie să însemne învierea lor din cei morți, în felul acesta, lucrarea lui Satan împotriva lor, poate fi nimicită pe deplin sau făcută fără efect.

⁵ Cam la 1656 de ani după ce Iehova în Eden și-a dat promisiunea, un potop întins peste tot pământul a măturat viața tuturor creaturilor de pe pământ, cu excepția a opt oameni și a animalelor, care au fost cu ei în marea plută acoperită sau în corabie. Atunci, o lume întreagă a pierit. Când Noe și cei șapte membri ai familiei sale au ieșit afară din corabie, după ce potopul s-a scurs, aceasta a fost pentru ei asemenea unei întoarceri din morți. Cine dintre aceia, care au fost lipsiți de credința în Dumnezeu, ar fi susținut înainte de potop, că cele opt persoane care s-au aflat în acea corabie, vor supraviețui unei astfel de catastrofe mondiale ? Apostolul Petru leagă cazul acelor persoane, care au rămas în viață după potop, cu învierea, zicând: „Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile”. – 1Pet. 3:20-22.

⁶ Petru amintește botezul ca tabloul închipuitor, care corespunde scăpării avută în corabie. El nu înțelege botezul în apă spre pocăință. În acel botez în apă, vechea lume nelegiuită a pierit; pe când corabia a fost mijlocul pentru salvarea lui Noe și a familiei sale. Botezul, pe care îl are Petru în vedere, este botezul celor șapte împreună supraviețuitori, care au fost botezați în corabie pentru Noe. Noe este evident un tablou închipuitor al lui Isus Christos. Prin urmare, aceia care voiesc să fie salvați la viață veșnică, trebuie să fie botezați pentru El, în aranjamentul lui Dumnezeu asemănător corăbiei. Ei trebuie să se adâncească în ascultarea față de conducerea lui Isus Christos, dacă voiesc să dobândească salvare veșnică. Aceasta nu se va realiza simplu prin aceea, că în privința morală, după corp, se curăță. Ceea ce le aduce salvare, este dobândirea unei conștiințe curate înaintea lui Dumnezeu, prin faptul că se folosesc de jertfa dătătoare de viață a lui Isus. Isus Christos a fost cufundat printr-un botez în voința lui Dumnezeu. După aceea, El n-a căutat să trăiască după voința Sa proprie. Întrucât El s-a supus voinței divine chiar până în moarte, El trăiește acum numai pentru că a fost înviat. În mod asemănător, urmașii Săi credincioși, care se coboară în moarte, în ascultare față de voința lui Iehova, primesc iarăși viață numai prin înviere. Aceasta este așa, pentru că al lor Conducător, Isus Christos, a fost înviat El însuși ca primul, prin atotputernicia lui Dumnezeu, din morți. Către astfel de creștini sunt adresate, prin urmare

„cuvintele: „Și cum a înviat Dumnezeu pe Domnul la viață, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”. – 1 Cor. 6: 14. *An Amer. Trans.*

„Un Dumnezeu al celor vii”

⁷ Pe Avraam, evreul, Dumnezeu l-a ales la 427 de ani după potop ca omul remarcabil, prin care a trebuit să vie sămânța femeii lui Dumnezeu. Împlinirea făgăduinței, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam din cauza credinței și credincioșiei sale, depinde cu siguranță de puterea învierii a lui Dumnezeu. Promisiunea legământului lui Dumnezeu către Avraam a sunat: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Gen. 12:3). În timpul însă, când trebuie să fie binecuvântate toate semințiile pământului, multe din aceste seminții vor zăcea moarte în groapă. Cum ar putea fi binecuvântate ele toate, dacă atotputernicul Dumnezeu nu exercită la timpul hotărât puterea Sa a învierii ? Iehova Dumnezeu a văzut dinainte necesitatea unei învieri, dar și-a cunoscut puterea minunată, și așa și-a dat promisiunea atât de cuprinzătoare lui Avraam, încât ea cuprinde toate semințiile. Aceasta nu a fost o lăudăroșie ce nu poate fi împlinită, de răs, ci o făgăduință îndeajuns de întemeiată. Avraam a fost numai un chip profetic al lui Iehova. În realitate în Iehova vor fi binecuvântate cu viață veșnică toate semințiile acelorora, care îl binecuvântează. Iehova este un Dumnezeu al celor vii.

⁸ Fără îndoială, Avraam a crezut în puterea lui Dumnezeu de a învia morți și în scopul Său de a face aceasta. Iehova s-a descoperit lui Avraam ca „Dumnezeul Cel Atotputernic”. Când Avraam și Sara, femeia sa, au fost așa zicând amorțiți, în ceea ce privește puterea lor de a naște copii, Dumnezeu a făcut, printr-o minune, ca puterile lor de înmulțire moarte să reînvie și să fie active, pentru ca să se poată naște fiul lor promis Isaac. „Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, - avea aproape o sută de ani, - nici la faptul, că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească”. „Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”. (Rom. 4:19-21,17; Gen. 17:1; 21:1-7). În legătură cu acest fiu Isaac a venit încercarea extraordinar de grea, dacă Avraam crede, că Dumnezeul Cel Atotputernic poate învia morții din gropi. Credința sa în înviere l-a ajutat să reziste în încercarea ascultării sale necondiționate față de Dumnezeu. În acest caz, ascultarea a cerut de la el să jertfească, pe muntele Moria, pe fiul său iubit Isaac. Când Isaac a stat legat pe lemnele altarului și Avraam se pregătea să-i dea cu cuțitul lovitura de moarte, îngerul lui Dumnezeu i-a oprit mâna și prin aceasta a oprit jertfa omenească. Dumnezeu a eliberat pe Isaac de moartea prin jertfă pe altar și a dat în schimb un berbec, care a trebuit jertfit în locul său.

⁹ Prin faptul că Avraam și-a primit înapoi pe fiul său Isaac de pe altar, s-a prezentat un tablou viu, cum își va primi Dumnezeu iarăși înapoi pe Fiul Său unul născut și prea iubit Isus Christos din moarte, unde a fost jertfit ca om. Apostolul Pavel arată la acea întâmplare ca la un tablou profetic despre învierea lui Christos și zice: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu ! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele ! Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi”. (Evr. 11: 17-19). Sămânța femeii lui Dumnezeu, căreia șarpele îi zdrobește călcâiul, este

prefigurată aici prin Isaac. Aceasta reiese din făgăduința, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam imediat după aceea, când a zis: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța... ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei [aceasta cuprinde în sine zdrobirea capului șarpelui]. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea”. – Gen. 22: 17, 18.

¹⁰ După cum a fost prefigurat prin Isaac, nu va fi înviată din cei morți numai sămânța făgăduită, care este Christos, ci Dumnezeu voiește să întrebuițeze această sămânță și la învierea altora, pentru ca toate națiunile să poată fi binecuvântate. Așa întărește Dumnezeu mai mult încrederea noastră într-o înviere viitoare. Fără îndoială și credința lui Avraam în înviere a fost întărită, așa că el a privit spre ziua binecuvântării prin această sămânță, deci spre ziua lui Christos. Acest fapt este adevărat de Isus Christos însuși. Din locul pe care l-a ocupat în cer, înainte de a se face om, El a observat calea credinciosului Avraam și de aceea a putut spune iudeilor: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat... Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu”. – Ioan 8: 56-58.

¹¹ Silit de către aceia, care n-au avut credință în înviere, adică de saducheii iudei, Isus ne-a arătat în scrierile ebraice dovada pentru înviere, pe care noi altfel cu siguranță am fi trecut-o cu vederea sau relativ la care ne-ar fi lipsit siguranța deplină. Această dovadă din scrierile ebraice se află în raportul despre îngerul, care a apărut păstorului Moise în rugul arzător la muntele Horeb. Prin acest înger a zis Iehova: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” (Ex. 3 :6). O declarație asemănătoare a dat Iehova lui Iacob, după ce bunicul său Avraam a murit, în timpul când a visat despre scara, care a ajuns până în cer. „Și Iehova stătea deasupra ei, și zicea: Eu sunt Iehova, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac [care mai trăia pe pământ]. Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”. – Gen. 28: 13, 14, *Am. Stan. Ver.*

¹² Nu pentru că scrierile ebraice nu ar fi cuprins o înaltă dovadă, tot atât de bună pentru învierea viitoare, ci pentru că „probabil, saducheii în încercarea lor de a face învierea de răs, au întrebuițat un text din legea lui Moise (Deut. 25: 5-10). Isus s-a servit de aceeași lege mozaică ca dovadă pentru aceasta. (Ex. 3: 6). El a zis: „Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre „Rug”, când numește pe Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii”. – Luca 20:37, 38, *Am. Stan. Ver.*

¹³ Pentru ca Dumnezeu să nu fie Dumnezeul unui Avraam, Isaac și Iacov mort, trebuie să-i învie din morți. El încă n-a făcut aceasta; căci Isus a zis, că Avraam, Isaac, Iacob și toți profeții credincioși se vor vedea în împărăția lui Dumnezeu. (Luca 13:28). Scopul neschimbător al lui Dumnezeu a fost însă să învie pe acești oameni credincioși ai timpului vechi prin sămânța femeii Sale, și scopul lui Dumnezeu a fost atât de hotărât și împlinirea atât de sigură, încât toți acei credincioși, deși în acel timp s-au odihnit morți în gropi, pentru Dumnezeu așa zicând au trăit, așa încât El a putut spune, că este Dumnezeul lor. Și aici este un caz, când „Dumnezeu... care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”. La timpul hotărât puterea Sa, care este în stare să facă față oricărei chemări, oricărei necesități, va face lucrurile în ceea ce arată numele lor. (Rom. 4: 17, *Am. Stan. Ver.*). Prin urmare, fiecare text din Biblie, unde El se arată ca un Dumnezeu al oamenilor, care în acel timp au zăcut morți în gropi, este o dovadă pentru siguranța învierii.

Pârnga celor adormiți în moarte

¹⁴ O altă dovadă pentru scopul lui Dumnezeu de a birui „porțile iadului” și de a elibera morții, este legea sa despre pârnga de primăvară a secerișului grâului. Moise a scris-o: „Iehova a vorbit lui Moise, și a zis : Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârngă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea lui Iehova, ca să fie primit; preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat [care a urmat după paște]. În ziua când veți legăna snopul [în 16 Nisan], să aduceți, ca ardere de tot lui Iehova, un miel de un an fără cusur... Să nu mâncați nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru”. – Lev. 23: 9-14, *Am. Stan. Ver.*

¹⁵ Apostolul Pavel ne atrage atenția la această dispoziție a legii, pentru că ea îndrumă la învierea cea mai importantă și timpul ei și arată că ea este prima în felul ei și baza pentru toate celelalte învieri viitoare. În dovedirea sa cu putere despre siguranța învierii, Pavel vestește triumfător: „Dar acum, Christos a înviat din morți, pârnga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos; dar fiecare la rândul cetii lui. Christos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Christos”. (1 Cor. 15: 20-23, *Am. Stan. Ver.*). Corespunzător faptului, că Isus Christos este pârnga celor adormiți în moarte, a fost înviat din moarte în 16 Nisan; aceasta a fost aceeași zi, când marele preot iudeu, în templul din Ierusalim, a oferit lui Iehova Dumnezeu snopul de grâu [sau măsura, omer-ul plin de bobi de grâu]. Conform legii lui Dumnezeu, după aducerea celei dintâi roade, a urmat strângerea și mâncarea roadei de mai târziu. Dacă Isus este cel dintâi al celor adormiți în moarte, aceasta însemnează deci, că alții adormiți la fel, mai târziu, la timpul hotărât de Dumnezeu, de asemenea vor învia.

¹⁶ În ziua a cincizecea după învierea Sa, a fost sărbătoarea Rusaliilor, când I s-a adus Domnului Dumnezeu în templu pârnga secerișului grâului. (Lev. 23:15-21). În această zi de Rusalii, urmașii consacrați ai lui Christos, au devenit în înțeleș spiritual vii pentru Dumnezeu, prin faptul că spiritul sfânt al lui Dumnezeu a fost turnat peste ei. Cu ajutorul acestui spirit turnat, apostolul Petru a îndreptat în aceeași zi atenția publică asupra unei alte dovezi despre înviere, care a fost dată mai înainte de aceea în scrierile ebraice. Petru a citat cuvintele profetice ale regelui David din Psalmul 16: 8-11 și a zis: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru, până în ziua de azi. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Christos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în iad, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui”. (Fapte 2: 27-32). *Iadul*, unde sufletul lui Isus, existența sa, nu a fost lăsat, a fost groapa și nu un loc fierbinte ca iadul chinului veșnic pentru cei nelegiuți. Cei ce se găsesc în „iad” sunt absolut morți și nu trăiesc undeva în suferințe. Din această stare a morții și a inconștienței a fost înviat Isus de Dumnezeu la viață, cum este prezis în Psalmul 16.

¹⁷ La câteva zile după Rusalii, Petru cel umplut de spirit a dat din vechile scrieri ebraice o altă dovadă despre învierea promisă a lui Christos Isus din cei morți, prin urmare, o altă precizare despre înviere. De data aceasta Petru a stat în fața sinedriului iudeu, care a condamnat pe Isus cu mai multe luni înainte de aceea, ca hulitor al lui Dumnezeu, la moarte. De la Petru s-a cerut

informație cum a vindecat un cerșetor, care a fost șchiop din naștere. Petru a răspuns sincer și pe față: „S-o știți toți, și s-o știe tot norodul lui Israel ! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Christos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este *piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului*. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4: 10-12). Petru citează aici din Psalmul 118: 22 și noi vedem, din felul cum a aplicat aceste cuvinte, că ele au prezis învierea lui Isus Christos.

¹⁸ Versetul pe care l-a citat Petru sună în legătură, după cum urmează: „Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit. *Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii*. Iehova a făcut lucrul acesta, și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Iehova; să ne bucurăm și să ne veselim în ea ! Mântuiește, Iehova, Te rugăm ! Dă izbândă, Iehova, Te rugăm ! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa lui Iehova”. (Ps. 118:21-26, *Am. Stan. Ver.*). În ce măsură prezice acest cuvânt biblic profetic o înviere ? Într-atâta că lepădarea pietrei de către zidari a însemnat moartea lui Isus Christos, în timp ce, prin înălțarea pietrei spre a fi capul unghiului clădirii este arătat spre învierea lui Isus dintre cei morți, la putere și slavă cerească.

¹⁹ În ziua a zecea a lui Nisan a anului 33 după Cr., patru zile înainte de paști, Isus a călărit după felul regilor iudei de mai demult în orașul Ierusalim, în timp ce noroadele au izbucnit în cuvintele Psalmului 118. Citim cu privire la aceasta în Matei 21:9-11: „Noroadele, care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau din urmă, strigau: *Osana (Mântuiește). Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului !* Osana în cerurile prea înalte !. Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare, și fiecare zicea : Cine este acesta ? Este Isus, Proorocul din Nazaretul Galileei, răspundeau noroadele”. La două zile mai târziu, Isus a avut în templu, cu preoții mai de seamă și cu bătrânii religiei, o convorbire în care El a atins punctul culminant cu un citat din Psalmul 118. „Isus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi că: *piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului: Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri ?* De aceea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. (Mat. 21:42-44). Tocmai înainte de ce a rostit Isus aceste cuvinte de înștiințare, El a dat pilda despre vie și a arătat în ea că prin lepădarea pietrei din partea zidarilor se înțelege moartea Sa violentă. Religioniștii iudei au recunoscut, că pe cine a înțeles Isus ca ucigași, ceea ce reiese din următoarele: „După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii, au înțeles că Isus vorbește despre ei”. – Mat. 21:45.

²⁰ Două zile mai târziu Isus a fost lepădat de către aceia, care au voit să fie ziditorii unui regat religios al iudeilor, ca o „piatră” fără valoare, de poticnire, care în clădirea împărăției nu are loc. Ei au pus să-L aresteze și au rugat apoi pe guvernatorul roman Pilat din Pont, că în locul lui Isus mai bine să le slobozească pe Baraba, un hoț și un ucigaș. Când Isus a fost expus privirii la adunătura de oameni de către Pilat cu cuvintele provocatoare: „Iată împăratul vostru !”, atunci au strigat conform raportului Bibliei: „Ia-L, ia-L, răstignește-L! Să răstignesc pe împăratul vostru ? le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul ! Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul, zis al Căpățânii, care în evreiește se cheamă Golgota. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc”. (Ioan 19:14-18). Așa a putut spune Petru iudeilor ,mai târziu: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe

care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui”. (Fapte 3:14, 15). Cu ajutorul Sfintei Scripturi și al faptelor, prin urmare, s-a dovedit că lepădarea pietrei de către zidari a cuprins și aceea de a duce la moarte pe Isus, ca nepotrivit de a fi Rege sau Cap.

²¹ În mod corespunzător, piatra din capul unghiului a cuprins, prin urmare, că piatra lepădată, da, adică Isus Christos, a trebuit să fie înviat din morți. Aceasta n-a putut-o face numai Iehova Dumnezeu, Marele Ziditor și Făcător al tuturor lucrurilor. Psalmul 118:23 a prezis că Iehova a făcut lucrul acesta, și așa a și fost. Când Isus a zăcut a treia zi mort în „iad”, Iehova a câștigat cauzei împărăției sale bunăstare, prin faptul că a salvat pe Fiul Său credincios, piatra, dintre cei morți și nu i-a lăsat sufletul în „iad”. Cu toate profețiile biblice, care au prezis aceasta, nu s-au așteptat la aceasta nici ucenicii lui Isus. De aceea învierea Sa a fost minunată în ochii lor, și aceasta pe drept, pentru că a fost cea mai mare minune a lui Dumnezeu. Ea a fost „lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”. – Efes. 1:19, 20.

²² Punerea pietrei lepădată ca și „capul unghiului”, n-a fost la sfârșit cu învierea Sa, ci a continuat la înălțarea Sa în cer, unde a fost ridicat ca Regele lumii noi făgăduite a dreptății, la dreapta lui Dumnezeu. Și aceasta a fost minunat în ochii ucenicilor, pentru că tocmai înainte de înălțarea Sa la cer, ucenicii L-au întrebat despre întemeierea împărăției Sale pe pământ, între izraeliți, iar înălțarea Sa i-a pus deci în mirare. (Fapte 1:1-11). La Rusalii, ei au început să înțeleagă aceasta, și Petru a explicat apoi turnarea spiritului lui Dumnezeu cu cuvintele: „Acesta este Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, și despre a cărui înviere noi toți suntem martori. Astfel a fost înălțat El la dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl duhul sfânt promis și l-a turnat peste noi, după cum îl vedeți și auziți”. – Fapte 2:32, 33, *An Amer. Trans.*

²³ În prima sa scrisoare către creștini, același apostol Petru, aduce profeția din Psalmul 118 în legătură cu cea din Isaia 28:16; prin urmare, acea profeție a lui Isaia a trebuit să se împlinească la învierea și înălțarea lui Isus în organizațiunea cerească a lui Dumnezeu, Sionul. Observați ce zice Petru: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească [la care Isus este piatra principală de unghi]... Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă, și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. (1Pet. 2:4-7). Profeția lui Isaia, pe care a citat-o Petru aici și care s-a adresat către „batjocoritorii” Ierusalimului, care au lepădat piatra, pe Isus Christos, sună: „De aceea ascultați Cuvântul DOMNULUI, batjocoritorilor, care stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim! ... Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cel ce crede, nu se va grăbi”. (Isa. 28:14-16). În această profeție a lui Isaia a fost, prin urmare, cuprinsă promisiunea unei învieri, învierea Capului organizațiunii principale a Sionului.

Premergătorii și Daniel

²⁴ Ce urmează deci din învierea lui Isus Christos, a temeliei puternice? Binecuvântarea altora din toate semințiile și națiunile, binecuvântarea cu o înviere din cei morți. Acest cuget pare a fi cuprins în Psalmul 45:16, deși nu este exprimat direct, când este scris acolo: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara” (*Am. Stan. Ver.*). Deoarece pronumele „tăi” în limba ebraică este de gen masculin, prin urmare, acesta se adresează Regelui uns al lui Iehova, lui

Isus Christos, la ai cărui părinți credincioși au aparținut după trup Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, regele David și alții, care toți au murit în credință în Dumnezeu și în scopul Său bun. Pentru că acești bărbați morți să poată lua locul de „copii” ai lui Isus Christos și să poată fi făcuți domni sau prinți pe întreg pământul, trebuie să fie aduși iarăși la viață pe pământ printr-o înviere. Întrucât ei devin „copii” ai Regelui Isus Christos, învierea lor la viață trebuie să se facă în baza faptului că El a murit pentru ei, și pe lângă aceasta prin puterea Sa de a învia morții, pe care i-a răscumpărat prin jertfa Sa.

²⁵ În felul acesta, străbunii Săi dobândesc viață prin El și El va fi tatăl lor nemijlocit. Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”. (Isa. 9:6, *Am. Stan. Ver.*). Isus Christos, Regele uns, n-a lăsat nici o îndoială despre aceea că străbunii Săi credincioși vor fi înviați la viață. Iudeilor, care n-au crezut în El și L-au lepădat, le-a zis: „Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară”. – Luca 13:28; Mat. 8:11, 12.

²⁶ Unuia dintre acești profeți, lui Daniel, pe care regele Dariu l-a făcut „căpetenia tuturor prinților împărăției Medo-Persiei, i s-a fâgăduit direct că va învia în timpul împărăției lui Dumnezeu, guvernată de Isus Christos. După ce îngerul lui Iehova a prezis „vremea sfârșitului”, „urâciunea pustiirii”, creșterea cunoștinței biblice și „vremea de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”, a zis credinciosului Daniel: „Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor”. (Dan. 12:1,4, 11, 13, *Leeser*). Daniel a fost în acel timp cam de o sută de ani și, deci, aproape de moarte. El a murit după al treilea an al lui Cir, care a urmat după Dariu. În decursul celor două mii patru sute de ani, care au trecut de atunci înapoi, el se odihnește în groapă și nu într-un presupus iad provizoriu, într-un loc uitat. Că el, la timpul hotărât al lui Dumnezeu va învia în partea sa de moștenire înseamnă, prin urmare, că el vine ca unul dintre „prinții pe întreg pământul”, din groapă, la viață pe pământ. Întrucât strâmtorarea fără precedent se dezvoltă repede și noi ne aflăm în timpul sfârșitului care ne aduce cunoștință mai mare, dar și „urâciunea pustiirii”, putem fi siguri că Daniel într-un viitor nu prea îndepărtat, va învia prin puterea învierii în moștenirea sa. Prin aceasta, el va deveni unul dintre „copiii” Marelui Prinț al păcii”, care din 1914 d.Cr. domnește activ la dreapta lui Iehova. Promisiunea făcută lui Daniel prin înger, este, pentru inimile noastre, o dovadă puternică pentru înviere.

²⁷ Întrucât iudeilor credincioși, prin scrierile ebraice inspirate, le-au fost raportate acestea și deoarece ei au fost urmași ai servilor credincioși ai lui Iehova, care au crezut într-o înviere viitoare, ei au așteptat în timpul lui Isus o înviere. Firește că ei n-au așteptat învierea lui Isus la timpul ei, la trei zile după moartea Sa violentă. Chiar și fariseii au ținut tare la credința că morții înviază din nou; și pe această credință desigur nu de aceea au avut-o, pentru că a învățat-o Isus. „Căci saducheii zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe când fariseii le mărturisesc pe amândouă”. (Fapte 23:8). De aceea a zis Pavel înaintea tribunalului judecătorului Felix: „Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci, și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a morților, a celor drepti și a celor nedrepti”. (Fapte 24:14, 15, 21). Prin urmare este clar că această expresie *înviere* a fost obișnuită printre iudei cu mult timp înainte de nașterea lui Isus.

„Anastasis” și însemnarea sa

²⁸ Să ne cugetăm la aceea că scrierile ebraice ale Bibliei s-au început a se traduce în secolul al treilea înainte de Christos în limba greacă obișnuită (sau *Koine*). Această traducere a fost cunoscută ca *Septuaginta* (LXX) grecească. După aceea au fost compuse și terminate cărțile Macabeilor în grecește, și anume cu cel puțin o jumătate de secol înainte de nașterea lui Isus. (64 î.Chr.). Aceste cărți ale Macabeilor au fost adăugate de către iudeii care au vorbit grecește, *Septuagintei* grecești. Cuvântul grecesc, care este tradus cu „înviere” este „anastasis”. El se află de mai multe ori în *Septuaginta* cea grecească și în cartea Macabeilor. Literalmente el înseamnă „o ridicare din nou” sau „a te scula”. Acest înțeles îl are cuvântul în Plângerile lui Ieremia 3:63, unde este scris: „Uită-Te când stau ei jos sau când se scoală [*anastasis*]. Eu sunt cântecul lor de batjocură”. Mai departe în Țefania 3:8. „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula [*anastasis*] la o mărturie: căci am hotărât să strâng neamurile să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele”. (*Septuaginta*, de C. Thomson, engl.). Apostolii lui Isus au citat în scrierile lor de multe ori din *Septuaginta* grecească; cuvântul *anastasis* le-a fost cunoscut și a fost întrebuințat de ei.

²⁹ În versetele pe care le-am citat mai sus din *Septuaginta*, *anastasis* nu se referă la învierea morților din gropi. În cartea a doua a Macabeilor însă el este întrebuințat în înțelesul acesta. În pasajul, la care se referă ierarhia romano - catolică pentru sprijinirea învățaturii sale despre „purgatoriu” și despre citirea slujbelor pentru cei morți, citim: „Nobilul Iuda însă a înștiințat norodul să se păzească de păcat, pentru că au văzut cu ochii lor urmările păcatului, la cei ce au căzut în război. Și după ce a adunat printr-o colectare printre oameni aproape 2000 de drahme argint, i-a trimis la Ierusalim, pentru ca să se aducă o jertfă pentru păcat. Și el a făcut foarte bine cu aceasta, deoarece s-a gândit la înviere [*anastasis*]. Căci dacă nu ar fi așteptat, că cei căzuți în război vor învia [verb: *anastenai*], atunci ar fi fost de prisos și o prostie să se roage pentru cei morți. Apoi s-a mai gândit și la aceea, că celui adormit în evlavie îi este păstrată cea mai minunată răsplată a îndurării - un cuget sfânt și evlavios ! De aceea a făcut el pentru cei uciși jertfa de ispășire pentru ca să fie izbăviți de păcatele lor”. – 2 Macabei 12:42-45, *An Amer. Trans.*; mai departe traducerea catolică *Douay*.

³⁰ Noi suntem de acord că aceste versete vorbesc despre „înviere”, dar nu despre un așa numit „purgatoriu” al torturii și chinului în flăcări și despre altele, cum a descris poetul italian Dante în „Comedia divină” a lui. În loc să plaseze pe cei morți într-o stare intermediară de purgatoriu între cer și iad, versetul 45 amintit mai sus vorbește despre morți ca de cei care n-au cunoștință, asemenea acelor care „adorm”. Speranța lor la viață nu constă din aceea să iasă dintr-un „purgatoriu” și să ajungă în cer, ci „să se ridice” din starea morții, din groapă. Iudeii din vechime au crezut în înviere la viață, pe acest pământ, și nu că vor ajunge în cer ca să fie spirite. Strângerea de bani pe care a făcut-o Iuda Macabeul pentru acei iudei căzuți n-a pricinuit nici o schimbare, nici în privința morală și nici religioasă la acei iudei morți, care au fost găsiți cu amulete de idoli sub veșmintele lor, ci aceștia se vor întoarce din gropi, cum au căzut în moarte. Eclesiastul 11:3 ne spune: „Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte în locul unde cade, acolo rămâne”. Ceea ce Iuda, fără sângele lui Isus Christos, a sperat să dobândească cu ajutorul banilor adunați pentru acei iudei căzuți, a fost cel mult o ispășire de umbră, o ștergere de umbră a păcatelor în contra legii mozaice, cum au dobândit-o iudeii în viață prin aceea că au adus animale de jertfă ca jertfă de ispășire pentru ei. (Lev. 4:1-35). Așa se poate

vedea, că, chiar dacă ierarhia romano - catolică numește cartea a doua a Macabeilor ca inspirată și ca parte a Sfințelor Scripturi, totuși ea nu sprijină învățătura despre un „purgatoriu”, unde sunt chinuite sufletele oamenilor după moarte.

³¹ În 2 Macabei 7:8-14 citim despre o mamă iudeică și torturarea celor șapte fii ai ei: „De aceea a suferit și acesta torturarea pe mai departe, întocmai ca și primul. Când a fost în agonie, a zis [regelui]: Tu om nelegiuit, tu ne iei acum viața trecătoare, dar regele lumii ne va învia (Verb: anastesei) la renaștere veșnică a vieții adevărate. După acesta a fost (batjocorit) al treilea... După ce și-a părăsit viața, ei au maltratată și au torturat pe al patrulea în același chip. Și pentru că el a fost aproape de moarte a zis: Ne mângâie dacă pierdem viața prin oameni, nutrind speranțele dăruite de Dumnezeu, că vom fi înviați [verb: anastesesthai] iarăși de El; căci pentru tine firește nu va exista înviere [anastasis] la viață”. (*An Amer. Trans.*; de asemenea *Douay*). Aceste versete au valoare istorică. Ele arată, că iudeii secolului al doilea înainte de Christos au crezut într-o reîntoarcere a morților la viață pe pământ, ca și creaturi omenești. Ele cuprind mai departe părerea de credință a iudeilor, că unii oameni sunt atât de nelegiuit de sadici, că Dumnezeu nu-i va învia printr-o înviere din moarte.

³² Dacă după părerea iudeilor, în timpul lui Isus „un criminal era atât de jos căzut în răutate încât pentru el nu exista nici o speranță la o înviere, atunci, în armonie cu credința amintită mai sus, se arunca cadavrul criminalului executat în văgăuna adâncă, îngustă, la sud de Ierusalim, care a purtat numele *Gheenna* sau *Valea lui Hinnom*. În adâncimile acestei prăpăstii înguste au fost aruncate corpuri animalice moarte și tot felul de alte murdării, pentru ca ce se putea arde din ele să fie distrus de foc. Flăcările gheenei au fost întreținute zi și noapte, și pentru a grăbi distrugerea arzătoare s-a aruncat pucioasă în flăcări. Dacă ceva trup animalic mort a rămas acățat de stânci ieșite în afară și a scăpat de ardere în acest loc fierbinte, a devenit un cuib al viermilor. Acești viermi au fost, prin urmare, mijloacele nimicirii și n-au murit până când au consumat substanța putrezitoare, descompusă. În trecut „gheena” a fost un loc al nimicirii prin foc sau viermi. Numai fantezii sucite religioase aduc gheena în legătură cu o chinuire a sufletelor oamenilor, care ar fi conștiente. În Biblie, dimpotrivă, gheena este întrebuințată ca un simbol al nimicirii veșnice sau al distrugerii acelor care sunt excluși de la o înviere. Isus a privit cu ochii Săi proprii, adeseori, în această gheenă în sudul Ierusalimului și a cunoscut scopul și întrebuințarea ei. El și ucenicii Săi de aceea au întrebuințat-o în vorbirile lor ca un simbol al nimicirii din care nu există înviere, dar niciodată ca un simbol de chinuire veșnică prin Diavol, în mijlocul focului și a pucioasei. De exemplu Isus a zis: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”. – Mat. 10:28, *Am. Stan. Ver.*, notă marginală.

³³ Gheena se deosebește de Hades sau de groapă pentru că din gheenă nu există înviere; ea însemnează o nimicire complectă a creaturii, nimicirea corpului și a sufletului. Spre a arăta că gheena arată contrarul vieții, Isus a zis mai departe; „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii, și să fii aruncat în focul gheenei”. (Mat. 18:9, *Am. Stan. Ver.*, margin.). Dacă aruncarea în gheenă este contrarul de la intrarea în viață, atunci gheena nu însemnează chin, ci moarte, ștergerea din viață. Isus a știut ce soartă groaznică este aceasta, și de aceea a proclamat o durere peste conducătorii fățarnici ai religiei: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă... Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Mat. 23:15,33, *Am. Stan. Ver.*, margin.). A fi fi

ai ghenei a însemnat: a fi fii ai nimicirii, adică a fi osândiți să sufere soarta finală a tatălui lor, a marelui șarpe, Satan, a Diavolului. Către perechea din timpul nou a acelor cărturari și farisei fățarnici, Christos Isus le va zice ca judecător: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!” (Mat 25:41). Unor astfel de răi de care nu te poți apropia, incorijibili, moartea și învierea lui Isus nu le aduce nici un folos.

³⁴ Cu toate că noi am tratat mai sus câteva versete din a doua carte a Macabeilor, noi totuși nu căutăm motivele noastre cele mai de încredere pentru speranța în învierea morților în aceste cărți neinspirate, apocrife. După cum am arătat în aliniatele de mai sus, scrierile ebraice inspirate de Dumnezeu, oferă un belșug de dovezi incontestabile că din timpul Edenului, omul s-a dat lui Satan, Diavolului și ca pedeapsă a căzut pradă morții. Dumnezeu a luat hotărârea să învie pe cei morți prin sămânța femeii, din gropile lor. Membrii rămășiței credincioase iudeie, în zilele lui Isus, au sperat, prin urmare, într-o înviere și iudeii care au vorbit grecește între ei, au întrebuințat cuvântul *anastasis*, care înseamnă *înviere*.

³⁵ Citind traducerea greacă Septuaginta a scrierilor ebraice au dat de verbul, care arată o sculare din morți, și din acest verb derivă substantivul *anastasis*. Verbul grecesc (*anastenai*) în sine însemnează : „a se ridica sau a se scula din nou” și așa este întrebuințat în Isaia 52:2, unde Iehova Dumnezeu zice Ierusalimului pustiit: „Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te [*anastechi*] și zidi pe tronul tău, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului!” (*Am. Stan. Ver.*). În Amos 9:11 Dumnezeu vorbește despre restatornicirea casei regale a regelui mort David prin Christos Isus, și noi citim acolo: „În vremea aceea voi ridica [verb tranzitiv, *anasteso*] din căderea lui cortul lui David, și-i voi drege spărturile, îi voi ridica [*anasteso*] dărâmăturile și-l voi zidi iarăși, ca în zilele de demult.”

³⁶ Când verbul grecesc este întrebuințat în legătură cu morții, are însemnarea de (tranzitiv) : „a ridica sau a învia la viață” sau (intransitiv) „a se scula” la viață. De exemplu citim din Isaia 26:19: „Cei morți vor fi înviați [*anastesontai*] din nou, da, cei din gropi vor fi înviați, și cei din țara aceasta vor fi umpluți cu bucurie; căci roua Ta este vindecare pentru ei; dar țara celor nelegiuți va cădea”. (*Septuaginta*). Și când profetului Daniel i s-a promis învierea, îngerul i-a zis: „Tu însă vino și mergi la odihnă; căci vor fi încă zile și ceasuri până la împlinirea de sfârșit. Și tu te vei scula [*anastesei*] la partea ta, la sfârșitul zilelor.” – Dan. 12:13, *Septuaginta*.

³⁷ În traduceriile latine ale Bibliei, cu care s-a început în secolul al doilea după Christos, *anastasis* a fost tradus cu *resurrectio*, ceea ce înseamnă *înviere*. Există câteva cazuri puține în literatură, unde se spune despre cineva, care s-a sculat la viață, că el a *înviat*, de la sine, și anume pentru că traducerea veche latină a întrebuințat cuvântul *resurge*, pentru a arăta ridicarea la viață, și din acest verb latin vine cuvântul englez *resurrection*. În englezește înseamnă astăzi, de fapt, cuvântul *resurge*: *a se ridica din nou sau a fi ridicat*. Pe de altă parte, în traducerea latină, pentru expresia *a trezi la viață sau a învia*, stă cuvântul *resuscitare*. Când Isus a înviat dintre cei morți, a fost, prin urmare, *înviat (resurged)*. (Mat. 17:9, 23; 20:19, Ioan 20:9, *Vulgata latină*). Și când Dumnezeu a ridicat pe Isus din morți l-a înviat („*resuscitated*”). (Fapte 2:32; 13:33, *Vulgata latină*). Când Isus a vorbit de ridicarea morților în ziua din urmă a zis că îi va învia (*resuscitating*). – Ioan 6:39, 40, 44, 54, *Vulgata latină*.

³⁸ Studiul de mai sus al anumitor cuvinte poate că unora li se va părea obositor, totuși, este necesar pentru a putea înțelege cum a fost înțeleasă și exprimată tema învierii în diferite limbi. Mai departe, pentru noi, este un ajutor de a înțelege bine subiectul în limba noastră proprie.

„O înviere mai bună”

³⁹ Întrucât noi am dăruit destulă atențiune învierii viitoare a bărbaților credincioși și a femeilor credincioase din timpul vechi, să examinăm acum ca exemplu Evrei 11:35. În versetele premergătoare ale acestui capitol al unsprezecelea, Pavel a descris pe scurt marile fapte ale credinței din partea servilor lui Iehova din timpul vechi, începând de la Abel până la Daniel și cei trei tovarăși evrei ai săi, în Babilon. Apoi apostolul scrie: „femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați [*anastasis*]: unii ca să dobândească o înviere [*anastasis*] mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți” (Evr. 11:35. *Am. Stan Ver.*) Aceasta arată că credincioșii din timpul vechi au crezut în înviere. În acel timp, „femeilor le-au fost înviați morții iarăși la viață”, nu numai în ce privește speranța lor de o înviere viitoare sub împărăția lui Dumnezeu, ci prin profeții lui Dumnezeu, pe care i-au crezut, așa încât au căutat ajutor la ei. Așa a primit văduva din Sarepta, care l-a găzduit pe Ilie când a stat în țara Sidonia, în timpul foametei celei mari, pe fiul ei mort înapoi, printr-o înviere care a fost îndeplinită de Ilie. Sunamita, care a primit în mod iubitor pe Elisei, pe urmașul lui Ilie, în casa ei, și-a recăpătat copilul mort, printr-o înviere făcută de Elisei. (1 Regi 17:17-24, Luca 4:25.,26; 2 Regi 4:18-37) Da, și Avraam a primit așa zicând pe Isaac, pe fiul său, din moarte înapoi când l-a dezlegat, l-a luat jos de pe altarul de jertfe și în locul lui a jertfit un berbec; „căci se gândea că Dumnezeu este în stare să învie pe oameni chiar și din morți. De acolo l-a primit el deci înapoi prin aceea ce a fost o asemănare despre înviere.” – Evr. 11:19, *Moffatt*.

⁴⁰ Învierile amintite au fost tablouri închipuitoare și au prefigurat învieri mai mari din viitor. Învierea pe care au căutat-o credincioșii timpului vechi, prin faptul că au refuzat să dobândească eliberare prin necredincioșie și în loc de aceasta mai bine s-au lăsat torturați până la moarte, va fi „o înviere mai bună” decât acele învieri ale tablourilor închipuitoare. Cum așa? Isaac, care vorbind figurativ a fost adus îndărăt din morți, și copiii treziți de Ilie și Elisei la viață au fost chemați înapoi în viață în decursul lumii vechi, stăpânită de Satan Diavolul. Ei n-au fost răscumpărați încă de Cristos Isus și au rămas, prin urmare, sub osândirea care duce la moarte, moștenită de la Adam. Deci, a fost de neînălțurat că ei, cu imperfecțiunile lor, s-au făcut mai bătrâni și în cele din urmă s-au întors iarăși înapoi, în starea morții.

⁴¹ „Învierea mai bună” a servilor credincioși ai lui Dumnezeu din timpul vechi va fi deci în următoarele privințe mai bună: Ea va fi adusă la îndeplinire prin Isus Christos, care a murit și a înviat din morți spre a pune temelie pentru învierea omenirii. (Ioan 5:25-29) Ea va avea loc într-un timp când Iehova Dumnezeu domnește prin Isus Christos ca Rege și această înviere va deschide acelora calea la viață veșnică pe pământ, sub stăpânirea regală a lui Dumnezeu. (Apoc. 11:15-18), Prin ascultare față de împărăție pot fi dezlegați cu totul de osândirea păcatelor și pot fi îndreptățiți la viață veșnică în lumea nouă. Afară de aceasta, din cauza credincioșiei și a neprihănilor lor față de Dumnezeu, pe care au dovedit-o în vechime până la moarte, sunt înaintea celorlalți oameni care vor fi restatorniciți la viață pe pământ. Mai departe, Regele Christos Isus care face pe acești credincioși înviați ai timpului vechi copii ai Săi, îi va „pune prinți peste întreg pământul”, ca reprezentanți văzuți ai împărăției Sale, înaintea celorlalți oameni. (Ps. 45:16). În cazul tuturor acelora din „învierea mai bună” se vor aplica cuvintele lui Isus: „Eu sunt învierea și viața.:. Oricine trăiește, și crede în mine, nu va muri niciodată”. – Ioan 11:25, 26.

⁴² O dezbatere pe mai departe a celorlalte trăsături ale învierii, rămâne rezervată unui articol de completare, în ediția următoare a „*Turnului de Veghere*”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de două motive întemeiate avem pentru a putea nădăjdi într-o înviere ?
2. Ce posedăm mai departe ca mărturie pentru adevărul învierii ?
3. Cărui scop îi servește de a explica fapte cu privire la înviere ?
4. Cum a arătat Dumnezeu în Eden la o înviere ?
5. Cum aduce Petru potopul zilelor lui Noe în legătură cu învierea ?
6. La ce botez se referă Petru aici, care face necesară o înviere ?
7. Pe care promisiune i-a dat-o Dumnezeu mai întâi lui Avraam ? și de ce depinde realizarea sa ?
8. Ce minune a fost de lipsă pentru nașterea lui Isaac ? și ce i-a ajutat lui Avraam la jertfirea lui Isaac ca să rămână în picioare în încercare ?
9. Ce fel de dramă profetică a reprezentat aici Avraam ? și cum este adevărit aceasta de către Pavel ?
10. Credința în care minune a fost întărită prin aceasta ? și la ce a privit Avraam ?
- 11, 12. La ce dovadă a învierii în scrierile ebraice a îndreptat Isus pe saducheii iudei, și pentru ce ?
13. În ce măsură este Iehova un Dumnezeu al celor vii, dacă atâția sunt morți?
14. Care lege scrisă de Moise în Leviticul 23 a prefigurat învierea ?
15. Pentru ce a numit Pavel pe Christos cu drept „pârğa” celor adormiți (în morminte)? și ce mai arată această expresiune ?
16. Pe care dovadă a învierii din scrierile ebraice a explicat-o Petru la Rusalii?
17. Pe care profeție despre înviere a citat-o înaintea sinedriului ?
18. În ce fel a prezis acest text biblic o înviere ?
19. Cum s-a împlinit Psalmul 118 la intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim și cum a arătat Isus ce s-a înțeles cu lepădarea „pietrei” ?
20. Cum dovedim pe baza faptelor că lepădarea pietrei de către zidari a însemnat omorârea lui Isus ?
21. Pe ce minune s-a sprijinit așezarea pietrei de cap al unghiului ? și de ce a fost aceasta minunat în ochii lor ?
22. Ce a însemnat mai departe, că piatra a fost făcută capul unghiului ?
23. Cum arată Petru în epistola sa cea dintâi, că Isaia 28:16 presupune o înviere ?
24. Cum se va realiza Psalmul 45:16 în armonie cu cele de mai sus ?
25. Cum a arătat Isus iudeilor necredincioși, că acei credincioși din timpul vechi vor fi înviați?
26. Cum i s-a dat lui Daniel direct o promisiune de înviere ? și pentru ce este ea aproape de împlinirea sa ?
27. Din care fapte reiese clar că, cu mulți ani înainte de nașterea lui Isus „noțiunea „înviere” a fost cunoscută iudeilor ?
28. În ce fel au cunoscut iudeii, în zilele lui Isus, cuvântul grecesc „anastasis”, și ce însemnează acest cuvânt literalmente ?
29. În ce legătură este întrebuințat în 2 Macabei cuvântul „anastasis” ?
30. Pentru ce nu oferă 2 Macabei 12:42-45 nici o dovadă pentru un „purgatoriu” sau pentru ștergerea adevărată a păcatelor celor morți prin străngeri de bani ?
31. Ce arată 2 Macabei 7:8-14 cu privire la părerile privitoare la înviere ?

32. Cărui scop i-a servit gheena, și ce a simbolizat ?
33. Cum este diferită Gheena față de Hades sau groapă? și de ce i-a făcut Isus pe religioniști ipocriți?
34. Unde căutăm dovezile cele mai de încredere ale învierii?
35. Cum ajungem noi prin verbul, de la care derivă „anastasis”, la o înțelegere a însemnării literale a cuvântului „anastasis” ?
36. Ce înseamnă acel verb grecesc când este întrebuințat în legătură cu cei morți?
37. Cum au redat traduceri latine expresiile pentru trezirea și învierea morților?
38. Ce valoare are pentru noi studiul de mai sus al anumitor cuvinte?
39. Cum au primit în timpul vechi unele femei pe morții lor iarăși printr-o înviere?
40. Ce au fost acele învieri? și prin ce le-au fost puse margini?
- 41, 42. În ce măsură va fi deci „învierea mai bună” mai aleasă?

ESCROCHERIA RELIGIOASĂ

Cel mai crud și seducător dușman public cunoscut este dușmanul care folosește religia pentru a întreprinde o escrocherie, înșelând poporul prin aceasta și făcând ca numele Atotputernicului Dumnezeu să fie batjocorit, și făcând astfel religia cea mai mare escrocherie inventată și practică vreodată. Există numeroase sisteme ale religiei, dar cel mai subtil, necinstit și dăunător pentru omenire este cel care în general este etichetat „religia creștină”. De ce? Deoarece ea are aparența de a fi un devotament de închinare față de Cel Suprem al universului. Prin aceasta, ea induce în eroare multe persoane sincere și oneste. Examinează cu atenție, ceea ce se numește „religia creștină” și ceea ce este Creștinismul real, sunt diametral opuse unul altuia. Cele mai multe persoane din țărâmul Creștinătății au fost conduse să creadă că cele două lucruri sunt unul și același lucru, dar prin lipsa generală de cunoaștere a faptelor, oamenii continuă să fie răniți mult. Nimeni nu va obiecta că cel mai mare dușman public este cel care acționează cu o înfățișare dreaptă, dar care este necinstit, aduce batjocură asupra numelui lui Dumnezeu, denaturează scopul lui Dumnezeu și apoi jefuiește oamenii de banii lor, de pacea minții lor, de libertatea lor de exprimare și gândire și de oportunitatea lor de viață veșnică în noua lume a neprihăririi lui Dumnezeu.

În mai mult de șaisprezece secole de practică a așa-numitei „religii creștine” lumea a atins în mod incontestabil acea perioadă descrisă în Biblie în aceste cuvinte: „Dar să știi că în zilele din urmă vor veni timpuri periculoase. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloiali, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoțiune sfântă, dar negându-i puterea; și de aceștia depărtează-te. Și, așa cum Iane și Iambre i s-au împotrivit lui Moise [înaintea lui Faraon în Egipt], tot așa și aceștia se împotrivesc mereu adevărului, fiind oameni cu mintea coruptă, dezaprobați în ce privește credința. Totuși, ei nu vor mai face progrese, căci nebunia lor va fi foarte clară pentru toți, așa cum a fost și nebunia celor doi oameni”. – 2 Tim. 3:1-5, 8, 9.

Vă rog, acum, să nu vă confundați Creștinismul cu această așa-numită „religie creștină”. Aceasta din urmă lucrează în numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, dar este în întregime împotriva lui Cristos și a Regatului Său, singura speranță a omenirii. Religia etichetată „religia creștină” este o escrocherie inventată de Satana Diavolul pentru a defăima numele Dumnezeului Atotputernic și este practică de oameni, dintre care unii sunt cinstiți și sunt practicanți ai acesteia pentru că au fost influențați să creadă că ea este dreaptă, în timp ce alții știu că greșesc și că fac o escrocherie oamenilor. Acești oameni din urmă sunt dublu de

periculoși pentru interesele rasei umane. Deoarece numele lui Cristos a fost și este folosit pentru a face o mare înșelăciune oamenilor, escrocheria astfel practică astfel este cea mai mare dintre toate. Deci, ceea ce spunem aici nu este un atac asupra oamenilor, ci este un atac asupra celei mai subtile și diabolice înșelăciuni care a existat vreodată.

Cristos Isus este Capul sau începutul Creștinismului, pentru că el conduce, iar alții urmează în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Titlul *Cristos* înseamnă *Uns*, iar în Biblie înseamnă Cel care este însărcinat să îndeplinească scopul lui Dumnezeu. Absolut niciodată Isus Cristos nu a început așa-numita „religie creștină”. Spre deosebire de cei care practică această „religie creștină”, Isus ascultă întotdeauna cu strictețe poruncile Dumnezeului Atotputernic, Tatăl său. El i-a instruit pe discipolii săi credincioși în Cuvântul lui Dumnezeu. După învierea sa din morți, spiritul sfânt al Tatălui Său, adică forța invizibilă activă a lui Dumnezeu, a venit asupra apostolilor credincioși ai lui Isus și ei au înțeles adevărul, deoarece nu era posibil ca ei să-l înțeleagă mai devreme de ziua Cincizecimi din anul 33 d.Cr. În numele lui Dumnezeu și al Cristosului Său acei oameni credincioși au mers „din casă în casă”, învățând oamenii și predicându-le că sângele vărsat al lui Isus Cristos oferă prețul de răscumpărare pentru om din condamnare, și că este scopul lui Iehova Dumnezeu de a da viață celor care cred în Cristos Isus și care calcă pe urmele Lui.

Fiindcă acei oameni au spus în mod liber oamenilor adevăr despre Cristos, religioniștii dintre evrei au atacat apostolii, i-au adus în instanță și au întrebat: „Cu ce putere sau în numele cui ați făcut aceasta?” Unul dintre acei apostoli credincioși ai lui Isus Cristos a răspuns cu aceste cuvinte: „Să știți voi toți și tot poporul lui Israel că în numele lui Isus Cristos din Nazaret pe care voi l-ați crucificat, dar pe care Dumnezeu l-a sculat din morți, da, prin el stă omul acesta sănătos aici, în fața voastră. El [Cristos] este piatra pe care voi, zidarii, ați considerat-o un nimic și care a devenit capul unghiului. Și în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvați”. - Fapte 4: 7, 10-12.

Pe perioada rămasă a carierei pământești a apostolilor ei au continuat să propovăduiască poporului despre Isus Cristos, crucificarea și învierea sa și venirea împărăției sale ca singura speranță a omenirii. Mulți dintre oameni au auzit și au crezut. Pentru a contracara lucrarea apostolilor lui Cristos, Satan Diavolul a început să construiască o organizație anticristă în care au fost atrași mulți oameni. Oameni ambițioși și-au asumat conducerea printre aceia care odinioară începuseră să calce pe urmele lui Cristos. Acești oameni ambițioși și egoiști au devenit învățători și conducători ai organizației, iar apoi au etichetat organizația lor „biserica creștină” și, bineînțeles, doctrinele și practicile acesteia, au fost, din acel moment înainte, denumite „religia creștină”. (Faptele 20:29, 30). Domnul îi avertizase pe ucenicii Săi despre venirea antihristului, adică cei care înșeală oamenii în numele lui Cristos. (2 Ioan 7). Astfel de înșelători se manifestau deja în zilele apostolilor. (2 Tes. 2: 7). Astăzi, în acest an 1947, organizația religioasă care își are sediul la Vatican, în peninsula italiană și în apropiere de Roma, se numește pe sine „biserica creștină” cu „religia creștină” și domină religia Creștinătății.

Vaticanul a condus odată Roma din punct de vedere politic. Când Roma era păgână pe față, a devenit o putere mondială, practicând religia Diavolului. În cursul timpului Roma Păgână a înflorit în ceea ce a devenit Roma Papală, Romă care a fost utilă în inventarea a ceea ce se numește „religia creștină”, o religie de fuziune. Aici remarcăm câteva fapte istorice asupra acestei chestiuni pentru a arăta că Roma era întotdeauna sub religia Diavolului, fapte pe care le cităm din *The Americana*:

„RELIGIA ROMANĂ. Din momentul în care religia romană apare în zona istoriei tradiționale și înregistrate, se pare că ea a fost constant și progresiv supusă unor influențe variate, atât interne cât și externe, și că a trecut prin multe schimbări. . . . Esențialmente, ideile religioase primitive ale popoarelor indo-europene erau destul de asemănătoare. Chiar și religia romană, în zilele când Roma era guvernată de regi și începuse deja să dezvolte ritualuri complicate și mituri complexe, ea păstra încă o similitudine sugestivă cu cea a Indiei. . . . Zeii timpurii romani au fost personificarea elementelor naturii. Vechile zeități romane și ființele supranaturale ale vieții lor nomade, patronii vânătorii și spiritele păzitoare ale munților, râurilor, pământului, cerului și ale cerurilor mai de sus, și-au asumat treptat atribute mai clare. . . . Zeitățile

și obiceiurile și practicile religioase ale tuturor triburilor din Italia de origine indo-europeană, care erau destul de asemănătoare, au devenit treptat acceptate în Roma. Firește, pe măsură ce Imperiul Roman s-a extins și a devenit mai cosmopolit, sistemul său religios a devenit, de asemenea, mai amplu și mai cuprinzător. După ce a absorbit zeitățile Peninsulei Italice, obiceiul de absorbție a devenit, pentru Roma, obligatoriu și panteonul Orașului Imperial, întinzându-și brațele de caracatiță în toate direcțiile, spre limitele deja lărgite ale domeniului roman în rapidă expansiune, și chiar dincolo de el, a adus în Roma noi crezuri, noi zeități și noi filosofii religioase. În astfel de condiții, puține dogme religioase sau chiar niciuna nu puteau exista; și nici nu au existat. . . . Astfel, Roma eclesiastică a devenit cosmopolită și eclectică, ca și Imperiul Roman însuși. Acesta este alt mod de a spune că viața religioasă a comunității romane se schimba în mod constant, pe măsură ce procesul de extindere a continuat.

„...Diana, zeița lunii, sub un nume sau altul și cu atribute diferite, divinitatea favorită a atâtor popoare nomade vânată, și foarte probabil, zeitatea principală a romanilor nomazi, a cedat locul mamei pământului, producătorul, zeitatea caracteristică a unui popor agricol ... Jupiter, zeul cerului, al regiunilor înalte și al tunetului, a uzurpat cel mai important loc deținut de Diana, mama lunii, devenind zeitatea titulară a romanilor și zeul suprem al raselor latine, unite sub influența imperială a Romei ...

"...Iuno, omologul feminin al zeității supreme și definiția presupuselor calități feminine ale cerului. Cu alte cuvinte, ea nu este decât o subdiviziune a lui Jupiter însuși, a cărei soră și soție este reprezentată, în mitologia romană, a fi...

„Alături de Jupiter și Juno, consoarta sa regală, cel mai mare zeu al statului roman era Marte... patronul războiului, ... Marte, care a fost onorat în special în martie și octombrie, a fost patronul deschiderii și închiderii campaniilor de război și ale sporturilor legate de acestea...

„... În această perioadă timpurie a vieții poporului roman, preoția superioară pare să fi fost aproape în mod inseparabil legată de nobilimea și conducătorii regali, dintre care cei din urmă începuseră deja să susțină că descind dintre zei. Și semințele închinării la strămoși fuseseră deja semănate, un obicei care mai târziu urma să zeifice regi și împărați, ca reprezentanți legali și de facto ai zeilor pe pământ...

„...Părea foarte mult ca și cum vechea religie era pe punctul de a se prăbuși când înființarea imperiului [roman] a salvat-o pentru moment. Pretinzând că conduc prin drept divin și descendență directă din zei, a fost foarte mult în interesul împăraților să susțină o religie de stat; lucru pe care l-au făcut la o scară magnifică, aducând în biserica națională toți ofițerii, angajații și dependenții guvernului. Biserica de stat, în această ultimă etapă, era o fraternitate imensă, toți membrii ei fiind obligați, în virtutea funcției lor, s-o susțină. Această renaștere a religiei antice romane a fost, prin urmare, mai puțin religioasă decât politică. . . . Ideile religioase babiloniene, grecești, asiriene, egiptene și estice au fost binevenite în Roma. Marea Mamă Pământ a Asiei Mici [deci, a Babilonului] și Isis, zeița mamă a Egiptului, nu numai că au fost introduse în Roma, ci adorarea lor, însoțită de un ritual elaborat și ceremonial, a devenit aproape universală în întregul Imperiu Roman; și o așa rădăcină fermă a prins între masele poporului roman și ale națiunilor estice sub dominația Romei încât primii misionari creștini au întâmpinat mari dificultăți în eradicarea ei.

„... Această nebunie pentru zeități străine a mers până la extreme neauzite, mergând chiar până în Persia, din care a fost introdus marele zeu al soarelui, Mitra, cu închinarea sa mistică elaborată, care a devenit foarte populară în Orașul Imperial...Astfel Roma, scăldată în filosofie, scepticism, misticism, emoționalism și stoicism, fără nimic solid de care să se ancoreze, s-a îndreptat spre stâncile naufragiului religios național... pentru dezvoltarea credinței catolice” . - Citat din *The Encyclopedia Americana*, Volumul 23, paginile 641-645.

„Zeii” menționați în citatul de mai sus nu sunt altceva decât ceea ce Sfintele Scripturi numesc „demoni”, peste care Satan Diavolul este „prințul demonilor”. (Mat. 12: 24-28, *Am. Stan.Ver.*). Cât de șocant ar părea pentru sensibilitatea creștină, „credința catolică” menționată mai sus a căzut pradă și a preluat religia demonică diversificată și a denaturat doctrinele creștine pentru a încerca să le facă să se potrivească cu doctrinele demonilor, pentru a forma așa-numita „religie creștină”. Apostolii credincioși ai lui Isus Cristos au văzut că religia anticristă avansa în vremea lor și i-au avertizat pe frații lor împotriva ei. Curând după ce ei au trecut de pe pământ în moarte, „prințul demonilor” a avut grijă ca ceea ce a început

ca organizație creștină să fie coruptă și a transformat-o în ceea ce a fost numit de atunci „Creștinătate” cu „religia ei creștină”, dominată în principal de sistemul religios romano-catolic.

La Proverbe 29:25 Domnul Dumnezeu ne avertizează prin aceste cuvinte: „Frica de om aduce o cursă; dar cine își pune încrederea în Domnul va fi în siguranță”. Omul care se teme că poate pierde o onoare umană sau alt lucru pe care îl consideră valoros dacă nu urmărește un curs compromițător și nu fuzionează cu această lume în mod sigur va cădea în capcana lui Satan. Oamenii ambițioși egoiști sunt duși cu ușurință în capcana lui Satan. Fără îndoială, unii lideri la început în ceea ce este cunoscut sub numele de organizația „Bisericii Catolice” au fost sinceri, dar fiind ambițioși pentru onoare între oameni și temându-se să nu piardă prin persecuție ceea ce aveau, au căzut repede pradă lingușirii Diavolului, care a avut grijă ca s-o aibă din belșug. La aproximativ trei sute de ani după moartea apostolului Petru și în zilele împăratului Constantin și după aceea, a fost organizată „Ierarhia Jurisdicției” romano-catolice. Și după ce a trecut încă o vreme și oamenii au fost ținuti în ignoranță față de adevărul biblic, a fost o chestiune ușoară să înșele oamenii cuprinși de teamă și creduli să creadă că un om pe care ei au fost învățați să-l onoreze ca papă și șef al Ierarhiei este succesorul apostolului Petru, Petru despre care s-a spus că este piatra de temelie pe care este construită biserica lui Cristos. Oamenii au fost astfel induși să creadă o minciună mare și dăunătoare, și să se supună orbește unei religii fuzionate. Efectele acestui lucru se simt până în prezent, și aceasta este una din dovezile convingătoare că escrocheria religioasă este cea mai mare și mai condamnată din toate escrocheriile. Numai Atotputernicul Dumnezeu, prin Regele Său Isus Cristos, va pune capăt complet și pentru totdeauna acestei escrocherii religioase la bătălia Armageddonului.

ILIE, DECONSPIRATORUL BAALISMULUI

Când Ahab a urcat pe scaunul de domnie al lui Israel și a luat de nevastă pe păgâna Izabela, religia de stat s-a scufundat și mai mult. Închinării deja idolatre a vițelilor de aur i-a fost adăugat ceva nou în calea demonismului. Acel plus a fost închinarea la Baal. Deși surprinde politicienii de azi, această introducere de „mai multă religie” nu a pus națiunea în relații bune cu Iehova Dumnezeu. Din păcate, nu; pentru că raportul divin declară că acțiunea lui Ahab „a făcut mai mult să provoace pe Domnul Dumnezeu lui Israel la mânie decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui”. (1Regi 16: 33). Dumnezeu și-a făcut cunoscută furia prin limbajul aspru al profetului său Ilie; și aceste cuvinte Iehova le-a susținut cu o acțiune mai puternică. Întorcând timpul pentru a examina demascarea Baalismului de către Ilie va fi mai mult decât o lecție din istoria antică; aceasta va dezvălui evenimente profetice care și-au aruncat umbra lor până în secolul al XX-lea, avertizând versiunea modernă a Baalismului Creștinătății.

Dintr-o dată, Ilie Tișbitul, din „Tișbe în Galaad”, apare înaintea regelui Ahab, ca să-l confrunte cu aceste cuvinte înspăimântătoare: „Nu va mai fi nici rouă nici ploaie în acești ani, ci după cuvântul meu”. (1Regi 17: 1). La fel de brusc dispărea profetul, înlăturând orice represalii pe care împăratul le-ar putea pune în joc și lăsându-l frustrat și fierbând în interior. Regele Ahab a cutreierat propria țară și cea a națiunilor vecine pentru a-l localiza pe Ilie. Căutare fără rezultate. Se putea spune că profetul „a dispărut sub pământ” în activitățile sale Teocratice. Mai întâi el s-a ascuns lângă pârâul Cherit, la est de Iordan, unde, de două ori pe zi, corbii aduceau pâine și carne profetului. Când pârâul a uscat, Ilie a fugit la Sarepta din Sidon, unde a fost hrănit în mod miraculos de o văduvă al cărei grâu puțin într-un butoi și un pic de ulei într-un urcior au fost pentru multe zile. În acest punct de oprire, Ilie a realizat un miracol de înviere: fiul văduvei a murit și când femeia tulburată a strigat la el în disperare profetul s-a întins peste copil și s-a rugat lui Iehova Dumnezeu și copilul a înviat. – 1 Regi 17:17-24.

În tot acest timp, seceta a continuat fără întrerupere. Poate că la început Ahab și Izabela au considerat-o ca fiind doar o altă perioadă secetoasă caracteristică acelei țări. Dar, pe măsură ce lunile aspre s-au transformat în ani mai uscați, împăratul și regina urmau să-și amintească mai des cuvintele profetului și să-l învinuiască cu amărăciune și să-l caute în mod răzbunător. Dar, pe măsură ce lucrurile au evoluat, Ahab nu l-a găsit pe Ilie; Ilie l-a găsit pe Ahab. În cel de-al treilea an fără rouă și fără ploaie, Ilie s-a arătat

public, unde în curând l-a întâlnit pe Obadia, cel care se temea de Dumnezeu. Nu a fost acesta omul care a ascuns și a hrănit o sută de profeți ai lui Iehova când Izabela setoasă de sânge a condus o campanie de ucidere împotriva slujitorilor lui Dumnezeu? Da; astfel Ilie a poruncit acestui om să meargă să-l informeze pe Ahab despre prezența sa. Dar abilitatea lui Ilie de a se feri de capcana întinsă pentru el de Ahab a fost bine cunoscută, atât de mult încât Obadia a strigat: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că nu este națiune sau regat în care domnul meu să nu fi trimis să te caute.” El și-a exprimat apoi teama că după ce-l va informa pe Ahab, Ilie va dispărea, și furiosul Ahab îl va ucide. Cu toate acestea, Obadia a dus mesajul. – 1 Regi 18:1-16.

A fost un moment tensionat când Ahab a fost încă o dată față în față cu Ilie. Regele a spulberat tăcerea: „Tu ești cel ce tulburi pe Israel?” Înapoi în dinții lui Ahab, Ilie a aruncat acuzația, marcându-l ca cel ce tulbură, din cauza întoarcerii sale către Baalism. Profetul a accentuat această problemă, cerând ca Ahab să strângă Israelul la Muntele Carmel și specificând ca preoții lui Baal să participe. A fost convocată adunarea; scena a fost așezată. Ilie, o figură solitară pentru închinarea lui Iehova desemnat să se opună celor 450 de preoți ai lui Baal, înaintează. Cuvintele sale de deschidere voalează doar ușor un sarcasm: „Cât timp veți oscila între două opinii? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-l; dacă este Baal, atunci urmați-l pe el”. (Însăși semnificația numelui lui Ilie face clară poziția sa, ea fiind „Dumnezeul meu este Iah”). Se pare că Ilie a făcut aluzie celor două secte religioase favorizate de stat: închinarea la vițel și Baalismul. Închinarea la vițel, deși idolatră, se presupune că este o închinare la Iehova prin acele simboluri. Baalismul, pe de altă parte, a fost un demonism complet. Ilie batjocorea instabilitatea și nestatornicia poporului în închinare. Dar acum tensiunea crește. Ilie propune un test între Iehova și Baal. Doi viței urmează să fie înjunghiați și pregătiți pentru jertfă, dar focul nu trebuie atins de lemne. Preoții religioși vor chema pe Baal să mistuie prin foc vițelul lor; Ilie va face o cerere similară lui Iehova cu privire la celălalt vițel. Poporul a spus în judecată: „Este un test corect!” - 1 Regi. 18: 17-24; *An Amer. Trans.*

Preoții și-au pregătit vițelul și au strigat la Baal să-l mistuie. Nici un răspuns. Odată cu trecerea timpului, frenezia religioasă a crescut și au sărit în jurul altarului lor. Nici un răspuns de la Baal. Până la amiază, Ilie a stat în tăcere, urmărind, apoi și-a bătut joc: „Strigați cu voce tare: căci este un dumnezeu; poate că vorbește, sau urmărește, sau se află într-o călătorie sau doarme și trebuie trezit.” Acest lucru nu a ajutat prea mult temerile religioase; batjocurile au pătruns adânc și au rănit susceptibilitățile religioase. Preoții lui Baal au fost îndemnați la strigăte mai tari și s-au tăiat cu cuțite până când trupurile lor au fost scăldate în propriul lor sânge. După-amiază, ei s-au învârtit și au deformat altarul. Baal nu răspunde. Cu siguranță nu. Baal a existat numai în imaginația religioniștilor creduli. Preoții epuizați au renunțat. - 1 Regi. 18: 25-29.

După ce Ilie a pregătit un altar și vițelul și lemnul de dedesubt, a poruncit să se toarne peste jertfă patru butoaie de apă. Acest lucru făcut o dată, el a poruncit să se repete. Și pentru a treia oară, butoaiele s-au umplut și apa a fost adusă peste ofrandă, până când apa a înmuiat jertfa și lemnul și a umplut șanțul în jurul altarului. Apoi, în contradicție cu repetițiile și strigătele zadarnice și cu țipetele și trucurile preoților lui Baal,

Ilie s-a rugat simplu ca Iehova să-și facă cunoscută marea Sa putere. Imediat focul a căzut din cer și a mistuit nu numai vițelul, ci și lemnul, pietrele altarului și praful. Chiar și apa din șanț a fost stoarsă. Iehova a fost proclamat ca Dumnezeu adevărat; preoții supărători au fost uciși la pârâul Chison. - 1 Regi. 18: 30-40.

Cu tulburătorii plecați și cu puterea Baalismului zdrobită temporar, Dumnezeu a pus capăt secetei care a pârjolit țara timp de trei ani și jumătate. (Luca 4: 25; Iacov 5:17). Ilie a urcat pe vârful Carmelului și a poruncit slujitorului său să meargă într-un punct de observare și să privească asupra a ceea ce este acum Marea Mediterană. Servitorul nu a văzut nimic. A mers de șapte ori, și a șaptea oară a văzut un nor mic ridicându-se din mare. Ilie l-a grăbit să meargă să-l avertizeze pe Ahab despre ploaia care urma să vină. Curând, cerurile s-au înnegrit cu nori, iar vântul din ce în ce mai puternic învârtea masele întunecate într-o furtună adunată. A urmat o ploaie torențială. - 1 Regi. 18: 41-46.

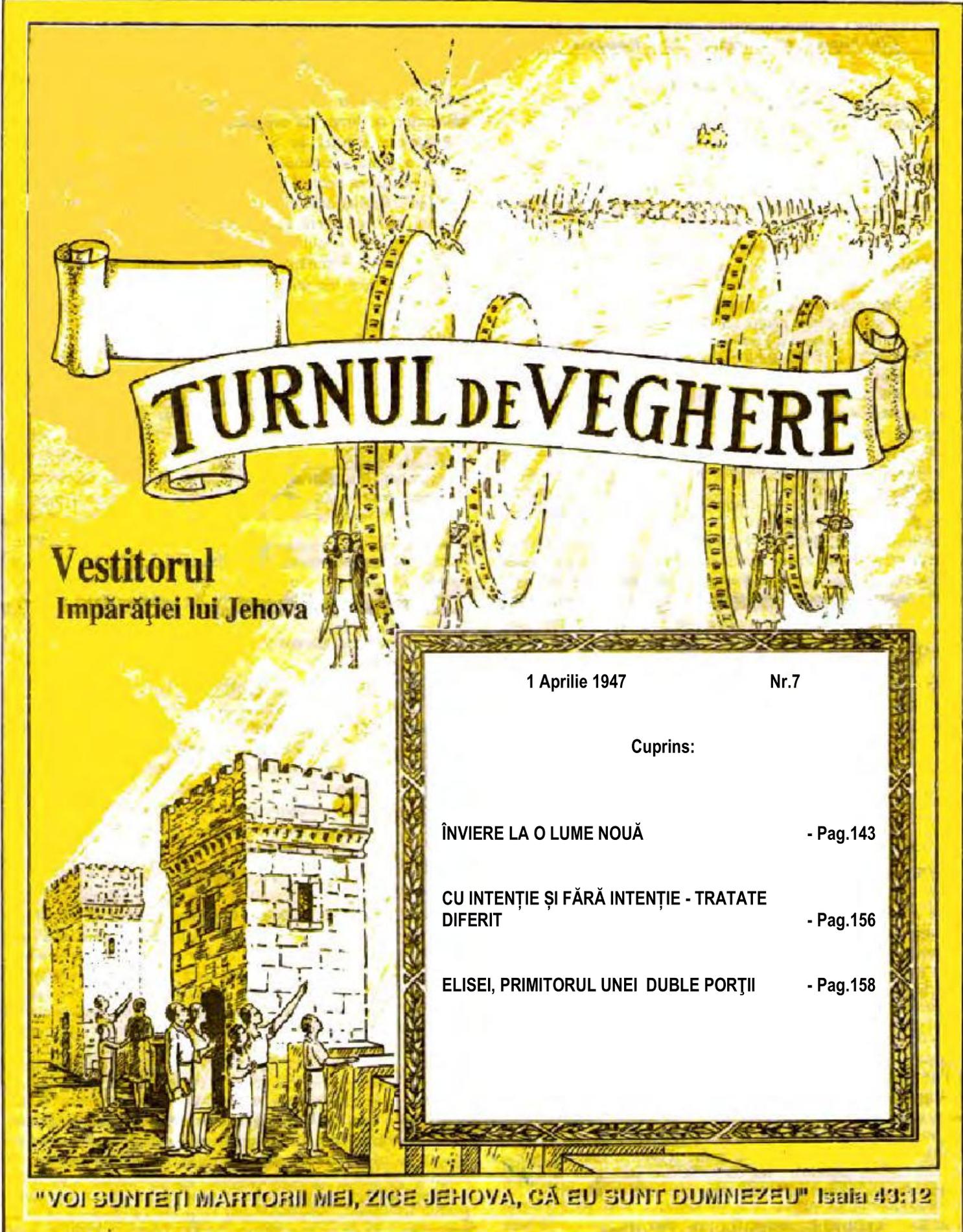
Izabela a fost o înrăită după Baalismul ei. Când a auzit rezultatul testului de la Muntele Carmel, ea a turbat de mânie și a spus că până a doua zi îl face pe Ilie să fie mort ca cei 450 de preoți ale căror sânge se scurgea pe albia Chisonului. Ilie a fugit departe în sud și s-a așezat sub un tufiș de ienupăr și a vrut să moară. El a fost trezit din somn de un înger și a fost hrănit și a străbătut țara aridă până la muntele lui Dumnezeu. Acolo, Ilie s-a așezat într-una din numeroasele peșteri ale regiunii muntoase. „Ce faci aici, Ilie?” a întrebat Iehova. Profetul a vorbit despre zelul său pentru Dumnezeu și despre demascarea Baalismului în care Israelul a căzut, adăugând că numai el a rămas credincios lui Dumnezeu și că viața lui era în pericol. Dar nu a existat o așa lipsă de dovadă vie pentru Iehova, așa cum a aflat curând Ilie. El a fost uimit de un vânt puternic și de cutremurul care a urmat în urma vântului și de focul care a urmat în urma cutremurului. Apoi a urmat o voce micuță, liniștea și micimea ei accentuată de contrastul cu furia vântului, a cutremurului și a focului; în ea era înțelepciunea lui Dumnezeu: „Mi-am lăsat șapte mii în Israel, toți genunchii care nu s-au închinat lui Baal și fiecare gură care nu l-a sărutat”. Cum trebuie să fi furnicat coloana vertebrală a profetului de fiorul acelor cuvinte! Nu era așa de singur! El a fost instruit să-l ungă pe regele Hazael peste Siria, pe Iehu împărat peste Israel și pe Elisei să fie profet în locul lui. - 1 Regi. 19: 1-21.

Aproape patru ani de viața lui Ilie au fost urmăriți. În următorii câțiva ani, el iese din scenă, dar după aceea apare din nou în tabloul național într-un moment jenant pentru regele Ahab. Ahab a fost pe cale de a pune mâna pe via lui Nabot ucis și, poate, până atunci, uitase de demascatorul Baalismului. Prin urmare, este surprinzător că el a strigat când l-a văzut pe Ilie în vie înaintea lui: „M-ai găsit tu, dușman al meu?” Dar și mai deranjant decât simpla vedere a profetului au fost cuvintele lui. Ahab a fost vinovat de crimă și apoi de confiscarea proprietății victimei. Așa cum câinii au lins sângele lui Nabot, așa urmau să lingă și sângele lui Ahab. El s-a vândut să facă rău, iar Iehova urma să-i răsplătească cu rău. El provocase pe Dumnezeu să se mânie. El făcuse națiunea să păcătuiască. Numele lui urma să înceteze de pe pământ. Cei din familia lui pe care câinii nu urmau să-i mănânce, urmau să-i devoreze vulturii care se mișcau neobosit deasupra capului. Iar după moartea sa, Izabela urma să moară prin violență și să fie carne pentru câini. Căința temporară a lui Ahab a câștigat doar o amânare a executării judecătii. – 1 Regi 21:17-29.

Trec mai mulți ani, iar următoarea zărire a profetului vine după ce Ahazia a urcat pe tronul lui Israel și un accident i-a pus în pericol viața. Crezând că religia părinților lui este suficient de bună pentru el, Ahazia trimite lui Baal-Zebub să întrebe dacă se va însănătoși. Ilie interceptează mesagerii care călătoresc și pune această întrebare acuzatoare pentru regele Ahazia: „Oare nu este niciun Dumnezeu în Israel de vă duceți să-l întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?” Fără să aștepte un răspuns, Ilie emite acest avertisment pentru Ahazia: „Cu siguranță vei muri”. Regele furios a trimis un căpitan peste cincizeci împreună cu oamenii săi să-l aresteze pe Ilie. Focul din cer i-a mistuit. Un al doilea grup de cincizeci cu căpitanul lor sunt mistuiți în mod similar. Cel de-al treilea contingent a învățat prin observație; așa că în genunchi căpitanul l-a rugat pe Ilie să vină cu el. Ilie a făcut așa și a repetat mesajul de condamnare în fața lui Ahazia. Curând, Ahazia a murit. (2 Regi 1: 1-18, *An. Amer. Trans.*). La scurt timp după aceea, Ilie a trimis o comunicare regatului sudic al lui Iuda. Ioram era pe tron de acolo, domnind ca vice-rege pentru Iosafat, și a fost condamnat pentru aceleași păcate ca ale lui Ahab. - 2 Cron. 21: 12-15.

Acum vine sfârșitul dramatic al slujbei lui Ilie în calitate de deconspirator al lui Baal. De câțiva ani, Elisei a fost un tovarăș de slujire al lui Ilie. Într-o zi, Ilie a căutat să-l lase pe Elisei în urmă. Elisei a refuzat. De trei ori s-a întâmplat acest lucru. Elisei și fiii profeților au știut că era timpul plecării lui Ilie. Cei doi călătoresc spre râul Iordan. De pe vârful unui deal, cincizeci de fii ai profeților observă. Ei văd că Ilie și-a rupt mantia și a lovit apele. Ei văd cum apele se despart. Ei văd pe cei doi trecând pe pământ uscat și vorbesc pe un ton serios de cealaltă parte a Iordanului. Dar ei nu pot auzi pe Ilie ce îi cere succesorului său; nici nu pot auzi cererea lui Elisei pentru o dublă parte a spiritului care era peste Ilie. Ei văd pe cei doi umblând încet, vorbind, și apoi, coborând și separându-i pe cei doi un car de foc și cai de foc și un vârtej de vânt îl ia pe Ilie la cer! Ca și în cazul lui Moise, nimeni nu a fost martor la moartea sau înmormântarea lui Ilie. Numai mantia lui a rămas, iar Elisei a luat-o. – 2 Regi 2: 1-13.

Dovedind că lucrarea lui Ilie a fost profetică, Maleahi 4: 5,6 afirmă: „Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de venirea zilei mari și îngrozitoare a Domnului. Și el va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinți, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem.” Mulți au crezut că Cristos a fost Ilie cel întors, numit în Scripturile Grecești „Elias”. Dar un înger, precum și Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca făcând o „lucrare Ilie” în miniatură. (Matei 11:14, 16:14, 17: 3, 4, 10-13, Marcu 6:15). A existat, de asemenea, un vizionar Ilie care, împreună cu Moise, a apărut împreună cu Cristos în transfigurare. Venind în epoca modernă, o lucrare antitipică a lui Ilie a fost realizată din 1878 până în 1918. Profeția și faptele fizice arată că în 1918 Cristos a venit la templu; profeția și faptele fizice arată, de asemenea, că cu patruzeci de ani înainte de aceasta, urmașii lui Cristos au pregătit calea înaintea Lui, demascând doctrine religioase false și predicând din nou adevărurile fundamentale ale Bibliei. Și din moment ce Baalismul a izvorât din Nimrod și din moment ce multe dintre învățăturile religioase ale Creștinătății provin din timpul lui Nimrod, lucrarea martorilor lui Iehova în demascarea ficțiunilor religioase de astăzi este paralelă cu demascarea Baalismului de către Ilie.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Aprilie 1947

Nr.7

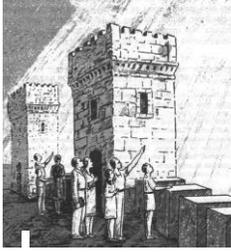
Cuprins:

ÎNVIERE LA O LUME NOUĂ - Pag.143

CU INTENȚIE ȘI FĂRĂ INTENȚIE - TRATATE
DIFERIT - Pag.156

ELISEI, PRIMITORUL UNEI DUBLE PORȚII - Pag.158

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Aprilie 1947

Nr. 7

ÎNVIERE LA O LUME NOUĂ

„Pentru că a orânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”. – Fapte 17:31, *Moffatt*

¹ IEHOVA Dumnezeu, care clădește lumea nouă a dreptății, hotărăște cine să fie înviați din morți și când trebuie să fie înviați. El ține o anumită ordine de înviere. Membrul temeliei lumii noi este primul Său Fiu născut, Mesia, iar Iehova a dat garanție pentru venirea acestei lumi de dorit, prin faptul că a înviat pe Mesia din moartea de martir, L-a înălțat și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în cerurile cele mai înalte. Mai demult, Regele David, care a ocupat tronul în Ierusalim, a scris despre aceasta cuvintele: „Iehova a zis Domnului meu: șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”. – Ps. 110:1,2, *Am. Stan. Ver.*

² Acesta unul pe care David „sub inspirație divină, l-a numit „Domnul meu”, este Regele lui Iehova peste lumea nouă. În această calitate regală, El va fi Judecătorul; și prin El, Iehova Dumnezeu va judeca atât pe cei vii cât și pe cei morți. El posedă puterea vieții fără sfârșit, a nemuririi; de aceea l-a zis Iehova; „Tu ești preot PENTRU TOTDEAUNA după ordinul lui Melhisedec”. (Ps. 110:4). O lume nouă fără sfârșit, sub un Rege nemuritor, este cu totul posibilă și este în viitor. Judecata morților, precum și a celor vii, este de neînlăturat; și aceasta cuprinde, în mod necesar, învierea morților, care se află în groapă.

³ Cu întâiul Său Fiu născut, care a devenit Mesia, Marele Creator a pus baza la toate cele create, a universului văzut și nevăzut; pentru că întâiul Său Fiu născut a fost prima dintre creațiunile lui Dumnezeu. După aceea, Dumnezeu a creat prin El, ca maestrul Său, toate celelalte ce s-au adus în existență. El a fost începutul zidirii lui Dumnezeu, nu Autorul creațiunii, ci primul pe care L-a creat Dumnezeu și pe care L-a adus în existență, fără conlucrarea altcuiva. (Apoc. 3:14). De aceea, este logic de a conchide că Iehova Dumnezeu cu acesta unul începe lumea nouă a dreptății, acea lume care trebuie să ia locul „lumii rele de astăzi” și a dușmanilor Săi. De dragul lumii noi drepte s-a prezentat Fiul întâi născut al lui Dumnezeu spre jertfă și s-a supus unei morți violente pe pământ; de aceea este numit cu laudă „mielul”, „care a fost junghiat de la întemeierea lumii”. (Apoc. 13:8). Cu El, ca baza lumii noi, lumea prevăzută va fi cu siguranță dreaptă și totdeauna credincioasă lui Iehova Dumnezeu.

⁴ Cu drept deplin L-a înviat apoi Dumnezeu din moarte și L-a înălțat la o poziție care a fost mai înaltă ca aceea pe care a ocupat-o înainte de aceea, de la timpul creierii Sale. Despre acest Fiu sus înălțat, stă acum scris: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute

prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”. – Col. 1:15-18.

⁵ Isus Christos a fost primul care a fost distins printr-o înviere la viață veșnică. Aceasta deosebește învierea Sa de către aceea a fiilor anumitor femei din timpul dinainte de Christos. Prin profeții Ilie și Elisei, acele femei au primit pe morții lor înviați. (Evr. 11:35, *Am. Stan. Ver.*). Fiii acelor femei n-au fost treziți la viață veșnică, ci în decursul timpului au murit iarăși, pentru că Isus Cristos nu devenise încă „mielul junghiat” care ia păcatele lumii. Ei au fost supuși încă morții. Dar în ce privește pe Isus Christos, este un fapt că „Cristosul înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpânire asupra lui”. – Rom. 6:9.

⁶ Încă înainte de a muri și învia, Isus Christos însuși, El a înviat diferite persoane la viață. Acestea au fost: fata lui Iair, care a murit înainte de sosirea lui Isus; apoi fiul văduvei din Nain, pe care-l duceau la groapă când Isus a oprit înmormântarea; și pe fratele Mariei și al Martei, adică pe Lazăr, care timp de patru zile a fost mort și al cărui cadavru, în groapa sa din stâncă, mirosea deja. Isus a trimis pe cei doisprezece apostoli ai Săi să propovăduiască și să vindece și le-a poruncit de asemenea să învieze morți. Când a trimis lui Ioan Botezătorul în închisoare o știre, Isus a amintit ca una dintre dovezi că El este cel trimis de Dumnezeu, faptul că morții sunt ridicați sau „înviați” din nou. Toți cei înviați de El sau de ucenicii Săi s-au întors însă la putrezire și în țărâna pământului. „Dar Acela, pe care l-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea. Că L-a înviat din morți, așa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: „Vă voi împlini cu toată credințioșia făgăduințele sfinte, pe care le-am făcut lui David”. De aceea mai zice și în alt psalm: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea”. Așa sună declarația apostolului Pavel în Faptele Apostolilor 13:37, 34, 35. Isus a putut vorbi despre sine ca despre „Cel dintâi și Cel de pe urmă”. „Cel ce a murit și a înviat”. El a zis: „Eu sunt... Cel viu, am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”. – Apoc. 2:8 ; 1:18.

⁷ Prin urmare, Moise și ceilalți profeți au prezis just întâmplările viitoare, și anume „că Cristosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină”. (Fapte 26:22, 23, *Rev. Stan. Ver.*). Și apostolul Ioan a declarat în mod just că vestea sa este de la Isus Christos „Martorul credincios, cel întâi născut din morți”. (Apoc. 1:5). El a fost cel dintâi și cel din urmă, care a trebuit să învieze prin puterea directă a lui Dumnezeu, fără mijlocirea vreunei creaturi. El are întâietatea în minunea învierii, și învierea Sa a fost începutul „întâii învieri” la care au parte creștinii. – Apoc. 20:5, 6.

VA FI ÎNVIAT ACELAȘI TRUP ?

⁸ După ce Isus a fost înviat din morți și din iad,(din groapă), mai întâi El a trecut la aceea să arate ucenicilor Săi, prin multe dovezi infailibile, că El trăiește, și mai departe să le vorbească despre împărăția lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, El a trebuit să apară într-un corp pământesc văzut, pe care ochii lor l-au putut vedea. Făcând El aceasta, n-a căutat să dovedească că El a luat iarăși acel trup de carne, pe care l-a depus în moarte ca o jertfă. El a zis odată că pâinea din cer și pâinea pe care o dă pentru viața lumii noi este trupul Său care însemnează „cu adevărat o hrană” sau nutriție adevărată. De aceea, El n-a amăgit lumea prin aceea că și-a luat înapoi trupul și a lăsat lumea să moară mai departe, ci și-a jertfit trupul pentru totdeauna. După aceea lumea s-a putut nutri din valoarea lui și să dobândească viață veșnică . Prin aceea că Isus și-a jertfit trupul, a putut

să se înalțe în cer și să ofere valoarea vieții Sale omenești ca preț de răscumpărare pentru toți aceia din omenire care vor crede în El. – Fapte 1:1-3; Ioan 6:51-58; Evr. 9:24-26.

⁹ În decursul celor patruzeci de zile dintre învierea Sa din morți și înălțarea Sa în cer, Isus a fost în cea mai mare parte a timpului nevăzut pentru ucenicii Săi. Pentru ce ? Pentru că a fost întors în împărăția spirituală a vieții. Petru, pe care l-a văzut Isus în acele patruzeci de zile, ne raportează că El a fost omorât în trup și a fost făcut viu - nu iarăși în trup, ci: „în duh”. Din acest motiv ucenicii lui Isus nu l-au putut vedea numai dacă li s-a descoperit. (1Pet. 3:18, *Douay*). După cum spune Pavel în capitolul al cincilea al epistolei a doua către Corinteni, în cazul lui Isus „cortul pământesc a fost desfăcut” pentru ca viața Sa pământească să rămână o jertfă. Când Isus s-a arătat ucenicilor Săi îndărătul ușilor încuiate sau în altă parte, El s-a întrupat și a apărut în trupuri omenești, în alt veșmânt, spre a le da o descoperire exterioară despre sine, ca ei să poată vorbi cu El. Întrucât El a fost pironit pe Golgota pe lemn, a putut să apară cu drept deplin cu cel puțin două ocazii în corpuri asemănătoare aceluia în care a murit pe lemn. Dacă însă altcineva din lumea spirituală s-ar întrupa într-un astfel de mod, aceasta ar fi o înșelăciune. Când s-a arătat ucenicilor Săi, trupurile pe care le-au văzut, au fost trupuri din carne și oase; deci n-a fost vorba de o așa numită „stafie”. În clipa când Isus a dispărut din fața privirilor lor, El a dizolvat aceste trupuri și, ca un spirit, a devenit invizibil pentru ei.

¹⁰ Acei ucenici n-au putut vedea corpul spiritual slăvit, cu care l-a înviat Dumnezeu pe Isus din morți. Religioniștii sunt cu totul în greșeală când presupun și învață, pe baza apariției Sale în trupuri de carne și oase, că Isus Cel înviat trebuie să expună privirii până în veci în cer un astfel de trup cu semne de răni nevindecate de biciuire, cu urmele deschise de baterea cuielor și a străpungerii cu sulița în coasta Sa. Rănile care nu se vindecă devin de obicei cangrenoase, și rămânerea lor deschisă, ar sta în contradicție cu puterea vindecătoare, pe care o are trupul viu. Un astfel de trup nu ar fi un trup slăvit, care ar fi vrednic de Isus cel credincios; și a cere de la El să-l poarte pentru toate veșnicile, ar însemna pentru El o înjosire și nu o slăvire. (1Pet. 1:21). Într-un astfel de trup, nu ar putea fi „întipărirea Ființei” persoanei Tatălui Său ceresc, ci ar fi pentru totdeauna întipărirea unui sclav criminal condamnat, pe care Roma l-a expus pe un stâlp al rușinii publice. (Evr. 1:3). Un astfel de trup din carne și sânge străpuns, ar fi mai departe în prezența lui Dumnezeu în cer un lucru imposibil. Apostolul Pavel ne spune în dezbaterile sa despre înviere, limpede și curat, căci „carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu”. Un om din carne și sânge nu poate vedea pe Iehova Dumnezeu și să trăiască. (1 Cor. 15:20; Ex. 33:20). Când ucenicii lui Isus l-au văzut de pe muntele măslinilor, la est de Ierusalim, înălțându-se la cer și dispărând, aceasta s-a datorat faptului că El a dizolvat trupul pământesc, în care l-au putut vedea cu această ocazie. – Fapte 1:1-9.

¹¹ Înălțarea și dispariția lui Isus s-a asemănat aceleia a îngerului care i s-a arătat tatălui și mamei lui Samson și despre care citim: „Pe când flacăra se suia de pe altar spre cer, îngerul Domnului s-a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah și nevastă-sa au căzut cu fața la pământ. Îngerul lui Iehova nu s-a mai arătat lui Manoah și nevestei lui. Atunci Manoah a înțeles că este îngerul lui Iehova”. (Jud. 13:20, 21, *Am. Stan. Ver.*). După ce Isus a dispărut din fața privirilor ucenicilor Săi, El s-a înălțat nevăzut, ca un spirit slăvit în cer, în prezența Tatălui Său, a lui Iehova. În armonie cu acest fapt, au zis îngerii, care au apărut în corpuri omenești ucenicilor care au privit spre cer, nu aceea, că acel Isus se va întoarce în același trup cum l-au văzut înălțându-se la cer. Îngerii au zis că El va veni, „în același fel”, adică, în general, neluat în seamă de lume, pentru că lumea nu-l va mai vedea în trup. – Fapte 1:10, 11; Ioan 14:19.

¹² Ca răspuns la întrebarea despre creștinii morți: „Cum înviază morții ? Și cu ce trup se vor întoarce ?”, Pavel a răspuns: „Nebun ce ești ! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei... Așa este și învierea morților”. Tot așa după cum Isus a fost omorât într-un trup de carne, și a fost făcut viu într-un trup spiritual, tot așa stă lucrul și cu ceata urmașilor Săi credincioși, a bisericii Sale: „Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc”. (1 Cor. 15:35-44). Membrii bisericii creștine au avut pe acest pământ numai trupuri naturale, de carne, și schimbarea lor în înviere se face din următoarele motive: Iehova Dumnezeu i-a născut prin spiritul Său ca și copiii spirituali ai Săi și El are pregătită pentru ei o moștenire cerească. Pentru ca să moștenească deci moștenirea cerească, Iehova Dumnezeu îi înviază la înviere prin Christos Isus cu un trup spiritual, pentru ca să fie asemenea Capului lor slăvit, Christos Isus. Așa decide soarta finală pe care o are o creatură că ce fel de trup primește la înviere, și Dumnezeu îi va da fiecăruia trupul care îi place Lui, Creatorului.

¹³ Că Isus, la înviere, a fost aceeași persoană ca și mai înainte, nu a depins de aceea că a primit același trup în care a murit ca om pe pământ. Tot așa faptul, că El, în timpul vieții Sale pe pământ a fost același Fiu unul născut al lui Dumnezeu, n-a depins de aceea, că a avut același trup pe care l-a avut în cer, din timpul când a fost creat ca „începutul zidirii lui Dumnezeu”. Prin urmare, El a putut zice aici pe pământ ca om, cu trupul Său de carne: „Mai înainte ca să se nască Avraam [o mie nouă sute de ani mai înainte de aceea], sunt Eu”. În mod cu totul evident, aceea ce a făcut pe acest Fiu unul născut aceeași persoană, a fost păstrarea personalității Sale, și anume de amândouă dățile: după ce s-a dezbrăcat de slava Sa cerească și a devenit om, și după aceea, când și-a jertfit natura omenească și a fost înviat iarăși la viață spirituală, de data aceasta pentru totdeauna. La înviere, Iehova Dumnezeu a creat personalitatea lui Isus din nou. Aceasta a cuprins toate calitățile unei ascultări făcută desăvârșită și ale unei neprihăniri încercată pe deplin, pe care și le-a câștigat Isus prin umblarea Sa credincioasă pe pământ. Ea a cuprins și toate amintirile Sale despre existența Sa pe pământ, și până înapoi, în timpul existenței Sale în cer, premergătoare celei omenești. Trupul pe care l-a primit Isus la înviere, a fost trupul care a plăcut Tatălui Său, Iehova, și Sfânta Scriptură ne asigură că el este mai slăvit și mai mareț decât acela pe care l-a posedat înainte de a deveni om.

¹⁴ Vorbind apostolul Pavel despre învierea urmașilor lui Christos, a membrilor bisericii Sale, el spune că vor fi schimbați: „Dar toți vom fi schimbați”, nu printr-o dezvoltare treptată, ci într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna [se va da semnalul lui Dumnezeu], morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. (1 Cor. 15:51-53). Trupul omenească nu este nemuritor. Acest fapt în sine dovedește că biserica, la învierea sa, nu are parte de o așa numită „înviere a trupului”, printr-o re-împreunare a sufletului cu trupurile omenești de mai demult. La înviere, membrii bisericii credincioase primesc răsplata nemuririi, întocmai ca și Isus care a primit-o la învierea Sa. Ea le va fi dată în trupuri spirituale nevăzute, așa încât învierea lor este așa de nevăzută pentru ochii omenești cum a fost aceea a lui Isus. Apostolul Pavel zice aici: „De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu”. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață”. (1 Cor. 15:45). Primul Adam a fost creat ca un suflet viu sau o creatură omenească, ultimul Adam însă, Isus Christos, la învierea Sa, n-a fost creat ca creatură omenească, ci ca un spirit, de aceea este nevăzut.

¹⁵ Tot așa stă cazul cu biserica, al cărei mire ceresc este Isus Christos. Personalitatea fiecărui membru este în legătură cu trupul învierii, pe care Dumnezeu îl dă după plăcerea Sa, și așa fiecare creștin este creat din nou. Ei nu vor fi ca și Adam „strămoșul lor, creați din nou ca suflete omenești ; nu deloc, pentru că acești creștini au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu la o moștenire spirituală și au primit dreptul condiționat la viață cerească, care până la moarte depinde de credințioșia lor față de Dumnezeu. Pentru confirmarea acestui lucru amintim pe Petru, care scrie acestor creștini: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăicicioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi”. (1Pet. 1 : 3, 4). În învierea bisericii, Dumnezeu dă, prin urmare „membrilor credincioși ai aceleia, viață într-un trup, care este în armonie cu speranța cerească, spirituală, la care au fost născuți. În același timp, El le creează personalitatea, cu toate calitățile creștinești ale credințioșiei din nou, pe care și le-au câștigat pe pământ, prin pășirea pe urmele lui Isus. Prin urmare, ei sunt aceleași persoane, deși nu înviază cu aceleași corpuri, în care au suferit martiriu pe pământ.

¹⁶ Către aceștia sunt adresate cuvintele apostolului Pavel din Filipeni 3:20, 21 : „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Christos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii, pe care o are de a-și supune toate lucrurile”. – *Am. Stan. Ver.; Diaglott.*

TIMPUL ÎNVIERII

¹⁷ Dumnezeu cel Atotputernic va învia în puterea Sa, prin Isus Christos, pe toți morții din gropi, inclusiv biserica creștină, „Dumnezeu care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”. (1 Cor. 6:14, *Rotherham*). Când se va întâmpla aceasta ? Profetului Daniel i s-a spus că el se va scula în partea sa de moștenire, în lumea nouă, „la sfârșitul zilelor” ; și Isus a zis ucenicilor Săi de patru ori într-o vorbire că va învia pe morți „în ziua de apoi”. De pildă a zis : „Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viață veșnică ; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică : și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi”. (Ioan 6:54, 44, 40,39). Aceasta arată, cu siguranță,că până la amintita „zi de apoi,” credincioșii bisericii creștine, la moartea lor în trup, nu au ajuns imediat în cer, ci au dormit în moarte, în groapă și au trebuit să aștepte până când Isus îi va restatornici la viață, prin puterea și tăria dată Lui de Dumnezeu. Pavel n-a așteptat mai curând decât în acel timp ca să ajungă în cer, pentru că el însuși a zis înainte de aceasta cu nouăsprezece sute de ani : „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. – 2Tim. 4:6-8 ; 1Pet. 4:5.

¹⁸În această legătură, ne spune Pavel când va fi ziua aceea, când se va primi răsplătirea din mâna Judecătorului, pe care l-a pus Iehova Dumnezeu. Cu câteva versete mai înainte, zice Pavel: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Christos Isus, care are să judece vii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa”. (2Tim. 4:1). Înainte ca să fie înviați morții din gropile lor, trebuie ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată și Judecătorul Său, Isus Christos, să fie

pus pe scaunul de judecător. Că împărăția, stăpânirea regală, trebuie să fie în activitate, este dovedit mai departe prin cuvintele din Apocalips 11:15-19 : „Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: împărăția lumii [a lumii noi] a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și El va împărăți în veci vecilor... îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta ; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul ! Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său”. – *Am. Stan. Ver.*

¹⁹ În acest timp „vine” Isus Cristos, adică El ajunge în posesiunea puterii de Rege sau a împărăției, și Iehova trimite toiagul puterii Sale din capitala cerească Sion și face pământul să simtă puterea Sa. Acei creștini, care până în acest timp minunat trăiesc pe pământ, nu sunt luați imediat în cer, ca să stăpânească cu Christos în împărăție. Acești creștini, care trăiesc pe pământ, au de făcut o lucrare pe pământ. Ce este aceasta ne spune Isus în profeția Sa despre semnul de pe care cunoaștem că am ajuns „sfârșitul lumii” și trăim în această „vreme a sfârșitului”, adică: „Evanghelia aceasta a împărăției [întemeiate] va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul [finalul, marea încheiere a acestui timp al sfârșitului]. În versetele premergătoare ale profeției Sale, Isus a anunțat dinainte că națiunile, în acel timp, sunt mâniate ,prin faptul că națiune luptă împotriva națiune și împărăție împotriva împărăție și prin faptul că urăsc și persecută pe urmașii Săi credincioși, pentru a-i nimici. (Mat. 24:7-14). Aceste evenimente au avut loc. Noi trăim acum în zilele rămășiței creștine. Prin urmare, creștinii morți, care se odihnesc în gropi, trebuie să fie înviați într-o înviere spirituală la viață cerească și nemurire, înainte ca rămășița de pe pământ ce a mai rămas să-și termine calea sa pământească, să moară și să fie înviată la viață nemuritoare în ceruri. Aceasta este ordinea timpului și îngrijirea anunțată de Dumnezeu. Ca dovadă cităm 1 Tesaloniceni 4:13-17.

²⁰ „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spuneam, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. – *Moffatt*

²¹ Firește ,Domnul vine în spirit și de aceea nevăzut, tăcut și neobservat de nimeni, afară de urmașii Săi credincioși. El vine deci „în același fel”, cum a mers în cer. Ca mai marele îngerilor, care Îl însoțesc la venirea Sa, Christos Isus este fără îndoială acel „arhanghel”. Ca solul principal al lui Dumnezeu, El este înălțat peste ei toți. Morții în Christos aud „strigătul” să se trezească și să se ridice la viață cerească în spirit. De care fel este acest sunet al trâmbiței lui Dumnezeu pentru ei, noi nu știm, dar ei îl aud și aud și glasul arhanghelului. Noi creștinii, care am rămas, auzim de asemenea strigătul poruncitor și vocea arhanghelului și sunetul acestei trâmbițe din urmă. Cum ? Prin cuvântul lui Dumnezeu împlinit și descoperit și prin faptul că dăm ascultare în credință acestui cuvânt. (Gal. 3:2; Evr. 4:2). Pentru că auzim, ascultăm cuvântul Domnului care ne raportează amănunțit ce trebuie să facă creștinii rămași, în acest „timp al sfârșitului”. Cu ochii credinței vedem că Domnul Isus Christos s-a pogorât și și-a îndreptat atențiunea spre pământul nostru ca loc al activității și acum dispune și conduce ce trebuie să se facă aici pe pământ. Noi

recunoaștem pogorârea Sa în lumina profețiilor, care au început să se împlinescă. Domnul se află în templul deschis al lui Dumnezeu în cer și judecă, și având în vedere mânia națiunilor, ia măsuri ca în războiul, care pune capăt, al Armagedonului, care se pregătește acum, „să prăpădească pe cei ce prăpădesc pământul”.

²² Când Domnul Isus, înainte de aceasta cu aproape două mii de ani, s-a înălțat la cer, El a fost în aer; și norul L-a acoperit de privirile ucenicilor. „L-a ascuns din ochii lor” și L-a făcut nevăzut. Acum, la pogorârea Sa, existența Sa în aerul nevăzut, ascuns de nori, ilustrează că El este nevăzut pentru ochii omenești. Deci, când creștinii înviați se întâlnesc acolo împreună cu El, acesta este un eveniment, pe care ochii oamenilor de pe pământ nu-l pot vedea. Tot așa de nevăzută este întâlnirea de astăzi a creștinilor, care au mai rămas, cu El după moartea lor și învierea lor imediată din cei morți. Ea este o întâlnire cu Domnul și Judecătorul în templul Său în cer, ceea ce ochii omenești nu pot vedea. În mod corespunzător, creștinii astăzi, când au parte de schimbarea lor în învierea la viață cerească și la activitate cu Isus Christos în templul Său, sunt „răpiți” de la viață și serviciul lor pe pământ. Atunci se începe comunitatea lor veșnică cu El în cer. Bineînțeles acești rămași nu părăsesc imediat pământul când sunt înviați creștinii morți, pentru că mai întâi trebuie să învieze morții în Christos. Totuși, împreunarea cu El a acestor creștini rămași, are loc după terminarea lucrării Sale pe pământ, „împreună”, sau în același timp când creștinii înviați se întâlnesc cu El. Cum așa ? Pentru că are loc în aceeași epocă de timp, în „ziua aceea”, despre care a vorbit Pavel, care pentru acel timp a așteptat coroana dreptății.

²³ Învierea tuturor acestor membrii credincioși ai bisericii creștine, este „întâia înviere”, și ea s-a început cu învierea lui Christos. Pentru că ea, atât în ce privește timpul, cât și superioritatea Sa, este înaintea învierii tuturor celorlalți morți, care sunt în gropi, ea este numită „întâia înviere”. Ea este o înviere plină de putere, pentru că este aceeași de care a avut parte și Christos. Ea este acea înviere deosebită din moarte, la care a năzuit apostolul Pavel; el a zis: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți”. – Filip 3:10, 11.

²⁴ Această înviere deosebită este atât de excelentă, încât cei favorizați prin ea sunt foarte binecuvântați. Prin faptul că se atrage atențiunea asupra suferințelor pe care trebuie să le sufere aceștia înainte de moartea lor, și după aceea asupra trezirii lor la viață, este scris în Apocalips 20:4-6: „După aceea am văzut tronuri pregătite pentru aceia cărora li s-a dat judecata; am văzut sufletele tuturor acelora, care au mers la execuție din pricina iubirii pentru adevărul despre Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și toți, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au purtat semnele ei pe fruntea și pe mâinile lor. Și ei au avut viață și au guvernat ca regi cu Christos o mie de ani; dar ceilalți morți au rămas în decursul celor o mie de ani fără viață. Aceasta este întâia înviere. Binecuvântat și sfânt este cine are parte de această întâia înviere ! peste aceștia a doua moarte nu are putere, ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu, preoți ai lui Christos; în toți cei o mie de ani ei vor stăpâni cu „El”. – *R.Knox*, rom.- cat.

²⁵ Conform întregii stări a lucrurilor biblice și lumești, „întâia înviere”, aceea a bisericii adevărate este în curs. Din acest motiv pe creștinii care au mai rămas acum pe pământ, îi așteaptă o binecuvântare deosebită. Deoarece Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, și-a început domnia peste întreg pământul și Regele Său Christos Isus se scoală acum cu putere în organizațiunea Sa principală, pe muntele Sionului, și deoarece „evanghelia veșnică” a acestei împărății se vestește acum „oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”, urmează ceva neobișnuit. Dacă creștinii rămași își termină lucrarea lor pământească și își păstrează neprihănirea lor înaintea lui Dumnezeu până la moarte, ei nu mai trebuie să doarmă în gropi și acolo să aștepte pogorârea Domnului și

strigătul Său către creștinii morți de a se trezi și a se scula. El s-a pogorât. „Morții în Christos” au înviat deja ca cei dintâi. Membrii rămășiței care au mai rămas a creștinilor vor fi, prin urmare, după moartea lor ca oameni, înviați imediat la viață spirituală, în unire cu Salvatorul lor slăvit. Nu a zis Pavel creștinilor : „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați” ? (1 Cor. 15:51). Așa găsim noi aici, în creștinii rămași, pe aceia care nu dorm în starea morții, în gropi, ci la moarte sunt înviați imediat la răsplată cerească, pentru lucrările lor pe pământ. În mod potrivit, a putut scrie Ioan despre aceștia care au mai rămas în prezent: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul ! - Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează !” – Apoc. 14:1-13.

LA VIAȚĂ SAU LA JUDECATĂ

²⁶ Biserica are parte la „întâia înviere”, totuși aceasta se întâmplă după ce împărăția lui Dumnezeu cu Christos, care șade la dreapta lui Dumnezeu, este întemeiată. Deci este sigur că, toți acei oameni morți în gropi (afară de biserica credincioasă), la moarte n-au mers în cer și nici într-o oarecare lume spirituală. Ei toți au mers în groapă, în „iadul” amintit în Biblie, în care groapă a mers Isus la moarte pentru a răscumpăra pe omenire și spre a avea în posesiune „cheile morții și ale locuinței morților”. (Apoc. 1:18; Fapte 2:24-32). Spre a face judecată acelora, Isus Christos trebuie să întrebuințeze cheile morții și ale iadului și trebuie să învieze din somnul morții. Isus va face minunea aceasta. El însuși spune aceasta așa în cuvintele: „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimes”.

²⁷ „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimes, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul, când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. – Ioan 5:21-29, *Am. Stan. Ver.*

²⁸ Că va fi o restatornicire a celor drepti și a făcătorilor binelui, este acceptat de bunăvoie ca adevăr. Isus, învățând ne-egoism față de cei săraci, a zis: „Când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor drepti”. (Luca 14:13-14). Isus a învățat și o înviere a acelora care au făcut ce este rău; tot la fel Pavel, când a declarat „că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. (Fapte 24:15, 16, *Am. Stan. Ver.*, margin.). Pavel n-a voit să ajungă într-o clasă a răufăcătorilor sau a celor nedrepti. Cu puțin timp înainte de moartea Sa și-a manifestat așteptarea de a primi parte la învierea celor drepti, la o înviere a vieții, întocmai ca aceea a lui Isus. Când Isus Christos, ca Judecător în templu, face să răsunе strigătul, primii dintre morți, care îi ascultă sunt membrii bisericii Sale. Deoarece ei au făcut, în ascultare credincioasă până la moarte, lucrurile bune ale Tatălui lor ceresc, ies afară la o „înviere a vieții”. Întocmai ca Isus cel slăvit, ei vor fi înviați din morminte ca și creaturi spirituale și vor fi îmbrăcați imediat cu nemurire. Această

speranță este conform „arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”. (Rom. 2:5-7). La învierea din moarte ei intră imediat în perfecțiunea vieții, ca și creaturi spirituale în slava cerească, la Isus Christos.

²⁹ Ce se întâmplă însă cu aceia, pe care îi amintește apostolul Pavel în capitolul al unsprezecelea al epistolei către evrei, de la Abel până la ultimul profet, înainte de Isus ? Pavel vorbește cum ei au așteptat învierea și au suferit torturile cele mai dureroase și oboselile, „ca să dobândească o înviere mai bună”. (Evr. 11:35; vezi articolul premergător din *Turnul de Veghere*, 15 Martie 1947). În mod rațional ei nu aparțin în învierea celor nedrești, a răufăcătorilor. Nu se poate spune despre ei că au „făcut răul”, pentru că Pavel spune despre ei că „au dobândit mărturie prin credința lor”. De aceea ei trebuie numărați între aceia care primesc o „înviere pentru viață”. Ei n-au fost membrii bisericii creștine, care s-a început cu Cristos Isus. Din cauza aceasta nu pot avea parte de „întâia înviere”, care este o înviere la viață și slavă în cer. În mod rațional, expresiunea o „înviere mai bună”, nu poate însemna că ei au o înviere mai bună și mai timpurie decât biserica adevărată. Apostolul asigură de lucrul acesta pe creștini, când descrie încercarea grea a credinței a servilor devotați ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova, care au trăit înainte de Christos, și zice apoi: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”. (Evr. 11:39, 40, *Am. Stan. Ver.*). Deși învierea lor nu este una cerească, ea totuși este mai bună decât aceea a celorlalți oameni, pentru că este o înviere „pentru viață” și nu una „pentru judecată”. Ea îi pune imediat pe calea vieții omenești veșnice.

³⁰ Înseamnă aceasta că nimeni altcineva din omenire nu va avea ocazia la viață veșnică pe pământ decât acești credincioși despre care vorbește Pavel în Evrei, capitolul 11 ? Cu alte cuvinte: Există o posibilitate că unii dintre aceia care ies afară pentru „învierea pentru judecată” vor dobândi darul divin al „vieții veșnice prin Christos Isus, Domnul nostru ?”. – Rom. 6:23.

³¹ Din fericire, expresiunea „vor învia pentru judecată” nu înseamnă că vor fi înviați din groapă la o condamnare imediată, fără o altă încercare. Nu înseamnă că ei, în împrejurările favorabile și pline de ajutor, sub împărăția lumii noi, nu mai pot aștepta nici o încercare și apoi probabil să-și poată îndrepta mersul în direcția bună. Faptul în sine că Isus zice despre acești făcători de rău că sunt „în morminte” sau „în monumente funerare”, arată o speranță pentru ei. În Sfânta Scriptură cuvântul gheena stă ca un simbol al nimicirii veșnice; dacă ei ar fi în gheena, atunci n-ar ieși din starea morții printr-o înviere. În Proverbe 10:7 este scris: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește”. În Obadia 16 citim despre răii incorijibili: „Vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată”. În Ieremia 51:57 este scris: „Vor adormi somnul cel de veci, și nu se vor mai trezi, zice împăratul, al cărui nume este Domnul oștirilor”. Dar cuvântul *groapă sau mormânt* (grecește: *mnemeion*) cuprinde cugetul aducerii aminte; prin urmare, Christos Judecătorul, își aduce aminte de acești făcători de rău. La timpul hotărât îi face să audă vocea Sa în gropi și le poruncește să iasă afară printr-o înviere la judecată. Acum se naște întrebarea: Când se va întâmpla aceasta ?

³² După descrierea întâii învieri, aceea a bisericii credincioase, care va trăi și va governa cu Christos o mie de ani, Apocalipsul spune: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”. (Apoc. 20:5). Comentatorii romano-catolici ai Bibliei pot să interpreteze aceasta așa ca și cum ei nici în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos cu biserica Sa și nici după aceea nu vor veni niciodată la viață. Ce să se spună însă de credincioșii timpului vechi, care deși ei nu aparțin la biserica creștină în slavă, totuși primesc o înviere mai bună”? Ei nu sunt la intrarea

iadului legendar, într-un *limbo*, ci se află în gropi, „monumente funerare”, și vor auzi vocea lui Isus, a Judecătorului și vor ieși afară la o înviere pentru viață. În ceea ce privește învierea „celorlalți morți”, ni se spune de către apostolul Ioan în Apocalips 20:11-15 :

³³ „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea: Moartea și locuința morților [hades-ul sau iadul] au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților [hades-ul sau iadul] au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. – *Am. Stan. Ver.*

IADUL ȘI MOARTEA NIMICITE

³⁴ Învierea acestor morți din mare, din moarte și din mormânt, hades sau iad, are loc, după cât se vede, la sfârșitul acestei lumi, în războiul de sfârșit al Armagedonului sau după aceea. Cum așa ? Pentru că descrierea spune că „pământul a fugit” din fața Judecătorului, care șade pe tronul de judecător, și nu s-a mai găsit loc pentru acest pământ și cer. Aici este vorba despre pământul și cerul nelegiuit ale lumii rele de astăzi, despre partea văzută și nevăzută a organizațiunii Diavolului. După acestea urmează lumea nouă cu „ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea”. (2Pet. 3:10-13). Prin urmare, tabloul începe să se întâmple în timpul Armagedonului, război în care întreagă organizațiunea Diavolului va fi nimicită, ca în distrugere cu foc. Preoții romano catolici spun că „purgatoriul” și „limbo”-ul sau „intrarea iadului” sunt o parte a iadului; dar observați numai: Apocalipsul nu spune că unii morți ar ieși din aceste locuri. Toți, care au parte de acea înviere, vin din mare, din moarte și din locuința morților sau iad. Ei vor fi aduși înapoi pe pământ ca creaturi omenești, vor fi făcuți din nou ca suflete omenești, ca aceleași persoane, care au fost la moartea lor.

³⁵ Moartea, care dă înapoi pe morții care sunt în ea, este acea moarte, pe care a adus-o Adam prin păcatul său cu voia în Eden, peste toți oamenii, înainte ca să fi fost născuți careva din urmașii săi. „Astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. (Rom. 5:12). Acuma însă, sub împărăție: „căci dacă moartea a venit prin om [Adam], tot prin om [Christos Isus] a venit și învierea morților”. (1 Cor. 15:21, *The Emphatic Diaglott*). Mulțimea oamenilor de bine, care trăiesc astăzi și vor rămânea vii la sfârșitul lumii în războiul Armagedonului, sunt cuprinși aici în mod clar. Moartea, care se trage de la Adam, îi dă înapoi, pentru că Isus, care are cheile morții și ale iadului, a gustat moartea pentru ei și îi eliberează de aceea, că a trebuit să cadă în moarte și groapă, pentru că sunt urmașii lui Adam.

³⁶ Iadul nu dă înapoi suflete chinuite dintr-un foc al chinului, ci dă înapoi pe „morții”, care sunt în el; pentru că iadul arată starea inconștienței în moarte sau în groapă. (vezi la nota marginală a Bibliei este citat cuvântul *iad*). „Iad” înseamnă „ascunsul” sau „locul nevăzut”, cum este această groapă acoperită sau umplută cu pământ; noțiunea este legată deci cu pământul. Despre crearea globului nostru pământesc citim: „Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. (Gen. 1:10). Pe marea întinsă, care acopere partea principală a globului nostru pământesc, mulți și-au pierdut viața, și așa dă marea, tot așa ca iadul, pe morți înapoi, care sunt în ele. Toți, care au pierit în adâncurile mării, pe lângă aceștia și

aceia care dorm în țărâna pământului uscat vor fi, prin urmare, restatornicii la o existență conștientă pe pământ.

³⁷ Apoi vin la judecată după „cele ce erau scrise în cărți”. Aceste nu sunt cărți cu notări despre fiecare individ, ci sunt simboluri ale legilor și cuvântului lui Dumnezeu, a Domnului, care vor fi date și vor fi puse în vigoare prin împărăția Sa, în acea lume nouă pe pământ. (Isa. 2:2-4). Făcătorii de rele sau cei nedrepti care vor învia, vor fi judecați, „după faptele lor”. Și de aceea învierea lor este pentru judecată. Nu după faptele lor în trecut, înainte de sfârșitul lumii lui Satan, a Diavolului, ci după faptele lor, pe care le fac de aici înainte sub împărăția lui Dumnezeu, în lumea nouă. Atunci se vor aplica cuvintele lui Isus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată”. (Ioan 11:25, 26). Cei care cred în El ca Regele domnitor și Mântuitorul și după aceea îl ascultă în armonie cu aceea, ce stă scris în cărțile deschise ale cuvântului și legii lui Dumnezeu, vor fi îndreptățiți la viața veșnică în acea lume nouă, în lumea fără sfârșit, și de aceea „nu vor muri niciodată”. Numele lor vor fi scrise într-o „altă carte”, care este cartea vieții. – Apoc. 20:12.

³⁸ „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine a cărui nume, n-a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. (Apoc. 20:14, 15, *An Amer. Trans.; Moffatt*). Iazul sau lacul de foc nu simbolizează chin veșnic conștient pentru persoane, care nu sunt vrednice să fie scrise în „cartea vieții”, ci el simbolizează, „moartea a doua”. Aceasta este o moarte, care nu vine prin moștenire de la Adam, ci prin neascultarea cu voia, incorijibilă, a unui păcătos sub împărăția lui Dumnezeu. Întrucât Isus Christos nu moare a doua oară pentru omenire, nu există nici o răscumpărare și nici o restatornicire din această „moarte a doua”. Iazul de foc sau „moartea a doua” reprezintă, prin urmare, nimicirea completă, care durează veșnic, prin Dumnezeu, „Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”. (Mat. 10:28, *Am. Stan. Ver.*, margin.). Și Diavolul și organizațiile sale idolatre merg pentru totdeauna și veșnic în această nimicire. (Apoc. 19:20, 20:10). Nimicirea tuturor acestora în iazul de foc simbolic, în moartea a doua, vine după sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos, când Diavolul este dezlegat pentru un scurt timp, pentru ca să aducă peste toți, care trăiesc pe pământ, încercarea definitivă a neprihăririi. Cine se dă atunci de partea lui Satan Diavolul, în rebeliunea împotriva împărăției lui Dumnezeu, va suferi cu el nimicire. Cine însă se împotrivescă ispitelor lui Satan și rămâne credincios împărăției, numele aceluia va fi scris în „cartea vieții”; și aceștia vor trăi mai departe și vor primi viața fără sfârșit pe un pământ perfect în lumea nouă.

³⁹ Așa va fi nimicită moartea care i se datorează lui Adam și consecința sa, hades-ul sau iadul; dar „iazul de foc” rămâne, pentru că nimicirea tuturor nelegiuitorilor cu voia, incorijibili, ține în veci. Despre „întâia înviere” a bisericii scrie apostolul Pavel: „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul, care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte ? Unde îți este boldul, moarte [groapă, iad, hades]. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Christos”. (1 Cor. 15:54, 55, 57). Tot așa, când morții sunt scoși afară din moartea adamică și sunt eliberați de hades, de iad sau de starea inconștienței în moarte, moartea și hades-ul, în ceea ce privește omenirea pe pământ, vor fi nimicite pentru totdeauna. Această nimicire a lor este reprezentată prin aceea că moartea și iadul (firește nu însă marea) sunt aruncate în iazul de foc, în moartea a doua. Acolo sunt înghițite și nimicite prin biruința lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o prin Christos asupra morții cauzată de Adam. Care pe viitor moare din cauza nelegiuirii sale

propriu, aleasă de el, nu va merge în moartea adamică, în hades sau în iad, ci va cădea în nimicirea, din care nu este făgăduită și nici prevăzută o înviere.

⁴⁰ Declarația din Apocalips 20:5: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”, nu înseamnă că morții, cu excepția bisericii lui Christos, nu vor învia din gropi până ce nu se împlinesc cei o mie de ani. Aceasta înseamnă pur și simplu că numele acelora, care vor fi găsiți vrednici la urmă de viața veșnică, nu vor fi scrise în „cartea vieții” până când nu vor trece o mie de ani și după ce Satan Diavolul va fi slobozit încă puțin timp pentru încercarea din urmă. Există motive conforme cu Sfânta Scriptură, pentru presupunerea, că aceia care și-au păzit neprihănirea în timpurile vechi spre a dobândi o „înviere mai bună”, la începutul domniei de o mie de ani a lui Christos, vor fi înviați din groapă. Dumnezeu, Cel Atotputernic, care prin Christos Isus exercită puterea absolută peste învierea morților, va aduce pe ceilalți la timpul potrivit, pentru ca să poată primi binecuvântările domniei de o mie de ani a Răscumpărătorului și Salvatorului omenirii. După cuvintele pe care le-a adresat Isus pe Golgota răufăcătorului gata de a se pocăi, de pe lemnul de lângă El, paradisul va fi restatornicit pe pământ, când răufăcătorii de felul aceluia hoț vor fi înviați din groapă. (Luca 23:42, 43, *Rotherham; Lamsa*). Dar acestui tâlhar și altor făcători de rele, care în înviere ies pentru judecată, nu li se vor scrie numele în „cartea vieții” până când nu vor trece cei o mie de ani, și aceasta numai atunci dacă au stat cu succes în încercarea definitivă, hotărâtoare a neprihănirii. Cu ajutorul împărăției, prin care vor fi ridicați și făcuți perfecți, vor trebui să fie în stare să susțină proba.

⁴¹ Așa se vor împlini cuvintele lui Isus despre acei morți din morminte: „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea din morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii [care au trăit cu mult timp înainte de crearea omului]. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii”. (Luca 20:34-36). Ei vor fi fiii sau copiii lui Dumnezeu, nu pentru că ar fi născuți de oarecari părinți omenești, ci pentru că vor fi înviați din gropi, calcă pe calea vieții în lumea nouă fără sfârșit și primesc această viață veșnică de la Iehova Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. – Rom. 6:23.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin care minune a dat Iehova garanție pentru venirea lumii noi ?
2. Pe cine va judeca Regele lui Iehova ? și ce aduce aceasta în mod necesar cu sine ?
3. Cine este temelia lumii noi ? și este rațional de a conchide că El este ?
4. Ce a făcut Iehova în acest scop cu acela ?
5. În ce măsură este învierea Sa deosebită de acelea ale fiilor anumitor femei din timpul vechi?
6. În ce măsură a fost învierea lui Isus la viață, deosebită de aceea a acelor oameni, pe care i-a înviat El sau ucenicii Săi la viață ?
7. Cum are El întâietatea în înviere ?
8. Pentru ce n-a luat El ,la înviere, trupul Său omenesc de mai demult ?
9. Pentru ce nu L-au văzut ucenicii Săi în cea mai mare parte a timpului, și în ce chip li s-a descoperit la anumite ocazii ?
10. Pentru ce sunt religioniștii în greșeală când presupun că Isus trebuie să expună în cer privirilor, până în veci de veci, trupul Său crucificat ?
11. Cum s-a înălțat Isus la cer, și cum se va întoarce ?

12. Cum vor fi înviați membrii bisericii lui Christos în înviere, și pentru ce?
13. În ce fel a rămas Isus același, indiferent de trupul învierii Sale la înviere?
14. Cum va fi schimbată biserica la înviere și cui va fi ea asemenea ?
15. Cum vor fi membrii bisericii, cu toată schimbarea lor la înviere, aceleași persoane ca și mai înainte ?
16. Cum se referă Pavel în Filipeni 3:20, 21 la schimbarea lor ?
17. În care timp trebuie să aibă loc această înviere, după cuvintele lui Daniel, Isus și Pavel ?
18. Ce trebuie să fie întemeiată și să fie în activitate când are loc această înviere, și care texte biblice arată aceasta ?
19. Cum „vine” atunci Christos și pentru ce sunt înviați cei „morți în Christos” înaintea rămășiței creștine, care mai rămâne pe pământ ?
20. Care evenimente sunt faptele însoțitoare când se pogoară Domnul Isus ?
21. a) Cum se aude vocea arhanghelului, strigătul poruncitor și trâmbița lui Dumnezeu ? b) în ce fel s-a pogorât Domnul Isus și vedem noi aceasta ?
22. Cum este „răpită” rămășița rămasă ,cu morții în Christos, pentru ca să întâmpine pe Domnul în cer și îndărătul norilor ?
23. La care înviere aparține aceasta ?
24. Cum descrie Apocalips 20:4-6 starea lor de binecuvântați ?
25. Ce binecuvântare deosebită o așteaptă pe rămășița care a mai rămas ? și de ce „de acum încolo” ?
- 26, 27. a) Pentru ce n-au putut ajunge în cer cei morți, care nu aparțin bisericii, având în vedere întâia înviere ? b) Cine îi va învia ?
28. a) Pentru cine mai există o înviere afară de aceea pentru cei drepti? b) Cum iese biserica afară la o „înviere a vieții” ?
29. a) În care înviere aparțin aceia, care au o „înviere mai bună” ? b) în ce măsură este învierea lor una „mai bună” ?
30. Ce întrebare se naște cu privire la aceia, care ies afară pentru „învierea pentru judecată” ?
31. Ce perspectivă plină de speranță au aceia, care ies afară în „învierea pentru judecată” prin faptul că se află în morminte sau monumente funerare?
- 32, 33. Până când nu vor fi vii ceilalți morți ,conform Apocalipsului 20:5, și cum este descrisă învierea lor ?
34. Când începe să se împlinească tabloul învierii lor ?
35. Care este moartea care dă înapoi pe morții săi, și cine sunt aceștia ?
36. Ce sunt iadul și marea, din care sunt dați înapoi morții, care sunt în acestea ?
37. După care cărți și fapte vor fi ei judecați, și cum „nu vor muri niciodată” acești judecați ?
38. Ce este reprezentat prin „iazul de foc” și când vor fi aruncați în cele din urmă toți aceia, care sunt hotărâți la aceasta, în acest iaz de foc ?
39. Ce înseamnă că „moartea și iadul sunt aruncate în iazul de foc” ?
40. Oare nu înviază „ceilalți morți” până când trec cei o mie de ani sau ce se înțelege cu aceea că până atunci n-au fost făcuți vii ?
41. În ce privință vor fi asemenea îngerilor și vor fi fiii sau copiii lui Dumnezeu, deoarece ei sunt fii ai învierii ?

CU INTENȚIE ȘI FĂRĂ INTENȚIE - TRATATE DIFERIT

ADEVĂRUL cu privire la destinul dușmanilor lui Dumnezeu nu trebuie evitat a fi declarat. Să abordăm, așadar, această lege divină care s-a aplicat celor care au fugit în vechile „orașe de refugiu” din țara lui Israel: „Dar dacă un om își urăște semenul, dacă l-a pândit, s-a ridicat împotriva lui, l-a lovit de moarte sufletul și astfel a murit, iar omul a fugit în unul dintre aceste orașe, atunci bătrânii orașului său să trimită să-l ia de acolo, să-l predea în mâna răzbuñătorului sângelui și să fie omorât. Ochiul tău să n-aibă milă de el și să îndepărtezi din Israel vina de sânge nevinovat, ca să-ți meargă”. - Deut 19: 11-13

Creștinii care sunt parte a organizației Teocratice a lui Dumnezeu și care sunt maturi și, prin urmare, bătrâni nu trebuie să se compromită în nici un fel cu ucigătorii deliberați sau persecutorii de astăzi care sunt parte a organizației Diavolului. Ei nu trebuie să încerce să-i protejeze și nici să nu aibă nici o milă față de ei în executarea răzbuñării lui Dumnezeu asupra lor la viitoarea bătălie a Armagedonului. Creștinii care sunt maturi în cunoaștere și în înțelegere nu trebuie numai să se separe de organizația lumească a Diavolului, ci și să fie în acord total cu hotărârea lui Dumnezeu de a-și executa răzbuñarea asupra acestora la Armagedon. Creștinii trebuie să fie în concordanță cu Biblia și trebuie să se roage lui Dumnezeu ca planul său declarat de a distruge pe cei răi în acea bătălie să fie pus în funcțiune. Astfel ei vor arăta compasiune și devotament din inimă față de Iehova Dumnezeu și față de planurile sale. Prin urmare, acești credincioși trebuie să continue să declare cu toată îndrăzneala întregii lumi „ziua de răzbuñare a Dumnezeului nostru”, pentru că aceasta este o parte a însărcinării date celor unși ai Săi potrivit cu ceea ce scrie în Isaia 61:1, 2.

În 1947, pe toată întinderea Creștinătății se află milioane de oameni cu inimă bună și onestă, care nu doresc să împărțasească vina sângelui nevinovat. În mod ignorant, deci, neintenționat și în necunoștință de cauză, ei au fost atrași în capcana Diavolului și au fost făcuți să comită multe fapte in juste împotriva altora. În legea lui Dumnezeu, ignorarea acestui lucru este o scuză dacă cineva se pocăiește și se îndreaptă spre neprihănire. Totuși, pentru ca acești răufăcători neintenționați să scape de pedeapsă, ei trebuie să-și arate devotamentul față de Iehova Dumnezeu și regatul lui, când ajung să afle despre prevedere pentru rasa umană. Dar, ca bătrânii orașului omului ucigaș, ei nu trebuie să-i protejeze pe cei vinovați în mod intenționat, ci trebuie să fie în acord cu ofițerul executiv al lui Dumnezeu la Armagedon, și anume, Isus Cristos. Acest lucru nu înseamnă că ei ar trebui să participe la executarea violentă a oricărei creaturi rele, ci înseamnă că nu trebuie să ezite să declare adevărul pentru ca alții să poată ști despre planurile lui Dumnezeu. Adevărul este cel care demască pe cei răi, însă adevărul este declarat cu adevărat în beneficiul celor care doresc să facă binele și să evite răul.

Judecătorul lui Iehova, Cristos Isus, este pe tronul său judecătoresc în templul ceresc și împarte oamenii pentru și împotriva regatului lui Dumnezeu. Cei care doresc să fie în armonie cu Dumnezeu și cu neprihănirea lui trebuie să ia o poziție fără compromis de partea Sa și pentru guvernul Său neprihănit pentru totdeauna. Acum este obligația martorilor lui Iehova să îi instruiască pe aceștia pentru ca cei cu bunăvoință să poată acționa inteligent. Aceste persoane au fost ținute până acum în orbire de Diavol și de agenții săi religioși umani, în special clerul, iar acum ei aud adevărul despre Iehova Dumnezeu și regatul lui. Prin urmare, astfel de persoane sprijină în mod neintenționat mulțimea păcătoasă și comit acte de violență față de cei care sunt dedicați lui Iehova și regatului Său precum și față de alte victime.

Semnificația modernă a vechilor orașe de refugiu” din Israel a ajuns să fie înțeleasă de la venirea Domnului la templul în anul 1918, și mai cu seamă din august 1934, în numerele *Turnului de Veghere*. Suntem bucuroși că acele orașe antice de refugiu semnifică un tratament milos din partea lui Dumnezeu față de răufăcătorii neintenționați în aceste zile de judecată, când ne apropiem repede de războiul universal al Armagedonului. Astfel de răufăcători neintenționați, care au fost prefigurați de „ucigașul nevinovat” din timpuri antice, se află în lumea condusă de Diavolul. Devotându-se acum imediat lui Iehova Dumnezeu, care a prevăzut orașe de refugiu, ei vor arăta că nu au nici o simpatie față de conducerea rea a lui Satan, ci doresc să fie separați de ea și să nu fie responsabili pentru faptele ei criminale. Deci ei doresc să slujească lui Dumnezeu și să facă voia lui. Prin urmare, este important să înțelegem acum care este

planul lui Iehova față de ei și, de asemenea, ce obligație impune el martorilor săi în legătură cu acești „ucigași nevinovați” din timpul nostru modern.

Oamenii au mers în Primul și Al Doilea Război Mondial și astfel au încălcat legământul veșnic al lui Dumnezeu prin vărsarea sângelui uman. (Gen. 9: 4-17). Însă mulți au făcut-o pentru că au fost forțați de puterile conducătoare ale organizației Diavolului să facă acest lucru. Ei au făcut-o ignorând faptul că încălcau „legământul veșnic”. Acolo ei au văzut duplicitatea și ipocrizia clerului religios, care pretinde a fi urmași și slujitori ai lui Cristos, dar care nu numai că au participat la vărsare de sânge, ci au și îndemnat pe alții să verse sânge uman violent. Oamenii cinstiți au fost șocați de comportamentul clerului și, când s-au întors din conflictul sângeros și au auzit de adevărul despre asigurarea lui Dumnezeu pentru omenire prin Cristos Isus, au dorit să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Ei au urât răutatea și ipocrizia religioasă și cu inimile cinstite s-au străduit să găsească calea cea bună. Atât femeile, cât și bărbații au susținut organizația stricată și opresivă care guvernează această lume și care a făcut multă violență oamenilor, inclusiv martorilor lui Iehova. Multe persoane cu înclinație religioasă au fost legate de sisteme religioase care au persecutat cu cruzime oamenii credincioși ai lui Iehova într-o manieră asemănătoare persecuției duse cândva de Saul din Tars. (Fapte 8: 1-3, 9: 1-22). Alții, ca membri ai forțelor de poliție sau ai „grupei puternice”, au făcut fără să vrea voia clericilor și au comis acte de violență împotriva Poporului uns al lui Iehova, dar, după ce au aflat adevărul, ei și-au arătat dorința puternică de a avea un curs diferit și drept. Cei care își schimbă cu sinceritate cursul de acțiune și caută pe Domnul Dumnezeu în felul său stabilit îl găsesc.

„Orașele de refugiu” vechi ilustrează organizația lui Iehova de astăzi. El a luat măsuri pentru protecția celor care se plasează pe deplin de partea organizației sale Teocratice și care nu au încălcat în mod intenționat și cu premeditare legământul veșnic. *În mod intenționat și cu premeditare* înseamnă a face cu bună știință o faptă ilicită cu un motiv rău în inimă și în totală neglijare a drepturilor altora. De exemplu, clericii au permis persecuția și uciderea martorilor lui Iehova și au inițiat de fapt o astfel de persecuție, știind că acești bărbați și aceste femei erau inofensivi și proclamau Cuvântul lui Dumnezeu. Motivul acestor clerici a fost răuvoitor pentru că ei doreau să-i scoată pe astfel de martori din calea lor. Alții au împlinit cererea clericului în a face rău, dar au făcut acest lucru în ignoranță și fără răutate, încrezându-se că ceea ce știe preotul sau predicatorul este corect. Legea lui Dumnezeu cu privire la astfel de persoane nevinovate a fost adusă la cunoștința israeliților și are o aplicație modernă acum, și anume: „Aceste șase orașe vor fi un refugiu atât pentru copiii lui Israel, cât și pentru străinii și locuitorii temporari din mijlocul lor; ca oricine care ucide pe cineva neintenționat să fugă acolo”. - Num. 35:15.

Acum toți cei care sunt binevoitori și care au dorința de a-L sluji pe Iehova Dumnezeu și guvernul său neprihănit trebuie să găsească un refugiu sau un loc de refugiu în organizația Teocratică care este total dedicată lui Iehova Dumnezeu și serviciului său. Iehova a pus asupra martorilor săi în prezent o obligație cu privire la această clasă care dorește să facă bine. Această obligație nu poate fi dată la o parte sau ignorată.

Acea obligație presupune ducerea mesajului Împărăției la oamenii cu inimă cinstită, informându-i despre prevederea lui Dumnezeu făcută pentru cei care caută cu sârguință să-L cunoască și să-L slujească. Prin Marele său Preot, Cristos Isus, el poruncește ca martorii săi să propovăduiască această evanghelie a Regatului înainte să vină sfârșitul final. Ei trebuie să informeze și să avertizeze publicul, pentru ca cei bine dispuși să poată acționa în mod inteligent și să-și poată purta propria responsabilitate în fața lui Dumnezeu.

Orașele de refugiu au fost ocupate de tribul preoțesc al lui Levi și era datoria leviților din aceste orașe să ofere informații, ajutor și consolare celor care căutau să se refugieze în ele. "Și cel ce fuge într-unul din aceste orașe, să stea la intrarea porții orașului și să-și prezinte cazul în auzul bătrânilor aceluia oraș. Aceștia să-l primească la ei în oraș și să-i dea un loc, iar el să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbnătorul sângelui îl urmărește, ei să nu-l dea pe ucigaș în mâna lui, căci l-a omorât pe semenul său fără premeditare și fără să-l fi urât mai înainte". (Ios. 20:4,5). Tot astfel, este datoria leviților antitipici de azi să ofere informații, ajutor și mângâiere celor care caută acum organizația Domnului. Acest lucru ei trebuie să-l facă prin a le da un semn pe frunte, ca să spunem așa, oferindu-le informații inteligente cu privire la ceea ce

trebuie să facă pentru a avea favoarea lui Dumnezeu. Acest lucru ne amintește de 'omul îmbrăcat în pânză de in cu călimara lângă el', care a trecut prin Ierusalimul condamnat și a marcat frunțile celor care căutau calea dreaptă a lui Iehova. Această clasă a oamenilor astfel marcată și care intră apoi și locuiește în oraș este cea cruțată și trecută vie prin marele necaz al Armagedonului. – Ezec. 9:6; Țef. 2:3.

Despre faptul că martorii lui Iehova și tovarășii lor binevoitori au o obligație specială față de acești „refugiați” care au comis răul în mod neintenționat, este scris: „Atunci adunarea să judece între cel care l-a lovit și răzbunătorul sângelui, potrivit acestor judecăți. Adunarea să-l scape pe ucigaș din mâna răzbunătorului sângelui, apoi adunarea să-l ducă înapoi în orașul de refugiu în care fugise, și el să locuiască acolo până la moartea marelui preot care a fost uns cu uleiul sfânt.” - Num. 35: 22-25

Prin urmare, cei informați care refuză sau nu reușesc să meargă printre oameni și să le vorbească la casele lor și să le dea mesajul dătător de viață de la Iehova Dumnezeu, precum și cei care împiedică, se opun și îi descurajează pe cei care ascultă astfel de Domnul în a duce mesajul adevărului oamenilor, toți aceștia arată un spirit neubitor și nedrept, care se va abate asupra clasei „refugiaților” fără milă pentru a fi executați de către Executantul lui Iehova la Armagedon. Eșecul sau refuzul de a-și asuma îndeplinirea acestei responsabilități nu va rămâne neobservat de Domnul, pentru că el i-a luminat pe cei însărcinați ai săi și ei trebuie să se supună. „Scapă-i pe cei ce sunt duși la moarte, oprește-i pe cei ce merg clătînându-se la măcel! Dacă ai spune: „Iată că noi n-am știut!”, oare nu va observa acest lucru Cel ce cântărește inimile? Și Cel ce veghează asupra sufletului tău nu știe și nu-i va plăti el fiecărui om după faptele lui?”. (Prov. 24:11, 12). Cu toate acestea, „un martor adevărat izbăvește suflete”; deci, ce mare privilegiu este să fi un martor adevărat! – Prov. 14:25.

Elisei, primitorul unei duble porții

Timp de ani de zile s-a străduit Ilie să întoarcă inimile lui Israel înapoi la Iehova Dumnezeu. Cu veacuri mai târziu, Maleahi anunță că Dumnezeu va trimite „pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului”. Faptele fizice în împlinirea profeției descopăr că Christos a venit la templu ca Rege și Judecător în anul 1918 d.Cr. Alte fapte fizice arată că timp de patruzeci de ani, înainte de 1918, creștinii credincioși au executat o lucrare de restatornicire a adevărilor fundamentale și de întoarcere a inimilor multora către Dumnezeu, pregătind astfel calea înaintea celei de a doua veniri a Domnului. (Mal. 3:1; 4:5, 6). De aceea acel serviciu este numit „lucrarea anti-tipică a lui Ilie”. În decursul aceluși timp au fost distribuite milioane de cărți, broșuri și tractate care explicau adevărul Bibliei, dar de la acea lucrare și de la venirea Domnului la templu, au fost distribuite cărți și broșuri totalizând mai mult decât o jumătate de miliard în optzeci și opt de limbi. Potopul mărit al adevărului a venit în ciuda intensificării persecuției. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi îndeplinită fără puterea ajutoare a spiritului lui Iehova, dar, de la primul război mondial, se pare că martorii lui Iehova au fost binecuvântați cu o dublă porție a forței Sale active. De aceea, lucrarea de la 1919 încoace este cunoscută ca lucrarea Elisei; căci nu era Elisei primitorul unei duble porții a spiritului lui Dumnezeu, atunci când prelua serviciul profetic al lui Ilie?

„Elisei” înseamnă „Dumnezeu este Mântuitor sau mântuire”. Cititorul Bibliei face cunoștință cu această persoană prima dată atunci când Iehova instruește pe Ilie să ungă pe Elisei din Abel-Mehola. Livada Abel-Mehola era probabil în valea râului Iordan și „fără îndoială, acolo a aruncat Ilie mantaua sa peste tânărul Elisei, în timp ce ara cu boii. După un scurt adio, Elisei părăsi cariera sa de plugar și însoți pe Ilie. (1 Regi 19:16-21). Aceasta pare să se fi întâmplat în timpul domniei regelui Ahab peste Israel și totuși nu s-a întâmplat decât mai mulți ani mai târziu, în

decursul domniei lui Ioram că Elisei urmă pe Ilie, ca cel mai mare profet în Israel și servi în timpul domniei lui Ioas din Israel. Aceasta prelungește perioada serviciului lui Elisei peste șaiszeci de ani. – 2 Regi 3:8, 11-14; 13:14.

Narațiunea istoriei vieții sale nu curge în ordinea cronologică, ci mai întâi de a lua aceasta în considerare, trebuie să observăm cum a căzut mantaua lui Ilie asupra lui Elisei. Ținându-se nedespărțit de Ilie, Elisei urmă pe profet în timp ce acesta călătorea spre râul Iordan și când Ilie lovi și despărți apele cu mantaua sa și trecu ca pe uscat, Elisei se ținu aproape pe urmele lui. Pe mal, dincolo de Iordan, Ilie se întoarse spre Elisei și-i spuse: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine”. Elisei nu pierdu mult timp gândindu-se: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din spiritul tău.” Cuvântul ebraic tradus aici cu *dublu* nu înseamnă *duplicat*, ci de *două ori mai mult*. „Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa”. Ilie promise și, îndată după aceea, Elisei văzu pe Ilie răpit la cer de o furtună. El luă mantaua pe care o aruncase Ilie și se întoarse cu fața spre Iordan. Era darul lui Ilie al unei duble porții asupra lui Elisei? Îl va face în stare o îndoită măsură a forței active divine să execute cu zel mărit îndatoririle de profet? Elisei nu așteptă mult timp spre a pune chestiunea la încercare. El lovi cu mantaua apele Iordanului și strigă: „Unde este Domnul Dumnezeuul lui Ilie?” În fața lui Elisei acum, în mod aparent apele se despărțiră, și Elisei a fost recunoscut ca profetul lui Iehova în locul lui Ilie. – 2 Regi 2:1-15.

În versetele următoare ale capitolului doi din cartea a doua a Regilor, se spune cum întrebuiță Iehova pe Elisei să curețe apele vătămătoare ale râului împrejurul Ierihonului, care pricinuiau moartea creaturilor și nerodirea pământului. După aceea profetul călători spre Bethel. În călătoria sa, el este batjocorit de niște tineri nelegiuți, care îl batjocoreau: „Suie-te, pleșuvule; suie-te, pleșuvule.” Pentru această defaimă, Elisei îi blestemă în numele lui Iehova și doi urși au ieșit din pădurea din apropiere și a sfâșiat patruzeci și doi dintre ei. Dar era păcatul lor atât de hulitor după cum au fost blestemați? Da, se pare că ocările au fost reduse la aceasta, mai degrabă decât la copilăreasca batjocură în legătură cu chelia profetului. Strigătul repetat: „Suie-te pleșuvule”, lasă să se înțeleagă că ei își băteau joc de raportul despre urcarea miraculoasă a lui Ilie la Iordan și provocau în mod batjocoritor pe Elisei să repete și el această ispravă.

Următoarea apariție a profetului în darea de seamă divină are loc atunci, când armatele unite ale lui Iosafat, Ioram și ale Edomului sunt amenințate de dezastru, din cauza lipsei de apă. Elisei dă instrucțiuni nu numai pentru a înlătura catastrofa, ci chiar spre a câștiga victoria asupra dușmanilor moabiți. „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă”. După ce valea a fost umplută de gropi, gropile au fost umplute cu apă bună de băut. Nu numai că aceasta a potolit setea lor, dar, în razele soarelui de dimineață, aceasta apărea ca sânge pentru moabiți. Nepăsători, ei au dat năvală spre a se încărca de pradă. Dar vai, acesta era propriul lor sânge, care scâldea pământul în timp ce cădeau înfrânți. – 2 Regi 3:1-25.

O serie întreagă de minuni următoare au loc după aceea. Sărăcăcioasa provizie de ulei a unei văduve este atât de binefăcător înmulțită încât vânzarea surplusului o face în stare să-și plătească un creditor care era pe cale să îi ia pe fiii ei în robie pentru datorie. La Sunem, o femeie teocratică, care a dat profetului locuință când acesta servea acolo, a fost binecuvântată cu nașterea unui fiu și când acel fiu muri mai târziu, Elisei a fost acela care a mijlocit ca Dumnezeu să scoale băiețușul din morți. Apoi au venit vremurile când Elisei îndepărtă otrava din fiertura din oală, care urma să fie mâncată de fiii profetilor și minunea saturării a o sută de oameni cu o mică provizie de pâini de orz și câteva spice de grâu. – 2 Regi 4:1-44.

Dar a fost o minune care a scăpat pe Israel de la un neplăcut incident internațional. Regele sirian trimise pe leprosul Naaman la regele lui Israel spre a fi vindecat. Nebunul monarh israelit își rupse hainele de pe el și se plânse: „Sunt eu Dumnezeu ca să omor și să înviez de-mi spune să vindec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine.” Dar dacă regele sirian nu se gândea la o ceartă, de unde ar putea el ști? Elisei trimise după Naaman. Prin sol el spuse sirianului să se scalde de șapte ori în Iordan. Naaman s-a simțit jignit și prima dată a refuzat, dar slujitorii săi l-au convins și s-a afundat de șapte ori în Iordan. Carnea sa s-a făcut atât de fragedă ca a unui copil! Elisei nu primește nici un fel de dar și după ce egoismul își găsi loc în inima servului Ghehazi, acesta alergă după Naaman și-i ceru darurile. Din această cauză este lovit de lepră. – 2 Regi 5:1-27.

După facerea minunii cu găsierea fierului de la secure pierdut în apele Iordanului, care poate fi regăsit, Elisei are o ciocnire cu regele Siriei. Siria a pornit cu agresiuni militare împotriva lui Israel, dar dubla porție a spiritului lui Dumnezeu luminează pe profet împotriva curselor siriene. Mâniat de repetata nereușită a planurilor sale, regele Siriei trase concluzia că trebuie să fie ceva spioni în rândurile sale. Apoi el a fost informat că acesta ar fi Elisei. Spionii Siriei l-au găsit pe Elisei la Dotan și acolo a fost trimisă o mare oaste militară care să prindă pe profet. „Ah! domnul meu, cum vom face?”, strigă slujitorul lui Elisei. Răspunsul a venit liniștit: „Nu te teme căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei”. Atunci Dumnezeu deschise ochii tânărului și el „văzu: și iată, muntele era plin de cai și de care de foc, de jur împrejurul lui Elisei.” Puterea divină lovi pe dușman cu orbire. Ei au fost duși neputincioși în Samaria, unde li s-au deschis ochii. Cu toate acestea ei nu au fost loviți cu sabia, ci, la porunca lui Elisei, ei au fost hrăniți și lăsați liberi. – 2 Regi 6:1-23.

Cu o altă ocazie, regele Ben-Hadad al Siriei cuceri Samaria. În oraș era foamete. Prețurile alimentelor creșteau. Femeile își ucideau și mâncau proprii lor copii. Într-un moment critic, când mânia regelui lui Israel era să izbucnească împotriva lui Elisei, profetul prezise belșug de provizie de hrană pentru ziua următoare. „Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?” râse un asistent domnesc al regelui. „Vei vedea cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din ele”, răspunse Elisei. Îndată după aceea învingătorii își închipuiră că aud larma armatelor care înaintează. Cugetând că Israel a tocmit pe hetiti și pe egipteni ca să înfrângă biruința lor, sirienii fugiră în panică. Atât de grăbită a fost fuga lor, încât au lăsat în urmă corturi, cai, asini și toate proviziile de campanie. Leproșii din Samaria descoperiră tabăra părăsită, duseră vestea în oraș, prada a fost luată și foametea se sfârși. Dar acel batjocoritor? El a fost încredințat cu paza porții și a văzut cu ochii săi prada, dar poporul care năvălea pe poartă l-a călcat în picioare și l-a omorât, înainte de a mânca ceva din ea. – 2 Regi 6:24-33; 7:1-20.

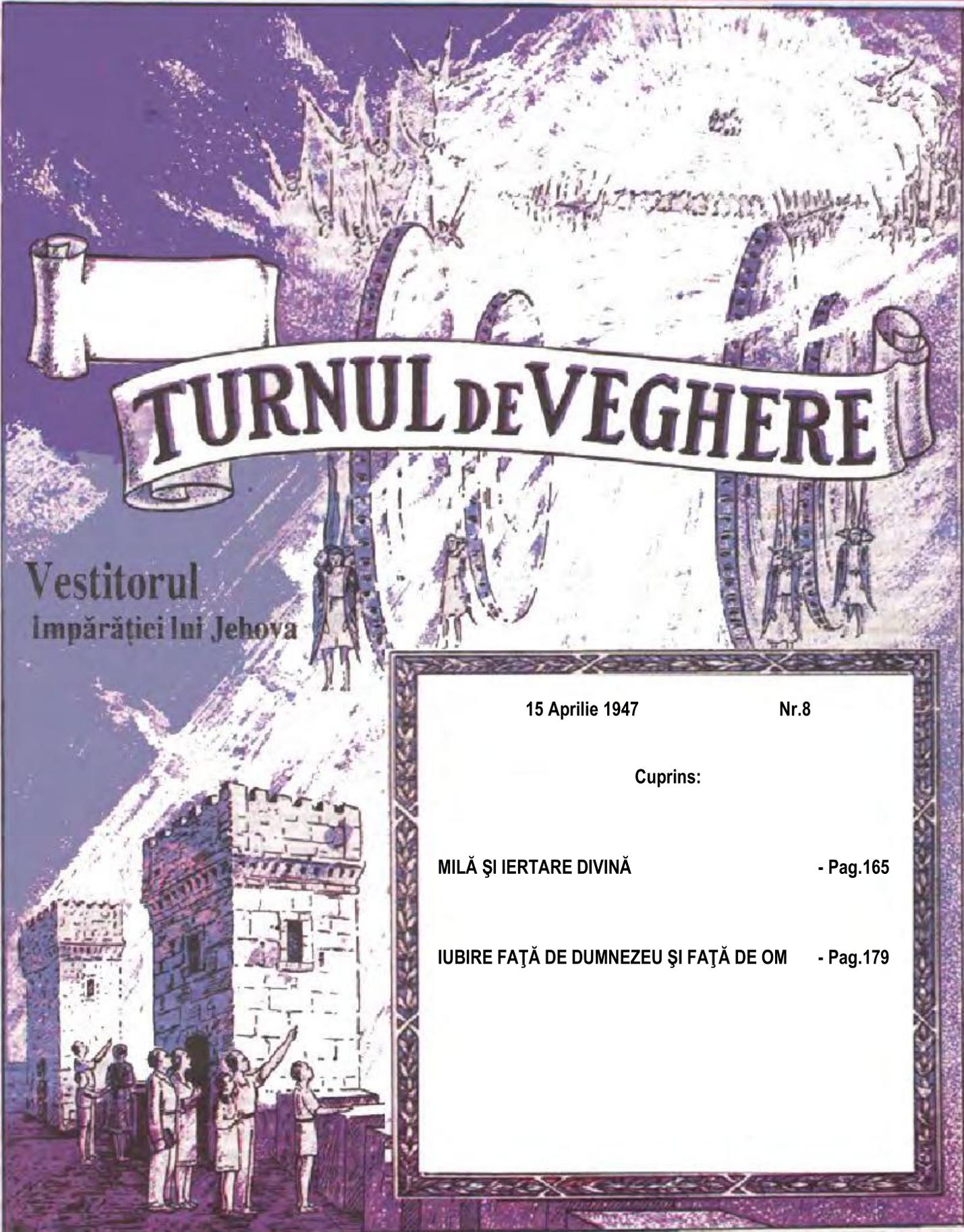
Nu se sfârșește bine darea de seamă despre această foamete, până când darea de seamă biblică ne spune despre alta. Vă aduceți aminte de femeia a cărei fiu a fost sculat de Elisei din morți? Ei bine, pe această femeie o avertiză Elisei: „Scoală-te, du-te, tu și casa ta și locuiește pentru o vreme unde vei putea; căci Domnul va trimite o foamete de șapte ani peste țară, și foametea a și început.” (2 Regi 8:1). Următoarea noastră întâlnire cu Elisei are loc în Damasc. Hazael se duce la profet spre a afla dacă regele Ben-Hadad se va însănătoși de boala sa. „Spune-i te vei vindeca cu siguranță”. Dar lui Hazael Elisei îi prezise moartea lui Ben-Hadad și aceasta nu din cauza vreunei boli. Ceea ce spiritul lui Iehova făcu în stare pe Elisei să vadă, îi produse lacrimi; Hazael va măsura cruzime și jaf nemăsurat asupra lui Israel. Hazael urma să devină rege în Siria. Hazael grăbi succesiunea sa, înăbușind pe Ben-Hadad și ocupându-i tronul (2 Regi 8:7-15). Mai era încă o succesiune la tron, în care Elisei figura. În împlinirea cuvântului lui Iehova

către Elisei, un sol al lui Elisei se duse să caute pe Iehu din Ramot-Galaad și-l unse rege peste Israel. – 2 Regi 9:1-10.

Acum vine povestirea finală a Scripturilor cu privire la Elisei; el este pe patul său de moarte. Ioas este rege peste Israel și sub presiunea agresiunilor siriene, el cere sfat lui Elisei. Elisei îi poruncește lui Ioas: „Ia arc și săgeți”. Regele a făcut așa. Apoi, cu mâinile sale pe rege și regele ținând arcul, Elisei privi pe fereastra deschisă spre răsărit, în direcția Siriei, și porunci: „Trage!” Și regele a tras. Profetul spuse: „Aceasta este o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva sirienilor.” Elisei vorbește și el a zis regelui lui Israel: Lovește în pământ. Și el a lovit de trei ori și s-a oprit. Și omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el și i-a zis: Trebuia să lovești de cinci sau de șase ori; atunci ai fi bătut pe Siria până ce ai fi nimicir-o: dar acum vei bate-o numai de trei ori”. Îndată după aceea Elisei muri și un verset mai pe urmă spune despre învierea unui cadavru care, mai târziu, a venit în atingere cu oasele sale când a fost aruncat în mormântul lui Elisei. Elisei este menționat numai odată în Scripturile grecești, fiind numit acolo, „Eliseus” – 2 Regi 13:14-21; Luca 4:27.

Martorii lui Iehova acum pe pământ, trebuie să țină sus ofensiva împotriva demonismului în aceste zile de încheiere a lucrării lui Elisei. Ei trebuie să-și aducă aminte de sfatul lui Elisei pe patul de moarte în ce privește lovitul. Spre deosebire de Ioas, ei nu trebuie să oprească ofensiva. Ei trebuie să ia săgeata adevărului teocratic și să tragă cu ea fără șovăire împotriva țării demonismului, pentru că ea este „săgeata izbăvirii lui Iehova”. Aceste săgeți ale adevărului, legate împreună într-o unire trainică a adevărului, trebuie să fie folosite spre a lovi „pământul” sau partea vizibilă a demonismului, nu odată, nici de două ori, nici de trei ori, ci mereu și iar mereu, într-o lovire continuă, până ce Iehova Dumnezeu va spune că lucrarea cu săgețile adevărului este completă. Și în timp ce lovesc, zelul lor trebuie să dea dovadă de o dublă porție a spiritului lui Iehova.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Aprilie 1947

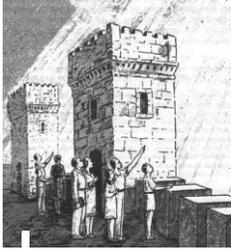
Nr.8

Cuprins:

MILĂ ȘI IERTARE DIVINĂ - Pag.165

IUBIRE FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI FAȚĂ DE OM - Pag.179

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Aprilie 1947

Nr. 8

MILĂ ȘI IERTARE DIVINĂ

„Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor. El îți iartă toate fărădelegile tale”. – Ps. 103:17, 3.

IEHOVA este neîntrecut în arătarea milei și în iertarea păcatelor. Mila Sa nu poate fi privită ca semn de slăbiciune din partea Sa. Ea nu este o moliciune sentimentală; așa ceva nu s-ar potrivi cu un Dumnezeu al atotputerniciei. Ea este expresia iubirii Sale minunate și a desăvârșitului Său neegoism; totuși ea lucrează ținând seama în mod îndestulător de dreptatea Sa. El o aplică cu înțelepciune extremă, și de aceea în rezultatul final se va arăta că întrebuițarea ei în legătură cu îndreptățirea deplină a numelui lui Iehova a fost un lucru potrivit. Această întrebuițare a îndurării Sale Îl descopere pe Dumnezeu ca o putere, care se deosebește de o forță rece, fără inimă, biruitoare peste toate în univers. Mila este o calitate, care așa zicând a înfrânt atotputernicia Sa, care altfel ar fi putut să fie întrebuițată ca să măture complet întreagă omenirea. Această calitate Îl deosebește pe Iehova Dumnezeu de zeii diavoli ai păgânilor și Îl face un Dumnezeu vrednic de închinare, de care oamenii, în slăbiciunea și imperfecțiunea lor, se pot apropia cu încrederea și siguranța că vor fi înțeleși și luați în seamă de El. Mila divină se află în armonie cu faptul măreț că Iehova Dumnezeu este iubire.

² Iehova a arătat tot mereu îndurare față de omenire. Fiecare trăsătură deosebită a îngrijirilor Sale pentru noi poartă pecetea Sa. Totul este îndurare, care se acordă conform principiilor drepte într-un scop hotărât. Lui Satan Diavolul nu-i place că Dumnezeu arată îndurare oamenilor; pentru că aplicarea ei zădărnicește scopul său nelegiuit. El prezintă pe Iehova Dumnezeu fals și se străduiește cu ajutorul multor religii să țină pe oameni în neștiință despre această calitate plină de har a lui Dumnezeu. În contradicție cu învățăturile false ale religiei, care au de scop să facă pe oameni să le fie frică de Dumnezeu, Iehova zice acelorora, cărora li se acordă îndurarea Sa: „Te-am iubit cu iubire veșnică; de aceea te-am atras la mine din bunătate”. (Ier. 31:3). Când Dumnezeu arată milă oamenilor loviți de păcat, El prin aceasta urmărește scopul înțelept și bun, să dezvolte în oameni cinste și sinceritate și să dovedească, că ei sunt nezdrucciți în acestea. Până acum mila față de oameni și iertarea păcatelor lor a condus la aceea, că au existat mulți bărbați și femei ai neprihănirii. Toți aceștia pășesc înainte ca o îndreptățire a iubirii și bunătății lui Iehova și ca o condamnare a lui Satan Diavolul, a dumnezeului fals, care a declarat în fața întregului univers, în mod lăudăros, că Dumnezeu nu poate avea pe pământ astfel de persoane de o integritate neînduplecată, atâta timp cât în jurul lor se lasă liberă nelegiuirea: Dacă n-ar fi mijlocit mila lui Dumnezeu ca Adam și Eva să nu fie omorâți imediat, cu toate că au păcătuit, pentru ca să poată

naște copii, atunci nimeni din seminția noastră păcătoasă n-ar fi avut ocazia să dezvolte și să arate neprihănirea înaintea lui Dumnezeu.

³ Primul scop al lui Iehova pentru îndreptățirea numelui Său este crearea unei națiuni întregi de oameni ai dreptății, sub Mesia sau Christos. După aceea, Iehova, prin împărăția Sa, care va fi guvernată prin această națiune, va aduce în existență o întreagă seminție de oameni, care-și vor păstra neprihănirea în timpul unei ispitiri complete și definitive prin Satan, Diavolul. Creștinătatea a existat acum mai mult de șaisprezece sute de ani, dar până astăzi nu i-a reușit să aducă în existență o astfel de națiune creștină. Scopul lui Dumnezeu însă n-a dat greș, pentru că creștinătatea nu este organizațiunea lui Dumnezeu pentru nașterea națiunii Sale sfinte. Națiunea dreptății este o națiune nouă, dar care totuși se compune din persoane, care mai demult au fost urmași imperfecti și condamnați ai păcătosului Adam, ai strămoșului comun al tuturor oamenilor.

⁴ Întocmai după cum creștinătatea a neglijat să aducă o astfel de națiune a dreptății spre slava și îndreptățirea lui Dumnezeu, tot așa a dat greș și iudaismul în aceasta. Din timpul organizării sale la muntele Sinai în Arabia, națiunea iudeie a avut ocazia să se dezvolte într-o astfel de națiune sfântă. Oricât de trist este de a spune aceasta, ea totuși a dat greș, în ceea ce privește acest privilegiu minunat. În anul 1513 î.Cr. Domnul Dumnezeu a eliberat națiunea iudeie din robia sclaviei a mării puteri a Egiptului. Sub conducerea lui Moise, Dumnezeu i-a condus la muntele Său sfânt, pentru a inaugura acolo un legământ al legii cu ei. Prin faptul că Domnul Dumnezeu, la încheierea legământului a întrebuințat pe profetul Moise ca mijlocitorul Său, a zis acelor izraeliți: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel”. (Ex. 19:4-6). Națiunea lui Israel însă n-a folosit bine această ocazie rară și a pierdut un mare privilegiu.

⁵ Iehova s-a pregătit să sfințească legământul Său al legii cu izraeliții, dându-le mai întâi codul legilor Sale a celor zece porunci. Prima parte a acestor porunci arată că cerința de temelie este păzirea neprihănită față de Iehova, și aceasta prin ținerea credincioasă a legământului încheiat cu El. În aceasta se mai arată că El este un Dumnezeu milostiv și se poartă cu îndurare cu ei, dar că El în același timp nu duce tratative cu nelegiuirea intenționată, ci El insistă să se facă binele. În conformitate cu aceasta, întâia și a doua dintre cele zece porunci sună, după cum urmează: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam, al celor ce Mă urăsc, și am bunătațe [îndurare] până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. – Ex. 20:2-6, *Am. Stan. Ver.*

„PÂNĂ LA AL MIILEA NEAM”

⁶ Nimeni nu cunoaște mai bine imperfecțiunea oamenilor, cu care lucrează Iehova, ca El însuși. De aceea, EL este îndelung răbdător cu ei, dacă sunt sinceri față de El. Cu toate că El, în bunătațe Sa, este un Dumnezeu fără pereche, totuși nimeni să nu creadă despre El că poate trece ușor cu vederea, și că El nu este ferm pentru dreptate. Nimeni să nu cugete că El își risipește îndelunga răbdare, bunătațe și mila Sa, dacă o persoană este fățarnică și caută să profite de harul

lui Dumnezeu, ca să se dea mai departe la dragostea pentru păcat și nedreptate. Dacă cineva iubește dreptatea, atunci va iubi pe Iehova Dumnezeu, cuprinsul a toată dreptatea. Dacă iubește păcatul, adică călcarea legii divine, atunci nu iubește pe Dumnezeu, ci Îl urăște. A doua poruncă arată că aceia, care urăsc pe Dumnezeu, nu pot să-și bată joc de El. Ea spune că El aduce asupra lor efectul deplin al nedreptății lor, încât și urmașii lor sunt loviți prin aceasta, până în al treilea și al patrulea neam. Față de aceia însă, care încearcă să dovedească iubirea lor pentru Dumnezeu, prin faptul că țin poruncile Sale, El arată milă, pentru ca ei să încerce iarăși și iarăși, din nou, în toată sinceritatea, să facă ce este drept. Acestora le arată îndurare, „până la al miilea neam”. Și aceasta înseamnă că El este milostiv față de ei pentru totdeauna. – Ex. 20:6, *Am. Stan. Ver.*, margin.; *An Amer. Trans.*

⁷ În cele patruzeci de zile după ce izraeliții au primit cele zece porunci, ei au ajuns într-o încercare grea a neprihănirii lor față de Dumnezeu. Moise a lipsit timp de multe zile din mijlocul lor, pentru că a mers pe vârful Sinaiului ca să vorbească cu Dumnezeu. Apoi Diavolul, autorul închinării false, a ațâțat pe mulți izraeliți să ceară idol văzut, pentru închinarea lor. După aceea a fost ridicat chipul de aur al unui vițel și mii de izraeliți au adus închinare de jur împrejur, în chip păgânesc, ceea ce a însemnat o călcare a poruncii a doua. Seminția lui Levi, la care a aparținut Moise, s-a declarat pentru Iehova și a fost întrebuințată în scopul ca să execute judecata lui Dumnezeu față de mii de închinători ai idolului. Totuși, în acel timp, întreaga națiune a tolerat mai mult sau mai puțin, în mod tăcut, această purtare, călcând legământul ei cu Dumnezeu, iar în urma acestui fapt, legătura întregii națiuni cu Dumnezeu ei a fost distrusă. Moise, ca mijlocitor, s-a simțit obligat să facă străduințe, să ispășească păcatelor lor, da, el a mers așa de departe că s-a oferit să fie el însuși jertfa și să fie șters din cartea lui Dumnezeu a vieții. „Moise s-a întors la DOMNUL, și a zis: Ah ! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o ! DOMNUL a zis lui Moise: Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea. Du-te dar, și du poporul unde ți-am spus. Iată, îngerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor ! DOMNUL a lovit cu urgie poporul, pentru că făcuse vițelul făurit de Aaron”. – Ex. 32:31-35.

⁸ La puțin timp după aceea, când Moise s-a întors pe vârful muntelui Sinai ca să ia din nou în primire cele zece porunci pe piatră, Dumnezeu a spus din nou ce fel de Dumnezeu este El. Citim: „Iehova S-a pogorât într-un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Iehova a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: Iehova Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr, care își ține dragostea până în mii[mii de generații] de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat, drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și copiii copiilor lor, până la al treilea și al patrulea neam !”. (Ex. 34:5-7, *Am. Stan. Ver.*; *An Amer. Trans.*). Este important să ne aducem aminte de această descriere a lui Iehova prin El însuși și să ne cugetăm la aceea, pentru ce stă numele Său; pentru că El este un Dumnezeu neschimbător. Izraeliților, față de care a arătat milă și îndelungă răbdare, le-a zis odată: „Căci Eu, Iehova, nu Mă schimb; de aceea, voi, fii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți”. – Maleahi 3:6, *Am. Stan. Ver.*

PENTRU NUMELE SĂU

⁹ Nu pentru că oamenilor încărcăți de păcate li s-ar cuveni ceva de drept, ci înainte de toate din cauza numelui Său, Domnul Dumnezeu iartă păcatele aceluia, care, ca închinători consacrați ai

lui Dumnezeu, intră în legătură cu El. Regele David a fost un membru conducător al poporului de legământ al lui Dumnezeu din timpul vechi și a fost interesat în mod sincer să nu permită ca numele lui Dumnezeu să fie ocărât de dușmanii Săi. Regele David n-a fost devotat păcatului. El nu a avut o dragoste adevărată pentru el. De aceea el n-a voit ca păcatele, pe care le-a făcut din cauza slăbiciunii sale omenești, să aducă, prin aceea ce au zis dușmanii lui Dumnezeu, ceva ocară pe numele lui Dumnezeu. Prin faptul că el și-a mărturisit păcatele în toată smerenia, dar și-a descoperit dorința inimii să trăiască în armonie cu legământul lui Dumnezeu, David a scris: „Nu-Ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărădelegile mele; ci adu-Ți aminte de mine după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, DOAMNE ! Toate cărările DOMNULUI sunt îndurare și adevăr, pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui. Pentru Numele Tău, DOAMNE, iartă-mi fărădelegea, căci mare este ! Vezi cât de mulți sunt vrăjmașii mei, și cu ce ură mare mă urmăresc. Păzește-mi sufletul, și scapă-mă ! Nu mă lăsa să fiu dat de rușine când mă încred în Tine ! Să mă ocrotească nevinovăția și neprihănirea, când îmi pun nădejdea în Tine ! Izbăvește, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui”. – Ps. 25:7,10,11,19-22.

¹⁰ Deoarece Isus Christos, Mesia, atunci nu murise încă ca preț de răscumpărare pentru omenire, regele David nu s-a putut ruga în numele Răscumpărătorului Isus Christos pentru iertarea păcatelor sale. De aceea s-a rugat de iertarea aceasta exclusiv pentru numele lui Iehova. La timpul hotărât Iehova a dat, pentru numele Său, pe Isus Christos, pe iubitul Său Fiu, ca Răscumpărător al omenirii, și Isus a declarat în continuu că El a venit în numele Tatălui Său. Iertarea nedreptăților păcătosului David ar fi folosit foarte puțin numelui lui Iehova, dacă David n-ar fi încercat după aceea să-și păstreze neprihănirea și starea dreaptă față de Dumnezeu. Dacă David prin aceea că a cerut de la Dumnezeu iertare și a primit-o, ar fi căutat numai pace pentru inima sa și nu s-ar fi străduit cu adevărat să nu mai facă astfel de păcate, atunci iertarea divină ar fi fost risipită față de el. După ce David a primit iertare, fără o străduință adevărată, după neprihănire și stare dreaptă, nu i s-ar fi dovedit din nou milă și bunătate. Prin faptul că David a dovedit, că n-a căutat să abuzeze în mod egoist de aceste arătări ale îndurării divine, el s-a străduit cinstit să-și păzească neprihănirea și sinceritatea și în felul acesta să se ferească să aducă ocară pe numele lui Dumnezeu. El a dorit sincer să îndreptățească numele lui Dumnezeu, prin faptul că s-a ferit de păcat și a ținut credincios la Dumnezeu. În aceasta David a fost un om după inima lui Dumnezeu, și el este o pildă pentru creștinii de azi.

¹¹ Poporul lui David, izraeliții, au fost urmași ai lui Adam și de aceea imperfecti și păcătoși condamnați, iar Dumnezeu a știut aceasta. Prin urmare, El a știut că ei se vor face vinovați de păcate împotriva legământului Său cu ei. De aceea El s-a îngrijit de o preoție care a trebuit să aducă jertfe tipice, prin care păcatele lor au fost spălate în mod prefigurativ și astfel ei au putut rămânea într-o stare care i-a făcut acceptabili înaintea lui Dumnezeu. Iehova a ales pe un om imperfect ca marele preot, pentru că n-a fost altul la îndemână, adică pe Aaron, fratele mai în vârstă al lui Moise. Ca preoți inferiori a luat pe fiii lui Aaron. Întrucât izraeliții au avut ca mare preot pe cineva din rândurile lor, ei s-au putut simți siguri că au posedat un reprezentant, care i-a înțeles, care a fost binevoitor și milostiv față de ei și a adus bucurii și cu bucurie jertfă pentru ei.

¹² Această așezare a preoției și alegerea unui izraelit imperfect, păcătos, a fost o dovadă despre mila lui Dumnezeu față de națiunea Sa aleasă; și toți care au simțit necesitatea îndurării divine, au fost atrași spre Iehova Dumnezeu. Că Dumnezeu a avut acest scop cu aceasta, este spus de către apostol în Evrei 5:1-4, în cuvintele următoare: „În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni, în lucruri privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de

slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului. Nimeni nu-și ia slujba aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron”. – *An Amer. Trans.*

¹³ Aaron, marele preot iudeu, a posedat calitatea îndurării. El a înclinat spre milă, pentru că el însuși a fost din carne și sânge și a fost un izraelit. În aceasta, el a fost un tablou profetic al lui Isus Christos, a cărui milă întrece cu mult pe aceea a lui Aaron și este cu mult mai cu efect. Apostolul declară aceasta mai departe, zicând creștinilor, izraeliților spirituali: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie... Tot așa și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Și, cum zice iarăși într-un alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești... măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cel ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”. (Evr. 4:14-16 ; 5:5-9). Că Dumnezeu și-a dat pe Fiul Său Isus Christos, este o milă, care întrece cu mult pe aceea care s-a exprimat în numirea marelui preot iudeu pentru Iudei: pentru că Isus a fost și este Fiul întâi născut al lui Dumnezeu.

¹⁴ Faptul că Isus, ca un om, a stat mai presus de păcat și n-a fost pătat de el, nu l-a făcut mândru sau nesimțitor față de omenirea păcătoasă. Tocmai pentru că a devenit om și a urmat chemarea lui Dumnezeu la rânduiala lui Melhisedec a preoției, a arătat milă față de păcătoșii omenești, pentru că slujba serviciului Său ca Mare Preot a cerut o jertfă, și în acest caz jertfa a trebuit să fie persoana Sa proprie. Aceasta l-a făcut ca persoana cea mai potrivită ca mare preot și aceasta mai cu seamă de când a fost înviat ca un spirit nemuritor, din moartea Sa de jertfă ca om. Prin aceasta l-a dat intrare în prezența lui Iehova în cer unde, ca mare preot al lui Dumnezeu, poate sluji neîntrerupt, în interesul păcătoșilor pământești. Toate acestea sunt puncte puternice pe care le sublimează apostolul când scrie „Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască pentru totdeauna pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie ca ceilalți preoți ai timpului vechi, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului; căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși. În adevăr, Legea [lui Moise] pune mari preoți pe niște oameni supuși imperfecțiunii; dar cuvântul jurământului [privitor la marele preot după ordinul lui Melhisedec], făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este cu totul calificat, ca să fie pentru totdeauna Mare Preot”. – Evr. 7:24-28, *An Amer. Trans.*

ÎNCERCAT ÎN TOATE

¹⁵ Ca Fiul lui Dumnezeu din cer, Isus a fost om perfect și fără păcat. Cu toate acestea, Iehova a permis să fie expus insistențelor și atacurilor Diavolului și să fie înconjurat de lumea Diavolului. De aceea Isus, Marele Preot perfect, a fost supus, ca cel dintâi, la aceleași ispite cum vin peste toți urmașii Săi. Pentru a îndreptății numele și cuvântul lui Dumnezeu și pentru ca să rămână mai departe primit ca o jertfă de răscumpărare și un Mare Preot pentru omenire, pentru

Isus Christos a fost neapărat necesar să-și păzească neprihănirea perfectă față de Dumnezeu, în fiecare punct. În El este prezisa „sămânță a lui Avraam”, în care, „vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. Ca această sămânță a lui Avraam, El unește pe toți urmașii Săi devotați cu El împreună, și astfel ei, prin El devin, în înțeles spiritual, membri ai seminței lui Avraam. Isus încearcă înainte de toate să le ajute, mai ales că toți sunt creaturi omenești imperfecte, încărcate de păcate. Deoarece El însuși a fost odată carne și a fost supus tuturor acelor ispite și încercări, cărora le sunt supuși ei, El, ca Mare Preot, poate să înțeleagă situația lor și poate fi pentru ei un Mare Preot îndurător. Pentru că El și-a păzit neprihănirea, El le poate ajuta să facă același lucru. Prin urmare, citim :

¹⁶ „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. – Evr. 2:14-18, *A.S.V.*

IERTARE DIVINĂ

¹⁷ Iehova Dumnezeu voiește ca îndurarea Sa să aibă o înrâurire binecuvântată pentru cât mai mulți oameni posibil. Întrucât El a făcut astfel de pregătiri extraordinare pentru arătarea îndurării Sale prin Isus Christos, El vrea ca cunoștința despre aceasta să pătrundă la oamenii tuturor națiunilor, popoarelor și limbilor. Aaron și urmașii săi au fost mari preoți numai pentru națiunea lui Israel ; Isus Christos însă, care nu se trage din casa lui Aaron, ci a fost un om perfect, ca Adam în Eden, este Marele Preot al lui Iehova în general. Prin acest Fiu ai lui Dumnezeu vine iertarea divină a păcatelor omenești. Când li s-au poruncit apostolilor să nu mai ducă această veste la oameni, Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, le-au zis [judecătorilor iudei ai sanhedrinului]: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri”. (Fapte 5:29-32). Când apostolul Pavel a vorbit păgânilor, precum și iudeilor, care l-au ascultat, a zis mai departe : „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor ; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise”. (Fapte 13:38, 39). Așadar, un om nu trebuie să fie un iudeu firesc și să stea sub legea lui Moise, spre a dobândi iertarea divină a păcatelor sale. Toți câți au urechi ca să audă cu apreciere, pot să se folosească de această milă a lui Dumnezeu prin Christos.

¹⁸ Fosta preoție a lui Israel a fost întemeiată conform legământului legii prin Moise, cu casa lui Aaron. În mod just, introducerea unui Mare Preot nou, care nu aparține la familia lui Aaron, care să slujească pentru întreaga omenire a însemnat, prin urmare, și introducerea unui nou legământ cu alte pregătiri, instituțiuni și obligațiuni. Iehova a prezis acest „legământ nou” mai înainte cu mult timp, prin profetul Său Ieremia. Din cauza preoției sale mai bune, acest legământ mai bun are temelii mai bune. Prin Isus Christos, el a fost făcut mai întâi cu rămășița iudeie credincioasă. Unul dintre punctele mai bune ale acestui legământ nou a fost explicat după cum urmează : „Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Iehova

! Ci toți mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Iehova: căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. – Ier. 31:34, *Am. Stan. Ver.*

¹⁹ Că se va ierta nedreptatea și nu se va mai aminti de păcat, însemnează pentru urmașii lui Christos ,care sunt aduși în acest legământ nou, îndreptățire adevărată. Acești credincioși sunt aceia pe care Dumnezeu îi aduce în legământul nou, încheiat prin Christos, și care devin apoi națiunea Sa nouă a dreptății. Legământul legii, încheiat prin Moise, a neglijat să aducă în existență o astfel de națiune întregă a dreptății față de Dumnezeu ; și după ce neizbânda sa a ieșit la iveală un timp destul de lung, acel legământ a fost desființat, și anume la moartea lui Isus Christos, a noului Mare Preot, pe lemnul blestemat. Legământul nou însă nu va da greș în aducerea națiunii noi a integrității, a lui Dumnezeu, sub Isus Christos.

²⁰ Omenirea, ca întregime, este vinovată de tot felul de păcate și nedreptăți, de „faptele trupului”, după cum le numește apostolul. Să se simtă oare vreun membru oarecare al familiei omenești atât de învinuit prin păcat, încât să ajungă la concluzia că nu-i folosește la nimic să cerceteze vestea evangheliei ? Să aibă sentimentul că făgăduința ei de iertare divină este destinată desigur pentru cineva altcineva, dar nu poate acoperi păcatele sale, sau nu se poate referi la păcatele sale, și că o dezlegare de acest păcat spre îndreptățire prin jertfa lui Christos, nu este cu puțință ? Nimeni să nu se descurajeze într-un așa fel. Firește că trebuie să fim conștienți de păcat, pentru că vestea evangheliei lui Dumnezeu și a Cristosului Său îl muștră ; trebuie să dorim din inimă să ne scăpăm de o astfel de sarcină a păcatului. Aceasta este bine, pentru că atâta timp cât evanghelia poate să trezească căința în cel păcătos, care primește vestea, atâta timp mila lui Dumnezeu se poate avea în vedere pentru acela și îi oferă iertarea păcatelor prin Christos. Căința păcătosului este semnul că există speranță pentru el, și este prima cerință. Prin urmare, Isus a zis aceluia, înaintea urechilor cărora a fost propovăduită evanghelia împărăției: „Căiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape”. „S-a împlinit vremea, și împărăția lui Dumnezeu a sosit. Căiți-vă, și credeți în Evanghelie”. (Mat. 4:17 ; Marcu 1:15). A te pocăi sau a te căii, însemnează a-ți schimba mintea față de păcat și a simți părere de rău, în mod sincer, că ești un păcătos și a dori eliberare față de păcat, pe calea hotărâtă de Dumnezeu.

²¹ Cine crede evanghelia împărăției lui Dumnezeu, după ce s-a pocăit și i-a părut rău, acela se supune acestei evanghelii a salvării și cerințelor sale. Aceasta însemnează convertire, adică o întoarcere de la păcat și de la lume, care servește păcatului, și o lucrare în armonie cu vestea bună a evangheliei, prin ceea ce te pui de partea împărăției lui Dumnezeu și a dreptății Sale. Deci, când Petru a ținut propovăduirea sa la Rusalii către mulțimea adunată în Ierusalim, a zis aceluia, care au fost neliniștiți în inimă și au pus în sinceritate întrebări : „Căiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre ; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. Petru a amintit același prim pas, care trebuie făcut spre a ajunge în armonie cu Dumnezeu, când a zis, la câteva zile mai târziu, iudeilor în templu : „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. Căiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore”. (Fapte 2:38; 3:17,19, *Am. Stan. Ver.*). Această pocăință sau căință n-a rămas privilegiul exclusiv al iudeilor, ci, la timpul hotărât, Dumnezeu l-a recunoscut și păgânilor. Dumnezeu și-a descoperit cugetul despre aceasta în timpul convertirii căpitanului italian Corneliu la creștinism, când Dumnezeu a uns cu spiritul sfânt pe Corneliu și pe credincioșii care erau împreună cu el dintre păgâni.

²² Petru a raportat aceasta iudeilor din Ierusalim, după cum citim în Faptele Apostolilor 11:18: „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis : Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăința, ca să aibă viața”. În armonie deplină cu acest fapt, Pavel a

propovăduit grecilor păgâni din Atena, care au fost superstițioși sau au fost extrem de devotați închinării la demoni; și el le-a zis : „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindenii să se pocăiască ; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți”. (Fapte 17:22,30,31, *The Emphatic Diaglott*). Pocăința sau părere de rău se cere de la toți în același fel, de la iudei ca și de la păgâni, înainte ca să se apropie de Iehova Dumnezeu, prin Isus Christos. După această părere de rău trebuie să aibă loc o convertire, adică o întoarcere sinceră și hotărâtă de la păcatul acestei lumi, pentru că Dumnezeu și lumea aceasta stau în contradicție unul cu altul. De la creștinii cărora le promite „îndurările Mele față de David”, Dumnezeu cere, ca primul lucru, convertirea, când zice : „Căutați pe Iehova câtă vreme se poate găsi ; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Iehova care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând”. – Isa. 55:5,6,7, *Am. Stan. Ver.*

LĂRGIMEA ȘI ADÂNCIMEA EI

²³ Prin legământul legii Sale, pe care l-a încheiat Dumnezeu prin Moise, El a declarat în mod expres, ce este păcatul și, prin aceasta ,a adus pe iudei la cunoștința a ceea ce este păcatul. Când a trimis pe Fiul Său pe pământ, pentru ca să fie Marele Preot ispășitor de păcate în favoarea omenirii, și când și-a transmis vestea despre iertarea păcatelor prin acest Mare Preot, Dumnezeu a știut pe deplin păcatele de care s-a făcut vinovată omenirea. Fiecare membru din ea, indiferent de ce natură a fost păcatul său, a păcătuit împotriva aceluiași Dumnezeu, unul ca și altul. Prin urmare ,nici unul n-a fost nevinovat în ochii lui Dumnezeu. Toți au trebuit să se pocăiască sau să se căiască, să se convertească de la serviciul păcatului și să se întoarcă spre serviciul dreptății lui Dumnezeu. Cine, deci, a primit vestea împărăției, plin de căință și în credință, a fost primit tocmai așa cum a fost el de către „Tatăl îndurării”. Dumnezeu l-a iertat prin Christos.

²⁴ De exemplu : Iată un grec. El s-a făcut vinovat de călcarea poruncii divine împotriva închinării la idoli, prin faptul că a luat parte la acte de cult față de chipuri, pe care le-a făcut oamenii. Dacă acum acestui grec i se prezintă evanghelia împărăției și el vede că închinarea la chipuri nu este în armonie cu Dumnezeu și dacă îi pare rău și primește evanghelia, este atunci păcatul său prea mare pentru ca îndurarea lui Dumnezeu să fie și pe seama lui și să i se ierte prin Christos ? Și iată un roman. El a luptat în armata lui Cezar și a călcat legea lui Dumnezeu despre ucigași de oameni. Există pentru el ceva speranță de iertare, dacă evanghelia ajunge la el și el găsește plăcere în ea, dacă se căiește și ar vrea să asculte evanghelia ? Și iată pe acea preacurvă, femeia samariteancă, către care a vorbit Isus la fântâna lui Sihar, în Samaria. Ea a avut cel puțin șase bărbați și toți au trăit. Ce i-a folosit lui Isus că i-a predicat ei? Poate cineva ca la auzul predicării evangheliei să se pocăiască și să aștepte de la Dumnezeu bunătatea Lui cu toate că a fost căzută într-o treaptă joasă a societății și să i se ierte păcatele, luând un nou început în direcția Împărăției dreptății? Și cum stă cazul cu hoții, minciñoșii, hulitorii, persecutorii de creștini și alte feluri de păcătoși ? Ar putea oare o clasă a acestora să primească iertare dacă îi pare rău și primește evanghelia, pe când alta nu ? Nu, pentru că Dumnezeu pe toți îi înșiră în clasa păcătoșilor, pentru ca să se îndure de ei toți. „Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis : Să nu preacurvești, a zis și : Să nu

ucizi. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii”. – Iac. 2:10, 11, *Am. Stan. Ver.*

²⁵ Cine rămâne într-o astfel de stare păcătoasă și nu-i pare rău și nu se întoarce la dreptate, firește n-ar putea găsi niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu sau viață în lumea Sa nouă. Dacă însă persoane, care sunt vinovate de păcatele amintite mai sus, se căiesc și se supun îngrijirii evangheliei, atunci pot avea încredere deplină, că Dumnezeu le-a iertat prin Christos și nu-și mai aduce aminte de păcatele lor. Biblia Sa ne dă cazuri de astfel de iertare cum au fost exercitate față de membrii bisericii lui Dumnezeu în faimosul oraș Corint, Grecia. Pavel le zice : „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu ? Nu vă înșelați în privința aceasta : nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi !” Cu toate acestea, îndurarea lui Dumnezeu a fost destul de cuprinzătoare spre a-i atrage pe toți dintre ei, dacă le-a părut rău și au căutat să trăiască, conform evangheliei , căci Pavel a adăugat : „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți îndreptați, în Numele Domnului Isus Christos, și prin Duhul Dumnezeului nostru”. – 1 Cor. 6:9-11.

²⁶ Calitatea delicată a milei divine a fost reprezentată în mod binefăcător în pilda lui Isus despre fiul pierdut. Conform parabolei acesteia, fiul mai tânăr a ajuns, înainte de moartea tatălui său, în posesiunea moștenirii sale și a călătorit de la casa tatălui său, unde a locuit frica de Dumnezeu, departe, într-o țară străină, adică în prăpăstiile acestei lumi. Acolo a risipit ce a primit de la tatăl său, printr-o viață desfrânată, prin aceea că, fără îndoială ,s-a îmbătat și a făcut excese de mâncare și a trăit cu curve, deci a săvârșit curvie. Această întrebuintare rea a banilor săi, a timpului său și a talentelor sale, și pe lângă aceasta o mare foamete, care a venit peste țară, l-au prăbușit în mare mizerie. Pentru a putea rămâne în viață, a fost silit să primească serviciul înjositor al unui porcar.

27. Acum, tânărul și-a venit în minți, mai ales când a auzit de bunăstarea, care a stăpânit în casa tatălui său, chiar și între slugile de acolo. Lui i-a părut rău de calea sa și s-a hotărât să se întoarcă la serviciu, la tatăl său părăsit, gândindu-se la mila tatălui său. A păcătuit fiul atât demult încât tatăl său să nu-l poată ierta ? A fost el respins de tatăl lui? O ce iubire gingașă a arătat Tatăl ceresc păcătosului căit, convertit, când parabola zice: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”. El a primit mărturisirea fiului său întors și l-a iertat cu bucurie. Apoi i-a dat din nou poziția unui fiu în casa sa. (Luca 15:11 – 32, *Am. Stan. Ver.*). Acest fiu pierdut reprezintă pe oamenii de bine de astăzi, care sunt „alte oi” ale marelui Păstor. Ținând seama de această parabolă, să-și ia curaj să renunțe, gata de pocăință, la această lume și să caute fața lui Iehova prin Christos Isus. Parabola făgăduiește că, indiferent de trecutul lor lumesc, Tatăl ceresc îi va ierta prin Christos și le va da o parte binecuvântată la serviciul prezent pentru împărăția Sa, ca fiii Săi pământești presupuși ai lumii noi a dreptății. – *Vezi Turnul de Veghere* din 1 și 15 Noiembrie 1943, care cuprinde o explicație completă a parabolei despre fiul pierdut.

28. Din aceasta reiese că noi nu putem pune margini îndurării lui Dumnezeu și nici nu putem cugeta, că din cauza stării decăzute, în care se poate afla o persoană în timpul cunoștinței sale despre adevăr, este de prisos să-i prezentăm evanghelia împărăției, pentru că această persoană nu se mai poate căi sau converti sau pentru că părerea ei de rău n-ar fi recunoscută înaintea lui Dumnezeu. Pocăința și convertirea și chemarea lui Dumnezeu în numele Domnului Isus și pe lângă aceasta rugăciunea pentru spiritul Său al dreptății, a fost cu folos în cazul corintenilor, cărora le-a scris Pavel. Pentru ce să nu fie un astfel de curs în cazul păcătoșilor timpului de astăzi, plăcut

înaintea lui Dumnezeu, sau pentru ce să nu fie de nici un folos înaintea Lui ? El îi este plăcut, pentru că Dumnezeu nu caută la persoană. Pavel a spus despre sine însuși că el este o pildă neobișnuită a milei lui Dumnezeu, pentru că ei au păcătuit din neștiință. (1Tim. 1:13-16). Când noi ne ducem, prin urmare, din casă în casă și oferim vestea împărăției la uși și în prăvălii, atunci nu avem datoria să ne informăm mai întâi despre viața particulară a unei persoane, măsurile ei morale, pașii ei greșiți și greșelile sale, înainte de a ne hotărî să-i explicăm vestea. Vestea însăși este piatra de încercare pentru fiecare; ea va trezi în el un ecou sau nu.

29. Înainte ca o persoană să primească astfel vestea împărăției, ea urmează o cale a neștiinței religioase, privitor la măsurile dreptății divine și la adevărul Său al împărăției și la scopurile Sale. Și în timp ce Dumnezeu, în națiunea preumbritoare a lui Israel, n-a scuzat păcatele neștiinței, El a pregătit, totuși, o cale prin care astfel de păcate au putut fi ispășite, spre a aduce pe păcătos înapoi în favoarea Sa și sub mila Sa. Păcătosul, care în felul acesta recunoaște păcatele sale de mai demult în lumina adevărului primit mai târziu, se poate apropia cu încredere de Dumnezeu. „ Atât pentru băștinașul dintre copiii lui Israel, cât și pentru străinul [neizraelit], care locuiește în mijlocul lor, să fie aceeași lege, când va păcătui fără voie”. (Num. 15:24-29; Lev. 4:20-35). În cazul aceluia de astăzi, care devine un membru creștin al bisericii lui Dumnezeu sau o persoană de bine consacrată, păcatele neștiinței trebuiesc mărturisite cu părere de rău, întocmai ca în tabloul preumbritor al lui Israel, și jertfa la care trebuie recurs în scopul iertării și curățirii divine, este aceea a Marelui Preot al lui Iehova, a lui Isus Christos. (Prov. 28:13). În ceea ce privește națiunile, cărora li s-a propovăduit vestea lui Dumnezeu, pentru a lua din ele un popor pentru numele Său, Dumnezeu a trecut cu vederea peste neștiința lor din trecut, precum și peste păcatele, la care a condus această neștiință. Dar, acum, poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni, să se pocăiască și aceasta din cauza zilei viitoare a judecății, care stă sub conducerea Judecătorului Său, Isus Christos. Prin cuvântul Său, care li se propovăduiește, Dumnezeu le poruncește să se pocăiască sau să se căiască.

30. Când apostolul Pavel a scris corintenilor, n-a amintit încurcăturile judiciare în care poate că au fost amestecați frați care s-au căit. În primele versete ale capitolului al șaselea, a descoperit însă faptul că unii dintre creștinii corinteni au expus afacerile lor autorităților legale ale țării, tribunalelor romane ale Greciei. (1 Cor. 6:1-8). Totuși, unele dintre păcatele, pe care le-au săvârșit creștinii acolo mai demult au putut aduce pe o persoană cândva în închisoare. Pavel n-a amintit nici un caz când o persoană care a înțeles adevărul și s-a consacrat lui Dumnezeu prin Christos, a ajuns pe viață sau pentru câțiva ani în închisoare. Dar dacă un deținut în închisoare a devenit un creștin, dacă a fost spălat, sfințit și a fost îndreptățit în numele lui Isus și prin spiritul lui Dumnezeu, totuși aceasta așa se vede că nu l-a eliberat din strângerea prin legile țării; prin aceasta el n-a fost nici achitat de pedeapsa sa cu închisoarea și nici împuternicit să fugă din închisoare, în libertate. El a trebuit să dea Cezarului, ceea ce în privința aceasta a aparținut Cezarului, dar a trebuit să dea cu bucurie lui Dumnezeu, ceea ce a fost a lui Dumnezeu. Prin urmare, Pavel n-a îndrumat pe sclavii care au devenit creștini să fugă de la stăpânii lor, ca să devină liberi fugari.

31. Tot așa poate că bărbați sau femei, pe baza legilor țării s-au despărțit de tovarășii lor de căsătorie de mai de demult, dar nu din motive întemeiate biblice de divorț. Poate că ei după aceea s-au căsătorit din nou înainte de a fi câștigat cunoștința adevărului împărăției și s-au consacrat prin Christos. Printre corinteni poate că au fost unii de aceștia; căci Pavel le spune sincer și pe față că unii dintre ei au fost preacurvari, curvari, sodomiți și afemeiați senzuali. În mod învederat, astfel de persoane ,conform poziției de drept în care s-au aflat, când i-a găsit adevărul, au trebuit să lucreze ca creștini. Legea țării a declarat căsătoria de mai înainte desfăcută și a doua căsătorie ca

adevărată și valabilă; ea i-a recunoscut prin căsătoria de mai târziu ca bărbat și femeie. Și legea țării n-a cerut de la ei să desfacă această căsătorie de mai târziu. Ceea ce privește cele ce au făcut în neștiință înainte de a ajunge la adevăr și s-au consacrat, aceasta a fost acoperit prin sângele lui Christos; și de aici încolo au trebuit să urmeze legea lui Dumnezeu.

32. Servul lui Dumnezeu, Pavel, nu arată numai cât de minunată este mila lui Dumnezeu. Pe el l-a mai îndemnat un alt motiv puternic să arate spre faptul că foști preacurvari, slujitori ai idolilor, curvari, hoți, lacomi, bețivi etc, au fost acum spălați, sfințiți și îndreptățiți și au primit spiritul Domnului. Care a fost acest motiv important ? El a constatat din aceea, că ei să nu se mai întorcă înapoi la astfel de obiceiuri și să se folosească cu ușurință de îndelungata răbdare și bunătatea milostivă a lui Dumnezeu. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ei ar fi fost preacurvari, închinători la idoli, afemeiați senzuali, sodomiți etc, cu totul răspunzători, care n-au putut arăta neștiința pentru scuza lor. De aceea zice Pavel: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Christos ? Voi lua eu mădularele lui Christos, și voi face din ele mădulare ale unei curve ? NICIDECUM ! Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea ? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”. Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El. Fugiți de curvie ! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup [trupul său]; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său”, prin faptul că-și leagă trupul cu un păcătos și se face el însuși cu un astfel de păcătos un singur trup. – 1 Cor. 6:15-18.

33. Din explicațiile lui Pavel, reiese cu totul clar lucrul următor: Dacă Dumnezeu își arată îndurarea față de persoane, care din neștiință s-au făcut vinovate de diferite păcate, înainte ca adevărul adus să mustre acestea de la ei, aceasta nu se întâmplă în scopul ca să se dea mai departe intenționat la aceste păcate și să cugete în același timp că pot apela cu ușurință la mila lui Dumnezeu pentru acestea. Nicidecum ! Mila lui Dumnezeu este un îndemn la dreptate, o îndemnare la o străduință sinceră de a trăi mai presus de păcat și liber de robia lui. Dumnezeu își arată mila, pentru ca cel consacrat să umble după aceea în dreptate, și această cale a dreptății și a neprihănirii, el trebuie să o păzească prin aceea că nu se întoarce la murdărie și serviciul păcatului ca porcul spălat, care se întoarce înapoi și se „tăvălește în noroi, sau câinele care linge ce a vărsat”. Acela căruia i s-a acordat îndurarea iubitoare a lui Dumnezeu, se vede pus înaintea întrebării neprihănirii. El are acum ocazia să îndreptățească modul de procedare al lui Dumnezeu cu el. Cum ? Prin faptul că el dovedește că Diavolul este un mincinos, când spune că Dumnezeu „prin îndurarea Sa, nu poate să ridice pe oameni din păcat și să-i facă să țină apoi tare, pentru totdeauna, la dreptatea Sa.

34. Din acest motiv, Pavel a rugat biserica din Corint să scoată afară pe curvarul, care n-a dat atențiune acestui punct. Acest bărbat a săvârșit curvie cu femeia tatălui său propriu; și Pavel a cerut acum de la biserică să-și ocrotească și să-și păstreze cinstea prin aceea că va scoate afară din mijlocul ei pe această persoană pricinuitoare de poticnire, primejdioasă spiritualicește. Atitudinea ei n-a fost rodul spiritului lui Dumnezeu, și biserica a trebuit să caute să păstreze spiritul Domnului în rândurile sale „prin aceea că 'a dat afară din mijlocul ei pe răul acela' și n-a avut legătură cu el. – 1 Cor. 5:1-13.

35. După cât se pare, această procedare a avut un efect vindecător asupra aceluia, care s-a dat drept creștin și s-a făcut vinovat de această purtare rea. I-a adus mintea la loc. Ea l-a făcut să simtă adânc adâncimea păcatului său și mărimea grozăviei pe care a săvârșit-o împotriva numelui bun a lui Dumnezeu și a lui Christos și împotriva curățeniei organizațiunii lui Dumnezeu, care stă sub Christos. Ea a făcut afară de aceasta pe adunare să se adune în jurul cauzei dreptății lui Dumnezeu și astfel să se curețe de orice aparență, că ea a lăsat pe bărbat în mod tăcut să

săvârșească preacurvie și prin atitudinea ei indiferentă încă 1-a aprobat. Dacă Pavel în 2Corinteni 2:1-11 a înțeles pe același bărbat, atunci acesta s-a căit și s-a întors cu mare întristare la Iehova Dumnezeu, ca să primească milă prin Christos. Pavel, care a gustat el însuși îndurarea nespus de mare a lui Dumnezeu, a arătat după aceea milă acestui pocăit, scos afară de comunitate. El a rugat pe comunitatea din Corint, ai cărei membrii au devenit creștini cu totul din mila lui Dumnezeu, să arate celui căit îndurare și să-l primească, pe cel întors, bine venit în mijlocul lor. „Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog să vă arătați dragostea față de el, căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul. Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în fața lui Christos ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în necunoștință despre planurile lui”.

„SCOS DIN FOC”

36. În anul 537 î.Chr., Dumnezeu a adus înapoi pe o rămășița iudeie din captivitatea din Babilonul închinător la idoli. El a vorbit despre ea, ca despre, un tăciune scos din foc”. (Zah. 3:2). El ar fi putut nimici pe această rămășiță împreună cu întreaga națiune iudeie; pentru că națiunea a călcat de mai multe ori legământul Său. Dumnezeu, însă, a fost destul de milostiv să aibă în vedere persoanele neprihănite și din acest motiv n-a lepădat pe întreaga națiune. El a păstrat pe o rămășiță credincioasă pentru sine. Aceasta este adevărat pentru timpul profetului Daniel și pentru zilele lui Isus și ale apostolilor Săi. (Rom. 11:5). De asemenea se potrivește la zilele noastre, de când este întemeiată împărăția lui Iehova în anul 1914 d.Chr., sub Christos Isus. Acel an a însemnat începutul primului război mondial. După terminarea lui în anul 1918, a pășit în față numai o rămășiță a creștinilor consacrați și s-a oferit ca martorii lui Iehova, a luat poziție fără rezervă pentru împărăția Sa și a început să o propovăduiască tuturor națiunilor ca singura și unica speranță pentru toți oamenii de bine. În timpul primului război mondial membrii acestei rămășițe s-au făcut vinovați de mari nebunii religioase și de aceea au neglijat în mod serios datoria lor. Dumnezeu a citit însă în inimile acestor membrii credincioși ai rămășiței și a avut milă și indulgență față de ei. În anul 1919, El a eliberat-o din captivitatea și robia lumii de atunci, pentru ca ei, ca martorii Săi ai împărăției pe pământ, să servească absolut separat de această lume. Vorbind figurativ, El i-a condus înapoi în țara lor sau la locul lor de drept pe pământ. În psalmul 85:1-13, citim o descriere frumoasă despre aceasta, în următoarele cuvinte:

37. „Tu ai fost binevoitor cu țara Ta, DOAMNE ! Ai adus înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov; ai iertat nelegiuirea poporului Tău, i-ai acoperit toate păcatele... Arată-ne, DOAMNE, bunătatea Ta, și dă-ne mântuirea Ta! Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul: căci El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui, numai EI SĂ NU CADĂ IARĂȘI ÎN NEBUNIE. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava. Bunătatea și adevărul se întâlnesc dreptatea și pacea se sărută. Adevărul răsare din pământ și dreptatea privește de la înălțimea cerurilor. DOMNUL ne va da ce este bine și pământul nostru își va da roadele. Dreptatea va merge și înapoia Lui, și-L va și urma, călcând pe urmele pașilor Lui !”

38. Afară de mila, pe care a dovedit-o Iehova Dumnezeu față de rămășița Sa, El i-a descoperit adevăruri minunate despre împărăția Sa, care acum este activă prin Christos. Pentru ce ? Pentru ca ei să se dovedească ca servi credincioși ai dreptății față de Dumnezeu și față de împărăția Sa și a supremației universale. Acesta este motivul pentru ce înștiințează Psalmul 85 pe

aceia, cărora le-a dat din nou pacea Sa: „Ei să nu cadă iarăși în nebunie”. Pacea care izvorăște din aprobarea și binecuvântarea Sa, se va odihni numai atâta timp asupra rămășiței restatornicite, căreia i s-a dat iertare, cât nu se întoarce iarăși la nebunia religioasă și lumească.

39. Noi ne aflăm în timpul de după război, al războiului al doilea mondial. Rămășița credincioasă a supraviețuit și acestui război sub ocrotirea minunată a lui Dumnezeu. Pentru membrii rămășiței sau pentru aceia care sunt legați cu ea, se ridică însă o întrebare cercetătoare de inimă: Au ieșit careva din aceștia din al doilea război mondial pătați și pângăriți pentru că sub presiunea războiului total, care a forțat pe majoritatea poporului în anumite organizațiuni, au luat parte la fapte de „nebunie” ? A cedat cineva, cu toate adevărurile descoperite, cu toate sfaturile care s-au dat, între primul și al doilea război mondial organizațiunii lumești, care a stat în război, s-a potrivit lumii acesteia și s-a întors de la însărcinarea dată lui de Dumnezeu să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să-L servească ? Unii, fără îndoială au făcut aceasta. Dacă este așa, atunci pentru aceștia este timpul să mărturisească că și-au întins mâna spre nedreptate, și că ei caută iertarea lui Iehova prin Christos, se întorc de la astfel de nebunie și se pornesc hotărâți să urmeze pe cărarea dreptății împărăției Sale. Credinciosul Daniel a mărturisit păcatul poporului său, în speranța că, în curând, va fi pus iarăși în favoarea lui Dumnezeu. El n-a procedat mulțumit de starea sa dreaptă și nu s-a exclus de la vina pe care și-a încărcat-o națiunea lui Israel. (Dan. 9:1-19). În acest curs, el este un exemplu credincios pe care trebuie să-l urmeze toți cei smeriți ai rămășiței lui Dumnezeu și tovarășii lor de bine, în acest timp al milei.

40. Tuturor acelora, cărora le pare rău, își mărturisesc nedreptatea și în acest timp plin de primejdie, dinainte de Armagedon, se întorc la căile lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu le va da ceea ce este bun. El va arăta chiar și mai limpede care este măsura dreaptă a împărăției Sale și a lumii Sale noi, care stă înaintea noastră; și această dreptate va fi pentru noi un conducător sigur și de încredere pe calea pașilor Săi. Calea pașilor Săi este o cale a neprihănirii credincioase față de dreptatea împărăției Sale, care stă sub Christos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este mila lui Iehova și cum este aplicată ?
2. Cărui scop servește mila Sa, și ce a cauzat ea ?
3. Care este primul scop al lui Iehova, și oare a dat el greș din cauza creștinătății ?
4. Când și cum s-a dat ocazia de a aduce în existență aceasta națiune ca un popor din timpul vechi, și cu ce succes ?
5. Ce a arătat prima parte a celor zece porunci cu privire la Dumnezeu și la cerințele Sale ?
6. Cui îi arată Dumnezeu în continuu îndurare, și cui nu ?
7. Cum a arătat Dumnezeu acest fapt la muntele Sinai, în legătură cu închinarea la vițelul de aur ?
8. Cum a spus Iehova din nou că ce fel de Dumnezeu a fost El pentru Moise? și pentru ce este important să ne aducem aminte de această descriere a Sa, dată de El însuși ?
9. Pentru ce iartă Dumnezeu păcate înainte de toate ? și din ce motive a căutat, prin urmare, David iertare pentru păcatele sale ?
10. Pentru ce s-a rugat David de iertare numai pentru numele lui Iehova ? și pentru ce n-a fost risipită iertarea față de David ?
11. Pentru ce a dat Iehova izraeliților o preoțime, și de unde s-a tras ea ?

12. Pentru ce a fost așezat în slujba de mare preot un izraelit nedesăvârșit, după cum a explicat apostolul Pavel ?
13. Despre cine a fost marele preot Aaron un tablou preumbritor ? Și pentru ce a fost în comparație cu Aaron o îndurare mai mare că a fost dat acesta?
14. Pentru ce a fost Isus, ca Mare Preot, foarte potrivit pentru noi ?
15. Pentru ce poate fi Isus un Mare Preot milostiv și să ne ajute să ne păzim neprihănirea ?
16. Cum explică Pavel aceasta în Evrei 2:14-18 ?
17. Pentru cine este Isus un Mare Preot ? și cui trebuie mijlocită, prin urmare, cunoștința despre iertarea păcatelor ?
18. Ce trebuie introdus de asemenea împreună cu această preoție nouă ? și care a fost unul dintre punctele sale bune ?
19. Ce însemnează această iertare pentru urmașii lui Christos ? și ce va aduce acest legământ nou cu siguranță ?
20. Să fie cineva descurajat pentru că cugetă că mila divină nu se referă la el din cauza stării sale păcătoase ? și ce se cere mai întâi de la el ?
21. a) Ce însemnează a crede în evanghelie ,după ce cuiva i-a părut rău ? b) Cine are privilegiul să se pocăiască ?
22. a) Pentru ce cere Dumnezeu acum de la toți, în același mod, pocăință sau părere de rău ? b) Ce se cere mai departe de la aceia care dobândesc îndurările sigure față de David ?
23. Împotriva cui a păcătuit fiecare ? și cum a primit Dumnezeu pe fiecare, care a fost gata să se pocăiască ?
24. Se citează diferite exemple de păcătoși. S-ar putea ierta unei clase de astfel de păcătoși, iar altele nu ? pentru ce ?
25. Dacă păcătoșii se căiesc și ascultă evanghelia, de ce pot fi ei asigurați ? și cum arată Pavel aceasta practic ?
- 26, 27. a) Cum a fost arătată calitatea delicată a milei divine în parabola despre fiul pierdut ? b) Care oameni, care se căiesc, din timpul de astăzi pot să tragă curaj din aceasta, și aceasta pe baza cărei asigurări ?
28. Ce să nu cugetăm noi, prin urmare, astăzi ? și ce fel de cercetări nu trebuie să facem noi înainte de a prezenta evanghelia cuiva ?
29. Care a fost procedarea în Israel cu privire la păcatele din neștiință ? și cum trebuie procedat astăzi în privința aceasta ?
30. Dacă cineva, care își face zilele de închisoare fiind pedepsit, prin mila lui Dumnezeu devine un creștin, care este atunci poziția sa, care sunt datoriile sale față de legea țării ?
31. Ce trebuie spus despre aceia care sunt divorțați și s-au căsătorit din nou înainte de a fi primit adevărul ?
32. Pe care alt motiv l-a avut Pavel, în afară de arătarea spre mila lui Dumnezeu, de a atrage atențiunea asupra faptului că ce fel de păcătoși au fost frații odată?
33. Ce este, prin urmare, după argumentul lui Pavel, scopul milei ?
34. Ce au trebuit să facă corintenii, conform cuvintelor lui Pavel, cu preacurvarul din rândurile lor, și pentru ce ?
35. Ce efect a avut ascultarea la cererea lui Pavel asupra preacurvarului și în adunare ? și ce a recomandat Pavel după aceea ?
36. În ce chip a arătat Dumnezeu rămășiței în timpul vechi și de la 1919 d.Chr. mila Sa ?

37. Cum a descris Psalmul 85 aceasta în cuvinte frumoase ?

38. Pentru ce a descoperit Dumnezeu pe mai departe rămășiței Sale adevăruri minunate și pentru ce îi avertizează să nu se întoarcă înapoi la nebunie ?

39. Pentru ce a venit în acest timp de după războiul al doilea mondial pentru unii momentul să-și mărturisească nedreptatea și să se întoarcă de la nebunie ?

40. Ce va face Iehova Dumnezeu cu aceia care își mărturisesc nedreptatea și se întorc la căile Sale ?

IUBIRE FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI FAȚĂ DE OM

Spre a ispiti pe Isus din Nazaret cu privire la legea supremă, un avocat din Ierusalim se apropie de El și-I puse următoarea întrebare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din lege”? Înțelegând prin aceasta legea lui Moise, mijlocitorul între Dumnezeu și națiunea lui Israel. (Mat. 22:35,36). În timp ce așteptăm răspuns la această întrebare, fie să avem în minte că, legea lui Dumnezeu, așa după cum este întruchipată în această mare poruncă, nu se schimbă, și, prin urmare, răspunsul lui Isus la această întrebare se răsfrânge asupra fiecărei creaturi din rasa umană, care speră să primească viață veșnică, fie ea viață în cer sau viață pe pământ. „Isus i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă”. (Mat. 22:37,38). Cuvintele lui, aici, arată că porunca lui Dumnezeu declarată mai sus, este cea dintâi în importanță, și este cea mai mare poruncă dată, cea dintâi în timp și cea dintâi spre a fi observată, spre a plăcea lui Iehova Dumnezeu. Ce se înțelege, atunci, prin termenul „iubire”?

Cu siguranță, „iubire” nu ar putea însemna sentimentalism. În conformitate cu Scripturile, aceasta înseamnă un devotament neegoist față de Iehova. Este tocmai contrarul egoismului. La 1 Ioan 4:8,16 este scris: „Dumnezeu este iubire”, deoarece la Dumnezeu toate lucrurile sunt îndeplinite în chip neegoist. De când El este Acela care dă viață întregii creațiuni, este absolut necesar ca creaturile vii să fie în armonie cu Dumnezeu și, deci, să fie devotate în chip neegoist lui Dumnezeu. Drept respect, acestor de creaturi Dumnezeu trebuie să le fie cel dintâi în toate. Nu există asemenea lucru ca „ordin de iubire” față de el. Acela care iubește pe Dumnezeu, trebuie să fie pe deplin devotat față de El, altfel, unul ca acesta, este cu inima împărțită.

Spre deosebire de cuget, „inima” reprezintă, în mod simbolic, sediul afecțiunilor, precum și acela al motivelor. Prin urmare, a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, afecțiunile creaturii trebuie îndreptate spre Dumnezeu, Creatorul, și acolo nu poate să fie nici o împărțire a afecțiunilor între Creator și vreo oarecare creatură. Dacă s-ar ridica vreo întrebare, care ar tinde să împărțească afecțiunile între Creator și creatură, atunci persoana, care place lui Dumnezeu, trebuie de îndată să se hotărască în favoarea lui Iehova Dumnezeu. Devotamentul din inimă, trebuie să fie pentru Dumnezeu, mai presus de orice.

În ce privește sufletul, cu care cineva trebuie să iubească pe Dumnezeu, „sufletul” este creatura vie însăși, adică creatura, care respiră, se mișcă, și are o existență. „Cel dintâi om, Adam, a fost făcut un suflet viu” (1 Cor. 15:45). Astfel, porunca, pe baza căreia creatura trebuie să iubească pe Creator, cu tot sufletul său, înseamnă că întreaga sa viață trebuie să fie devotată lui Iehova Dumnezeu în iubire.

Porunca este, de asemenea, că creatura trebuie să iubească pe Dumnezeu cu tot cugetul său. „Cugetul” sau „mintea” este acea facultate a creaturii, cu care cercetează faptele și constată care este voia lui Dumnezeu. Astfel, această parte a poruncii, înseamnă că mintea cuiva trebuie să fie întrebuițată spre a constata voia lui Dumnezeu și, apoi, a face-o cu bucurie. Porunca supremă, prin urmare, este că creatura trebuie să iubească pe Iehova Dumnezeu, adică că ea trebuie să aibă o dorință neegoistă de a face voia lui Dumnezeu și apoi să depună cele mai bune străduințe ale sale, spre a îndeplini voia constatată a lui Dumnezeu. Această poruncă este dată creaturii pentru folosul ei. Legea lui Dumnezeu prevede că numai aceia care Îl iubesc pe El, vor primi binecuvântarea bogățiilor durabile; astfel, deci, este pentru folosul creaturii că Dumnezeu cere ca atare creatură să-L iubească pe El. Aceasta nu aduce nici un folos lui Iehova, ci este numai mijlocul prin care creatura poate fi primitoarea binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Cum o persoană poate să-și dovedească sieși că iubește pe Dumnezeu și Cuvântul Său ? Răspunsul la această întrebare se găsește în Scripturile inspirate, la 1Ioan 5:3, anume, că noi dovedim iubirea noastră față de Dumnezeu prin păzirea poruncilor sale, îndeplinindu-le cu bucurie. Christos Isus și Tatăl Său sunt totdeauna în exactă armonie și deci persoana, care iubește pe Iehova iubește pe Christos Isus, deoarece aceasta este porunca lui Dumnezeu. Isus zicea: „Toți oamenii trebuie să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis”, „Și, când duce iarăși în lume pe cel întâi născut, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Ioan 5:23; Evr. 1:6). Acest întâi născut Fiu al lui Dumnezeu zicea către apostolii Săi, care se învoiseră să facă vota Sa : „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”, (Ioan 14:15,21). Isus Christos este Funcționarul Executiv al lui Iehova, și orice porunci date prin Domnul Isus, sunt poruncile lui Iehova Dumnezeu, Tatăl. De aceea, acela, care iubește pe Dumnezeu și pe Christos, se va strădui cu credincioșie, să asculte poruncile lui Dumnezeu prin Christos. – Ioan 14:24.

Pentru nici un motiv egoist care ar aduce vreun folos pentru El, Iehova Dumnezeu s-a îngrijit, totuși, pentru mântuirea omenirii. Îngrijirea Sa, pentru ca omul să trăiască, este cu totul neegoistă și, în consecință, o expresiune a iubirii, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:16). Evident, aceste cuvinte înseamnă că Iehova Dumnezeu s-a îngrijit ca omenirea să poată primi binecuvântările Sale, pentru ca oamenii să creadă în Cristos Isus și să asculte de El. A crede nu înseamnă a avea numai o simplă concepțiune mentală, ci înseamnă că cineva are cunoștință că Isus Christos este Mântuitorul și că Iehova Dumnezeu este Dătătorul de viață, și cel ce crede se bazează cu încredere, pe aceste adevăruri și în mod cinstit și sincer, se străduiește să facă voia Dumnezeu.

Iehova nu impune binecuvântările Sale vreunei creaturi. Toți aceia, care primesc bogățiile binecuvântărilor Sale, trebuie, în mod voluntar, să se acomodeze regulilor, pe care Iehova le-a dat, pentru îndrumarea omului. Răspunzând la întrebarea acelui avocat din Ierusalim, Isus anunță mai mult decât porunca cea mai mare; El o anunță pe cea de a doua poruncă. Cuvintele sale sunt: „Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și profeții.” (Mat. 22:39,40). Nimeni n-ar dori să-și facă vreo pagubă sieși, tot așa, dacă cineva iubește pe aproapele său pe semenul său ca pe sine însuși, el nu va dori să cauzeze vreo pagubă fratelui său, nici nu se va strădui să facă așa ceva. El va trata pe semenul său în mod just și cu interes neegoist.

În alt loc, în Biblie, Isus anunță regula: „ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Luca 6:31). În altă parte, Iehova Dumnezeu, anunță legea, care guvernează toate creaturile plăcute Lui, în acest mod: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău? (Mica 6:8). Acela, care păzește aceste cerințe ale lui Dumnezeu Iehova, care se conformează primei mari porunci, cât și celei de a doua, va merge pe calea dreaptă și acela va câștiga pentru sine aprobarea Dumnezeului Cel Prea Înalt. Făcând ceea ce cineva crede că ar fi bine, o persoană nu poate fi îndrumată simplu, prin conștiința sa. Dacă conștiința sa îl condamnă, aceasta e o dovadă că ce face e greșit. (Rom. 2:15) În același timp, el poate să facă conștiincios ceea ce este rău. Conștiința omului nu este un îndrumător sigur, afară numai de cazul dacă acea conștiință este dirijată în mod exact în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu.

Nici o îndreptățire personală pentru viață

Nimeni să nu se amăgească sau să fie înșelat, întrucât cugetă că el poate câștiga viață veșnică, dacă face ceea ce, în mod conștiincios, este corect pentru el. Toți oamenii au ajuns sub condamnare, deoarece primul om, Adam, nu a iubit pe Dumnezeu, ci a păcătuit. Hotărârea de condamnare la moarte a lui Adam și condamnarea tuturor urmașilor săi imperfecti, păcătoși, este cu totul justă din partea lui Dumnezeu, în exercitarea iubirii și milei, pentru ca să fie scăpată de neputința, care rezultă din păcat, și nu numai aceia care urmează această cale, pot să fie scăpați de acea neputință. Pentru ca să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, omul trebuie să îndeplinească partea sa, după cum Domnul Dumnezeu a poruncit. Darul lui Dumnezeu este făcut în mod liber, în acest fel de termeni, după cum este scris la Romani 5:18, 19: „Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare [Isus Christos], a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire [Isus Christos] care dă viață”. Darul gratuit trebuie să fie acceptat după termenii lui Dumnezeu.

Greșeala lui Adam a fost aceea, care a pricinuit condamnarea la moarte. Judecata a fost rostită împotriva lui și, prin urmare, el a fost cel condamnat la moarte. Efectul sau rezultatul acelei judecăți de condamnare a ajuns asupra tuturor oamenilor, pentru motivul că toți sunt urmașii acelui om, Adam, și ca atare, de când judecata sau sentința a intrat în vigoare împotriva lui, înainte ca vreunul din copii să se nască, el era sub sentința de moarte, muribund, și în consecință, el nu putea transmite urmașilor săi viață perfectă și dreptul la viață. Acesta e motivul pentru ce toți sunt născuți în păcat și concepuți în nelegiuire. (Ps. 51:5). Toate creaturile imperfecte stau condamnate din pricina acestei imperfecțiuni, și Dumnezeu nu poate aproba un lucru imperfect. Toate creaturile imperfecte, fiind născute în păcat, trebuie, în cele din urmă, să moară, afară numai în cazul când se face o îngrijire pentru ei, ca să aibă viață. Dumnezeu s-a îngrijit de aceasta prin iubitul Său Fiu, care a suferit moartea, pentru ca oamenii să poată avea o ocazie să trăiască. Aceasta este calea aleasă a lui Dumnezeu, și nu există alta. Prin neascultarea lui Adam, mulți au fost făcuți păcătoși, iar prin ascultarea lui Isus Christos până la moarte, mulți, adică, atâția câți vor crede în El și vor asculta poruncile lui Dumnezeu, sunt făcuți drepti, îndreptățiți și aceștia sunt numai unii ca aceia, care sunt în perspectivă de a primi bogății din mâna lui Dumnezeu.

Fie ca să ținem în minte, că binecuvântările lui Dumnezeu nu sunt pentru aceia care omit sau refuză să creadă în Domnul Isus Christos și să asculte de El și de Dumnezeul Său. Credința și ascultarea sunt condițiuni care preced primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu, care face pe creatură bogată. Noi toți am fost născuți sub condamnare, și există numai o singură cale de a ieși

de sub condamnare. Cu privire la aceasta este scris: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. (Ioan 3:36). Mânia lui Dumnezeu aici, înseamnă condamnarea, care rămâne asupra tuturor celor păcătoși și care sunt înstrăinați de la Dumnezeu din pricina păcatului. Singura cale posibilă pentru cineva de a ieși de sub acea mânie sau condamnare, este credința în sângele lui Isus Christos și ascultarea. Cuvintele de mai sus arată lămurit că, aceia care omit sau refuză să creadă, după ce au avut ocazie, nu vor vedea viața, ci, unii ca aceștia, vor continua să rămână sub mânia lui Dumnezeu sau sub condamnare. Aceasta e o dovadă convingătoare că jertfa de răscumpărare a Mântuitorului nu acordă foloase tuturor creaturilor în mod automat, ci urmează în mod avantajos numai pentru aceia, care exercită credință în Dumnezeu și în Isus Christos și care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta nu este nicidecum în afară de armonie cu ceea ce este expus la 1 Timotei 2:5,6, anume. „Omul Christos Isus, care s-a dat pe sine ca un preț de răscumpărare pentru toți”. Jertfa de răscumpărare aici, se referă la toți credincioșii pentru care El mijlocește, și nu la toți oamenii, indiferent dacă cred sau dacă au intrat în legământ cu Dumnezeu.

Nimeni să nu fie amăgit sau indus în eroare de către alții să creadă că poate ignora calea aleasă a lui Dumnezeu pentru mântuire și, în același timp, să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. A urma învățăturile oamenilor imperfecti și a se rezema pe ei, cu siguranță va duce pe cineva la dezastru. Ca să spună cineva că el poate să facă ceea ce îi place sau ceea ce crede a fi drept și astfel va fi mântuit, este mai rău decât nebunia și, cu siguranță, va duce la nimicirea sa. Asupra acestui punct Proverbe 3:5, 6, sunt foarte accentuate, anume: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”. Aceasta arată că un om nu se poate sprijini pe propria sa înțelepciune sau pricepere, ci trebuie să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu, și dacă în toate căile sale el recunoaște pe Iehova și pe Cristosul Său, cu siguranță că va fi îndrumat pe calea dreaptă. A recunoaște cineva pe Dumnezeu în căile sale, înseamnă că acesta va cerceta cu sârguință Scripturile spre a găsi căile lui Dumnezeu și, apoi, va asculta de El și va da lui Dumnezeu cinste și onoare pentru toate lucrurile pe care le posedă.

Nu poate cineva să zică, cu siguranță, că crede în Domnul Isus Christos și, apoi, omite să se informeze pe sine despre voia lui Dumnezeu. El trebuie să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la el pentru ca să o îndeplinească. Nimeni nu se poate încrede în Dumnezeu și să facă voia lui Dumnezeu, afară numai dacă el este informat în ce privește voia lui Dumnezeu și pentru acest motiv a pus Domnul în calea oamenilor care cercetează după adevăr, Biblia și explicarea ei, și aceasta furnizează o îndrumare completă pentru omul dreptății. El trebuie să câștige așadar o cunoștință despre scopul și voia lui Iehova, întrucât își întrebuintează mintea sa la studiul Bibliei. Pentru acest motiv, omul lui Dumnezeu zice, în cuvintele Psalmului 119: 105: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. Domnul Dumnezeu lămurește cărarea acelora care sunt sârguincioși să facă voia Sa, și prin lumina vărsată asupra cărării unora ca acestora, el poate umbla pe calea care este plăcută Domnului Dumnezeu, și astfel să arate iubirea sa față de Dumnezeu.

Este scris, la Psalmul 24:1: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc”! Aceasta înseamnă că toate bogățiile sunt ale lui Iehova. El, în mod iubitor, a făcut pământul ca un loc pentru omul ascultător, ca să locuiască pe el zicând: „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile și am așezat toată oștirea lor. Eu am întins cu mâinile mele cerurile și am dat poruncă întregii lor armate.” „Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul, Făuritorul lui, Cel ce l-a

întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit: „Eu sunt Iehova și nu este altul.” (Isaia 45:12, 18) Iehova Dumnezeu nu a făcut pământul în zadar. Pământul i se va supune totdeauna și este scopul lui Iehova ca oamenii supuși lui să trăiască pe acest pământ. – Eclesiastul 1:4.

Pe aceia și numai pe aceia care „îl cunosc pe Dumnezeu și pe Isus Cristos, Salvatorul omenirii”, și care li se supun, îi așteaptă toate marile bogății pe care Dumnezeu le-a pregătit, în dragostea sa pentru omenire. Pe toți cei care nu Îl iubesc și nu I se supun, îi așteaptă nimicirea veșnică. În lumea nouă și dreaptă a lui Dumnezeu nu va exista niciun fel de sărăcie. „Oamenii cu inima bună” care sunt acum pe pământ se află în rândul celor care vor fi eliberați de sărăcie pentru totdeauna și care se vor bucura de bogății veșnice. Este, deci, de o importanță vitală ca toți oamenii sinceri să afle despre calea stabilită de Dumnezeu, așa cum este ea descrisă pe scurt mai sus. Făcând astfel, ei vor înțelege de ce există atât de multă sărăcie acum pe pământ. Ei ar trebui să știe aceasta, și să învețe adevărul Lui și remediul sigur pentru îndepărtarea sărăciei și umplerea pământului de fericire, pace și prosperitate.

IEHU, EXECUTANT ZELOS

„Căci așa cum ploaia și zăpada coboară din ceruri și nu se mai întorc acolo, ci udă pământul și-l fac să rodească și să încolțească, pentru a da sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa va fi și cuvântul meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat, ci va face negreșit ce-mi place și va reuși în lucrul pentru care l-am trimis”. (Isa. 55:10,11). Împlinirea se realizează în moduri diferite. De multe ori Iehova folosește oameni imperfecti pentru a-și împlini cuvântul. Nu a fost așa în cazul judecății divine împotriva lui Ahab și a Izabelei? Cu privire la Ahab și casa sa, Ilie a rostit: „Iată, Eu, [Iehova], voi aduce nenorocirea asupra ta: te voi mătura cu totul și voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Și voi face casa ta asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia, pentru că m-ai mâniat și pentru că l-ai făcut apoi pe Israel să păcătuiască. Și Iehova a vorbit și cu privire la Izabela, zicând: Câinii o vor mânca pe Izabela pe bucata de pământ a Izreelului”. (1 Regi 21: 21-23, *Am. Stan.Ver.*) Când Ilie a vorbit astfel regelui Ahab al lui Israel, a auzit un tânăr soldat din escorta militară a monarhului. Și el și-a adus aminte. Mulți ani mai târziu, el și-a reamintit această judecată pronunțată atunci când a acționat în calitate de călău al acesteia. (2 Regi 9:25, 26). Acest tânăr a fost Iehu, iar zelul său mai târziu în calitate de călău al lui Dumnezeu a fost extraordinar.

Rolul lui Iuhu în calitate de spectator în momentul în care Ilie a condamnat dinaintea casa lui Ahab marchează prima sa apariție, dar anterior el fusese remarcat cu numele ca și executant al închinătorilor lui Baal. „Pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel ... Și se va întâmpla ca cel ce va scăpa de sabia lui Hazael va fi ucis de Iehu”, i-a dat Iehova instrucțiunea lui Ilie. (1 Regi 19:16,17) Cu toate acestea, ungerea lui Iehu ca împărat peste Israel nu a venit în timpul slujbei profetice a lui Ilie, ci a așteptat până când mantia profetului s-a odihnit pe umerii successorului său Elisei. Deci, mulți ani mai târziu, Elisei a chemat pe unul din fiii profeților și i-a spus: „Încinge-ți mijlocul, ia în mână acest urcior cu ulei și du-te la Ramot-Galaad. Când vei ajunge acolo, caută-l pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. Să intri, să-l ridici din mijlocul fraților lui și să-l duci în camera cea mai dosnică. Să iei urciorul cu ulei, să-l torni pe capul lui și să zici: Așa vorbește Domnul: Te-am uns rege peste Israel”. – 2 Regi 9:1-3.

Fără întârziere, tânărul profet s-a grăbit pe drumul spre Ramot-Galaad, unde Iehu comanda armatele israelite venite să domolească oștirile agresive ale Siriei. Spionându-l pe Iehu în mijlocul unor ofițeri, profetul l-a chemat, l-a dus în casă și a turnat uleiul de ungere pe capul lui. De pe buzele tânărului, Iehu a auzit însărcinarea sa de la Dumnezeu: „Așa vorbește Iehova, Dumnezeul lui Israel: Te-am uns rege peste poporul lui Iehova, peste Israel. Să lovești casa lui Ahab, domnul tău, ca să pot răzbuna sângele

slujitorilor mei profeți și sângele tuturor slujitorilor lui Iehova din mâna Izabelei. Căci toată casa lui Ahab trebuie să piară. Voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab... Căinii o vor mânca pe Izabela pe terenul Izreelului și nu va fi nimeni care s-o înmormânteze“. (2 Regi 9: 4-10, *Am. Stan. Ver.*) După ce a spus aceste cuvinte, tânărul profet a deschis ușa și a fugit.

„Este totul bine? De ce a venit la tine nebunul acesta?” l-au întrebat tovarășii pe Iehu când s-a întors în mijlocul lor. Iehu a încercat mai întâi să nu țină cont de vizita tânărului ca fiind fără importanță. Dar când l-au presat pentru un răspuns, Iehu a răspuns: „Mi-a vorbit, zicând: Așa vorbește Domnul: Te-am uns împărat peste Israel.” Imediat, tovarășii lui s-au adunat în jurul lui și l-au salutat cu trâmbițe și cu declarația: „Iehu este rege!” Acum, aceasta nu poate fi categorisită ca o conspirație ambițioasă din partea lui Iehu, sau ca o dobândire a unui avantaj nedrept împotriva împăratului Ioram al lui Israel, care se întorsese de pe frontul de luptă în Izreel pentru a fi vindecat de răni. Nu, pentru că ungerea la împărăție nu era un rezultat al vreunui complot al lui Iehu, ci a venit ca împlinire a cuvântului inevitabil al lui Iehova. - 2 Regi, 9: 11-15.

Cu zel, noul rege și-a preluat îndatoririle de călău. El a luat măsuri de precauție împotriva oricăror forțe pro-Ahab sau pro-Baal care s-ar fi strecurat din tabără ca să alerge să spună vestea despre calitatea de rege a lui Iehu în Izreel, poruncind asociaților săi: „Să nu lăsați pe nimeni să scape din oraș ca să se ducă să dea de veste în Izreel”. O vizită surpriză la regele Ioram, fiul lui Ahab în Izreel, urma să favorizeze o împlinire rapidă a cuvântului și însărcinării lui Iehova de a executa casa lui Ahab. Iehu s-a urcat repede în carul lui și a călătorit în grabă spre Izreel la regele Ioram. „Ioram era nepotul lui Ahazia, împăratul lui Iuda, care era un alt răufăcător înaintea Domnului. Cu Ioram era nepotul său Ahazia, regele lui Iuda, care era un alt răufăcător în ochii Domnului.

Deplasarea furioasă a lui Iehu a ridicat mult praf. Și când era încă la o bună distanță de Izreel, compania sa care se apropia a fost spionată de observatori. De pe turnul din Izreel străjerul a avertizat: „Văd un nor de praf”. Acest lucru l-a pus în alertă pe Ioram, care a poruncit: „Într-un călăreț, trimite-l în întâmpinarea lor și el să zică: Este pace?” Dar când mesagerul regelui a pus această întrebare noului uns Iehu, a primit replica rapidă: „Ce treabă ai tu cu pacea? Întoarce și treci în urma mea!” Un al doilea călăreț trimis cu aceeași întrebare referitoare la pace pe buzele lui a primit aceeași replică tăioasă. Neliniștea crescuse în Izreel. Străjerul de pe turn a raportat: „A ajuns până la ei, dar nu s-a mai întors. Felul de a conduce este ca al lui Iehu, nepotul lui Nimși, căci el conduce de obicei furios”. Atât Ioram, cât și Ahazia au căutat să-l întâlnească pe Iehu, interceptându-l pe câmpul lui Nabot. Ca și cei doi călăreți dinaintea lui, Ioram a întrebat: „Este pace, Iehu?” „Cum poate să fie pace”, a răspuns Iehu, „atâta timp cât curvăriile Izabelei, mama ta și vrăjitoriile ei, sunt atât de multe?” În fugă înfricoșată și cu strigătul trădării pe buzele lui, Ioram cel rău a murit când săgeata rapidă a executantului Iehu a pătruns în spatele lui și a ieșit din piept. „Aruncați-l în acea parte a terenului care aparține lui Nabot”, a ordonat Iehu, în timp ce și-a adus aminte de Ilie când a declarat judecata lui Dumnezeu împotriva casei lui Ahab. Din nou, uimit, Ahazia s-a recuperat suficient pentru a fugi. Dar compania de urmărire a lui Iehu i-a provocat o rană mortală care a pus capăt vieții regelui iudeu la Meghido. - 2 Regi 9:16-27, *An. Amer. Trans.*

Știrea despre omorârea lui Ioram de către Iehu a ajuns în Izreel. În timp ce carul său se apropia de pereții palatului, regina Izabela însăși, împodobită și fardată, a scos capul de pe o fereastră superioară și a pus o întrebare intimidantă Iehu, care ar fi putut să-l facă să tremure pe un bărbat cu nervi mai slabi. Dar zelul arzător al lui Iehu nu putea să piardă timp cu această susținătoare a Baalismului. Ignorând-o, el a strigat: „Cine este de partea mea, cine?” Ca răspuns au apărut doi sau trei eunuci. „Aruncați-o jos!” Ordinul a sunat clar, iar famenii au aruncat-o pe fereastră. Sângele ei a stropi zidul și caii, iar viața ei o părăsi în timp ce caii de război ai lui Iehu au călcat peste trupul ei. Orice înmormântare plănuită a Izabelei a dispărut, când câteva minute mai târziu tot ce a mai rămas din regina răutăcioasă a fost craniul, picioarele și palmele mâinilor ei. Căinii au îndeplinit cuvintele lui Iehova împotriva ei. - 2 Regi 9: 30-37

În acest moment, Iehu controla Izreelul, dar familia regală încă locuia în orașul-capitală Samaria. Acolo, Ahab avea șaptezeci de fii. Ei erau o amenințare pentru noul rege. Mai mult, ei erau mărturii vii că Iehu nu-și îndeplinise însărcinarea de a nimici casa lui Ahab. Prima sa scrisoare adresată liderilor din

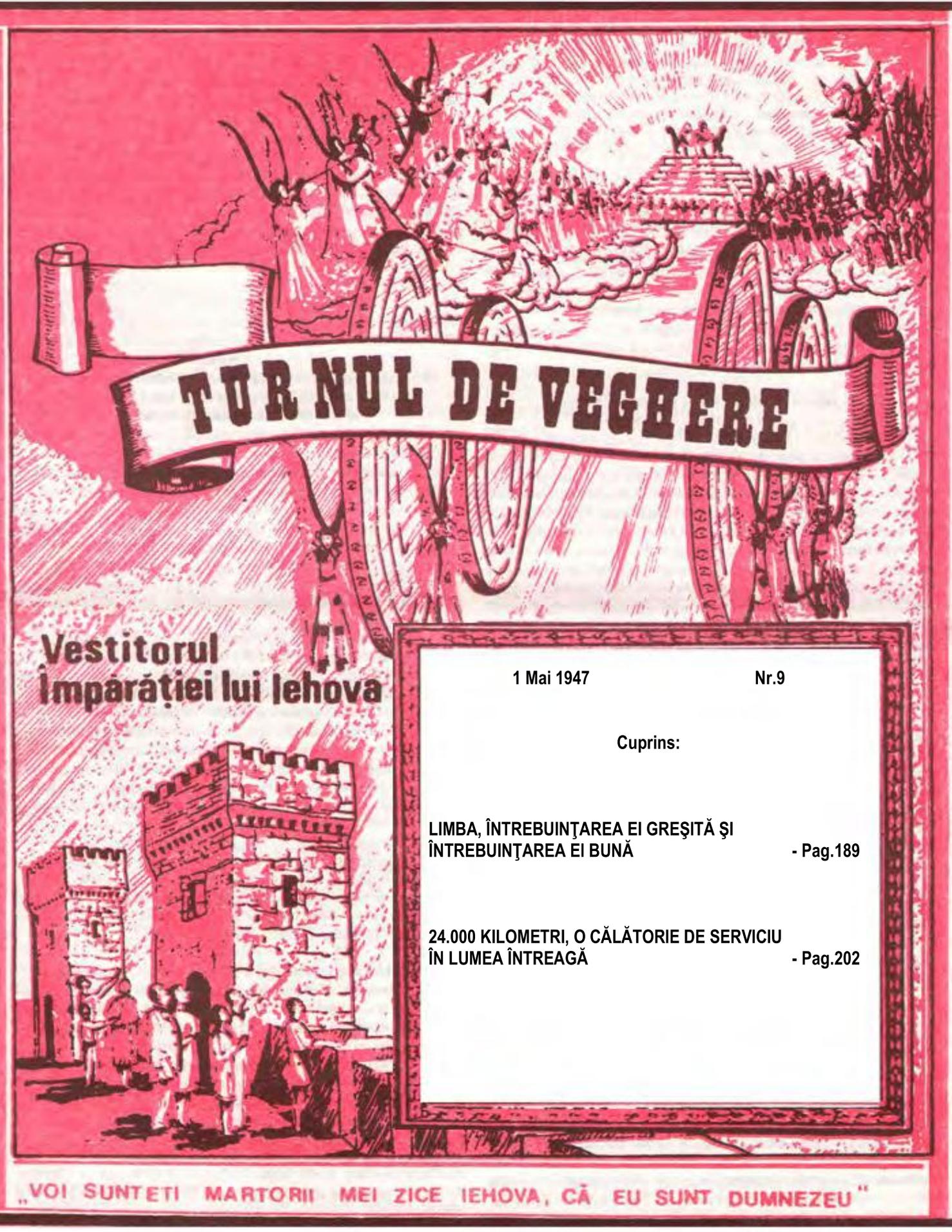
Samaria i-a găsit temători să lupte. Ei s-au declarat slujitori ai lui Iehu și, ca răspuns la cea de-a doua scrisoare, au trimis capetele fiilor lui Ahab la Iehu în coșuri. În două grămezi, aceste obiecte înspăimântătoare au fost adunate la poarta orașului, proclamatori tăcuți că Cuvântul lui Iehova nu se întoarce fără rezultat. Casa lui Ahab a fost nimicită. - 2 Regi. 10: 1-11.

Dar cu toate acestea zelul lui Iehu nu a fost stins. În drum spre Samaria el s-a întâlnit cu patruzeci și doi de frați ai lui Ahazia, regele lui Iuda. Aceste rude și colaboratori ai casei lui Ahab au fost uciși. Iehu a gonit spre Samaria. Din nou, înaintarea sa a fost întreruptă, dar nu de susținători baaliți de data asta. Ionadab (Iohadab), fiul lui Recab, venea să-l întâlnească pe Iehu. După ce s-au salutat, Iehu a aflat unde se poziționa Ionadab în legătură cu această chestiune: „Inima ta este în acord cu inima mea, așa cum este a mea cu a ta?” „Așa este,” a spus Ionadab. „Dacă da, dă-mi mâna ta”, a spus Iehu. Așa că i-a dat mâna și l-a urcat în carul său. „Vino cu mine și vezi zelul meu pentru Domnul”, a spus el. (2 Regi 10: 12-16, *An. Amer. Trans.*) Ionadab a fost martor al aceluși zel. Baalismul l-a simțit și s-a prăbușit sub el. Iehu a pus în mișcare un subterfugiu îndrăzneț pentru a mătura Baalismul din țară. „Ahab a slujit puțin lui Baal puțin, dar Iehu îl va sluji mult”. După aceste cuvinte, Iehu a adunat pe toți profetii, preoții și închinătorii lui Baal într-o adunare solemnă. El a luat măsuri să excludă orice slujitori ai Domnului. Apoi, cu închinătorii din Baal în templul lor, Iehu a ordonat oamenilor săi să-i execute pe toți. Chipul mare al lui Baal a fost distrus. Templul lui Baal a fost transformat într-o latrină. Ce lovitură umilitoare pentru prestigiul lui Baal! -2 Regi. 10: 17-27.

Ce este aceasta? Arată unii în mod protestatar spre eșecurile lui Iehu și, pe această bază, diminuează și anulează serviciul său zelos? Este adevărat că Iehu nu a abandonat închinarea la vișeii de aur de la Betel și Dan. Este, de asemenea, adevărat că el nu a umblat în întregime în calea sau legea lui Iehova Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Domnul a permis Siriei să atace toate granițele Israelului în timpul domniei lui Iehu. Acesta a fost începutul sfârșitului lui Israel, iar deteriorarea regatului a avut loc într-un ritm alert după ce Iehu a murit și a fost îngropat în Samaria, după o domnie de douăzeci și opt de ani, de la 909 la 881 î.Cr. Cu toate acestea, zelul și credințioșia lui Iehu în serviciul executiv nu pot fi anulate de astfel de proteste. Pentru călcarea legii lui Dumnezeu și pentru închinarea la vișel, Iehu trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu, așa cum oricare altă creatură imperfectă trebuie să dea socoteală înaintea Făcătorului ei. Dar trebuie să ne aducem aminte de însărcinarea lui Iehu. Ea nu a presupus distrugerea închinării la vișei din Israel, ci nimicirea casei lui Ahab și deșeurizarea Baalismului din țară. În ceea ce privește această însărcinare, Iehu a avut aprobarea lui Dumnezeu. Iehova i-a spus lui Iehu: „Pentru că ai făcut bine, înfăptuind ce este drept în ochii mei, și pentru că ai făcut casei lui Ahab potrivit cu tot ce era în inima mea, fiii tăi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație.” Iehova a răsplătit pe Iehu pentru serviciul credincios. - 2 Regi. 10: 28-36; 15: 8-12.

Numele „Iehu” înseamnă „Iah este el”. Iehu în rolul său de călău zelos a ilustrat în primul rând pe Cristos Isus, al cărui zel pentru cauza lui Dumnezeu a fost o forță consumatoare când a fost pe pământ. (Psalmul 69: 9). Asociați cu Cristos Isus în lucrarea de execuție sunt membrii corpului său pe pământ în aceste „zile din urmă”. Este privilegiul lor de a declara ziua răzbunării lui Dumnezeu, atunci când antitipicul Ahab, Satan și femeia sa „Izabela” sau organizația, împreună cu urmașii lor, vor fi nimiciri pentru totdeauna. Cuvântul lui Iehova cu privire la distrugerea lui Satan și a întregii lui organizații a ieșit. El nu se va întoarce fără rezultat. Judecata de condamnare va fi cu siguranță executată cu zel de către Cristos Isus, Mai Marele Iehu. Iar creștinii unși și tovarășii pământești „Ionadabi” vor continua cu zel să avertizeze despre execuția viitoare.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

1 Mai 1947

Nr.9

Cuprins:

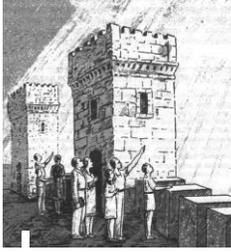
**LIMBA, ÎNTREBUINȚAREA EI GREȘITĂ ȘI
ÎNTREBUINȚAREA EI BUNĂ**

- Pag.189

**24.000 KILOMETRI, O CĂLĂTORIE DE SERVICIU
ÎN LUMEA ÎNTREGĂ**

- Pag.202

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Mai 1947

Nr. 9

LIMBA, ÎNTREBUINȚAREA EI GREȘITĂ ȘI ÎNTREBUINȚAREA EI BUNĂ

„Limba înțelepților aduce vindecare. Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decât o clipă. Buzele mincinoase sunt urâte lui Iehova”. – Prov. 12:18,19,22, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA Dumnezeu a echipat pe om cu un instrument minunat, când, la crearea sa, l-a înzestrat cu o limbă, ca unul dintre organele sale de vorbit. Acest membru mic joacă un rol în aproape toate activitățile gurii, ca mestecare, înghițire etc, dar este și o parte importantă a aparatului de vorbit omenesc. Multe din creaturile animalice joase, care au fost create înainte de om, posedă o limbă și pot scoate cu gura lor sau prin ea sunete; dar limba omului este cu atât mai bună, că omul poate vorbi cu ea articulat, adică el își poate împărți sunetele vocii sale în cuvinte și silabe și poate vorbi clar și în șir. În felul acesta îi este posibil să vorbească în mii de limbi, da, după cum au aflat funcționarii ai Academiei Franceze, astăzi există într-adevăr 2796 de limbi. Dacă la una din aceste limbi, în limba cu vază engleză, nu socotim expresiile din limbajul de jos și de pe uliță, atunci ea se compune din aproximativ 700.000 de cuvinte, în care sunt socotite expresiile științifice și cuvintele învechite. Cu o astfel de bogăție de cuvinte, cum este posibilă în mii de limbi, limba este o unealtă puternică pentru a comunica altora cugete și lămuriri, spre a-i stimula la cugetare și a-i îndemna la fapte. Iehova Dumnezeu, Creatorul, a hotărât limba numai spre bine, dar în gura păcătoșilor egoiști și sub influența demonilor răi nevăzuți, tocmai puterea limbii devine un mare pericol; limba devine o unealtă puternică, spre a cauza nelegiuire fără margini și pagubă.

2. Din cauza relei întrebuințări a limbii, întreagă lumea stă osândită. Legiuitorul cel mai înalt a cuprins în cele zece porunci următoarele două: „Să nu iei în deșert Numele lui Iehova, al Dumnezeului tău”, și „să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”. (Ex. 20:7,16, *Am. Stan. Ver.*). Prin faptul că Dumnezeu Iehova a oprit în felul acesta vorbirea nepotrivită, a arătat la starea izraeliților cu care a încheiat legământul legii Sale. El a arătat că în vorbirea lor au avut lipsă de stăpânire și corectare. „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”. – 1Tim. 1: 9,10.

3. *Necurați, mincinoși și cei ce jură strâmb !* Aceste cuvinte arată limba ca un mijloc prin care iudeii s-au rănit reciproc. Iudeii, în privința aceasta, nu sunt mai puțin păcătoși decât păgânii.

Scrierile ebraice dau mărturie că ei au neglijat să întrebuițeze organele de vorbit în mod just, de aceea un scriitor iudeo-creștin citează texte din legea lor sau din Sfintele Scripturi, și zice : „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci [păgâni], sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune”... „Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”. Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu”. (Rom. 3:9-19; Ps. 5:9; 10:7). Prin urmare, nimeni din vreo rasă oarecare sau dintr-un popor oarecare, nu poate să-și deschidă gura și să susțină spre îndreptățirea sa că el este fără păcat în întrebuițarea limbii. Însuși Moise, prin care Dumnezeu a dat izraeliților legea, a dat odată prilej de poticnire în vorbirea sa, cum este raportat aceasta: „Ei au mâniat pe Domnul la apele Meriba; și Moise a fost pedepsit din pricina lor. Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului Lui, și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele” (Ps. 106:32,33). De aceea, a pierdut privilegiul să intre în țara făgăduită.

4. Acum, fie că cineva este un martor al lui Iehova sau nu, fie că cineva este un creștin consacrat sau nu, fiecare poate face greșeli în întrebuițarea limbii. Nici de la adunările creștinilor credincioși nu putem aștepta perfecțiune în vorbire. Primul motiv pentru aceasta este că membrii lor se găsesc încă tot în trupuri nedesăvârșite, înclinate spre păcat; și, de aceea, nu se poate aștepta de la ei nici în cuvânt și nici în faptă perfecțiune. Prin urmare, creștinii, ca învățători, iau față de semenii lor o poziție foarte plină de răspundere și trebuie să se păzească foarte tare de aceea să întrebuițeze darul vorbirii în scopuri false și să învețe învățături greșite. Chiar în timpul apostolilor lui Christos, cam la treizeci de ani după ce s-a început biserica creștină, apostolul Iacov s-a simțit împins să scrie fraților lui creștini, după cum urmează:

5. „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră. Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul”. Limba este un mădular mic, dar este puternic și influențează întreg trupul, întocmai cum frâul unui cal sau cârma unei corăbii care sunt relativ lucruri mici. „De pildă, dacă punem cailor frâu în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată și corăbiile, cât de mari sunt, și, măcar că sunt mânate de valuri iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde ! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei”.

6. Atâta timp, cât creștinii sunt în trupul imperfect, nu vor putea stăpâni limba perfect. Nu că vorbiri greșite s-ar putea scuza din cauza aceasta ușor și s-ar putea avea o limbă slobodă, ci acesta este un fapt ce nu poate fi lăsat neluat în seamă, care să ne îndemne la prevedere și să ne facă milostivi față de călcători, dacă le pare rău. „Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc, și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul!”. Aceasta firește este neconsecvent, mai ales între cei care se închină lui Iehova Dumnezeu și Iacov arată, în primul rând spre aceștia, când zice: „Nu trebuie să fie așa, frații mei ! Oare din aceeași vână a izvorului

țâșnește și apă dulce și apă amară ? sau o viță să facă smochine ? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput ? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, sufletească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulbure și tot felul de fapte rele”. – Iac. 3:1-16, *A.S.V.*, margin.

STRICĂ ÎNCHINAREA CURATĂ

7. Un om sincer ,în primul rând se închină lui Dumnezeu, pentru că este drept de a aduce adorațiune Creatorului iubitor, și mai departe, pentru că aceasta este calea la viață veșnică în lumea nouă a dreptății. Un fățarnic se va apropia de Dumnezeu într-un fel exterior, ceremonios, cu vorbiri evlavioase pe buze, dar înclinările inimii sale vor fi foarte îndepărtate de la Dumnezeu și de la voința și poruncile lui Dumnezeu. O persoană sinceră însă va adora pe Dumnezeu din toată inima și nu va voi să se amăgească pe ea însăși. Cu toate acestea, trebuie să vegheze să nu strice efectul și primirea acestei închinări prin vorbire nepotrivită în afacerile altora ale vieții. Cine binecuvântează pe Dumnezeu în timp ce se dedă la anumite forme de închinare, și după aceea blestemă pe oameni sau prin vorbirea sa strică oamenilor, care reprezintă pe Dumnezeu, care s-au făcut după chipul lui Dumnezeu, nu este în armonie cu închinarea curată a lui Dumnezeu. Cine se dă ca închinător la Dumnezeu și odată se poartă așa și altă dată tocmai contrarul, se amăgește pe el însuși, dacă cugetă că diferite forme ale închinării lui Dumnezeu îl duc înainte. Iacov, care ne dă următoarea explicare bună despre răul limbii nestăpânite, spune în această privință : „Dacă crede cineva că servește pe Dumnezeu, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, serviciul unui astfel de om este zadarnic. Serviciul lui Dumnezeu curat și neîntinat, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați pe lume”. Pentru a aduce lui Dumnezeu un serviciu curat, nepătat, prin urmare, servul lui Dumnezeu nu trebuie numai să binecuvânteze pe Dumnezeu, ci să facă ca limba sa să devină o binecuvântare pentru omenire. – Iac. 1:26,27, *Murdock*.

8. Lumea, de care sunt înștiințați închinătorii lui Dumnezeu să se păstreze nepătați, este plină de defăimători, mincinoși, șoptitori, lingușitori, conspiratori, vorbitori de rău și martori mincinoși. Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”, ar vrea să aducă astfel de limbi rele în rândurile poporului consacrat al lui Dumnezeu, spre a păgubi și strica organizațiunea Sa. El caută să molipsească pe diferiți membri ai organizațiunii cu spiritul lumii, care pe o persoană o îndeamnă la multe aplicări nelegiuite ale puterii vorbirii. O depărtare de la lucrarea bună a Domnului, adică lenevirea, procură limbii ocazie să se miște în mod nefolositor. Apostolul privește ca lucru bun să înștiințeze despre aceasta, prin aceea că spune despre văduvele tinere egoiste : „Totodată, se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă; și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare, și vorbesc ce nu trebuie vorbit”. (1Tim. 5:13). În loc să imite pe apostol, care a învățat „în case” sau „din casă în casă” precum și în public, aceste văduve tinere, care au devenit ușuratece privitor la răspunderea lor față de Dumnezeu Domnul, au mers dintr-o casă a fraților lor creștini într-alta și au flecărit despre lucruri, care au aparținut la viața particulară a altora. Aceasta n-a servit la zidirea ascultătorilor, cum s-ar fi întâmplat aceasta printr-o discutare a adevărului împărăției și a serviciului ei. A contribuit la aceea ca să facă limba ascultătorilor să trâncănească.

9. Un șoptitor nu este o persoană credincioasă, pentru că el este înclinat să trădeze afacerile particulare ale aproapelui său, ceea ce de obicei îi micșorează vaza la ascultători. În Proverbe ni se arată contrastul aspru dintre un înțelept și un trâncănitor fără minte, adeseori răutăcios, când este scris acolo: „Cine defăimă pe aproapele său este fără minte, dar omul cu pricepere primește și tace. Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat”. (Prov. 11:12,13, *Am. Stan. Ver.*). În cunoștința ce pagube poate aduce bârfa și că Domnului nu-i place aceasta, cineva, care se ocupă credincios de interesele fraților săi, va păstra tăcere despre chestiunile lor particulare, pentru ca să nu le facă nume rău. De asemenea el se va îngriji să nu povestească lucruri care privesc în mod strict afacerile organizației Domnului și pentru el și conlucrătorii lui sunt lucruri de încredere. El nu le va descoperi altora, ca știri generale pentru public. El va păstra această lămurire pentru el însuși ,ca ceva lucru încredințat lui, despre care trebuie tăcut până în timpul când organizațiunea va vedea de bine să-l facă cunoscut pe calea sa proprie de publicație. Cineva poate divulga ceva din lipsă de cugetare sau prostie, dar nechibzuința sa nu micșorează paguba făcută. Dacă o persoană aude că un șoptitor a vorbit către altul rău despre ea, atunci aceasta poate să o rănească adânc, aproape așa de adânc, că nu se poate împăca cu flecarul. Rănirea este adâncă și este greu de înlăturat din interior. „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile (loviturile, alte trad.), alunecă până în fundul măruntaielor.” – Prov. 18:8.

10. Afară de probabilitatea că o gură spartă cauzează multă pagubă, mai risipește și timpul. Dacă s-ar concentra asupra unor lucruri folositoare, în loc să vorbească despre lucruri care nu zidesc, nici pe ascultător și nu folosesc nici aceluia despre care se vorbește, atunci ar lucra ceva de valoare și nu ar sărăci spiritual. „Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește, este lipsă”. (Prov. 14:23). De fapte este lipsă, nu de cuvinte. Trândavii pot spune cuvinte multe, dar nu realizează nimic, ceea ce le-ar aduce lor sau altora câștig. Poveștile goale și mai ales denunțările despre alții, au cauzat pagubă și de aceea trebuie evitate. Un înțelept va chibzui mai întâi, înainte de ași deschide gura să spună astfel de vorbe.

UNITATE

11. Fie că noi intenționăm sau nu, șoptitul îngreunează continuitatea prietenilor sau poate să le distrugă. Regele Solomon a observat fără îndoială aceasta de multe ori la poporul de legământ al lui Dumnezeu, Israel, și așa a scris: „Omul stricat pregătește nenorocirea, și pe buzele lui este ca un foc aprins. Omul neastâmpărat stârnește certuri și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni”. -Prov.16:27,28 *Am. Stan. Vers.* Dacă pe buzele cuiva arde să dea o informație despre un altul, atunci, înainte de a o spune altuia, să se oprească și să se întrebe, pentru ce voiește să o spună. Se face în scopul să producă nenorocire, ca de pildă să biciuiască pe unul dintre frați, sau să stârnească neînțelegere în adunare sau ca să despartă pe prieteni ? Poate că pe pârător îl va costa pe el însuși prietenia aceluia despre care flecărește sau prietenia aceluia căruia îi spune ceva. Dacă iubește pe fratele său sau pe sora sa, despre a căror greșeli are cunoștință, atunci nu va fi pornit ca să le facă cunoscut. El va tăcea despre aceasta și astfel nu va face greutate fratelui sau surorii, prin aceea că îl face pe el sau pe ea de rușine în public. El nu le va îngreuna situația, pentru ca să-și păstreze prietenii. El nu-și va pune în joc prietenia sa proprie cu ei, prin aceea că vorbește despre ei. „Cine acoperă o greșală, caută dragostea, dar cine o pomenește mereu în vorbirile lui, dezbină pe prieteni”. – Prov.17:9.

12. Dacă, deci, tu voiești să câștigi iubirea unui altuia, atunci vei trece cu vederea peste greșelile sale sau vei tăcea în privința aceasta și nu le vei face subiectul unei vorbiri de rău

obișnuită. Și dacă un bârfitor îți șoptește o poveste despre defectele altora, îți vei dovedi iubirea prin aceea că nu repeți și nu spui mai departe ce-ai auzit. De asemenea nu o vei pomeni tot mereu sau vei aminti altora de ea, până când îi aduci acolo că ei disprețuiesc pe alții și renunță la prietenia cu ei. Dacă vrei să te porți ca un prieten cu un frate care a greșit, atunci ține în minte: „Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate”. – Prov. 17:17.

13. De dragul unității care trebuie să stăpânească în organizația Domnului între membrii săi, noi să nu ascultăm poveștile goale, zadarnice, bârfelile sau pârâțul. Iubirea noastră față de frații noștri nu va fi mai adâncă, dacă vorbim rău despre ei, mai ales dacă povestim un lucru, despre care n-am constatat că este adevărat și care, prin urmare, ar putea să fie o minciună, Domnul ne înștiințează : „Limba mincinoasă urăște pe cei pe care-i doboară ea, și gura lingușitoare pregătește pieirea” (Prov. 26:28). Așa poate că o limbă să mintă despre o persoană și pe o altă persoană să o lingușească pe față, dar nici aceasta și nici acea întrebuintare a limbii nu este bună. La cele șapte lucruri remarcabile pe care le urăște Iehova Dumnezeu aparțin limba mincinoasă, un martor mincinos care vorbește minciuni, și o persoană care face dezbinări între frați în organizațiunea lui Dumnezeu. Cine face aceasta, este o urâciune în ochii Săi. – Prov. 6:16-19.

14. După ce cineva a rostit despre un altul o minciună poate că îi va cere iertare, dar până în timpul când se cere iertare și se acordă, poate că s-a făcut multă pagubă care , în anumite cazuri aproape că nici nu se mai poate repara. Cel înțelept se va opri ca să chibzuiască, ce urmări rele ar putea avea răspândirea de neadevăruri. El își va aminti de porunca lui Dumnezeu împotriva minciunii și nu va răspândi în nechibzuință o minciună. Așa își va cruța căința de mai târziu și se va păstra pe sine însuși în iubirea lui Dumnezeu. Cine vorbește de rău, poate fi sigur că nenorocirea pe care o face cade înapoi asupra lui însuși, ca o lovitură în față. Unii ca aceștia își pun ei înșiși lațuri pentru greutăți viitoare. „În păcătuirea cu buzele este o cursă primejdioasă, dar cel neprihănit scapă de bucluc”. – Prov. 12:13, *An Amer. Trans.*

15. Recunoscând că ,după felul cum conduce Dumnezeu lucrurile, o răsplătire este sigură, vom cumpăni cu grijă, ce efect ar putea să aibă vorbirea noastră pentru alții și în cele din urmă, și pentru noi înșine. Iehova a dat lui Solomon înțelepciunea să recunoască și să scrie următorul adevăr aspru, dezmeticitor: „Din rodul gurii lui își satură omul trupul, din venitul buzelor lui se satură. Moartea și viața sunt în puterea limbii; ceea ce preferă cineva, acel rod trebuie să-l mănânce.” (Prov. 18:20,21, *An Amer. Trans.*). Da, viața viitoare a cuiva sau moartea sa veșnică atârnă în mare măsură de aceea, cum își întrebuintează gura sau puterea sa de mijlocire a gândurilor.

16. Cine voiește să-și întrebuinteze limba la multă vorbă, să se cugete la aceea că el trebuie să suporte urmările felului cum își întrebuintează limba. Vorbitorul trebuie să mănânce la urmă rodul a ceea ce a semănat cu buzele sale, indiferent de aceea cum îi atinge pe alții. Dacă își întrebuintează gura și buzele pentru vestirea mesajului despre împărăția lui Dumnezeu ,atunci va vedea că Domnul îl va binecuvânta, dându-i ceea ce are lipsă, spre a stăruii în propovăduire. „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie”. (1 Cor. 9:14) . Cu timpul, această întrebuintare binecuvântată a puterii vocii și a mijloacelor de a se exprima, conduce la viața veșnică. Dacă cineva își întrebuintează limba în scopuri egoiste, lumești și în alte scopuri păgubitoare, atunci limba sa guralivă, ofensatoare, va fi o putere care îi aduce, în cele din urmă, nimicire prin mâna lui Dumnezeu. Fără îndoială, din acest motiv a zis Isus fariseilor religioși, care au mințit despre El și au prezentat în chip fals puterea care a stat îndărătul lucrărilor Sale, că ei vor fi condamnați prin cuvintele lor. El i-a înștiințat despre aceea, că vor fi făcuți răspunzători pentru fiecare cuvânt care nu servește la bine și pe care îl rostesc despre El și despre

urmașii Săi. În ziua judecării vor trebui să dea negreșit seamă de ele. (Mat. 12:36, 37). Nu câștigi nimic de o valoare statornică pentru tine dacă minți despre altul. Sfârșitul poate să fie pentru cel mincinos moarte veșnică. Cine minte umblă numai după un abur ce se risipește, și aceasta îl duce în lațurile morții. „Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte”. (Prov. 21:6, *Am. Stan. Ver.*). Să nu căutăm să câștigăm prin minciuni ceva lucru egoist. Cine în egoism se folosește de un lucru astfel câștigat, va fi cu siguranță ciuntit de la viață.

17. Pentru ca cineva să nu ajungă pe căile unui bârfitor și să ia parte la răspândirea bârfelilor, el nu va primi povestirile guralivilor. El nu voiește să producă nenorocire și să se asemene cu un nelegiuit care își găsește bucuria în aceea să prindă comunicări pe care le poate întrebuinta împotriva altora. El știe că vorbele nesincere, îl vor aduce cu siguranță în bucluc. Deoarece el, înainte de toate, voiește să lucreze drept și voiește să înconjoare greutățile pentru el și pentru alții, el nu-și va pleca urechea la nici o bârfeală și nici nu va lua în seamă vorbele, fără să le cerceteze mai de aproape. El ține în minte cuvintele din Proverbe : „ Cel rău ascultă cu luare aminte la buza nelegiuită, și mincinosul pleacă urechea la limba nimicitoare. Cel cu inima prefăcută [sau mintea perversă] nu găsește fericirea, și cel cu limba stricată[sau falsă] cade în nenorocire”. (Prov. 17:4, 20). Buzele unui limbut nu exprimă cunoștința Domnului și învățăturile sale pentru poporul Său; și consacratul, care iubește pe Dumnezeu și pe frații Săi în organizațiunea Domnului, nu va sta între bârfitori. El nu se va lăsa ademenit sau câștigat prin lingușirea unui bârfitor să asculte bârfelile. Dumnezeu Domnul a dat învățături înțelepte în privința aceasta: „Depărtează-te de nebun, căci nu pe buzele lui vei găsi știința.... Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse; și cu cel nu-și poate ține gura, să nu te amesteci”. – Prov. 17:7; 20 : 19.

18. Închipuiți-vă, apostolul Pavel a găsit că unii membri ai adunărilor creștine s-au vorbit de rău unii pe alții. El și-a exprimat dezaprobarea sa cu privire la aceasta, întrucât el a studiat Biblia temeinic și a cunoscut „fără îndoială, cuvintele din Proverbe 25:23, care sună : „ Vântul de miazănoapte aduce ploaia, și limba clevetitoare aduce o față mâhnită”(*Am. Stan. Ver.*). Raportul și dovada că între frații săi creștini s-a clevetit pe ascuns, a adus lui Pavel o față mâhnită; și prin epistolele sale mustrătoare, el le-a arătat această față mâhnită. Chiar și el, apostolul, n-a fost exceptat de la aceea, să fie o victimă a unor astfel de bârfitori. El s-a simțit „prin urmare, îndemnat să scrie, după cum urmează:

19. „Și chiar dacă m-aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea, pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine. Zic așa, ca să nu se pară că vreau să vă înfricoșez prin epistolele mele. De fapt, zic ei, epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere; dar când este de față el însuși, este moale, și cuvântul lui n-are nici o greutate. Cine judecă așa, să fie încredințat că, așa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față ! Dar socotesc că nici eu nu sunt cu nimic mai pe jos de apostolii aceștia cei mai distinși. Chiar dacă nu am un dar deosebit de vorbire, nu sunt însă și în cunoștință; și am arătat lucrul acesta printre voi, în tot felul și în toate privințele. Sau, am făcut un păcat, când m-am smerit pe mine însumi, ca să fiți înălțați voi, și v-am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu ? ... Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi, așa cum n-ați vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, pizmă, mâni, dezbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, turburări. Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească din nou Dumnezeuul meu cu privire la voi, și să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte, și nu s-au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile pe care le-au făcut... orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Cum am spus... tot așa și azi, când nu sunt de față, spun iarăși mai dinainte celor ce au

păcătuit mai înainte, și tuturor celorlalți, că dacă mă voi întoarce la voi, n-am să cruț deloc; căci căutați o dovadă că Christos vorbește prin mine”. – 2 Cor. 10:8-11; 11:5-7; 12:20-21; 13:1-3, *An Amer. Trans.*

20. Pavel a știut că pentru adunare a fost bine să o mustre, și el a fost destul de curajos să o facă, ca un membru al corporației conducătoare din acel timp a bisericii creștine. Lingușirea n-ar fi folosit la nimic fraților corinteni în starea lor spirituală sărăcăcioasă; muștrarea însă le-a arătat calea dreaptă. Firește, pentru un timp, poate că le-a ofensat sentimentele, dar mai târziu o vor aprecia și va găsi bunăvoința fraților cu cugetare dreaptă. „Cine muștră pe alții, găsește mai multă bunăvoință pe urmă, decât cel cu limba lingușitoare”. (Prov. 28:23). Apostolul a fost drept în muștrarea fraților săi. El a făcut aceasta ca să-i vindece și să-i ridice și nu ca, prin descurajare și disperare, să ofenseze capetele lor. Ei trebuiau să observe prietenia, din care a venit această muștrare, exact cum i s-a întâmplat psalmistului David, cu ocazia unei muștrări asemănătoare. El a zis: „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; mustre-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu. Să nu-mi întorc capul de la ea; totuși, rugăciunea mea este pentru ei în nenorocirile lor ”. (Ps. 141:5) David n-a nutrit un spirit răzbunător față de muștrătorii săi iubitori, așa că i-ar fi făcut bucurie dacă ar fi venit greuți peste ei; ci plin de mulțumire s-a rugat pentru ei în nenorocirea lor.

STĂPÂNIRE

21. Ce să facă un serv al lui Dumnezeu, al lui Iehova, dacă află că este defăimat sau că în dosul lui este vorbit de rău? La început poate că-l va enerva foarte mult; de aceea poate că va fierbe totul în el. Poate că așa îl va surprinde că în felul acesta are de suferit prin persoane pe care le recunoaște ca frați, încât nici nu știe cum să-și explice aceasta. El poate că se va simți atât de jignit și de vătămat că pentru moment aceasta îi ia bucuria pe care a avut-o odată de a merge în serviciul Domnului. El nu-și poate întoarce mintea de la această jignire. Nedreptatea ce i s-a făcut printr-o persoană sau mai multe din organizațiune, care au lucrat fără chibzuială, poate că va trezi în mintea sa îndoială că oare organizațiunea care este legată cu astfel de persoane, ar putea să fie într-adevăr organizațiunea, Domnului? Aproape că simte înclinarea să o părăsească și să se facă independent de o astfel de organizațiune! El poate că va simți un astfel de dispreț față de o astfel de procedare defăimătoare, încât nu se va înjosi să plătească defăimare cu defăimare, pe când un altul poate că se va simți îmboldit să răsplătească rău cu rău. Dar oricum ar fi răscolirea sentimentelor, acesta este un timp de stăpânire de sine serioasă, pentru a nu te lăsa împins la fapte nechibzuite sau la concluzii proaste.

22. Pentru că unii, împreună uniți, lucrează contrar măsurii făcută de cunoscut a organizațiunii lui Dumnezeu, ar fi greșit să te răzbuni pe organizațiunea Domnului, prin aceea că o părăsești. Afară de organizațiunea Domnului nu există numai o singură altă organizațiune, în care poate intra cineva, adică lumea aceasta, care este organizațiunea lui Satan. Când unii ucenici ai lui Isus, în închipuirea lor s-au poticnit de adevărurile adânci pe care le-a propovăduit, și s-au întors înapoi și n-au mai umblat cu El, Isus a zis apostolilor Săi : „Voi nu vreți să vă duceți ?” Judecând sănătos și înțeleghător, Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem ? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Cristosul, Sfântul lui Dumnezeu”, (Ioan 6:66-69). Tot așa și credincioșii vor ține până la sfârșit și vor aștepta timpul când toate lucrurile vor fi aduse în ordine. Atitudinea sau vorbele unora nu schimbă nimic în ceea ce privește adevărul și nici în ceea ce privește serviciul drept pentru împărăție, pe care Dumnezeu l-a

încredințat organizațiunii Sale teocratice. Păstrați-vă deci înțelegerea despre legătura voastră cu Dumnezeu, în care ați intrat prin consacrare, și nu părăsiți organizațiunea Domnului ! Satan și demonii săi voiesc să vă îndemne la aceasta și vă spun „bun venit”, cu brațele deschise, dar numai spre moartea voastră veșnică ! „Omul care se abate de la calea înțelepciunii, se va odihni în adunarea celor morți”. – Prov. 21:16.

23. Nu vă lăsați alungați din serviciul Domnului prin limbile guralive ale altora ! Nu permiteți ca sentimentele jignite să vă umple în așa măsură că nu mai aveți bucurie de serviciul lui Dumnezeu! Serviciul sânguinos al lui Dumnezeu, în care vă străduiți ca să îndreptățiți înaintea semenilor voștri pe Iehova Dumnezeu și nu pe voi înșivă, vă aduce cea mai mare înprosperare și „între împrejurările actuale ,cea mai mare mângâiere, prin aceea că vă întoarceți mintea de la voi înșivă și recunoașteți că alte lucruri de interes privat nu sunt de importanță. Gândiți-vă la aceea : Iov a fost mustrat pentru că a încercat, din cauza defăimărilor aruncate lui în față, să se îndreptățească mai curând pe sine, decât să îndreptățească în primul rând pe Dumnezeu. Cu toate acușările mincinoase ale lui Satan ,ale Diavolului și cu toate învinuirile aspre din partea prietenilor fățarnici, drepti în fața lor înșiși, Iov nu și-a întrebuițat în mod rău buzele spre blestemarea lui Dumnezeu și, deci, nu și-a tulburat neprihănirea prin cuvinte amare : „În toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc cu buzele lui”. (Iov 2:10). El n-a părăsit organizațiunea lui Iehova din cauza vorbirilor tăioase ale prietenilor săi, care au susținut că vorbesc pentru Dumnezeu. Sfârșitul plin de îndurare, pe care i l-a dat Dumnezeu lui Iov, pentru că el, fără să-și bată capul cu starea sănătății sale mizerabile, cu pierderea averii și a prietenilor săi, a ținut mai departe neclintit, dovedește adevărul proverbului din timpul vechi : „Mai mult prețuiește săracul, care umblă în neprihănirea lui, decât un bogat cu buze stricate și nebun”. – Prov. 19:1.

24. Cât de des au încercat preoții fățarnici și religioși să cauzeze nimicirea martorilor lui Iehova prin aceea că i-au defăimat și i-au pus într-o lumină falsă înaintea guvernatorilor, judecătorilor, politicianilor și publicului ! Prin cunoștința noastră a cuvântului lui Dumnezeu, pe care am făcut-o cunoscut cu curaj, și prin faptul că am făcut-o cunoscut publicului, prin purtarea noastră creștinească, am zădărnicit intențiile fățarnicilor religioși și am fost salvați și scăpați de nimicire. „Cu gura lui omul fățarnic pierde [sau nimicește] pe aproapele său, dar cei neprihăniți sunt scăpați prin știință”. (Prov. 11:9). Sub presiunea rapoartelor false, cei drepti se roagă lui Dumnezeu Domnului, ca să le ajute ca ei să nu întrebuițeze buze mincinoase și limbă înșelătoare. Ei cunosc soarta acelor care recurg la astfel de lucruri, și așa se opresc să răsplătească minciuna și înșelăciunea cu aceleași arme ale răsplătirii. „Către DOMNUL strig în strâmtoarea mea, și El m-ascultă. DOAMNE, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare ! Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare !”. Biblia răspunde că va ploua săgeți ascuțite și cărbuni aprinși peste o astfel de limbă, pentru că a fost ca un foc și ca săgeți trase, de cuvinte amare. – Ps. 120:1-4.

25. Să privim cu îndurare la frații noștri ! Nici ei și nici noi nu suntem perfecți și limba nu este stăpânită de toți în aceeași măsură și de nimeni în măsură perfectă. De către un om imperfect limba nu poate fi stăpânită perfect. Ea se va dovedi tot mereu ca un rău nelegiuit și va cauza greutăți și ici colo va otrăvi atmosfera și viața unora. Prin urmare, nu trebuie să fim iuți la vorbire. Acelora, care au fost născuți de Marele „Tată al luminilor” prin cuvântul Său al adevărului, le scrie ucenicul Iacov : „Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu”. (Iac. 3:8, 1:19,20). Aceasta este o îndrumare bună pentru timpuri când ne aflăm sub focul săgeților defăimării și de aceea ne aplecăm spre mânie. Odată a fiert în inima lui David, a psalmistului; și în

timp ce s-a cugetat, focul lăuntric s-a aprins. După aceea a vorbit, dar nu în mânie... Pentru ce nu ? Pentru că el și-a zis mai întâi următoarele: „Ziceam: Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea. Am stat mut, în tăcere; am tăcut, măcar că eram nenorocit: și totuși durerea mea nu era mai puțin mare”. (Ps. 39:1-3). David s-a ținut pe sine în frâu, gândindu-se la imperfecțiunea sa proprie.

26. David a fost aici gata să ia asupra sa ocară și rușine de pe buzele hulitorilor nelegiuiți, pentru că Domnul a permis aceasta spre încercarea neprihănirii sale. Cu dorința arzătoare de a nu cădea în păcat, el și-a înfrânat limba și n-a vorbit nici ceea ce i s-a părut a fi bun. În lăuntru său el a vorbit, adică lui Dumnezeu în rugăciune. El a recunoscut că este o creatură imperfectă, care este supusă conducerii și călăuzirii marelui său Creator, Iehova. Prin faptul că David a privit astfel chestiunea, n-a imputat lui Dumnezeu, în mod nehibzuit, când a trebuit să sufere ocară din partea dușmanului nelegiuit. David a avut dorința din inimă ca el însuși să nu fie o ocară pentru Dumnezeu, și cugetul că alții, dușmanii, ar aduce ocărăre asupra lui Dumnezeu l-a mâhnit.

27. Și Cristos Isus, pe care L-a prefigurat David, a știut să tacă într-o stăpânire de sine excelentă. El n-a păcătuit prin aceea că a răsplătit ocară cu ocară, nici atunci când a atârnat pe lemn. El a răbdat suferințele și nu și-a deschis gura la ceva amenințări. Afară de aceasta, nimeni dintre dușmanii Săi și nici Diavolul însuși, nu L-a putut prinde în careva dintre cuvintele Sale. El a fost ascultător față de Dumnezeu în cuvânt și faptă și și-a păzit neprihănirea și sinceritatea ca și Iov. Prin faptul că Isus și-a păzit gura și și-a întrebuințat limba totdeauna pentru chestiunea adevărului și a dreptății, El și-a păstrat dreptul la viață veșnică. Contrar călcătorilor și hulitorilor, Isus a dat în mod *perfect* exemplul regulii următoare: „Prin rodul gurii ai parte de bine, dar cei stricați au parte de silnicie. Cine-și păzește gura, își păzește viața; cine-și deschide buzele mari, aleargă spre pieirea lui”. (Prov. 13:2, 3). Pe prigonitorii, care au călcat legea lui Dumnezeu și au ocărit pe Isus și L-au învinuit în chip mincinos, i-a ajuns la vremea hotărâtă nimicire cu forța. Christos Isus însă trăiește, pe baza învierii Sale din moarte, totdeauna și veșnic și „mănâncă” fructele bune a propovăduirii Sale credincioase a evangheliei pe pământ.

PĂZIȚI-VĂ DE ÎNTREBUINȚAREA REA !

28. Dacă, deci, urmașul lui Isus Christos este întărit, el își înfrânează limba și nu permite ca să-i scape un torent de cuvinte slobode, nestăpânite. „Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele este un om chibzuit”. Dacă cumva vorbește, își va măsura cuvintele și va vorbi după sfatul cuvântului lui Dumnezeu. El va vorbi mai bine spre zidirea aceluia care l-a ațâțat, precum și spre zidirea altora, care ascultă, în loc ca să-i scape cuvinte care ațâță mai multă ceartă și sfadă. El cunoaște influența pe care o exercită cuvintele asupra celui ce vorbește, precum și asupra celor ce ascultă. „Cine își frânează vorbele, cunoaște știința, și cine are duhul potolit, este un om priceput. Chiar și un prost ar trece de înțelept, dacă ar tăcea și de priceput, dacă și-ar ținea gura”. – Prov. 10:19 și 17:27, 28, *Am. Stan. Ver.*

29. Un martor al lui Iehova are greutatea destule, fără ca prin cuvinte grăbite să-și pregătească calea la alte greutatea, cauzate de el însuși. Vestea împărăției lui Iehova, care stă sub Christos este aceea pe care, cu ajutorul buzelor sale, ar voi să o transmită mai departe altora. El va lua asupra sa toată neplăcerea pe care o aduce vestirea acestei vești, din partea dușmanilor adevărului asupra lui; el totuși nu voiește să-și pregătească neplăcere prin cuvinte nehibzuite, prin care își pune piedici în cale pentru serviciul său al lui Dumnezeu. „Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de necazuri”. Se poate întâmpla că mândria sau alte gânduri rele îi tulbură

mintea „prin aceea că îi vin pe limbă cuvinte nedorite, gata să-i scape. Într-o astfel de stare a spiritului, cu greu va putea spune ceva bun, și atunci este mai bine să tacă. „Dacă mândria te împinge la fapte de nebunie și dacă ai gânduri rele, pune mâna la gură”. (Prov. 21:23; 30:32). Dacă te simți prea slab de la tine însuși ca să poți face aceasta, atunci poți să te rogi ca psalmistul : „Pune, Doamne, o strajă înaintea guri mele, și păzește ușa buzelor mele !” (Ps. 141:3). Smerește-te în ochii Domnului, cum a făcut Iov, după ce Dumnezeu i-a arătat că Iov s-a gândit mai mult la îndreptățirea sa și a uitat majestatea lui Iehova. Apoi, îți vei pune mâna pe gură și o vei ținea închisă, ca să nu vorbești cuvinte fără cunoștință, ca Iov. - Iov. 38:2; 40:3,4.

30. Mulți oameni, între care sunt cuprinși și religioniștii, se împotrivesc veștii împărăției, din neștiință. Această poate se datorește faptului că religia i-a învățat greșit și că ei cred în sinceritate eroarea sau pentru că dușmani ai lui Iehova le-au înfățișat pe martorii Săi într-o lumină cu totul greșită. Ei ignoră pe vestitorul împărăției și îi oferă o frunte, care pare a fi aproape de nepătruns. Acest front aspru de împotrivire, poate fi întărit de cuvinte aspre de muștrare și de ocărâre. Vestitorul împărăției va trece binevoitor cu vederea astfel de atacuri, pentru că nu cunoaște stările aceluia căruia îi prezintă vestea. El știe că n-ar putea realiza nimic dacă ar răspunde aspru acestor fel de persoane induse în eroare. A răsplăti rău cu rău va face prăpastia dintre ei numai mai mare și va îngreuna o reapropiere mai târzie pentru următorul vestitor al împărăției. De aceea el întâmpină prin credință pe astfel de oameni cu prietenie, după cuvintele din Proverbe : „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia. Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotiților împroașcă nebunie”. – Prov: 15:1,2.

31. Oricât ar suna de necrezut pentru cei fără experiență: un răspuns blând la cuvinte jignitoare, poate schimba atitudinea aspră a unei persoane, care este sinceră, dar opune rezistență, pentru că înțelege greșit lucrul sau este informată greșit. Vestitorul împărăției face bine în astfel de cazuri, să rămână blând în cuvintele sale, nu prin lingușiri, ci printr-un răspuns domol, blând, prietenos. Dacă renunță să răsplătească rău cu rău, ceea ce în unele împrejurări îi va fi greu, atunci aceasta așa va dezarma pe potrivnic că nu va ști cum să se poarte. Aceasta foarte probabil că-l va potoli. El poate fi așa de aspru ca un os de cetină, dar asprimea în atitudinea sa va dispărea. Solomon, care a fost un prinț și un rege, a știut despre ce a vorbit, când a zis: „Prin răbdare se înduplecă [liniștește] un voievod, și o limbă dulce poate zdrobi oase”. (Prov. 25:15). Dacă o persoană este liniștită sau domolită în atitudinea ei, atunci mai curând va asculta, ce avem de zis, și cuvintele vor înrâuri inima și mintea ei și vor rămâna în ele. Aceasta este bine; căci noi nu mergem ca să iscăm ceartă, ci ca să lăsăm o impresie în urma noastră.

32. Un vestitor al veștii împărăției va căuta totdeauna să priceapă situația și va aplica cunoștințele adunate de el și va încerca să întrebuițeze bine cunoștința. El procedează cu tact, ca să realizeze un lucru bun. El știe că nu-i aduce nici un bine dacă este mâniat și răspunde înțepat. Prin aceea că rămâne liniștit și cugetă cumpătat, va fi capabil să spună ceva ce poate fi primit, plăcut, ce este în armonie cu adevărul. Aceasta este calea înțelepciunii divine. „Gura celui neprihănit scoate înțelepciune, dar limba stricată va fi nimicită. Buzele celui neprihănit știu să vorbească lucruri plăcute, dar gura celor răi spune răutăți”. (Prov. 10:31, 32, *Am. Stan. Ver.*). Pentru ca un vestitor al împărăției să poată spune, ceea ce cere tactul într-o situație grea, este bine pentru el să aibă pregătite pe buzele sale cuvinte de cunoștință și înțelepciune. Adunările de serviciu săptămânale și întrunirile cursului școlii în slujba serviciului teocratic sunt ocazii bune, unde cineva poate învăța să ia astfel de cuvinte pe buzele sale. Cum a spus înțeleptul învățător: „Plecă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Căci este bine să le păstrezi înlăuntrul tău, și să-ți fie toate deodată pe buze”. – Prov. 22:17, 18.

33. Echipat astfel, servul Domnului poate merge plin de încredere din casă în casă. Prin faptul că și-a umplut mintea cu înțelepciune cerească, poate să vorbească plăcut și înțelept și poate da putere de convingere la aceea ce îi învață pe oameni în casele lor. Pentru sprijinirea celor spuse este scris în Proverbe: „Un înțelept este apreciat pentru că este plăcut; cuvintele sale prietenoase îi măresc influența. Mintea sănătoasă ajută omului să vorbească înțelept; el dă mai mare putere de convingere la ceea ce spune. Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci și vindecătoare”. (Prov. 16:21,23,24, *Moffatt*). Acesta este cel mai bun mod de a oferi fructele împărăției oamenilor, pentru ca să se nutrească din ele. În felul acesta limba ta va fi de fapt o „limbă vindecătoare”, cum zice scriitorul Proverbelor; ea va fi un pom al vieții, care face fructe bune. Așa răspândesc toți martorii lui Iehova, în timp ce merg din ușă în ușă și oferă oamenilor fructelor împărăției, cunoștință prin buzele lor, și astfel nutresc pe mulți. Limba lor este ca argintul ales pentru că rostește adevărul biblic; și acesta este ca argintul, purificat în foc și curățit de șapte ori. Deși puțini oameni în această lume vor aprecia pe martorii activi, statornici ai lui Iehova, totuși cuvântul lui Dumnezeu îi descrie într-un fel frumos și arată cum îi apreciază Iehova, cum îi prețuiește pe ei și serviciul lor credincios pentru numele Său. – Prov. 15:4,7; 10:20,21.

34. Limba și mintea stau în legătură strânsă una cu alta. Ceea ce exprimă organele noastre vocale este de fapt hotărât de ceea ce este în mintea sau inima noastră. Pentru ca vorbirea noastră să fie bună și folositoare și în împrejurări ațâțătoare, noi trebuie să ne umplem inima sau mintea dinainte cu ceea ce este curat, adevărat și ziditor. Isus a arătat acest fapt cu totul clar când a zis: „Dar ce iese din gură, vine din inimă și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om”. – Mat. 15:18-20.

35. Fariseii religioși și-au spălat mâinile într-un mod ceremonios înainte de a mânca, ca să nu spurce ceea ce au luat în gură. Dar ei nu și-au putut păzi gura curată de învinovățiri false și nu și-au putut păstra mâinile curate de sângele nedrept - învinovățitului Isus. Pentru ce nu? Pentru că inimile sau mințile lor au fost necurate și pătate, pline de fățarnicie și gelozie și pline de amăgire de sine religioasă. Cum a putut să vină deci, ceva din gura lor, ceea ce nu au purtat în inimă sau minte? Când au cedat înclinărilor egoiste ale inimilor lor și după aceea au vorbit, ceea ce a fost în ele, răul s-a mai întărit în ei și s-a îngropat mai adânc și mai tare. Așa au fost ei spurcați prin cuvintele gurii lor. Ei n-au avut putere peste ei pentru că le-a lipsit înțelegerea conformă cu adevărul a cuvântului lui Dumnezeu. Isus n-a putut face altceva decât să le spună: „Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”. Isus a zis mai departe că un pom trebuie făcut bun sau altfel nu se pot primi roade bune din el, pentru că un pom nenorocit, nesănătos, nu poate face fructe sănătoase, care au un gust bun. – Mat. 12:33-35; 7:16-18.

36. În armonie cu Isus, ucenicul său, Iacov, a continuat explicațiile despre limba nelegiuită, zicând că înțelepciunea cerească și îndurarea sau favoarea lui Dumnezeu este de lipsă pentru stăpânirea ei. Această înțelepciune de sus, vine prin cuvântul Său scris. Noi trebuie să studiem cuvântul Său și să-l ascultăm așa cum este explicat prin organizațiunea Sa teocratică, pentru a umplea cu el inima și mintea și să scoatem din ea înțelepciunea pământească, senzuală, drăcească, care naște gelozie, ceartă, încurcătură și orice lucru rău. Dacă nu facem aceasta, limba, deși este un lucru mic, va deveni în activitatea ei o lume a nedreptății și va spurca și întina întreg trupul nostru, prin ceea ce prezența noastră trupească între poporul lui Dumnezeu va fi neplăcută. Ea va fi aprinsă de focul gheenei, de acel foc al gunoiului în afară de Ierusalim, care este un tablou al

nimicirii veșnice pentru mincinoși, hulitori și martori mincinoși cu voință. Dacă, deci, inima umblă după lucrurile acestei lumi și spiritul dezgroapă pentru sine aceea ce are de oferit lumea aceasta, atunci limba, care vorbește pentru o astfel de inimă sau minte, va fi un foc care aprinde întreg circuitul naturii aceleia. „Omul stricat sapă după rău, și pe buzele lui este ca un foc aprins”. Rezultatul este ceartă distrugătoare, neunire și dezbinarea acelor care au fost mai demult prieteni. (Prov. 16:27, 28). Cea mai bună ocrotire pentru noi este să cercetăm direct și cu de amănuntul greutățile și să păstrăm mintea curată și cinstită prin faptul că dăm mare grijă la aceea că ceea ce primim în ea, să vină din cuvântul lui Dumnezeu.

SPRE SLAVA LUI DUMNEZEU ȘI SPRE VIAȚĂ VEȘNICĂ

37. Iubim noi viața pentru că prin ea putem servi și slăvi pe Dumnezeu și pe Regele Său iubit, Isus Christos ? Căutăm noi viața veșnică cu pacea Sa, cu bună starea Sa și cu relația binecuvântată cu Dumnezeu și Cristosul Său ? Dacă da, atunci asupra noastră stă obligația inevitabilă să întrebuițăm bine puterile noastre de vorbire active, adică în armonie cu împărăția lui Dumnezeu, care acum s-a început și stă sub Christos Isus. Apostolul Petru ne spune ce însemnează vorbire potrivită: „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea. Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească”. – 1Pet. 3:9-11; Ps. 34:12-14.

38. Iehova Dumnezeu, Regele veșniciei, domnește acum prin Regele Său uns, Isus Christos, în împărăția care a fost născută în anul 1914, în ceruri. Această împărăție domnește în mijlocul dușmanilor ei, care toți aparțin la lumea aceasta, stau sub mânia lui Dumnezeu și sunt consacrați nimicirii. A părăsi partea dușmanilor lui Dumnezeu și a veni dincoace, pe partea Regilor cerești, care domnesc astăzi, însemnează pentru noi viața veșnică. Pentru a plăcea acestor Regi, se cere, între altele, să ne obișnuim să vorbim potrivit, căci este scris: „Buzele neprihănite sunt plăcute împăraților, și ei iubesc pe cel ce vorbește cu neprihănire”. (Prov. 22:11 și 16:13, *An Amer. Trans.*). Cine vorbește ce este potrivit sau bine, nu va face acum o greșală dacă ascultă porunca Domnului, pe care a transmis-o prin Christos pentru acest sfârșit al lumii, și anume că vestea bună despre împărăția întemeiată trebuie vestită în public, spre mărturie către națiunile de pe întreg pământul locuit. Ea este o veste plină de farmec și har; și cei ce o iau pe buzele lor în sinceritate și din iubire către Regii domnitori, vor avea pe acești regi în lumea nouă a dreptății, veșnic ca prieteni iubitori ai lor.

39. A ocoli adevărul despre aceea ce va avea loc, cu siguranță nu servește spre binele nostru. Dacă iubim viața veșnică și umblăm după ea, atunci facem bine dacă ne obișnuim acum cu cugetul inevitabilului și ne potrivim în credință cu aceasta. Conform scopului declarat al lui Dumnezeu al Celui Atotputernic, se va adevăra în viitorul de neînlăturat pentru acest pământ și întreg universul, următorul lucru: „Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. Pe Mine însumi Mă jur, cuvântul iese din gura Mea, și orice limbă va jura pe Mine”. (Isa. 45:22,23). Fiecare, care primește viața, trebuie să se acomodeze cu această ordonanță. „Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va mărturisi pe Dumnezeu”. Va fi inevitabil că toți vor trebui să mărturisească cu limba pe Dumnezeu prin Isus Christos, Regele Său; pentru că apostolul scrie „Pentru că în numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul”. (Rom. 14:11; Fil. 2:10,11). Dacă facem

aceasta, s-o facem în continuu, din iubire pentru împărăția lui Dumnezeu; prin aceasta slăvim pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său, Isus Christos, și pentru noi vom câștiga prețul vieții veșnice. – Rom. 10:9,10.

Întrebări pentru studiu

1. Pentru ce este limba omului un instrument minunat și pentru ce ,pe lângă aceasta ,o mare primejdie ?
2. Cum a arătat Iehova, în cele zece porunci că izraeliți ,în folosirea limbii, au avut nevoie de stăpânire și corectare ?
3. Prin ce arată scrierile ebraice că izraeliții în vorbirea lor au fost păcătoși și, dovedesc prin aceasta, că toată lumea este vinovată ?
4. Pentru ce nu putem noi aștepta o vorbire perfectă acuma, și pentru ce iau învățătorii creștini o poziție responsabilă ?
5. Ce ar însemna perfecțiune în vorbire ? Și cum ilustrează Iacov puterea limbii, cu toată micimea ei ?
6. Cum trebuie să ne purtăm având în vedere neputința de a stăpâni limba perfect? Și pentru ce este nepotrivit pentru închinătorii lui Dumnezeu să întrebuițeze limba odată așa și altă dată direct contrar ?
7. În ce privință este serviciul lui Dumnezeu al cuiva degeaba dacă nu-și stăpânește limba ?
8. Pentru ce caută Satan cu orice preț să influențeze pe creștini în întrebuițarea limbilor lor ? și cum deschide inactivitatea o ușă ?
9. Pentru ce este un șoptitor necredincios, și pentru ce cauzează răni adânci ?
10. Cum pierde o gură spartă timp și se face sărac ?
11. În ce chip dezbină părătorii sau trâncănitorii prietenii strânși și ce trebuie să facă înainte de a vorbi ?
12. Cum putem noi câștiga, deci, iubirea altora ?
13. Pentru ce să ne depărtăm de la vorbiri neadevărate, și aceasta mai ales pentru că Dumnezeu cum se arată față de acestea ?
14. Pentru ce se va opri o persoană înțeleaptă, înainte de a rosti neadevăruri?
- 15,16. a) În ce măsură sunt moartea și viața în puterea limbii ? b) Pentru ce a avertizat Isus pe farisei care au mințit despre El ?
17. Cum va proceda unul, care iubește pe Dumnezeu și pe frații săi, față de bârfitori și pentru ce ?
- 18,19. Ce a adus bârfeala despre Pavel, și ce a scris el despre aceasta corintenilor ?
20. La ce s-a gândit Pavel când i-a mustrat ? și cum au trebuit să primească ei, în mod drept, mustrarea ?
21. Cum se va simți o persoană care a fost defăimată și în spatele căreia s-a vorbit de rău ? și de ce are lipsă ea atunci în mod deosebit ?
22. Pentru ce o persoană credincioasă, dacă a fost vătămată prin ponegrire sau bârfire, nu se va răzbuna pentru aceasta asupra organizației Domnului ?
23. Pentru ce nu trebuie părăsit serviciul activ al lui Dumnezeu? Examinat, în această legătură, pentru ce să ne amintim de Iov și de cei trei prieteni falși ai săi?
24. Cum sunt eliberați martorii lui Iehova de aceia care au voit să-i nimicească? și pentru ce ajutor de sus s-au rugat ei ?

25. Din ce motiv trebuie să privim cu milă deplină asupra fraților noștri ? și cum s-a păzit David de vorbire grabnică ?
26. Pentru ce a fost David dispus să ia asupra sa ocară și rușine ?
27. Cum a descoperit Isus stăpânire de sine în vorbire, și ce a menținut El, deci, contrar ocărătorilor Săi cu gura mare ?
28. Ce va face un creștin în privința vorbelor sale, când este iritat ?
29. Cum va ocoli un martor al lui Iehova la oferirea vești, ca să-și facă el însuși greutăți deosebite ?
30. Ce explicație avem pentru o anumită împotrivire în contra vestei ? și pentru ce trebuie întâmpinată o atitudine aspră, respingătoare cu un răspuns prietenos, domol ?
31. Pentru ce este, așa dar, o limbă blândă mai cu efect ?
32. Pentru ce va aplica un vestitor al împărăției tact, și cum se echipează în acest scop ?
33. Cum poate da cineva cuvântării sale puterea convingerii ? cum poate face limba sa ca un pom al vieții și ca argintul ales ?
34. Care este condiția preliminară pentru a putea vorbi bine ?
35. Pentru ce nu s-au putut păzi fariseii de a se spurca cu gura lor ?
36. Cum poate deveni limba o lume a nedreptății și un foc care este aprins de gheenă ? și care este cea mai bună ocrotire împotriva acestui lucru ?
37. Dacă iubim viața și o căutăm neegoist, cum trebuie să fim în vorbirile noastre, conform cuvintelor lui Petru ?
38. Cum pot deveni Regii cerești, care domnesc astăzi, prietenii noștri ? și cum le putem plăcea ?
39. Ce va avea loc cu siguranță pe întreg pământul în ceea ce privește limba? și cum putem noi slăvi pe Dumnezeu și să câștigăm viața veșnică ?

24.000 KILOMETRI, O CĂLĂTORIE DE SERVICIU ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ

Joi în 6 Februarie, Președintele Societății Turnul de Veghere, N. H. Knorr și secretarul său M.G. Henschel, au pornit într-o călătorie în lumea întreagă, care a fost plănuită în legătură cu un mare program al expansiunii lucrării de mărturie a împărăției. Îndată după ce a trecut în August anul trecut „Congresul teocratic al națiunilor vesele” din Cleveland, Ohio, s-au făcut planuri care au prevăzut ca președintele să viziteze multe sucursale și mulți vestitori în diferite părți ale pământului. Numai cu o săptămână înainte de plecarea lor din Brooklyn, New York au fost, în sfârșit, limpezite toate aranjamentele pentru călătorie. După cum era de așteptat, prima lor oprire s-a făcut la școala biblică a Turnului de Veghere „Galaad”, care se află în apropiere de Ithaca, New York; pentru că această școală a fost absolvită de multe sute de servi ai evangheliei cărora li s-au oferit apoi servicii în lumea întreagă. Președintele s-a oprit acolo destul de mult timp, pentru ca să se ocupe de afacerile încheierii cursurilor școlare ale celor 99 de studenți, care și-au terminat studiile în clasa școlară a opta. Cursanții clasei acesteia au venit din Europa, Asia, Africa, America de Nord și America Centrală și din Australia. La câteva zile după serbarea de încheiere

din 9 Februarie, mulți din acești servi numiți se găseau pe drum la serviciul de misiune împărțit lor în țări străine. Foarte probabil frații Knorr și Henschel vor întâlni în țările, pe care intenționau să le viziteze acum, spre bucuria lor pe unii dintre absolvenți, spre a auzi acolo despre greutățile și bucuriile lor, de care au parte în serviciul pentru înaintarea închinării lor adevărate față de Cel Prea înalt. A fost o bucurie pentru ei să vadă zelul absolvenților Galaadului, pe care l-au arătat spre a ajunge la noile posturi de serviciu ale lor.

Puținele zile la Galaad au trecut repede, și luni seara, în 10 Februarie, călătorii au continuat călătoria lor cu trenul, de la Ithaca, New York, în California. Ce îmbucurător a fost de a întâlni la gară 65 de frați, membri ai familiei împărăției, absolvenți de ai școlii și instructorii lor, care au venit să le dorească o călătorie fericită. Pentru o parte a călătoriei lor, cei doi călători în lumea întreagă, s-au bucurat de societatea câtorva absolvenți ai Galaadului, care au plecat la alte posturi de serviciu, împărțite lor. Unul dintre ei a fost F.E. Skinner, servul sucursalei din India, care a fost pus pentru câteva luni ca serv pentru frații din partea mijlocie a Statelor Unite, înainte de a-și începe serviciul iarăși la sucursală. Trenul a alergat spre vest peste câmpia deschisă și prin munți, și timpul a trecut repede.

Călătorii au ajuns în curând în Los Angeles și au fost primiți acolo de un frate, care a fost însărcinat să facă pregătirile pentru congresul plănuț. Data sosirii a fost joi, 13 Februarie, după masă la ora 5. Imediat după sosire, s-au apucat de lucru și au discutat desfășurarea în legătură cu congresul, care are loc în August în California. Dar timpul pentru aceasta a fost măsurat, căci era joi, seara obișnuită a adunării de serviciu a grupei metropolei. Ambii vizitatori au fost grăbiți la adunarea de serviciu, unde amândoi au fost chemați ca să vorbească la grupa adunată. N-a fost făcută nici o comunicare cu privire la călători că vor veni în California, și de aceea a însemnat o mare surprindere pentru grupă să aibă pe acești doi vizitatori în mijlocul ei.

Întreaga ziua următoare a fost întrebuințată ca să viziteze locurile care ar putea fi potrivite pentru congres și să facă pregătiri pentru acest congres de vară care va avea loc pe coasta de vest. Încă înainte de a sfârși ziua s-a hotărât lucrul: s-a făcut și s-a iscălit un contract pentru folosirea lui Wrigley Field, a unui stadion de Baseball. Congresul a fost fixat pentru zilele din 13 până inclusiv în 17 August. Au fost numiți frați care au de a se îngrijii de diferite servicii pentru congres. Brooklyn-ul a fost informat în mod corespunzător ca să trimită la timp informațiuni la adunări spre folosul tuturor martorilor lui Iehova, care voiesc să ia parte la congres.

Zilele următoare au fost întrebuințate cu vizitarea proprietății Societății: a locului de depozitare a literaturii, a tipografiei din Lynwood și a Moșiei Beth Sarim în San Diego; în legătură cu aceasta s-a rezolvat ceea ce a fost necesar. Joi în 20 Februarie, a sosit timpul pentru plecare, și anume pentru prima „săritură în aer” de la aerodromul Lockheed din Burbank, California, la Honolulu, pe insulele Hawai. În Los Angeles s-a zvonit că frații Knorr și Henschel vor zbura noaptea la 11 cu un avion al liniei aeriene Panamerican, în insulele Hawai. Cu mult timp înainte de timpul de zbor s-au adunat sute de frați pe aerodrom. Când s-a apropiat de 11, au fost mai mult de 300 prezenți pentru despărțire, ca să dea celor călători dorințe bune pentru drum. A mișcat inima celor călători să primească a astfel de exprimare caldă a iubirii și să aibă siguranța, că oriunde ar călători, au sprijinul deplin și rugăciunile servilor Domnului de pe pământ, și pe lângă aceasta să știe, că pretutindeni există frați devotați. A fost punct la 11, când avionul de transport Douglas, cu patru motoare, s-a avântat peste teren, motoarele s-au încălzit și s-a ridicat în direcție vestică la un zbor peste Oceanul Pacific.

INSULELE HAWAI

Cu douăsprezece ore mai târziu am zărit insula Oahu, și curând după aceea am zburat peste Pali, o insulă stâncoasă, înaltă, la răsărit de Honolulu. Pasărea mare de argint s-a rotit peste golf și a aterizat ușor. La ora 8:45 după timpul din Honolulu, vorbeam deja cu frații, care erau pe aerodrom, ca să ne salute. Ei au adus cu ei duzini de cununi de flori în toate culorile, și cu tot felul de inscripții și ni le-au pus după gât; în același timp au luminat luminile fulger ale aparatelor de fotografiat. Populația din Hawai este într-adevăr prietenoasă; oamenii s-au bucurat să întâlnească pe vizitatorii din biroul din Brooklyn, care vor rămânea acum zece zile la ei, și și-au arătat bucuria de aceasta. În această dimineață s-a început adunarea pe județ, și majoritatea vestitorilor împărăției și-au început ziua cu vizita lor pe aerodrom. După aceea s-au întors toți la sala împărăției, care numai cu puțin timp mai înainte a fost terminată de către frați, și care se află în spatele clădirii sucursalei. Ea este o clădire simplă în execuțiunea ei, însă foarte frumoasă, înconjurată de palmieri și alte plante, care o fac foarte atrăgătoare. Ascultătorii privesc spre partea deschisă a sălii într-o grădină minunată de frumoasă cu o pajiște, bananieri, palmieri, arbori de papaya, cu ferigi mândre, flori sălbatice și panouri cu orhidee. Ce fond frumos pentru cuvântătorul veștii împărăției ! În ziua aceea s-au strâns frații, între ei mulți care au venit pentru serviciul împărăției din alte insule. Repede au fost conduși în teritoriile lor și s-a făcut lucru bun în anunțarea cuvântării publice care a trebuit ținută duminică viitoare de către președintele Societății. Aceasta a fost prima adunare teocratică pe ținut a martorilor lui Iehova pe insulele Hawai. Programul a fost alcătuit conform instrucțiunilor publicate de Societate pentru adunările pe ținut. Vineri seara a adus o adunare de serviciu, după care a urmat cursul de școlare în slujba serviciului teocratic.

Sâmbătă dimineața s-au strâns toți pentru examinarea textului zilnic și pentru a primi instrucțiuni pentru serviciul de campanie. După aceea, toți vestitorii au mers pe teren. Servul sucursalei, Donald Haslett, femeia sa, fratele Henschel și fratele Knorr au luat un teritoriu în Honolulu. Cei doi vizitatori ai insulei au găsit foarte interesant să lucreze în acest loc pentru că aproape în fiecare casă se găsesc oameni de diferite naționalități. Vorbești cu un japonez, apoi poate cu un portughez, chinez, hawaiian sau un filipinez. Aproape toți vorbesc puțin englezește. Surprinzătoare este prietenia acestor oameni, pe care îi întâlnești aici, și plăcerea lor de a vorbi despre Biblie. În decursul celor 3 ore de punere a mărturiei de serviciu de campanie în dimineața aceasta, cei patru vestitori de mai sus au obținut 13 abonamente pentru *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă* și au plasat 29 de cărți legate, și pe lângă acestea câteva reviste și broșuri.

Cu ocazia acestei adunări în Hawai, s-a ajuns la un nou număr record de vestitori, adică 133, în comparație cu numărul record precedent de 129 vestitori, cum se poate vedea din *Cartea Anuală* pe 1947. Numai în decursul serviciului de campanie în aceste două zile, vestitorii au obținut 131 abonamente, au plasat 329 de cărți legate și au consacrat 817 ore serviciului de campanie. S-a făcut mult lucru de anunțare pentru conferința publică. Da, oamenii de bine de pe insula Hawai se interesează să audă adevărul, și de aceea este lipsă de mai mulți vestitori; dar trebuie spus că pionerii și vestitorii de grupe lucrează foarte harnic pe insule, ca să fie de ajutor oamenilor de bine în închinarea adevărată a lui Iehova, a lui Dumnezeu.

Dar să ne întoarcem la adunare: vineri seara la adunarea de serviciu și la cursul în slujba serviciului teocratic au fost prezente 154 de persoane. Sâmbătă seara a avut loc discutarea activității pe ținut care a fost condusă de servul sucursalei D. Haslett. După aceea au urmat vorbiri ținute de frații Henschel și Knorr. Din cauza împrejurărilor locale s-a părut de potrivit să se țină conferința publică duminică dimineața. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” a și fost anunțată

pentru ora 10 a.m.. Locul de adunare a fost școala medie Kalakaua. A fost o clădire mare, neregulată, făcută din lemn și beton, în partea de dindărăt a clădirii a fost clădită o sală festivă frumoasă. Frații au fost cu adevărat îmbucurați că 625 de persoane au fost prezente în sală. Vestea prezentată a fost într-adevăr potrivită pentru acești ascultători amestecați, pentru că publicul a reprezentat multe națiuni, seminții, popoare și limbi, precum și multe religii. Întrucât conferința a avut loc dimineața duminică n-a mai rămas timp liber pentru serviciul de campanie pentru că frații au întrebuințat orele mai de dimineață dinainte de masă, înainte de a avea loc conferința, la aceea, ca să meargă acasă la oamenii de bine și să-i aducă la conferință.

La ora 2 după masă s-a aranjat un serviciu de botez. Fratele Henschel a ținut cuvântarea de botez; și după aceea întreg congresul a mers afară la Waialae-Park, unde au fost botezate 21 de persoane și astfel și-au simbolizat consacrarea pentru Dumnezeu. În spatele locului, unde s-a ținut botezul, se ridică Koko Head, un munte, pe care, în anii de mai demult, preoții religiei hawaiiană au adus zeilor lor jertfe omenesci. Însă astăzi, hawaienii învață că nu există numai o jertfă care are valoare, adică Christos Isus, și că el a răscumpărat pe neamul omenesc.

Îndată după această ocazie binecuvântată toți frații s-au întors la sala împărăției ca să asculte o cuvântare a președintelui Societății. După aceea a urmat studiul Turnul de Veghere și cuvintele de încheiere ale fratelui Knorr, care au adus la sfârșit cele trei zile de serviciu binecuvântat și de închinare lui Dumnezeu în Honolulu. Plecarea s-a făcut încet, căci frații au zăbovit și au vorbit unul cu altul despre lucrurile bune, pe care le-au aflat în zilele trecute.

Deoarece nu a fost posibil de a părăsi Hawaii pentru ținta următoare a călătoriei mai curând decât în duminica viitoare, s-au făcut pregătiri pentru a vizita cele două grupe ale martorilor lui Iehova pe cea mai mare insulă răsăriteană Hawaii, pentru că cei mai mulți din acei frați n-au fost în situațiunea să asiste la adunarea de pe insula Oahu. Marți la amiază, servul sucursalei, soția sa și cei doi călători în întregă lumea au zburat din insula Oahu, care este situat pe insula Hawaii. Pe această cale avionul societății aviației hawaiene a zburat în apropierea insulelor Molokai, Maui, Lanai și Kahoolawe, trecând înainte. Toate insulele acestea sunt de origine vulcanică. Cel mai mare și mai înalt vulcan se află pe insula Hawaii. Cam după o oră călătorii au putut vedea micile câmpii de zăpadă care sunt aproape de vârful lui Mauna Kea. În Hilo se mai vedeau și acum urmele mării distrugerii, care a fost cauzată de un flux subit și violent al mării și de apele izbitoare ale mării. Digurile portului au fost distruse și toate clădirile și podurile de pe chei au fost mânate de ape, ici și colo se vedeau ziduri de temelie sau părți de treptele piatră în teritoriul cel mai devastat de valurile violente, care au bătut cu furie cu câteva luni mai înainte. Ne-a făcut bucurie de a fi salutați pe aerodromul din Hilo de o grupă de frați și surori, care au adus cununi de flori cu ei. Călătorii noștri au fost conduși repede la sala împărăției, care pentru ziua aceasta a format locuința lor. Pentru a face cu puțință tuturor persoanelor interesate să viziteze adunarea prevăzută pentru seara aceasta, frații din Hilo au închiriat un mic autobuz ca să ducă pe acești oameni din locuințele lor îndepărtate în plantații și în sate. La ora 19, vestitorii au adunat împreună mulți oameni de bine și în total 62 de persoane au vizitat adunarea. Mica sală a împărăției a fost arhiplină, și câțiva au șezut pe scaune în grădină și au ascultat prin fereastra deschisă. Servul sucursalei, președintele și secretarul său au vorbit în această seară despre lucruri, care sunt scumpe inimilor tuturor servilor Regelui și aceluia, care se interesează pentru viața veșnică. Unii frați au călătorit până la 40 de km, pentru ca să ia parte la această întrunire, și toți s-au simțit foarte înviorați și despăgubiți din belșug pentru călătoria lor lungă. În dimineața următoare, noi ne aflăm pe drum, de dimineață, spre a merge cu automobilul de la Hilo, care se află pe țărmul nord - estic, la Kona. În călătoria noastră a fost lipsă să înconjurăm vulcanul Mauna Loa. Pe drum ne-am oprit

o clipă și am vizitat craterul Kiluea, în parcul național din Hawaii. Vulcanul acesta izbucnește din timp în timp și fierbe încontinuu, în multe locuri. Pe întreaga insulă mare, au avut loc numeroase izbucniri vulcanice și în călătoria noastră am trecut peste multe pustii cauzate de lavă, unde totul era ars și dus la masa de lavă lichidă. Câteodată între aceste întinderi de lavă se găsește teren roditor, care este întrebuințat la cultura cafelei sau la creșterea vitelor în stil mare.

Când am sosit în Kona, care este situată pe țărmul de vest din Hawaii am întâlnit multe plantații de cafea și vegetație deasă. Înainte cu un an, s-a clădit aici o mică sală a împărăției, spre a servi lucrării în acest ținut, des populat. S-a fixat o adunare pentru ora 16:30; 31 de frați și oameni de bine, din diferite părți ale coastei, au venit ca să asiste la ea. Pentru unii a fost de lipsă să parcurgă distanțe lungi, pentru a aduce pe interesați și după adunare, să-i ducă iar acasă. În sala împărăției nu este lumină electrică și de aceea fratele Knorr, care a vorbit ultimul, a încheiat relatările sale, când s-a lăsat amurgul peste insulă și apunea soarele în vest. Frații au fost înviați minunat prin adunare; pentru că li s-a prezentat înaintea ochilor răspunderea pe care o au înaintea lui Dumnezeu, și necesitatea adevărată de a lăuda pe Iehova. Toți au fost hotărâți, mai mult decât oricând înainte, să aibă grijă de aceea, ca poporul din Kona, precum și din împrejurimi, să audă adevărul. Necesitatea de a face serviciul, este atât de evidentă în Kona, încât fratele Knorr a îndrumat pe primul absolvent din Gilead, care a fost trimis în insulele Hawaii, să lucreze în împrejurimile sălii împărăției din Kona. Nu departe de acolo, pe țărm, este o localitate cu numele Honaunau, o „cetate de scăpare”. Înainte cu mulți ani hawaienii au clădit cetăți de scăpare asemănătoare, cum a poruncit Iehova prin Moise să fie clădite, și anume pentru același scop. Acum oamenii au în organizațiunea lui Iehova o adevărată „cetate de scăpare”, care este întinsă în toată lumea și stă deschisă tuturor naționalităților, popoarelor și limbilor.

În Kona nu s-au găsit camere pentru cei șase călători, și de aceea s-au instalat pentru noaptea aceea în sala împărăției și au dormit pe paturi de campanie. După odihna de noapte și un dejun devreme, călătorii au plecat la Hilo și la țărmul de nord. La ora patru a acelei după mese, un avion i-a luat înapoi la Honolulu.

Pentru vineri seara, 28 Februarie, președintele și secretarul său au prevăzut servirea grupei din Maili, care a fost formată numai de curând. Ea se află într-un loc, care este la o depărtare de 56 km, de Honolulu. Grupa are treisprezece vestitori; cam douăzeci sunt asociați cu gupa aceasta. Dar s-a părut că și grupa Honolulu ar vrea să fie de față; prin aceasta numărul vizitatorilor s-a ridicat la o sută douăzeci. Mai întâi a avut loc adunarea obișnuită de serviciu și, după aceea, au vorbit frații Haslett, Henschel și Knorr, despre instrucțiunile de organizare, privilegiile servilor și răspunderea lor față de vestitorii și noii interesați. Adunarea a arătat mare bucurie, mai ales pentru partea practică, care s-a evidențiat prin demonstrarea activității serviciului. Mai târziu am aflat că în acea seară numai 28 de persoane au vizitat adunarea de serviciu din Honolulu și s-a părut ca și cum aproape întreaga grupă a mers la Maili.

La sucursala din Honolulu îi sunt supuse șase grupe. Cei doi călători în lumea întreagă, au avut plăcerea să viziteze pe patru din aceste grupe și să asiste și la prima adunare pe ținut din Hawaii. Grupele de aici, de pe insule, se compun din chinezi, japonezi, filipinezi, coreeni, hawaițieni și americani; și este o bucurie de a constata la toți priceperea pentru unitate și conlucrare binecuvântată, și anume la oameni care după natura lor nu s-ar strânge împreună, dar care umpluți cu spiritul Domnului, s-au găsit acum să trăiască și să lucreze împreună pentru interesele împărăției. Domnul, Iehova, face ca în ținutul din Hawaii să se îndeplinească o lucrare minunată și ea crește din lună în lună.

Vizita noastră de zece zile, la frații din Insulele Hawai, s-a terminat foarte repede. Duminică, în 2 martie, a sosit ceasul despărțirii. Când am sosit la aerodrom cam cu o oră și jumătate prea devreme, am întâlnit acolo pe mulți dintre frați, care așteptau ca să ne predea salutările lor de adio. Încă înainte de prânz s-au adunat 45 de frați. Ei au adus multe cununi de flori minunate. Ne-a fost greu să părăsim pe acești frați, din cauza prieteniei lor calde și a ospitalității lor față de noi, și mai înainte de toate, din cauza iubirii și devotamentului lor pentru împărăție. Cu siguranță Dumnezeu, Domnul va continua să binecuvânteze pe acești martori credincioși.

Insulele Canton și Fiji

La câteva minute după ora 12, zburam cu avionul mare de transport cu patru motoare peste Honolulu. Se va părea ciudat, dar a fost exact același avion, care înainte cu un an ne-a dus în Europa și după aceea ne-a adus iarăși înapoi în orașul New York. A fost un avion bun și pilotul voios, Jim Roberts, l-a condus-o spre sud, peste Oceanul Pacific, spre insula Canton. Cel mai frumos tablou al întregii călătorii l-a oferit apusul de soare, care s-a arătat foarte frumos, între mare și norii puși unul peste altul. O oră după apusul soarelui, când era deja întuneric, am aterizat pe insula Canton. Toți pasagerii au fost grăbiți la camioanele armatei, care stăteau gata și nu erau departe; apoi, în călătorie iute, pe un drum prăfos de corali, am mers la trecătoarea îngustă de debarcare, pentru bărci. Acolo, la țărmul lagunei, care se află în mijlocul insulei, stătea gata o barcă cu motor mai mare. Noi am fost conduși pe bordul acestei corăbii mari cu motor și în curând am alunecat pe apă. A fost o noapte cu lună; că unde am călătorit n-am putea spune, căci totul ce am văzut a fost apă și șiruri de stânci de mărgean, care apăreau de-a lungul canalului. Luntrea cu motor a descris în călătoria sa un semicerc, și după zece minute s-a oprit iarăși înaintea unei trecători înguste de debarcare, în apropierea unor clădiri, situate pe un teren mai adâncit. Noi am fost conduși în hotel, care până de curând a fost ocupat de trupele de marină ale Statelor Unite, și acolo ne-au fost date camere pentru noapte, fără ca să ne lase să ne alegem noi înșine colegul de cameră.

Deoarece timpul de plecare a fost fixat pentru dimineața următoare la ora 10, dejunul s-a servit târziu. După dejun timpul ne-a permis să vizităm puțin, ziua, insula de corali. Am fost mirați când am văzut cât de mică era și cât de puține clădiri și copaci se aflau pe ea. Pentru consumul locuitorilor insulei, printr-un procedeu de fizică, apa mării a fost transformată în apă dulce. La o depărtare oarecare, în direcția vestică, se vedeau rămășițele unui vapor mare de ocean, care după cum se vede, în decursul unei furtuni n-a găsit canalul și după aceea s-a scufundat și acum a fost biciuit nemilos de valuri. Când ne-am urcat în barca cu motor și ne-am întors la avion, a bătut un vânt fierbinte peste țărm. La puțin timp după ora 10, înainte de masă, avionul nostru se afla din nou în aer. La lumina zilei am observat acum că insula era în formă de cerc, în mijlocul căreia se afla o lagună. Numai în două locuri permitea lățimea insulei plantarea de terenuri cu tutun. Ne-a prins admirația cum a fost posibil pilotului și navigatorului să găsească un astfel de petec mic de pământ, în mijlocul oceanului uriaș.

Zborul nostru a condus afară peste Oceanul Pacific; ne-a permis în cursul călătoriei noastre să privim micile insule și norii ondulați. Pentru sfârșitul zborului nostru din ziua aceea, s-a prezis vreme rea, dar din fericire n-a venit și alunecam mlădios prin aer. Era luni în 3 martie; la ora 14:02, pilotul a făcut cunoscut că acuma este marți, 4 martie ora 14:02. În această clipă am zburat peste granița datei internaționale. Două zeci și patru de ore întregi am pierdut. Într-adevăr, o zi trece repede dacă zbori peste frontiera datei în direcție spre vest. Această zi nu se va putea lua

Înapoi niciodată, numai dacă zburăm în jurul pământului în direcție contrară. Nu la mult timp mai târziu, am ajuns la insulele Fidji și am aterizat pe aerodromul din Nadi. Când am aflat că nu vom ateriza pe insula Viti Levu, în orașul Suva, am pierdut speranța că vom vedea pe careva vestitor al împărăției din Fiji. De aceea a însemnat pentru noi într-adevăr o surpriză să găsim pe câțiva vestitori ai grupei Suva, care ne-au așteptat. Ei au făcut 200 de kilometri pe o șosea grunțuroasă, care duce de jur împrejurul insulei, ca să ne vadă. A fost mult de spus. Înainte de toate călătorii noștri s-au interesat ce progres a făcut lucrarea împărăției pe insule. Cât de primitivi au fost oamenii? Ce lucru s-a făcut între ei? Unul dintre frați a ajuns în posesiunea unei mașini-ambulanță a armatei. El a reparat-o și a făcut din ea o mașină pentru serviciu, care a fost întrebuințată pentru a duce vestitori ai împărăției în serviciul de campanie.

Frații și-au exprimat dorința să ia pe frații Knorr și Henschel la cină, în orașul apropiat Lautoka, și să se întrunească cu persoane interesante, care au locuit acolo. Era după masă devreme, și timpul opririi noastre a permis această mică excursie, acolo. Prin aceasta călătorii noștri au avut ocazia să vadă o parte din ținutul și teritoriul care trebuie lucrat de frații localnici. Pe drum am văzut un sat al băștinașilor: colibe împletite din ramuri de palmieri în ordine regulată. Înaintea colibelor ședeau fijianii, care aveau un păr foarte stufos. Ei nu sunt sălbatici, ci un popor foarte ospitalier și binevoitor. Pe ambele părți ale șoselei am întâlnit și mulți oameni cu turban din India de răsărit, lucrători de la plantațiile de zahăr. Pe insulele Fiji, care se compun cam din douăzeci de insule principale, am întâlnit o populație amestecată: fijiani, oameni originali din India, chinezi, europeni, care s-au născut prin amestecare de rase. Cei veniți din India au templele lor industane și musulmane, dar toți locuitorii insulei au nevoie ca să li se propovăduiască vestea împărăției. Vestitorilor li s-a spus că doi absolvenți ai Galaadului sunt hotărâți pentru Fiji, și noutatea aceasta i-a făcut foarte fericiți. Cu brațele deschise îi vor primi. Se pare că este de lipsă să fie trimiși mai mulți absolvenți ai Galaadului acolo, ca să se ocupe cu lucrul uriaș al punerii mărturiei, care trebuie făcut pe insulele Fiji.

În micul oraș Lautoka, s-a strâns, în locuința unui om de bine, o adunare. S-au întrunit treisprezece persoane. Mai erau și alții pe insulă, dar care n-au putut face călătoria lungă. Dar lor li se va povesti totul ce s-a desfășurat. Cum s-au bucurat cei prezenți să audă ceva despre activitatea fraților lor, legați împreună cu ei, din alte părți ale pământului! După ce au fost discutate privilegiile serviciului și responsabilitățile care sunt asupra tuturor din poporul lui Dumnezeu, ei au fost hotărâți, mai mult decât oricând înainte, să meargă înainte în propovăduirea Evangheliei împărăției lui Dumnezeu. Mai este mult de lucru în ceea ce privește organizarea fraților și împărțirea instrucțiunilor potrivite. Se speră că cei doi misionari din școala Bibliei a Turnului de Veghere Galaad vor fi un adevărat ajutor pentru servi Domnului, care în prezent nu sunt numeroși pe insulele Fiji, și oamenilor de bine, care mai trebuie aflați acolo. Fiji este o țară foarte roditoare pentru creșterea plantelor. Tot la fel va fi o țarină roditoare pentru creșterea teocratică.

Cam la ora zece și jumătate a acelei seri, am ajuns din nou pe aerodrom, dar fiindcă erau încă multe de spus, nu ne-am culcat înainte de miezul nopții. Noi am fost adăpostiți în dormitorul regulat al armatei, pentru că aeroportul pe care am aterizat, a fost mai înainte un aerodrom al armatei și numai de curând a fost predat pentru călătoriile particulare și internaționale cu avionul. Timpul a trecut și în curând a fost ora 3 dimineața în 5 martie. Călătorii s-au sculat de pe paturile lor și s-au pregătit de plecare. La puțin timp după aceea a apărut un băștinaș viguros și a trezit pe cei ce mai dormeau încă. După ce s-a servit dejunul, la ora 5 dimineața, a urmat plecarea cu avionul. Luna tocmai dispăruse și soarele nu răsărise încă. Puternicul avion s-a repezit peste terenul negru de decolare, s-a ridicat în cerul negru și și-a luat un curs spre sud-vest. Când a răsărit

soarele s-au văzut insulele și șire de stânci la suprafața Oceanului Pacific. Noi am zburat înainte și în curând am ajuns la insula franceză, Noua Caledonie, unde avionul nostru a aterizat spre a lua benzină. În zborul nostru peste insulă nu s-a putut deosebi ușor aerodromul, pentru că se află într-un ținut muntos și este înconjurat de vegetație deasă. Era foarte cald și am fost bucuroși când au trecut cele 45 de minute și iarăși ne aflam în călătorie cu curs drept spre insula de nord din Noua Zeelandă.

Noua Zeelandă

Ca prima privire din Noua Zeelandă am văzut dunga de nisip îngustă a vârfului celui mai nordic al insulei de nord. Această dungă se întinde cam 150 de km. pe lângă coastă și a primit numele: plaja de nouăzeci de mile. Apoi am văzut golfuri de mare, râuri și munți cocoșați, împăduriți. Noi ne-am cugetat că ce minunat de frumos trebuie să li se pară celor de pe pământ ținutul Noii Zeelande, și mai târziu am văzut ce justă a fost această presupunere. Pe neașteptate am zburat într-un strat de nori și am pierdut din ochi pământul, dar tot așa de repede am ieșit iarăși din nori și am zărit sub noi marea oraș Auckland cu miile lui de acoperișuri roșii și terenul drept de aterizare al marelui aerodrom Whenuapai, unde în curând au venit frați ca să ne salute. Aterizarea, trecerea oficiului vamal și a controlului de emigrare a fost un lucru de câteva minute, și ne-am și întreținut cu frații noștri. Ce bine ne-a făcut gândul de a fi acum cu ei împreună un timp oarecare și după acest zbor lung de 8000 de kilometri, din Honolulu, de a simți iarăși pământul sub picioare.

Văzut de pe pământ, orașul Auckland s-a dovedit tot așa de atrăgător ca și din aer. Noi am putut privi acum mai bine multe dealuri, care în secolele trecute au fost cratere de vulcani activi. Acum erau presărate cu copaci, case și vegetație semi tropicală. Hotelurile din Auckland toate erau ocupate și așa am fost foarte mulțumitori fraților noștri pentru prietenia lor că s-au îngrijit pentru noi de un loc unde am putut să rămânem. La puțin timp după ceaiul de după masă, au apărut câțiva vestitori ai împărăției, din localitățile apropiate, ca să ne salute. Vizita acestor vestitori însă, nu s-a putut prelungi prea mult, pentru că în cealaltă zi iarăși a trebuit să ne sculăm la ora 3.

În 6 martie, dimineața la 4.15, călătorii în societatea lui Robert Lazendy, a reprezentantului Societății Turnul de Veghere în Noua Zeelandă, și a absolventului Galaadului Charles Clayton, și-au început călătoria lungă de 450 km. În automobil, spre miazăzi către Wellington. Călătoria a dus peste șosele asfaltate și neasfaltate a munților păduroși, prin văi și pustiu, aproape neroditor, pe lângă lacuri minunat de frumoase, și către sfârșitul călătoriei, și pe lângă malul mării. Pe drum ne-a fost posibil să discutăm multe dintre problemele care se nasc în legătură cu lucrarea serviciului pentru împărăție, și să fim cunoscuți mai bine cu stările țării, care ating lucrarea, și să facem planuri pentru activitate pe mai departe. Noi am auzit despre Maori, băștinașii din Noua Zeelandă, și că un număr dintre ei sunt vestitori ai împărăției. Am auzit și aceea cum au tradus unele dintre cântările împărăției în limba lor. Aici trăiește deci un alt popor care laudă pe Iehova!

Foarte interesant a fost în călătoria noastră de a vedea felul și modul cum își mână zeelandezii vitele și oile de la un capăt al țării la celălalt capăt. Legea le acordă dreptul de a umbla pe șosele și așa am văzut în timp ce am călătorit de-a lungul șoselei, cirezi de cincizeci sau șizeci de vite mari și turme de oi de 200 până la 300 de oi. Noi am trebuit să oprim autoturismul sau să micșorăm viteza, până când câinii păstorilor au făcut liberă șoseaua prin aceea că au împins pe toate oile pe o parte a șoselei și au făcut loc suficient pentru a trece pe lângă ele. La întreaga manevră, păstorul nu trebuie decât să scoată o fluierătură și apoi câinii încep lucrul. Dealurile de

pe lângă șosea au fost semănate cu oi literale. Dar fără îndoială există aici mulți din „alte oi” ale Domnului, care trebuiesc găsiți pe această insulă.

În treisprezece ore am făcut 720 de kilometri. Noi am fost îmbucurați când am văzut Wellington-ul, un oraș cu multe dealuri și sânnuri de mare minunate, și că am avut ocazia să ne întâlnim cu familia Casei Bibliei din Wellington. Wellington-ul a fost ales de către frați ca loc al unei adunări generale de la sfârșitul săptămânii a vestitorilor. Ziua premergătoare adunării, președintele și secretarul său au întrebuițat-o pentru ca să arunce o privire în biroul societății și în proprietatea din Wellington. S-au făcut propuneri pentru îmbunătățire și schimbare. Având în vedere progresul minunat al lucrului de acolo și izolarea Noii Zeelande de celelalte țări ale pământului, președintele a fondat o sucursală, ceea ce a fost primit ca foarte bine venit de către frații Casei Bibliei. Numărul vestitorilor de la 469 în anul 1945, în anul 1947 s-a ridicat la 659.

De asemenea au intrat în rânduri mulți pionieri noi. Noua Zeelandă a fost împărțită în diferite districte, corespunzător progresului lucrului.

Sâmbătă dimineata, în 8 Martie, s-a început adunarea în Trades Hall, în locul unde în decursul congresului s-au servit mâncări. După masă adunările au fost mutate apoi în sala de adunare a Școlii Tehnice. Patru sute șazeci de frați au venit din insula de nord și de sud. Numărul mai mare a venit din ținutul din jurul Auckland-ului, care se află în partea nordică a insulei de nord, dar a apărut un număr frumos și din insula de sud, mai ales din Christchurch. Aceștia au călătorit cu vaporul, ca să ajungă la Wellington. Un număr remarcabil s-a strâns împreună în felul acesta, dacă ținem seama de aceea, că numai în decembrie, anul trecut și-au avut „Congresul teocratic al națiunilor vesele”, ca să corespundă în felul acesta congresului ținut în August în Cleveland; dar ei au venit din toate părțile insulei și s-au bucurat de multele binecuvântări, pe care le-au primit cu ocazia adunării. Pentru mulți a fost prima ocazie să vadă pe Charles Clayton, care numai de curând a venit de la Galaad aici, ca să îndeplinească serviciul de serv pentru frați în Noua Zeelandă. Fratele Clayton s-a folosit bine de instruirea sa de la Galaad și face mult bine între frații din grupul lor.

Anunțarea înființării unei sucursale a fost primită cu mari aplauze. Toți au fost dispuși să ia asupra lor noile responsabilități ale sprijinirii unei sucursale și să meargă înainte sub conducerea sa. Atât președintele, cât și secretarul său, au dat îndrumări bune cum trebuie îndeplinită lucrarea de răspândire în Noua Zeelandă, și aceasta a format tema aranjamentului. În armonie cu aceasta, alți trei absolvenți ai Galaadului, au fost prevăzuți, spre a fi trimiși acolo.

Conferința publică a fost anunțată bine de frați prin faptul că și-au pus placarde pe ei sau le-au purtat în alt chip și au împărțit invitații. Știri scurte în ziare, încă au ajutat. Aproape toate tramvaiele din Wellington au purtat placate, care au anunțat conferința publică în teatrul St. James, duminică în 9 Martie, după masă la ora 3. Oamenilor de bine li s-a acordat atenție deosebită. Rezultatul a fost: Opt sute șaptesprezece persoane s-au adunat ca să asculte conferința publică „Bucurie pentru tot poporul” - într-adevăr un număr frumos.

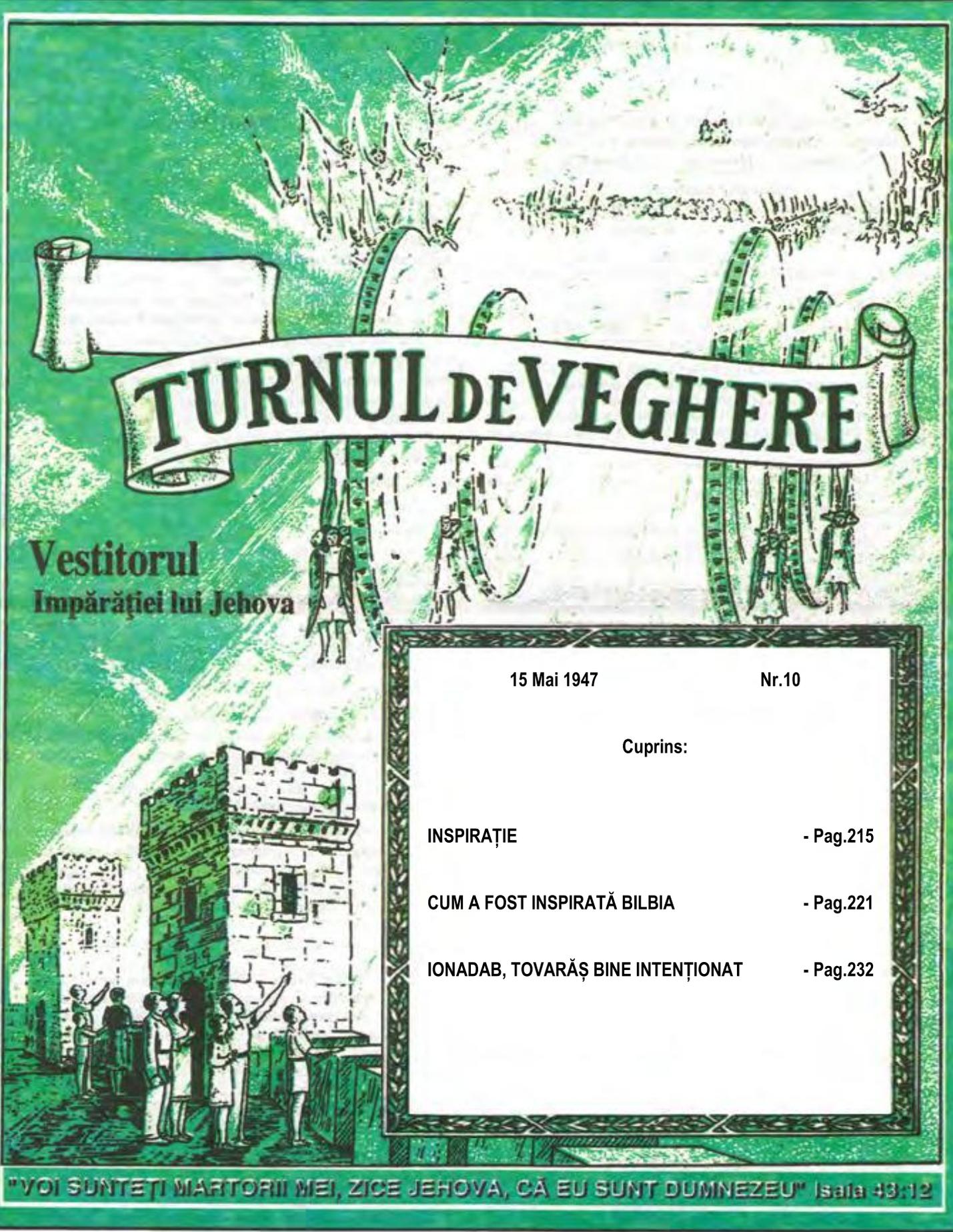
La puțin timp după conferința publică, fratele Knorr a ținut o cuvântare de încheiere către adunare: și la ora 19:15 cei doi călători în întreaga lume s-au urcat în trenul rapid pentru întoarcerea lor la Auckland. Servul de sucursală nou numit, fratele Lazenby, și mulți dintre aucklandezi și alți frați se aflau și ei în același tren, prin aceasta călătoria de 14 ore s-a transformat într-o călătorie foarte plăcută. În timpul nopții ne-am odihnit în locurile de șezut captușite care s-au putut întinde.

Am ajuns cu bine la Auckland și ne-am bucurat când am auzit că societatea de aviație avea toate în ordine pentru zborul din ziua următoare. Toate pregătirile pentru o întrunire a fraților din

Auckland și împrejurimi erau făcute, și anume pentru Luni seara, în New Savop Reception Rooms. După masa a trecut cu vizitarea proprietății societății. După ceai toți frații au mers în locul unde a avut loc adunarea de seară. Ce surprinși au fost când au găsit sala umplută de vizitatori! Câțiva vizitatori au trebuit să stea în picioare. Nu s-au așteptat trei sute de persoane. Frați din toate părțile au venit cu ocazia aceasta la Auckland și au avut bucuria să audă timp de două ore pe noul serv al sucursalei, pe secretarul președintelui și pe președinte. Ei au aplaudat tare și la sfârșitul adunării au cântat cu multă însuflețire. Încă odată s-a putut constata că există mare speranță de întindere rapidă a lucrării în Noua Zeelandă. Spiritul fraților este excelent. Și ne-au rugat să predăm expresiunea iubirii lor tuturor fraților pe care îi vom întâlni în călătoria noastră.

Pentru dimineața de 11 Martie, iarăși s-a fixat scularea de dimineață, și în mod corespunzător călătorii în lumea întreagă au fost treziți înainte de răsăritul soarelui și s-au pregătit pentru zborul zilei în Australia. Zborul într-un hidroavion britanic promitea a fi foarte interesant. Exact într-o lună am călătorit mai mult de 24.000 de kilometri - și acum urmau alții. Entuziasmul și căldura fraților zeelandezi s-a exprimat încă o dată în apariția unui număr frumos de vestitori ai împărăției, care au venit, ca să predea prietenilor lor americani care plecau, dorințele lor bune. Noua Zeelandă va rămâne neuitată!

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Mai 1947

Nr.10

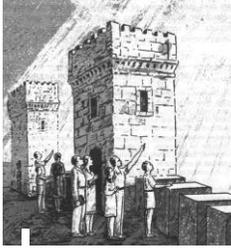
Cuprins:

INSPIRAȚIE - Pag.215

CUM A FOST INSPIRATĂ BILBIA - Pag.221

IONADAB, TOVARĂȘ BINE INTENȚIONAT - Pag.232

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Mai 1947

Nr. 10

INSPIRAȚIE

„Toată scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru învățatură, pentru muștrare, pentru îndreptare și pentru disciplină morală, pentru a face pe omul lui Dumnezeu destoinic și pentru a-l echipa la orice lucrare bună”. – 2 Tim. 3:16,17, *Moffatt*.

1. Iehova Dumnezeu poate crea un univers văzut, și pentru ce să nu poată face și o carte? Prin aceasta noi înțelegem mai mult decât numai așa numita „carte a naturii”, în care au studiat și au căutat să citească oamenii de știință ai secolelor trecute, făcând prin aceasta un anumit progres, așa încât noi astăzi am ajuns „era atomilor”. Cu expresiunea *carte* se înțelege una care este scrisă în literele alfabetului și ale cărei cuvinte pot fi citite și rostite de persoane cu destulă instrucțiune școlară. Omul, o creatură a lui Iehova, a lui Dumnezeu, a scris și a făcut milioane de cărți, în peste o mie de limbi. Să nu fi putut atunci Creatorul omului, care l-a înzestrat cu acest imbold și această capacitate să facă cărți, o carte mai bună decât cea mai bună făcută vreodată de oameni, o carte a cărților? Răspunsul este atât de evident, încât întrebarea poate să sune nechibzuită; noi o punem însă, pentru că în era noastră a atomilor există milioane de oameni, care se îndoiesc sau chiar tăgăduiesc, că Dumnezeu a făcut o astfel de carte.

2. Întrebarea desigur nu se învârtește în jurul capacității, ci în jurul voinței și scopului de a face o astfel de carte. Dumnezeu știe că noi avem lipsă de ea. Prin aceea că oamenii învață să citească mai mult în „cartea naturii”, s-au născut pentru ei noi probleme și spaime, și cu această ocazie au rămas deschise întrebări, la care cartea naturii n-a răspuns niciodată și nici nu va putea răspunde vreodată. Acestea sunt întrebări despre Dumnezeu și scopurile Sale cu omul. Este rațional de a conchide, că Dumnezeu care ne-a creat cu darul minții, va lăsa nesatisfăcuți pe aceia dintre noi, care ar voi să-L cunoască personal pentru a-L putea adora și servi? Nu va da El răspunsurile hotărâte la întrebările noastre, printr-o descoperire, o carte? Noi n-avem nevoie să discutăm această întrebare, pentru că Iehova Dumnezeu a pregătit o astfel de carte. El a deosebit Biblia de celelalte cărți, ca și cartea Sa, prin faptul că a făcut scrierile ei sfinte prin inspirațiune.

3. Judecând după interesul mic pe care-l arată omul în general față de Biblie, sute de milioane preferă să moară fără cunoștință, ca un câine sau un alt animal fără minte, care nu poate citi și nu poate înțelege Biblia. Pe lângă indiferența lor față de Dumnezeu și sfârșitul lor final ca și creaturi, milioane de oameni sunt prea mândri ca să primească limba și învățătura directă a Bibliei. Prin faptul că se laudă cu inteligența, pe care cred că o au, ei sunt hotărâți să o subtilizeze, să cerceteze și să afle în închipuirea lor ei înșiși lucrurile din cartea naturii care amăgește ușor sau cu ajutorul a tot felul de teorii ale filozofiei, psihologiei și așa-zisei „religii”. Ei se îndoiesc de inspirația Bibliei, ca a fi cartea lui Dumnezeu. Aceasta poate că se trage de acolo că ei au mare încredere în oamenii de știință lumești, care explică „cartea naturii” în așa fel ca și cum nu ar fi în

armonie cu Biblia; sau poate că de aceea, pentru că sutele de religii ale creștinătății și iudaismului au umplut pământul cu idei tulburi despre Biblie și au expus-o foarte mult ocării și disprețului. În multe ținuturi ale pământului unde predomină ierarhia romano-catolică politic și economic, ea interzice populației catolice să citească Biblia, așa că oamenilor le este frică să nu facă un păcat prin aceasta. Ea nu face străduințe să pună Biblia în mâna membrilor turmelor ei religioase, și nici nu-și bate capul cu aceea să o întipărească în mintea lor. De fapt ea caută cu forța să împiedece pe alții să ajungă în posesiunea ei. Poporul este ținut în neștiință despre faptul că Dumnezeu prin Biblie vorbește oamenilor, pentru că El este inspiratorul ei.

4. O parte a acestei cărți sfinte a făcut-o Dumnezeu direct, fără mintea omenească sau mâna omenească. Sunt cele zece porunci. Întreg poporul lui Israel a auzit, cum au fost rostite răspicat aceste porunci prin mijloc divin, de pe vârful muntelui Sinai, și după aceea Dumnezeu le-a dat în formă scrisă. Despre aceasta citim: „Când a isprăvit Iehova de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu”. Din mânie, din cauza închinării la idol a izraeliților, Moise a sfărâmat tablele de piatră, și a fost de lipsă să se facă o a doua serie de table. Moise ne spune: „În vremea aceea, Iehova mi-a zis: taie două table de piatră ca cele dintâi, și suie-te la Mine pe munte; fă și un chivot de lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe cele dintâi, pe care le-ai sfărâmat, și să le pui în chivot. Am făcut un chivot de lemn de salcâm, am tăiat două table de piatră ca cele dintâi, și m-am suit pe munte, cu cele două table în mână. Iehova a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci care fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Iehova mi le-a dat. M-am întors înapoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Iehova”. (Deut. 10:1-5, *Am. Stan. Ver.*; Ex. 34:1). Fără îndoială, Moise a făcut o copie a celor zece porunci, care au fost săpate pe tablele pe care le-a pus în chivot. Copia lui Moise precum și alte copii au putut fi comparate pentru examinarea exactității și justetei cu tablele din chivot.

5. Mulți romano-catolici au zis răspânditorilor Bibliei: „Doară Biblia încă numai de oameni a fost scrisă!” și au refuzat să primească un exemplar și să-l citească. Prin această atitudine, ei cer ca întreaga Biblie să fie scrisă direct de Dumnezeu, întocmai ca cele zece porunci, pe tablele de piatră. Presupunând că întreaga Biblie ar fi fost scrisă direct de Dumnezeu în limbile ei originale, în ebraică, caldeeană, și grecească, ar fi acești religioniști mai înclinați să primească Biblia? Ar putea ei dovedi, că ea atunci ar cuprinde o altă veste decât aceea pe care o cuprinde astăzi? nu ar fi ceea ce ar primi numai o copie care ar fi fost scrisă, tipărită și tradusă de oameni imperfecti? Biblia originală a fost scrisă în limbi, care astăzi sunt moarte. Afară de aceasta oamenii nu mai cunosc textele originale; ele le-au dispărut din ochi, dacă cumva nu sunt distruse. Prin urmare, în orice caz, omul a trebuit aici să conlucreze; și dacă religioniștii cu idei preconcepute zic: „Uaa, doară aceasta a fost scrisă numai de oameni!” atunci aceasta este numai o susținere fără dovedire. Biblia, care astăzi ca întregime sau în parte este tradusă în 1068 de limbi, a fost scrisă la început în numele lui Iehova, a lui Dumnezeu. El preia deci răspunderea pentru aceea că a fost scrisă, deoarece El a inspirat-o, a supraveghea-o și a condus scrierea ei și s-a îngrijit de conținutul ei. Ea are în mod învederat sprijinul, binecuvântarea și ocrotirea sa; căci, cu toate încercările omenești demonizate în timp de 1800 de ani de a nimici, a apăsa Biblia și a lucra în contra ei, ea este cea mai răspândită carte pe pământ și a fost tradusă în cel mai mare număr de limbi. Aceasta însemnează că puterea lui Dumnezeu este în acest caz în joc.

6. Dacă Iehova Dumnezeu a inspirat Biblia, ce are de a face că El a întrebuițat oameni ca scriitori? Nu este puterea Lui mai mare decât acești scriitori? Înainte de timpul lui Cristos poate că

oamenii au refuzat să asculte de profeți, care au vorbit în numele lui Iehova, pentru că acești profeți au fost numai oameni imperfecti, păcătoși, dar ei au fost fără scuză când n-au ascultat nici pe Isus Christos, pe fiul inspirat al lui Dumnezeu, care a vorbit în numele Tatălui Său. Atunci, n-a fost motiv să zică: „O, nu este decât un om de pe pământ, tot așa de păcătos și imperfect ca și noi!” Motivul pentru care au refuzat să-L asculte a constat în mod vădit în aceea, că ei au fost greșiți în mintea lor și pur și simplu n-au iubit adevărul și nici n-au dorit să-l audă și să se ocupe mai de aproape de el.

7. Dacă cineva, înainte de a primi Biblia, vrea să aibă dovada, că ea vine de la Dumnezeu, atunci poate face ușor o cercetare și poate găsi un număr copleșitor de dovezi că ea nu este o falsificare, ci trebuie să se tragă dintr-un izvor divin și nu dintr-un izvor omenesc, și că ea, prin urmare, este singura carte a adevărului, conducătorul și învățătorul competent pentru viața noastră. Despre inspirațiunea Bibliei posedăm mărturii de la însăși scriitorii ei. Cam în anul 65 d.Cr. Apostolul Pavel, care se afla la Roma în prinsoare, pentru că a propovăduit din Biblie, a scris către al său împreună serv Timotei, cuvintele următoare: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciune care duce la mântuire, prin credința în Isus Cristos. Toată Scriptura este insuflată divin și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. – 2Tim. 3:15-17, *Spencer*.

8. Preotul american romano-catolic, care a făcut traducerea de mai sus (1937) din greceasca originală, a redat cuvântul original redat de Pavel *theopneustos* cu „insuflată divin”. Acest cuvânt compus însemnează literalmente: „suflat de Dumnezeu” sau „insuflat de Dumnezeu”. Nu că Dumnezeu respiră aerul pământului nostru și suflă cu el peste scriitorii omenești ai Bibliei, ci El și-a trimis puterea nevăzută activă. Pe aceasta a făcut-o să lucreze asupra aproximativ treizeci de bărbați, care au scris cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei. Unul dintre acei scriitori, apostolul Ioan, ne raportează că Isus, în ziua învierii Sale, s-a arătat la o grupă a apostolilor Săi credincioși și a zis că-i trimite cu o misiune. „După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: Luați Duh Sfânt!” (Ioan 20:21,22, *Am. Stan. Ver.*). Când Isus a suflat peste ei, această suflare a fost nevăzută. Tot așa este și spiritul sfânt sau puterea activă a lui Dumnezeu, nevăzută pentru ochii noștri și scriitorii ebraici o arată cu cuvintele (*neshamah, ruahh*), care însemnează *sufflare*, și scriitorii grecești au întrebuițat la aceasta cuvântul (*pneuma*), ceea ce de asemenea însemnează *vânt* sau *sufflare*. Prin urmare, se poate spune despre ceva, care se naște prin aceea, că puterea nevăzută activă lucrează asupra sa, că este „suflat de Dumnezeu” sau „inspirat divin”. De fapt cuvântul *inspirat*, care este de origine latină, însemnează *insuflat*, ceea ce arată la o putere nevăzută.

9. Nevăzut s-a pogorât în ziua de Rusalii a anului 33 d.Cr., Spiritul Sfânt sau puterea activă a lui Dumnezeu asupra ucenicilor credincioși a lui Christos, ceea ce însă a fost însoțit de o bubuitură ce s-a putut auzi întocmai ca în vâjâitul unui vânt puternic, mai departe, de un semn exterior, văzut întocmai ca limbile de foc, care s-au împărțit asupra capului fiecărui ucenic umplut cu spirit. (Fapte 2:1-4). Vâjâitul ca a unui vânt puternic (*pnoe*) a făcut cunoscut că Dumnezeu le-a insuflat spiritul Său sau puterea Sa activă. „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să le vorbească”. – *Am. Stan. Ver.*

BĂRBAȚI INSPIRAȚI

10. „Sfintele Scripturi” inspirate sau insuflate de Dumnezeu, despre care Pavel a zis că Timotei le cunoaște din copilăria sa, au fost vechile Scripturi Ebraice. Prima întâlnire raportată a

lui Pavel cu Timotei în Listra, Asia Mică, a avut loc cam în anul 53 d.Chr. Timotei a fost în acel timp foarte tânăr. Mama sa și bunica sa l-au învățat pe Timotei, împreună, de când a fost copil. Aceasta a fost înainte ca să fi fost scrise unele Scripturi creștine în grecește; pentru că prima carte a aceluia, Evanghelia după Matei, a fost scrisă în anul 41 d.Chr. Singurele scripturi sfinte, din care a putut fi învățat Timotei de Eunice și Lois din pruncie, au fost Scripturile Ebraice, de la Moise până la Maleahi. Toate Scripturile acestea sunt, după cuvintele lui Pavel, inspirate divin și de aceea folosite pentru creștini, și ele servesc pentru aceea, să echipeze pe servii lui Dumnezeu la lucrările bune pe care i-a însărcinat Dumnezeu să le facă. Se înțelege deci, că echiparea creștinilor fără Scripturile Ebraice și înțelegerea justă a lor, nu este completă. De fapt, Scripturile creștine grecești se bazează pe Scripturile Ebraice, pentru că Scripturile grecești, scrise de ucenicii lui Isus, explică Scripturile Ebraice și dovedesc împlinirea multor profeții foarte importante din Scripturile Ebraice. Ele au fost inspirate într-adevăr de Spiritul Sfânt, dar cum?

11. Scripturile, care formează acum cele cinci cărți ale Bibliei, adică cartea întâia, a doua, a treia, a patra și a cincea a lui Moise, și mai departe cartea lui Iov, au fost scrise de profetul Moise. Când Iehova Dumnezeu a vorbit fratelui și sorei lui Moise, le-a zis despre Moise: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Iehova, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul lui Iehova. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” – Num. 12:6-8, *Am. Stan. Ver.*

12. Ca profet, și fără îndoială pentru că i-a fost dată să facă o lucrare specială, Moise a ocupat o poziție a favorii deosebite. În această lucrare, el a fost mai ales un tablou profetic al unui profet mai mare, a unui Moise mai mare. Aceasta a spus-o izraeliților cu cuvintele: „Iehova, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine; să ascultați de El! Astfel El îți va răspunde la cererea pe care ai făcut-o lui Iehova, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: Să nu mai aud glasul lui Iehova, Dumnezeul meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor. Atunci Iehova mi-a zis: Ce au zis ei este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală”. – Deut. 18:15–19, *Am. Stan. Ver.*

13. Unul dintre acei frați izraeliți, apostolul Petru, distinge pe acest mare profet, care a trebuit să fie asemenea lui Moise, și el arată că este Isus Christos. (Fapte 3:19-26). În mod rațional urmează deci un singur lucru: Dacă Moise a fost inspirat și Dumnezeu i-a descoperit voința divină într-un mod deosebit, direct, atunci Isus Christos pe pământ, de asemenea, a fost inspirat și a primit descoperiri ale voinței divine într-un mod direct, personal. Un mijloc al inspirației lui Isus a fost spiritul sfânt sau puterea activă a lui Dumnezeu. Acesta s-a pogorât peste El asemenea unui porumbel ce s-a lăsat în jos, deci cu manifestare vizibilă, care a fost văzută de un martor ocular de încredere, de Ioan Botezătorul. „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă duhul cu măsură. Tatăl iubește pe fiul, și a dat toate lucrurile pe mâna Lui”. (Matei 3:13-17; Ioan 1:23-34; 3:34,35, *Am. Stan. Ver.*). Prin acest spirit care i-a fost dat lui Isus Christos fără măsură, a putut Tatăl Său Iehova să lucreze asupra Fiului Său iubit și să-L inspire, și El a făcut aceasta.

14. Altor profeți afară de Moise, Iehova Dumnezeu li s-a arătat într-o vedenie și a vorbit cu ei într-un vis. Din aceasta reiese cu siguranță că anumite inspirații au fost date prin vedenii minunate sau visuri și despre acestea posedăm rapoarte în Biblie. Înainte cu mii de ani a pășit pe

scenă a șaptea generație de la Adam, și un om din această generațiune a fost inspirat de Dumnezeu și a servit deci ca profetul Său. Acest bărbat a fost Enoh, fiul lui Iared. (Geneza 5:18-24). Esența și conținutul profețiilor lui Enoh ne este comunicat de scriitorul creștin Iuda, care zice: „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți”. (Iuda 14,15). Exact în ce chip i-au fost date lui Enoh atât de vreme în istoria omenirii aceste descoperiri, că prin vedenii sau visuri sau printr-o altă activitate a spiritului lui Dumnezeu, nu se raportează. Enoh s-a ținut strâns de Dumnezeu, prin aceea că a arătat credință în Dumnezeu și s-a ținut curat de lumea nelegiuită din jurul său, așa că despre el se raportează: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. După cum pare să arate Sfânta Scriptură, Dumnezeu a scutit astfel pe Enoh de atingerea cu lumea celor nelegiuiți. El l-a luat din această viață, în timp ce a avut o vedenie, prin care a căzut în extaz, pentru că a fost o vedenie despre lumea nouă, în care nu mai există moartea care se trage de la Adam. – Gen. 5:24; Evrei 11:5,6.

15. Dumnezeu a vorbit cu Noe, l-a înștiințat despre potop și l-a îndrumat să construiască corabia. Cum s-a întâmplat exact aceasta, printr-o vedenie sau prin impresii lăuntrice, nevăzute, asupra spiritului său sau printr-un înger, care a vorbit, văzut sau nevăzut cu Noe, nu este descoperit în raportul prin Moise. În tot cazul s-a întâmplat prin puterea activă a lui Dumnezeu, care a fost exercitată direct sau indirect. Tot așa nu este descoperit prin Moise cum a vorbit Dumnezeu cu Avraam în țara Ur a Caldeilor și i-a vorbit despre aceea să călătorească într-o țară necunoscută, pentru ca să primească o binecuvântare, care se întinde asupra restului omenirii. Îngeri ai lui Dumnezeu au apărut în corp omenesc, au vorbit mai târziu cu Avraam și i-au dat lămurire în chip profetic, despre nimicirea Sodomei și Gomorei și nașterea fiului său Isaac. Într-un vis, Dumnezeu a spus regelui filistean Abimelec că Avraam este un profet. – Gen. 20:1-7.

16. Iacov, nepotul lui Avraam, a avut un vis inspirat, și i-au apărut și îngeri care au vorbit cu el. Visul lui Iacov despre scara, care a ajuns de pe pământ până în cer și pe care îngerii se urcau și se coborau și la al cărei capăt de sus a apărut Dumnezeu însuși, a fost desigur inspirat. În vis, Iehova Dumnezeu a dat lui Iacov o profeție în cuvintele: „Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”. (Gen. 28:11-16). În timpul aceluia vis, Iacov a fost în etate de peste șaptezeci de ani, dar el a atins o vârstă de 147 de ani. Când, pe patul morții, a dat celor doisprezece copii ai săi binecuvântarea de despărțire, trebuie că a fost inspirat de puterea activă a lui Dumnezeu, care a lucrat invizibil asupra spiritului său. Fără îndoială, inspirațiunea lui a fost una literală, prin faptul că a rostit cuvintele, cum i le-a dat spiritul lui Dumnezeu să le rostescă. (Gen. 49:1-33). Prin Psalmist, Dumnezeu vorbește lui Avraam, Isaac și Iacov ca de „unșii Mei” și „proorocii Mei” din cauza lucrării deosebite, pentru care a hotărât pe acești bărbați sfinți; și uneori au fost mișcați sau inspirați de spiritul lui Dumnezeu. – Psalm 105:9-15.

17. Iosif, fiul deosebit al lui Iacov, a ocupat poziția de favoare a unui profet. Încă de băiat de șaptesprezece ani, a avut două visuri profetice, pe care le-a povestit celor zece frați vitregi ai săi, prin ceea ce ei l-au invidiat. În mod batjocoritor l-au numit pe acest tânăr, „visătorul”. Cam la douăzeci de ani mai târziu, amândouă visurile erau împlinite, și tatăl său Iacov și toți frații săi au avut parte la împlinire. Aceasta dovedește că aceste visuri n-au fost halucinații spirituale, tulburări febrile ale nopții, ci au fost inspirate în mintea lui Iosif, prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. De asemenea nu există îndoială că din pricina lui Iosif și a relațiilor sale de înrudire și din cauza

valorii lor profetice pentru secolul nostru al douăzecilea, au fost inspirate și alte visuri în mintea paharnicului și pitarului lui Faraon și a lui Faraon din Egipt însuși. În urma tălmăcirii acestor visuri, Iosif cel întemnițat și tratat ca sclav a putut fi eliberat. Iosif a fost un tânăr de treizeci de ani când a interpretat visurile lui Faraon, care au prezis venirea unei foamete grele de șapte ani peste Egipt și peste multe alte țări ale pământului. Înainte ca Iosif să înceapă să interpreteze pe careva dintre aceste visuri, a zis: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu... Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon”. – Gen. 37:1-19; 40:8; 41:16,25,28.

18. Împlinirea visurilor tălmăcite prin Iosif, dovedește că el le-a interpretat prin inspirațiunea spiritului lui Dumnezeu. Așa a fost făcut Iosif, cu ajutorul visurilor inspirate și a interpretărilor lor, profetul lui Iehova. Și după cum este explicat în Numeri 12:6, Dumnezeu a vorbit lui Iosif în visuri și prin interpretările lor. Prin aceasta se dovedește că inspirațiunea se face în diferite chipuri și că în timpul vechi visurile au aparținut la mijloacele alese și aprobate de El pentru a inspira pe servii Săi. – 1 Regi 3:5-15.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce este rațional de a cugeta că Dumnezeu a făcut o carte, adică cartea cărților?
2. Pentru ce avem lipsă de o astfel de carte? Și pentru ce putem spune că Biblia este cartea aceasta?
3. Cum arată unii că ei preferă să moară în neștiință, și pentru ce?
4. Care parte a Bibliei a fost făcută direct, fără minte omenească sau mână omenească, și cum?
5. Presupunând că întreaga Biblie ar fi fost făcută direct de Dumnezeu, pentru ce ar fi trebuit totuși să intervină elementul omenească? și cum arată Dumnezeu că el preia răspunderea pentru această carte?
6. Cum este arătat că mai curând cugetarea greșită decât cauza omenească este motivul pentru ce n-au ascultat oamenii de cuvântul lui Dumnezeu?
7. Cum poate dovedi omul că Biblia se trage de la Dumnezeu?
8. Cum au fost scrierile sfinte „suflăte de Dumnezeu”?
9. Cum a fost dat spiritul sfânt la Rusalii?
10. Cum știm noi, ce au fost Sfintele Scripturi, despre care Pavel a spus că sunt insuflăte de Dumnezeu?
11. Ce a vorbit Dumnezeu cu scriitorul primelor cinci cărți ale Bibliei?
12. De ce a vorbit Dumnezeu prin Moise cu izraeliții?
13. Cine a fost acest mai mare Moise? și cum l-a inspirat Dumnezeu?
14. Ce a descoperit Dumnezeu lui Enoh, și cum?
15. Cum a vorbit Dumnezeu cu Noe și cu Avraam?
16. În ce chip a dat Dumnezeu lui Iacov descoperiri?
17. Cum a făcut Dumnezeu pe Iosif profetul Său?
18. Ce se dovedește cu privire la inspirațiune prin toate lucrurile amintite mai sus?

CUM A FOST INSPIRATĂ BILBIA

1. Întreagă Sfânta Scriptură, de la întâia carte a lui Moise până la Apocalips, pune mărturie că Moise a fost inspirat. Printr-un înger la rugul arzător și poate că tot prin același înger și îngerii însoțitori ai săi pe vârful muntelui Sinai, Iehova Dumnezeu a vorbit lui Moise „gură către gură, mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles”. Când Iehova prin îngerul Său a dictat legea legământului cu națiunea lui Israel, Moise a scris-o. Aici, cu profetul acesta a fost un caz de inspirațiune literală. (Exod 34:27). Când Moise, în vârstă de 120 de ani, la sfârșitul vieții sale, a cântat o cântare profetică, care în viitor „să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel”, și când el, după această cântare, a rostit o ultimă binecuvântare peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel, aici a fost vorba fără îndoială de asemenea de un caz de inspirațiune literală sau completă. Dumnezeu a vorbit prin îngerul Său din stâlpul de nor care a stat deasupra ușii cortului întâlnirii și a îndrumat pe Moise să facă cunoscut cântarea. – Deut. 31:15-19; 32:1-44; 33:1-29.

2. Așa a fost vorba la aceste părți ale Pentateuhului, adică a celor cinci cărți ale lui Moise, despre o inspirație literală a profetului lui Dumnezeu. În ceea ce privește restul acestor cinci cărți de la Geneza până la Deuteronom, nu putem fi siguri de aceasta. Că lui Moise i-au stat la dispoziție unele rapoarte scrise, pe care le-a putut consulta despre amănuntele creațiunii și despre istoria omenirii dinainte de timpul când a devenit el profet, că el a primit toate acestea prin transmitere verbală de la strămoșii săi, sau că i s-a dat prin inspirație directă a spiritului lui Dumnezeu, nu este descoperit. Că însă totul s-a scris prin inspirațiune, pentru ca totul să fie just și să nu lipsească nimic de importanță și de valoare profetică, din ele, pentru aceasta există toate dovezile, și noi le găsim în capitolele de mai târziu.

3. Un fel interesant de inspirațiune a fost acela care s-a făcut acompaniat de muzică. Profetul Samuel a zis lui Saul, după ce l-a uns rege peste Israel: „Vei întâlni o ceată de proroci pogrându-se de pe înălțimea pentru jertfă, cu lăute, timpane, fluiere și cobze înainte și prorocind. Duhul Domnului va veni peste tine, vei prorocii cu ei, și vei fi prefăcut într-alt om. Când se vor împlini semnele acestea, fă ce vei găsi de făcut, căci Dumnezeu este cu tine”, Întocmai ce a profetizat Samuel lui Saul, aceea i s-a întâmplat. (1Samuel 10:1-13). Profețiile lui Saul între profeți n-au trebuit să fie preziceri despre lucruri viitoare, ci poate că a fost vorba simplu de preamăriri și rugăciuni către Dumnezeu; totuși ele s-au făcut sub influența spiritului lui Dumnezeu. – 1Samuel 19:20-24.

4. Un caz deosebit de inspirațiune, pe când cânta din harpă, este acela al lui Elisei, când s-a întâlnit cu expediția militară a regelui Ioram și Iosafat și a regelui Edomului, împotriva regelui Moabului. Când expediția a fost amenințată de înfrângere, din cauza lipsei de apă în pustia uscată, Elisei i-a zis lui Ioram: „Acum aduceți-mi un cântăreț cu harfă”. Și pe când cânta cântărețul din harfă, mâna Domnului a fost peste Elisei. Și a zis: Așa vorbește Domnul: Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă! Căci așa vorbește Domnul: Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă, și veți bea, voi, turmele voastre și vitele voastre”. (2 Regi 3:15-17). Unii poate că vor spune că cântatul la harfă sau pe instrumentul muzical este hotărât în scopul să domolească și să liniștească mintea profetului pentru ca să poată primi și mai bine în sine impresiile spiritului lui Dumnezeu. Dar în mod evident s-a întâmplat din cauza tabloului profetic; pentru că harfa ca simbol este întrebuințată pentru reprezentarea mijloacelor prin care vestea lui Dumnezeu poate suna într-un mod mai armonic, mai impresionant și mai cu putere. Această cântare cu harfa ca acompaniament la profeția inspirată, este amintită în Psalm 49:3,4, unde citim: „Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de

judecată. Eu îmi plec urechea la pildele care îmi sunt insuflăte, îmi încep cântarea în sunetul harfei”. Și în Psalmul 78:2 este scris: „Îmi deschide gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi”.

5. Versetul al doilea al Psalmului 78, care a fost cântat de cântăreții templului, în Ierusalim, s-a dovedit ca o profeție care s-a referit la Isus Christos. În legătură cu un raport despre metoda de învățatură deosebită a lui Isus, zice apostolul Matei: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea deloc fără pildă, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice: Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii”. (Matei 13:34,35; Ioan 16:25,29, *margin*). În legătură cu învățăturile Sale în parabole și în cuvinte tainice, Isus n-a întrebuințat nici o dată o harfă adevărată, dar El a citat și împlinit multe profeții, care au fost cântate cu acompaniamentul muzicanților în templu. Ceea ce a învățat El, aceea El a sprijinit-o și a întărit-o cu Scripturile Ebraice ,inspirate în mod just.

6. După cum arată raportul, după Samuel au primit mulți alți profeți descoperiri inspirate prin „vedenii” sau viziuni. Cu privire la lămurirea, pe care a primit-o regele David despre legământul, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu el în favoarea unei împărății veșnice, cităm: „Natan a spus lui David toate aceste cuvinte și toată vedenia aceasta”. (2Samuel 7:17; 1Corinteni 17:15). Despre Ieedo, văzătorul, care a scris despre mai mulți urmași ai regelui David, este spus că a avut vedenii. După scrierea lor au fost numite vedeniile lui Ieedo”. (2Cronici 9:29). Despre Isaia, Ezechiel, Obadia, Naum, Habacuc și Daniel este spus în mod expres că au avut vedenii. Acestea firește au fost inspirate de spiritul lui Dumnezeu pentru a le descoperi prin ele voința și scopurile Sale. Este vorba de „vedenii” adevărate sau viziuni, care s-au împlinit deja sau se vor împlini și stau în contradicție cu vedeniile inspirate de demoni ale profeților falși, dinaintea cărora profeții lui Iehova au avertizat pe popor. (Ier. 14:14; 23:16; Ezech. 13:16; Zah. 13:4). Nu este spus direct că acești profeți când au scris vedeniile au fost inspirați literal la aceasta, sau că simplu a fost lăsat în seama lor să descrie vedenia sub conducerea spiritului lui Dumnezeu, care nu dă greș, în cuvintele lor proprii. Aceasta din urmă pare să fie adevărat cu privire la ei. Aceasta nu înseamnă că ei au înțeles toate vedeniile pe care le-au scris, deși le-a fost permis să le descrie cu cuvintele lor proprii. Totuși în măsura în care au putut să-și aleagă ei înșiși cuvintele și expresiunile pentru descrierea lor, ei n-au fost numai niște automate sau roboți, ci au stat sub conducerea divină pentru a descrie conform adevărului cele arătate lor . Că ei însă n-au priceput înțelesul a toate ce au văzut, au auzit și au scris, este sigur.

7. După ultima vedenie pe care a avut-o, Daniel a zis: „Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? El a răspuns: Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului”. (Daniel 12:8,9). În ceea ce privește faptul de a nu înțelege, în cuvintele apostolului Petru sunt cuprinși toți profeții, și Daniel, când vorbește de marea mântuire a creștinilor: „Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetării și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și împrejurări avea în vedere Duhul lui Christos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Christos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi [creștinii] spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească*. (1Petru 1:10-12). Nici îngerii care au fost întrebuințați să transmită vedenia sau anumite lămuriri oamenilor pe pământ, nu le-au înțeles.

VISURI

8. Afară de vedenii, pe care Daniel le-a avut având deplină conștiință de sine, i s-a mai dat favoarea să aibă visuri profetice, care, întrucât au fost inspirate au fost, prin urmare, infailibile. Să ne aducem aminte de exemplu de visul Regelui Nebucadnețar, visul despre statuia groaznică, care a fost zdrobită de o piatră, care a fost dezlipită printr-o minune dintr-un munte. „Vedenia în timpul nopții”, prin care visul și interpretarea lui au fost descoperite lui Daniel, poate că a fost o repetare a visului pe care l-a avut Nebucadnețar, dar l-a uitat complet. (Daniel 2:19). În interpretarea sa Daniel se referă la visul lui Nebucadnețar ca la una dintre vedenii, zicând: „Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău”. (Daniel 2:28). În acel timp Daniel a fost un tânăr, probabil că în al douăzecilea an al său. Mai târziu, același Nebucadnețar, a avut un alt vis despre un copac mare, peste care au trecut șapte timpuri ale națiunilor. El vorbește despre un „vis de vedenii”, când zice: „Am visat un vis, care m-a înspăimântat; gândurile de care eram urmărit în patul meu și vedeniile duhului meu, mă umpleau de groază”. (Daniel 4:5). Descriind Nebucadnețar visul lui Daniel pentru ca să i-l interpreteze cu ajutorul lui Dumnezeu a zis: „Deci tâlcuiește-mi vedeniile, pe care le-am avut în vis. Iată vedeniile care mi-au trecut prin cap, când eram în pat...” – Daniel 4:9,10,13.

9. Când Daniel a fost un om bătrân, cam de vreo optzeci de ani, a avut el însuși un vis. În acesta a văzut patru animale sălbatice și ce li s-a întâmplat. În cuvintele următoare a spus, că el a primit prin acest vis vedenii: „În anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului (în anul 553 î.Chr.), Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut... patru fiare mari au ieșit din mare... M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerului, a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a

---

* 2Cron. 32:32 ; Is. 1:1 ; Ezech. 1:1 ; Dan. 8:1,2 ; 10:1,7,8 ; Obad. 1 ; Naum. 1:1 ; Hab 2:2,3.

fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție”. Vedeniile acestui vis l-au tulburat pe Daniel, pentru că nu le-a înțeles. – Daniel 7:13,7,13-15.

10. Pentru că aceste visuri au fost adevărate, ele au devenit o parte a cuvântului lui Dumnezeu inspirat, scris. Ele nu trebuie confundate cu visurile mincinoase, inspirate de demoni, ale potrivnicilor lui Dumnezeu, despre care Dumnezeu spune în Ieremia 23:28: „Proorocul care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu!” Dacă martorii lui Iehova vorbesc astăzi cuvântul lui Dumnezeu, al lui Iehova, atunci pot cita și explica visurile de mai sus ale lui Iacov, Iosif și Daniel, pentru că ele formează o parte a Sfințelor Scripturi competente ale lui Dumnezeu.

11. Dacă cercetăm astfel chestiunea, vedem că Scripturile ebraice-aramaice, din secolele dinainte de Christos, s-au făcut prin inspirațiune, fie prin vorbiri directe ale îngerilor lui Dumnezeu sau în urma vedeniilor sau visurilor, sau prin aceea că s-a lucrat în alt chip, invizibil, asupra servilor aprobați ai lui Dumnezeu. De aceea aceste Scripturi sunt competente și formează o parte valabilă a Sfințelor Scripturi, a cuvântului lui Dumnezeu. Ca atare, ele merită să fie studiate în mod serios în această „vreme a sfârșitului” și în lumina zilei noi a împărăției lui Christos, care începe să se ivească. Este foarte potrivit de a cita aici cuvintele lui Petru: „Și acum cuvântul profețiilor ne dă mai multă încredere decât oricând înainte. Pe motiv bun dați acestui cuvânt atâta

atențiune. Va lumina mai departe ca o lumină într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Dar amintiți-vă totdeauna de aceea, că nici-o proorocie din Scriptură nu se interpretează în mod particular. Căci proorocia nu ni s-a dat prin impulsul omului; oamenii au exprimat-o, dar au fost oameni pe care i-a sfințit Dumnezeu și care au fost mânați la ceea ce au vorbit de spiritul sfânt”. – 2 Petru 1:19-21, *Knox*, romano-catolic.

12. În timpul lui Moise, izraeliții înspăimântați s-au rugat la muntele Sinai ca Iehova Dumnezeu să nu vorbească direct cu ei, ci prin profetul Său. În conformitate cu aceasta, Dumnezeu a vorbit de atunci încoace indirect către oameni, adică prin profeții Săi, prin oameni, însă prin aceia, care în cuvintele lor au fost mânați de puterea activă, nevăzută a lui Dumnezeu, de spiritul Său infailibil sfânt, pentru că au fost umpluți de el. Regele David, Psalmistul, n-a dorit ca oamenii să-i atribuie lui profețiile, ci a zis: „Duhul lui Iehova vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea”. (2 Samuel 23:1,2, *Am. Stan. Ver.*). Bărbați egoiști fără credință și femei egoiste, fără credință se înșeală ,prin urmare, în chip smintit pe ei înșiși, dacă privesc la oamenii pe care Dumnezeu i-a întrebuintat ca transmițători de știri, și apoi zic: „Ah aceia au fost numai oameni. Ah, Biblia încă a fost scrisă numai de oameni!” Firește au fost oameni, dar oameni inspirați de spiritul supraomenesc al lui Dumnezeu, care au vorbit și scris în numele lui Dumnezeu, pentru că au fost reprezentanții Săi. Că profețiile se împlinesc încontinuu, este o dovadă pentru acest fapt.

CU PRIVIRE LA SCRIPTURILE CREȘTINE

13. Isus Christos a fost cel mai mare dintre profeții lui Iehova, pentru că El a fost acela care a fost prezis și prefigurat de Moise. Toate Scripturile grecești creștine, care au fost scrise în secolul prim al erei noastre, sprijină acest adevăr foarte important și neapărat trebuincios. Un om, căruia i s-a arătat Isus în starea Sa slăvită și a vorbit cu el scie: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și lumea. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui”. (Evrei 1:1-3, *An Amer. Trans.*). Înainte ca Iehova Dumnezeu să trimită pe acest Fiul cu misiunea Sa pe pământ, a vorbit cu El în cer ,față în față ,de la gură la gură, și aceasta într-un chip, cum n-a făcut-o cu Moise. Dumnezeu a vorbit cu Fiul Său pe pământ, pe lângă aceasta, prin îngeri, și prin puterea nevăzută sau spiritul sfânt, pe care l-a turnat asupra Sa, îndată după ce Isus a ieșit din apele botezătoare ale Iordanului.

14. Pentru a ajuta iudeilor să constate cine este El pe pământ, Isus le-a zis: „Cel ce M-a trimes, este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii... Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu”. (Ioan 8:26,28,38). Isus a spus mai departe. „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimes, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl”. (Ioan 12:49,50). Cuvintele lui Isus au fost insuflate de Dumnezeu. Isus a avut o memorie perfectă; și în urma unei inspirații complete sau literale, El a putut repeta oamenilor vorbă cu vorbă, ceea ce i-a vorbit Dumnezeu. Dar deși Isus a vorbit pe pământ prin inspirațiune divină, totuși El n-a lucrat automat, fără nici o decizie personală. Isus și-a avut voința liberă ca și oricare alt om de pe pământ; dar El și-a supus voința sub aceea a Tatălui. N-a fost lipsă automat să repete cuvânt cu cuvânt, dacă a exprimat credincios înțelesul și a trăit conform înțelesului tainic al poruncilor și veștii divine, pe care le-a primit. Acest fapt reiese din

rapoartele despre viața Sa, pe care le-au făcut ucenicii Săi inspirați. Personal, Isus n-a scris nici un cuvânt din Scripturile grecești creștine, dar prin cuvintele Sale inspirate și prin modul Său de procedare, prezis profetic, Isus a furnizat ucenicilor Săi materialul, pe care l-au putut întrebuința, ca să-l scrie.

15. În străduința sa de a se slăvi pe sine, de a pune preoțimea sa religioasă peste Sfânta Scriptură, pentru că ea este inaccesibilă și prea veche, Ierarhia romano-catolică susține că ucenicilor lui Christos le-a fost poruncit să propovăduiască și să învețe, dar nu să scrie. Totuși, Scripturile grecești creștine, de la Matei până la Apocalips, au fost scrise prin îndemnul aceleiași puteri active sau spiritul lui Dumnezeu, care a mânat și pe profeții din vechime să scrie Scripturile Ebraice. Cum să se poată opri ucenicii lui Christos, care au fost puși ca să scrie, dacă au voit să asculte pe Dumnezeu, Izvorul spiritului? Că spiritul lui Dumnezeu s-a odihnit asupra lor, este evident, căci ei toți au scris după acea zi remarcabilă de Rusalii a anului 33 d.Chr. În ziua aceea, Iehova Dumnezeu a turnat prin Christos Isus, care a șezut în cer la dreapta Sa, spiritul Său sfânt peste tot trupul creștin consacrat. Acolo a început să se împlinescă profeția lui Ioel, pe care a citat-o Petru mulțimii mirate, care a fost adunată de jur împrejur: „După aceea [după căința și convertirea unei rămășițe credincioase], voi turna Duhul Meu peste orice trup; fiii și fiicele voastre vor proorocii, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea... Atunci oricine va chema numele Domnului va fi mântuit”. – Ioel 2:28-32, *Am. Stan. Ver.*

16. Nici un creștin consacrat și credincios n-a fost tratat deosebit din cauza vârstei sale, a familiei la care aparține sau din cauza poziției sociale. Bătrâni și tineri, părinți și copii, domni și slujitori, toți credincioșii consacrați, din carne și sânge, s-au împărtășit la turnarea spiritului, pentru ca toți împreună să cheme numele lui Dumnezeu, al Domnului, să laude numele Său, Iehova, să fie mântuiți prin Regele Său uns și Domn, Isus Christos. De aceea au fost timpuri când toți aceștia au fost inspirați, ca de pildă când toți au început să vorbească în alte limbi, după cum le-a dat spiritul să vorbească „ca să spună despre „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu”. (Fapte 2:4,11). La câțva timp după aceea, când samaritenii au fost convertiți și au crezut, iar apostolii și-au pus mâinile peste acest „trup”, acei samariteni credincioși au primit spiritul sfânt împreună cu darurile sale inspirate. (Fapte 8:14-17, *Am. Stan. Ver.*). Nu la mult timp după aceea, au fost convertiți primii păgâni în casa lui Corneliu, în Cezareea, la creștinism. Când Corneliu și rudele sale, precum și prietenii cei mai apropiați, au primit vestea lui Dumnezeu prin Petru, spiritul sfânt a căzut peste ei și-au fost auziți vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Acesta a fost pentru ei un timp de inspirațiune. – Fapte 10:24-46.

17. Între acei creștini a lucrat puterea activă a lui Dumnezeu și au fost înștiințați să fie umpluți de spirit. Aceasta însă nu înseamnă că ei ar fi fost inspirați încontinuu. De asemenea nu înseamnă că ei ar fi fost toți inspirați să scrie rapoartele evangheliei despre viața lui Isus sau epistolele generale și speciale către biserica Sa. Cu ajutorul spiritului, au profețit bătrâni și tineri, bărbați și femei, legați și liberi. Prin spiritul lui Dumnezeu turnat, le-au fost inspirate vedenii. Petru a avut o vedenie sau o viziune, înainte ca Dumnezeu să-l trimită în locuința căpitanului italian Corneliu. Credinciosul Anania a avut o vedenie de la Domnul, înainte de a fi trimis la Saul din Tars care era gata de a se pocăi. Saul sau Pavel cel convertit, apostolul, a avut o vedenie [probabil un vis ca Daniel mai de mult], înainte de se simți împins să treacă din Asia Mică în Europa, în Macedonia. Printr-o altă vedenie, noaptea, Domnul s-a arătat apostolului Pavel în Corint, Grecia, când s-a aflat în împrejurări grele, și a zis: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine”. – Fapte 10:17-19; 11:5; 9:10; 16:9,10; 18:9,10.

18. Despre el însuși a zis Pavel, care a scris patrusprezece din epistolele către biserică: „Să mă laud, mai departe? Nu este de folos – totuși să vin la vedeniile și descoperirile Domnului”. (2Cor. 12:1, *An Amer. Trans.*). Cazul lui Pavel și celelalte cazuri pe care le-am amintit mai sus, sunt dovezi că unii prin spiritul turnat au fost favorizați de vedenii. Deoarece au fost insuflate de Dumnezeu, ele n-au fost vedenii mincinoase, de care să se rușineze mai târziu. – Zaharia 13:4.

19. Când apostolul Ioan, după cât se pare, trecuse de nouăzeci de ani și, prin urmare, a fost un om bătrân, a primit vedenia minunată a Apocalipsului. (Apoc. 9:17). Totuși este remarcat că bătrânul Ioan în vedenia sa a Apocalipsului citează în parte citate din rapoartele lui Daniel despre cele două visuri ale lui Nebucadnețar. (Daniel 2 și 4) și din visul propriu al lui Daniel despre cele patru fiare (Daniel 7)*. Ioan a cunoscut bine profeția lui Daniel. Visurile descrise în acea profeție i-au venit fără îndoială în minte, în timp ce a urmărit anumite părți ale vedeniei Apocalipsului. În Apocalips 1:10, ne spune Ioan: „În ziua Domnului eram în Duhul”, înainte de a ne da amănuntele Apocalipsului. Prin urmare, vedenia pentru „Ioan în spirit” a avut o anumită legătură cu visurile (sau vedeniile de noapte) ale lui Daniel. Acest fapt ne aduce aminte de profeția, despre care a zis Petru la Rusalii că începe să se împlinească, adică: „Aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu pentru orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!”. – Fapte 2:16,17.

20. Astfel de visuri, care s-au născut din activitatea spiritului lui Dumnezeu turnat, nu au fost visuri mincinoase, care au condus la greșeală sau au adormit pe cineva spiritual. Ioan, în epistolele sale, pe care le-a scris la doi ani după Apocalips, se referă la antichriști și amăgitori. Aceasta arată, că atunci, între aceia care au mărturisit a fi creștini, au fost un număr care au început să adoarmă spiritual și au avut visuri mincinoase și vedenii sau viziuni mincinoase. De astfel de visuri și vedenii a înștiințat Ieremia, pentru că acestea nu vin din spiritul sfânt al lui Dumnezeu. (1Ioan 2:18, 22; 4:3; 2Ioan 7; Ier. 23:32; 27:9; 29:8; 14:14). Satan Diavolul, care este un imitator, caută prin puterea demonilor să pună în fața activității adevărate a spiritului lui Dumnezeu totdeauna o imitare proprie, amăgitoare, religioasă. – 2Tes. 2:8-10.

SCRIERILE GRECEȘTI INSUFLATE DIVIN

---

* Vezi în Biblia cu textele paralele și marginale la Daniel 2,4 și 7. Vezi mai departe *Noul Testament Grecesc* de E. Neste, cu lista sa de texte, care sunt citate din Scripturile Ebraice, sau la care se face aluzia literală, pagina 669 despre „Daniel”. Vezi mai departe *Noul Testament în limba greacă originală*, de Ewsttcott and Hort cu lista sa de citire din Vechiul testament din pag. 612-618, despre Apocalipsa.

21. Toate rapoartele evangheliilor, epistolele și alte cărți ale Scripturilor grecești creștine, care în general sunt numite „Noul Testament”, au fost scrise după turnarea spiritului sfânt la Rusalii și înainte de moartea lui Ioan, a ultimului dintre cei doisprezece apostoli. Aceasta este în favoarea faptului că acele scrieri grecești ale apostolilor lui Isus Christos și celor legați personal strâns cu ei au fost insuflate de Dumnezeu. Prin Christos, Dumnezeu a poruncit acelor oameni să meargă și să pună mărturie cu gura despre desfășurarea scopului Său prin Christos. Să rămână mărturia lor mărginită numai la cuvântul rostit și să nu cuprindă și o mărturie scrisă? Este fără îndoială și nu poate fi combătut, că Dumnezeu a lucrat asupra unora dintre ei și i-a inspirat la scris. Apostolul Petru a scris: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au

vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. Noi posedăm și în scris ce au vorbit acei profeți prin inspirațiune. Care preot romano-catolic sau care alt religionist va tăgădui că acele scrieri de asemenea s-au făcut, pentru că scriitorii au fost mânați la aceasta de spiritul lui Dumnezeu? Petru a privit acele scrieri ca inspirate; Pavel spune clar că sunt inspirate; și Capul și Învățătorul lor, Isus, le-a primit ca inspirate, adică ca și Cuvântul lui Dumnezeu, despre care a zis: „Cuvântul tău este adevărul”. Dacă religioniștii discreditează scrierile sfinte ale oamenilor sfinți ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova, și trezesc prejudecăți împotriva lor, atunci aceasta este deosebit de necreștinesc și miroase a antichrist. – 2Petru 1:19-21, *Am. Stan. Ver.*; Ioan 17:17.

22. Luca, conlucrătorul credincios de încredere al apostolului Pavel, își începe raportul evangheliei cu cuvintele: „Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrările care s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început, și au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de amănuntul, asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir, unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai”. Din același motiv, adică pentru ca Teofil să cunoască că temeliile credinței creștine sunt de încredere, Luca a scris așa numitele Fapte ale Apostolilor, a căror introducere sună după cum urmează: „Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care s-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale Apostolilor, pe care-i alesese”. (Luca 1:1-4 și Fapte 1:1,2, *Am. Stan. Ver.*). Lucrurile acestea importante, au trebuit așternute în scris și n-a fost permis să rămână în seama transmițerilor verbale ale oamenilor, dinaintea cărora Isus a avertizat și pe ale căror greșeli le-a dat pe față.

23. Înțelepciunea infailibilă a lui Iehova, reiese din aceea că a poruncit să se scrie faptele și învățăturile neschimbătoare, care pun temelia, și ceea ce a fost de lipsă, prin oameni competenți, de încredere, spre folosul bisericii creștine pentru multele secole ale existenței sale. Spiritul Său sau puterea Sa activă lucrează conform înțelepciunii divine; și pentru a da aceea, ce este neapărat trebuincios pentru „poporul pentru numele Său”, Iehova a inspirat pe scriitorii aleși de El cu spiritul Său infailibil.

24. Isus a asigurat pe apostolii Săi și, prin urmare, și pe noi, că aceasta este așa. Când a fost înviat din morți și a fost înzestrat cu toată puterea slujbei Sale în cer și pe pământ și după aceea s-a înălțat în prezența lui Dumnezeu, a lui Iehova, atunci El a primit puterea deosebită peste spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu. Pe aceasta a întrebuințat-o după voința lui Dumnezeu, ca ajutorul sau mângâietorul ucenicilor Săi de pe pământ. Isus a zis: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt ajutor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi”. În ce scop a trebuit să lucreze acest spirit ajutător al lui Dumnezeu? Isus a adăugat: „V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar ajutătorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. (Ioan 14:16,17,25,26, *The Emphatic Diaglott*). Deci când acești scriitori aleși de Dumnezeu au scris pe baza inspirațiunii spiritului Său, atunci această putere activă ajutătoare a păzit mințile lor de greșelile, de erorile, și concluziile greșite ale minții lor.

25. Despre această putere inspiratoare a zis Isus mai departe, în aceeași cuvântare, către apostolii Săi: „Când va veni mângâietorul, pe care-l voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu mine de la început”. (Ioan 15:26,27). Dintre apostolii, care au auzit

pe Isus spunând aceasta, au fost și Matei și Ioan inspirați prin spiritul să pună mărturie în manuscrise, care până în ziua aceasta au fost păstrate în mii de copii. Aceasta s-a dovedit adevărat și cu privire la ceilalți ucenici, pe care Dumnezeu, prin spiritul Său i-a hotărât de aceea să scrie o parte a Sfintei Scripturi. Ceea ce le-a mărturisit acest spirit, aceea au scris. Acesta a fost conducătorul lor pentru a fi siguri, ce este adevărul statornic, de nerăsturnat. Ca garanție pentru aceasta Isus a zis mai departe: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul; căci el nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”. (Ioan 16:13-15, *The Emphatic Diaglott*). Ca rezultat al acestui fapt, scrierile grecești inspirate ale ucenicilor Săi, au proslăvit pe Isus Christos ca împuternicitul principal înălțat în întreaga organizațiunea universală a lui Dumnezeu. Acest spirit, această putere activă a lui Dumnezeu n-a lucrat așa, cum a plăcut iudeilor necredincioși, prin aceea că a lăsat la o parte pe Isus sau L-au înjosit, ci a cauzat, să se pună mărturie despre Iehova Dumnezeu, prin ceea ce s-a arătat relația adevărată dintre Isus și Dumnezeu. Așa i-a inspirat ea la scrieri conforme cu adevărul.

26. Că spiritul a îndemnat pe ucenici la scriere inspirată, după cât se vede n-a îndepărtat cu totul nota personală, pe care au dat-o celor scrise. Prin aceasta li s-a permis să se exprime în stilul lor propriu și corespunzător darurilor lor spirituale. Mai departe li s-a permis să întrebuințeze capacitățile lor pentru studiu, pentru cercetare și examinare, cu care i-a înzestrat Dumnezeu, iubirea adevărului. Spiritul lui Dumnezeu a dat exprimărilor lor mai multă importanță, prin aceea că a binecuvântat iubirea lor pentru adevăr și a vegheat peste el și i-a condus la scris, așa că s-au exprimat în conformitate cu adevărul. Inspirația scrierilor lor n-a făcut, prin urmare, din ei automate sau roboți, care au stat sub puterea inspirațiunii complet literale sau cuvânt cu cuvânt. Totuși ei au fost conduși prin spirit să redea în mod credincios înțelesul sau cugetul celor auzite, văzute sau simțite. A rămas cu toate acestea adevărul; și cititorilor li s-a transmis cugetul adevărat și înțelegerea adevărată. Aceasta ne explică pentru ce povestirea anumitor evenimente și cuvinte din viața pământească a lui Isus, cei patru scriitori ai rapoartelor evangheliei nu sunt redată exact în aceiași limbă sau în aceleași cuvinte.

27. Ca ilustrație: Matei povestind despre activitatea de propovăduire a lui Isus, spune că Isus a vestit: „Împărăția cerurilor este aproape”. Marcu însă zice, că Isus a propovăduit: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. O contradicție nu există aici, prin care acești doi ar sta ca martori mincinoși; pentru că înțelesul a ceea ce au spus amândoi este același, și cerul și Dumnezeu au aceeași însemnare unul cu altul. (Matei 4:17; Marcu 1:15). La descrierea parabolilor lui Isus, Matei mai spune despre Isus, că a zis: „împărăția cerurilor se aseamănă...”, în timp ce Marcu și Luca în aceleași parabole despre Isus raportează, că El a zis: „Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă...”. Înțelesul însă este același, și adevărul în realitate este lărgit prin aceasta. Faptul, că acești trei martori scriitori au întrebuințat diferite expresiuni spre a descrie unul și același lucru, arată, că nu a existat între ei o înțelegere secretă, o conspirație pentru o înșelare. Spiritul lui Dumnezeu al inspirațiunii le-a lăsat această libertate în modul de exprimare. Cu toate acestea spiritul a supravegheat scrierile lor și i-a condus pe cărările adevărului.

28. Deosebirea în exprimări nu se datorează faptului că un copiator al Bibliei a făcut o greșeală când a copiat ce i-a stat înainte. Ea s-a născut prin aceea că fiecărui dintre scriitorii biblici inspirați i s-a acordat libertatea în modul de exprimare, cu care ocazie însă el a trebuit să se țină exact de adevăr. Exemplele despre aceasta găsim în scrierile vechi ebraice, dacă asemănăm unul

cu altul două rapoarte diferite despre unul și același lucru, de exemplu profeția lui Natan către David în 2Samuel 7 și 1Cronici 17, profeție paralelă în Isaia 2:1-4 și Mica 4:1-3, mai departe cântarea de mulțumire a lui David în 2Samuel 22 și Psalmul 18 și apoi și cele zece porunci, cum ni se dau în Exodul 20 și Deuteronom 5. Dacă ar fi fost vorba în fiecare parte a Bibliei de inspirația literală, atunci aceasta ne-ar aduce astăzi în greutăți. Dintre miile de copii ale Bibliei în limbile lor originale nu sunt două cuvânt cu cuvânt exact la fel, și aceasta din cauza erorilor, greșelilor și adăugirilor celor ce au copiat. Și cu toate deosebirile acestea textuale nu sunt atinse nici învățătura fundamentală și nici cugetul conducător al Bibliei.

29. Alt lucru: Cu ocazia studiului lor și a cercetării lor a Scripturilor Ebraice vechi, ucenicii lui Isus au citat câteodată direct din Scripturile Ebraice și câte o dată din traducerea grecească Septuaginta a acelor scripturi vechi. În unele cazuri, traducerea Septuaginta sună altfel, sau transmite o altă cugetare decât textul ebraic transmis, cum îl posedăm astăzi. Câteodată ucenicii au citat o parte din Septuaginta și au tradus apoi partea cealaltă a citatului lor direct din textul ebraic. Altă dată, ucenicii n-au citat nici direct din ebraică și nici din Septuaginta grecească, ci par a se baza pe memoria lor, în ceea ce privește înțelesul textului, și după aceea fac aluziune la aceasta în alte cuvinte; ei împrumută numai ici și colo câteva cuvinte sau expresiuni din text spre a ne arăta că este vorba de un citat. Un studiu al tuturor citatelor sau mânăturilor ne arată că numărul citatelor luate din Septuaginta grecească este cu mult mai mare decât numărul citatelor din textul ebraic.

30. Câteodată textele citate au fost schimbate, prin aceea că în loc să se vorbească la persoana a treia se vorbește la persoana întâia, sau în loc de singular la plural sau invers, sau prin aceea că verbul apare într-o altă formă a timpului. Un cuvânt sau o expresie poate fi înlocuită și prin sinonimul său. Sau cuvinte și expresiuni pot să apară în alt șir, deci au avut parte de o schimbare sau „inversiune”, cum am zice noi. Mai departe pot fi intercalate cuvinte explicative sau expresiuni într-un citat, sau poate că s-au lăsat afară cuvinte și textul a fost prescurtat. Mai departe poate să fie o circumsciere, care redă înțelesul unui text într-un fel mai larg, mai complet și cu toate acestea exact cu înțelesul. De asemenea pot fi citate texte din diferite cărți și să fie întreșesute într-un întreg, pentru a urmări un mers de cugetare neîntrerupt. Noi găsim pe lângă acestea „amestecături” a diferitelor metode de mai sus. Uneori anumite texte ebraice pot să fie atinse, înainte sau cuprinse pe scurt, dar nu citate direct și în toată forma.

31. Faptele amintite mai sus poate că nu vor apărea atât de clar înaintea ochilor cititorului unei traduceri a Bibliei într-una din limbile moderne, dar ele se arată lămurit dacă se citește Biblia în limbile ei originale. Dar chiar și în traduceri într-o limbă modernă putem recunoaște unele dintre feluri, cum se citează din Scripturile premergătoare celor creștine. De pildă este scris în Geneza 2:7: „Și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Pavel zice însă în 1Corinteni 15:46: „De aceea, este scris: omul *dintâi Adam* a fost un suflet viu”. Că Pavel adaugă aici cuvinte, servește numai spre explicare și nu contrazice deloc adevărul citatului, ci îl face lămurit. Prin aceasta nu se provoacă nici o greșală și nici o înșelăciune. În Zaharia 13:7 citim în *Septuaginta* grecească: „Lovește pe păstor, și oile turmei se vor risipi”. Matei însă raportează despre Isus că a zis: „Căci este scris: „Voi bate păstorul, și oile vor fi risipite.” (Matei 26:31). Isus a schimbat aici persoana, timpul și modul verbului, și anume de la a doua persoană la întâia și de la modul imperativ la modul indicativ, viitor. Prin aceasta Isus a arătat, că aceasta se va întâmpla în curând și că Dumnezeu, care a provocat pe dușman să lovească, va lua răspunderea ca acela, care a cuprins-o în scopul Său, că aceasta trebuie să se întâmple.

32. În Romani 9:33, Pavel zice: „După cum este scris: Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire, și o stâncă de cădere: și cine crede în el nu va fi dat de rușine”. Aici el împletește două

citare unul cu altul, adică Psalmul 118:22 și Isaia 8:14. În 1Petru 2:7,8, apostolul Petru contopește Isaia 28:16 cu Isaia 8:14. La Rusalii Petru a citat conform Faptelor Apostolilor 2:17,18 din Ioel 2:28,29. El a citat din Septuaginta grecească, a schimbat însă două propoziții, așa că se depărtează de la ordinea în ebraică. El de asemenea a intercalat diferite cuvinte în text și a adăugat câteva, spre a limpezi textul și a arăta aplicarea sa.

33. Aceasta și alte metode de citare și referirile menționate mai sus toate s-au făcut prin impulsul și sub conducerea spiritului lui Dumnezeu. Din cauza aceasta scrierile acestor ucenici ai lui Isus Christos sunt tot așa de insuflate de Dumnezeu ca și scrierile ebraice. Diferitele metode amintite mai înainte nu aduc Scripturile Ebraice și Scripturile Grecești creștine în contradicție una cu alta, ci contribuie ca să lămurească Scripturile vechi și să arate ce aplicare au avut și cum au fost împlinite. Cu ajutorul inspirației spiritului, scriitorii creștini au servit ca explicatori ai scrierilor care au existat mai înainte de Scripturile Creștine și au fost întrebuințați ca să illustreze, să constate și să întărească faptul că sunt adevărate. Scrierile lor formează o parte a împlinirii amintită de Petru din Ioel 2:28,29. Prin urmare Sfânta Scriptură, de la Geneza până la Apocalips, este numai o singură carte și nu două „Testamente”.

ASTĂZI NU EXISTĂ O ASTFEL DE INSPIRAȚIE

34. Cercetătorii credincioși ai cuvântului divin au observat că anumite profeții din Cuvântul lui Dumnezeu au o împlinire dublă, o împlinire timpurie, înainte de creștinism, și o altă împlinire mare, definitivă sau completă. Un caz despre felul acesta este profeția, care a prezis eliberarea izraeliților prizonieri din imperiul mondial Babilon. Aceasta s-a împlinit în vechime față de izraeliții naturali, care s-au întors înapoi din Babilonul literal, și ea are acum o împlinire mai mare și completă față de izraeliții spirituali, care vin din Babilonul simbolic. Faptele arată că Ioel 2:28,29 a început să se îplinească de la Rusaliile anului 33 d.Chr., dar că o împlinire mai mare și definitivă, completă, a acelei profeții a avut loc de la sfârșitul primului război mondial în anul 1918. Aceasta ne arată motivul pentru activitatea întinsă în toată lumea, pe care o îndeplinesc astăzi martorii unși ai lui Iehova, indiferent că este bătrân sau tânăr, și indiferent de legăturile lor familiale sau de poziția lor socială. Prin faptul că propovăduiesc evanghelia despre împărăția lui Dumnezeu, ei împlinesc profeția din Psalmul 148:7-13: „Lăudați pe Iehova de jos de pe pământ... tineri și tinere, bătrâni și copii! Să laude numele lui Iehova! Căci numele Lui este înălțat: măreția Lui este mai pe sus de pământ și de ceruri” – *Am. Stan. Ver.*

35. Această turnare a spiritului lui Dumnezeu peste „trupul” tuturor martorilor Săi unși, credincioși, nu însemnează că aceia care servesc acum ca martori ai lui Iehova sunt inspirați. Nu însemnează nici aceea, că articolele din această revistă, intitulată *Turnul de Veghere*, sunt inspirate și infailibile sau fără greșeli. Nu însemnează că președintele Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere este inspirat și infailibil, deși dușmanii ne învinuiesc în chip fals de această părere. Noi lăsăm pe Papa din Cetatea Vaticanului să pretindă, conform decretului său din anul 1870 d.Chr., infailibilitatea și, prin urmare, inspirațiunea divină în chestiunile credinței și învățaturii romano-catolice. Cu Scriptura recunoaștem noi însă, că ziua acestei inspirațiuni s-a sfârșit cu mult timp înainte de 1870, după cum a arătat apostolul Pavel, că se va întâmpla aceasta. Inspirațiunea, inclusiv vorbirea și scrierea inspirată, a fost mai de mult un dar al spiritului; dar după amintirea acestor daruri, precum și a calității iubirii, zice Pavel: „Dragostea nu va pierii nici- odată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest în parte se va sfârși... Acum dar

rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. (1Corinteni 13:8-13, *Am. Stan. Ver.*). Cu ultimul dintre cei doisprezece apostoli, prin care darurile spiritului au fost date altora, vorbirea și scrisul inspirat s-au terminat. Cu toate acestea Dumnezeu tot mai este capabil să ne învețe și să ne conducă.

36. Chiar dacă spunem că astăzi nu există inspirațiune pentru cineva de pe pământ, totuși noi avem privilegiul să ne rugăm la Dumnezeu să ne dea o măsură mai mare a spiritului Său sfânt și prin darea acestui spirit prin Isus Christos să ne conducă și să ne călăuzească. Noi știm că scrierile inspirate infailibile ale profeției se vor împlini în mod just cu noi, chiar dacă în acel timp noi nu le înțelegem sau dacă nu vom observa că noi avem parte la împlinirea lor. (Ioan 12:16). Chiar dacă noi nu avem, așteptăm sau sperăm vedenii sau visuri directe inspirate de la Domnul, totuși noi putem studia vedeniile și visurile credincioșilor Săi ai timpului vechi. Noi putem fi cu atenție așa cum Dumnezeu le-a împlinit deja prin Isus Christos sau cum este tocmai pe cale să le împlinească; și noi putem apoi să ne ferim de visurile mincinoase și vedeniile deșarte ale religioniștilor creștinătății. Desigur nimeni dintre noi nu poate realiza vorbire și scriere inspirată, însă Dumnezeu ne-a încredințat Biblia Sa inspirată, și noi putem să ne lăsăm conduși de poruncile, învățăturile și îndrumările ei inspirate. Noi putem cita și copia scrierile bărbaților inspirați de Dumnezeu și să le aplicăm conform faptelor. Noi putem observa cum Dumnezeu, cu ajutorul întâmplărilor și evenimentelor pe care le permite să aibă loc, le interpretează prin Christos Isus.

37. Deoarece noi credem în inspirațiunea cuvântului scris al lui Iehova, vom ține încontinuu tare la aceasta, în cunoștința că ascultarea față de acest cuvânt conduce la viață veșnică. Noi suntem hotărâți să propovăduim mai departe vestea Sa de mângâiere despre împărăția lui Dumnezeu între toate națiunile. Fie ca toți „oamenii de bine” dintre aceste națiuni să laude cu noi împreună pe Iehova, pentru că adevărul cuvântului Său inspirat ține în veci! –Psalm 117:1,2.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În care cazuri a fost Moise inspirat literalmente?
2. Cum stă lucrul cu inspirațiunea celuilalt cuprins al celor cinci cărți ale lui Moise?
- 3,4. Ce cazuri de inspirațiune cu acompaniament muzical există? și pentru ce a fost întrebuițată harfa așa?
5. Cum a fost împlinit Psalmul 78:2 ca o profeție?
6. Au fost profeții inspirați literalmente pentru a scrie vedeniile lor? și au înțeles ei ce-au scris?
7. Ce dovezi biblice avem că ei n-au înțeles?
- 8,9. Cu ce a fost favorizat Daniel afară de vedenii? și ce este de aceeași valoare ca și aceasta?
10. Pe care visuri le putem cita și explica pe drept, și pentru ce?
11. Ce merită aceste scrieri vechi, și pentru ce aceasta acum?
12. Pentru ce a vorbit Dumnezeu prin oameni ca profeți, și cum?
13. Cine a fost cel mai mare profet al lui Dumnezeu și cum a vorbit Dumnezeu cu El?
14. Pe baza cărei fel de inspirațiune a vorbit Isus când a fost pe pământ?
15. Când au fost scrise Scripturile Grecești în ordine, pentru ca să fie inspirate?
16. În ce timp a fost inspirat tot „trupul”?
17. În ce fel de chipuri s-a văzut această inspirațiune?
18. Pentru ce n-au fost aceste vedenii mincinoase?

19. Cum a fost inspirat de fapt Ioan, ca om bătrân, prin visuri?
20. Ce a provocat Satan pe lângă astfel de visuri și vedenii?
21. Care fapte sunt în favoarea aceea, că Scripturile Grecești sunt insuflate de Dumnezeu?
22. Cum arată Luca în scrierile sale că astfel de lucruri importante n-au putut fi lăsate în seama memoriei sau tradiției?
23. Cum s-a arătat deci înțelepciunea lui Dumnezeu?
24. Cum a arătat Isus că spiritul va ajuta ucenicilor Săi, care au trebuit să scrie?
25. Unde i-a condus spiritul pe astfel de scriitori, pentru ca Isus să fie slăvit?
26. A înlăturat spiritul orice notă personală a scriitorului? și cum au exprimat ei deci adevărul?
27. Cum este ilustrat aceasta în rapoartele despre activitatea de propovăduire a lui Isus?
28. Este vreo deosebire în modul de exprimare al celor ce au scris? și pentru ce ne-ar face astăzi greutăți dacă am presupune inspirație literală?
29. Din ce au citat acești scriitori mai mult, din textul ebraic sau din Septuaginta grecească? și cum?
30. Ce fel de alte metode de citare au întrebuințat?
- 31,32. Ce fel de exemple despre astfel de metode sunt date?
33. De ce au fost conduși ei la aplicarea unor astfel de metode, și care a fost scopul?
34. Ce fel de împliniri au unele profeții? Dați exemplu.
35. Înseamnă aceasta că martorii lui Iehova sunt inspirați acum? și cum știm răspunsul?
36. Cu toate că noi, pentru timpul de astăzi ,nu avem pretenția de inspirațiune, totuși oare putem face ceva ca să primim binecuvântarea din inspirația de mai de mult?
37. Pentru ce vom continua să propovăduim din Biblie?

IONADAB, TOVARĂȘ BINE INTENȚIONAT

Nici Ionadab, nici descendenții săi nu ar fi populari în Creștinătate. Elementele învrăjbitoare din societatea umană ar fi luate în considerare. Asemenea nedoriți nu s-ar potrivi cu doctrina modernă a „bunei vecinătăți” între toate religiile, o teorie adesea propovăduită, dar rareori practică. Dar dacă este adevărat că astfel de oameni din zilele vechi nu s-ar conforma ordinii lucrurilor de astăzi, este, de asemenea, adevărat că ei nu s-ar potrivi ca cetățeni stabili ai comunităților în care au trăit cu secole în urmă. O revizuire a istoriei insuficiente cu privire la ei va stabili cele de mai sus ca fiind adevărate și va arunca o previzualizare antică a unei clase similare care trăiește în acest secol XX modern.

„Iehonadab” înseamnă „Iah este liberal”, iar în forma sa prescurtată este scris „Ionadab”. „Ionadab” a locuit în Israel când Iehu a devenit rege, în 909 î.Cr. Cu toate acestea, Ionadab nu era israelit. El era fiul lui Recab chenitul, descendentul lui Avraam prin nevasta sa Chetura. (1 Cron. 1: 32, 33; 2: 55). Cheniții nomazi s-au alipit de poporul Israel în timpul călătoriei de patruzeci de ani în pustie și au intrat în țara făgăduită pentru a continua să locuiască cu israeliții (Exod 3: 1, Num. 10: 29-32, *Am. Stan.Ver.*) Părți de informație care ies la suprafață ici și colo în relatarea divină arată că Recabiții au refuzat să cocheteze cu religia demonilor în Canaan , și uneori chiar au luat măsuri împotriva ei în numele închinării lui Iehova. (Jud. 1:16, 4:11, 17-22, 5: 24-27, *Am. Stan Ver.*) Un lucru este sigur: omul Ionadab, asupra căruia acest articol pune un accent deosebit s-a opus cu fermitate Baalismului.

Pentru a plasa cititorul contextul temporal pentru o înțelegere deplină a acțiunilor lui Ionadab, vor fi schițate evenimentele care au condus la intrarea sa în raportul divin. Când Ahab l-a succedat pe Omri ca

rege al Israelului s-a căsătorit cu păgâna rea Izabela. Această femeie diabolică a introdus Baalismul ca religie națională a Israelului, contaminând națiunea. Religia diavolului nu a fost curățată în niciuna din domniile succesive ale fiilor lui Ahab, Ahazia și Ioram. În 909 î. Cr., Iehova Dumnezeu a uns pe Iehu împărat peste Israel și l-a însărcinat să nimicească casa lui Ahab și să elimine Baalismul din Israel. Cu zel, el s-a apucat de îndatoririle sale ca executant divin, luând doar viețile lui Ioram și a reginei-mamă Izabela, precum și nimicind pe toți cei șaptezeci de fii ai lui Ahab. Apoi el și-a îndreptat atenția asupra Baalismului, care avea centrul de închinare în capitala Samariei. Acum analizăm raportul care îl arată pe Iehu conducând carul spre această fortăreață religioasă și intrăm în ritm și ținem pasul cu evenimentele așa cum au loc ulterior. Ionadab îl întâlnește pe Iehu. Nu a fost din întâmplare. Faptul dacă Ionadab cunoștea dimensiunea progresului lui Iehu împotriva dușmanilor lui Dumnezeu nu este dezvăluit, dar este puțin probabil ca nici o veste despre evenimente să nu fi ajuns la urechile arabului. Nu au fost schimbate scrisori între Iehu la Izreel și bătrânii din Samaria? Și nu ordonaseră bătrânii decapitarea celor șaptezeci de fii ai lui Ahab și transportul acestor trofee în coșuri ca să fie așezate la poarta Izreelului? O întâlnire în urma unor astfel de vești și în avangarda unor evenimente mai importante nu ar fi cu greu ocazională sau pentru bârfe fără rost. Ionadab a venit cu scopul de a-l întâlni pe Iehu.

Când vizitiul care conducea furios îl văzu pe arabul care se apropia, s-a ridicat în picioare și a tras puternic de frâie, făcând caii să facă o oprire cu praf. În urma unui salut rapid, Iehu a pus întrebarea la care toți din Israel trebuiau să răspundă: „Este inima ta dreaptă față de mine, cum este inima mea față de a ta?” Ionadab cunoștea problema ridicată de recenta întorsătură dramatică a evenimentelor. Nicio oscilație, nicio indecizie, răspunsul a venit prompt și ferm: „Este.” Mâna lui Iehu se întinse, în timp ce buzele îi invitară: „Dă-mi mâna.” Cu energie, Ionadab a urcat în car. Și în timp ce s-a îndreptat încă o dată în direcția Samariei, Iehu l-a făcut pe Ionadab să fie într-o mare așteptare cu cuvintele: „Vino cu mine și vezi zelul meu pentru Domnul”. - 2 Regi 10:15, 16.

Observați că rezultatul acestei întâlniri a depins de starea inimii vizitatorului chenit. Atitudinea inimii era preocuparea noului rege. Acolo unde era orice persoană era o problemă, acum că lupta dintre închinarea lui Iehova și închinarea lui Baal fusese blocată. Inima este locul afecțiunilor și locul motivațiilor care direcționează cursul unei persoane. O inimă bună îndreptată spre a face binele îl mișcă pe om într-un curs corect. Când Iehu a întrebat dacă inima lui Ionadab era dreaptă ca a sa, el a întrebat în mod efectiv dacă Ionadab a aprobat cursul său împotriva Baalismului și a susținătorilor lui și căuta să stabilească dacă Ionadab era dedicat cauzei lui Dumnezeu. Da, inima lui Ionadab a bătut la unison cu cea a lui Iehu.

Și cum trebuie să se fi accelerat ritmul bătăilor ei după sosirea carului în Samaria și după ce strategia de luptă a lui Iehu a fost adusă la cunoștința lui Ionadab! Până în acest moment, Iehu nu a luat nicio acțiune directă împotriva Baalismului. Prin urmare, nu a fost nici o surpriză sau suspiciune că o adunare publică l-a auzit pe Iehu proclamând o politică față de Baalism: „Ahab a slujit puțin lui Baal, dar Iehu îl va sluji mult. Și acum, chemați-mi toți profeții lui Baal, toți slujitorii lui și toți preoții săi; niciunul să nu lipsească; căci am o mare jertfă de făcut lui Baal, și oricine va lipsi nu va mai trăi”. Un apel pentru mai multă religie, au crezut oamenii, în mod aprobat. Dar Ionadab știa mai bine. El știa că nu suporta închinarea diabolică la Baal. Și nu băteau oare inimile lui Iehu și a lui Ionadab una în această chestiune crucială? Mai mult, Iehu îl invitase să vină să vadă zelul noului împărat pentru Iehova Dumnezeu, nu pentru Baal.

Adunarea pentru Baal a fost anunțată pe tot teritoriul Israelului, iar închinătorii din Baal s-au adunat în capitală, nelipsind nici un devotat. Templul lui Baal era plin la refuz de la un capăt la celălalt. Au fost aduse veșminte religioase. Ei au fost îmbrăcați în identificare inconfundabilă a afilierilor religioase ale purtătorilor. În acest moment, Ionadab aude porunca lui Iehu: „Căutați și vedeți să nu fie aici cu voi nici unul dintre slujitorii DOMNULUI, ci numai slujitorii lui Baal”. Mii de oameni din Israel nu-și plecaseră genunchiul înaintea lui Baal; ei nu trebuie să se amestece cu această bandă religioasă. Atunci când sigur nu mai rămăseseră niciunii asemănători oilor cu baaliții asemănători caprelor, au început jertfele zeului demon. Atunci urechile lui Ionadab au fiuit când au auzit că împăratul a poruncit soldaților săi: „Intrați, și ucide-i; niciunul să nu scape”. Ionadab a fost martor la căderea închinătorilor lui Baal prin sabie, a văzut

trupurile moarte aruncate, a observat aprobator distrugerea tuturor imaginilor religioase și a observat administrarea loviturii finale umilitoare care a transformat templul lui Baal într-o stație de canalizare. Astfel Ionadab a văzut Baalismul eradicat din Israel. – 2 Regi 10:18-28, Rotherham.

Întorcându-ne în vremea modernă, se poate vedea că Iehu și Ionadab nu erau ca politicienii care cer „mai multă religie”, și oamenii care se apucă de pazele religioase să mențină ordinea prezentă ca să nu se scufunde. De fapt, Iehu îl ilustrează în primul rând pe Cristos Isus, pe care Iehova l-a uns și l-a însărcinat să execute judecata împotriva religiei ipocrite. Asociați cu el sunt membrii corpului său, o rămășiță din care cei răscumpărați rămân pe pământ în trup. Această mică rămășiță fac publică proclamarea execuției care urmează să vină peste religia organizată și susținători ei la Armagedon și mii de oameni binevoitori față de Dumnezeu observă activitatea zeloasă. Ei ascultă mesajul, sunt în armonie deplină cu el, îl proclamă și avansează ca să se întâlnească cu Mai Marele Iehu, asociindu-se cu urmașii Săi în serviciul Împărăției. Într-un sens figurat, mâna lui Cristos Isus este întinsă pentru a-i ajuta pe acești oameni ai bunăvoinei să călătorească alături de organizația asemănătoare unui car a lui Dumnezeu. Pe măsură ce adevărul este declarat, oamenii sunt despărțiți ca „oi” și „capre”, la fel ca separarea făcută de Iehu a închinătorilor lui Iehova de baaliți. Atunci distrugerea Armagedonului va mătura religiozității ipocrite. Dar Ionadabii de astăzi vor supraviețui aceluși timp de necaz la fel cum în vechiul tip omul pe nume Ionadab a supraviețuit măcelului închinătorilor din Baal.

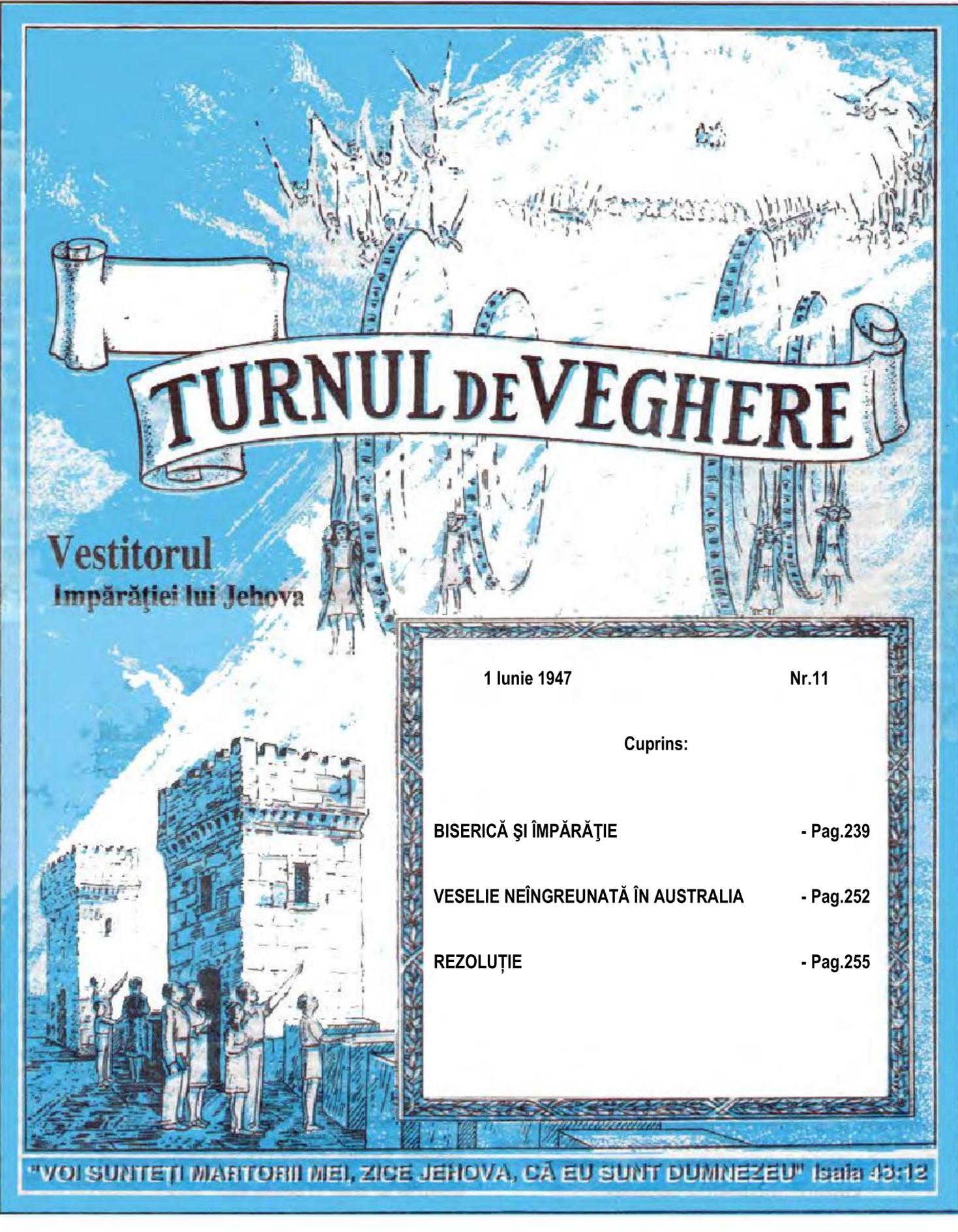
Această existență continuă a clasei Ionadab a fost prefigurată la aproximativ trei sute de ani după moartea lui Ionadab. Acesta a fost în timpul domniei regelui Ioiachim al lui Iuda. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, venise împotriva țării lui Iuda, și Recabiții nomazi, urmașii lui Ionadab, veniseră în interiorul zidurilor Ierusalimului pentru protecție. Ieremia era în oraș, predicând un avertisment pentru iudei, deoarece ei abandonaseră cuvântul Domnului și se întorseseră spre idolatriile păgânilor din împrejurimi. Atunci Domnul a poruncit lui Ieremia să pună vin înaintea Recabiților și să-i invite să bea. Ascultați răspunsul Recabiților conștiincioși: „Nu vom bea vin, fiindcă Ionadab, fiul lui Recab, strămoșul nostru, ne-a dat poruncă, zicând: Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri! Să nu construiți case și să nu semănați sămânță, să nu plantați vii și să nu le stăpâniți, ci să locuiți în corturi în toate zilele voastre, ca să trăiți multe zile pe fața pământului, pe care locuiți ca străini. Noi ascultăm deci de glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, strămoșul nostru, în tot ce ne-a poruncit și nu bem vin în toate zilele noastre, nici noi, nici soțiile noastre, nici fiii noștri, nici fiicele noastre, nu ne construim case pentru a locui în ele și nu avem nici vie, nici ogor, nici sămânță; ci am locuit în corturi, și am ascultat și făcut tot ce ne-a poruncit Ionadab, strămoșul nostru. Dar, când Nebucadrețar, regele Babilonului, a urcat împotriva țării, am zis: Veniți să intrăm în Ierusalim, din cauza armatei caldeenilor și din cauza armatei sirienilor; astfel locuim în Ierusalim”. – Ier. 35:1-11.

Aici a fost un contrast puternic. Recabiții primiseră niște porunci din partea strămoșului lor Ionadab. Acestor porunci ei au rămas credincioși. Dar iudeii primiseră legi și porunci din partea lui Iehova Dumnezeu însuși, și totuși le-au tratat ușuratic și le-au abandonat pentru căile păgânilor, în ciuda faptului că Dumnezeu a făcut pe profeții săi să se ridice mai devreme și să-i avertizeze pe oamenii care alunecau. Pentru eșecul lor de a se căi mult rău urma să vină asupra iudeilor, a profetizat Ieremia. Dar recabiților el a spus: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Pentru că ați ascultat porunca lui Ionadab, tatăl vostru, și ați păzit toate poruncile lui, și ați făcut tot ce v-a poruncit, de aceea, așa spune Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit de un bărbat care să stea întotdeauna înaintea mea”. - Ier. 35: 12-19.

Împlinirea promisiunii antitipice că Ionadab „nu va fi lipsit de un bărbat care să stea întotdeauna înaintea mea” vine asupra oamenilor binevoitori astăzi care se țin cu credincioșie de poruncile lui Iehova prin Cristos Isus „Tatăl veșnic”. Așa cum descendenții lui Ionadab au rămas fermi în mijlocul Ierusalimului religios, oamenii bunăvoinei astăzi își păstrează integritatea în mijlocul Creștinătății necredincioase, care ia în mod ipocrit numele lui Dumnezeu, dar acționează contrar poruncilor sale. Mai mult, așa cum Recabiții au refuzat să se stabilească și să acumuleze posesiuni pământești, tot așa Ionadabii de azi nu adună posesiuni și bogății pământești și nu adoptă stilul de viață al lumii pentru petreceri. Ei

așteaptă cu nerăbdare noua lume a lui Iehova pentru un loc de așezare permanentă. În acea „lume fără sfârșit”, clasa Ionadab nu va fi lipsită de un om care să stea întotdeauna înaintea lui Iehova Dumnezeu. Pentru a-și asigura acel scop glorios, ei merg acum împreună cu rămășița unsă în căile slujirii teocratice, evitând orice relație cu această lume prezentă care să-i lege și să îngreudească grav activitățile Regatului. Prin harul lui Dumnezeu, ei sunt hotărâți să-și păstreze inima dreaptă față de Dumnezeu și Cristos, să-și păstreze afecțiunile centrate pe promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu și să se miște într-un curs de acțiune convenit tovarășilor unei rămășițe unse de un zel exemplar.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

1 Iunie 1947

Nr.11

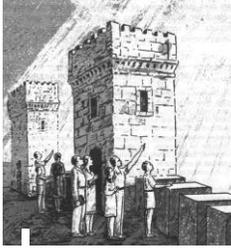
Cuprins:

BISERICĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIE - Pag.239

VESELIE NEÎNGREUNATĂ ÎN AUSTRALIA - Pag.252

REZOLUȚIE - Pag.255

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Iunie 1947

Nr. 11

BISERICĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIE

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.... El este Capul trupului, al Bisericii”. – Col. 1:13, 18.

IEHOVA Dumnezeu are o adunare de oameni, care sunt despărțiți și deosebiți de politica, comerțul și religia acestei lumi. Religioșii care vorbesc limba engleză ai creștinătății au ales pentru numirea acestei adunări a poporului lui Dumnezeu numele „biserica”. Întrucât ei pretind a fi aceasta, ei au numai propriile lor organizații religioase după aceste nume și prin aceasta au provocat multe încurcături și au adus multă ocară asupra adunării adevărate a poporului lui Iehova.

2. Toate organizațiile acestea religioase au legături strânse cu instituțiile acestei lumi și se potrivesc cu ele în multe feluri. Aceste organizații ale religiei sunt mai mult sau mai puțin independente una de alta și în învățăturile și obiceiurile lor sunt dezbinat una de alta. Și nu numai aceasta, ci prin faptul că fiecare se îndreaptă spre politică și după tacticile naționale ale diferitelor state, unde își practică religia, ele sunt dezbinat politic, deoarece urmează conducerea stăpânilor naționali. Întreaga organizație a religiei a creștinătății face impresia unei „împărății, care este dezbinată împreună”, a unei cetăți sau a unei case, care este neunită în sine. Poate fi o astfel de organizație, a cărei dezbinare lumești o condamnă la pieire, adunarea adevărată a poporului lui Dumnezeu? Nu! Prin faptul că lăsăm pe Dumnezeu să vorbească, îl auzim spunând prin apostolul Său inspirat: „Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: Eu sunt al lui Pavel! Și altul: Eu sunt al lui Apolo! nu sunteți voi oameni de lume? Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile creștinilor”. (1 Cor. 3:2-4 și 14:33, *An Amer. Trans.*). Urmează, prin urmare, că adunarea adevărată a lui Dumnezeu astăzi nu este lumească, nu este potrivită acestei lumi dezbinat, și că în ea nu este neorânduială și nici confuzie. Trebuie să fie și va fi unire și pace între ea. Ea nu va pieri dezbinat. De aceea este potrivit în acest timp critic al istoriei omenirii să constatăm din cuvântul lui Dumnezeu, care este adunarea Sa adevărată, pe care națiunea o formează și cărui guvern îi este devotată credincios.

3. Înainte de biserica adevărată creștinească, Iehova Dumnezeu a avut o biserică sau o adunare de oameni, care i-au fost devotați. Aceasta a fost națiunea iudeie. Nu este de lipsă să vorbim despre acest punct încoace și încolo. Ștefan, primul urmaș al lui Isus Cristos care a fost omorât cu pietre, a arătat înaintea tribunalului iudeu, care l-a ascultat, în mod hotărât acest fapt. El a zis: „El [Moise] este acela, care, în BISERICA izraeliților din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. (Fapte 7:35-38,

Am. Trans. Ver.). În aceste cuvinte martirul Ștefan a întrebuițat același nume *biserică* (sau *ecclesia*), care este aplicat la urmașii pe urmele lui Isus.

4. Luca, scriitorul Faptelor Apostolilor, a scris raportul despre apărarea lui Ștefan înaintea sanhedrinului iudeu. Este vădit că Luca a împrumutat cuvântul *ecclesia* din traducerea grecească Septuaginta a Scripturilor Ebraice. În această traducere grecească se începe cu aceea, căci comunitatea sau adunarea lui Israel este numită din timpul lui Moise *biserica* sau *ecclesia* lui Dumnezeu, a lui Iehova. Conform Septuagintei grecești, Moise a zis: „Când m-am suit pe munte, ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă; și Domnul mi-a dat cele două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu, și cuprinzând toate cuvintele pe care vi le spusese Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării [*ecclesia*] solemne”. (Deut. 9:9,10. *Thomson*). În întreagă cartea a cincea a lui Moise, acest nume *adunare* (sau *ecclesia*) este întrebuițat pentru numirea comunității lui Israel. Psalmistul David, care a trăit la patru sute de ani după Moise a scris: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul unei adunări [*ecclesia*]”. (Psalm. 22:22. *Thomson*). Întrucât a privit pe David însuși, el a înțeles prin aceasta că va cânta lauda lui Iehova în mijlocul comunității sau *ecclesia* izraelite. Însă cuvintele sale au fost o profetie și apostolul inspirat Pavel citează cuvintele lui David și le aplică lui Isus Cristos, când zice: „De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească frați, când zice: Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta laude în mijlocul bisericii [*ecclesia*]”. (Evr. 2:11, 12). Prin urmare, expresiunea *ecclesia* sau *biserică* este transmisă de la comunitatea izraeliților la comunitatea creștinilor.

Chemată

5. După înțelesul cel mai simplu al numelui, cuvântul *ecclesia* înseamnă o adunare care a fost citată sau chemată, fie de autoritățile adevărate, oficiale sau nu. Când în Efes religioniștii cultului răspândit în toate părțile al zeiței Diana s-au strâns împotriva lui Pavel și s-au înghesuit în teatru, aceasta a fost o adunare neoficială. „Unii strigau una, alții alta, căci adunarea [*ecclesia*] era în învălmășeală, și cei mai mulți nici nu știau pentru ce se adunaseră”. Cam după două ore a intervenit avocatul orașului, a făcut adunarea atentă la procedarea ei contrară ordinei și i-a arătat calea dreaptă zicând: „Dar dacă umblați după altceva, se va hotărî într-o adunare [*ecclesia*] legiuită. Noi, de fapt, suntem în primejdie să fim învinuiți de răscoală pentru cele întâmplate astăzi, căci n-avem nici un temei ca să putem îndreptăți zarva aceasta”. „După aceste cuvinte, a dat drumul adunării [*ecclesia*]”. În acest caz răzvrățiții, care veniseră din locuințele și prăvăliile lor, s-au întors acolo până la adunarea următoare, ordinară sau extraordinară. – Fapte 19:29-41.

6. În mod deosebit a fost potrivit a vorbi de comunitatea izraelită a zilelor lui Moise ca despre o *ecclesie* sau adunare chemată. La rugul arzător, la muntele Horeb, Iehova a zis lui Moise: „Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel. (Ex. 3:10). Prin Moise a zis Iehova Dumnezeu Faraonului din Egipt: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea”. (Ex. 5:1). Când Izraeliții scăpați din Egipt au ajuns la urmă la muntele Sinai în Arabia, Iehova le-a zis prin Moise: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu: Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. – Ex. 19:3-6.

7. În mod evident, comunitatea izraelită a fost chemată prin puterea cea mai înaltă, prin Iehova Dumnezeu, în mod oficial, din Egiptul păgân. Așa au fost ei, prin faptul că Dumnezeu i-a eliberat într-un mod special, minunat, adunarea sau ecclesia Sa chemată. Prin acțiunea lui Iehova ei au fost deosebiți de fapt de către întreaga lume, din care Egiptul era numai o parte stăpânitoare. Acestei biserici sau ecclesia, Iehova Dumnezeu i-a dat speranța să fie o împărăție de preoți pentru El, dacă îi vor fi devotați, credincioși și îi vor aduce închinare. Cam cu 430 de ani mai înainte, El a chemat pe străbunul lor Avraam din Ur, în Haldeea, pentru ca să meargă în țara făgăduinței, unde i-a condus acum pe ei. Dumnezeu a promis că, în fiul lui Avraam, Isaac, va face pe sămânța sau pe urmașii lui Avraam o mulțime mare de „adunări de noroad”. Deci când Isaac a binecuvântat pe fiul său Iacob, a zis: „Dumnezeu cel Atotputernic să te binecuvânteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o adunare de noroad!” (Gen. 28:3, nota margin.). Acum, izraeliții au fost aici într-adevăr o adunare de mai multe milioane; și ei au fost chemați din Egipt spre a fi comunitatea lui Dumnezeu, a lui Iehova. De asemenea, ei au fost urmașii patriarhului Avraam, care a fost chemat din Ur spre a fi pe viitor despărțiți de Haldeea și de restul lumii. Prin urmare, expresia *ecclesia* s-a potrivit literalmente la ei.

8. Între timp, la Rusaliile anului 33 d.Cr., națiunea izraelită a încetat a fi adunare, biserica sau ecclesia lui Iehova. Cine a trebuit să fie de atunci încolo biserica Sa, Dumnezeu a făcut cunoscut prin turnarea spiritului Său sfânt, în împlinirea profeției Sale din Ioel 2:28, 29. Cu excepția unei rămășițe temătoare de Dumnezeu, a cărei membri consacrați lui Dumnezeu, au pășit pe urmele lui Isus Cristos, a Fiului lui Dumnezeu, națiunea iudee a fost lepădată, și rămășița credincioasă, care a crezut profețiile lui Dumnezeu, a devenit începutul mic ,original, al bisericii sau ecclesiei Sale unse. Profeția lui Ioel 2:28-32 a spus clar că spiritul lui Dumnezeu nu va fi turnat numai peste trupul iudeu, ci peste toți care vor chema numele lui Iehova, prin Cristosul Său. Prin urmare, bisericii sau ecclesiei lui Dumnezeu i s-a profetizat, că ea nu se va compune numai din foștii iudei, ci și din foștii păgâni sau dintre cei din națiuni. (Fapte 2:16-21). De atunci încoace, iudeii și păgânii, care au crezut în Iehova și în Christosul Său, au trebuit uniți într-o singură adunare, a bisericii sau a ecclesiei.

9. Comunitatea izraelită a timpului vechi a fost chemată din Egipt, pentru că ei au fost urmașii lui Avraam, care și el a fost chemat din Haldeea. În mod asemănător, aceia dintre iudei și creștini care cred în Iehova și pășesc pe urmele lui Cristos, sunt chemați din lumea aceasta. Atât Chaldeea cât și Egiptul prefigurează această lume, din care sunt chemați; și pe baza credinței lor în Iehova Dumnezeu și în Christosul Său, ei sunt în înțeles spiritual urmașii lui Avraam. „Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. (Gal. 3:7,8). Rămășița credincioasă iudee a fost chemată din națiunea iudee lepădată, pe când păgânii credincioși, dintre celelalte națiuni ale lumii. Din toți aceștia împreună, dintre iudei și păgâni, s-a născut poporul pentru numele lui Dumnezeu. Iacov, un credincios dintre iudei, a dat înaintea consiliului creștinilor din Ierusalim o interpretare inspirată a acestei chestiuni,când a zis: „Simon [Petru] a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor”. (Fapte 15:14-17). Prin aceasta ei devin într-adevăr o ceată chemată.

10. Această adunare, comunitate sau ecclesie, este acum biserica lui Dumnezeu; și Sfânta Scriptură îi dă numele acesta și așa i se adresează. Este adevărat că Isus Cristos a numit-o biserica Sa, când a zis apostolului Petru: „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi *Biserica*

Mea”. (Mat. 16:18). Mai departe scrie Pavel în Romani 16:16 către creștinii romani: „Toate Bisericile lui Cristos vă trimit sănătate”. Mai departe este vorba despre biserică ca despre trupul lui Cristos: „El este Capul trupului, al Bisericii”. El[Dumnezeu] I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii”. (Col. 1:18, 24; Efes. 1:22, 23). Cu toate acestea, Isus însuși este o parte a acestei biserici, adunări sau ecclesii, pentru că El este membrul de căpetenie al ei; întreaga comunitate însă este adunarea lui Iehova. Iudeii poate că n-ar fi avut atâta în contra la aceea, că o persoană ca Isus să aibă El însuși o biserică sau adunare, dacă ar fi putut să ridice mai departe pretențiunea de a fi biserică sau ecclesia lui Iehova. Poziția lor unică și exclusivă s-a bazat pe aceea de a fi adunarea lui Dumnezeu. Deci când urmașii lui Isus au venit și au reclamat această poziție de favoare pentru ei înșiși, aceasta de fapt a trezit gelozia iudeilor naturali. Iehova le-a profetizat aceasta într-o înștiințare. Pavel scrie: „Dar întreb iarăși: N-a știut Israel lucrul acesta? Ba da; căci Moise, cel dintâi, zice: „Vă voi întărâta la pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi ațâța mânia printr-un neam fără pricepere”. – Rom. 10:19.20.

11. De repetate ori comunitatea creștină este arătată ca „biserică lui Dumnezeu” și i se adresează ca acesteia. De exemplu apostolul își începe întâia sa epistolă către Corinteni adresându-i-se: „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Cristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către biserică lui Dumnezeu, care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Cristos Isus, chemați să fie sfinți”; și a doua epistolă a sa o începe cu aceeași adresă. El scrie comunității din Galatia și spune: „Ați auzit în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserică lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea”. (Gal. 1:13). Așa arată el că acei care au practicat religia iudeilor sau iudaismul, n-au fost biserică lui Dumnezeu, a lui Iehova. Arătând că Dumnezeu și-a întemeiat acum biserică sub Cristos Isus, ca și Cap, a scris tesalonicenilor: „Căci fraților, voi ați călcat pe urmele Bisericilor lui Dumnezeu care sunt în Cristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele, pe care le-au suferit ele din partea iudeilor. Iudeii aceștia, care au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu”. (1Tes. 2:14, 15:2 Tes 1:4). Pavel a dat mai departe fraților bătrâni ai adunării din Efes sfatul: „Pașteți biserică lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele propriului Său Fiu”. (Fapte 20:28, *The Emphatic Diaglott*). Națiunea iudeilor a refuzat încăpățânat să se lase răscumpărată prin sângele Fiului propriu al lui Dumnezeu, spre a deveni biserică Sa, nou câștigată.

Multe comunități, dar numai o singură biserică

12. Observați expresia „adunările” sau „bisericele lui Dumnezeu”. Aceasta nu arată existența multor denominațiuni, secte și comunități ale cultului, care toate ar fi recunoscute de Dumnezeu ca organizațiunea Sa teocratică. Cu privire la timpul apostolului, citim despre „adunării” sau „biserice din Galatia”, de „biserice din Asia”, de „biserice din Macedonia”, de „biserice din Iudeea”, de „biserică din Laodicea”, de „biserică Tesalonicenilor” și de biserice corespunzătoare din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Ierusalim. Nimeni, care citește cu inteligență scrierile inspirate ale ucenicilor lui Isus, nu va cugeta nici o clipă că aceste expresii au arătat biserice naționale, dintre care fiecare are o organizațiune independentă, mărturisirea sa proprie de credință deosebită și diferite ritualuri, obiceiuri și instituțiunea sa proprie, cum există acestea astăzi în creștinătate.

13. Noi provocăm pe oricare religionist să dovedească, că acele biserice de mai demult în diferitele națiuni au urmat pe ceva erou politic, care s-a sculat și a preluat frânele guvernului sau că

au combătut și au atacat alți creștini, care de asemenea au urmat un erou politic al națiunii lor, așa încât bisericile Asiei să fi luptat în contra bisericilor Macedoniei și biserica din Roma în contra bisericilor din Iudeea. Cine ar putea să dovedească că în anul 70 d.Cr., când prințul roman Titus, fiul împăratului Vespasian, și-a condus armatele împotriva Ierusalimului ca să-l nimicească, biserica din Roma a urmat tactica politică și imperială a Romei și a luptat împreună cu Titus împotriva bisericii din Ierusalim? Mai departe, invers, că biserica din Ierusalim s-a unit cu iudeii care s-au opus și a luptat împotriva bisericii din Roma? Istoria arată contrariul și anume: că creștinii din Ierusalim au urmat sfatul lui Isus: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el”. – Luca 21:20,21.

14. În zilele apostolilor, bisericile n-au fost dezbinat și nu s-au combătut una pe alta, conform politicii națiunilor acestei lumi; și n-au existat biserici naționale. Dacă apostolul Pavel a muștrat pe creștini că s-au lăsat dezbrăcați prin aceea, că au urmat pe diferiți servi distinși în biserică, de exemplu pe el însuși sau pe Petru, Chifa sau Apolo, cu cât mai mult trebuie muștrat când creștinii caută să urmeze conducători naționali politici și stindarde politice, care nu sunt de la Dumnezeu și Cristos, ci din lumea aceasta? N-a scris ucenicul Iacov: „De unde vin luptele și certurile între voi?” Și el a răspuns: „Ucideți, pizmuțiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. (Iac. 4:1-4). Dacă oamenii sinceri cercetează fără frică faptele, vor afla că primul și al doilea război mondial se datorează de-a dreptul acestei preacurvii spirituale a creștinătății și a sutelor ei de organizațiuni ale religiei, care poartă numele „biserica lui Cristos”. Ei sunt, prin urmare, dovediți că sunt dușmanii lui Dumnezeu și nu biserica lui Dumnezeu, care stă sub Cristos.

15. Numele amintite mai sus arată numai că unde s-au aflat diferitele biserici sau comunități. Totuși, aceeași corporațiune conducătoare a apostolilor lui Isus și împuterniciții ei împreună cu ea, au servit tuturor bisericilor acestora, fie că s-au aflat în Asia, în Europa sau Africa, și ea a proclamat aceleași instrucțiuni de organizare pentru ele toate. Așa au dus de exemplu Pavel, Barnaba și Sila ordinele conferinței din Ierusalim bisericilor din alte provincii ale imperiului roman. „El a străbătut Siria și Cilicia, întărind Bisericile”. „Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi”. – Fapte 15:22-41; 16:4,5.

16. Prima biserică a creștinilor, despre care știm, este „biserica din Ierusalim”. Prin activitatea pe care a desfășurat-o membrii ei chiar și în prigonire, au fost întemeiate alte biserici sau adunări în alte orașe sau provincii. (Fapte 8:1; 9:31; 11:22). După ce apostolul Petru a dus evanghelia împărăției lui Dumnezeu primului păgân care a trebuit convertit, căpitanului italian Corneliu, au fost întemeiate și biserici între păgâni. După aceea, citim despre „bisericile națiunilor”. Pavel în mod deosebit a purtat răspunderea pentru întemeierea multora de acestea, pentru că el a fost în mod distins apostolul națiunilor. (Rom. 16:4; 11:13). Dar fie că ele s-au compus exclusiv dintre iudei, exclusiv dintre păgâni sau dintre oameni de diferite naționalități, totuși ele au fost în pace și armonie una cu alta și n-au fost asemănătoare acestei lumi a politicii, a comerțului și a religiunii demonilor. Toate adunările s-au compus din persoane, care au fost consacrate lui Dumnezeu și prin spiritul Său, care s-a odihnit asupra lor, au fost sfințite și, prin urmare, au fost „bisericile sfinților”, despre care zice Pavel: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților”. (1 Cor. 14:33). Deși

despărțiți trupește, prin spațiu sau distanță, în multe adunări locale, totuși membrii lor formează toți împreună singura biserică a lui Dumnezeu, pentru că ascultă de poruncile Sale prin organizațiunea Sa teocratică și toți au un singur cap hotărât de Dumnezeu: Cristos Isus.

17. Originea lor naturală nu este înregistrată în registrele de naștere din Ierusalim sau în alte orașe ale fostei țări sfinte Palestina, ci întrucât ei sunt „creaturi noi” în Cristos nașterea lor se datorează lui Dumnezeu din cer. De către El au fost născuți ei prin cuvântul Său și spiritul Său sfânt ca și copiii spirituali ai Săi; și Isus Cristos, primul Fiu născut al lui Dumnezeu, este fratele lor spiritual, care nu se rușinează să-i numească frați. Cu El sunt ei invitați la cea mai înaltă poziție în organizațiunea universală a lui Dumnezeu, la împărăția cerească, la poziția întâiului născut al lui Dumnezeu. Prin urmare, ei au venit la aceea ce apostolul numește „biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri”. (Evr. 12:23). Isus Cristos, Capul lor, aduce lui Iehova Dumnezeu în mijlocul lor cântare de laudă, prin aceea că luminează continuu pe urmașii pe urmele Sale despre virtuțile și scopurile lui Dumnezeu, cum sunt descoperite prin cuvântul scris al lui Dumnezeu. (Evr. 2:12). Această biserică a fost clădită de la Rusaliile anului 33 d.Cr. prin Isus Cristos, și ea va număra în cele din urmă sub El ca și Cap, când va fi deplină, 144.000 de membri. – Apoc. 7:4-8; 14:1, 3.

Strămutați într-o împărăție

18. Către „sfinții și frații credincioși în Cristos, care sunt în Colose”, ca o adunare reprezentând întreagă biserica lui Dumnezeu”, a scris apostolul Pavel: „Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care aveam răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel dintâi născut din toată zidirea”. (Col. 1:2, 12-25). Această izbăvire și strămutare a membrilor bisericii adevărate a lui Dumnezeu, a lui Iehova, are loc în timp ce ei trăiesc în mijlocul acestei lumi. Prin urmare, ei sunt în lume, dar nu sunt din ea, cum a fost cazul cu Cristos Isus. (Ioan 8:23, 17:14, 16). Întunericul din care au fost salvați, este întunericul acestei lumi, și el se datorează stăpânirii nevăzute a acestei lumi prin dumnezeul ei Satan Diavolul, „mai marele demonilor”. Pentru ca urmașii lui Isus să-și păstreze starea de izbăvire sau de libertate în Cristos, trebuie să lupte în contra influențelor acestor spirite-demoni, care stăpânesc lumea și o țin în întunericul neștiinței și sub mânia divină. Pe drept este adresată următoarea poruncă către biserica lui Dumnezeu: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efes. 6:11, 12, *margin*). Numai dacă fac aceasta pot ținea „moștenirea sfinților în lumină”.

19. Înseamnă strămutarea membrilor bisericii lui Dumnezeu în împărăția Fiului Său iubit, că Isus Cristos a început să guverneze în cer de la Rusaliile anului 33 d.Chr., când a turnat spiritul sfânt de la Tatăl peste primii membrii ai bisericii Sale? Nu, nu în înțelesul că împărăția lui Dumnezeu guvernată de Cristos și domnia de o mie de ani sau mileniul lui Cristos s-ar fi început atunci.

20. În parabole, Isus a ilustrat cum merge într-o țară departe, da, în ceruri chiar, pentru ca să primească o împărăție. Dar după ce o va primi va trece „multă vreme” până când se va întoarce și-și va începe împărăția în ținutul Său. (Mat. 25:14-19; Luca 19:12-15; Marcu 13:34-36). Afară de aceasta, Isus a descris semnele care vor arăta întoarcerea Sa ca rege, și aceste semne nu s-au arătat

în mod vizibil, nici la Rusalii și nici după aceea, în ceva timp înainte de 1914 d.Cr. De aceea, ni se impune concluzia: În timp ce Isus, după cum a spus Petru, a stat la Rusalii la dreapta lui Dumnezeu, după ce a fost făcut Domn și Cristos, El nu și-a început atunci activ puterea împărăției Sale, ci a așteptat timpul viitor al lui Dumnezeu, când a trebuit să facă aceasta. (Mat. 24:3-25, 41: Evr. 10:12, 13). Dacă Cristos Isus domnește o mie de ani, atunci cei 144.000 de membrii credincioși ai „trupului” bisericii Sale vor domni cu El, cum explică aceasta Sfânta Scriptură în mod hotărât. La Rusalii însă, nu s-au arătat decât primii membri ai săi, cam 3000, și ei încă nu se dovediseră ca probați pe deplin și ca încercați pentru un loc cu El pe tronul Său ceresc. Întrucât Isus nu și-a început domnia la Rusalii, strămutarea urmașilor Săi pe urmele Sale în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu, n-ar putea însemna că ei au trebuit să guverneze pe pământ de la Rusalii și nici că ei ar fi guvernat ca regi pe pământ.

21. Unor persoane, care s-au năzuit după ceva asemănător unei domnii de regi în biserică, apostolul le-a zis: „Voi corintenilor aveți deja ce doriți în inima voastră, nu-i așa? Voi aveți deja fericirea bogată a cerului! Voi ați ajuns în împărăția voastră fără noi! Într-adevăr doresc ca voi să fiți intrat în împărăția voastră pentru ca să putem împărăți cu voi” (1 Cor. 4:8, *Moffatt; An Amer. Trans.*) Urmările rele ale unei astfel de domnii de înlocuire prin persoane, care pretind a fi creștini, se arată în istoria ierarhiei sistemului de religie romano-catolică din timpul Papei Leon I din secolul al cincilea. Atât Papa, cât și episcopii și arhiepiscopii săi șed pe tronuri; ei poartă tiara și pretind a domni în numele lui Cristos; dar aceasta a fost tot timpul contrariul unei domnii în care Satan Diavolul este legat și creștinătatea precum și restul pământului se bucură de o mie de ani de liniște netulburată. Modul de procedare al Ierarhiei cu împăratul Wilhelm și împăratul Franz Joseph în primul război mondial și cu Mussolini, fascistul, și cu nazistul Hitler în legătură cu al doilea război mondial, este mai departe prea cu nume rău decât ca să trebuiască să fie comentate aici. Nici un creștin adevărat în biserica lui Dumnezeu nu ar vrea să aibă parte la această domnie lumească preacurvară cu astfel de religioniști și să preia responsabilitățile pentru urmările dezonoratoare de Dumnezeu.

22. A fi strămutat în împărăția Fiului iubirii lui Dumnezeu trebuie să însemneze, prin urmare, că cineva își îndreaptă credințioșia de supus, în loc de lumea aceasta a întunericului, de acum încolo spre Fiul lui Dumnezeu ca Moștenitorul Său uns al împărăției. Înseamnă că cel strămutat astfel nu se mai află în întuneric despre întrebarea, cine sunt „stăpânirile cele mai înalte”, cărora trebuie să-i fie supus orice suflet. După Sfânta Scriptură, stăpânirile cele mai înalte sunt Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt, și Isus Cristos, cel înălțat la dreapta Sa. (Rom. 13:1) Prin urmare, cel strămutat în felul acesta recunoaște pe Fiul credincios al lui Dumnezeu ca Rege și îi dă ascultare deplină. În cazul în care se naște un conflict între regii acestei lumi și Fiul iubit al lui Dumnezeu, urmașii lui Isus îi dau ascultare fără compromis Regelui mai înalt, aceluia care se află la dreapta lui Dumnezeu. Ei urmează cuvintele lui Petru: „Temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” – 1 Pet. 2:17.

23. Aceasta poate că va atrage suferințele din partea lumii și a stăpânitorilor ei, după cum arată aceasta apostolul Petru; totuși trebuie să ne arătăm neprihănirea față de împărăția condusă de Cristos Isus cu toate suferințele acestea. Din cauza aceasta a îndurat apostolul Pavel suferințe, mai ales din partea religioniștilor invidioși, care au voit să-l aducă în conflict cu autoritățile politice, prin faptul că au zis despre Pavel și însoțitorii săi: „Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici... Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Isus”. (Fapte 17:5-8). În mod asemănător apostolul Ioan, care a ajuns ca exilat pe insula Patmos, de acolo spune despre sine însuși: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și

la răbdarea în Isus Cristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Cristos”. – Apoc. 1:9.

24. În ciuda tuturor, credincioșii nu vor tăgădui pe Cristos Regele; pentru că ei îi rămân devotați nezdruccinat, El este Regele lor, și astfel ei sunt în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu. Aceasta nu cuprinde în sine, că noi trebuie să avem o atitudine răzvrăitoare față de această lume, nici nu ne îndeamnă la ceva fel de fapte revoluționare împotriva regilor și stăpânilor acestei lumi. Însemnează simplu, că noi nu ne interesăm pentru politica și afacerile guvernului acestei organizațiuni pământești sau nu luăm parte la ele. Noi umblăm de fapt nu după o stăpânire pământească, nu după o împărăție pământească. Când Isus cel înviat și-a trimis servi în toată lumea, ca să facă ucenici din toate națiunile, atunci Isus nu s-a mai aflat în lumea aceasta și nu a aparținut ei, ci a fost pe cale să se înalțe în cer, la dreapta Tatălui Său. Prin urmare, ucenicii Săi credincioși, membrii bisericii lui Dumnezeu, n-au putut fi învinuiți în mod rațional că ei au căutat ca în locul stăpânilor de pe pământ să facă pe un om ca rege sau domnitor. Ca ucenici credincioși ,noi tăgăduim cu putere, că Isus a lăsat în urma Sa sau a hotărât pe vreun om ca să domnească ca locțiitorul ceresului Cristos Isus pe pământ. O astfel de slujbă de locțiitor este de-a dreptul antichristă și a dus la dificultăți fără sfârșit între statul politic și sistemele religioase. A avut ca urmare un șir neîntrerupt de comploturi religioase-politice, care au dus la războaie ucigașe, sângeroase. Membrii bisericii adevărate a lui Dumnezeu se țin de propovăduirea de pe munte a lui Isus, în care le este poruncit: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” – Mat. 6:33.

O deosebire

25. Privit din punctul de vedere al Bibliei, există o deosebire între biserică și împărăție. Există mai multe biserici; toate acestea formează firește singura biserică a lui Dumnezeu; dar fiecare din aceste biserici locale sau provinciale nu este o împărăție pentru sine ,cu regele ei local. Există numai o singură împărăție pe care o pot căuta toate bisericile locale și despre aceasta a zis Isus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția”. (Luca 12:31, 32) Biserica văzută, cu multele sale adunări locale, n-ar fi putut fi în nici un timp al creșterii și dezvoltării sale întregă împărăția lui Dumnezeu, ci a trebuit să crească până când numărul ei de 144.000 de membri credincioși și încercați este complet. Ea a existat deja în decurs de nouăsprezece sute de ani, dar în fiecare timp a trăit numai o parte a tuturor membrilor ei pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu, guvernată prin Cristos a început însă să-și exercite puterea activă numai în anul 1914 d. Chr., când în împlinirea profeției, a fost născut noul guvern în cer. Biserica văzută de pe pământ va avea peste puțin timp un sfârșit, când rămășița ei de astăzi va fi părăsit scena pământească și va fi avut parte de o înviere din morți la viață cerească, pe când, despre împărăția lui Cristos, este spus că „Împărăția nu va avea sfârșit”. (Luca 1:33). De când s-a instituit serbarea cinei de amintire, în biserică s-a băut în decursul multor sute de ani vinul cinei de amintire și s-a mâncat pâinea; dar Isus Cristos a promis că va bea vinul cu biserică Sa în împărăția Tatălui Său, „nou”, în împărăția lui Dumnezeu, deci mai întâi, „nou”, în timpul după 1914 d.Cr. – Mat. 26:29; Luca 22:17, 18; Marcu 14:25.

26. Un alt fapt care arată că creștinii au fost mutați în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu este împrejurarea că ei sunt numiți „fiii împărăției”. În nici un text nu se vorbește despre ei ca despre copiii bisericii, cum numesc anumiți preoți pe membrii turmelor lor religioase.

Într-o notă marginală a Bibliei romano-catolice Douay găsim explicația, că femeia descrisă în Apocalips 12:1,2,17, reprezintă biserica lui Dumnezeu. Acolo stă scris: „O femeie. Biserica lui Dumnezeu. Ca aluzie se poate referi și la femeia noastră iubită. Biserica este îmbrăcată în soare, adică în Cristos. Ea are sub picioarele sale luna, adică lucrurile schimbătoare ale lumii; și cele douăsprezece stele cu care este încoronată, sunt cei doisprezece apostoli; ea este în durerile nașterii, pentru că își naște copiii și pe Cristos în ei, în mijlocul necazurilor și persecuțiilor”. În acest caz „rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Cristos” ar fi copiii bisericii, și ca aluzie, ceilalți copii pe care i-a născut Maria, mama lui Isus, după întâiul ei născut pe pământ. – Mat. 13:54-56; Ioan 7:1-5; Luca 2:5-7.

27. Isus Cristos nu este însă odrasla sau copilul bisericii lui Dumnezeu, ci este Acela pe care Dumnezeu Îl întreabă ca să clădească biserica pe El însuși, pe „stânca”, pe Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu. Din acest motiv „femeia” care naște copilul de partea bărbătească, adică pe Cristos Isus, în calitate de Sa ca Rege domnitor, nu poate fi biserica, „mireasa” fecioară a lui Cristos. Ea trebuie să fie „femeia” simbolică a lui Iehova Dumnezeu, adică organizațiunea Sa cerească, universală, numită „Sion”, aceeași „femeie”, despre care Dumnezeu a zis șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. – Gen. 3:15.

28. În conformitate cu această explicație scripturală a lucrurilor, cuvântul lui Dumnezeu nu amintește nicăieri copii ai bisericii, ci în Isaia 54:5, 6, 13 sunt amintiți copiii „femeii” Sale sau ai organizațiunii Sale universale din cer: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Iehova este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeu întregului pământ.... căci Iehova te cheamă... ca pe o femeie... Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi”(Am. Stan. Ver.). Pe baza aceasta zice apostolul către „bisericele Galatiei”: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode”. – Gal. 4:26, 31; 1 Cor. 16:1.

„Fii împărăției”

29. Până la moartea și la învierea lui Isus, membrii națiunii lui Israel, ai bisericii, care a fost un chip preumbritor, au fost priviți ca „fiii împărăției” și au fost mulți așa. Acest fapt reiese din cuvintele pe care le-a rostit Isus cu ocazia când un căpitan roman, un păgân, l-a rugat să vindece de la depărtare pe servitorul său bolnav, care este acasă, întocmai cum era obișnuit acest căpitan să ordoneze soldaților supuși lui din depărtare. „Când a auzit Isus aceste vorbe, s-a mirat și a zis celor ce veneau după El [adică izraeliților]: Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”.

30. În aceste cuvinte din Matei 8:5-12, Isus a accentuat faptul că se cere credință pentru a intra în împărăția cerurilor, și că izraeliților naturali le lipsește o astfel de credință. Ei au fost urmașii naturali ai lui Avraam, Isaac și Iacov, căroră li se dădură promisiunile legământului despre sămânța în care într-o zi vor fi binecuvântate toate semințiile pământului, sămânța care este Cristos Regele. Avraam, Isaac și Iacob arată la împărăția cerului, adică la împărăția lui Dumnezeu, și Avraam a reprezentat într-adevăr profetic pe Iehova, pe Tatăl seminției, în timp ce fiul său iubit Isaac a fost chip al seminției, a singurului Fiul născut al lui Dumnezeu, adică Isus Cristos. Ca nepotul lui Avraam, Iacob a ilustrat pe cei 144.000 de consorți ai lui Isus Cristos în împărăție.

Avraam, Isaac și Iacov, au fost pentru împărăția cerului, și toți trei au ținut legea teocratică, pe cât le-a fost dată.

31. Urmașii lor naturali, izraeliții, au putut aștepta ca primii binecuvântarea care a trebuit să vină prin sămânță, Cristosul; și aceasta a însemnat că ei au fost cei dintâi care au fost socotiți pentru privilegiile împărăției. Aceasta le-a spus-o apostolul Petru la puțin timp după Rusaliile anului 33 d.Cr.: „De asemenea toți prorocii, de la Samuel și ceilalți, care au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea. Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul Său Isus, L-a trimis MAI ÎNTÂI vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale”. – Fapte 3:24-26.

32. Deoarece izraeliții naturali, din cauza originii lor naturale de la Avraam, Isaac și Iacov și pentru că profeții lui Dumnezeu ,cu declarațiile lui Dumnezeu au fost trimiși direct la ei cu profeții, au fost considerați direct pentru privilegiile împărăției, ei au format firește, cu anumite condiții, „fiii împărăției”. Pe muntele Sinai, Dumnezeu a zis națiunii lor, că dacă va ține legământul Său, îi va face o împărăție de preoți; prin urmare, chestiunea asta a depins de credința și ascultarea lor. Ei n-au putut fi născuți înăuntru în împărăție, din cauza legăturii trupești, adică ei n-au ajuns simplu prin nașterea lor în împărăție, pentru că au fost născuți ca urmași trupești ai lui Avraam, Isaac și Iacov, ci au trebuit să exercite credința pe care a avut-o Avraam cu privire la împărăția viitoare a lui Dumnezeu. Originea trupească nu este hotărâtoare pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu în cer. Isus a explicat aceasta lui Nicodim prin cuvintele: „Dacă un om nu se naște din nou [sau de sus], nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”... Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. (Ioan 3:3, 5, 6). Isus n-a vorbit aici numai de calitatea de membru a bisericii, în timp ce cineva este încă în trup, ci de intrarea adevărată în împărăția nevăzută, cerească sau spirituală, în prezența lui Dumnezeu. Prin urmare, aceia care intră în împărăție trebuie să fie născuți mai întâi de mai marele Avraam, de Iehova Dumnezeu, prin spiritul Său și prin aceasta să devină copiii Săi spirituali. După aceea, în învierea din morți, vor intra într-adevăr ca membri ai împărăției, în împărăția cerească. În acest scop, ei trebuie să arate mai întâi credință în cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este reprezentat prin apă.

33. Cu excepția unei mici rămășițe credincioase, izraeliții nu au avut credința cum a posedat-o acel căpitan păgân. De aceea a zis Isus că ei vor fi aruncați în întunericul din afară, lumesc, chiar și dacă au fost socotiți mult timp pentru împărăția lui Dumnezeu, ca „fiii împărăției”. Pe de altă parte, mulți neiuzei, care înainte de aceea nu au avut ocaziile împărăției, au trebuit să audă vestea împărăției și în credință să vină ,de la un capăt al pământului la celălalt, și să intre în binecuvântările și privilegiile împărăției, care sunt simbolizate prin Avraam, Isaac și Iacov. Ei trebuie să șadă la masa împărăției, să se înviioreze împreună cu perechea chipului lui Avraam, Isaac și Iacov în împărăție, la ospăț, adică cu Iehova, Cristos Isus și biserica Sa. Majoritatea iudeilor necredincioși, neascultători, nu vor putea intra în toate acestea, dar le vor vedea cu ochii naturali. Ei vor fi umpluți de gelozie din cauza favorii lui Avraam, care este dată păgânilor, și în invidie și amărăciune vor scrâșni cu dinții în contra lor și vor plânge, pentru că stau în afară de favoarea lui Dumnezeu, adică sub mânia Sa, în întunericul din afară al lumii. Și cum au plâns ei la distrugerea orașului celebru, sfânt, Ierusalim, în anul 70 d.Cr.! Privilegiul lor, ocazia lor, de a fi în urma originii lor, „fiii împărăției”, trecuse. Ucenicii lui Isus au întrebat după învierea Sa: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”. Că El n-a făcut

aceasta, a dovedit că națiunea Israelului natural n-a mai fost „biserica lui Dumnezeu” sau ceata „fiilor împărăției”. – Fapte 1:6.

34. Isus și-a mărginit serviciul direct și exclusiv la „oile pierdute ale casei lui Israel” din Palestina; El a mâncat și a băut numai cu ei și i-a învățat pe ulițele lor. Aceasta nu a însemnat că ei, din cauza originii lor naturale de la Avraam, Isaac și Iacov vor fi și pe mai departe atât de exclusiv favorizați. Dacă nu vor arăta credință în Cristos Isus ca sămânța lui Avraam, atunci poarta împărăției va fi închisă înaintea ochilor lor, și privilegiul de a aparține la „fiii împărăției” va fi deschisă și oferită națiunilor păgâne. Despre acest timp și situație a zis Isus: „ Atunci veți începe să ziceți: Noi am mâncat și am băut în fața Ta, și în ulițele noastre ai învățat pe norod. Și El va răspunde: Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii. Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți prorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi, și vor șede la masă în Împărăția lui Dumnezeu. Și iată că sunt unii din cei de pe urmă, care vor fi cei dintâi, și sunt unii din cei dintâi, care vor fi cei de pe urmă”. – Luca 13:25-30.

35. Până în anul 36 d.Cr., când Petru a vizitat pe sutașul păgân Corneliu, iudeii naturali au fost cei dintâi care au fost socotiți pentru privilegiile împărăției; dar atunci au pășit pe planul întâi păgânii, care au fost cei de pe urmă, ca să ocupe locul majorității iudeie necredincioasă, neascultătoare. Isus a anunțat aceasta ca un avertisment când a zis religioșilor iudei: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam [națiunii noi și sfinte a lui Dumnezeu], care va aduce roadele cuvenite”. – Mat. 21:43.

36. Acești păgâni au venit de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi, de oriunde s-a propovăduit evanghelia împărăției. Ei au ajuns în favoarea mai marelui Avraam, a lui Iehova, a lui Dumnezeu ,a Regelui veșniciei și în favoarea mai marelui Isaac, a lui Isus Cristos, a Regelui uns, și au mâncat cu membrii rămășiței iudeie, care au devenit creștini și au fost reprezentați prin Iacov și proroci. Până în acest an, 1947, au văzut aceasta iudeii naturali întâmplându-se, în timp ce ei au stat afară, în întuneric lumesc. Ei au văzut cum cei credincioși, iudei și păgâni, au fost salvați din întuneric și au fost strămutați în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu. Și astăzi membrii rămășiței creștine a martorilor lui Iehova sunt aceia și nu izraeliții naturali sau creștinătatea, care propovăduiesc evanghelia aceasta a împărăției pe întreg pământul tuturor națiunilor spre mărturie, cum a prezis Isus cu privire la sfârșitul lumii. (Mat. 24:14). De aceea scrășnește, atât iudaismul natural ,cât și creștinătatea cu dinții împotriva martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor de bine de aceeași credință. În același timp ei sunt făcuți să plângă cu amar despre toată nenorocirea care vine peste această lume întunecată, în timp ce ea se apropie de sfârșitul ei mizerabil. Mai ales, prin lucrarea lor a mărturiei stăruitoare, energică, de la anul 1919 d.Cr., martorii lui Iehova au prezentat oamenilor înaintea ochilor faptele privitoare la împărăția lui Dumnezeu, care sunt simbolizate prin tabloul preumbritor al lui Avraam, Isaac, Iacov și toți prorocii. Și cele întâmplante arată că iudaismul natural și creștinătatea, care au crezut că ei sunt siguri de împărăția lui Dumnezeu, au fost lepădați și aruncați afară.

Împărăția trebuie încă dobândită

37. Clasa copiilor adevărați și statornici ai împărăției și-a luat, prin urmare, începutul când Isus Cristos a propovăduit vestea împărăției lui Dumnezeu. În parabola despre grâu și neghină, Isus o aseamănă cu semănarea grâului. Pentru explicarea parabolei a zis: „Cel ce seamănă sămânța

bună, este Fiul omului, Țarina, este lumea, sămânța bună sunt copiii împărăției”. Descriind Isus o imitație a „copiilor împărăției”, a adăugat: „Neghina, sunt fii celui rău. Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul este sfârșitul lumii. Fiul omului va trimite pe îngeri Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărâdelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Cu privire la privilegiile noastre, în prezenta „vreme a sfârșitului” sau a secerișului, Isus a zis după aceea: „Atunci cei drekți, vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor”. – Mat. 13:37-43.

38. Dacă sămânța bună sau copiii împărăției sunt sădiți în toate părțile țarinei sau ale lumii, aceasta nu înseamnă o convertire a lumii și o extindere a împărăției lui Dumnezeu peste întreg pământul, în concurență răzvrătitoare cu împărățiile acestei lumi. Nu este întemeierea unei organizațiuni politice întinse peste întreg pământul, pe bază religioasă. Această „biserikă a lui Dumnezeu” adevărată nu face critică organizațiilor religioase, care se amestecă în politică lumească, ca și cum ea ar urmări scopuri și ținte politice. Biserica lui Dumnezeu care se compune din „copiii împărăției” lui Dumnezeu nu urmărește astfel de ținte și scopuri politice.

39. Că Cristos sădește sămânța bună de la Rusalii, însemnează simplu că El trezește membri ai poporului pentru numele lui Dumnezeu, care sunt aleși dintre toate națiunile, pe care Dumnezeu le face să fie vizitate cu vestea împărăției Sale. Înaintea guvernatorului roman Pilat, Isus a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta... dar acum, Împărăția Mea nu este de aici [nu este de această origine lumească]”. Prin urmare, urmașii Săi nu sunt făcuți moștenitorii vreuneia dintre împărățiile acestei lumi, pentru ca să ia parte la careva lupte politice. (Ioan 18:36). Ei sunt moștenitorii sau copiii împărăției lui Dumnezeu, a Tatălui lor; și împărăția aceasta este cerească. Că ei sunt secerati ca „sămânța bună” acuma, la acest „sfârșit al lumii”, însemnează că sunt aduși împreună în pace și unire, deosebiți clar de lumea aceasta, pentru ca să poată fi recunoscuți fără greșeală și să poată sluji lui Dumnezeu, Tatălui, ca martorii Săi.

40. „Strălucirea lor în împărăția Tatălui lor” de acuma înseamnă că ei răsfrâng lumina veștii împărăției lui Dumnezeu tuturor oamenilor de bine în toate națiunile. Ei trebuie să lumineze, pentru că Iehova Dumnezeu în anul 1914, în primul an al primului război mondial, și-a întemeiat împărăția în ceruri, guvernată prin Cristos Isus și atunci s-a început „vremea sfârșitului” pentru această lume veche. Ei trebuie să facă să lumineze lumina lor în mod credincios până când vine sfârșitul definitiv peste această lume; căci aceasta va hotărî dacă ei rămân „copiii împărăției” și dacă intră în cele din urmă în împărăția cerească. Numai exersându-se în virtuțile creștinești, în timp ce răsfrâng astfel vestea lui Dumnezeu, vor putea ei intra în împărăția regală amintită mai sus. Petru zice: „Căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos”. – 2Pet. 1:10. 11.

41. Rămășița acestor „copii ai împărăției”, care mai este acuma pe pământ, a suferit până acum persecuțiunile și necazurile, care conform profeției la sfârșitul acestei lumi, au trebuit să vină hotărât peste ei. Aceste persecuțiuni și necazuri au venit asupra lor prin mâna „fiilor celui rău”, a puterilor întunericului acestei lumi. Totuși, membrii rămășiței luminează mai departe în împărăția Tatălui lor. Ei țin în minte cuvintele lui Pavel că „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. (Fapte 14:22). Ei au aceeași încredere ca și el, când a zis: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească”. (2 Tim. 4:18). Dușmanii omenești, care stau sub influența demonică, pot să-i omoare după trup; dar Dumnezeul Cel Atotputernic va păzi dreptul lor la viață veșnică în lumea nouă, îi va învia din cei morți și îi va conduce în moștenirea lor a împărăției, la Cristos Isus în cer. – Mat. 10:28.

42. Ascultați, voi guverne și judecători lumești, că există o deosebire remarcabilă între „biserica lui Dumnezeu” văzută și „împărăția lui Dumnezeu!” Numai la timpul hotărât vor moșteni credincioșii bisericii lui Dumnezeu împărăția cu Cristos în ceruri. Aceasta exclude pe martorii lui Iehova absolut de la aceea, ca să stăpânească acum, cât mai sunt în trup, ca regi și preoți politici pe pământ. Noi suntem trimiși strict ai împăcării pentru împărăția lui Dumnezeu, condusă prin Cristos; și ungerea noastră, însărcinarea noastră ,constă acum din aceea să răsfrângem vestea în această lume întunecată. (2 Cor. 5:18-20). Toți oamenii de bine în fiecare națiune au privilegiul să prindă razele de lumină și să le răsfrângă asupra altora.

Întrebări pentru studiu

1. Cum au cauzat religioniștii încurcătură în păreri despre biserică ?
2. Cum arată dezbinările că creștinătatea nu este biserica lui Dumnezeu ?
3. A avut Dumnezeu mai înainte o biserică ? Și dacă da, cine a format-o ?
4. Când a fost aplicat numele lui Israel ? Și asupra cui s-a transmis ?
5. Care este cel mai simplu înțeles al cuvântului „ecclesia” ? Arată un exemplu.
- 6,7. Cum se potrivește expresia „ecclesia” literalmente la poporul lui Israel ?
8. Când a încetat Israel ca să existe și cine a devenit biserica ?
9. Întrucât este biserica creștină, compusă din iudei și păgâni, o ceată chemată ?
- 10,11. Pentru ce a numit-o Isus ca biserica Sa ? dar a cui biserică este ea în primul rând și pentru ce ?
- 12,13. Cum sunt numite bisericile în timpul apostolului ? dar ce nu dovedește aceasta ?
14. Ce dezbinare a muștră Pavel ? și ce muștrăm noi astăzi ?
15. Cine le-a servit lor tuturor, cu toate numele amintite mai sus ?
16. Cum s-au născut bisericile păgânilor ? cu cine însă au fost totuși unite ?
17. Cum este biserica întâilor născuți aceea care este scrisă în cer ?
18. Prin care strămutare nu aparțin ei la lumea aceasta ? și împotriva cui trebuie să lupte ca să-și păstreze lumina și libertatea ?
19. Înseamnă această strămutare că Christos a început să domnească la Rusalii ?
20. Cum dovedesc parabolele și semnele că El n-a început să guverneze atunci ?
21. Ce a zis Pavel acelor care caută acum să stăpânească ? și ce urmări rele aduc astfel de încercări deșarte de domnie ?
22. Ce înseamnă, prin urmare, a fi strămutat în împărăție ?
23. Ce mai însemnează, după cum dovedesc experiențele apostolilor ?
24. În ce chip este Regele nostru ? și ce înseamnă această răzvrătire pe pământ ?
25. Ce deosebire există între biserică și împărăție ?
26. Creștinii care au fost „strămutați” vor fi numiți „copiii” cui ?
27. Cine este femeia în Apocalips 12:1,2 ?
28. Cum numesc Isaia și Pavel pe copiii acestei „femei” ?
29. Până când s-a vorbit despre Israel ca despre „fiii împărăției” ?
30. Pe care fapt l-a relevat, prin urmare, Isus ? și în ce fel au fost „Avraam, Isaac și Iacov” în împărăția cerului ?
31. Pentru ce au fost luați în seamă izraeliții naturali în primul rând ?
32. Cu ce condiții au rămas ei astfel de „fii” ?

33. Cum au venit alții ca să se învioreze la ospăț cu „Avraam , Isaac și Iacob”, în timp ce iudeii naturali au plâns și au scrâșnit din dinți ?
34. Pentru ce a luat parte Isus la ospețe numai între iudei și pentru ce a învățat numai între ei ?
- 35,36. Cum au ajuns cei de pe urmă cei dintâi ? și cine scrâșnește cu dinții și plânge din cauza aceasta ?
37. Cum știm noi când și-a luat începutul clasa copiilor adevărați ai împărăției ?
38. Pentru ce nu este nimic răzvrătitor în aceea, de a sădi „sămânța bună” ?
39. Ce înseamnă că ei sunt sădiți și după aceea secerăți ?
40. Cum „strălucesc” ei acum ? și pentru ce este hotărâtoare această răsfrângere a luminii ?
41. Ce au suferit ei, dar cu care speranță ?
42. Despre ce trebuie să fie informate deci guvernele și judecătorii lumesti ?

VESELIE NEÎNGREUNATĂ ÎN AUSTRALIA

Când puternicul avion al liniei aeriene tasmanice s-a ridicat în aer peste portul din Waitemata, călătorii în lumea întreagă N. H. Knorr și M. G. Henschel au făcut semne de adio fraților lor din Noua Zeelandă, care veniseră la golf ca să-și ia rămas bun. Zborul lor peste marea tasmanică a fost cel mai liniștit de până atunci din întreaga călătorie. După puține ore, privirea a atins în grabă golfurile frumoase, nisipoase ale Australiei și după aceea portul măreț din Sydney, cu multele sale întăriri și golfuri și cu celebrul său pod al portului. Orașul se părea că se întinde pe multe mile de loc și străzile sale erau mărginite de copaci, a căror culoare verde era scoasă și mai mult în relief de lumina strălucitoare a soarelui.

Pilotul hidroavionului a știut exact ce trebuie făcut și a lăsat avionul său să alunece atât de ușor pe apa albastră a lui Ross Bay încât călătorii aproape că n-au simțit nici cea mai mică zguduitoră. Era în 11 Martie, ora două după masă, după timpul din Sydney. Frații ne-au așteptat la stația de destinație și au făcut semne bucuroase cu mâna, în timp ce o barcă ne ducea la șantier. Reporterii de la ziare așteptau și s-au informat de scopul vizitei președintelui Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere. Un reporter de la radio, care întreabă călătorii, a cerut o convorbire cu președintele Societății, D-l Knorr. Aceasta i s-a acordat când pasagerii au trecut peste formalitățile de vamă și intrare. Întrebătorul stațiunii de radio 2GB s-a informat de scopul și lucrarea societății. Fratele Knorr a putut da un raport amănunțit despre lucrarea împărăției și să arate că ce deosebită este lucrarea Societății de cea a religiei. El a accentuat necesitatea educației biblice în familii și mai înainte de toate necesitatea împărăției lui Dumnezeu ca singura speranță pentru lume. Acest interviu s-a înregistrat pe plăci de gramofon și a fost transmis în aceeași Marți seara la ora zece, prin radio.

Îndată după această înregistrare a interviului am mers prin Sydney, în comuna suburbană Strathfield, unde se găsește biroul sucursalei. Sydney ne-a amintit de orașele mari ale Americii de Vest; însă pe străzi și drumuri stăpânește circulația pe mâna stângă, cum este obiceiul în aproape toate țările britanice. Ce plăcut de a sosi în biroul sucursalei din Strathfield! Și ce experiență frumoasă de a întâlni pe toți frații în acea după masă când am mers prin diferite clădiri ale proprietății Societății! După cum am putut vedea noi, totul era în bună ordine, și s-a arătat loc mult pentru o extindere viitoare a lucrării! Timpul ce ne-a mai rămas a fost întrebuințat la răspunderea întrebărilor; și apoi la cină, familia a ascultat o scurtă dare de seamă despre călătorie, cu care

ocazie fraților din Bethel-ul Strathfield li s-au transmis salutările iubitoare ale familiei Bethel din Brooklyn. (USA).

Ziua următoare, 12 Martie, a fost destinată pentru a cerceta rapoartele serviciului de campanie ale grupelor australiene ale martorilor lui Iehova, precum și acelea ale pionerilor și pentru a discuta teritoriul, care are lipsă să fie lucrat. S-au făcut mai multe străduințe pentru a aduce lucrarea serviciului în această țară în armonie cu organizațiunea generală teocratică, întinsă în toată lumea. Multe lucrări în lucrul zilnic al biroului au fost încărcate prea tare printr-o lucrare amănunțită, prea mare, și prin lucrări duplicate. Toate acestea au fost aduse într-o linie mai curentă, mai potrivită cu timpul de astăzi, pentru ca lucrul să poată fi făcut de oameni puțini și astfel unii să poată fi liberi pentru alte servicii. Ne-a fost posibil să facem lucrul în birou cu fiecare în parte și să vorbim cu aceia, care au avut responsabilitatea pentru diferite secții, dându-li-se sfaturi pentru serviciu cu succes.

Membrii familiei au fost invitați să aibă în vedere serviciul în străinătate, și un număr destul de mare și-a exprimat dorința de a merge în alte țărini și să propovăduiască acolo evanghelia și să îndeplinească lucrarea de misiune. S-au completat formulare pentru Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghere, ca primul pas pentru pregătirea de serviciu de misiune în țări străine.

Prin această călătorie în Australia, frații Knorr și Henschel au căutat mai cu seamă să cerceteze și să afle cauza adevărată pentru micșorarea numărului vestitorilor, care a împiedecat progresul lucrării în Australia, în timp ce lucrarea în atâtea alte ținuturi ale pământului a progresat. Tuturor fraților din Australia și tuturor cititorilor *Cărții anuale* a Societății le-a fost clar că ceva nu era în ordine, și în mod vădit favoarea și îndrumarea Domnului nu s-a odihnit așa de neîmpiedecate asupra fraților din Australia, ca și asupra acelor din alte țări. Nici n-a trecut mult timp și răspunsul i s-a părut președintelui Societății cu totul clar. După ce a vorbit cu mulți frați au fost anumite lucruri care au arătat că în anii trecuți vestitorii împărăției au consacrat mai multă oboseală și putere mai curând pentru a face afaceri, decât pentru a propovădui evanghelia. Aici nu este vorba despre lucrul zilnic lumesc al fraților, care își câștigă pâinea, ci este vorba de aceea că biroul sucursalei Societății s-a ocupat de diferite ramuri ale industriei și a chemat vestitori din toate părțile țării, mai ales pe pioneri, ca să lucreze în aceste industrii, în locul serviciului de propovăduire a evangheliei. S-a făcut o mare greșală; și s-a părut că în decursul unui șir de ani această activitate a crescut până la punctul când factorul comercial favorizat de biroul sucursalei a apărut mai important decât datoria de a fi un vestitor al împărăției lui Dumnezeu.

AMĂGIȚI

Dacă privim istoria stării de lucruri, atunci cauza la aceasta se dovedește cu totul inofensivă. Societatea a câștigat sau a construit diferite stațiuni de radio, a căror scop, la început, a fost să transmită vestea împărăției, pentru ca oamenii să cunoască calea adevărată spre viață. Încet, încet, aceste stațiuni au început să preia programe comerciale, și se pare că cei responsabili pentru aceste stațiuni au văzut ocazia să facă câștig, și au crezut că prin programe comerciale s-ar putea câștiga bani, care ar fi de folos Societății pentru răspândirea evangheliei împărăției în alte țări. Această idee fixă s-a impus, în cele din urmă, atât de mult, încât frații au lucrat zilnic șaisprezece ore la stațiunile de radio, în timp ce abia o oră pe zi s-a vestit adevărul prin ele, deoarece restul timpului a fost consacrat pentru trimiterea de știri comerciale privitoare la evenimentele sportive, muzică de dans, drame și alte lucruri ale lumii acesteia. Frații, care au fost chemați din serviciul de campanie ca să servească aceste stațiuni, au fost împinși în lumea localurilor de dans, a banchetelor, a

curselor de cai, toate acestea în legătură cu unele programe comerciale, și ei au avut atât de mult de lucru cu lucrurile acestei lumi încât n-au găsit decât puțin timp, sau chiar n-au avut deloc timp pentru propovăduirea evangheliei. S-a aflat că cu puțin timp înainte ca aceste stațiuni să fie oprite de guvernul australian, unele dintre ele n-au mai transmis nimic despre adevăr, nici măcar textul zilnic din cartea anuală. Întreg timpul a fost întrebuințat ca să facă bani, după cum s-a pretins pentru sprijinirea lucrării împărăției. Dar unde a rămas credința în Iehova ca Dumnezeu care se îngrijește pentru trebuințele organizației Sale?

Acuma se poate vedea ușor, că frații au fost întrebuințați în felul acesta, care ar fi fost potriviți să propovăduiască evanghelia, da, aceia care s-au consacrat pentru această lucrare. Ei ar fi trebuit să se ocupe cu lucrurile Domnului și să nu se ocupe cu întreprinderi comerciale, prin aceea că au făcut cunoscute lucrurile acestei lumi, în loc să facă cunoscut împărăția. Lucrarea noastră, cum este orânduită de Domnul, a fost și este vestirea regelui și a împărăției, și NUMAI aceasta.

Cum s-a întâmplat în multe părți ale lumii, guvernul Uniunii de state britanice din Australia a interzis lucrarea Domnului la puțin timp după ce a izbucnit războiul; și deoarece el s-a temut că s-ar putea transmite ceva adevăr prin aceste stațiuni, a oprit activitatea lor. Dacă frații, în general aceia care și-au pierdut lucrul la aceste stațiuni de radio, ar fi preluat serviciul de pioner, sau pe lângă profesiunea vieții lor ar fi devenit cel puțin vestitori buni de grupă, atunci poate că s-ar fi făcut puțină pagubă. În loc de aceasta, sub conducerea celor care s-au aflat în biroul sucursalei, au fost deschise alte întreprinderi comerciale, și fraților li s-a spus să lucreze în ferestre și brutării, pe numeroase ferme și crescătorii de porci, în tipografii, ateliere de mașini și cantine ale armatei, etc., și prin toate acestea frații au ajuns direct în întreprinderi sau afaceri lumești, da, prin multe din aceste întreprinderi ei au sprijinit într-adevăr eforturile de război. Sute de frați au fost aduși din serviciul de campanie în aceste diferite întreprinderi, tot sub pretextul de a câștiga bani, pentru ca evanghelia împărăției să poată fi propovăduită. Cu toate acestea, aceia care au fost capabili și potriviți pentru propovăduire au fost întrebuințați în alt chip, prin faptul că au fost rugați să lucreze în astfel de întreprinderi. Unii dintre frați au refuzat să se ocupe cu astfel de lucru, pentru că au văzut că ce greșit a fost și pentru că nu au putut uni aceasta cu conștiința lor; și de aceea s-au dat la o parte. Alții, care au fost chemați pentru lucru, au primit atâta de lucru cu tipărirea lucrurilor care aparțin la această lume, cu lucrul în ateliere de mașini sau cu servirea soldaților în cantine, încât curând și-au pierdut aprecierea pentru adevăr și au pierit în „mare”, deoarece, în cele din urmă, ei au plutit îndărăt direct în lume și n-au mai avut dorință după lucrurile bune ale Domnului în serviciul de timp complet al Său pentru evanghelie.

Cu toate acestea, frații din Australia au rămas în mare număr credincioși și statornici și au fost dispuși să aștepte până când Domnul va înlătura această influență rea, egoistă, care a pătruns în organizațiune. De multe ori le-a fost greu să lucreze în serviciul vestiri mesajului; căci tot mereu au trebuit să se cugete la nedreptatea, care a fost favorizată de organizațiunea locală; totuși cu inimi tari au stat în încercarea neprihănirii lor și n-au încetat să învețe și să propovăduiască.

Situațiunea fraților din Australia a fost cu totul deosebită de cea a altor frați, din alte țări. Martorii lui Iehova din alte țări nu și-au întins mâinile spre nebunie, cum s-a întâmplat aceasta aici, în Australia. Încercările lor au venit în alt chip, prin închiderea lor în închisori sau lagăre de concentrare. Desigur, poporul Domnului a suferit pedepse grele prin guvernatori, stăpânitori aspri, dar această prigonire a venit din cauza credincioșiei lor peste ei și nu pentru că au făcut compromisuri, și în Australia au fost câțiva frați în închisori; dar multor frați li s-a dat de înțeles să facă compromisuri cu lumea; și pentru că au făcut aceasta și-au pierdut poziția lor binecuvântată în țară. Aceasta a slăbit foarte mult organizațiunea martorilor lui Iehova în Australia, dar starea

adevărată care a existat în acea țară, n-a fost cunoscută biroului din Brooklyn în acel timp. În timpul anilor de război a existat cenzura asupra tuturor scrisorilor, care au intrat sau au ieșit din Australia, și biroul președintelui n-a primit rapoarte despre această activitate.

Când N. H. Knorr, în calitate sa ca președinte, a aflat despre această activitate în 1942, s-a pus imediat în legătură cu frații din Australia și a cerut o dare de seamă despre fapte. Când a primit alte știri a îndrumat pe servul de sucursală să închidă toate întreprinderile acestea, să vândă toate întreprinderile industriale și să lase pe frați să se întoarcă în serviciul de timp întreg. Aceasta a făcut-o servul sucursalei; dar paguba a fost deja făcută în decursul anilor trecuți. Va trece Domnul cu vederea răul? În mod cu totul vădit, Domnului nu i-a plăcut ce s-a făcut, pentru că numărul vestitorilor s-a micșorat de la 4328 în anul 1943 până la 2713 în Decembrie 1946. Această dezaprobare vădită a lucrării din Australia a făcut mare grijă fratelui Knorr, și în decursul acestor ani de scădere, el s-a gândit foarte mult la aceea să vină în această țară. El a voit să meargă cu prima ocazie acolo, și a și mers apoi.

Deoarece el a știut starea faptelor dinainte și după sosirea sa a primit mai multă lămurire despre starea adevărată, călătoria făcută a fost foarte aducătoare de folos pentru toți frații. El și secretarul său au făcut o călătorie aeriană rapidă de la un capăt al țării la celălalt. Adunări de frați au fost aranjate în orașele principale ale fiecărui stat în Australia și au fost explicate întâmplările adevărate de acolo, precum și modul de procedare pe mai departe. Ca introducere la cuvântarea „Milă și iertare”, care a apărut în *Turnul de Veghere* din 15 Aprilie, s-a dat o scurtă privire asupra activității în întreaga lume a activității poporului Său, binecuvântată de Domnul. După cuvântare a urmat o examinare a stărilor, cum au existat într-adevăr în întreaga țară, cu care ocazie s-au tratat punctele amintite mai sus; și după aceea președintele Societății a prezentat diferitelor adunări ale poporului Domnului o rezoluție.

Rezoluția și efectul

REZOLUȚIE

Noi, martorii lui Iehova din Australia, care ne-am strâns împreună, ne folosim de această ocazie cu prilejul vizitei președintelui Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, spre a da împreună mărturie despre mila lui Dumnezeu, Iehova, prin Isus Christos. Mila Sa este ceva pentru care trebuie lăudat; și plini de mulțumire recunoaștem, că în urma milei Sale, rămășița devotată a lui Dumnezeu a unșilor și însoțitorilor lor de bine au fost păziți de la anul 1918 d.Chr. până în această lună Martie 1947. În decursul acestui timp al favorii Sale deosebite, Dumnezeu ne-a dat descoperiri minunate ale adevărului despre scopul Său, numele Său și supremația Sa universală; el ne-a descoperit împărăția Sa sub Isus Christos, ca singura speranță pentru toți oamenii de bine. Afară de aceste fulgere luminătoare ale adevărului, El ne-a învrednicit și cu privilegiul de a răsfrânge lumina împărăției asupra cetelor mari de oameni, care șed în întunericul acestei vremi a sfârșitului acestei lumi.

Pe lângă mila Sa plină de iubire, pe care ne-a arătat-o Iehova, El ne-a cruțat prin Regele Său Isus Christos în Lupta cea mai uriașă, care s-a dat vreodată pe acest pământ în al doilea război mondial și ne-a trecut sigur prin el. Noi numai așa putem înțelege aceasta, că s-a făcut într-un scop deosebit, pentru ca să fim înțelepți și să-i îmbucurăm acum cu inima prin serviciul credincios, pentru ca să nu cadă ocară asupra numelui Său, ci ca El să aibă în noi ceva, prin care să dea

răspuns aceloră, care îl ocărăsc. În timp ce intrăm în acest timp de după război, recunoaștem, că noi vestitorii împărăției din Australia, suntem mai puțini la număr decât înainte cu șapte ani. Pentru că noi cu mâini și inimi curate să putem lua privilegiile binecuvântate ale timpului de după război de care se bucură frații noștri în toate celelalte țări, noi nu voim să împingem de la noi răspunderea cuvenită pentru această micșorare în numărul vestitorilor împărăției lui Dumnezeu și în vestirea mesajului împărăției.

De aceea noi voim acum pentru ca să nu fie legate de noi greșeli ascunse – să recunoaștem înaintea lui Iehova Dumnezeu și înaintea Regelui Isus Christos, că noi în decursul războiului al doilea mondial ne-am întins mâinile în diferite feluri după nedreptatea acestei lumi purtătoare de război. Noi am întrebuițat mai multe proprietăți ale poporului consacrat al lui Dumnezeu la ceva, ce recunoaștem acum ca o parte a străduințelor de război și ale propagandei de război și prin aceasta noi am călcat adevărata neutralitate a tuturor urmașilor pe urmele lui Christos Isus care, deși sunt în lume, dar nu-i permis să fie o parte a ei. După cum ni se arată aceasta nouă cu totul clar, binecuvântarea lui Iehova nu s-a odihnit asupra acesteia. A adus ocară pe numele Său și a neliniștit și a slăbit pe frați. Noi nu voim să împingem vina pentru această situație pe o singură persoană sau pe mai multe persoane, ci voim să recunoaștem smerit, că noi suntem împreună răspunzători pentru lucru aici, în Australia.

PENTRU ACEEA noi martorii lui Iehova pe acest continent mare, recunoaștem prin aceasta păcatele și greșelile noastre în mod public și împreună înaintea lui Dumnezeu, și-L rugăm de iertare și milă prin Isus Christos, pentru ca să ne șteargă călcările noastre. În încrederea că El ne va întoarce favoarea Sa în mod îndurător, ne facem cunoscut scopul de a umbla mai cu băgare de seamă în acest timp de după război, prin faptul că ne întoarcem de la orice lucru omenesc și pe viitor căutăm să păstrăm neprihănirea noastră nepătată de lume.

Cu devotament neîmpărțit, ne vom asocia de acum încolo la frații noștri credincioși de pe întreg pământul și vom vesti evanghelia împărăției conform însărcinării date nouă de Dumnezeu în încrederea că Iehova Dumnezeu ne va da toate lucrurile materiale de care avem lipsă în serviciul Său. Prin îndurarea sa noi vom îndeplini prin Isus Christos datoria noastră aici în Australia, proclamând, atât public, cât și din casă în casă: „Lăudați pe Iehova toate națiunile!” -- Psalm 117:1.

În timp ce a fost citită această rezoluție la mulți, multora le-au dat lacrimile în ochi. Chiar și bărbații au plâns, nu din durere, ci de bucurie pentru că aici au văzut în sfârșit o ocazie să roage pe Domnul împreună pentru iertarea păcatelor lor. Ei au fost fericiți să mărturisească nedreptatea în public, înaintea fraților lor și mai ales, înaintea Domnului.

În cele șase adunări ținute acolo au fost prezenți în total 4726 de frați și oameni de bine. Rezoluțiunea a fost primită în fiecare loc cu unanimitate și după aceea a stăpânit mare bucurie; pentru că inimile fraților au fost înveselite prin speranța de a primi în viitor binecuvântarea lui Iehova. Această producere a părut a fi singurul lucru, care s-a putut face, singurul pas just, care a trebuit făcut înaintea Domnului; căci aici în Australia a stăpânit o stare asemănătoare cum a existat mai demult în Israel. După ce rezoluțiunea a fost adoptată, fratele Knorr a rezumat chestiunea și a arătat pe scurt fapta lui Acan și faptul că favoarea Domnului în timpul vechi s-a întors de la poporul Său, pentru că Acan a păcătuit și și-a întins mâna în mod egoist după sicli de argint, în loc să asculte porunca Domnului. Când, mai târziu, acest păcat a lui Acan a fost măturat din tabără, a venit din nou binecuvântarea Domnului asupra izraeliților și ei au câștigat lupta de la ei.

Acum se poate presupune că lucrarea în Australia va progresa bine; și deoarece frații din întreaga țară s-au rugat Domnului pentru milă și iertare pentru această nedreptate, Domnul îi va

ierța și va face să curgă binecuvântarea Sa peste ei. El îi va conduce și călăuzi; pentru că aici în Australia este acum o organizațiune curată, care este consacrată pe deplin Domnului și caută să facă voia Sa. Niciodată să nu se întoarcă iarăși la nebunie sau să-și întindă mâna spre nedreptate. – Ps. 125:3.

Timpul încercării între frații australieni a adus ceva flecăreală cu sine, precum și bănuieli sau lipsă de încredere între frați, ceea ce nu a contribuit la înaintarea serviciului teocratic. După vorbirea fratelui Knorr a urmat, seara, o conferință a fratelui Henschel despre tema „Limba, întrebuițarea ei greșită și întrebuițarea ei bună” și frații au găsit aceste explicații bine aduse și potrivite și le-au apreciat foarte mult (Articolul a apărut în *Turnul de Veghere* din 1 Mai). Afară de această explicare vorbitorul a dat exemple potrivite cu timpul, cum a fost întrebuițată limba bine de frații noștri din Europa și de ce binecuvântări au avut parte prin întrebuițarea justă a limbii. Înștiințarea a fost primită cu mulțumire de către frații prezenți. Ei nu voiesc să scoată vorbe, ci voiesc să lucreze în interesul unirii organizațiunii în întreaga țară Australia.

Fratele Knorr a vorbit seară după seară către adunări și a folosit ca text de bază Romani, capitolele 13 și 14, amintind îndeosebi lucrurile mici, care neliniștesc pe frați înlăuntrul organizațiunii. Nu este nici un motiv, pentru ce să se plângă un frate de alt frate, pentru că acesta mănâncă carne sau verdețuri sau ține anumite zile. Chestiunea mare este împărăția și serviciul pentru această împărăție. Aceste cuvinte au stat în contrast cu conferința de după masă, unde s-a discutat mai mult lucruri mari, ca de pildă participarea la facerea de afaceri ale acestei lumi. Diavolul, care este un dușman viclean, ar vrea să ne amăgească prin lucruri mari, ca de exemplu prin întreprinderi comerciale și el a făcut aceasta aici în Australia; dar el ne poate întoarce și prin lucruri mici, neînsemnate, fără importanță, de la adevăratele privilegii ale Împărăției. Toți frații au fost înștiințați să nu pună piedici în calea fraților lor, ci mai curând să le ajute să servească pe Domnul, umblând mai întâi după împărăție și dreptatea Sa.

Perth la Oceanul Indian

Vizitele de o zi și de două în grupe, care s-au adunat pretutindeni în țară în punctele principale, au fost peste măsură de îmbucurătoare, și desigur a fost un mare privilegiu de a ne întâlni într-un timp atât de scurt cu atâția frați din Australia. Frații Knorr și Henschel au părăsit aeroportul Mascot din Sydney fiind însoțiți de Benjamin B Mason, un absolvent al Galaadului, care a venit de curând în Australia și servește ca serv de ținut, și Wilbur L. Wills din biroul Strafthfield, joi dimineața în 13 Martie și au făcut zbor lung la Perth, un oraș care este la o depărtare de 3650 de kilometri de Sydney, pe coasta de apus. Cele câteva ceasuri de la început de zbor sunt cele mai neinteresante, căci pe linia Sydney-Melbourne se ridică munți, și între ei se văd zăgazuri și lacuri artificiale, formate prin oprirea apei, care măresc farmecul ținutului. În miazăzi se văd ferme și pășuni. În timp ce zborul merge mai departe spre apus, putem vedea jos șesuri și ceva, care apare ca lacuri secate cu bănci de sare, care lucesc alb mile și mile, foarte departe, se întinde acolo teritoriul Australiei, și noi avem o idee despre aceasta când aflăm că avionul nostru Douglas cu patru motoare are nevoie de cincisprezece ore de zbor, înainte ca în sfârșit - ca semn al biruinței peste întinderea imensă a continentului - să se rotească peste Oceanul indian! Douăzeci de minute s-a rotit avionul peste Perth, insula Rottnest, Fremantle și gura râului Swan, și noi am văzut cum s-au aprins luminile orașului, în timp ce la apus soarele s-a scufundat într-o lavă aprinsă. Apoi am aterizat și frații noștri au fost acolo ca să ne salute.

Vineri în 14 Martie s-a început adunarea de dimineată cu examinarea textului și îndrumările pentru serviciul de campanie. Pionerii au fost invitați să se strângă în sala împărăției grupei din Perth, și fratele Knorr le-a prezentat înaintea ochilor privilegiile serviciului de misiune în țări străine și ale școlării în Galaad. Celor interesați la aceasta li s-au dat formulare de anunțare ca să le completeze, și după aceea fratele Knorr a vorbit cu fiecare dintre ei.

În Perth se află un depozit de literatură. De fapt în fiecare stat există un astfel de depozit. Aceasta pentru aceea este de lipsă pentru că fiecare stat din Australia își are sistemul său de cale ferată și întrebuințează material de cale ferată de diferite mărimi și feluri. Mărfurile care se trimit pe tren trebuie descărcate la granița unui stat și încărcate din nou în celălalt stat. Și călătorii trebuie să se dea jos la granițele statelor și să se urce apoi iarăși din nou în alt tren. S-a vorbit foarte mult despre unirea și uniformitatea liniilor ferate și despre cheltuielile cu acestea, care s-ar ridica la milioane de lire; dar până acuma nu s-a făcut nimic, numai s-a vorbit. Din Strathfield (în New South Wales) a trimite ceva pe tren în celelalte state ale țării costă foarte scump, și de aceea literatura Societății este trimisă pe vapor în orașele principale ale fiecărui stat, unde sunt întrebuințate depozite, și astfel sunt cruțate cheltuieli mari. Fratele Knorr a inspectat depozitul în Perth și alte depozite, care au fost de-a lungul căii sale. La programul de după masă a luat parte, afară de fratele Knorr și cei doi servi australieni. La adunarea de seară au servit frații Henschel și Knorr, după cum s-a arătat mai sus. În întregă călătoria s-au ținut aceleași vorbiri.

Adelaide, Melbourne și Tasmania

După ce cei patru călători au avut o comunitate foarte plăcută cu frații din Australia de apus, s-au urcat într-un avion mare DC-4 și la ora 10 seara au fost iarăși pe drum spre Adelaide, la adunarea zilei următoare. Fiecare loc în avion a fost ocupat, pentru că tocmai era o mare grevă la căile ferate în Australia de Vest. Dimineată, de vreme, am sosit în Adelaide. Călătorii au fost conduși în sala împărăției a grupei Adelaide, care s-a arătat bine în cazul dinaintea tribunalului suprem referitor la interdicere și în care a avut acum loc întrunirea. S-a aranjat o adunare de două zile pentru Adelaide, cu cuvântarea publică de duminică după masă, în teatrul Majestic. La conferința publică au ascultat 734 de persoane cuvântarea președintelui Societății „Bucurie pentru tot poporul”; ei au ascultat foarte atent. Mulți oameni de bine au mai rămas în sală, ca să asculte cuvintele de încheiere ale președintelui, înainte ca el și cei care au călătorit împreună cu el să zboare mai departe, în acea seară, cu avionul la Melbourne. Când s-au rotit iarăși în aer peste orașul Adelaide, a fost pentru ei ușor să vadă ce bine plănuit este așezat orașul și milele sale pătrate de clădiri și străzi în centru, apoi parcurile de-a lungul marginilor orașului și, dincolo, ținutul prietenesc al caselor noi clădite afară din oraș. În timp ce se uitau înapoi spre Adelaide, ca să pătrundă încă o dată semnele caracteristice și să le întipărească mai bine în minte, privirile le-au căzut pe spectacolul impozant al orizontului din apus; apusul soarelui în toată splendoarea lui de aur!

Pentru Melbourne s-a plănuit o oprire de o zi. Frații au făcut pregătiri să întrebuințeze sala orașului în Melbourne - sud, o clădire puternică, orașenească, cu un turn de clopote, care se înalță peste o mică colină. Angajații orașului au încununat sala cu sute de flori din grădinile orașului, ceea ce a dat un cadru pompos discutării pașnice a cuvântului Domnului. 970 de persoane au fost prezente.

În dimineata următoare a trebuit să ne sculăm iarăși foarte de dimineată, pentru a face zborul în Tasmania, în statul de pe insula de sud. Noi am zburat la deal, peste Melbourne, peste

golful lui Port Philip și după aceea peste șoseaua Bass. Cam într-o oră am zărit linia de coastă din Tasmania și mai târziu munții, măreț despicați de văile roditoare. Am aterizat la Launceston și am fost conduși de către frați într-un automobil în oraș. În timp ce am călătorit pe pământ am simțit clima cealaltă, într-adevăr cu mult mai rece. Launceston este un oraș mic la capătul părții navigabile a râului Tamar, pe malurile căruia sunt livezi cu poame bogate. Câteva corăbii erau în port. Spre sud am putut observa, sub podul suspendat pentru pietoni, defileul remarcabil al râului cu apele sale liniștite și repeziciunea lor de fluviu. Pentru adunare a fost închiriat „The Kings Chambres”. Din toate părțile Tasmaniei s-au strâns 190 de frați, deci mai mulți de câți au venit la conferința publică, care a avut loc mai înainte cu o lună în legătură cu adunarea pe ținut în Hobart pe această insulă. Aceasta a fost vizita cea mai scurtă dintre toate; pentru că avionul care se întorcea a plecat la ora 6,50 seara, iarăși la Melbourne.

Miercuri, în 19 Martie, a fost o altă zi când a trebuit să ne sculăm de dimineată în Melbourne. Noi am trebuit să ne întoarcem la Sydney, pentru că acolo în birou erau multe de făcut. Miercuri și joi le-am petrecut în biroul sucursalei cu o altă examinare a afacerilor organizațiunii. Dar cu călătoria încă nu s-a terminat!

Brisbane și Sydney

Vineri dimineța, cei doi vizitatori americani au dejunat de vreme. O schimbare a avut loc în însoțitorii lor de călătorie, prin faptul că li s-au alăturat Floyd Garrett absolvent al Galaadului și fratele James. Zborul la Brisbane s-a făcut cam trei ore, și am ajuns destul de devreme pentru adunările de după masă, care au avut loc în „Guild-Cafe-Theater”. 700 au fost prezenți, câțiva dintre ei au găsit loc în sala anexă, în școala artelor din Brisbane, cu un bloc mai departe.

Sâmbătă dimineța, în 22 Martie, frații s-au adunat în sala împărăției a părții de grupă centrală, unde fratele Garrett a dat îndrumările pentru serviciul de campanie al zilei și a tratat pe scurt textul dimineții. S-a prevăzut o conferință publică care a trebuit să aibă loc în sala orașului din Brisbane; aceasta a fost făcută cunoscut. În Brisbane precum și în alte orașe mari ale Australiei anunțarea prin placcate și foi volante este oprită prin lege; și astfel aranjarea a fost anunțată din casă în casă și prin ziare. Rezultatul a fost foarte bun, căci 1300 au venit în sala orașului. Pentru acest ținut tropic al Australiei, vremea a fost extraordinar de rece, ceea ce se poate că a contribuit la rezultatele bune.

Îndată după conferința publică și cuvintele de încheiere prin fratele Knorr, călătorii au pornit iarăși la drum. Din cauza unei înțelegeri greșite, ei au mers la același aerodrom, unde au sosit. Din cauza circulației mari și a mulțimii de oameni, care se întorceau de la cursele de cai, n-am putut să înaintăm decât încet; australienilor le plac cursele lor de cai! Când călătorii au ajuns la aerodromul Eagle-Farm, li s-a spus că avionul pentru care au fost prevăzuți ei, va zbura de la Archer Field, de pe partea cealaltă a orașului. Acum a însemnat să lucrăm repede! Ei au mers direct prin circulația cea mai vie a orașului Brisbane, și cu ce ușurare au văzut placatul ARCHER FIELD, în timp ce ceasul le-a spus că chiar numai atât timp numai mai au ca să se urce în avion!

Duminică a trebuit să aibă loc în Sydney cea mai mare adunare dintre toate celelalte de până acuma. Sala orașului, dea dreptul în inima Sydney-ului, a putut fi găsită ușor de toți frații și oamenii de bine. Același spirit excelent a fost arătat în Sydney de către cele 1950 de persoane prezente, cum s-a arătat în toate celelalte orașe.

Afară de programul regulat s-au mai făcut anunțări despre reorganizarea casei Bethel în Strathfield. Floyd F. Garrett a fost pus ca serv de sucursală pentru lucrarea australiană, ceea ce a

fost recunoscut bucuros de către frații adunați. El a servit mai multe luni ca serv pentru frați în Sydney, a fost încă înainte de aceea un serv pentru frați în Statele Unite și pe lângă aceasta a petrecut câțva timp în Bethel. Brooklyn

Așa s-a ajuns la o încheiere potrivită cu adunările de frați din Australia. În întreaga tura sa, fratele Knorr a vorbit pionierilor despre lucrarea de misiune în țări străine; și s-a văzut acum că 104 dintre ei și-au exprimat dorința să ia parte la serviciul în străinătate, care acum în afacerile organizației Domnului ocupă un loc atât de distins. Aici a fost o altă mărturie despre dorința din inimă a fraților australieni de a pune serviciul fraților pe primul loc.

Luni dimineața, s-a făcut o vizită la ferma Societății în Ingleburn, N. S. W. Această fermă de 40 hectare livrează multă din hrana pentru familia în Casa Bethel. Frații de pe fermă și-au exprimat bucuria despre adunarea, care s-a ținut în Sydney, pentru că ea le-a eliberat inimile de o mare povară, care i-a apăsât ani de zile. Au fost chemați și în decursul anilor trecuți, au fost puși la lucru în diferite întreprinderi, care lor nu li s-a părut niciodată a fi bun.

Celelalte zile până joi, în 27 Martie, au fost întrebuințate în familia Betel, cu reorganizarea lucrării. Unii dintre frați au fost puși în activitatea de servi pentru frați și unii în serviciul de pionier; deoarece pentru lucrul care trebuie făcut, erau prea mulți oameni în familie. Este o familie fericită, și ei s-au bucurat foarte mult de adunarea din Sydney și de limpezirea într-o chestiune, care a apăsât într-adevăr inimile lor timp de ani de zile. Mulți s-au exprimat că ei au știut că trebuie să se facă ceva, dar n-au știut ce. Acum, întrucât ei toți au rugat pe Domnul într-o rezolvare de iertare și au promis solemn să nu se mai întoarcă niciodată la o astfel de prostie, ei au fost veseli și fericiți de orice privilegii ale serviciului, pe care le-ar putea primi și care „în mod necesar, privesc propovăduirea acestei evanghelii a împărăției.

Spre folosul tuturor fraților din Australia, fratele Knorr a scris o scrisoare, care a apărut în foaia lunară pentru vestitori, în *Informator*, și sună după cum urmează:

24 Martie 1947

Iubiți vestitori ai împărăției din Australia!

A fost o adevărată bucurie de a mă întruni cu cei mai mulți dintre voi cu ocazia celor șase adunări, care au avut loc din Perth până la Brisbane, în toată Australia. Bucuria pe care au exprimat-o frații pentru adevărurile descoperite, a fost într-adevăr înviorătoare de inimă. În fiecare adunare rezoluțiunea prezentată a fost aprobată cu unanimitate. Aceasta este o dovadă mângâietoare pentru unitatea deplină a fraților australieni. Eu cred că vestitorii și unii oameni de bine, care au vizitat aceste adunări, recunosc mai mult decât oricând înainte necesitatea de a ținea inimile și mâinile curate și să nu se mai întoarcă niciodată la nechibzuință și la lucrurile acestei lumi. (Ps. 85:1-13). Noi apreciem mila lui Iehova și îndelunga Sa răbdare cu noi; și a ușurat inimile și mințile noastre că am rugat pe Domnul de iertare pentru greșelile făcute în timpurile trecute. Rezoluțiunea voastră pentru „devotament neîmpărțit”, înseamnă un nou început în această țară.

La aceste șase adunări pentru învățatura fraților, s-au întrunit 4726. Aici stă deci posibilitatea și speranța de a ajunge în curând cu binecuvântarea bogată a lui Iehova în Australia la acest număr de vestitori. Cei care iubesc dreptatea vor vedea „faptele voastre bune” în activitatea serviciului și vor slăvi pe Tatăl vostru, care este în ceruri! Matei 5:16.

În decursul timpului, când frații au luat parte la întreprinderi comerciale, aceasta a făcut pe unii consacrați să se poticnească, să alunece sau să iasă din serviciul lor de propovăduire a

evangheliei. Au fost mulți, care au intrat în serviciul de pionier, ca să-și întrebuințeze timpul să laude pe Iehova, dar a căror atențiune a fost întoarsă de la aceasta și a fost îndreptată spre lucrurile acestei lumi. Prin aceasta s-a produs o lipsă de vestitori pentru întreg timpul în Australia; pentru că sunt necesari cu mult mai mulți, ca să lucreze bine terenul întins de aici. Aș vrea să îndemn pe toți foștii pionieri, care sunt legați cu poporul lui Dumnezeu, da, de fapt pe toți, să cumpănească privilegiile serviciului pentru întreg timpul. Scrieți la biroul Societății și cereți în privința aceasta lămurire sau sfat.

Mulți nu sunt în situația de a intra în serviciul de timpull întreg, pentru că au familie sau alte obligații. Ceea ce am spus despre participarea la întreprinderea comercială, nu trebuie înțeles așa cum ar fi greșit de a avea un post lumesc, dacă acesta este de lipsă. În această privință în Faptele Apostolilor 18:1-4 avem dovada biblică despre Pavel, firește, trebuie să observăm cu această ocazie cum s-a angajat el ca să poată îndeplini lucrul mărturiei regulat, chiar și atunci când un timp oarecare a trebuit să facă lucru omenesc. Nu orișicine poate fi un pionier. Din acest motiv a prevăzut Dumnezeu prin organizațiunea Sa grupele. Fii un bun vestitor de grupă, dacă nu poți să fii un pionier bun!

Afară de pionieri, au fost și alții întorși de la serviciul lui Iehova; și după cât se pare unii au încetat să pună în faptă promisiunea lor de consacrare. Sfatul meu este că servii de grupă și alți vestitori maturi, care cunosc persoane inactive, care mai înainte au fost unite cu lucrarea Domnului, să le viziteze în scopul ca să le ajute să se orienteze, aducându-le înaintea ochilor îndurarea lui Iehova față de servii Săi și să explice adevărul că preamărirea garantează salvarea. Ce bine este de a ne ajuta unul pe altul în felul acesta. – Iac. 5:19,20.

Pentru a întemeia în Casa Bethel o organizație mai bună, fratele Floyd F. Garrett a fost pus ca serv de sucursală; și va fi bucuria sa să servească organizațiunii și fraților aici în Australia. El a strâns timp de mulți ani experiențe în serviciul de campanie în Statele Unite și a absolvit școala Gilead și după aceea a servit un timp oarecare în Casa Bethel, Brooklyn. Eu sunt convins că frații din Casa Bethel în Strathfield, precum și toți vestitorii, care sunt împrăștiați în această țară, vor conlucra din inimă împreună cu el. Fratele B. Mason îl va ajuta. El își va întrebuința o parte din timpul său în birou și restul timpului pe teren ca serv de district pentru Australia.

A fost o bucurie de a lucra cu frații aici în biroul Strathfield și de a face lucrurile mai asemănătoare cu activitatea zilnică după plan a Casei Bethel din Brooklyn. Eu am cu totul sentimentul că de acum înainte va domni mai mare unire și binecuvântarea Domnului se va descoperi atât asupra activității aici cât și asupra acelei a voastră pe teren. Încă câteva zile și se va serba cina de amintire. Acesta este un timp când toți dintre noi prin serviciul credincios voim să cântăm lauda Domnului, prin aceea că facem să lumineze lumina noastră. Prin unire și conlucrare reciprocă și prin faptul că exprimăm iubire pentru frați, în decursul sfârșitului săptămânii în care cade cina Domnului și întregă luna Aprilie, se poate face lucru minunat.

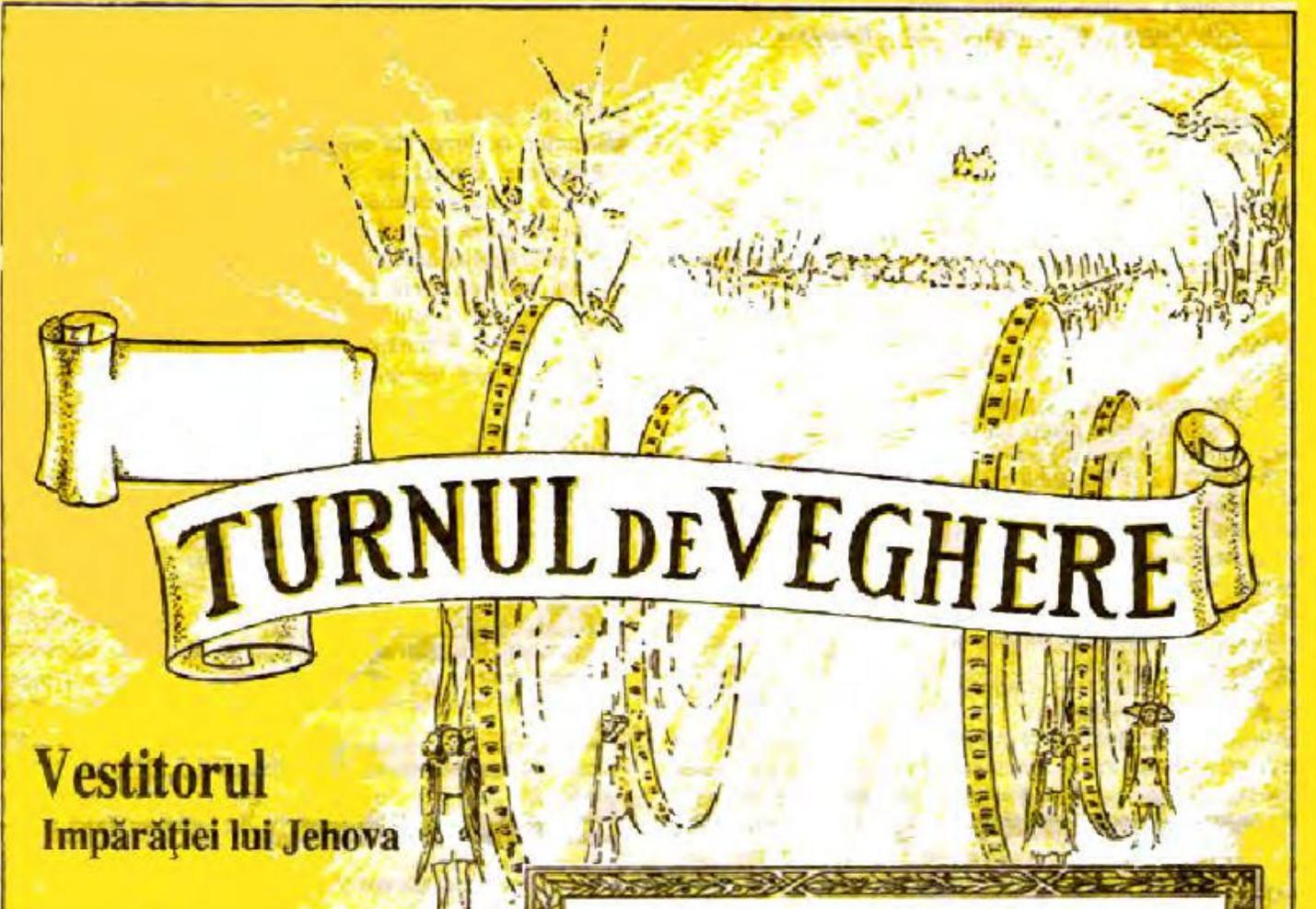
Eu cred din toată inima că lucrarea de aici din Australia, de acum înainte, va crește și că voi toți, voi fraților, veți sta tari, umăr la umăr, cu împreună vestitorii voștri din întreaga lume, pentru a îndeplini această mare lucrare de întindere și pentru a fi de ajutor oamenilor tuturor națiunilor de a lăuda pe Iehova; căci numai a lăuda pe Iehova oferă garanția pentru scăpare!

Fiți asigurați de iubirea mea și de rugăciunile mele pentru voi, în timp ce voi căutați mai întâi împărăția și dreptatea ei.

Al vostru împreună serv,

[semnat] N.H. Knorr, *președintele*
Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere

Cele două săptămâni pe care le-au petrecut fratele Knorr și Henschel în Australia au părut că au trecut în fugă ca o zi. A fost atât de mult de lucru că timpul a trecut prea repede. Pentru ei amândoi a fost o bucurie și un privilegiu, pentru că aici a fost vorba de a se face lucru, și ce bine este de a fi întrebuințat de Domnul la aceasta! Cu mare interes vom aștepta rapoartele viitoare din Australia și vom privi după arătarea favorii și binecuvântării Domnului față de ostenele membrilor în Australia, pentru că desigur există în această țară mulți oameni de bine. Poate că relativ sunt tot atâția ca și în alte țări; și păstorul cel bun Christos Isus, îi va conduce cu siguranță la organizația Sa curată, unde vor fi hrăniți și unde de acum înainte și prin războiul Armagedonului și mai departe se va îngriji de ei. Indiferent de aceea că unde este cineva în lucrarea Domnului, fie că e singur într-o țară, cu totul singur într-un oraș sau legat cu o grupă, el poate fi sigur de ocrotirea Domnului. În timp ce-și ține inima și mâna curată și favorizează închinarea adevărată la Cel Prea Înalt, prin aceea că laudă pe Iehova, își garantează salvarea.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Iunie 1947

Nr.12

Cuprins:

ZI DE JUDECATĂ PENTRU ÎNDERPTĂȚIREA
LUI IEHOVA

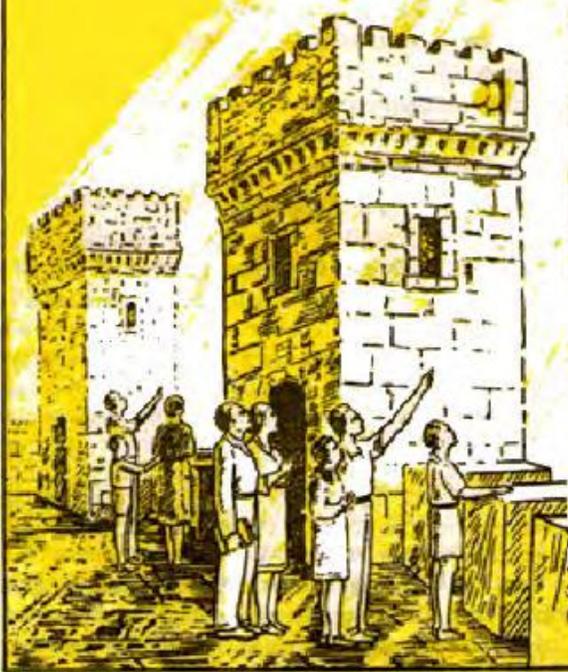
- Pag.265

AUTORUL BIBLIEI

- Pag.279

ÎN ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT

- Pag.281

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Iunie 1947

Nr. 12

Zi de judecată pentru îndreptățirea lui Iehova

„Și-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire. Iehova se arată, face dreptate.” – Ps. 9:7,8, 16, *Am. Stan Ver.*

1. IEHOVA Dumnezeu va îndreptăți supremația Sa prin aceea că ține o zi de judecată, pe care o prezidează. El singur, Cel Prea înalt, este vrednic să officieze ca judecător peste întreg universul, pentru că El este Iehova. Nimeni altcineva nu și-ar putea asuma această poziție. Când stă în slujbă ca Judecătorul tribunalului suprem, aceasta nu este o expunere goală. Hotărârile Sale vor fi sprijinite de întreagă autoritatea poziției Sale înalte, da, de puterea Sa, căreia nu i se poate împotrivi nimeni, care nu poate fi biruită. Aceia dintre potrivnicii Săi, care au batjocorit supremația Sa în decursul celor șase mii de ani trecuți și nu au fost trași la judecată pentru aceasta, nu vor putea scăpa și nici nu vor putea zădărnici executarea sentințelor Sale de judecător.

2. Prin hotărârile judecătii, pe care Iehova face să fie executate pe deplin, El se va face cunoscut ca Dumnezeu cel mai înalt al dreptății. El va curăți supremația Sa universală de orice bănuială de schimbare, lipsă de putere, greșeală și necinste, prin aceea că îndeplinește voința Sa dreaptă și menține legile și principiile Sale ale dreptății și judecătii. El va face să se arate perfecțiunea minții Sale de judecător prin faptul că va rezolva drept și just orice întrebare, orice problemă, despre care s-a născut ceartă. Hotărârea Sa în toate afacerile va rămânea veșnică, fără ca să fie atacată sau răsturnată. Dreptatea va ajunge pe pământ la putere deplină; tuturor de pe pământ, care iubesc adevărul și dreptatea, li se va da ajutor și ei vor cinsti și preamări cu bucurie pe Marele „Judecător al tuturor”.

3. În înțeles potrivit, marea „zi de judecată” a lui Iehova este un timp care trebuie așteptat cu dorință și mulțumire din inimă și nu cu frică și groază. Se tem oare oamenii de pe pământ de ziua viitoare a judecătii, când judecătorul stă pe scaunul de judecător și când tratarea cazurilor de ceartă importante trebuie să meargă până la hotărârea definitivă? Aceia care sunt în drept și nevinovați și care doresc ca dreptatea să răzbească nu se tem, ci numai cei vinovați, care nu voiesc ca vina lor să fie dovedită și judecata lor să fie rostită și executată.

4. Tot așa și cu privire la ziua de judecată universală, cum este prezisă și descrisă în Sfânta Scriptură. Chiar și dracii știu că ea trebuie să vină, dar totuși continuă drăciile, despre ceea ce Biblia zice: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iac. 2:19). Și despre timpul când apostolul Pavel a apărut înaintea judecătorului Felix, doritor de mită, și a vorbit despre credința în Christos Iesus, citim: „Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema. (Fapte 24:25, *Am. Stan Ver.*). Când oamenii egoiști, cu o cunoștință internă de vină, sunt puși față în față cu fapte biblice despre ziua mare a lui Iehova când ține judecată, atunci caută să-și scoată aceasta din minte. Ei speră că această zi nu va veni niciodată în

timpul vieții lor, în timp ce starea lor de sclavi în păcat și egoism îi reține de la o îndreptare. Acei oameni însă care doresc ca Dumnezeu să curețe universul de răutate și să întemeieze dreptatea pretutindeni spre îndreptățirea Sa, doresc ca să vină ziua lui Iehova când oficiază ca judecător. Ei se aseamănă cu Iov cel răbdător care a zis: „Dar știu că îndreptătorul meu este viu; și că ruda cea mai apropiată se va ridica peste țărâna mea; și că ruda cea mai apropiată se va ridica ca martorul meu, și eu voi vedea pe Dumnezeu ca apărătorul meu, pe care îl voi vedea pe partea mea”. (Iov. 19:25-27, *An Amer. Trans.*). Prin urmare, toți aceia care au dorința de îndreptățirea devotamentului lor către dreptatea lui Dumnezeu se vor bucura cu siguranță că marea zi a lui Iehova a procesului dreptății Sale a sosit. Ești tu unul dintre aceștia?

5. Oamenii care sunt cu bunăvoință față de Dumnezeu se vor apropia fără zăbavă de examinarea următoare a zilei Sale de judecată, fără teamă că osândirea și pedeapsa acelei zile îi așteaptă. Ei se vor apropia de ea cu liniște și încredere și se vor interesa foarte mult de aceea cum va aduce Atotputernicul și Atotînțeleptul Dumnezeu toate lucrurile în ordine „prin faptul că înalță ce este drept și pune capăt la ceea ce este greșit, adică împarte răsplata și pedeapsa. Ei sunt doritori să învețe cum își face Lui însuși dreptate, prin faptul că realizează propria Sa îndreptățire și în același timp și îndreptățirea aceluia care Îl iubesc și Îl servesc. Ei doresc să știe ce cale trebuie să urmeze acum, în acest timp al hotărârii, spre a primi aprobarea Sa și spre a fi priviți ca vrednici să posede favoarea Sa și să trăiască în lumea nouă. O cercetare biblică a acestui subiect fără ca să se țină seama de toate ideile și învățăturile false, pe care le-au răspândit diferitele sisteme de religie cu privire la aceasta, va aduce cu siguranță mare ușurare și încredere pentru inimă și minte. Da, ea va aduce bucurie adevărată cu sine, pentru că această zi este aproape și noi o putem trăi.

6. Unul dintre servii lui Dumnezeu a zis de mult timp despre această zi: „Ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El [Isus] a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți”. (Fapte 10:42, *Am. Stan Ver.*). Aceasta arată deslușit că oameni de bine vor trăi pe pământ când vine ziua aceasta mare; și când judecătorul hotărăște că ei, pe baza credincioșiei lor, sunt vrednici de viață veșnică, nu vor avea parte de o întrerupere a existenței lor conștiente pe pământ, ci vor trăi veșnic mai departe, fără ca să cadă în groapă. Ce speranță se oferă deci în timpul de astăzi!

„Iar după aceea vine judecata”

Niciodată n-ar exista astfel de judecată dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat cam cu șase mii de ani mai înainte. La aceasta se referă apostolul Pavel în Evrei 9:27, 28 în cuvintele: „Și, după cum oamenilor le este rânduit [sau le este prevăzut] să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (*Am. Stan Ver.*). Este o greșală dacă cineva gândește din cuvintele acestea că Adam cel perfect și Eva cea perfectă în Eden au fost hotărâți deja pentru moarte înainte de a păcătui și că viața lor pe pământ ar fi trebuit să dureze numai un anumit timp, dacă ei după ce s-ar fi dovedit în Eden în decursul unui timp de încercare ca credincioși, după aceea ar fi murit ar fi fost socotiți vrednici să meargă în cer și să fie asemenea îngerilor. Primul bărbat și prima femeie în Eden nu au stat în încercare, ca după aceea să ajungă sau în cer sau într-un loc focos de chin. Încercarea lor a fost pentru viață veșnică pe pământ sau moarte veșnică în țărâna pământului din care au fost luați.

Ei n-au fost hotărâți niciodată pentru cer, chiar și dacă ar fi rămas credincioși. Pentru om este imposibil să ajungă în cer; și la multe secole după moartea lui Enoh și a lui Elisei cei credincioși, Domnul Isus a zis unui fruntaș iudeu: „V-am vorbit despre lucrurile cerești. Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel se S-a pogorât din cer, adică Fiul omului”. – Ioan 3: 12,13.

2. Neamul omenesc a fost hotărât exclusiv pentru pământ. Pe baza acestui adevăr a scris apostolul Pavel: „Omul dintâi este din pământ, pământesc. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești... că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”, (1Cor. 15:47-50). Isus a ajuns în cer numai după ce și-a jertfit viața omenească pentru totdeauna și după aceea a înviat la viață spirituală. Tot așa trebuie să aibă parte ucenicii Săi credincioși de o schimbare, prin care în înviere ei devin creaturi spirituale, înainte ca să poată moșteni într-adevăr împărăția cerească a lui Dumnezeu. – 1 Petru 3:18; 1 Cor. 15: 51-54.

3. Primului om Adam i s-a dat ocazie la viață veșnică, dar nu i s-a dat niciodată o făgăduință de a ajunge cu trup și suflet în cer. El a fost atât de puțin din cer, atât de puțin ceresc, ca animalele de uscat, păsările și peștii din jurul său. El a fost din pământ, pământesc, și pământul a fost făcut în scopul ca să fie locuit de el. Chiar dacă omul n-ar fi mâncat niciodată din fructul oprit din grădina Edenului, nu i s-ar fi promis schimbarea patriei sale, de pe pământ în cer. Lui i s-a făgăduit numai viață durabilă ca și creatură omenească în perfecțiune pământească și sub stăpânirea suveranului universal, a lui Iehova. Ce se va întâmpla însă, dacă omul va mânca din pomul oprit? L-a așteptat cumva chinul veșnic într-un loc cu foc, în interiorul pământului? Cu siguranță nu, ci Iehova Dumnezeu a zis în cuvinte simple, ce nu se pot înțelege greșit, către omul perfect: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. (Gen. 2:16,17). Urmează deci, că dacă n-ar fi mâncat niciodată din el, atâta timp cât Dumnezeu a interzis aceasta, atunci n-ar fi murit niciodată de pe pământ, din care el a fost o parte vie. Pentru el încercarea a adus sau viață sau moarte, existență sau a nu fi. Nimeni să nu se teamă, că în timp ce hotărârile lui Dumnezeu pentru oamenii credincioși hotărăsc viață veșnică în cer, ele însemnează pentru oamenii neascultători viață veșnică în chinul groaznic al unei cămări de foc, care stă sub supravegherea dracilor roșii. Pentru aceia care refuză cu voința să se întoarcă spre dreptate și să asculte de Marele Judecător, judecata lui Dumnezeu va suna pentru moarte veșnică, nimicire veșnică. „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Christos, Domnul nostru”. – Rom. 6:23

4. Cuvântul Judecătorului ne spune când și pentru ce „a fost hotărât pentru om să moară o singură dată, dar după aceea vine judecata”. Această hotărâre a urmat după ce Adam și Eva au păcătuit și anume: Pentru că au păcătuit, după aceea vor naște copiii lor în păcat. Nu este vorba aici de o altă judecată a lui Adam și a Evei. Ei și-au avut ocazia; ei au fost puși la probă, au căzut cu voință și de aceea au fost judecați în mod drept la moarte, la întoarcere în pământ, din care Adam a fost luat în mod direct. Urmașii viitori ai lui Adam și Eva n-au stat în Eden direct la încercare; pentru ei a fost deci o judecată viitoare posibilă.

5. O judecată viitoare pentru urmașii lui Adam a fost cu puțință pe baza scopului lui Dumnezeu, pe care l-a descoperit când a zis înaintea lui Adam și înaintea Evei, marelui șarpe, lui Satan, Diavolul: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie [organizațiunea universală a lui Dumnezeu], între sămânța ta și sămânța ei. Acesta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen 3:15). Sămânța a trebuit să vină din organizațiunea sfântă a lui Dumnezeu, după aceea să triumfeze peste suferințe și la urmă să zdrobească capul șarpelui. Aceasta a trebuit să croiască urmașilor lui Adam calea să fie înviați din mormintele morții și să primească ocaziile și

binecuvântările unei zile a judecății. Deoarece „sămânța” se împotrivesc credincios șarpelui și îi zdrobește capul, este hotărâtă de către Iehova Dumnezeu ca judecător, care Îl reprezintă în acea zi a judecății. Ca rezultat al acestei zile, Judecătorul va lăsa pe mulți dintre urmașii lui Adam să intre în viața veșnică sub supremația universală a lui Iehova, și astfel Iehova Dumnezeu va fi eliberat de acuzele false și va fi îndreptățit față de conspirația răzvrăitoare a lui Satan, a Diavolului, a șarpelui.

6. Urmașii lui Adam, din cauza faptei lui Adam a neascultării în Eden, prin care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, pot muri numai o singură dată. Arătându-se pentru ce „le este rânduit oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”, în Romani 5:12 este spus: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Vezi și Evrei 9:27, *The Emphatic Diaglott*). Oamenii pe baza a ceea ce a făcut Adam pot fi loviți de moarte NUMAI ODATĂ căci toți se trag de la el, de la un păcătos în agonie, care a stat sub osânda divină. Când s-au născut oameni ca urmașii săi, i-a așteptat inevitabil moartea sau o existență sub condamnarea la moarte moștenită. De la natură toți s-au aflat în aceeași stare ca și regele David, care a zis despre sine: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.” În același timp l-a procreat un tată păcătos. (Ps. 51:5). Dar după ce oamenii, urmașii lui Adam, au ajuns înaintea Dumnezeului Celui Atotputernic în judecată, Adam nu va mai fi răspunzător pentru aceea, că primesc viață veșnică sau nimicire veșnică, adică „moartea a doua”. Dacă întrebi de motiv, aceasta de aceea este așa pentru că în timpul judecății se aplică regula rostită de către Dumnezeu: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el”. – Ezech. 18:20.

7. Christos Isus a purtat numai păcatele acelora, care au moștenit moartea de la neascultătorul Adam. Prin urmare, Isus a murit numai odată, și anume odată pentru totdeauna. Suntem avertizați că aceasta nu se repetă: „Întrucât știm că Christosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat [care se trage de la Adam], odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.” (Rom. 6:9,10). Moartea și învierea lui Christos au fost preumbrite cu mult timp mai înainte, prin aceea că marele preot iudeu a intrat cu sângele vițelului și țapului lui Iehova în ziua de ispășire anuală în sfânta sfintelor cortului mărturiei. Dacă oamenii mor după judecată, care vine ca o urmare a morții lui Christos, El nu-i va răscumpăra încă odată. El a murit pentru ispășirea păcatului și numai a acelei morți, care este moștenită de la Adam, și moartea lor din cauza păcatului, care este săvârșit în decursul timpului judecății, nu va fi urmarea moștenirii de la Adam. După ce vor intra în timpul lor al judecății, ei, ca fii, nu vor muri din cauza nedreptății tatălui lor Adam, ci din cauza păcatului propriu cu voința. Nedreptatea lor va fi asupra capului lor, și din cauza acestui păcat vor muri, și atunci nu va mai fi un Christos muritor, care să moară încă odată pentru ei ca să-i răscumpere. Dar dacă, după ce au intrat în timpul judecății înaintea lui Dumnezeu, cu ajutorul lui Christos Isus, a seminței femeii lui Dumnezeu, se întorc spre dreptate, atunci vor merge pe calea vieții veșnice. Vor scăpa de „moartea a doua”, de nimicirea veșnică din care nu există răscumpărare sau restatornicire.

8. După ce deci, oamenii au intrat în timpul judecății, nu-i așteptată inevitabil moartea, și ea nu le este rânduită. Salvare veșnică este posibilă pentru ei; și unii vor dobândi acest dar.

JUDECATA PENTRU CONDAMNARE

9. Atunci, în Eden, sentința judecătorească sau judecata rostită de Iehova Dumnezeu a sunat la condamnare la moarte. A condus la osândirea mai multor persoane decât numai a lui Adam și a Evei. Citim: „Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul [de la Adam], a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli [prin urmașii mulți ai lui Adam] a adus o hotărâre de iertare. Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii [de la Dumnezeu], vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Christos!” (Rom. 5:16, 17). Judecata sau sentința lui Dumnezeu în Eden a fost pentru condamnarea câtorva? Răspunsul competent din cuvântul Său sună: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură faptă dreaptă [prin Isus] a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață”. (Rom. 5:16-18, *The Emphatic Diaglott*). Iată deci cuvintele inspirate cu privire la sentința judecătorească, care a fost rostită în Eden asupra păcătosului Adam. Ea a avut ca urmare că a venit osândă peste „toți oamenii”, care se trag de la Adam, indiferent de aceea că la ce ramură sau familie a neamului aparțin, fie că la cea iafetică, hamitică sau semită, la iudei sau la păgâni.

10. Dacă Adam ar fi rămas ascultător și credincios lui Dumnezeu ,ca Suveranul universal, atunci sentința judecătorească a lui Dumnezeu l-ar fi îndreptățit la viață veșnică pe pământ, și familia sa ar fi mers pe calea vieții, fără ca să se fi legat de ea o osândă moștenită. Este de observat aici că judecata nu însemnează în mod necesar osândire. În cazul lui Adam, sentința Judecătorului pentru ascultare ar fi putut fi spre îndreptățire veșnică, dar sentința judecătorească rostită de Dumnezeu a sunat la condamnare, din cauza pasului său greșit al neascultării. Prin urmare, toți urmașii săi au fost copiii unui condamnat sau ai unui păcătos osândit și au venit pe lume ca păcătoși și sub osândă. După ce Adam și Eva au păcătuit împotriva Marelui Legiuitor și Judecător, care este capabil să mântuiască și să nimicească, în Eden a venit repede ziua judecății. Ea a urmat imediat după ce au păcătuit, în „răcoarea zilei”, deci fără îndoială în răcoreala serii. Aceasta a fost deci la începutul unei zile noi, pentru că atunci ziua de 24 de ore se începea seara, după cum este scris: „Și a fost seară, și a fost dimineață: o zi”, tot așa și în celelalte zile ale creațiunii. În acea „răcoare a zilei” sau seara, cu care s-a început ziua nouă, a venit Marele Judecător Iehova și cu aceasta ziua de judecată în Eden. În acel timp a fost rostită judecata; executarea sentinței rostită asupra lui Adam a venit numai cam după aproape o mie de ani mai târziu, când Adam a fost de 930 de ani. Atunci a murit Adam și s-a întors în pământ, din care a fost creat. – Gen. 3:8; 1:5; 5:5.

11. Toți oamenii care se trag de la păcătoșii din Eden au fost cuprinși în sentința de condamnare, pe care a rostit-o Dumnezeu atunci ca Judecător. Pentru urmașii lui Adam aceasta ar fi putut fi spre o sentință de nimicire neschimbătoare, dacă n-ar mai fi fost legământul lui Iehova din Eden cu privire la sămânța „femeii” Sale. Adică; în lumina aceea ce știm cum, condamnarea care apasă asupra tuturor urmașilor lui Adam ar fi fost spre nimicirea noastră veșnică, dacă Christos Isus n-ar fi murit ca om o moarte de jertfă și dacă n-ar fi oferit valoarea jertfei Sale perfecte lui Dumnezeu în cer pentru ca să răscumpere pe toți aceia care cred în El și Îl ascultă. Despre sămânța femeii lui Dumnezeu zice Sfânta Scriptură: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit [la ațâțarea Șarpelui]. Și după ce a fost făcut desăvârșit, s-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec”. – Evr. 5:8-10.

12. Noi putem scăpa de osândire sau de condamnare numai dacă venim în unire cu Christos Isus, cu sâmbânța, căreia i s-a făcut rana la călcâi. Această unire se dobândește prin aceea, căci credem în El ca sâmbânța fâgăduită, acceptăm jertfa Sa perfectă și ne devotăm cu totul lui Iehova Dumnezeu, în consacrare deplină. Tocmai așa se exprimă Biblia când zice: „Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci-lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimețând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.. (Rom. 8:1-4, *Weymouth*). Legea despre care vorbește Sfânta Scriptură aici este legea pe care a dat-o Iehova Dumnezeu prin profetul Moise națiunii lui Israel. Adevărurile fundamentale ale acestei legi au fost cuprinse în cele zece porunci.

13. Legea lui Dumnezeu a fost dată în anul 1513 î.Chr. prin Moise la muntele Sinai în Arabia; dar ea n-a îmbunătățit situația pentru nimeni din neamul omenesc; adică, n-a ridicat pe națiunea lui Israel din starea condamnării moștenită de la Adam, căci dacă ar fi făcut aceasta, atunci n-ar fi fost de lipsă pentru izraeliți ca fratele lui Moise, Aaron și fiii săi, să officieze ca preoți pentru națiune. Întrucât legea a venit de la Dumnezeu „a fost cu totul justă, perfectă, dreaptă și sfântă. Trupul omenesc pentru care legea a fost obligatorie a fost acela care a făcut greutăți. Trupul a fost piedeca, prin care izraeliții n-au putut corespunde măsurii perfecțiunii omenești și astfel să se poată dovedi vrednici de dreptul la o viață eliberată de osândire (Rom. 7:15). Și după ce le-a fost dată legea a apăsas asupra izraeliților păcatul, imperfecțiunea și condamnarea lui Dumnezeu, întocmai ca asupra celorlalți oameni, numai că pe lângă aceasta acuma izraeliții, după ce li s-a dat favoarea să primească un astfel de șir de legi divine, au fost datori să dea socoteală în mod deosebit Marelui Legiutor și Judecător Iehova. Prin faptul că izraeliții au călcat această lege a legământului lor național cu Dumnezeu, ei au ajuns sub blestemul lui Dumnezeu. Numai moartea lui Isus Christos pe lemn i-a putut răscumpăra de la acesta: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrările scrise în cartea Legii, ca să le facă”. Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”. – Galat. 3:10, 13.

FĂGĂDUINȚA AVRAAMICĂ RĂMÂNE ÎN VIGOARE

14. Moise, mijlocitorul, a fost un serv al acestui legământ al legii cu Israel. Legământul legii nu i-a reușit să întemeieze dreptate în națiunea izraelită. El i-a dat pe față limpede ca păcătoși, ca unii care nu se pot îndreptăți prin ceva fapte proprii de dreptate. Că izraeliților le-a fost transmisă legea de către Moise, a fost arătat pe drept ca „serviciul condamnării”. Acesta a și fost, pentru că legea, pentru care a făcut Moise serviciu, a făcut numai să iasă în evidență mai tare, că ei au moștenit de la Adam osândire, și că Dumnezeu a putut să-i osândească pe drept „atât pe ei cât și pe ceilalți oameni. Legea le-a arătat ce este păcatul, a arătat că erau în păcat a cărui răsplată este moartea. Din acest motiv, serviciul lui Moise al legii pentru Israel, a fost numit pe drept „slujba aducătoare de moarte”, „scrisă și săpată în pietre”. (2 Cor. 3:7, 9). Deși a fost o slujbă a condamnării și a morții, transmiterea legii mozaice a fost o manifestare a unor spectacole și sunete ciudate supranaturale în jurul muntelui Sinai și o slavă care s-a răsfrânt într-un mod de pe fața lui

Moise, încât a fost silit să-și ascundă fața dinaintea izraeliților înspăimântați. Aceste cadre mărețe la legământul legii au fost făcute ca să introducă legământul în mod potrivit, spre a face cunoscut demnitatea și seriozitatea sa și spre a arăta că el a fost valabil sau adevărat, deoarece el a venit într-adevăr de la Iehova Dumnezeu, de la Cel Atotputernic, de la cel mai înalt Legiuitor. Prin aceasta a fost preumbrită mai departe darea unui legământ mai bun, a unui legământ nou, care va fi arătat printr-o slavă și mai mare, printr-o slavă, care nu va trece ca cea a lui Moise.

15. De fapt și în adevăr înseamnă pentru urmașii lui Iacob, izraeliții, o cinste că au fost încredințați cu această lege, căci Iehova Dumnezeu n-a tratat cu nici un alt popor în modul acesta. Care națiune de pe pământ a fost atunci sau este astăzi, care a avut o astfel de lege minunată sau o are încă? „El descopere lui Iacov Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Lui. Lăudați pe Domnul!” (Ps. 147:19, 20). Moise a zis izraeliților: „Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deut. 4:7, 8). De aceea a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe izraeliți ca națiune, din cauza favorii și privilegiilor de care s-au bucurat prin lege mult timp, în judecata finală. Că El va face aceasta le-a spus-o cu cuvintele: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre”. – Amos 3:2.

16. Legea dată prin Moise n-a anulat făgăduința, care a fost dată patriarhului Avraam cu 430 de ani mai înainte, și n-a pus-o la o parte. În acel timp, Iehova Dumnezeu a făcut cu Avraam un legământ din cauza credinței sale și a devotamentului său, ale cărei dispozițiuni au fost dictate de Iehova Dumnezeu și au sunat: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. După ce Avraam s-a arătat dispus să jertfească lui Dumnezeu pe iubitul său fiu Isaac, această făgăduință a legământului a fost lărgită după cum urmează: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”, (Gen. 12:3; 22:18). Acest legământ cu Avraam cu privire la sămânța sa a existat și după ce națiunii Israel i s-a dat legea mozaică; și izraeliții au cugetat că ei ar putea fi această sămânță, spre binecuvântarea tuturor celorlalte națiuni, prin faptul că au ținut legea mozaică.

17. Dacă ei ar fi putut dobândi privilegiul să fie sămânța pentru binecuvântarea tuturor semințiilor și națiunilor pământului pe baza dreptății lor proprii câștigată prin ținerea legii mozaice, atunci legământul avraamic ar fi fost desființat sau pus la o parte. Dacă acesta ar fi fost scopul dării legii la Sinai, atunci Dumnezeu le-ar fi spus: „Bine, cu această lege puteți să vă câștigați salvarea voastră proprie, și nu mai este de lipsă să trimit sămânța făgăduinței avraamice. Prin faptele acestei legi puteți să vă justificați pe voi înșivă și puteți dovedi că voi meritați viața veșnică și sunteți vrednici de binecuvântarea Mea veșnică. Prin această lege primiți ocazia la viață veșnică și binecuvântare veșnică. Contrar cu aceasta, legea mozaică, tocmai pentru că oameni osândiți, imperfecti, care se trag de la Adam, n-au putut realiza dreptatea sa, s-a dat în scopul de a aduce la iveală mai curând păcatele lor, decât dreptatea lor proprie. S-a dat spre a informa pe izraeliți mai mult despre necesitatea că sămânța lui Avraam a fost trimisă din cauza lor; căci legea mozaică le-a adus mai mult la cunoștință păcatele lor, slăbiciunea și incapacitatea lor de a-și câștiga mântuirea veșnică prin dreptate proprie. Având în vedere acest fapt întristător, legământul avraamic ar fi trebuit să fie pentru toți izraeliții cu credință, credincioși, o mângâiere, în loc ca să-l lase neluat în seamă din cauza legii mozaice.

18. Legământul legii a fost un disciplinator și un învățător care i-a îndreptat la Christos, la Mesia. Deși l-au avut, totuși au putut conta totdeauna pe legământul avraamic. Ei au putut spera în sămânța făgăduită și au putut dori să vină spre a primi binecuvântarea, care să-i elibereze de

osânda divină care vine prin lege. Osânda sau blestemul legii n-a fost ceva de ceea ce n-ar fi putut fi eliberați cei cu sentimente credincioase. N-a fost un blestem spre nimicire din care n-a existat scăpare, eliberare. Osândirea n-a fost ceva ce nu s-ar fi putut înlătura prin mijloace potrivite. Dacă ar fi fost aceasta, atunci împlinirea legământului avraamic n-ar fi fost izraeliților spre folos. Dar în legământul avraamic au fost cuprinși și ei, căci făgăduința a zis că în Avraam și în sămânța sa, adică în Iehova Dumnezeu și în sămânța „femeii” Sale, în Isus Christos, vor fi binecuvântate toate semințiile și națiunile pământului. Aceasta a cuprins și pe izraeliți și anume pe ei mai întâi, pentru că ei au fost urmașii naturali ai credinciosului Avraam din timpul vechi, care a reprezentat profetic pe Iehova Dumnezeu. Legământul legii prin Moise n-a trebuit deci să existe veșnic cu națiunea, și nici n-a fost destinat să se întindă asupra tuturor națiunilor păgâne și să fie aplicat la ele; pentru că binecuvântarea izraeliților și a tuturor națiunilor păgâne a fost imposibilă prin legământul legii mozaice.

19. Serviciul legământului legii a fost un serviciu al condamnării; pe când sămânța lui Avraam a fost făgăduită pentru binecuvântarea tuturor semințiilor și națiunilor, spre binecuvântarea cu dreptate care duce la viață veșnică. Aceasta ne învață cuvintele apostolului în Galateni 3:15-19, 24: „Fraților, vorbesc în felul oamenilor: un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminției lui. Nu zice: Și semințelor, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminției tale, adică Christos. Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea dată după patru sute treizeci de ani. Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină, „Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduință; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. – *The Emphatic Diaglott*

ZIUA LUI ISRAEL DE RĂFUIRE

20. În cuvintele citate, apostolul spune clar că sămânța promisă a lui Avraam este Christos, adică Isus cel uns. La Iordan, îndată după botezul Său prin Ioan, fiul preotului Zaharia, Isus a fost uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu și a devenit prin aceasta „Christos” sau „Unsul”. Deoarece legământul legii mozaice a fost adăugat mai târziu legământului avraamic și a trebuit să existe numai până când va veni această sămânță făgăduită a lui Avraam, urmează că la venirea și ungerea lui Isus, zilele legământului legii mozaice cu națiunea lui Israel au fost numărate.

21. Acest legământ al legii a fost adăugat din cauza fărădelegilor. El a fost adăugat pentru a duce pe iudei de la fărădelegi și a-i convinge că sunt păcătoși, care nu se pot îndreptății prin propria lor dreptate. El a trebuit, prin urmare, să le dovedească că au lipsă de sămânța lui Avraam cea precisă, și a trebuit să servească ca un învățător ca să-i conducă la Christos, sămânța. Acest cuget l-a avut Isus când a zis iudeilor: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine”. (Ioan 5:46). Întrebarea care s-a ridicat acum, deoarece Isus a trăit printre națiunea lui Israel, a fost următoarea: se vor lăsa izraeliții conduși la El prin legea mozaică, ca sămânța avraamică a binecuvântării? Prin faptul că Isus Christos a trăit printre ei, a propovăduit împărăția lui Dumnezeu și a făcut multe minuni pentru națiunea lui Israel, s-a început un timp de încercare, o zi de judecată. Pentru ei s-a sfârșit o lume; pentru că acesta a fost timpul când un

sistem al lucrurilor s-a sfârșit, care în urma legământului legii cu strămoșii lor la muntele Sinai a fost în vigoare timp de 1542 de ani.

22. Când a fost uns cu spiritul sfânt în anul 29, d.Chr., Isus a devenit Marele Preot uns al lui Dumnezeu, nu după ordinul familiei levitice a lui Aaron, ci în rangul marelui preot neizraelit, nelevitic, Melhisedec, care a binecuvântat odinioară pe credinciosul Avraam. În viața Sa omenească proprie, perfectă, Marele Preot Christos Isus a posedat o jertfă sfântă, acceptabilă, pe care a putut-o oferi lui Dumnezeu. Aceasta a trebuit să înlăture într-adevăr păcatele și să facă pe păcătoși, care o primesc, drepti înaintea lui Dumnezeu. Deoarece prin aceea, că Isus ca om perfect s-a jertfit pe sine însuși, s-a putut realiza aceasta. El „ca Mare Preot a trebuit să aducă numai o singură jertfă, pe sine însuși, și alta nu. Cu privire la aceasta stă scris despre Christos Isus: „Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot [iudeu], care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci [Isus Christos] ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuire celor ce-L așteaptă”. – Evr. 9:25-28.

23. Christos Isus a venit, evident, într-un anumit scop, nu pentru „slujba osândirii” cum a fost aceea a lui Moise, când a făcut servicii de mijlocitor în legământul legii cu Israel. El a venit la o lucrare de mântuire, prin care numele și supremația lui Dumnezeu vor fi îndreptățite. Toți cei salvați sunt răscumpărați pentru ascultarea veșnică față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu. Din cauza aceasta a zis Isus unui fruntaș iudeu: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu”. (Ioan 3:17-21). Dacă, deci, Isus n-a fost trimis în scopul expres în lume să osândească omenirea printr-o „slujbă de osândire”, totuși au existat mulți care în legătură cu venirea și prezența Sa au fost condamnați. Aceasta a fost așa, deși nu venise judecata lumii întregi, a iudeilor și a păgânilor.

24. Isus a zis: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi”. (Ioan 12:46-48). Din aceasta scoatem cugetul că atunci, la prima Sa venire, venirea Sa în trup, El n-a venit ca să introducă o zi de judecată pentru întreaga omenire. Aceasta a trebuit să vină în „ziua de apoi”. Isus și-a mărginit propovăduirea și activitatea Sa în mod strict la izraeliți sau iudei, și aceasta a adus în mod deosebit pe izraeliți în încercare înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, Isus n-a vorbit în contradicție cu cele citate mai sus, când a zis înaintea fariseilor iudei: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi”. – Ioan 9:39.

25. Un bărbat care a fost orb din naștere și pe care l-a vindecat Isus a zis, ca răspuns la întrebarea „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu”? „Cred Doamne, și după aceea s-a închinat lui Isus. Fariseii au auzit însă cum a zis Isus că unii care au susținut că au lumina ochilor spirituali vor fi făcuți orbi; și așa i-au zis: „Doar n-om fi și noi orbi” Și Isus a răspuns: Dacă ați fi orbi n-ați avea

păcat; dar acum ziceți; Vedem. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne” (Ioan 9:35,38,40,41). Prezența, activitatea de propovăduire și faptele Fiului lui Dumnezeu au adus pe izraeliți în mod indiscutabil într-o încercare. Întreagă națiunea lui Israel a intrat, ca atare, într-o zi a judecății. Izraeliții au fost despărțiți în orbi spirituali și în văzători spirituali. Unii, care în urma unei credințe, cum a arătat-o strămoșul lor Avraam, au recunoscut că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, sămânța făgăduită a lui Avraam, care le-a fost spre binecuvântare. Ei s-au dovedit ca și copii adevărați ai credinciosului Avraam; căci ei n-au clădit pe ceva dreptate proprie, pe care ar fi câștigat-o ei înșiși prin faptele legământului legii mozaice. Ei toți au fost strânși din națiunea lui Israel și au fost introduși în organizațiunea teocratică a lui Iehova, care stă sub Christos, sub sămânța lui Avraam. Toată națiunea cealaltă a rămas sub osândă și sub blestemul legământului legii, pe care nu l-au ținut.

26. Despre acest timp al judecății și al despărțirii națiunilor în două clase a zis Ioan Botezătorul, ca un profet, următoarele: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela își are lopata în mână, își va curăți cu desăvârșire aria, și își va strânge grâul în grâнар; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”. (Mat. 3:10-12, *Am. Stan. Ver.*). În mod necesar, Isus, ca tăietorul de pomi sau ca acela cu lopata sau ca secerătorul cu furca secerișului, a trebuit să officieze ca judecător ca să constate pe care *pomi* trebuie să-i taie și să-i ardă cu foc, și să hotărască care izraeliți au fost *grâu* care va fi botezat cu spiritul sfânt, și care au fost *pleavă* care au trebuit botezați cu nimicire de foc. Prin urmare, aceasta a fost o zi națională a judecății din care a ieșit numai o rămășiță de izraeliți naturali, prin faptul că au purtat fructele împărăției întocmai ca pomii buni, purtători de roadă și au rămas păstrați în organizațiunea teocratică a lui Christos, ca grâu botezat cu spirit. Având în vedere acea zi de judecată națională sau secerișul, Isus a zis către apostolii Săi: „Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Eu v-am trimis să secerăți!” (Ioan 4:35, 36, 38). Această judecată a secerișului și-a găsit încheierea cu sfârșitul de foc al Ierusalimului în anul 70 d. Christos.

27. Isus a venit, prin urmare, în primul rând la izraeliți ca să execute judecata lui Dumnezeu, care a fost profetizată cu mult timp înainte de aceea, când profetul Isaia a avut o vedenie despre slava lui Iehova în templul Său. În mod corespunzător stă scris despre Isus: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El, ca să se împlinescă vorba, pe care o spusese proorocul Isaia: „Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?” De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis: Le-a orbit ochii, și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec”. Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui, și a vorbit despre El”. (Ioan 12:37-41, *Am. Stan. Ver.*). Acei izraeliți, a căror ochi au fost orbiți prin religia iudeilor și a căror inimi au fost împietrite prin necredință egoistă, au format clasa „pomului” condamnat. Ei au fost clasa plevei lepădată, care la sfârșitul acelei perioade a judecății a ars în focul necazului groaznic, când Ierusalimul a fost distrus și mulți necredincioși împietriți în inimă au pierit împreună cu el în anul 70. Noi să luăm astăzi chestiunea aceasta serios în inimă. Pentru ce? Pentru că acest punct culminant al nimicirii în timpul de judecată al națiunii iudeie este numai un tablou preumbritor, în măsură mică, despre punctul culminant al acelei perioade a judecății, care s-a început pentru lumea prezentă și mai ales pentru așa zisa creștinătate.

STĂPÂNITORUL ARUNCAT AFARĂ

28. Numai cu puține zile înainte ca Isus să fie ridicat pe stâlpul de chinuire, unde a murit în chinul morții, Isus a atras atenția asupra judecății în acel timp. El a zis: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”. „Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi! Norodul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: Un înger a vorbit cu El! Isus a răspuns: Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară. Norodul I-a răspuns: Noi am auzit din Lege că Christosul rămâne în veac; cum dar zici Tu că Fiul omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiu al omului?” (Ioan 12:27-34). Că Dumnezeu a permis moartea lui Christos Isus pe lemn a fost pentru ei un motiv pentru judecată. Pe mulți i-a făcut să cadă, care n-au priceput suferințele pe care a trebuit să le îndure Christos Isus, Mesia, în urma zdrobirii călcâiului prin șarpe, înainte de a putea intra în slava cerească. Deoarece națiunea iudeie din acel timp a devenit martorul cel mai apropiat a ceea ce s-a întâmplat direct în mijlocul ei, ei au fost supuși unei judecăți, care s-a mărginit numai la ea.

29. Isus a explicat aceasta în cuvinte potrivite, când a zis: „Acuma are loc judecata lumii acesteia”, pentru că acea națiune iudeie s-a dovedit în timpul serviciului Său de trei ani și jumătate ca aparținând acestei lumi. În judecată ea a dovedit că L-a urât; și din cauza aceasta a zis Isus apostolilor Săi: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă n-ași fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor. Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări, pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinescă vorba scrisă în Legea lor: „M-au urât fără teme”. (Ioan 15:18, 22-25). Din acest motiv a trebuit aruncat afară sau respins stăpânitorul lumii acesteia.

30. Cine este acest „stăpânitor”? Satan, Diavolul care conform cuvintelor lui Isus vine peste puțin timp și găsește că Isus a refuzat să aibă ceva comun cu el, și care de aceea va zdrobi călcâiul sămânței *femeii* lui Dumnezeu. (Ioan 14:30). Stăpânitorul acestei lumi a dobândit putere peste majoritatea națiunii iudeie și a trezit în ea dușmănie împotriva seminței *femeii* lui Dumnezeu. Aceasta i-a reușit în mod deosebit la stăpânitorii iudeilor, care au mers în fruntea prigonirii lui Isus Christos și au cauzat moartea Sa pe lemn, prin mâna romanilor. De aceea a zis Petru către iudei: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri”. (Fapte 3:14-17; Ioan 12:43, 44). Tot despre acești stăpânitori iudei a zis apostolul Pavel: „Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor, care se citesc în fiecare Sabat. Măcar că n-au găsit în El nici o vină de moarte, totuși ei au cerut lui Pilat să-L omoare”. (Fapte 13:27, 28). Și către creștini el a zis despre acei mai mari iudei: „Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiuse

Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.” – 1 Cor. 2:6-8.

31. Reprezentat prin acea națiune, împietrită, necredincioasă, și în primul rând prin mai marii sau stăpânitorii ei neștiutori cu voința, Satan Diavolul ca „stăpânitorul acestei lumi” a fost aruncat afară. Capitala lor cu casa ei, cu templul, a fost dată de Dumnezeu decăderii neconținute și în anul 70 d.Chr., distrugerii complete. De aceea a rostit Isus în public un „vai” asupra cărturarilor și fariseilor distinși și foarte stimați și a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripă, și n-ai vrut! Iată că vi se lasă casa [templul vostru, voi cărturari și farisei] pustie”. Aceasta a fost casa sau templul despre care a declarat Isus, că au făcut din el o peșteră de tâlhari, prin urmare, un locaș al „tatălui lor, al Diavolului”. (Mat. 23: 1-38, 21:13; Ioan 8:44). Lepădarea acestei națiuni, care a ajuns sub puterea „stăpânitorului acestei lumi”, a fost preumbrită cu mult timp mai înainte în afacerile familiare ale lui Avraam. Aceasta s-a întâmplat când a îndepărtat din familia sa, cu aprobarea lui Dumnezeu pe Agar, mama egipteancă a fiului său întâi născut, Ismael. El a trimis-o pe ea și pe copil ca să răzbată singuri prin lume. Avraam a făcut aceasta la cererea insistență a femeii sale adevărate, Sara, pentru că Ismael a amenințat viața și fericirea lui Isaac, a fiului prea iubit pe care l-a născut Sara lui Avraam. Apostolul Pavel explică aceasta în felul următor:

32. „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie, împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel înălțat reprezintă pe cea liberă, și el este mama noastră... Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura?” Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode”. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode”. – Gal. 4:22-31, *The Emphatic Diaglott*

33. Aceia care au consimțit să prigonească pe Christos Isus și pe urmașii săi credincioși sau frații Săi, s-au dat lui Satan Diavolul, ca sâmbânța lui, „sâmbânța șarpelui”. Când Dumnezeu a lepădat pe națiunea lui Israel, pe potrivnicii lui Christos, aceasta a format o judecată împotriva lui Satan, împotriva stăpânitorului lumii. Pe această judecată o recunoaștem mai departe de pe faptul, că spiritul sfânt al lui Dumnezeu de la Rusalii n-a fost turnat peste stăpânitorii, mai marii iudei și peste căpeteniile religioase, ci asupra rămășiței mici, care a primit pe Isus ca pe Mesia, ca pe sâmbânța făgăduită a lui Avraam. Despre această judecată a lui Satan și a organizațiunii sale vizibile a vorbit Isus cu deosebire după ultima cină cu ucenicii Săi. Atunci, a amintit spiritul sfânt mângâietor și a zis: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Ajutorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea” fiindcă Mă duc la Tatăl Meu, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul[prințul] lumii acesteia este judecat”. – Ioan 16:7-11, *Diaglott*

34. Sub puterea spiritului, pe care l-a turnat Dumnezeu de la Rusalii, s-a propovăduit vestea bună cu privire la prea iubitul Său Fiu. Pentru că iudeii au refuzat încăpățânat să-l primească ca sâmbânța mesianică, n-au putut primi spiritul Său și au fost dovediți de faptul că au fost păcătoși necredincioși. Membrii credincioși ai rămășiței din națiune au crezut însă, că prin

Fiul lui Dumnezeu au putut scăpa de osânda divină; și prin Christos Isus, care a mers la Tatăl Său în cer și I-a prezent meritul jertfei Sale omenești, li s-a socotit dreptate. Mai departe, turnarea spiritului a fost o judecată peste Satan Diavolul și sămânța sa pământească, pentru că a arătat, că Christos Isus a fost vindecat de rana de la călcâi, pe care i-a făcut-o șarpele, și că a fost înviat din morți și s-a înălțat la dreapta Tatălui Său ceresc. Prin urmare, zdrobirea finală a capului șarpelui a fost acum absolut sigură.

35. Satan „stăpânitorul acestei lumi, a pierdut jocul și a stat condamnat ca un mincinos, în timp ce Isus a câștigat pentru că și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu în timpul când șarpele și sămânța sa l-au prigonit. Dumnezeu L-a hotărât de aceea ca judecător, atât al celor morți cât și al celor vii și ca judecătorul tuturor din lumea lui Satan. (Fapte 10:42). Ziua de judecată definitivă, în care Iehova Dumnezeu, prin Judecătorul Său pus va fi justificat pe deplin, este deci înaintea celor morți și vii. „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”. – Fapte 17:31.

OCAZIE FAVORABILĂ PENTRU TOATE NAȚIUNILE

36. În urma necredinței încăpățanate a iudeilor și a legăturilor și alianțelor lor preacurvare cu această lume rea, Isus a subliniat avertizarea acestei zi viitoare a judecății, în care și morții vor învia din morminte. Prin faptul că Isus a arătat dezavantajul, pe care l-au avut iudeii din cauza lipsei lor de credință și smerenie înaintea lui Dumnezeu, a explicat că au stat mai rău decât cei ce au fost cu totul păgâni, zicând: „Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi ;pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona și iată că aici este unul mai mare decât Iona”. (Mat. 12:41, *Diaglott*). Aceasta nu însemnează că iudeii răzvrățitori din acel timp sau din acel neam, care au persecutat încontinuu pe Isus și pe apostolii Săi, vor învia în ziua judecății lumii. Ei au mers la moarte în gheenă; niniviții însă ,cărora le-a părut rău, vor avea parte la învierea generală a judecății, ceea ce însă nu-i face judecători ai iudeilor. Toată judecata a fost incredințată în mâinile Judecătorului lui Iehova, Christos Isus, și El va face, prin urmare, că toți morții din morminte să audă strigătul Său de trezire și vor ieși afară la ocazii favorabile în lumea nouă, sub împărăția Sa. Isus a înțeles, prin urmare, următoarele: Prin modul lor de procedare acei niniviți, în timp ce Iona a propovăduit printre ei, au stabilit o măsură a credinței și a smereniei, cu care s-au putut măsura iudeii zilelor lui Isus și de atunci încolo. A măsura cu ea pe iudeii religioși, mândri, drepti în fața lor, a trebuit să fie cu siguranță nefavorabil și îi va condamna.

37. Scopul lui Dumnezeu de a trimite pe Iona la locuitorii din Ninive cel păgân, era în mod evident ca să dea pe față pe iudei în această privință. Și prin aceasta s-au făcut tablouri profetice minunate, ca de exemplu despre învierea lui Isus din „iad”, care înviere este un premergător și-o garanție pentru învierea ninivitenilor care s-au căit și a tuturor celorlalți, care se află în morminte. Isus a fost Mai Marele Iona. Propovăduirea Sa a format baza pentru condamnarea iudeilor nedispuși la pocăință, care nu s-au putut îndrepta, care au trăit în zilele serviciului public al lui Isus și a celor doisprezece apostoli ai Săi. Până în ziua aceasta marea majoritate a Iudeilor naturali au neglijat să urmeze pilda ninivitenilor și a refuzat să se pocăiască la ceea ce a propovăduit mai marele Iona, și să se întoarcă spre El ca adevăratul Mesia, sămânța lui Avraam. Din acest motiv au respins calea pregătită de Dumnezeu a salvării, și privilegiile împărăției au fost oferite păgânilor. Mulți din aceștia au arătat credință și smerenie, întocmai ca ninivitenii de mai demult, care s-au

căit când Iona a avertizat dinaintea judecății distrugătoare care era gata să fie executată de către Iehova Dumnezeu asupra orașului lor mare, bogat în populație.

38. În mod drept, națiunea iudeilor naturali a fost scoasă afară din favoarea și organizațiunea lui Dumnezeu și evanghelia împărăției a fost transmisă departe, către toate națiunile. Întocmai ca în celelalte orașe ale păgânilor, așa a propovăduit apostolul Pavel în Antiohia, Pisidia, și levitul Barnaba în sinagoga iudeilor și acelora dintre păgâni, care au fost convertiți la iudaism. Ceea ce s-a întâmplat acum arată, că judecata a osândit pe iudei și i-a învinuit tot mai mult și mai mult, până când Ierusalimul în anul 70 d.Chr. a fost măturat. „Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, și vorbind împotriva celor spuse de Pavel, îl contraziceau și-l batjocoreau. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii lumina neamurilor., ca să duci mântuirea până la marginile pământului”. Altfel însă s-au purtat alții ,decât majoritatea de atunci a iudeilor: „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut”. – Fapte 13:45-48.

39. Aceasta a fost o acuză serioasă a apostolului, că izraeliții naturali, fără credință, s-au dovedit nevrednici de viața veșnică. A fost un avertisment dinaintea nimicirii veșnice. Acea zi a judecății naționale pentru acei urmași naturali ai lui Avraam a culminat în distrugerea Ierusalimului, prin puterea militară a Romei, în anul fatal 70 d.Chr. Totuși, acesta a fost un tablou anunțator de nenorocire despre ceva în viitor. A arătat, ce va ajunge după mult timp pe națiunile păgâne, între care a trebuit să se propovăduiască în lung și în lat evanghelia împărăției și care susțin a o primi. Spus pe față, a fost un semn prevestitor, care a anunțat judecata, care a trebuit să vină în secolul nostru minunat al douăzecilea asupra creștinătății. Explicarea acesteia și a altor întrebări despre judecată o lăsăm însă în seama unui articol următor în ediția următoare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Au fost Adam și Eva hotărâți la moarte înainte de a păcătui? și pentru ce au stat în încercare?

2. Cum au putut Isus și ucenicii Săi să moștenească împărăția?

3. Ce i s-a pus lui Adam în vedere pentru faptele sale?

4. Pentru cine a fost hotărâtă judecata după moarte și pentru ce?

5. Având în vedere care făgăduință a fost posibilă la această judecată, și pentru ce?

6. Pentru ce, înainte de a veni judecata, oamenii pot muri numai odată, din cauza faptei lui Adam?

7,8. Pentru ce a murit Isus numai odată, și pentru ce nu sunt oamenii rânduiți ca să moară după judecată?

9. Pentru osândirea câtor a ajuns judecata lui Dumnezeu în Eden?

10. Când a fost rostită sentința judecătorească și când a fost executată asupra lui Adam?

11. Pentru ce n-a fost osândirea spre nimicire veșnică?

12. Cum putem să ne eliberăm de această osândire?

13. Pentru ce n-a îmbunătățit legea mozaică situația pentru izraeliți?

14. Cum a adus serviciul lui Moise condamnarea și moartea? și pentru ce cu slavă?

15. Pentru ce a trebuit să vină o zi când Dumnezeu a adus pe Israel definitiv în judecată?

16. Care legământ a continuat să existe după ce Israel a primit legea?
17. În ce scop a fost adăugată legea mozaică?
18. Cum a servit ca un învățător? și pentru ce n-a durat veșnic blestemul legii?
19. Care alt scop decât legea împlinește sămânța făgăduinței?
20. Pentru ce a trebuit să vină legea la sfârșit, după ungerea lui Isus?
21. Pentru ce a intrat Israel într-o zi de judecată și într-un sfârșit al unei lumi?
22. Ce fel de preot a fost Isus, și pentru ce a trebuit să aducă numai o jertfă?
23. În care scop hotărât a venit Isus în trup?
24. Cum n-a venit ca să judece lumea și totuși a venit pentru judecată?
25. Ce judecăți au venit peste cei ce au văzut și peste cei orbi?
26. În ce măsură a fost o zi a judecății, cum a descris-o Ioan Botezătorul?
27. Pentru ce să luăm astăzi serios această judecată a lui Israel?
28. În ce măsură a format moartea lui Isus o încercare pentru izraeliți și i-a adus în judecată?
29. Pentru ce a zis deci Isus: „Acum are loc judecata lumii acesteia”?
30. Cine este „stăpânitorul”, care a trebuit aruncat atunci afară?
- 31,32. Cum luminează Pavel această aruncare afară?
- 33,34. a) Cum s-a manifestat această judecată cu privire la spiritul lui Dumnezeu b) Cum a dovedit ca vinovat în ceea ce privește păcatul, dreptatea și judecata?
35. Pentru ce este ziua de judecată a celor vi și morți o siguranță?
36. Pentru ce și cum vor osândi ninivitenii care s-au căit pe acea generație a iudeilor în ziua judecății?
37. În ce scop a trimis Dumnezeu pe Iona la propovăduire în Ninive? și cum s-a împlinit aceasta de atunci încoace cu privire la mai marele Iona?
38. Cum a fost descoperită judecata iudeilor în Antiohia, Pisidia?
39. a) Pentru ce a fost acuza apostolului împotriva Iudeilor una foarte serioasă? b) Pentru ce este nimicirea națiunii lui Israel pentru creștinătate un semn prevestitor serios?

AUTORUL BIBLIEI

ÎNAINTE de a putea cunoaște pe autor, trebuie să credem că El este. Cum putem să credem? Prin aceea că înainte de toate trebuie să câștigăm cunoștință. Însușește-ți o astfel de cunoștință privind și cercetând ceea ce vezi. Privește odată florile, cum înfloresc în grădină; din același pământ răsar multe feluri deosebite de culori și nuanțe vii. Tot așa cresc din același pământ diferitele feluri de pomi, care la anotimpuri diferite, fac fructe diferite. O înțelepciune, care stă mai presus decât cea a omului, trebuie că a rânduit aceste lucruri; o înțelepciune, care este mai mare decât cea a omului slab, a trebuit să creeze câmpiile întinse, munții măreți, râurile mari, mările fără astâmpăr și a înconjurat globul nostru pământesc cu un univers întins care copleșește mintea omului. Admiră plin de venerație cerul tăcut al nopții! Poți tu să numeri stelele și planetele, care se mișcă prin spațiul fără margini? Nici cu ajutorul celui mai perfecționat telescop! Multe, multe din aceste corpuri cerești sunt atât de mari, încât pământul în comparație cu ele apare mic ca un pitic. Fiecare însă atârnă în locul său și merge fără zgomot pe calea sa. Cu siguranță toate acestea nu s-au născut numai din întâmplare, ci mintea ne silește la concluzia, că un Creator, care este mai mare decât această creațiune minunată, le-a rânduit în felul acesta.

Acest Creator este Iehova Dumnezeu. (Gen. 1:1; Isa. 40:28). El este fără început și fără sfârșit, cum a scris Moise despre El „prin inspirațiune: „Din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Ps. 90:2). Cele patru mari calități veșnice ale lui Dumnezeu, ale lui Iehova, sunt iubire, înțelepciune, dreptate și putere, și ele se manifestă în diferite timpuri și în diferite feluri. Înțelepciunea se descopere mai ales prin scopul mare al lui Iehova, care este explicat în cartea, a cărei autor este El, în Biblie. Cu mult timp înainte de împlinire, Iehova a putut descrie scopul Său în Biblie, pentru că înțelepciunea Sa L-a făcut capabil să vadă sfârșitul de la început (Isa. 46:9-11: Fapte 15:18). Deoarece omul este superior tuturor creaturilor pământești care trăiesc, deoarece inteligența sa întrece cu mult pe cea a oricărei alte creaturi de pe pământ, și deoarece el este făcut admirabil și minunat, este rațional de a crede căci Creatorul îi va descoperi ceva despre mărimea și scopul lui Dumnezeu. Aceasta a făcut-o Iehova Dumnezeu prin Biblie.

Cine a scris Biblia? Bărbații care au fost devotați dreptății, au fost îndemnați la scris prin puterea nevăzută a lui Iehova; și diferiți scriitori o spun aceasta așa. (2 Sam. 23:2; Luca 1:70; 2Pet. 1:21) Această putere nevăzută sau spiritul lui Dumnezeu a lucrat asupra minților oamenilor sinceri, care au iubit dreptatea divină și au fost devotați guvernului făgăduit al lumii noi. În lucrarea creării a lucrat puterea nevăzută sau spiritul lui Iehova; și în mod asemănător a îndemnat mai târziu pe oameni să scrie la dictarea Sa. (Gen. 1:2) Așa a scris Moise primele cinci cărți ale Bibliei. Puterea nevăzută a lui Dumnezeu, spiritul sfânt, care a lucrat asupra minții lui Moise, l-a făcut capabil să scrie evenimentele principale care au avut loc și legea, cum a fost dată națiunii lui Israel prin Moise . În nici un alt fel n-a putut fi scrisă istoria adevărată a creațiunii. Aceste fapte și adevăruri au fost scrise, prin urmare, prin inspirația lui Dumnezeu și nu prin imaginația oamenilor din timpul vechi. Vezi 2 Tim. 3:16; Iov 32:8.

Înainte de Cristos au existat mai mult decât douăzeci și opt de scriitori ai Scripturilor Ebraice. Unii dintre ei au fost profeți și au prezis prin puterea lui Dumnezeu evenimentele, care au fost încă în viitorul îndepărtat. Când Cristos Isus a fost pe pământ, a vorbit înțelepciunea de la Dumnezeu, și aceasta a cuprins multe profeții. Și la ani după învierea Sa, spiritul sfânt a activat asupra ucenicilor Săi ca să scrie aceste cuvinte înțelepte, profetice, împreună cu alte adevăruri importante despre scopul lui Iehova. Prin urmare, se poate spune că asemenea profeție a Bibliei este istorie scrisă dinainte.

Nici un spirit omenesc n-ar putea prezice de la sine fapte sau evenimente, care sunt încă în viitor. Numai spiritul divin, care cunoaște sfârșitul de la început, poate face așa ceva. Deci dacă găsim, că Biblia a prezis anumite fapte și evenimente cu veacuri înainte de a se întâmpla, și dacă se constată că aceste evenimente, aceste lucruri au avut acum loc, atunci această concordanță a profeției cu evenimentele de mai târziu formează dovada cea mai puternică, că scriitorii acestor fel de profeții au fost inspirați la scriere de spiritul divin, atotștiutor. Tocmai astfel de dovezi cunoscute de toți are generația de astăzi înaintea sa. Ele formează cele mai puternice dovezi sau semne, că Biblia este inspirată și că Dumnezeu cel Atotputernic, Iehova, și nu oamenii sfinți, pe care i-a întrebuințat ca secretarii sau scriitorii Săi, este Autorul Bibliei. Strângerea celor șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei într-un volum, s-a făcut sub conducerea Autorului lor. Păstrarea lor de-a lungul secolelor nu poate fi atribuită vreunei organizațiuni a religiei. Ea se datorește tot Autorului ei, care a păzit cartea cărților, ca să servească scopului pentru care a fost scrisă. – 1 Cor. 10:11.

ÎN ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT

CEI doi călători în lumea întreagă. N. H. Knorr și M. G. Henschel, a căror călătorie de serviciu care înconjoară pământul o urmărim în aceste coloane, au terminat acum lucrul lor pentru împărăția lui Dumnezeu pe continentul-insulă Australia. Ei sunt pe drum către aeroportul Mascot din Sydney, ca să înceapă distanța următoare a călătoriei lor în întreagă lumea, călătorie care s-a început la începutul lui Februarie din Brooklyn, New York. Colaboratorii din sucursala Strathfield a Societății de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere, toți doresc să însoțească pentru despărțire la aerodrom pe președintele Societății și pe secretarul său. Astfel s-au pus bănci pe camionul Societății, și aproape toți membrii familiei au luat loc pe ele și au însoțit acum pe călători, joi seara în 27 Martie, ora 7:30, pentru terenul dinaintea orașului Sydney. Călătorii au rezolvat după sosirea lor la aerodrom formalitățile de vamă obișnuite pentru călătorie, și după aceea au mai rămas câteva ultime minute de petrecere împreună cu membrii familiei Bethel Strathfield și cu prietenii din grupa Sydney a martorilor lui Iehova. Tuturor li s-a părut că timpul a fost prea scurt când puternicul bombardier, reconstruit, cu patru motoare Lancaster s-a rostogolit spre stația finală. Călătorii noștri n-au dorit să plece, dar acum fiindcă au trebuit să se despartă de frații lor, au privit înainte la timpul unei întoarceri de mai târziu în Australia.

Cu puțin timp înainte de ora 9 seara, șase pasageri și echipajul s-au urcat în avion. Aceasta a fost pentru călătorii din America ceva cu totul nou; pentru că niciodată n-au fost într-un avion cu o cabină atât de mică și așa de puține locuri de șezut. Erau locuri de șezut pentru nouă pasageri. Dar în loc ca să privească înainte când ședeau cum este de obicei, pasagerii au stat unul lângă altul, așa că cabina pilotului era la stânga lor. Societatea de călătorie aeriană Qantas, operatorii lui Lancastrian Service, le-au spus ceva despre paturi de dormit, și am putut vedea deasupra noastră trei de acestea. Fotoliile de șezut au fost largi și comode, și mai târziu s-a văzut că pot fi schimbate în fotolii-paturi, pentru ca alți trei pasageri să primească ocazia de dormit; totuși aceste fotolii desfăcute sau paturi n-au fost prea mari.

La câteva minute după ora 9 seara, avionul nostru a ajuns deasupra orașului bine luminat Sydney, a zburat peste terenurile verzi de fotbal și peste terenurile de tenis, unde se plimbă oamenii noaptea pentru distracție, și-a aplecat aripile către podul celebru al portului Sydney și după aceea s-a grăbit spre nord-vest, către Darwin, la aeroportul următor. În timp foarte scurt au dispărut în depărtare luminile Sydney-ului din fața privirilor noastre, și atunci nu ne-a rămas nimic altceva de făcut decât să ne punem la odihnă. A trebuit ca să ne înghesuim într-un colț sau să stăm în picioare undeva în cabină, până când servantul a pregătit paturile și ne-a arătat locurile noastre. Nouă ni s-a părut că s-a întrebuițat nespun de multă putere și de mult timp ca să pregătească culcușurile, pentru că somnul nostru scurt pe care l-am putut primi prin aceasta, a fost întrerupt deodată la ora patru dimineața, când Steward-ul a adus fiecărui călător o ceașcă de cafea și a spus tuturor să se îmbrace și să se pregătească pentru debarcare în Darwin. După opt ore și jumătate după ridicarea noastră în aer am debarcat în Darwin, și am recunoscut iuțea călătoriei avionului nostru la cugetul că Darwin este la o depărtare de aproximativ 3150 km. de la Sydney.

În aeroportul din Darwin am simțit ce caldă poate să fie partea nordică a Australiei. Era în întinericul de vreme al dimineții și „răcoros” după părerea lor. Dar pasagerii n-au fost obișnuiți cu clima aceasta tropicală și cum au transpirat când au fost conduși de la avion la autobusul care-i aștepta, care a trebuit să-i ducă în oraș. În timp ce am mers cu iuțea mare pe șosea, am putut vedea toți iarba înaltă de 1,20 m. și cei câțiva copaci. Toți bărbații au fost adăpostiți la popota ofițerilor Nr. 1 și singura pasageră la hotel. Erau dușuri, și deși ne-am îmborsădit prin răcoarea

lor, totuși ni s-a părut îndată ce ne-am îmbrăcat, ca și cum nici nu ne-am fi șters. Sudoarea curgea leocă pe noi. Ni s-au servit băuturi răcoritoare, dar ce să faci, era o țară caldă. Acum înapoi la autobus și la hotel, la dejun. După dejun, pasagerii au putut să meargă puțin să se plimbe pe străzi, în apropierea hotelului. În timp ce călătorii au așteptat răspunsul, că avionul este gata iarăși de plecare, au putut să vadă cum a răsărit soarele peste golf. În curând lumina dimineții a descoperit contururile orașului, și noi încet am primit sentimentul că știm unde ne aflăm. Am putut vedea golful și cele câteva remorhere ale flotei și de asemenea câteva străzi și prăvălii ale orașului. Apoi a venit știrea să ne întoarcem la aeroport. Pe drum, într-acolo, am primit o vedere mai bună a lui Darwin. Localitatea nu este prea mare, ici colo împrăștiate se văd case, dintre care cele mai multe sunt clădite deasupra pământului pe blocuri de beton sau cel puțin pe stâlpi înalți de 1,80 m. Nimic din Darwin nu ne-a făcut o impresie prea atrăgătoare; mai curând ni s-a părut a fi un pământ neroditor.

Când ne-am urcat în avion și am așteptat plecarea, am găsit un nou pasager. El a privit împreună cu noi la plecare contururile portului Darwin. Deși nu era de văzut ceva important, totuși pentru călătorii aeriene este interesant de a vedea linia, unde valurile se izbesc de țăr. În spate pământul era șes și neinteresant, tropic, dar nu pitoresc; și în scurt timp am zburat deja într-o înălțime de 3000 m. și cu o viteză de 396 km. pe oră. Primul corp de pământ mare, pe care l-am zărit, a fost insula Timor, acel ținut din India răsăriteană, în care olandezii și portughezii s-au împărțit atât de mult timp. Dealurile sale albastre-cenușii ne-au salutată din depărtare, când am traversat lacul Timor, și când am ajuns mai aproape am văzut că partea apuseană a insulei, peste care a trebuit să zburăm, a fost foarte despicată și verde, și că în mod vădit acolo există multe locuri frumoase. Din aer am putut vedea multele strungi și vâgăuni, care s-au născut în decursul timpului prin apa care s-a revărsat a râurilor. Cu iuțea avionului nostru nu ne-a trebuit mult timp ca să zburăm peste insula întinsă și peste lacul Sawu.

Acum a urmat insula Flores. Acolo era tot felul de vegetație îmbelșugată și în apropierea locurilor cultivate am văzut una sau două case de ale plantației. Apoi a urmat, adânc sub noi, lacul Flores, presărat cu o mulțime de insule, care străluceau din apa albastră închisă ca niște giuvaeruri de jad. Fiecare a părut a fi un paradis pentru sine, cele mai multe erau foarte mici. Cum erau de bătaoare la ochi aceste insule! Întocmai ca pietrele scumpe din verde erau afundate în marea întinsă albastră închisă, a cărei valuri se izbeau de țărul lor și astfel, le-au dat o margine argintie deschisă, plină de contrast! Și la orizont au mărit frumusețea priveliștii nori mari albi, puși ușor unul peste altul, întrerupți numai ici și colo de albastrul cerului.

Singapore

Când am ajuns la marea Iawa, am văzut la nord țărul insulei de basm, Borneo. În răsărit erau munți înalți; însă în curând pământul a devenit șes și mlăștin, deoarece multe fluvii se revarsă în mare. Cărțile de istorie ne vorbesc de sălbatici pe Borneo; și deoarece vedem din când în când colibe de palmieri, ne întrebăm că oare nu acolo locuiesc sălbaticii? Am zburat de-a lungul întregului țăr de sud al lui Borneo. Apoi, la ora 1:35 după masă, am traversat Ecuatorul și în curând ne-am aflat deasupra insulelor, care sunt situate tocmai dedesubtul lui Singapore... Acest oraș cunoscut în întreaga lume, este situat cam la 100 de km. la nord de Ecuator. Ajunși deasupra portului din Singapore, am început să vedem dovada că aici, în anii trecuți, a bătuit războiul. Hornuri de vapoare și alte părți de vapoare au putut fi văzute în apă. Docurile sunt avariate. La aeroportul civil Kallang, unde a trebuit să aterizăm, am putut vedea scheletele de oțel care

rugineau ale hangarelor, care au fost arse în război. Avionul nostru a înconjurat de două ori orașul și după aceea a făcut o aterizare ușoară pe un teren de rețea de oțel.

La aeroport ne-a așteptat un vestitor al împărăției care a servit în decursul multor ani ca pioner în Orientul Îndepărtat. Bagajul nostru a fost inspectat și a fost dus la autobusul circulației aeriene, în care am călătorit prin oraș la biroul de voiaj aerian, care se afla în hotelul Raffles. Călătoria a fost foarte interesantă. Mai întâi am trecut prin cartierul chinez al prăvăliilor. Fiecare deschizătură în zid este folosită aici, fie de către un fierar, un pantofar, un comerciant sau un giuvaerghi. Acolo erau și multe localuri pentru mâncare, dar s-a părut că mulți vânzători de mâncări și-au înființat restaurantele pe marginea străzii și-și pregătesc prânzurile pe stradă, unde oamenii șed și mănâncă. Se vedea cu totul clar că chinezii își mențin hainele obișnuite și obiceiurile din vechea Chină. Aceasta îi aduce în contrast cu diferitele popoare ale Indiei, care se pot cunoaște pe turbanurile lor sau de pe fesurile lor colorate. În număr mai mic erau și europenii, civilii și militarii, uni cu caschete tropicale pe cap și cu pantaloni scurți, alții în hainele obișnuite europene. Ocazional vedem și câte un chinez sau un om original din India, care purta hainele unui alb; dar cei mai mulți păreau a fi mândri de seminția lor și deci bucuroși că se pot face cunoscuți prin hainele lor.

Pretutindeni, în cartierele comerciale, pe stâlpii de afișaj și pe ziduri, se vedeau placate; noi însă n-am putut citi decât foarte puține din ele, pentru că n-am studiat limbile răsăritului. Camioane care treceau în goană purtau pe fiecare laturi tot felul de inscripții chinezești. Pe străzi erau taxiuri de tot felul și, de asemenea, mii de biciclete. Noi am auzit de ricșa și am văzut fotografii în descrieri de călătorii, dar am fost mirați să găsim aici în Singapore, că cele mai multe din ele sunt cu trei roți și nu mai sunt servite de un chinez, care merge pe jos.

Steward-ul ne-a înștiințat încă în avion, că este foarte greu să găsim camere, și că mici hoții sunt la ordinea zilei în Singapore. Așa ne-am informat la societatea de călătorii aeriene Qantas cu privire la cameră pentru noapte în hotelul Raffles. Deoarece eram pe drum în spre Manila, prin urmare, pasageri în trecere, societatea de călătorii aeriene ne-a oferit cameră gratuită în hotel, ceea ce am primit bucuros. O a treia persoană ocupa cu noi împreună camera, un comerciant chinez, care venise cu o săptămână mai înainte de la Sydney și a cărui avion a avut întârziere o săptămână, înainte de a putea călători mai departe în China. Mai târziu i-am pus mărturie despre împărăția lui Dumnezeu și i-am dat câteva broșuri și reviste de la Societatea Turnul de Veghere.

Când i-am auzit istoria despre întârziere, n-am pierdut timp și am căutat să aflăm când vom avea legătură de avion către Manila. În New York ni s-a spus, că avionul pleacă în 29 martie și zboară direct la Manila. Dar când am întrebat pe agent despre aceasta, ne-a comunicat că plecarea nu are loc înainte de 30 și că avionul se oprește și în Bangkok și Hongkong. Noi am prevăzut să dormim numai o noapte în Singapore, și acum ni s-a împărțit în acest oraș fierbinte, încă o zi! Pe lângă aceasta, a trebuit să ne anunțăm la poliție și să cerem permisiunea ca să părăsim Singapore în ziua de 30. Vizita în clădirea poliției ne-a condus într-o altă parte a orașului și ne-a deschis alte lucruri interesante de văzut. Am putut să vedem din aproape cum trăiește poporul acolo și își face afacerile. Se părea că străzile sunt înșesate cu steaguri, care atârnav de-a lungul străzii în diferite forme și culori de pe rude. Dar când am ajuns mai aproape, am aflat că era zi de spălat și la chinezi este obiceiul să atârne hainele la uscat pe rude de bambus peste străzi. Sute se vedeau, și printre albituri se vedeau și multe steaguri chinezești, care fluturau de pe clădiri. Aceasta a arătat, după cum ni s-a spus, cât de veseli sunt chinezii din Singapore, că armata japoneză nu mai este la putere acolo. În clădirea poliției am văzut câțiva prizonieri de război japonezi, care sunt opriți pentru lucru greu, pentru lucru de reparație a pagubelor, care au fost cauzate de război.

Orașul este clădit în jurul apei, și un canal trece direct prin inima cartierului său comercial. Aici am văzut luntri de râu, corăbii chinezești cu pânze și vapoare mai mici de diferite feluri, spus pe scurt, tot ce poate pluti pe apă. Lucrul de încărcare este făcut atât de bărbați cât și de femei, mai ales de culi chinezi, care au descărcat gumă, ananas, lemne de foc sau corăbii mari cu mărfuri. Apa era foarte murdară, și un amestec de mirosuri a pătruns în nărilor noastre - dar erau și copii de chinezi, care înotau printre luntri și se bucurau de viață! Clădirile în partea orașului, pe care am vizitat-o, sunt toate case de piatră și de beton. Ni s-a spus că nimeni nu știe, câți dintre băștinași, mai ales chinezi, locuiesc într-o cameră, și că mulți dintre ei nu au decât un loc unde își schimbă hainele sau își păstrează puținele lor lucruri personale. Mulți dintre ei trăiesc zi și noapte pe stradă și ei zic că acolo te poți ținea mai bine la răcoare! Camera noastră de hotel a fost ținută răcoroasă prin ventilatoare, care au fost în mișcare toată noaptea. Aici am dormit pentru prima oară în călătoria aceasta sub plasă, care apăra de țăntari.

În timpul cât am stat la Singapore, am ținut două adunări, una vineri și una sâmbătă, de fiecare dată la ora șase seara. Opt persoane au vizitat prima adunare și nouă a doua. Grupa de interesați se compune din europeni, oameni din India și chinezi. Toți dintre ei vorbesc puțin balaiana și puțin engleza. Unii dintre ei, în timpul ocupației japoneze, au fost ani de zile în lagărele de prizonieri și din cauza aceasta au suferit pierderi mari a avutului lor personal. Alții au cunoscut adevărul încă înainte de război, dar n-au fost închiși, pentru că nu sunt europeni. Și alții s-au interesat pentru veste după ce englezii s-au întors la Malaia. Ce îmbucurător de a ne întâlni cu acești frați, căci aici a fost o grupă sau un nucleu pentru restatornicirea și dezvoltarea lucrării împărăției în Malaia! Ei și-au exprimat dorința de a avea iarăși adunări pentru studiu regulate, și s-au bucurat când frații Knorr și Henschel le-au spus, că doi absolvenți ai Galaadului vor sosi în 5 aprilie, și că acești frați se vor arăta bucuroși, ce pot face pentru înaintarea serviciului. Se va aranja un cămin de misiune și frații vor fi organizați într-o grupă. Așa nu s-a părut a fi fost fără folos, că am rămas cu o zi mai mult în Singapore, și ne-a mulțumit, pentru că a fost voința Domnului în această chestiune.

Sâmbătă dimineața, în 30 martie, la ora 6, eram pe drum spre aeroport, ca să călătorim la Bangkok, Siam. Ploua tare, și fratele J. F. James, care ne-a dus la aerodrom, a zis că aceasta este o vreme neobișnuită; dar am constatat în curând că avionul nostru a pornit conform mersului. A fost pentru noi o bucurie, că doi dintre frați au fost cu noi pe aerodrom, și noi le-am exprimat iarăși odată privilegiul, să ne întoarcem la Singapore, ca să găsim acolo o organizațiune mai mare. Nici noi și nici frații aceștia n-au nici un fel de îndoială, că în Singapore trebuie să se facă un lucru mare. Este speranța lor că literatura se va tipări în malaiană, chineză și tamil, limbile principale întrebuițate de popor în Malaia, afară de engleză. Și și-au exprimat dorința lor cea mai fierbinte, de a primi cele mai noi publicațiuni în aceste limbi cât mai curând posibil. Noi i-am asigurat că vom vedea ce se poate face în China și India pentru a grăbi lucrurile de traducere.

Bangkok

Avionul, în care ne-am urcat acum, a fost unul DC-3 de origine americană. Era prevăzut cu două rânduri de scaune de nuiele pe o parte și cu fotolii adânci pe cealaltă parte. Era un fost avion pentru transportul armatei, dar nu din cele mai perfecte, și ploaia biciuită de vânt a pătruns prin uși. Urcarea s-a făcut însă în ordine, și pilotul a condus avionul aproximativ 60 de km. de la drumul adevărat, ca să evite ploaia și furtunile, care bântuiau peste țară. El a dirijat direct la deal spre golful Siamului, și după patru ore și jumătate am zburat peste câmpia joasă, extrem de netedă

a Siamului. Am văzut multe râuri și canale, care străbat țara, și cum oamenii și-au construit casele toate de-a lungul canalelor. În multe râuri se vedeau curse pentru pești, un spectacol de fiecare zi pe țărmul țărilor din Orientul Îndepărtat. De sus se vedeau ca niște garduri lungi de pari, care conduceau într-o pâlnie și după aceea printr-o deschizătură într-o cursă în formă de inimă, unde pescarul poate prinde peștii după plăcere. Aeroportul Don Muang în Bangkok se află la aproape 20 de km. în nordul orașului, de aceea n-am putut vedea orașul din înălțime. Aceasta a fost numai o scurtă oprire în calea noastră spre Honkong și Manila; dar frații din Bangkok au fost înștiințați, și ei au fost acolo ca să ne primească. Ei ne-au luat cu ei în oraș, unde a trebuit să rămânem peste noapte. Pe drumul înspre oraș pe șoseaua gloduroasă am văzut din automobil canalurile de foarte aproape; multe din ele pline de nuferi splendizi! Tocmai s-au secerat holdele de orez. Sute de bivoli de apă (cu coarne turtite), care sunt întrebuințați la cultivare pentru ferme, umblau pe ogoare. În apele nămolose ale canalurilor, oamenii își spălau hainele și pe ei înșiși. De-a lungul drumului am văzut de asemenea mai multe temple budiste.

Frații ne-au adăpostit în locuința lor, care în același timp este depozitul Societății. Cei doi pioneri, care ne-au dus, sunt frați germani, care înainte de război au scăpat de naziști și au mers în Siam și au găsit acolo un loc, ca să lucreze în interesul împărăției lui Dumnezeu. Am ajuns la depozit, unde un alt pioner german și frații siamezi erau adunați pentru studiul siamez al Turnului de Veghere. Imediat după aceea a urmat un studiu al Turnului de Veghere englez și francez, Knorr a fost rugat să citească aliniatele. A fost o vizită neașteptată, căci noi a trebuit să stăm o săptămână mai târziu cinci zile în Bangkok, pentru care timp a fost prevăzută o cuvântare publică. După aceea a urmat o mâncare tipic siameză cu supă și Surry, carne dulce de porc și orez.

Ne-am sculat de dimineață ca să mergem la aerodrom. În timp ce călătoream prin cartierele mărginașe ale orașului, către aerodrom, am văzut mulți bărbați în haine galbene mergând pe marginea drumului. Ni s-a spus, că aceștia sunt preoți budiști, care merg din casă în casă ca să cerșească hrană. În fiecare dimineață merg acești preoți pe străzi și pe ulițele laterale ale țării, și oamenii ies la drum cu tăvi mari pline de orez și altă hrană. Dacă preotul trece pe acolo, atunci își ia puțin orez în ceașcă. Nici un cuvânt nu se schimbă; totul se face tăcut. În călătoria noastră de aproximativ 20 de km. spre aerodrom trebuie că am trecut pe lângă mai mult de o sută de astfel de preoți!

Hongkong

Plecarea spre Hongkong cu ajutorul lui Commercial Airlines, a unei societăți filipineze, a fost fixată pentru ora 8 dimineața. Dar când funcționarii vamali siamezi au inspectat avionul, au găsit că în timpul cât a stat avionul în aerodrom, s-au ascuns câteva cufere de contrabandă în el. Două cufere mici au fost duse în biroul vamal pentru inspectare, și s-au găsit în ele bijuterii de argint în valoare de mii de Baht. Pilotul avionului a fost chemat înăuntru ca să iscălească niște hârtii, care spuneau că el nu știe nimic despre cufere, și după aceea am putut pleca. Când ne-am urcat în avion inspectația vamală pentru noi s-a făcut ușor, pentru că noi eram numai călători în trecere pe acolo; dar călătorii siamezi, care s-au urcat în Bangkok, au fost cercetați cu de amănuntul și toate hainele li s-au pipăit după mărfuri de contrabandă. Când în sfârșit am zburat în direcția Hongkong, aveam o încărcătură grea; totuși avionul s-a ridicat repede de pe pământ. Am zburat peste nori și am văzut numai ocazional munții din Indochina și insula chineză Hainan. În timp ce ne apropiam de Hongkong, cam la 3 după masă, numai atunci am văzut ce muntoasă era

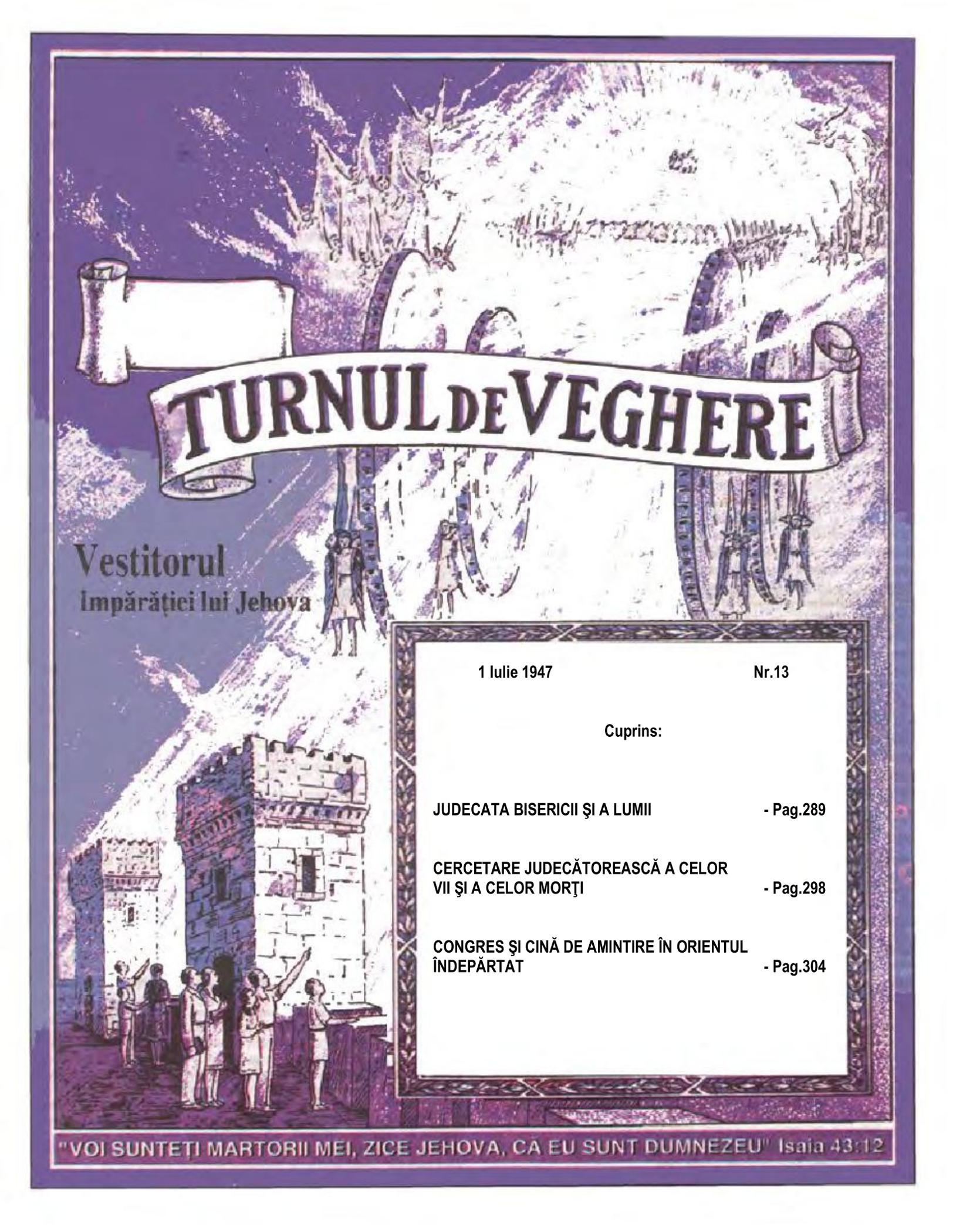
țara acolo. Aceasta este unul din locurile cele mai grele din lume pentru a ateriza din aer, deoarece trei părți ale terenului de aterizare sunt înconjurate de munți sau dealuri, care sunt până la 700 m de înalte, și numai prin două spărturi pot ajunge avioanele în aeroport. Din cauza împrejurărilor periculoase de aterizare nu sunt permise zboruri de noapte. Când pasagerii vin la aerodrom, se întrebă adesea, cum va conduce pilotul lucrul. Dar în zborul de lunecare el conduce avionul peste vârful munților, și noi știm că îl are cu totul în puterea sa! În călătoria noastră el a executat o aterizare foarte lină. După aceea au urmat formalitățile obișnuite de intrare în țară și vamale, după care ne-au lăsat să plecăm pe un camion la hotelul Peninsula în Kaulum, unde a trebuit să rămânem peste noapte. Kaulum este situat pe insulă dincolo de golf. Ca oaspeți ai societății călătoriilor aeriene ni s-au dat camere bune în hotel.

Cu câteva luni înainte de a părăsi New-York-ul, un frate american din Honkong a scris biroului Societății, interesându-se despre lucrarea din Hongkong și ne-a comunicat, că se interesează de lucrarea noastră. El este colaborator al unei firme americane, a unei întreprinderi de construcții în Hongkong. Noi aveam adresa lui când am ajuns în Kaulun, și de aceea l-am căutat. Spre surprinderea noastră am găsit patru persoane care se interesau de adevăr, și a fost o adevărată bucurie de a petrece seara cu ei. Toți sunt americani, care au mers în Orientul Îndepărtat, ca să lucreze acolo. Noi am vorbit despre adevăr și am aflat ceva despre colonia din Hongkong. Frații au voit să aibă literatură cu care să lucreze, și s-au făcut pregătiri, ca să li se trimită ceva din Statele Unite cât de curând posibil.

După planul nostru de călătorie a trebuit să părăsim aeroportul în dimineața următoare la ora zece. Prietenii noștri buni ne-au condus la aeroport, de unde am plecat mai departe la Manila. În acest anotimp cerul în Hongkong este acoperit destul de tare cu nori și de aceea multe dintre avioanele de dimineață au rămas în aeroport până la puțin timp înainte de plecarea noastră. Norii, care înfășurau munții, nu fac stări bune de zburat în Hongkong; dar cu toate că norii atârnav până jos și n-am putut vedea vârful munților din jurul aerodromului, totuși avionul nostru a alunecat în jos pe pista de decolare, și pilotul a știut încotro a dirijat! Ne-am uitat pe fereastră și am văzut în ridicarea la deal, cât de aproape am fost de coastele munților. Pe aceste povârnișuri am putut vedea, ce bine au plantat chinezii pământul în terase și și-au aranjat grădinile pentru extragerea nutremântului. S-a părut ca și cum fiecare palmă de pământ de pe aceste dealuri este întrebuințată!

Avionul nostru a luat la bord în Hongkong pasageri noi, și în curând părea a fi o menajerie. Când călătoresc chinezii își iau lucrurile cele mai neobișnuite. Ca bagaj au avut coșuri pline cu rațe, găini și alte galițe și de asemenea o mulțime de căpăuți chinezești. Ce serenadă a urmat. Scheunatul câinilor, piuitul puilor, gâgâitul și măcăitul amicelor noastre cu picioare de înotat - o adevărată curte cu păsări, aproape o corabie zburătoare a lui Noe. După

După aceea am mers peste marea chinezească de sud către insula Luzon, în Filipine. Dar despre aceasta în continuare!

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Iulie 1947

Nr.13

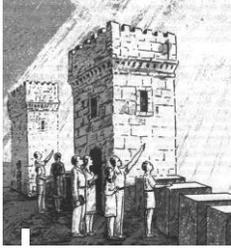
Cuprins:

JUDECATA BISERICII ȘI A LUMII - Pag.289

CERCETARE JUDECĂTOREASCĂ A CELOR
VII ȘI A CELOR MORȚI - Pag.298

CONGRES ȘI CINĂ DE AMINTIRE ÎN ORIENTUL
ÎNDEPĂRTAT - Pag.304

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Iulie 1947

Nr. 13

JUDECATA BISERICII ȘI A LUMII

„Iehova va judeca pe poporul Său”. „Va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”. – Deut. 32:36, *Am. Stan. Ver.*; Fapte 17:31.

Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este împăratul nostru: „El ne mântuiește!”, așa a cântat profetul Isaia națiunii lui Israel înainte cam cu două mii șapte sute de ani. (Isa. 33:22, *Am. Stan. Ver.*). În primul secol al așa numitei „epoci creștine” a noastră, Iehova a adus judecata finală peste biserica iudeilor, cum a fost arătat în ultima noastră ediție a *Turnului de Veghere*.

2. Acesta a fost un timp când cu drept s-a răfuit cu iudaismul, căci acesta a fost favorizat prin bunătatea și mila lui Iehova înaintea națiunilor păgâne în orice privință. În pustie, la muntele Sinai, în Arabia, izraeliților tăiați împrejur li s-a dat prin mijlocitorul lui Dumnezeu, prin Moise, profetul, legea Sa teocratică. „Acesta”, așa a zis Ștefan către tribunalul suprem al Iudeilor, „el este acela care, în biserica izraeliților din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. (Fapte 7:38, *Am. Stan. Ver.*). Și Pavel scrie în primul secol către creștinii din Roma și pune întrebarea: „Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu”. (Rom. 3:1, 2),... Rudele mele trupești. Ei sunt izraeliți, au înfierea [prin Dumnezeu], slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Christosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu [să fie] binecuvântat în Veci. Amin”. (Rom 9:3-5) Având în vedere binecuvântările deosebite care i-au așteptat pe păgânii netăiați împrejur, pentru biserica sau națiunea iudeilor „la venirea lui Mesia, a lui Christos, a fost scadentă o zi a judecății.

3. Când biserica iudeilor a renunțat la poziția binecuvântată lângă Iehova Dumnezeu, prin faptul că a lepădat pe Mesia cel făgăduit, i-a urmat biserica nou organizată sub Isus Christos, Capul, în locul favorizat, ca Israelul spiritual al lui Dumnezeu, ca „creatura Sa nouă”. În loc de tăierea împrejur pe dinafară a trupului, aceasta posedă tăierea împrejur a inimii, curățenia internă a spiritului, și ea este aceea la care se referă cuvintele binecuvântării: „Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu, să fie pace și îndurare!” (Rom. 2:28, 29; Gal. 6:16). Lor li se vor da binecuvântările deosebite, care au fost prezise în declarațiile lui Dumnezeu, pe care înainte de aceea le-a posedat numai biserica iudee. Din acest motiv a venit „biserica lui Dumnezeu cea nouă „de sub Isus Christos” sub o răspundere deosebită, sub una mai grea decât cum a apăsas asupra bisericii iudeilor, pentru că creștinilor li s-a dat o favoare mai mare, mai înaltă. Ei trebuie să fie judecați de Dumnezeu conform privilegiilor și ocaziunilor mai mari, pe care li le-a dăruit. Apostolul Petru scrie despre acestea: „Dacă suferi pentru că ești creștin, să nu-ți fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta. Căci suntem în clipa când

judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cu cel nelegiuit și cel păcătos?” (1Pet. 4:16-18). Creștinii, cărora le-a fost încredințată evanghelia lui Dumnezeu, iau o poziție plină de răspundere.

4. Din timpul, când creștinii devin membri ai casei lui Dumnezeu sub Fiul Său, Isus Christos, Capul, vor fi judecați de Iehova Dumnezeu după aceea ce fac de atunci încolo, până la sfârșitul vieții lor în trup. Judecata lor pentru viață veșnică sau moarte veșnică nu se va sprijini pe vreo ocazie oarecare de a face dreptate, după ce învierea din morți sub împărăția lui Dumnezeu a început. Pentru ei nu există în lumea nouă o a doua ocazie! Înainte cu nouăsprezece sute de ani, la Rusalii, (33 d.Chr.) a sosit timpul pentru membrii casei fiilor lui Dumnezeu, deoarece ei au fost răspunzători pentru aceea ce au făcut de atunci încolo. Judecata lor definitivă a trebuit să se sprijinească pe aceea, ce au făcut de atunci încolo în trup. Dacă și-au păstrat neprihănirea înaintea lui Dumnezeu Tatăl, prin aceea că au trăit după evanghelie, pe care au primit-o prin Christos, atunci judecata finală a trebuit să fie spre salvarea lor. A fost însă greu pentru ei să rămână drepti în Christos și să dobândească mântuire veșnică; numai cu greu sau cu oboseală vor putea găsi în cele din urmă salvare, pentru că calea este îngustă, pe care trebuie să meargă creștinii prin această lume. De la aceia, care deși se pretind creștini, devin fără grijă și ușuratici și după aceea nelegiuiți și păcătoși, pentru că nu ascultă evanghelia, este greu de așteptat, că-și vor păzi neprihănirea în fața lui Dumnezeu și primesc de la El, de la Judecător, o judecată favorabilă și sunt salvați pentru viața veșnică. Ei vor fi pe partea celor osândiți, pentru că nu-și păzesc integritatea.

5. Problema este așa de serioasă pentru toți membrii casei lui Dumnezeu, a bisericii Sale, pentru că ei ajung mai întâi în judecată; și nimenea nu-și poate permite să cadă înapoi în purtarea unui om lumesc, în neascultare, nelegiuire și păcat. Faptul că judecata se începe la casa fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, și aceasta pe baza favorii extraordinare de care a avut parte, dovedește că judecata lor este înaintea aceleia a lumii acesteia și a locuitorilor ei. Lumea aceasta este condamnată la nimicire și de aceea creștinii sunt înștiințați, din cele mai bune motive, să scape de osânda care apasă asupra acestei lumi. Ei sunt îndrumați să se cerceteze cu de amănuntul, ca să vadă dacă rămân credincioși lui Christos Isus, ca membri ai trupului Său a bisericii, sau dacă devin în credința creștină slabi și bolnavi spiritualicește și adorm în privința ocaziunilor și obligațiilor lor creștinești față de Dumnezeu, mai ales în timpul când iau cina spre amintire de moartea lui ,cu băgare de seamă. Cu ocazia unei astfel de cercetare proprie ar trebui să se dovedească că sunt vrednici să guste din pâinea și vinul cinei de amintire, pentru că au murit mai departe față de păcat și sunt crucificați față de această lume.

6. Următoarele cuvinte sunt adresate „casei lui Dumnezeu”: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea”(1Cor. 11:28-32, *Diag.*). Această declarație arată, că între judecată și osândire există o deosebire, și că o judecată nu trebuie să fie neapărat o osândire pentru nimicire. Dacă un creștin din „casa lui Dumnezeu” este osândit împreună cu această lume, atunci aceasta însemnează nimicirea lui în „moartea a doua”, fără posibilitatea unei învieri din morți. A merge înapoi la modelele și la comunitatea cu lumea aceasta, a cărei Dumnezeu și stăpânitor este Satan Diavolul, ar fi un lucru extrem de serios. „În adevăr dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos, se întorc iarăși și sunt biruiți de ele,

starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi foarte bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată” (2Petru 2:20,21). Dacă lumea aceasta n-ar fi sortită pierii, atunci osândirea împreună cu lumea n-ar fi atât de fatală pentru membrii „casei lui Dumnezeu”. Dar acum, lumea este într-adevăr osândită pentru nimicire!

„Ziua aceea”

7. Este adevărat că „judecata s-a început cu casa lui Dumnezeu” la Rusaliile anului 33 d.Chr., pentru că creștinii, care au fost umpluți cu spirit, au fost răspunzători direct lui Dumnezeu pentru ceea ce au făcut de atunci încolo. În mod corespunzător, vor fi judecați la urmă, și soarta lor veșnică va fi decisă pe baza aceasta. Dar aceasta nu înseamnă, că mai târziu nu va veni odată o zi specială sau un timp, când va veni o judecată deosebită peste casa sau biserica lui Dumnezeu. O astfel de judecată definitivă a venit peste biserica iudeilor cu venirea lui Mesia și aceasta arată în mod profetic ce trebuie să vină și peste biserica creștinilor care a luat locul favorii divine, când biserica iudeilor a fost lepădată definitiv din cauza necredinței și neascultării sale. O astfel de zi sau un astfel de timp, când întreaga biserică va ajunge împreună la judecată și decizia se va da definitiv și se va împărți răsplată sau pedeapsă de la tribunalul divin, a trebuit să vină. Acesta a trebuit să fie în timpul, când Marele Judecător Iehova Dumnezeu sau împreună Judecătorul Său Christos Isus va veni pentru ținerea judecății, cu care ocazie se va începe de la „casa lui Dumnezeu”. Aceasta va fi într-un timp, când numărul probabil de membri de 144.000 va fi complet și când ultimii lor membri vor fi încă pe pământ.

8. Apostolul Pavel se referă de repetate ori la această zi a judecății bisericii, la timpul când judecata Marelui Judecător va fi descoperit întregii creațiuni. Pavel vorbește despre ea ca despre „ziua aceea”. El a avut încredere, că decizia va fi favorabilă pentru el, pentru că și-a păstrat în viață credințioșia și va fi judecat după aceasta. Aceasta o vedem din cuvintele pe care le-a scris în decursul ultimei sale întemnițări: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum, mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în ZIUA ACEEA, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. – 2 Tim. 4:6-8.

9. Când, înainte cu nouăsprezece sute de ani, biserica iudeilor și-a avut ziua judecății, sentința a sunat împotriva ei. De aceea a ajuns la sfârșit ziua într-o manifestare a mâniei lui Dumnezeu aprinsă împotriva ei și numai rămășița credincioasă a iudeilor, care a primit pe Mesia, a scăpat de osânda care a lovit națiunea. Membrii acestei rămășițe au primit răsplata favorii și a serviciului lui Dumnezeu și privilegiul să propovăduiască în toată lumea evanghelia împărăției Sale, care stă sub Christos Isus. Tot așa este, în privința zilei când Pavel a sperat să primească coroana dreptății din mâna Domnului, a Judecătorului drept. Aceasta va fi o „ zi a mâniei” pentru mulți care susțin a fi „ casa lui Dumnezeu” sau biserica Sa. Creștinătatea mărturisește a fi această casă sau biserică, și de aceea trebuie judecată, pe baza susținerilor sale și a pășirii sale. Apostolul descrie ziua aceea în cuvintele:

10. „Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? [întocmai cum organizațiunile religiei condamnă jocul de loterie și totuși îl practică, de pildă sub formă de

aranjamente de tombolă în clădirile lor consacrate]. Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Și anume, va da viață veșnică celor ce prin stăruința în bine caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc, care face răul: întâi pentru iudeu, apoi peste grec. Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste iudeu, apoi peste grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. (Rom. 2:2-11, *Am. Stan. Ver.*) „Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși, nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit. Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu”. – 1 Cor. 4:2-5.

11. În mod evident această zi a judecății vine când Marele Judecător Iehova apare în persoana reprezentantului Său judecătoresc, Christos Isus. Deoarece este o zi a mâniei pentru această lume, ea vine la sfârșitul acestei lumi. Ea este acum avansată, pentru că de la anul 1914 d.Chr. trăim în „timpul sfârșitului”, ceea ce este dovedit prin toate semnele și evenimentele văzute, care au fost prevăzute pentru facerea de cunoscut a acestui timp. Aceasta înseamnă începerea timpului judecății pentru întreaga biserică sau casa lui Dumnezeu. Deoarece membrii casei Sale de secolele trecute au fost morți, când a venit „timpul sfârșitului” și Judecătorul, a fost împlinit timpul pentru învierea membrilor credincioși morți ai casei lui Dumnezeu și aceasta a fost necesar. Conform profeției, învierea din starea morții în morminte a trebuit să aibă loc în „timpul sfârșitului” lumii și ale națiunilor sale; pentru că este scris: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Dumnezeului [Iehova] nostru și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor... „Îți mulțumim Doamne. Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărătești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul. Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis”. – Apoc. 11:15-19, *Am. Stan. Ver.*

12. În anul 1914 d.Chr., la începutul primului război mondial, națiunile au început să se mânie. Mai ales din timpul acela națiunile, și în mod bătător la ochi cele ale creștinătății, au prăpădit pământul și l-au distrus. Deoarece timpul judecății se începe la casa lui Dumnezeu, a venit timpul când membrii ei morți, „sfinții”, au trebuit înviați din morți la răsplata lor cerească. Națiunile mâniate n-au observat învierea lor, pentru că au fost înviați ca persoane spirituale, ca să fie unite cu Christos Isus în cerurile nevăzute. Ei sunt o parte a bisericii sale a trupului lui Christos, despre care citim: „Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc”; și ochii omenești nu pot vedea un trup spiritual. (1 Cor. 15:44) Timpul nostru este, prin urmare, „ziua aceea” în care Pavel și toți aceia care iubesc arătarea Domnului, primesc coroana dreptății, care este pregătită pentru ei. Aceasta este ziua în care „templul lui Dumnezeu” din cer este deschis, pentru ca reprezentantul Său judecătoresc, Christos Isus, să vină în această casă, să-și ocupe scaunul de judecată și să înceapă judecata la casa lui Dumnezeu. În privința aceasta ni s-a prezis, că la venirea Sa la templu, cei morți în Christos vor învia mai întâi. – 1 Tes. 4:16.

13. Cu puțin timp înainte de propria Sa înviere, în anul 33 d.Chr., Isus a venit în casa Tatălui Său la Ierusalim, la templu și 1-a curățit, prin aceea că a alungat pe înșelătorii religioși. Această curățire a avut loc la trei ani și jumătate după botezul Său și ungerea Sa cu spiritul, în toamna anului 29 d.Chr. O paralelă la aceasta ar fi venirea Sa promisă la templul *spiritual* al lui Dumnezeu, la trei ani și jumătate după toamna anului 1914 d.Chr., deoarece „timpul sfârșitului” s-a început după trecerea celor 2520 de ani ai timpurilor națiunilor și Christos Isus, ca Regele uns al lui Iehova, a fost pus pe tron în ceruri. Aceasta înseamnă că El, ca judecătorul morților și viilor, a venit în primăvara anului 1918 d.Chr. la templu, și toate evenimentele de atunci, atât ceea ce s-a întâmplat în biserică, cât și ceea ce s-a întâmplat în lume, confirmă exactitatea acestei concluzii. Aceasta a fost prezis de mult timp de către profetul lui Iehova în Maleahi 3:1-4. Acesta a fost, prin urmare, timpul când morții, conform timpului fixat de Dumnezeu, au început să învieze.

Înainte scaunului de judecător al lui Christos

14. Având aceasta înaintea ochilor, apostolul a scris: „Suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. De aceea ne și silim să-i fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup”. (2 Cor. 5:8-10). Christos Isus șade pe scaunul de judecător, după ce a ajuns în împărăția lui Dumnezeu pe tron, ceea ce a avut loc în anul 1914; și serviciul ca judecător este una dintre îndatoririle Sale regale. El este „Fiul lui David” și, prin urmare, Moștenitorul legământului împărăției pe care 1-a încheiat Iehova Dumnezeu cu David, când a fost rege în Ierusalim. Una dintre îndatoririle regelui David a constat din aceea, ca să officieze ca judecător pentru națiunea lui Israel și despre el se raportează: „David a împărțit peste Israel și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui”. (2 Sam. 8:15). Când tânărul Solomon, la moartea tatălui său David a ajuns pe tronul lui Israel, s-a rugat lui Dumnezeu și a zis: „Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău. Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr”. Solomon, prin prima sa sentință judecătorească scrisă ca judecător regal, a devenit celebru, așa că citim despre el: „Tot Israelul a auzit de hotărârea pe care o rostis-o împăratul. Și s-au temut de împărat, căci au văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, ca să facă judecată”. 1 Regi 3:9, 28.

15. În mod potrivit, Christos Isus își începe activitatea ca judecător, de asemenea după ce în anul 1914 a devenit Regele în oficiu al lui Dumnezeu. Apoi, când în anul 1918 vine la templu, El începe cu judecata casei lui Dumnezeu. Cugetările apostolului sunt înșirate just, când vorbește de speranțele sale, că așteaptă coroana dreptății în „ziua aceea”, și zice lui Timotei: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Christos Isus, care are să judece vii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa”. El leagă judecata cu împărăția și cu arătarea judecătorului în templu. – 2 Tim. 4:1, 8, *Am. Stan. Ver.*

16. Christos Isus însuși a arătat, că judecata a început la casa lui Dumnezeu, îndată ce a preluat activ datoriile împărăției. În parabole a ilustrat cum începe judecata la aceia dintre servii Săi responsabili, care, la venirea Sa în templu în anul 1918, trăiesc încă în trup pe pământ. Una dintre aceste parabole, aceea despre poli, a spus-o când a mers la Ierusalim, pentru că poporul a cugetat că El va întemeia acum, la întâia Sa venire, împărăția lui Dumnezeu. Raportul spune: „Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei credeau că împărăția lui Dumnezeu are să se arate imediat. Deci a zis: Un om de neam mare s-a

după într-o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli [de exemplu 10 lire sterline], și le-a zis: Puneți-i în negoț până mă voi întoarce. Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia, cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț. Cel dintâi a venit, și i-a zis: Doamne, polul tău (1) a mai adus zece poli (10). El i-a zis: Bine rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți”. – Luca 19:11-17.

17. Aceasta dovedește că împărăția n-a fost întemeiată la prima venire a lui Isus, și că judecata finală a servilor Săi, a urmașilor Săi, nu s-a început atunci, în primul secol, la „casa lui Dumnezeu”. Atunci însă a început să încredințeze urmașilor Săi consacrați de pe pământ comoara prețioasă a serviciului evangheliei (polul, care a trebuit întrebuințat în negoț activ). Și în timp ce acești credincioși consacrați, în decursul secolelor și până la anul 1947 au intrat în rândurile urmașilor Săi, Christos Isus le-a încredințat polul simbolic, serviciul prețios al evangheliei. Prin întrebuințarea acestui pol, fiecare își poate dovedi țelul și devotamentul față de Domnul și Regele Său, și anume până la timpul, când își termină cursul pământesc și în fine apare definitiv înaintea scaunului de judecată al lui Christos Isus, a Regelui și Judecătorului ridicat pe tron. Atunci, în primul secol, apostolul a zis cu privire la aceasta: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi”. (2 Cor. 4:7). Așa încredințează El, chiar și de când în anul 1914 a ajuns la împărăție și după aceea, în anul 1918, a venit ca judecător la templu, rămășiței fraților Săi consacrați ai casei lui Dumnezeu polul simbolic al intereselor împărăției. Toți membrii rămășiței trebuie „să facă negoț” cu acest pol „să-l întrebuințeze în serviciul lui Dumnezeu, până când are loc moartea lor și cazul lor ajunge pentru deciziunea finală înaintea barelor lui Christos, a Judecătorului.

18. Același lucru este ilustrat și învățat într-o parabolă asemănătoare a lui Isus despre talanți, pe care a intercalat-o în profeția Sa amănunțită despre semnele sfârșitului acestei lumi. Că a cuprins-o în profeția Sa despre sfârșitul lumi, vorbește pentru faptul că împlinirea părții din urmă a acestei parabole despre talanți cade în „vremea sfârșitului” acestei lumi, adică în timpul de la 1914, Isus a zis ucenicilor Săi: „Vegheați dar, căci nu știți ziua nici ceasul în care va veni Fiul omului. Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi, și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat... După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala. Cel ce primise cei cinci talanți, a venit, a adus alți cinci talanți, și a zis: Doamne mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți. Stăpânul său i-a zis: Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Mat. 25:13-21). Aceasta este o altă dovadă, că judecata finală a bisericii are loc în „ziua aceea”, așa dar la mult timp după înălțarea sa într-o „țară depărtată”, în cer, și numai după ce devine un domnitor și vine într-o zi neanunțată dinainte și într-un ceas neanunțat dinainte, deci pe neașteptate la templu, ca să judece „casa lui Dumnezeu”.

19 Unii servi credincioși au murit, înainte ca Isus să devină Rege și să vină în templu pentru judecată, dar ei și-au întrebuințat talanții lor prețioși sau polul lor credincioși la înmulțirea intereselor împărăției. Acești servi au fost înviați și au ajuns firește înaintea Regelui lor domnitor și judecătorului lor în templu. Învierea lor și unitatea lor cu El au fost semnul unei judecăți executată asupra lor, și anume a unei judecăți de aprobare. Prin „stăruință în bine” au căutat „slava, cinstea și nemurirea”, și acum au fost socotiți ca vrednici, să învieze la viața veșnică în unire nedespărțită cu Christos Isus în ceruri. (Rom. 2:7). Și au înviat cei dintâi; membrii rămășiței servilor Săi, care mai trăiesc în trup trebuie să rămână credincioși până la moarte, înainte de a

putea avea parte la acea „întâia înviere” și să apară înaintea feței Sale. Ei trebuie să întrebuițeze mai departe sârguincios polul sau talanții serviciului prețios al împărăției, pentru ca Iehova Dumnezeu să-i binecuvânteze cu creșterea lor, prin care primesc aprobarea Judecătorului lor Isus Christos. Acești membri ai rămășiței, care de la venirea Sa în templu în anul 1918 trăiesc încă pe pământ, sunt adunați sub El, sub Cap, ca o clasă de servi unită, care lucrează împreună, și în mod corespunzător sunt asemănați cu un corp de servi unit, care este credincios și înțelept.

20. Despre întrebarea cum îi merge acestei rămășițe la sfârșitul lumii la venirea dintr-odată a lui Christos în templu, Isus a zis mai departe în parabola Sa despre sfârșitul lumii: „Cine este deci robul credincios și înțelept, pe care 1-a pus stăpânul său, peste ceata slugilor Sale în gospodăria Sa, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale”. (Mat. 24:45-47). Din aceasta reiese clar că membrii rămășiței, încă înainte de a-și termina calea pământească, primesc o anumită judecată de la Domnul în templu, prin faptul că-i păstrează în serviciul Său, deoarece îi găsește la împlinirea credincioasă a datoriilor lor în gospodăria lui Dumnezeu. El face judecată servului rău, leneș, egoist, prin aceea că ia acestei clase talantul sau polul privilegiilor serviciului înlăuntrul organizațiunii teocratice a lui Iehova și după aceea îl scoate din organizațiune, ca să fie condamnat cu lumea și să împartă starea ei a plânsului. – Mat. 24:48-51; 25:24-30; Luca 19:20-26.

21. Clasa „servului credincios și înțelept” primește acum, în timp ce umblă pe acest pământ în trup, o răsplată. Ea este pusă ca serv văzut, cu care Iehova Dumnezeu tratează prin Christos Isus și prin care, prin urmare, Dumnezeu și face lucrarea mărturiei împărăției pe pământ. Această clasă este făcută canalul Său văzut, și sub Christos Isus, Capul ei, ea primește hrana la timp potrivit, toate adevărurile împărăției, cum sunt descoperite din timp, pentru ca să o împartă tuturor din casa fiilor lui Dumnezeu și să o transmită oamenilor de bine consacrați în toate națiunile acestei lumi. (Ps. 75:6-7; Luca 12:42-44). Un anumit adevăr cumpătat nu trebuie trecut cu vederea: fiecare membru al acestei clase a „servului credincios și înțelept” trebuie să fie credincios în administrarea polului sau talanților, care îi sunt încredințați lui personal. Fiecare trebuie să fie credincios până la moarte, pentru a rămâne un membru al acestei clase aprobate și ca să fie vrednic de o înviere, care îl aduce în prezența măreață, majestoasă, a Judecătorului în templul ceresc. Numai prin acest curs pot împiedica ca să nu fie dați în rândurile clasei servului rău și leneș.

Judecata peste creștinătate

22. Această judecată la casa lui Dumnezeu în „vremea sfârșitului” este judecata la care se referă Psalmul 50:3-6: „Dumnezeul nostru vine și nu tace; înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: Strângeți-Mi pe sfinții Mei care au făcut legământul cu Mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă”. Creștinătatea, cu sutele sale de organizațiuni ale religiei, susține fățarnic a fi poporul lui Dumnezeu sau sfinții Lui. Ea trebuie deci să fie judecată, pentru ca să se dovedească public, dacă formează poporul Său sfânt sau dacă la ea este vorba de o mincinoasă religioasă, fățarnică.

23. În judecata, care are loc din 1918, creștinătatea se dovedește ca o Sodomă și Gomoră putrezitoare. Ea este perechea modernă a bisericii iudeilor, care a fost lepădată în primul secol. Următoarele cuvinte ale lui Isaia se potrivesc la ea: „Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui

Israel, i-au întors spatele. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță [martorii lui Iehova], am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul... Când vă întindeți mâinile, îmi întorc ochii de la voi; și ori cât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge [de la două războaie mondiale și de la altă vină de sânge]!” (Isa 1:4, 9-11, 15, *Am. Stan. Ver.*). Neliniștită despre starea sa lăuntrică, creștinătatea strigă rugătoare după „mai multă religie”. În același timp batjocorește vestea împărăției, cum este vestită de „prea mica rămășiță” a martorilor lui Iehova, prin faptul că aceasta proclamă, că numai în împărăția lui Dumnezeu guvernată de Christos există speranță pentru aceia care doresc viață, pace și fericire. În decursul primului război mondial, creștinătatea a oprit lucrarea martorilor lui Iehova din mijlocul lor, într-un mod încât a arătat ca moartă; rezultatul acesteia a fost profetizat prin cuvintele: „Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma”. (Apoc. 11:8). După sfârșitul primului război mondial, Iehova a adus pe martorii Săi iarăși la viață; dar până în ziua de astăzi luptă creștinătatea împotriva vestirii împărăției.

24. În această vreme târzie, creștinătatea sau religia organizată, se mai aseamănă încă cu „curva cea mare”, „mama curvelor”, cum este descrisă în Apocalips 17. În timp ce ea, în această epocă a atomilor, strălucește înaintea „împăraților pământului” și lasă pe aceștia să întrebuițeze organizațiunea ei a religiei pentru scopurile lor lumești necurate, creștinătatea se avântă în șeaua unui monstru cu multe capete format de oameni, adică a Organizațiunii Națiunilor Unite. Ea nu crede în împărăția lui Dumnezeu, cum o vestesc martorii lui Iehova tuturor națiunilor și nu are nici o dorință după ea; da, bucuros ar omorî pe toți martorii aceștia, dacă Dumnezeu Cel Atotputernic ar permite aceasta. Ea este deja „beată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus”, dintre care de la 1914 a omorât mulți. Apocalipsul spune despre împărații pământului, cu care săvârșește curvie spirituală, ca să-și cumpere favorurile și ocrotirea lor: „Ei se vor război cu Mielul [Isus Christos], dar Mielul Său va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea vor birui”. (Apoc. 17:6, 14) Ea nu voiește ca Regele uns al lui Iehova să domnească peste ea, ci se dă pe partea dușmanilor Săi în această vreme a judecății, și de aceea judecata Judecătorului va fi executată asupra ei: „Cât despre vrăjmașii mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace, și tăiați-i înaintea mea”. (Luca 19:27). Prin urmare, în acest timp de încercare, se arată public că ea nu este poporul sfânt al lui Dumnezeu și ea va trebui să sufere soarta Sodomei și a Gomorei, prăpăd de foc.

25. Această lume, care stă sub conducerea politică, comercială și religioasă a creștinătății, va fi tot așa de puțin cruțată de Iehova Dumnezeu, de Marele Judecător, ca și lumea veche a zilelor lui Noe sau a Sodomei și Gomorei. Că această lume va avea cu siguranță această soartă, reiese din cuvintele apostolului din 2 Petru 2:4-9: „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu... lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți; dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă [CUI?] celor ce vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați — Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății”. (Vezi și Iuda 7). Va tăgădui vreun cercetător serios al Bibliei, că de la anul 1918 ne aflăm în ziua judecății națiunilor? Când a existat un timp pentru creștinătate, când a fost datoare să dea mai multă socoteală lui Dumnezeu, „Judecătorului întregului pământ?” Dumnezeu Cel Atotputernic a

lăsat pe națiunile creștine ale „creștinătății” să existe până în această zi a judecății; căci pentru această zi le-a păstrat, ca să le pedepsească cu nimicire în sfârșitul final al acestei lumi.

26. Dar întocmai ca în cazul lui Noe și Lot, Iehova Dumnezeu a păzit credincios pe ceata Sa mică de martori. El îi va salva în această vreme critică a ispitirii mondiale și îi va trece vii prin sfârșitul catastrofal al acestei lumi și îi va duce dincolo, în lumea nouă viitoare, veșnică, dreaptă. Ochii lor sunt bucuroși prin vederea a ceea ce a văzut bătrânul apostol Ioan ,cu ajutorul îngerului lui Dumnezeu, în simbol. El scrie: „Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele 7 potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape (le) mari. Cu ea au curvit împărații pământului, s-au îmbătat de vinul curviei ei!... Cele zece coame, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc”. Atunci stăpânitorii lumii, care formează alianța mondială, care a fost stăpânită mult timp de religia organizată, vor fi biruiți împreună cu liga lor mondială, prin Regele și Judecătorul lui Iehova, pentru că „El judecă și se luptă cu dreptate”. – Apoc. 17:1, 2,16; 19:11.

27. Iehova Dumnezeu face ca să meargă provocarea Sa către națiuni: să vină în locul josnic al opoziției împotriva împărăției Sale, unde își va executa judecata dreaptă asupra lor, când zice: „Vestiți aceste lucrări printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război!... Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat [numele înseamnă: „Iehova este Judecător]”, căci acolo voi șede să judec toate neamurile de primprejur... Căci mare este răutatea lor!” (Ioel 3:9-13, *Am. Stan. Ver.*) Ei nu vor părăsi niciodată mai mult această vale vii. Va însemna sfârșitul lumii lor în nimicirea totală și supremația universală a lui Iehova va fi îndreptățită prin Regele Său, prin care poartă război și își execută judecata asupra tuturor potrivnicilor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Când a adus Dumnezeu biserica iudeilor definitiv în judecată, și pentru ce?
3. Cum s-a întâmplat că asupra bisericii creștinilor apasă o răspundere și mai mare?
4. Cum s-a priceput judecata și cu care ocazie pentru salvare”?
5. Pentru ce să se judece ei înșiși și când?
6. Ce va însemna o condamnare împreună cu lumea?
7. Pentru ce a trebuit să vină o judecată finală peste întreaga biserică?
8. Cam a descris Pavel lui Timotei această zi a judecății?
9. Pentru ce va fi o „zi a mâniei” pentru mulți, care pretind a fi creștini?
10. Ce fel de dări pe față, ce răsplată și ce pedeapsă va fi atunci?
11. Pentru ce vine o astfel de zi, și pentru ce este atunci pentru creștini o înviere?
12. Pentru ce n-au putut vedea națiunile învierea lor?
13. Cum socotim timpul când Judecătorul a venit la templu?
14. Pentru ce oficiază ca judecător după ce a fost ridicat pe tron”?
15. Pentru ce a început cu judecarea casei lui Dumnezeu?
16. Cum a ilustrat Isus aceste evenimente, care au urmat unul după altul?
17. Ce dovedește aceea parabolă cu privire la împărăție, la judecată și la poli?
18. Ce arată parabola despre talanți, cu privire la șirul evenimentelor?
19. Ce se întâmplă apoi cu „morții” (cei ce-au murit) credincioși și cu „vii” credincioși?

- 20, 21. a) Ce se întâmplă cu servul credincios, ce se întâmplă cu clasa servului necredincios? b) Ce nu-i permis să treacă cu vederea membrii clasei „servului”?
22. Pentru ce trebuie să fie judecată creștinătatea atunci, de asemenea?
23. Despre ce s-a dovedit creștinătatea ca o pereche modernă?
24. Cum este reprezentată în Apocalips 17, și ce soartă o așteaptă?
25. Cum arată Petru că această lume suferă cu siguranță nimicire?
26. Ce va fi de martorii lui Dumnezeu, și ce vor vedea ei?
27. Ce se va întâmpla, conform profeției, în „valea lui Iosafat”?

CERCETARE JUDECĂTOREASCĂ A CELOR VII ȘI A CELOR MORȚI

ÎN TIMP CE națiunile sunt strânse la lupta hotărâtoare pentru stăpânirea mondială în valea simbolică a lui Iosafat, un alt proces de judecată este în curs. „Rămășița mică” a fraților lui Christos, a casei lui Dumnezeu, vestește pe întreg pământul locuit vestea mântuirii, care vine prin împărăția lui Dumnezeu. Aceasta se face pentru o mărturie pentru toate națiunile. (Mat. 24:14). Cine va primi mărturia și va proceda corespunzător? Cei ce se lasă învățați și conduși și sunt inofensivi ca oile, aceia o vor face, indiferent că la ce popor aparțin. Ultima parabolă a lui Isus în profeția Sa despre sfârșitul lumii, ilustrează acest fapt plin de mângâiere. De asemenea, în această parabolă, Isus subliniază adevărul că El, în serviciul Său ca Rege este activ și ca judecător. După ce împărăția lui Dumnezeu este întemeiată, prin urmare, Christos Isus, Regele înălțat pe tron, la templu, ca să judece atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Să se observe cuvintele: „Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții [pe persoanele tuturor acestor națiuni] cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui”. În acest timp de încercare se va hotărî, că cine sunt „oile” și cine sunt „caprele”. – Mat. 25:31-33.

2. Aceasta nu este același proces de judecată, cum este ilustrat în Apoc. 20:11-15. Cei despărțiți în „oi” și „capre” nu sunt persoanele singuratiche, care sunt în inconștiența și inactivitatea stării unei morți sau în iad (groapă). Sunt popoarele națiunilor, care trăiesc în zilele de la 1918, în timpul de când Regele a venit la templu. Ei sunt cuprinși în expresiunea „cei vii” sau „vii”, despre care Sfânta Scriptură spune, că El îi va judeca împreună cu cei „morți” la arătarea Sa în împărăția Sa. Timpul este timpul împărăției, pentru că Regele zice acelora, care se dovedesc ca „oi”: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția ce v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. (Mat. 25:34) Aceste „oi” nu moștenesc un loc pe tronul ceresc cu Christos Isus. Ei nu sunt membrii ai „casei lui Dumnezeu”, ai fraților spirituali ai Regelui. Ei vor fi copiii lui Christos Isus, „ai Tatălui Vesnic”. – Isa. 9:6.

3. „Oile” sunt aceia, care fac bine fraților Regelui, prin faptul că le dau de mâncare, le dau haine sau locuință, când sunt bolnavi îi sprijinesc sau îi ajută când sunt arestați sau sunt în închisoare, pentru că propovăduiesc vestea bună a împărăției. Ei nu aparțin la rămășița fraților Regelui, pentru că după ce au făcut lucrurile bune amintite, ei mărturisesc că n-au știut că au făcut

toate acestea Regelui. Pentru că s-au manifestat astfel în favoarea împărăției lui Dumnezeu guvernată de Christos, și pentru că sprijinesc activ pe rămășița fraților Săi și lucrează activ împreună cu El, prin faptul că ajută la înmulțirea intereselor împărăției între greutăți și opoziție, Regele îi socotește vrednici să primească binecuvântări veșnice pe pământ în lumea nouă și sub împărăția cerului. – Mat. 25:35-40.

4. Cei ce se dovedesc ca și „capre” sunt de asemenea cuprinși în expresia „cei vii” sau viii, pe care Regele îi judecă după 1918, după timpul venirii Sale la templu. Condamnând Regele pe cei ce stau la stânga Sa, zice: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui !” (Mat. 25:41). Deoarece aceștia sunt osândiți cu lumea, la care aparține și Satan Diavolul și îngerii săi demoni, Christos Isus, Regele, nu-i va păzi așa în foc veșnic, cum a păzit Dumnezeu pe cei trei evrei credincioși în cuptorul de foc al lui Nebucadențar în Babilon. El îi va nimici pentru vecie, întocmai cum puternicii slujbași ai oștirii, care au aruncat pe cei trei evrei în cuptorul aprins, au pierit în focul aceluiași cuptor din timpul vechi. (Dan. 3:40-27) „Iehova păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe cei răi”. (Ps. 145:20, *Am. Stan. Ver.*) Mărturia nefavorabilă, care osândește pe „capre”, descoperă că ei n-au iubit împărăția lui Dumnezeu și n-au sprijinit-o. Firește căci „caprele” vor urla înaintea Regelui, că ele n-au știut, că nu i-au dat ajutor, prin faptul că n-au sprijinit pe rămășița fraților Săi din casa lui Dumnezeu, care au lucrat ca trimișii împărăției lui Dumnezeu pe pământ și au propovăduit-o. Dacă ei ar fi iubit într-adevăr pe Regele, pe care oamenii nu-L pot vedea, atunci ar fi iubit și vestea împărăției Sale și pe frații Săi, pe care oamenii îi pot vedea și auzi. (1 Ioan 4:20, 21; Mat. 10:40-42) De aceea zice Regele celor blestemați: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucrări unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le - ați făcut.” – Matei 25:45.

5. „Caprele” nu moștenesc binecuvântări pământești sub împărăția cerurilor în noua lume. După cum stă scris: „Și aceștia vor merge în pedeapsa [*kolasis*] veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică”. (Mat. 25:46). Pedeapsa care ține veșnic pentru „capre”, este nimicirea veșnică, tăierea complectă de la orice viață, în contrast cu „viața veșnică” pe care o moștenesc oile în lumea nouă. Din acest motiv citim în *The Emphatic Diaglott* : „Și aceștia merg în curmarea veșnică [*kolasis*]; dar cei drepti în viața veșnică”. Aceasta este în armonie cu cuvintele din 2 Petru 2:9: „Domnul știe că izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți [*kolazo*] în „ziua judecării”. Prin urmare, „caprele” nu vor rămânea în viață după sfârșitul acestei lumi, cum a trăit de pildă Noe și familia sa sfârșitul provocat de apă al lumii vechi, sau cum a supraviețuit Lot peste sfârșitul de foc al Sodomei și Gomorei. La sfârșitul acestei lumi, în războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, vor fi nimiciți ca nelegiuiți, cu părțile nevăzute și văzute ale organizațiunii mondiale a Diavolului. Cu privire la aceasta apostolul Petru scrie: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți. Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”. (2Pet. 3:7, 8, *Am. Stan. Ver.*). Pământul nostru literal, creațiunea bună a Domnului, va dura peste nimicirea de foc, care va bubui cu furie de jar împrejurul lui, pentru ca lumea lui Satan a demonilor și a oamenilor nelegiuiți să fie mistuită.

Ziua de o mie de ani a încercării

6. Prin nimicirea cerului demonic al lui Satan și a organizațiunii stricate pământească, la sfârșitul judecării națiunilor, Satan Diavolul va fi legat pentru o mie de ani. (Apoc. 19:19-21;20:3).

Apoi urmează o zi de o mie de ani de încercare, care va privi și pe cei morți. Vedenia profetică despre aceasta se găsește în Apocalips 20:11-15 în cuvintele: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morții, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților [starea de ascundere a celor îngropați în pământ] au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”.

7. Acela care șade pe tronul cel mare, al cărui tron alb fără pată simbolizează curățenie și dreptate, este Iehova Dumnezeu. (Apoc. 20:12). În acest timp al judecării El este reprezentat prin Fiul Său uns Christos Isus, ridicat pe tron. Despre aceasta nimeni să nu se mire. De mult timp a zis Isus despre aceasta: „Căci, după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată....Nu pot face nimic de la Mine însumi; judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis”. – Ioan 5:26-30.

8. Să ne întoarcem acum la examinarea Apocalipsului 20:11-15: Morții, care vorbind figurativ, vin afară din mare, din moarte și din hades (sau din starea de a fi îngropat), nu cuprind pe cei 144.000 de membri ai „Casei lui Dumnezeu”, frații spirituali ai lui Christos, ai Capului. Isus a spus despre aceștia urmașilor Săi consacrați: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și ceice-1 vor asculta vor învia”. (Ioan 5:24, 25). Acești creștini credincioși au stat odată cu ceilalți din omenirea păcătoasă sub osânda morții; însă evanghelia împărăției le-a fost propovăduită, și ei au crezut în Iehova Dumnezeu și în Regele Său: „Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh”, (1Pet. 4:6). Și apostolul Ioan scrie unora ca aceștia: „nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său [adică lumea, care urăște, pe frații lui Christos], rămâne la moarte”, (1 Ioan 3:13, 14) Ioan arată mai departe în Apocalips 20:4-6, că aceștia au parte de „întâia înviere”, care este premergătoare învierii omenirii moarte în general, și că ei, la începutul zilei de judecată de o mie de ani, ajung cu Christos Isus pe tron și primesc privilegiul și puterea să judece, cu El împreună, cu Judecătorul principal. – 1 Cor, 6:2,3.

9. Afară de acești frați credincioși ai lui Christos, care trăiesc cu El și domnesc o mie de ani cu El, vor ieși din morminte și alții „la o înviere pentru viață”. Există unii consacrați lui Dumnezeu, care au trăit înainte de moartea lui Christos și înainte de învierea Sa și din cauza credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu au îndurat suferințe „ca să dobândească o înviere mai bună”. Prin aceasta înțelegem pe credincioșii de la Abel până la Ioan Botezătorul. (Evr. 11:35). Afară de aceștia există oameni de bine întocmai ca „oile”, care în acest „timp al sfârșitului” și „prin urmare, în decursul judecării prezente a națiunilor, au pășit în față. Ei au arătat o credință ca acei oameni din timpul vechi. Unii însă au murit, și unii vor muri încă ca și credincioși, înainte ca această lume să-și ajungă sfârșitul de foc în marea bătălie a lui Iehova, care va îndreptați

supremația Sa. Aceste „oi” din timpul modern, precum și credincioșii din timpul vechi, vor fi aduși la o „înviere pe pământ, pentru viață” pe pământ. Îndată ce ies din morminte vor păși pe calea vieții veșnice, și Regele nu va avea nimic împotriva lor, întocmai cum nu va avea nimic împotriva „oilor”, care rămân în viață după războiul, în care se sfârșește această lume. Totuși, trebuie să treacă printr-o ultimă încercare, și anume când Satan Diavolul va fi slobozit pentru puțină vreme ca să încerce pe aceia, care trăiesc sub împărăție, pe pământ.

„Vor învia pentru judecată”

10. Pentru ceilalți oameni care au murit, care ies din morminte sau din mare și din hades, s-a mai prevăzut o ocazie, să audă glasul Fiului omului, a Judecătorului, și să iasă... pentru învierea osândirii”. Aceasta este așa, pentru că ei în viața aceasta „au făcut rău” și niciodată n-au avut parte de favoarea lui Dumnezeu, pentru că ar fi arătat față de El credință și ascultare. Vechiul cuvânt englez „osândire” nu este de actualitate, pentru că traducerea King James, unde apare, a fost publicată în anul 1611. Traducerile moderne nu mai traduc cuvântul original grecesc (*krisis*) în Ioan 5:29 cu „osândire”, ci cu „judecată”, și ele vorbesc de „înviere pentru judecată”. „Caprele” blestemate ale prezentei „vremi a sfârșitului” nu vor ieși afară în această „înviere a judecății”. Pentru ce nu? Pentru că Regele și Judecătorul la nimicirea întregii clase a „caprelor” în timpul războiului lui Iehova, în care lumea prezentă va fi distrusă, îi predă focului distrugerii, „care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” și ei merg, prin urmare, în curmarea veșnică. La moarte merg în „iazul de foc” simbolic, adică în „moartea a doua”, din care nu există răscumpărare prin Christos Isus, pentru că El a murit numai odată. – Apoc. 20:14,15; Evr. 9:28.

11. Prin „învierea judecății” sau „a fi ridicat pentru judecată” nu se înțelege că cei păstrați pentru aceasta sunt osândiți sau condamnați imediat de la început, și că nu vor avea ocazie a vieții în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos. Există o deosebire între „judecată” și „osândă”. Dovedind aceasta, a zis Isus: „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta”. Și apostolul Pavel scrie; „Așadar omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”. – Luca 6:37; Rom. 2:1.

12. Deosebirea dintre judecată și osândire arată că „ziua judecății” nu trebuie să fie neapărat pentru toți o zi a osândirii, și judecata, care este amintită în expresiunea „învierea judecății”, nu înseamnă în mod necesar „judecata gheenei”, de care cărturarii și fariseii fățarnici ai zilelor lui Isus numai cu greu au putut scăpa. Isus le-a zis atunci: „Șerpi, pui de năpârcă! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei”? El însă nu va spune aceasta aceluia, care ies afară din morminte la „învierea judecății”. (Mat. 23:33, *Diaglott*). Dacă ar avea aceasta de făcut, atunci pentru ce să-i scoată la iveală, dacă gheena, este același lucru ca și „iazul de foc” simbolic sau „moartea a doua”? Cărturarii și fariseii de atunci, care n-au scăpat de judecata gheenei în timpul când națiunea lor a fost judecată, la moarte nu au ajuns în somnul gropii, ca să aștepte acolo o înviere, ci au fost nimiciți pentru totdeauna. Ei nu aparțin la acei morți, care sunt „în morminte” sau în locurile de *amintire*, care trebuie să audă glasul Fiului omului și să iasă afară.

13. Deoarece Isus Christos a venit, ca „să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”, toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și (printr-o înviere) vor ieși afară din ele”. În conformitate cu aceasta a spus Pavel, că va fi o înviere a morților, atât a celor drepti cât și a celor nedrepti. (Mat. 20:28; Fapte 24:15). Cei nedrepti sunt aceia, care ies afară la învierea judecății, ca să fie judecați după cele ce erau scrise în cărți, după faptele lor. Lucrurile scrise în cărți nu însemnează

însemnările despre viața lor întreagă trecută, nedreaptă și despre tot răul pe care l-au făcut înainte de a muri și a cădea în groapă. Firește o astfel de viață rea și cea ce se face astăzi rău va avea urmări nefavorabile în ziua judecării de o mie de ani pentru ei, pentru că în înviere vor fi aceeași personalitate. Însă aceste lucruri sunt în trecut, întocmai după cum viața unui creștin, înainte de a primi pe Christos și de a se consacra lui Dumnezeu, este un lucru al trecutului; și jertfa de răscumpărare a lui Christos acopere toate acestea. Prin urmare, viitorul este acela care contează pentru ei.

14. „Prețul de răscumpărare pentru mulți” deschide calea înapoi la viața veșnică, perfectă, omenească, pentru aceia care ies afară la învierea pentru judecată. Numai atunci, sub stăpânirea de o mie de ani a lui Christos, a Judecătorului, vor fi încercați, ca să se dovedească vrednici de o sentință, care sună în favoarea lor pentru viața veșnică. Cum va suna judecata în cazul lor, depinde de lucrările lor, nu de lucrările din trecut, când Satan și demonii lui erau slobozi, ci de lucrările, pe care le fac de atunci înainte, sub împărăția dreaptă. Dacă faptele lor sunt în armonie cu aceea ce este scris în cărți, atunci sentința judecătorească rostită asupra lor îi va îndreptăți la viață veșnică pe un pământ al paradisului. Cărțile nu sunt, prin urmare, cărți cu însemnări personale, ci sunt cărțile lui Dumnezeu, în care este explicată voința lui Dumnezeu cu privire la omenire în decursul stăpânirii împărăției. Aceste lucruri din legea lui Dumnezeu sunt vrednice să fie citite și publicate, și prin aceste lucruri, pe care le face cunoscut Judecătorul Isus Christos pentru îndreptarea pe cale a tuturor oamenilor, ei vor putea cunoaște acea dreptate, care duce la viața veșnică. Aceste cărți simbolizează fără îndoială ceva, ce vine adăugat la actuala „Biblie” sau la „Sfânta Scriptură”. – Isa. 2:2-4.

„Scriși în cartea vieții”

15. „Cartea vieții” este încă altceva. Ea simbolizează însemnările ce nu pot fi șterse ale lui Dumnezeu despre aceia care sunt socotiți vrednici de viață veșnică pe pământul făcut perfect al lumii noi a dreptății. Despre cei nimiciți nu vor fi păstrate însemnări: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește” (Prov. 10:7). Că numele unei persoane este scris în acea carte a vieții, depinde de faptele sale, adică de aceea, dacă acestea se fac în împlinirea voinței divine și sunt aprobate de Judecătorul și Regele Său. În decursul domniei Sale de o mie de ani, acelor care ies afară din morminte ca minori, li se va oferi ocazia, să crească mari, până când vor ajunge vârsta răspunderii, și Regele și Judecătorul le va acorda orice ocazie favorabilă, orice avantaj, pentru a-i crește în învățatura și muștrarea Domnului; conform cărților care se vor deschide atunci, într-adevăr, învățatura în căile Domnului va umplea pământul și va fi accesibilă pentru toți, pentru tânăr și bătrân. Nimeni nu va fi osândit dinainte sau va fi făcut răspunzător pentru păcatele cu voința ale părinților săi de acuma, ale urmașilor săi, sau ale altor rude după trup.

16. Atunci se va aplica regula Domnului Dumnezeu: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. (Ezech. 18:4, 20). Și ocaziile favorabile de a învăța, de a face ce este drept și de a te dovedi ca vrednic pentru viață, vor corespunde cu ceea ce stă scris în Isaia 65:20: „Nici un copilăș nu va muri atunci în copilăria sa, nici vreun om bătrân, care să nu-și fi ajuns anii vieții; căci cel ce moare ca cel mai tânăr trăiește o sută de ani; cineva, care moare sub o sută de ani, trebuie că a fost blestemat de Dumnezeu”. (*Moffatt*). Cine întrebuițează ocaziile de a învăța dreptatea și de a fi ridicat la perfecțiune omenească în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, poate trăi veșnic în lumea nouă, deoarece această lume este o lume fără sfârșit. Pe aceia însă, care din cauza stăruinței lor în

neascultarea cu voința, vor fi blestemați de Dumnezeu, îi așteaptă nimicirea, după ce și-au avut ocazia deplină.

17. La sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, Judecătorul va scrie numele acelor în cartea vieții, care sunt socotiți vrednici de viața veșnică în lumea nouă. În acel timp, toți de pe pământ ajung într-o încercare definitivă, hotărâre a neprihănirii lor și a credincioșiei lor de neclintit față de Domnitorul universului, Iehova Dumnezeu. Această încercare se face prin aceea, că Satan Diavolul, când trec cei o mie de ani, este slobozit „pentru puțină vreme”. Satan va fi eliberat pentru un scurt timp din închisoarea sa și va întrebuința libertatea aceasta ca să amăgească pe cât mai mulți posibil. (Apoc. 20:7-10). Chestiunea de discuție veșnică cu privire la supremația lui Iehova se va ridica atunci și înaintea omenirii ca chestiunea de discuție principală, și toți de pe pământ trebuie să se supună acestei încercări definitive, adică credincioșii din vechime, oile din „vremea sfârșitului” și toți aceia care sunt cuprinși în „învierea pentru judecată”. Cine cedează atunci în egoismul artei de amăgire a Diavolului și se răscoală împotriva lui Isus Christos și a supremației universale și veșnice a lui Iehova va fi osândit, fiind condamnat la nimicire care nu se sfârșește niciodată. Hotărârea scrisă și menționată în profeția celui mai înalt Judecător sună: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. (Apoc. 20:15). Satan Diavolul, care-i seduce la această cale răzvrăitoare, va suferi aceeași soartă ca și ei.

18. Toți oamenii vii, care prin puterea vindecătoare și sprijinitoare a Judecătorului, vor fi ridicați la perfecțiunea omenească în decursul celor o mie de ani, sunt atunci în stare să se împotrivescă amăgirii Diavolului și să aducă lui Dumnezeu Cel Prea înalt ascultare perfectă și credincioșie fără pată. Toți, care în decursul timpului scurt, când Diavolul este dezlegat, lucrează cu voință și cu iubire așa, vor ține deci tare la neprihănirea lor față de Dumnezeu și nu se vor clinti nici o iotă de la credincioșia lor de supuși față de El. La început, la sfârșit și până în timpul fără sfârșit al veșniciei, ei vor sprijini suveranitatea Sa universală. Dacă stau în picioare în această probă a desăvârșirii lor și astfel se dovedesc ca perfecți în ascultarea lor față de Dumnezeu, Judecătorul cel mai înalt fi va îndreptăți la viață veșnică, prin faptul că declară că în ochii Săi sfinți sunt drepti. (Rom. 8:33). Atunci, împreună cu Judecătorul Său, Christos Isus, va scrie numele lor bun în cartea vieții, și aceasta înseamnă că primesc dreptul prețios la viață omenească veșnică perfectă în paradisul pământesc. Atunci suveranitatea universală a lui Iehova peste acest pământ va fi îndreptățită și nu va mai fi niciodată atinsă sau întreruptă.

19 Prin aceea că Christos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, își îndeplinește credincios slujba ca Rege și Judecător, la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, numele și supremația lui Iehova vor fi îndreptățite pentru totdeauna, în cer și pe pământ. „Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni. Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!” – Ps. 72:18, 19, *Am. Stan. Ver.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care alt proces al judecării este acum în curs, și pentru ce?
- 2,3. Pentru ce este aceasta deosebită de judecata din Apocalips 20:11-15? (b) Cine sunt „oile”, și cum sunt răsplătite?
- 4,5. a) Care dovezi vădite osândesc pe clasa caprelor? b) Care este pedeapsa lor și pentru ce este veșnică?
6. Când se începe ziua de o mie de ani a încercării, și la cine se referă?
7. Cine șade pe tronul alb și cine judecă pentru El?

8. Pentru ce nu este cuprinsă biserica în judecata celor morți?
9. Cine, în afară de ei, vor ieși la o „înviere pentru viață”?
10. Cine iese afară la „învierea osândirii”? Oare „caprele”?
11. Însemnează judecata osândire de la început?
12. Pentru ce nu va însemna pentru toți o „judecată a gheenei”?
- 13,14. a) În urma cărei împrejurări ies afară „cei nedreți” b) După ce sunt judecați, și pentru ce?
15. Ce ajutor se va da pentru ca cineva, să poată fi scris în „cartea vieții”?
16. Pentru ce pot trăi unii veșnic și pentru ce alții nu?
17. Când se vor scrie numele în „cartea vieții” și pentru ce?
18. Când îi va îndreptății cel mai înalt Judecător și în ce scop?
19. Prin ce va fi îndreptătit astfel Iehova și unde?

Congres și cină de amintire în Orientul îndepărtat

ESTE Marți, 1 Aprilie. Un avion al lui „Comercial Airline”, al unei societăți filipineze a zburat de pe aerodromul Hongkong și și-a luat calea spre răsărit, peste marea chinezească de sud, în spre Filipine. Între pasagerii săi se află și președintele Societății Turnul de Veghere și secretarul său. Trei ore de zbor și ei văd golful Linigayen, care mărginește insula Luzon, în nord-vest. După aceea, zboară peste o parte a țării frumoase a Filipinelor. Este muntoasă și la început verde, dar în timp ce se apropie de orașul Manila, văd că este șes și mlăștinos. Multe râuri se revarsă în golful Manila. În timp ce zboară peste orașul Manila, ei pot vedea semnele distrugerii războiului. Există multe clădiri fără acoperișuri și fără ferestre, mai ales în orașul vechi înconjurat cu zid, și peste râul Pasig sunt poduri provizorii.

Pe aerodromul Makati o delegație a fraților de la congresul martorilor lui Iehova, care tocmai se ținea, a făcut o primire entuziastă călătorilor noștri în lumea întreagă, N.H. Knorr și M.G. Henschel. Reporterii de la ziare au fost de față, fotografiile au fost prezente. Automobilele celor care au venit la aerodrom au purtat stindarduri care au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc ca punctul culminant al congresului.

Camere nu s-au putut găsi în Manila, așa zicând deloc. Un comitet de frați a căutat în tot orașul o cameră potrivită. Frații însăși nu aveau nici o cameră de prisos, și locuințele lor au fost umplute cu vizitatori ai congresului. Fiecare hotel bun părea a fi ocupat complet. Frații, care au vizitat congresul au dormit sub cerul liber. Înainte de războiul mondial a existat în Manila un hotel cu zece etaje: „The great Eastern”. Dar în decursul luptei din jurul Manilei a fost bombardat și ars, da, a fost ruinat aproape complet. Între timp s-au făcut reparații la etajul al patrulea, al cincilea și al șaselea, și frații au putut căpăta o cameră la etajul al cincilea al acestui hotel. La intrarea acestui hotel precum și la toate celelalte hotele mari din Manila stau străji înarmate cu puști.

În automobilul pe care unul dintre frați l-a pus la dispoziția vizitatorilor au fost conduși în hotel, și pe drum au trecut o bucată mare din partea bună a orașului, care a fost distrus. În timpul, când forțele militare au luptat pentru Manila, marea clădire guvernamentală, precum și marile hoteluri și casele cu etaj în partea bună a orașului au fost întrebuințate de către japonezi ca fortărețe. Bloc după bloc al orașului, care mai înainte au servit ca locuințe oamenilor, au fost

făcute acum asemenea pământului. A fost într-adevăr mai rău decât orice, ce am văzut cu un an mai înainte în Europa. Orașul împrejmuț cu ziduri, unde japonezii au ocupat ultima lor poziție, a fost așa zicând distrus complet, deși zidurile până la o înălțime de 5 până la 6 metri stau încă. Nu-i de mirare dar, că în Manila există lipsă de locuințe și camere de hotel. După ce am ajuns în camera noastră de hotel, am privit pe fereastră și am văzut ceea ce odată a fost o mare prăvălie sau casă de comerț. Astăzi, nu se mai vede altceva decât patru etaje de ziduri, care au fost ținute împreună de traverse de oțel îndoite, care rugineau. Totuși, jos la stradă, unii întrebunțau parterul ca loc pentru prăvălii, deoarece pe cât se vedea nu se temeau că părți de ale casei s-ar putea prăbuși odată peste ei. Peste stradă, clădirile erau bombardate, și unele din ele se găseau în reclădire. De jur împrejurul nostru am putut vedea ce distrugere au făcut schijele de granate și bombe. Totuși, Manila este un oraș neobosit, cu multă circulație și larmă.

După cum am spus mai sus, în Manila tocmai se ținea congresul martorilor lui Iehova. În ziua dinaintea sosirii fraților Knorr și Henschel s-au strâns frații - în așteptarea sosirii lor - din toate părțile insulei. Din cauza schimbării noastre de program în Singapore și a necesității ca să ne oprim pe drum în Bangkok și Hongkong, am sosit cu două zile mai târziu decât am prevăzut. Adunarea principală a luat un avânt bun. Vizitatorii congresului au mers simplu înainte și au anunțat conferința publică, care a trebuit să aibă loc Miercuri după masă, în 2 Aprilie, pe hipodromul Santa-Ana. Noi n-am putut să mergem imediat la congres pentru că a trebuit să ne îngrijim de locurile noastre în avion pentru zborul de la Manila la Shanghai și în alte locuri ale Orientului; dar îndată după ce s-au făcut toate pregătirile pentru călătorie, am mers la locul de curse Santa-Ana, unde erau adunați 2.200 de frați.

Președintele, fratele Liwag, serv de district, a amânat cuvintele de bun sosit către cei adunați, până când vor veni reprezentanții americani, și astfel și-a ținut în seara aceea cuvântarea. El a arătat că toți frații prezenți sunt dintr-un sânge, că toți au format o familie, și că toți care adoră pe Iehova, sunt frați, fie că sunt portughezi, americani, chinezi, ilocani, tagaleni, pangasineni, pampango, bicolano, cebuano, boholano, ilongoți, leyti, samareno, igorroti sau bagobo. El a mai amintit, că de ani de zile au dorit vizita președintelui Societății. Lucrarea pe Filipine s-a început în anul 1912, când Charles T. Russell, primul președinte a Societății Turnul de Veghere, a vizitat orașul Manila și a ținut o cuvântare publică despre tema „Unde sunt morții?” Pe toate insulele nu era atunci nimeni în adevăr. Acesta a fost deci începutul semănării seminței bune pe Filipine. Din acel timp s-a făcut mult lucru pe aceste insule și acum speranțele lor s-au realizat, și președintele Societății, N.H. Knorr, a venit la ei, ca să le ajute pentru o organizare mai bună. Frații au fost foarte entuziasmați și au urat bun sosit celor doi vizitatori americani cu aplauze din inimă.

În cuvântarea sa către frați în acea seară, președintele a arătat că acum sunt 2.700 de vestitori pe insule și aceasta în ciuda împotrivirii mari, pe care au făcut-o japonezii lucrării și cu toate că ei au închis în lagăre pe mulți frați în decursul războiului. Frații au fost împrăștiați prin război. Înainte de război au fost 380 de vestitori pe insule. Acești vestitori n-au încetat să vorbească despre mesaj, și când a sosit timpul pentru reorganizarea lucrării atunci s-au arătat oamenii de bine, care au auzit adevărul. Fraților li s-a spus, că Societatea trimite patru absolvenți ai școlii Bibliei Gilead a Turnului de Veghere în Filipine, ca să le ajute în reorganizare. Această anunțare a găsit un răsnet plin de bucurie. Fratele Knorr a invitat mai departe pe pionieri, să se întâlnească în dimineața următoare cu el. (36 au completat apoi formulare de anunțare, în speranța, că vor putea să viziteze Gileadul și după aceea să preia serviciul de misiune undeva pe pământ. Pe Filipine este încă mult loc pentru serviciul de misiune).

Miercuri, în 2 Aprilie, a fost foarte mult lucru pentru frați. Ei s-au adunat dimineața la cuvântarea pentru botez, și apoi aceia care și-au exprimat dorința să simbolizeze consacrarea lor pentru serviciul lui Iehova, au fost duși în Jeeps și în camioane care stăteau gata și au fost conduși la ștrand la Dewey-Boulevard, la marginea golfului Manila. În dimineața aceea au fost botezați 151 prin afundare. În spate se vedeau resturile multor vapoare pe care japonezii le-au pierdut în bătălia în contra armatei Statelor Unite pentru Manila. Un cadru interesant pentru acești vestitori ai păcii!

CONFERINȚA PUBLICĂ

În acea dimineață, timpul a fost întrebuințat credincios de către vestitorii împărăției. Ei au avut acum ultima ocazie să facă cunoscut conferința publică. În ziare au apărut înserate câteva zile, și acum frații au mers cu placate și foi volante pentru ultima anunțare. Deoarece acum era ziuă, am putut vedea cum arăta clădirea congresului. Locul de alergări era ca de obicei. Acolo erau două tribune principale cu scânduri pentru șezut, și frații s-au adunat înaintea tribunei vorbitorului. Clădirea administrativă a asociației de curse filipineze a fost devastată în război, dar tribunele mai stăteau încă. Ele sunt astfel construite, că cuprind aproape zece mii de persoane, și astfel frații au avut un lucru mare, ca să anunțe cuvântarea publică.

La ora trei în acea după masă erau adunate 4.200 de persoane ca să audă conferința „Bucurie pentru tot poporul”, cum s-a anunțat. Cu toate că li s-a abătut mult atențiunea, ascultătorii au fost cu foarte multă luare aminte. Unul din frații din Manila are o prăvălie de filme și el a voit să facă multe fotografii ca să facă un film scurt, care s-ar putea arăta în toate cinematografele Filipinelor. Servul de sucursală i-a dat voie să facă câteva fotografii de acelea și în acest scop era pregătit totul pentru conferința publică. Când s-a început conferința publică, reflectoarele au fost îndreptate spre scenă, și i-au făcut-o vorbitorului mai fierbinte decât oricând. Doi fotografi au alergat încoace și încolo cu aparatele lor în tot timpul cât a ținut conferința și au luat fotografii din diferite puncte. Deoarece a trebuit să fie un film sonor, totul nu numai că a fost fotografiat, ci a fost înregistrat pe discuri. Fotografii, care au umblat încoace și încolo cu lămpile și aparatele lor, bineînțeles că au cauzat o conturbare oarecare, dar ascultătorii s-au obișnuit în curând cu ea, și vorbitorul a trebuit pur și simplu să treacă cu vederea peste ea!

Frații au făcut pregătiri, ca să transmită întreagă conferința prin stațiunea KZPI care stațiune dispune de tăria necesară ca să fie auzită pe toate insulele Filipinelor. S-a prevăzut o oră și jumătate. De aceea fratele Knorr a trebuit să vorbească cam timp de 25 minute liber. De către un prezentator al stațiunii de radio au fost date comentarii despre congres la începutul și la sfârșitul conferinței, așa că populația, în cea mai mare parte catolică a Filipinelor, a primit o mărturie bună.

Din direcția golfului s-a ridicat după masă un vânt puternic, și s-a făcut tot mai tare, până când cam pe la ora 4 a ajuns tăria suficientă ca să sufle jos plante de pe scenă. În fine, la ora 4:15, a smuls pânza cea mare din fruntea scenei pe care era scris textul. Scena era construită din lemn de construcție necioplit și fier galvanizat, ceea ce a făcut ca să scârțâie destul de tare. La microfoanele stațiunii de radio au fost puse niște stegulețe mici cu literele sale respective. Acestea au fluturat ca pânzele unei corăbii, așa că vorbitorul tot mereu a trebuit să-și întindă mâna ca să țină microfoanele, ca să nu fie răsturnate de vânt. Afară de aceasta era tocmai anotimpul secetos, și de aceea era mult praf, care a pătruns în nasul și ochii vorbitorului. Și, cu toate acestea, totul a mers bine! Vestea a fost primită foarte bine, și se raportează, că întreaga cuvântare a fost transmisă prin radio.

În acea miercuri seară a urmat ședința finală a congresului. Vântul s-a liniștit, cerul s-a înseninat, și luna a luminat clar, ceea ce a dat un cadru plăcut acestei ultime adunări de seară. Fratele Henschel, secretarul președintelui, care a vorbit înainte de aceea de două ori, a vorbit mai întâi, și anume despre întrebuintărea bună a limbii. El a dat fraților sfat foarte bun în chestiuni de serviciu de campanie. După vorbirea sa de cinci sferturi de oră a urmat fratele Knorr cu sfaturi generale despre organizația grupelor și despre datoriile serviciilor în grupe. Unii frați au avut ideea că îndată ce devine cineva un serv, trebuie să-și arate autoritatea. Dar s-a arătat că Domnul Isus, când a venit pe pământ, a spălat fraților săi picioarele, că el a venit, prin urmare, să slujească pe frații Săi, și nu ca să fie servit de ei. Prin urmare, toți servii numiți de Societate să lucreze în mod asemănător, străduindu-se cu grijă să servească ca servi fraților și să nu facă pe stăpânul peste împreună lucrătorii cu ei.

După cuvintele finale, vizitatorii congresului au voit bucuroși să știe când vor mai veni cei doi vizitatori. La unii li s-a spus că noi, probabil, vom vedea pe unii dintre frații filipinezi în școala Bibliei Gilead a Turnului de Veghere, înainte ca să ne întoarcem în Filipine.

Ziua următoare, joi, 3 Aprilie, s-a petrecut în biroul sucursalei Societății din Manila. Toți servi pentru frați, servul sucursalei și servul districtului au avut o întrunire specială cu președintele, cu care ocazie s-au discutat problemele, care ating în mod deosebit aceste insule, precum și amănunte pentru activitatea viitoare. În ziua aceea s-a răspuns la multă corespondență și restul timpului s-a întrebuintat pentru a cerceta rapoarte de sucursală și pentru a face planuri pentru viitor, după care s-au lăsat îndrumări în scris cu privire la ceea ce este de făcut, spre a face să înainteze lucrarea, care a fost condusă foarte bine. Aceasta a reieșit din faptul că acolo există acum 2.700 de vestitori, și că pe toate insulele împreună cam 5.000 persoane vizitează regulat adunările. Aceasta este de mirare, când ne cugetăm că mulți frați nu știu să vorbească englezește, necum să poată citi englezește, și că ei nu posedă decât una sau două broșuri în unele limbi-dialecte ale lor. Totuși, ei se strâng împreună regulat și prin faptul că unul dintre frați, care înțelege englezește le traduce, pot primi mult din hrana spirituală bună, întăritoare, de care au nevoie acum servii Domnului așa de urgent. Se va face o străduință de a prevedea pe frați cu mai multă literatură în dialectele lor, mai ales în tagalog, limbă care împreună cu engleza este recunoscută oficial și în viitor, sub administrația republicii Filipinelor, va fi învățată în toate școlile. Întreagă înmulțirea aceasta mare s-a făcut numai de la începutul războiului. Frații filipinezi iubesc dreptatea, și există mulți oameni de bine acolo, care sunt de aceeași părere și sunt doritori să priceapă adevărul. Deși cei mai mulți pricep ceva englezește, totuși preferă limbile lor proprii ca tagalog, ilocano și visafa. Este o adevărată bucurie de a avea o parte la aceea de a le servi.

Vizitatorii au privit ca un privilegiu să ia masa în timpul zilei cu frații la sucursală. Seara a venit prea repede, când a trebuit să ne întoarcem în hotel și să împachetăm spre a fi gata pentru zbor pentru dimineața următoare la Shanghai, China.

ÎNTÂRZIERI

Vineri dimineața (în 4 aprilie), a trebuit să ne sculăm la ora 4, și am părăsit hotelul ca să mergem la aerodrom. Unii dintre frați au venit la aerodrom ca să ne transmită ultimele lor dorinți bune, și ei ne-au văzut plecând într-un avion de transport Douglas mare, nou, cu patru motoare, modelul cel mai nou. Când am așteptat în avion ridicarea, am simțit cum arșița soarelui a dogorât pereții exteriori ai cabinei, și în timp ce am sperat o înălțare grabnică - am asudat. Noi ne-am îmbrăcat pentru clima mai răcoroasă din Shanghai și nu pentru căldura din Manila. Fără greutate s-

a ridicat avionul rapid în înălțime, căci erau numai câțiva pasageri și nu multă încărcătură. Dar în timp ce zburam spre nord-vest, ceva n-a fost în ordine cu al patrulea motor. El a încetat să funcționeze. Astfel că a trebuit să ne ajutăm cu trei motoare. „Căpitanul” a trimis o știre radiofonică la aerodrom, că ne întoarcem, ca să găsim cauza acestui defect al motorului. Marele avion s-a întors la Manila, zburând sus deasupra lanurilor de orez, care păreau a predomina priveliștea. N-ar fi fost sigur de a ateriza cu întreaga încărcătură de gazolină, și astfel pilotul a dirijat prevăzător deasupra apei și a scufundat cam 4.500 litri de gazolină. Era ora 9:45 dimineața, când am ajuns iarăși în aeroportul Makati și acolo, în stațiunea finală, am așteptat informații pe mai departe cu privire la călătorie. După un răstimp a venit funcționarul inferior cu raportul, că în această zi nu are loc nici un zbor, și că toți pasagerii să meargă pe autobuzul societății în hotelul Manila. Mai târziu, în decursul zilei, se va face cunoscut timpul plecării. Astfel noi ne-am luat bagajele și ne-am urcat în autobuz. De data aceasta am mers în oraș pe o uliță laterală gloduroasă, și de-a lungul întregului drum zăceau camioane sfârâmate și alte mașini stricate de război, tone peste tone de fier vechi. În hotelul Manila reprezentantul liniei aeriene Pan Americane s-a îngrijit de cameră pentru noi, și după masă ne-am informat despre zbor; dar încă tot nu era nici un răspuns. După aceea am fost rugați să întrebăm încă odată la ora opt. Aceasta ne-a permis un mers la sucursală. În seara aceea am surprins biroul sucursalei cu o vizită. Acolo ne-au spus, că un frate a făcut raport, că un avion trebuie să vină înapoi din cauza unui defect de motor, dar ei n-au fost prea siguri de aceasta, deoarece nu ne-am întors până la prânz. Firește noi am stat sub privegherea societății de călătorie aeriană și n-am putut spune cu siguranță că ce vom face în decursul zilei.

După întoarcerea de la sucursală în hotel am aflat de la oamenii liniei aeriene, că motorul nu poate fi reparat cel puțin trei zile. Aceasta a făcut să ni se pară foarte îndoielnică posibilitatea de a ajunge la Shanghai; totuși am vorbit despre chestiune și am hotărât, să facem lucrul următor cel mai bun, și anume să facem pregătiri, ca să mergem de timpuriu în dimineața următoare la Hongkong și de acolo să ne străduim să zburăm la Shanghai. Așa ne-am sculat în dimineața următoare, sâmbătă, în 5 Aprilie, la ora trei. În revărsatul zorilor ne-am ridicat cu un avion al liniei aeriene transasiatică și am zburat în direcție nord-vestică, peste insula Luzon. În acest avion stăteau de-a lungul peretelui fotolii adânci cu perne, ceea ce ne-a îngreunat ca să vedem ținutul ce zbura pe dinainte. La apus am privit munții peninsulei Batan și în sud aproape întreg golful din Manila. În curând însă am fost deasupra norilor. La ora 10 dimineața zburam peste Hongkong. Aici a trebuit să ne coborâm la pământ prin pătura de nori; pilotul și-a croit cu prevedere drumul în jos la aerodrom și a făcut aceasta foarte îndemânic, având în vedere munții de jur împrejur. Îndată ce am putut să ne informăm când merge un avion spre Shanghai, am făcut-o. Spre mirarea noastră am aflat, că unul a plecat la ora șapte în acea dimineață, și că în acea zi sau în următoarea duminică, nu merge nici unul, dar că, pentru a fi siguri de duminică, să ne informăm în oraș. Când am ajuns în hotelul Peninsula, am aflat, că n-a existat nici o posibilitate de a călători la Shanghai înainte de luni dimineața. Aceasta a fost o decepție! A însemnat că acum nu puteam merge la Shanghai ca să vizităm pe frații noștri de acolo, căci dacă am voi să facem aceasta, atunci întreg programul nostru al ocaziilor de zbor comandate era imposibil de realizat în ordinea sa. Fratelui, care poartă răspunderea pentru lucrare acolo, i s-a trimis o cablogramă cu știrea, să zboare luni la Hongkong, dacă este posibil aceasta, pentru ca să se discute lucrarea mărturiei în China și să se poată face planuri pentru activitatea viitoare. (Cititorii Turnului de Veghere se vor bucura să știe, că trei absolvenți ai școlii Bibliei Gilead a Turnului de Veghere vor fi trimiși în Shanghai ca să se ocupe de biroul sucursalei de acolo).

CINA DOMNULUI ÎN HONGKONG

După ce am aflat că nu ne-am putut duce la Shanghai, ne-am împăcat cu oprirea noastră în Hongkong. Am vizitat pe frații noștri de acolo, și ei s-au bucurat că ne văd. Și ei au fost surprinși, căci ne-au așteptat luni din Shanghai. Acum am putut să le facem o vizită și să le ducem un pachet de cărți, pe care l-am adus din Filipine, ca să-1 poată întrebuința aici în serviciul de campanie. Unul dintre frați a făcut deja pregătiri ca să înceapă două studii de cărți. După masă unul dintre ei a trebuit să călătorească la Tientsin, China. Astfel, l-am însoțit la vapor la cheiul din Kaulun și după aceea am mers cu luntrea de trecere la Hongkong, ca să aflăm dacă ne-am putea anunța la poliție și am putea primi permis pentru plecarea noastră. Am aflat că aceasta a fost imposibil în acea zi și să revenim duminică dimineața. În acea după masă ne-am pregătit pentru serbarea cinei de amintire a Domnului. Ne-am procurat simbolurile serbării de amintire, îngrijindu-ne de vin și încredințând pe un bucătar chinez să facă pâine nedospită.

Duminecă dimineața am aranjat problema noastră la departamentul poliției și după aceea am mai avut puțin timp să vizităm Hongkong-ul. Am văzut, că un funicular merge la deal și că clădirile aproape de vârful muntelui toate păreau a fi arse sau distruse de război. Ni s-a spus, că după capitularea armatei japoneze în Hongkong, chinezii au pătruns în casele mari ale orașului și au luat tot ce a fost de valoare, chiar și ramele de la ferestre. Sute de case frumoase au fost astfel ruinate, nu prin război, ci prin jefuire. Până aproape de vârful lui Castle Peak, se încolățește o cărare de plimbare în jurul muntelui; dar în acest anotimp adesea este direct în mijlocul norilor, care înfășură vârful. Orașul Hongkong este clădit pe o insulă, care în realitate constă din trei dealuri mari. Orașul se întinde de la țărm cam un kilometru și jumătate în sus pe deal. De la acest punct până la vârful dealului casele sunt numai resfirate ici, colo. Sediul guvernatorului se află cam în centrul orașului și predomină cartierul comercial principal și portul. Hongkong este un oraș foarte ocupat și în el se găsesc toate clasele de oameni. Mii de kuli (hamali) chinezi aleargă încoace și încolo. Ei duc poveri grele împărțite în mod egal la cele două capete ale unei rude de bambus, pe care o poartă pe umerii lor. Ești surprins să vezi, ce fel de poveri grele pot să ridice în felul acesta. Cineva a zis: „Tu poți pune orice pe umărul unui kuli: el va duce”. Ei par a nu putea ridica poverile cu mâinile și brațele lor, dar au picioare puternice și spate tare.

De-a lungul marginilor tuturor străzilor se văd vânzători ambulănți. Ei fac într-o anumită măsură concurență prăvăliilor regulate, prin faptul că se pun direct în fața prăvăliilor și-și vând mărfurile, și anume aceleași, care se găsesc în prăvălie, numai pe un preț mai redus! Poliția îi prinde încontinuu, dar îndată ce sunt liberi se întorc la locul lor. Acolo sunt și multe prăvălii cu bijuterii, și înaintea fiecăreia, și înaintea băncilor, sunt postați bărbați cu arme, care sunt gata să taie cuiva pofta să mai facă rău, care vrea să fure ceva prețios. Aici se pare că este obiceiul că chinezul fură ce numai poate. În întreg Orientul prețurile se urcă mereu și Hongkong este un exemplu potrivit pentru aceasta. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru ce fură oamenii, ca să se poată menține în viață! Când ne cugetăm la marile mase de oameni ale Orientului și la întinderea uriașă a ținutului, unde vestea împărăției încă n-a fost vestită niciodată, aceasta face o impresie adâncă. Majoritatea poporului posedă puțin sau nu posedă absolut nimic. Unii dorm noaptea pe străzi; alții trăiesc toată viața lor pe luntri de râuri și pe corăbii chinezești cu pânze și-și pescuiesc banane verzi și alte lucruri din valuri, ca să se nutrească din ele. Da, ne-am întrebat, dacă Dumnezeu Domnul va arăta milă acestor milioane ale Asiei, prin aceea că le oferă o ocazie să audă vestea despre împărăția Sa, și noi ne-am amintit de cuvintele lui Isus din Matei 9:35-38, conform

căroră a privit cu milă la poporul istovit, care a fost împrăștiat ca oile rătăcite fără un păstor. Trebuie să privim la Domnul ca să-și conducă lucrarea serviciului!

Duminică seara, în 6 aprilie, patru dintre noi s-au adunat la ora șase în camera hotelului și au vorbit despre serbarea de amintire despre moartea lui Christos. Fratele Knorr a ținut vorbirea despre cina de amintire și însemnătatea ei. A fost un prilej vesel, și cei doi frați, care au gustat din simboluri în prezența a doi oameni de bine, au apreciat foarte mult privilegiul lor. Noi ne-am gândit la împreună lucrătorii cu noi din întreagă lume, care s-au strâns împreună la adunările zilei și în grupele locale, și cum a fost serbată acum această cină de amintire, așa cum se învârtește pământul oră după oră, în fiecare parte a pământului. Noi am aparținut la primii care au luat în această zi cina de amintire, deoarece am serbat-o cu cel puțin 13 ore înainte de frații noștri din casa Bethel Brooklyn (USA).

A venit luni, dar nici un răspuns sau știre de la frații noștri din Shanghai! Ne-am pus în legătură cu societatea de călătorii aeriene și am aflat că numai un avion a trebuit să sosească de la Shanghai. Dar fratele nostru n-a fost în el. Din aceasta am tras concluziunea că Domnul - deoarece noi acum n-am putut merge la Shanghai - pe o altă cale, probabil prin vizita fraților Gileadului va ajuta pe vestitorii împărăției din Shanghai și va face să înainteze serviciul împărăției în China - în acea țară îndepărtată a Orientului, unde adevărul este atât de puțin cunoscut!

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

15 Iulie 1947

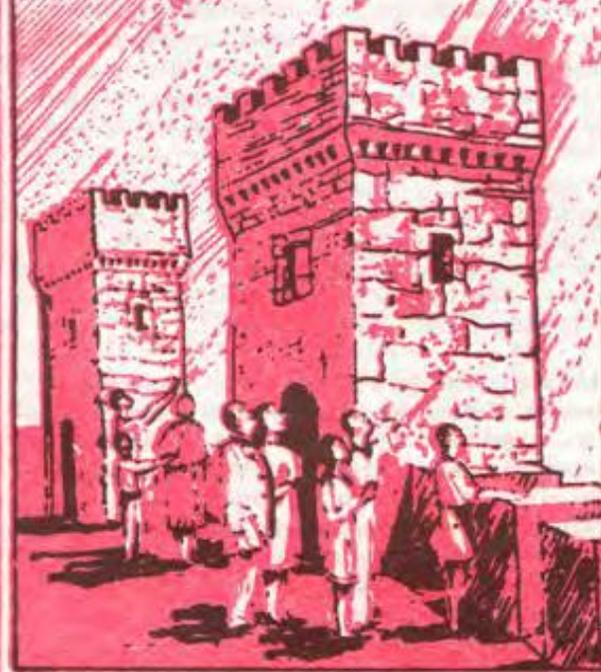
Nr.14

Cuprins:

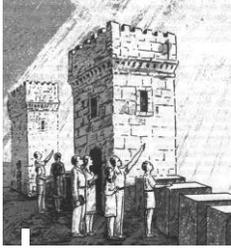
RĂBDAREA CARE CÂȘTIGĂ - Pag.313

ASIA ȘI ÎNTINDEREA TEOCRATICĂ - Pag.326

AHAZIA CERE SFAT DE LA DEMONI - Pag.332

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Iulie 1947

Nr. 14

RĂBDAREA CARE CÂȘTIGĂ

„Să nu vă părăsiți libertatea voastră de vorbire, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”.
– Evr. 10:35, 36, *Rotherham*

¹ IEHOVA este marele exemplu în răbdare. Acest lucru este adevărat mai mult decât numai cugetul, că El simplu trăiește mai departe fără sfârșit, cum este exprimat în psalmul 102:12: „Dar Tu, Iehova, Tu împărătești pe vecie, și numele Tău de amintire, ține din neam în neam” (*Am. Stan. Ver.*) El nu numai că dănuiește, ci a răbdat, ce poate servi de model, în lucruri, care se referă la sentimentele Sale personale cele mai adânci și la demnitatea Sa. El S-a stăpânit, când avea toate motivele să fie întărâtat și să procedeze în contra provocatorilor.

² Cu sentimentele rănite față de Dumnezeu, mulți întristați sau mâiați au întrebat : „Pentru ce a permis Dumnezeu Cel Atotputernic să existe răutatea ? „Pentru ce a permis vreodată tot răul acesta ? Cu venerație și stimă față de Dumnezeu ar fi mai bine să se pună întrebarea, după cum urmează: „Pentru ce a suportat Iehova Dumnezeu tot răul în cei șase mii de ani trecuți ? Cum a putut răbda cu astfel de răbdare și îndelungă răbdare ?” Desigur a trebuit să practice răbdarea din cauza a tot răul, căci prin nelegiuire s-a adus mare ocară pe numele Său și s-a încercat să se împiedice aducerea la îndeplinire a scopului Său bun și să se zădărnicească și să se strice toate lucrările Sale bune. Dintre toate persoanele din univers în nici un caz El n-a meritat această acuză falsă, această hulire și ocară îngrămadită asupra Sa, cu atât mai puțin, întrucât El ca Cel Atotputernic, este oricând în situația să pună cu totul capăt lucrului, oricând, și să se ajute pe Sine. Dintr-un motiv foarte înțelept, Dumnezeu Cel Atotputernic a răbdat tot ceea ce, după cât se pare, a ocărât numele Său bun și suveranitatea Sa universală.

³ Prin faptul că Iehova prin dușmanii Săi a răbdat toate acestea, El s-a descoperit ca perfect neegoist. Dacă oamenii, care-L acuză se simt ofențați prin stăpânirea nelegiurii, prin toată nedreptatea și apăsarea de pe pământ, atunci cum stă lucrul cu Iehova însuși, având în vedere toată ofensa și ocară vădită, ce a însemnat aceasta pentru numele Său și suveranitatea Sa în cer și pe pământ ? Noi oamenii de astăzi, care suntem urmașii îndepărtați ai lui Adam, ai răufăcătorului și păcătosului, nu avem un motiv drept să ne plângem de Dumnezeu din cauza stărilor în care ne trăim viața nesigură. Ținând seamă de faptul că ce suntem noi, vrednici de osândă din cauza imperfecțiunilor și păcatelor noastre, a fost pentru noi o îndurare divină că ne-am putut bucura și de existența cea mai scurtă. Că Dumnezeu a răbdat din partea dușmanilor din cer și de pe pământ ocară și împotrivire în contra persoanei Sale cea mai înaltă, s-a făcut din iubire, bunătate și milă față de omenirea păcătoasă, imperfectă. (2Pet. 3:9, 15). Pentru a fi drept față de Sine, Iehova Dumnezeu nu va răbda aceasta veșnic. La timpul Său înțelept, după ce scopul Său este realizat, își va aplica atotputernicia, ca să aducă la un sfârșit potrivit această ocărare și opoziție nelegiuită.

Până atunci va fi descoperit ca Acela, căruia nimeni nu I se poate asemăna în răbdarea în atâtea, și El își va atinge ținta în lupta îndelungată.

⁴ Apostolul Pavel arată îndurarea și mila lui Dumnezeu când zice : „Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă ? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri, după cum zice și Osea : „Voi numi popor al Meu, pe cel ce nu era poporul Meu, și prea iubită, pe cea care nu era prea iubită, Și acolo unde li se zicea : Voi nu sunteți poporul Meu, vor fi numiți fiii ai Dumnezeului cel viu”. – Rom. 9:21-26; Osea 2:1, 23, *margin*.

⁵ Oamenii sunt de pe pământ, sunt pământești, întocmai ca lutul, din care olarul își modelează vasul și îl distruge, dacă iese nesatisfăcător. Deci noi n-avem motiv să ne plângem împotriva lui Iehova Dumnezeu, împotriva Creatorului, care în suveranitatea Sa universală este Cel Mai înalt și Cel Atotputernic. Deși El rabdă pe potrivnicii Săi un timp oarecare hotărât de El, totuși este mânios pe ei sau fixează, că mânia Sa se va exprima în cele din urmă față de ei, și astfel îi pune la o parte ca „vase ale mâniei, făcute pentru pieire”. Cu nimicirea definitivă a celor din urmă supraviețuitori ai acestor „vase ale pieirii”, necesitatea și timpul răbdării Sale va fi cu totul la sfârșit. Nimicirea lor din partea Sa dovedește, că ei pierd și că El câștigă. În decursul spațiului de timp, cât timp îi rabdă, aducerea la îndeplinire a scopului Său slăvit se face mai departe, și la anumite vase omenesci le arată îndurare. Pentru aceștia El hotărăște contrarul nimicirii, viața veșnică, o viață în slavă. Cu toată nelegiuirea, care se ridică în jurul lor și împotriva lor, El pregătește aceste vase pentru slava veșnică și zădărnicește scopul nelegiuit al marelui Său dușman, al lui Satan, al Diavolului, și al tuturor celor asociați cu el în opoziție. Aceste vase omenesci speciale, care sunt pregătite pentru primirea bogăției slavei divine, sunt membrii poporului lui Iehova „fiii Dumnezeului cel viu”. El le arată milă prin faptul că-i face poporul Său, fiii Săi. Slava la care îi naște ca fiii Săi, este slava împărăției Sale cerești sub Christos Isus, „împăratul împăraților” al Său. Acestei împărății îi va reveni gloria de a fi îndreptățit suveranitatea universală și numele fără reproș al lui Iehova și de a fi distrus complet toate „vasele mâniei” nelegiuite.

⁶ Sub această împărăție cerească vor trăi alții din neamul omenesc, cărora Iehova Dumnezeu le-a arătat bunătatea, de la primul martir Abel, până la o mulțime nenumărată de oameni de bine, care trăiesc în acest secol al douăzecilea pe pământ. Nu toți oamenii au devenit „vase ale mâniei”, vase care merită pieirea. Aceasta vorbește în favoarea Dumnezeului Cel Atotputernic, care a avut atâta timp răbdare. Dovedește că răbdarea Sa n-a fost degeaba, ci la urmă îl acopere cu slavă inegalabilă. Se va arăta că mila Sa n-a fost aplicată fals, ci că ea are urmare 1) o familie a împărăției slăvită în ceruri sub Fiul prea iubit al lui Iehova, Isus Christos, și 2) un neam omenesc restatornic și făcut perfect pe un pământ al Paradisului, care toți moștenesc viața veșnică.

⁷ Acest rezultat frumos al răbdării divine de șase mii de ani, se va dovedi ca un răspuns temeinic la provocarea lăudăroasă a Diavolului. Prin faptul că Satan Diavolul a stricat pe Adam și Eva în Eden și i-a atras de la ascultarea perfectă față de suveranitatea universală a lui Iehova, el a acuzat pe Dumnezeu în mod fals, că nu-și poate menține suveranitatea peste pământ și nu poate avea bărbați și femei pe pământ, care vor răbda ispita și-și vor păzi neprihănirea față de El. Pentru a permite o astfel de încercare a răbdării, Dumnezeul Cel Atotputernic a trebuit să permită purtarea răzvrăitoare și nelegiuită a Diavolului față de îngeri și oameni un timp oarecare. El a trebuit să

suporte ocările și învinuirile mincinoase, fără ca, înainte de timpul Său fixat, să dea un răspuns complet și hotărâtor. Apoi, după ce va fi dat răspunsul indiscutabil prin credincioșia și neprihănirea servilor Săi devotați și va fi adus în existență împărăția Sa promisă, cu toată împotrivirea violentă a organizației lui Satan, Iehova Dumnezeu își va descoperi mânia Sa mult timp reținută. El își va arăta puterea, care biruiește totul, asupra lui Satan și a organizației sale, prin faptul că o nimicește complet în războiul apropiat al Armagedonului.

⁸ Noi am intrat în „epoca atomilor” a științei omenești. În mod categoric noi suntem în „vremea sfârșitului” acestei lumi, despre care cuvintele întăritoare ale lui Isus ar trebui să ne sune încontinuu în urechi, și anume: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Mat. 24:13). Înainte de toate, astăzi, nu este timpul ca să avem păreri false despre chestiune. Dacă sperăm că în cele din urmă vom fi mântuiți, atunci noi, neexceptând pe nici unul dintre noi, trebuie să ne supunem unei încercări grele a răbdării. Noi nu putem să scăpăm de ea. Conform principiului, după care procedează acum Dumnezeu, trebuie să o așteptăm, trebuie să o privim în ochi și trebuie să o suportăm. Dumnezeu nu s-a cruțat pe Sine însuși de la aceasta de a răbda lucruri neplăcute, pe care le-ar fi putut mătura într-o clipă, dacă chestiunea de discuție principală pentru suveranitatea universală și pentru neprihănirea creaturilor n-ar fi împins la un răspuns valabil pe vecie. Întreaga lume sub dumnezeul ei răzvrătitor, sub Satan Diavolul, a luat atitudine împotriva lui Dumnezeu și împotriva îndreptăririi numelui Său și a suveranității Sale, care se va face prin împărăția Sa. Aceasta înseamnă absolut împotrivirea acestei lumi împotriva fiecăruia care caută pe Dumnezeu și care în chestiunea de discuție se consacră pentru partea lui Dumnezeu și se apucă să-l servească.

⁹ Fiecare, care face aceasta, trebuie să se oțelească, ca să rabde această opoziție nelegiuită și să o suporte atâta timp cât există această lume, până când piere dinaintea lui Dumnezeu în Armagedon. Pentru a fi numărat printre biruitorii Săi, care biruiesc lumea prin neprihănirea lor, nu este nimic altceva de făcut decât de a răbda neîncetat până la sfârșitul încercării. Noi nu-i permis să ne pregătim nouă înșine o decepție printr-o idee, care place eu-lui propriu, conform căreia încercarea răbdării se sfârșește mâine, sau „îndată ce am trecut de colțul următor al străzii”, așa că vom scăpa repede de ea. Ce este timpul nostru scurt de încercare în comparație cu cei șase mii de ani ai răbdării lui Iehova? Cu privire la acest punct, de a-ți plăcea ție însuși, Fiul iubit al lui Iehova a dat o pildă vrednică de imitat. În armonie cu profețiile scrise cu mult timp înainte de aceea, Isus Christos și-a ales o cale a răbdării cu Dumnezeu. Cităm: „Căci și Christos nu Și-a plăcut Lui însuși, ci, după cum este scris: *„Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine”*. Și tot ce a fost scris mai înainte în Sfânta Scriptură, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem speranță. Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Christos Isus” – Rom.15:3-5, *The Twentieth Century New Testament*

¹⁰ Noi ne-am putea plăcea nouă înșine, prin faptul că am scăpa de astfel de ocări și astfel de împotrivire sau le-am scutura de pe noi îndată ce ne-ar plăcea. Înțelegerea, că noi cu ocazia suferirii acestor fel de ocări și a unei astfel de împotriviri ne aflăm de partea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și că le suferim din cauza îndreptăririi părții Sale din chestiunea de discuție, ne va întări în răbdare. Tocmai de aceea ne bucurăm să fim de partea lui Iehova în încercarea răbdării, indiferent cât timp va dura încercarea. A ne plăcea nouă înșine înseamnă a plăcea lumii Diavolului; noi însă dorim cu toată puterea minții noastre și trupului nostru să plăcem până la sfârșit lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, trebuie să ne întoarcem la Sfânta Scriptură, pe care Dumnezeul răbdării în iubirea Sa a făcut să fie scrisă pentru necesitățile noastre prezente. Această întregă Sfântă Scriptură, de la Geneza până la Apocalips, ne arată tot mereu contrastul neîncetat dintre lumea

Diavolului, Dumnezeu și poporul Său. A fi cu Dumnezeu și de partea Sa, ne aduce direct în linia de foc a puterilor opoziției. O altă alegere nu avem. Dar ce cinste de a suferi împotriva pentru cauza Sa! Atâta timp cât există și luptă lumea aceasta, trebuie să înțelegem clar, că trebuie să suferim până la sfârșit ocară și greutate.

O calitate necesară

¹¹ Noi nu trebuie să răsfoim mult în Biblie ca să găsim, că persoanele cele mai distinse, care s-au dovedit ca potrivite pentru viață veșnică în noua lume dreaptă, au trebuit să-și arate statornicia de partea lui Dumnezeu. Chiar și pentru a activa ca unul dintre apostolii lui Christos, a fost lipsă această calitate. Prin faptul că apostolul relatează, că el nu stă în urma acelora, pe care corintenii i-au privit ca apostoli, el le-a zis: „Totuși cu nimic n-am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în împrejurări, care cer încontinuu răbdare, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi”. (2 Cor. 12:11, 12, *20th Cent. N.T.*). Pavel n-a fost unul din aceia, care a voit să scape repede de datoriile sale ca un serv al Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că au adus cu ele lucru greu și experiențe pline de încercări. El n-a renunțat la slujba serviciului său și n-a cerut o pensie, așa că s-ar fi putut retrage de la activitate, pentru că a servit deja un șir de ani sau a ajuns o anumită vârstă. În loc ca să aștepte o retragere timpurie la odihnă, când și-ar fi putut face viața ușoară pe baza activității trecute, el și-a preluat cheltuielile, pentru ca să rămână în slujba serviciului binecuvântat al Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toată sarcina lucrului său, el l-a apreciat așa de mult încât s-a străduit să împiedece ca orice vină sau muștrare să fie adusă acestui serviciu, că este o activitate care servește interese egoiste; și astfel Pavel n-a fost adunărilor creștine spre povară în ceea ce privește cheltuielile.

¹² A ținea până la sfârșit cumva în serviciul lui Dumnezeu și a face serviciul plin de efect pentru mintea oamenilor, aceasta a căutat apostolul să facă și a exprimat-o în cuvintele: „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în adunătură de gloată, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin pricepere, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire[*cu brațul drept*] și de apărare[*cu brațul stâng*], pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile”. – 2 Cor. 6:3-10, *Moffatt*

¹³ O persoană tânără, care își începe activitatea într-o grupă creștină ca vestitor al împărăției sau ca pioner ,pentru tot timpul sau în într-un alt fel al slujbei de serviciu creștin, trebuie să țină minte ce o poate aștepta și trebuie apoi să se hotărască să rabde până la sfârșit, pentru ca să-și îndeplinească privilegiile serviciului. Pavel a rugat pe Timotei nu numai să facă ceea ce a zis el, ci să și lucreze, cum a lucrat el: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, serv al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavie, credință, dragoste, răbdarea, blândețea. Aleargă marea întrecere a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”. (1Tim. 6:10-12, *20th*

Cent. N.T.). Când Timotei a făcut mărturisirea bună a credinței înaintea multor martori, atunci a fost destul de activ cu Pavel împreună „în public și din casă în casă” în vestirea evangheliei. Dar el a trebuit să stăruiască în serviciul său și n-a avut voie să-l părăsească, pentru a câștiga bani sau alt lucru egoist, prin care și-ar fi putut procura o viață ușoară, bine ferită de griji. Dacă a voit să câștige prețul vieții care durează veșnic în cer, la care a fost chemat, atunci a trebuit să meargă pe o cale obositoare în lumea aceasta, pentru că aceasta este calea adevărată.

¹⁴ Despre acest punct important al statorniciei avem lipsă în tot timpul de îndemnuri. Pentru ca nimeni dintre frați să nu fie cumva slab, trebuie încurajați regulat să țină la adevăr și la serviciul prețios al răspândirii adevărului. Când servii misionari ai lui Dumnezeu din biserica de la început au făcut vizite ulterioare la grupele poporului consacrat al lui Dumnezeu, au găsit de lipsă să prezinte fraților situația lucrurilor înaintea ochilor și să le arate ceea ce se cere de la ei pentru a îndeplini bine datoria lor și să aibă succes în interesul îndreptățirii lui Dumnezeu. Amintind activitatea vizitelor ulterioare ale lui Pavel și Barnaba la grupele tinere, Luca scrie: „După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici, s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. – Fapte 14:21, 22, *Moffatt*

¹⁵ Se cere timp pentru a desăvârși încercarea noastră. Și dacă noi nu putem fi statornici, adevărați și credincioși în decursul unui timp scurt al furtunii și al încercării, atunci cum putem aștepta că vom rămânea statornici și loiali în toată veșnicia în lumea nouă ? Așteaptă, așteaptă, așteaptă ! Aceasta pare a fi fost regula lui Dumnezeu pentru servii Săi din timpul vechi pentru încercarea statorniciei lor în credință. Dar la sfârșit nu s-a dovedit ca o așteptare zadarnică. Apostolul Pavel a scris ca un membru al corporației bisericii de atunci văzută, conducătoare; și ca o Societate de vestire în întreaga lume ne bucură ca să repetăm cuvintele sale de îndemn: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși, și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța. Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința”. – Evr. 6:11-15, *The Emphatic Diaglott*

¹⁶ Avraam a fost deja de șaptezeci și cinci de ani când Dumnezeu l-a chemat din Ur, din Caldeea, ca să meargă în țara făgăduită. El a fost cam de 125 de ani când a primit confirmarea cu jurământ a făgăduinței, pe care i-a dat-o Dumnezeu la început. Aceasta s-a întâmplat îndată după ce Avraam a mers atât de departe cât l-a lăsat Dumnezeu la jertfirea fiului său iubit Isaac, care atunci era cam de douăzeci și cinci de ani. (Gen. 22:1-18). Cincizeci de ani de așteptare într-o țară străină este un timp lung, dar Avraam a mai răbdat alți cincizeci de ani, înainte de a muri în vârstă de 175 de ani ca străin în acea țară străină. În tot timpul acela, el a servit credincios ca un martor și profet al lui Dumnezeu, al lui Iehova. (Ps. 105:9-15). Credința și răbdarea sa sunt prezentate ca pildă înaintea ochilor tuturor fiilor lui Dumnezeu, care voiesc să intre, prin Isus Christos, sămânța lui Avraam, în binecuvântările promise.

¹⁷ De când s-au sfârșit cele șapte „vremi ale națiunilor” în anul 1914 d.Chr., noi, martorii lui Iehova de astăzi, am mers calea lungă de peste treizeci și trei de ani. Noi am trecut prin două războaie mondiale, și în amândouă Diavolul a întrebuintat forța ca să ne nimicească prin prigoniri amarnice, și ultimul timp a încercat prin adunături de golani fanatici și stăpânitori naziști și fasciști, care au fost întărâtați de către preoții religiei. Înaintea noastră este acum un timp de după război. Cât va dura, noi nu știm. Pentru că stăm tari pentru împărăția lui Iehova sub Christos, care

este speranța tuturor oamenilor de bine, putem aștepta cu siguranță alte necazuri, fie că va veni un al treilea război mondial sau nu. Deoarece timpul se întinde peste o durată nehotărâtă și este sigur că ne așteaptă necazuri noi, atât din partea maselor fără Dumnezeu, cât și a celor religioase, să ne descurajăm oare și să cugetăm că chestiunea este fără sfârșit și răsplata este numai o lumină falsă, ademenitoare, înșelătoare ? Nu ! Aceasta n-ar îndreptăți suveranitatea lui Dumnezeu niciodată, și n-ar aduce cinste numelui Său și Dumnezeu n-ar fi îndreptățit înaintea acestei lumi ca să ne dea premiul. Lozinca este încă tot răbdare nezdruncinată în facerea voinței lui Dumnezeu ! El ne-a purtat în trecut prin necazuri grele, când ni s-a luat averea și proprietatea, când am fost puși în lanțuri, am fost aruncați în închisori, lagăre de concentrare și ne-au chinuit; și spre slava numelui Său și a cauzei Sale ne-a trecut prin acestea cu biruință. În timpul care mai rămâne pentru terminarea încercării noastre, El poate face același lucru. Îndemnul său se potrivește și pentru timpul nostru, când zice:

¹⁸ „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați primit lumina, ați dus o mare luptă de suferințe; pe de o parte erați puși ca privesc în mijlocul ocărilor și batjocurilor și necazurilor și pe de alta ați răbdat suferințe, prin faptul că v-ați dovedit ca prieteni ai oamenilor, care s-au aflat în aceeași situație ca și voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în voi o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”. – Evr. 10:32-36, *20th Cent. N.T.*

¹⁹ Când ne-am consacrat ca să facem voia lui Dumnezeu, nu ne-am bătut capul cu aceea că ne aflăm încă în lumea aceasta rea, ci am voit să facem voința lui Dumnezeu, pentru că n-am căutat să facem voia lumii și să fim asemenea ei. Acum, Dumnezeu vrea să lase lumea aceasta veche încă câtva timp să existe, pentru că înainte de nimicirea ei are de făcut o lucrare în ea. Atâta timp cât El are de făcut lucru în ea, noi, ca unii care suntem consacrați să facem voința Sa, vom dori să activăm în această lucrare, până când se va termina. Noi nu ne-am consacrat lucrării Sale numai pentru un timp oarecare, înainte de sfârșitul lumii în Armagedon, ci pentru totdeauna și ,din fericire, lucrarea lui Dumnezeu pentru noi nu se va sfârși cu războiul Armagedonului. Dar noi, numai după ce am făcut ceea ce este de făcut în decursul lumii prezente rele, vom intra în realizarea lucrărilor mari, pe care le-a făgăduit poporului Său consacrat. A servi pe Dumnezeu, este de fapt propria noastră răsplată. Dar în afară de privilegiul simplu de a face lucrarea Sa, va veni un timp când ne va răsplăti mai departe cu lucrurile de mult timp sperate ale promisiunii Sale, și aceasta după ce „lucrarea străină” a lui Dumnezeu este îndeplinită la sfârșitul acestei lumi.

²⁰ În vremuri de epuizare poate că vom întreba: „Cum vom putea persista și cum ne vom putea menține pe mai departe ?” Răspunsul sună : Prin faptul că iubim pe Dumnezeu din toată inima și din toată mintea, din tot sufletul și din toată puterea. Noi ne manifestăm iubirea față de El prin aceea, că ținem poruncile Sale. Este scris : „Iubirea este îndelung răbdătoare și este prietenoasă... ea acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Iubirea nu se descurajează niciodată”. (1 Cor. 13: 4, 7, 8, *Diaglott.*). Dacă nu răbdăm din iubire pentru Dumnezeu, atunci suportarea greutăților și necazurilor nu însemnează devotament față de El și nu face ca iubirea noastră față de El să devină mai adâncă. Noi o facem dintr-un oarecare alt motiv, și de aceea în fața lui Dumnezeu nu contează. Ce n-a putut face Isus din iubire pentru Tatăl Său? Și ce nu putem face și răbda noi, urmașii Săi, din iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl nostru și al Lui?

Ceea ce aduce bucurie și speranță

²¹ În timp ce privim la Isus, vedem că El a făcut voința lui Dumnezeu vesel și nu cu suspine. Bucuria Sa, că face voia lui Dumnezeu, i-a dat puterea lăuntrică. Mai bine decât oricare altul a cunoscut adevărul textului Sfintei Scripturi: „Bucuria de Iehova este tăria voastră”. (Neem. 8:10; *Am. Stan. Ver.*), și de aceea trebuie să privim la Isus: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. Întrucât Isus ne-a dat o pildă desăvârșită despre aceea, că ce este de făcut, trebuie să privim la El când alergarea în arenă spre viață veșnică este obositoare, istovitoare, întinsă și apare aproape obositoare peste măsură, căci prin aceasta primim putere nouă, ca să mergem mai departe cu bucurie proaspătă despre privilegiul nostru și să ajungem mai aproape de preș. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, pentru ca să nu deveniți obosiți și slabi în mințile voastre”. – Evr. 12:2, 3.

²² Isus, care de la începutul activității slujbei Sale publice pământești a văzut deslușit înaintea ochilor Săi spirituali stâlpul de chinuire, cu toate acestea a putut să meargă direct înaintea în bucuria despre serviciul lui Dumnezeu, care era înaintea Lui, bucuria de a pune mărturie pentru adevărul împărăției lui Dumnezeu până la moartea Sa pe lemn, și după aceea și bucuria de a învia din morți și de a se înălța la dreapta lui Dumnezeu, și acolo să vadă lucrarea lui Dumnezeu până la terminarea sa și să îndreptățească numele lui Iehova prin împărăție. Prin faptul că El, ca bărbat, a stăruit de partea lui Dumnezeu, El a ținut tare la dreptul Său la viața veșnică, la nemurire; și pentru urmașii Săi greu apăsați, care trăiesc la sfârșitul lumii, a rostit cuvintele: „Prin răbdare statornică să vă câștigați viața”. – Luca 21:19, *20th Cent. N.T., Moffatt*.

²³ Ce ne poruncește Isus ca să facem, aceea putem să facem. Și în timp ce răbdăm statornic, nu ne vom îndrepta mintea asupra chinului corporal al suferințelor și asupra durerii spirituale din cauză că suntem ocărăți, ci asupra motivelor, pentru ce trebuie să fim veseli. Cine are o cunoștință a lui Dumnezeu, a lui Iehova, și cunoaște marea chestiune de discuție, care se învâрте în jurul numelui Său bun și a suveranității Sale, este tare. Și deoarece spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau puterea Sa activă este asupra unuia ca acesta și netezește slăbiciunile sale, el devine mai tare, pentru că rabdă în serviciul lui Dumnezeu în starea potrivită a spiritului. Umblați vrednic de Domnul, așa scrie apostolul, „ca să-i fiți plăcuți în orice lucru; aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința exactă a lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie”. (Col. 1:10, 11, *Diaglott*). A ști, pentru cine avem privilegiul de a suferi necazuri și persecuții, ne dă o putere lăuntrică. Orice suferim din cauza onoarei numelui lui Dumnezeu și pentru sprijinirea lucrării Sale, este un motiv pentru bucuria pe care nu ni-o poate lua nici un om. Aceasta ne explică pentru ce apostolii, după ce au fost bătuți la porunca Sanhedrinului iudeu, pentru că au pus mărturie în numele lui Isus pentru Iehova Dumnezeu, au plecat dinaintea Soborului, și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui. Această bucurie a fost un mijloc de vindecare în contra boldului și rușinii de a fi fost bătuți și i-a făcut tari ca să stăruiască în slujba serviciului, așa că ei „în fiecare zi, în Templu și în case nu încetau să învețe și să vestească pe Isus ca pe Christos. – Fapte 5:40-42.

²⁴ Speranța, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, este a altă putere susținătoare în viața noastră. Fără îndoială de aceea ațâță Satan Diavolul lumea ca să facă de răs speranța noastră. Conform

Bibliei, noi sperăm că se va crea o lume nouă dreaptă prin împărăția lui Dumnezeu, cu Christos Isus la dreapta lui Dumnezeu; și dacă primim aprobarea definitivă a lui Dumnezeu, noi vom fi răsplătiți în această lume nouă cu viață veșnică. Speranța noastră este că Dumnezeu ne eliberează de lumea aceasta veche și de slujitorii ei duși în eroare. Această speranță trebuie să o avem și să o cultivăm, prin aceea că umblăm pe calea aprobării lui Dumnezeu și rămânem pe ea, chiar și dacă în această lume trebuie să fim bătuți cu vergi. Atunci ne vom putea lăuda cu suferințele pentru cauza Sa și, cum zice lumea, vom propăși tocmai prin persecuție. Lumea se miră despre credincioșia martorilor lui Iehova, pentru că ea nu știe sau nu recunoaște cum este posibil ca să procedăm așa, cum scrie apostolul: „Ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne lăudăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruința în încercare, iar aprobarea aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”. – Rom. 5:1-5, *Diaglott*

²⁵ Pentru a câștiga și clădi puteri răbdătoare trebuie să ajungem în necazuri. Diavolul susține în continuu, că servii și martorii lui Dumnezeu n-au putere pentru răbdare și el își dă mare osteneală ca să-și dovedească susținerea. Servii însă, care sunt consacrați lui Dumnezeu și recunosc că îndreptățirea Sa este legată cu răbdarea lor în necazuri, știu că ei prin aceasta câștigă aprobarea Sa. Răbdarea ne aduce aprobarea lui Dumnezeu și dacă avem răbdarea Sa, putem spera în împlinirea făgăduinței Sale, fie că această împlinire, în mod aparent, zăbovește sau nu. Că împlinirea speranței noastre se amână în viitor, nu îmbolnăvește inima noastră și nici nu slăbește putința noastră de răbdare. (Prov. 13:12). Noi trebuie să fim răbdători în ținerea la această speranță, căci prin răbdare câștigăm conștiința și plăcem lui Dumnezeu. Această speranță joacă un rol important pentru salvarea noastră finală, căci ea ne ține sus în necazuri și face ca noi să rămânem credincioși căii noastre în serviciul lui Dumnezeu. „Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, se mai poate nădăjdui ? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare”. (Rom. 8:24, *Rotherham*). În timp ce timpul trece în felul acesta și noi răbdăm și totuși nu vedem într-adevăr lucrurile slăvite sperate, cu toate acestea ne putem bucura acum despre aceasta, că Iehova ne găsește ca încercați și ne aprobă. Noi știm: El este cu noi în încercarea noastră a credinței. Noi posedăm Cuvântul Său cu asigurarea Sa în privința aceasta, și noi trebuie să ne încredem în acesta și să clădim pe el.

²⁶ Nouă nu ne este permis să cugetăm că această perioadă de așteptare este pur și simplu risipă de timp. Căci în timp ce așteptăm și suportăm lucrurile care ne servesc spre încercare, se fac schimbări în noi, și dacă trăim experiențele noastre în înțelesul adevărat, aceasta are ca urmare o schimbare în bine și ne câștigă favoare mai mare la Dumnezeu. Este, prin urmare, ceva despre care mai curând trebuie să ne bucurăm decât să fim triști. În timp ce suntem încercați în felul acesta, avem ocazia favorabilă să arătăm aceleași calități bune ca și credincioșii din timpul vechi și mai ales ca marele nostru exemplu Christos Isus, care în felul acesta a câștigat harul și aprobarea lui Iehova. Să nu ne bucurăm de aceasta ? Apostolul Iacob zice: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea [testarea] credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea voastră să fie un produs terminat, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic. (Iac. 1:2,3 *Moffatt*). Aceasta arată ,cu siguranță, că timpul de încercare nu va trece repede, ci că noi vom avea probă după probă, care ne fac să ne exersăm tot mereu în calitățile potrivite, da, care trezesc calități noi în noi, în timp ce noi în tot timpul ne sprijinim cu totul pe Domnul Dumnezeu, pentru ca să ne dea înțelepciune și să ne conducă și călăuzească. În această încercare continuă dobândim experiențe de multe feluri, precum

și o pricepere bine formată, cum trebuiesc înțelese lucrurile și noi devenim mai maturi și suntem făcuți perfecți în ascultare față de Dumnezeu, și cei de încredere sunt aceia pe a căror neprihănire se poate sprijini Iehova Dumnezeu pentru toată veșnicia.

²⁷ Nu-i de mirare că Iacov a exclamat: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a stat cu succes în încercare, va primi cununa vieții, pe care a fâgăduit-o Dumnezeu celor ce-l iubesc”. (Iac. 1:12, *Moffatt*). Dacă apreciem valorile veșnice care trebuiesc câștigate, să ne fie departe gândul ca să ne ferim de calea probelor răbdării. Mai bine să lucrăm consecvent și să le întâmpinăm cu cel mai bun ce avem, da, lasă să creștem în toate, în ceea ce putem crește, ca să le putem susținea cu succes. Noi cunoaștem chestiunea de discuție și știm căci căderea noastră ar aduce ocară pe numele lui Iehova. În felul acesta noi trebuie să exersăm stăpânire de sine și să rămânem tari și n-avem voie să dăm înapoi, prin aceea că încheiem o afacere cu dușmanii lui Dumnezeu. Stăpânirea de sine și răbdarea merg mână în mână. Amândouă sunt de lipsă pentru a ne purta conform cu Dumnezeu și a fi devotați pe deplin voinței și scopului Său. „De aceea”, zice Petru, „dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința, autocontrolul; cu autocontrolul, răbdarea[sau rezistența]; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea creștină”. (2Petr. 1:5-7, *Moffatt*). Cugetați-vă la aceea: aceasta nu este o metodă nouă, după cum procedează Dumnezeu cu noi. Cu creștinii credincioși dinaintea noastră, inclusiv conducătorul nostru Isus Christos, și cu întreg „norul de martori” din timpul vechi dinainte de Christos, care toți n-au avut privilegiul ca să trăiască în ziua noastră minunată a împlinirii profețiilor, s-a procedat la fel; toți au fost încercați în statornicia lor față de Dumnezeu. Ei toți ne-au arătat, ceea ce avem de făcut în încercarea noastră prezentă.

²⁸ Deci nu numai din motive istorice s-a păstrat raportul despre faptele mari ale credinței și ale devotamentului servilor lui Dumnezeu în cuvântul Său. Întrucât vedem că ei sunt amintiți în Cuvântul Său cu aprobare, noi îi putem socoti pe toți ca fericiți, pentru că au răbdat sub probă. „Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare”. (Iac. 5:10, 11, *20th Cent. N.T.*). Că Domnul a lăsat să sufere pe Iov și de asemenea pe toți ceilalți profeți, care au vorbit pentru Iehova, a avut ca scop îndreptățirea numelui Său și a supremației Sale universale. În urma statorniciei lor continue, ei au avut parte la îndreptățirea Sa și au dovedit că Diavolul este un mincinos; și dacă urmăm pilda lor și noi putem fi numărați printre cei fericiți. Trebuie să existe unii care prin păstrarea neprihănilor lor în acest secol al douăzecilea, sprijinesc partea lui Iehova, exact cum au făcut acei profeți care au vorbit pentru Dumnezeu în secolele trecute, și fericiți suntem noi, care trebuie să facem aceasta.

Cuvântul încurajării

²⁹ Ca unul dintre mijloacele de ajutor, pentru ca să ne ajute prin timpul încercării noastre, Tatăl nostru ceresc, care ne îngrijește, ne-a prevăzut cu Cuvântul Său scris. Declarația că noi „prin răbdarea și încurajarea Sfințelor Scripturi să avem speranță”, este vrednică de repetare. Însă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-și afunde rădăcinile adânc în noi, pentru ca prin aceste rădăcini tari să fim mânați în toate timpurile, ca să dăm ascultare acestui Cuvânt în modul potrivit, fie că este plăcut sau neplăcut pentru noi. Nu ne aduce nici un folos dacă suntem asemenea acelui pământ pietros, care este descris în parabola lui Isus despre semănător, prin faptul că noi, pe dinafară sau privit superficial, apărem ca pământ bun, primitiv pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar

sub pătura de deasupra avem o inimă tare ca piatra, egoistă, de necredință, care este neroditoare și nu lasă Cuvântul lui Dumnezeu să pună stăpânire pe noi într-adevăr. Isus profetizează sfârșitul sigur al acelor care sunt cu o astfel de înclinare, când zice: „Tot așa, cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase, sunt aceia cari, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el”. – Marcu 4:16, 17.

³⁰ Prin urmare, oricine primește cuvântul Evangheliei să nu se amăgească. El primește ceva, prin care se expune fierbințelii necazului și persecutării, dacă trăiește corespunzător și ține tare la aceasta. Dacă însă apreciază în continuu valoarea a ceea ce primește, atunci nu numai că-l va primi cu bucurie, ci va privi ca o bucurie când ajunge în încercările persecuției și necazului, pentru că ține tare la Cuvântul lui Dumnezeu și vorbește altora despre el. El nu lasă să i se răcească zelul prin persecuție și nu se lasă reținut de la aceea, ca să aducă roadă, ci va răbda statornic arșița arzătoare a focului dușman. El va merge pur și simplu înainte și va oferi fructele pentru întreținerea altora, care flămânzesc după hrană din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu are o inimă de piatră a fățarniciei, ci se aseamănă cu pământul bun, pe care l-a descris Isus, când a zis: „Sămânța, care a căzut pe pământul bun, sunt aceia cari, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare. Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acopere cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina”. De aceea dacă știți cu siguranță, că aveți sămânța adevărată, atunci aduceți roadă bună și oferiți-o altora, dacă aveți lumina adevărată, atunci faceți-o să lumineze, și faceți pe aceia, care vă vizitează sau vin în atingere cu voi, să intre așa zicând într-o casă a luminii. – Luca 8:15, 16, *Moffatt*

Creștere

³¹ Dușmanul, prin întinderea de curse, urmărește scopul ca să zguduie pe poporul lui Dumnezeu în ascultarea sa față de stăpânirea universală a lui Dumnezeu și astfel să dovedească că el nu poate ține la neprihănirea sa. Aceasta se va zădărnici prin aceea, că poporul lui Dumnezeu transmite altora mai departe fructele împărăției și face să lumineze lumina adevărului divin pentru oamenii flămânzi, care stau în întuneric. Acuma, după ce am trecut prin anii groaznici ai colaborării unită a naziștilor, fasciștilor și a Vaticanului, care a fost îndreptată spre stăpânire mondială, ne bucurăm să vedem că persecuțiile de foc, care s-au aprins asemenea unor țâșnituri de flăcări împotriva martorilor lui Iehova, mai cu seamă din timpul când Hitler a încheiat cu Papa în anul 1933 un concordat, n-au putut nimici pe martorii lui Iehova și nici să-i împiedece ca să aducă roade și să crească la număr. Bucuria noastră despre acești credincioși, care au suferit timpul de groază a anilor de la 1933-1945, se aseamănă cu bucuria apostolului Pavel, când a scris fraților săi creștini din Tesalonic, Grecia.

³² Niște religioniști din Tesalonic s-au revoltat împotriva lui Pavel, l-au urmat până la Berea, ca să facă și acolo răscoală. Către aceia care au trebuit să rămână în Tesalonic în mijlocul unor astfel de prigonitori, a scris apostolul persecutat Pavel: „Fraților, este datoria noastră să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi. Aceasta se și cuvine, dacă privim creșterea minunată a credinței voastre și pentru ca iubirea voastră unul față de altul - fără excepție - crește încontinuu. Acesta este atât de mult cazul, încât noi, în timp ce umblăm din imbold propriu printre bisericile lui Dumnezeu, vorbim cu mândrie despre răbdarea [statornicia] și credința voastră, pe care ați apărât-o cu toate prigonirile și necazurile, pe care le suferiți. Aceste prigoniri vor îndreptăți dreptatea lui Dumnezeu ca Judecător și ca urmare la aceasta veți fi socotiți vrednici de împărăția

lui Dumnezeu, pentru care suferiți acum”. (2Tes. 1:3-5, *20th Cent. N.T.*). Cu toate suferințele prin mâna dușmanului, acei creștini din Tesalonic au crescut în asemănarea lui Christos și la număr. Cum a fost posibil aceasta ? Pentru că au rămas statornici, au ascultat poruncile Domnului și au răbdat până la sfârșit.

³³ Același este motivul, că martorii lui Iehova au ieșit din cuptorul de foc al persecuției războiului al doilea mondial, și anume cu noi interesați în rândurile lor și cu credință neslăbită și nădejde netulburată, da, cu zel nepotolit pentru serviciu pe mai departe ca martorii Săi, în decursul acestui timp de după război. Ei știu: dacă rămân pe această cale, vor simți mai departe asupra lor împlinirea profeției lui Isus despre sfârșitul lumii: „Și veți fi urâți de toate națiunile din cauza numelui Meu”. Aceasta se referă la națiunile prezentului, care au rămas în viață după al doilea război mondial: comuniste, democratice, romano-catolice, protestante și păgâne. Că formele de guvern naziste-fasciste au fost desființate în unele state, nu înseamnă căci cuvintele lui Isus nu mai au aplicare. Conform avertismentului Sfintei Scripturi, toate statele politice sunt o parte a aceleiași lumi, și este aceeași lume astăzi, cum a fost înainte de războiul mondial. Deoarece urmașii credincioși pe urmele lui Isus Christos își fac lucrarea pentru numele lui Isus Christos, ei sunt hotărâți ca să meargă mai departe pe calea lor a serviciului, prin ceea ce își atrag ura tuturor națiunilor și a tuturor oamenilor. Ei știu că în această lume popularitatea internațională nu este semnul distinctiv al creștinismului adevărat. Prin urmare, ei nu sunt neliniștiți dacă sunt nepopulari. Ei au o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, pentru că conștiința lor este crescută după Cuvântul Său, și ei înțeleg bine că dacă sufăr cu conștiință trezită înaintea lui Dumnezeu, își atrag aprobarea și răsplata lui Dumnezeu, chiar și dacă întreaga lume îi urăște. (1Pet. 2:19-21). Întocmai ca Moise, ei rabdă statornic până la sfârșit, ca și cum ar vedea pe Cel nevăzut, pe Iehova Dumnezeu, Judecătorul și răsplătitorul lor. – Evr. 11:27.

Spre salvarea altora

³⁴ În primul rând ,din cauza îndreptării lui Dumnezeu, răbdăm credincios și fără să ne plângem de greutate, lipsuri și prigoniri. Dar și dintr-un alt motiv dezinteresat ne supunem acestor lucruri ,cu bucurie lăuntrică și răbdare, în serviciul adevărului împărăției: pentru ca să putem transmite vestea împărăției altora și astfel să poată fi treziți mai mulți vestitori pentru împărăția lui Dumnezeu și să poată fi învățați pentru același serviciu. Noi trebuie să facem mai mult decât numai să ne rugăm, ca Iehova Dumnezeu, Domnul secerișului, să trimită mai mulți lucrători în seceriș, pentru că este mare și lucrători sunt puțini. (Mat. 9:37, 38). Aceia, pe care i-a învățat Isus să se roage așa, au fost persoane pe care le-a trimis în serviciu activ de campanie. Prin urmare, cuvintele Sale trebuie să însemne că toți, care lucrează sârguincios în serviciul lui Dumnezeu, în același timp să se roage ca Domnul secerișului să binecuvânteze lucrarea lor în măsura, că El trezește alți vestitori ai împărăției. Cine lucrează, să se roage, și faptele să însoțească rugăciunile. Apostolul Pavel a făcut acest punct cu totul clar conlucrătorului său, tânărului Timotei, când a zis: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Christos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori [în timp ce Timotei a însoțit pe Pavel în lucrarea sa de mărturie], încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Sufere împreună cu mine, ca un bun soldat al lui Christos”. – 2Tim. 2:1-3.

³⁵ Un soldat se desparte de viața liberă, ușoară, a civilului nemilitar. În mod corespunzător, Timotei a trebuit atunci să se concentreze asupra luptei, și noi trebuie să ne concentrăm astăzi, în ascultare față de mai marii noștri, Stăpânirile Înalte. Spre a le plăcea printr-o luptă bună pentru

creința Evangheliei împărăției, nu-i permis să ne încurcăm în afacerile acelora, care nu aparțin la oștirile Domnului și nu stau cu El în luptă, ci de fapt stau de partea dușmanului. Și cum un țăran agricultor, care lucrează din greu, care ară, sădește, sapă și plivește, noi trebuie să lucrăm încontinuu și să așteptăm că rodul va apărea la timpul hotărât. Numai dacă lucrăm va fi roadă, din care putem să mâncăm, pentru că merităm. (2 Tim. 2:4-7). Și dacă cineva, într-un anumit sport, caută să ajungă campion, pentru a câștiga cununa trebuie să exerseze neînduplecat înfrânarea și să arunce de pe el poverile nefolositoare și complicațiile.

³⁶ Ca să terminăm cu succes parcursul nostru pământesc spre îndreptățirea lui Iehova și astfel să câștigăm premiul pe care ni l-a pregătit, atârână de la început și în decursul întregii lungimi a alergării noastre de mergerea noastră statornică înainte. Noi, prin urmare, nu putem răbda până la sfârșit, dacă ne lăsăm opriți prin piedeci și ne împovărăm cu lucruri care nu servesc cauza dreptății și prin care ne atragem suferințe. Chiar și dacă ne descărcăm de astfel de lucruri, totuși cerințele prezentate nouă sunt atât de mari, încât cer de la noi să facem ce ne stă în putință, pentru a fi tari și curajoși. „Și noi, dar”, așa suntem îndrumați, „fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și desăvârșirea creinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. – Evr. 12:1, 2, *Diaglott*, interliniar.

³⁷ Pentru că iubim pe Dumnezeu și pe oamenii care doresc să-L caute, putem lua cu bucurie multe asupra noastră, pentru ca să le întindem vestea bună a salvării. Dușmanii pot să ne pună cătușe, pentru că propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu, însă vorbirea despre el, spre salvarea semenilor noștri, nu poate fi legată. Când apostolul a fost în lanțuri, pentru că a propovăduit Evanghelia, el a arătat lui Timotei motivul dezinteresat, pentru ce a fost atât de dispus să ia asupra sa probe și greutăți: „Pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Christos Isus, împreună cu slava veșnică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom fi și împărăți împreună cu El”. (2 Tim. 2:8-12, *Diaglott*). Apostolul a suferit bucurios aceste lucruri, pentru că a fost gata să rabde arșița atacului dușmanului, dacă a putut cruța fraților săi suferințe directe sau a putut zădărnici scopurile dușmanului, prin faptul că a fost spre binecuvântarea fraților săi, prin slujba sa creștină a serviciului. El a zis: „Al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc [să propovăduiesc pe deplin] Cuvântul lui Dumnezeu”. – Col. 1:23-25.

³⁸ Întrucât vedem că altora mersul nostru înainte neîncetat în serviciul lui Dumnezeu le este spre mântuire veșnică, cu atât mai mult ne este impusă datoria urgentă să răbdăm și să nu părăsim serviciul până când este făcut. Noi putem aplica în mod potrivit la noi înșine îndrumarea pe mai departe adresată lui Timotei: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. (1Tim. 4:15, 16, *Diaglott*). În mintea noastră trebuie să fie permanent următorul fapt de importanță vitală: Dacă ne punem jos serviciul, nu ne ajutăm nici nouă și nici altcuiva spre salvare. Dacă răbdăm, indiferent de aceea că ce ne așteaptă și ce avem de suportat,

atunci ne ținem încontinuu gata pentru salvare, putem fi mai departe de ajutor altora în ne-egoism, direct spre mântuirea lor și le putem da în acest scop un exemplu puternic de tărie.

³⁹ „Stăruiește în lucrul tău.” (1Tim. 4:16, *Moffatt*) Noi mulțumim marelui Dumnezeu al răbdării pentru acest sfat prin apostolul Său, și pe acest sfat voim să-l urmăm. Noi suntem în această lucrare ca să câștigăm. Dacă slăbim, numai pentru că durează ceva mai mult decât cum am sperat foarte sigur mai înainte cu câțiva ani, atunci ne vom descuraja în clipa când suntem foarte aproape de răsplata promisă. Răsplata există fără nici o îndoială. Și serviciul există la noi, și întinderea sa pe mai departe în timpul de după război să nu ne stingă entuziasmul.

⁴⁰ Așadar, ochii noștri să nu se obosească de a privi după începutul războiului Armagedonului, care aduce pieire Babilonului, organizației Diavolului. Având în vedere toate semnele însemnate din jurul nostru, putem privi în credință în viitor. Să ne încingem coapsele capacității noastre de răbdare, de stăruință, să rămânem la postul nostru ca păzitori, care trebuie să facă să răsune înștiințarea Domnului ! Fie, ca să putem face zilnic raport Domnului așa ca păzitorul în timpul vechi: „Apoi a strigat, ca un leu: Doamne am stat mereu în turnul meu de pază, și stam de strajă în toate nopțile”. Apoi, după ce am vegheat credincios și am proclamat semnele timpurilor, ochii noștri vor fi așa de fericiți într-o zi mult dorită, de a vedea sosind carele de război biruitoare ale Domnului, și în urechile noastre va suna anunțul vestitor de libertate: „A căzut, a căzut Babilonul, și toate icoanele dumnezeilor lui sunt sfărâmate la pământ !”. (Isa. 21:8, 9, *Am. Stan. Ver.*). Până atunci, din mila lui Dumnezeu nu ne lăsăm. Lozinca noastră să fie : Statornici la posturile noastre de serviciu ziua și noaptea, și să răbdăm până la sfârșitul triumfător !

ÎNTREBĂRI

- 1,2. Ce mare exemplu de răbdare ne dă Iehova Dumnezeu ?
3. Cum s-a dovedit Iehova în toate ce a răbdat ca neegoist ?
- 4,5. Cum ne arată ilustrația, pe care ne-o dă Pavel despre un olar, răbdarea lui Dumnezeu și mila Sa ?
6. Cum se va dovedi că mila lui Dumnezeu n-a fost aplicată fals ?
7. De ce trebuie să permită Dumnezeu o încercare a răbdării, înainte de a-și manifesta mânia ?
8. De ce nu pot scăpa creștinii de o încercare a răbdării ?
9. Ce fel de amăgire să nu ne pregătim noi înșine, și ce pildă ne-a dat Isus?
10. De ce nu voim - în această legătură - să ne plăcem nouă înșine ?
- 11,12. Cum arată Pavel, că el a posedat chiar și calitatea, de care noi toți avem lipsă ?
13. Ce trebuie să fie hotărâtă o persoană tânără ca să facă, care se află în serviciul evangheliei?
14. De ce avem de lipsă regulat ca să nu devenim slabi ?
- 15,16. Ce regulă urmează Dumnezeu cu servii Săi, ca de pildă în cazul lui Avraam ?
17. De ce să nu renunțăm la serviciu, fiindcă înaintea noastră este un timp de după război cu necaz ?
18. Care îndemn al lui Pavel se potrivește pentru timpul nostru ?
19. De ce să nu răbdăm în lucrarea lui Dumnezeu numai un anumit timp înainte de Armagedon ?
20. Cum putem să stăruim și să răbdăm mai mult în această încercare ?
21. De ce trebuie să privim la Isus ?

22. Care a fost bucuria care l-a întărit pe Isus ?
23. Cum putem deveni veseli și tari pentru răbdare ?
24. Cum ne întărim speranța, ca să ne putem lăuda din cauza suferințelor ?
25. Pentru ce trebuie să ajungem la strâmtorare, și cum vom fi salvați prin nădejde ?
26. Pentru ce nu este acest timp de așteptare risipă de timp pentru noi ?
27. Ce trebuie să „oferim” pentru a trece cu succes ?
28. Cine sunt cei „fericiți” ai timpului vechi ? și cum putem aparține la cei fericiți ?
29. Ce ne oferă Cuvântul lui Dumnezeu ca să putem răbda ? și pentru ce ar trebui ca noi să nu fim un pământ pietros pentru semințele sale?
30. Despre ce să nu ne amăgim când primim Evanghelia, și pentru ce să ne purtăm față de ea ca pământul bun?
31. Despre care zădărniciere de curând a scopului dușmanului ne bucurăm acum ?
32. Cum și pentru ce s-a bucurat Pavel despre cei din Tesalonic ?
33. Pentru ce se îndreaptă ura internațională încă tot împotriva noastră, și pentru ce mergem noi înainte ?
34. Cu ce țintă înaintea ochilor ne supunem unor astfel de lucruri, și pentru ce să ne rugăm ?
35. Pentru ce să ne purtăm ca soldații și plugarii ?
36. Cum trebuie să alergăm și cum putem alerga în arenă pentru a câștiga premiul ?
37. Ce nu poate fi legat și spre a cui folos răbdăm ?
38. Cum ne mântuim pe noi înșine și pe aceia care ne ascultă ?
39. Pentru ce să stăruim în lucrarea noastră ?
40. În ce post vom rămânea încontinuu și cu ce cuvânt de ordine?

ASIA ȘI ÎNTINDEREA TEOCRATICĂ

DIMINEAȚA lui 8 Aprilie în Hongkong a fost întunecoasă și posomorâtă. Noi grei atârnav până jos peste oraș și peste dealurile care-l înconjoară și pe străzi se vedeau anumite urme de ploie. Totuși, era mult popor în mișcare. Sute de bărbați alergau de-a lungul străzilor și trăgeau riștele (trăsuricile) lor. În port domnea viață activă. Bărți cu motor și corăbii chinezești cu singura lor pânză mare brăzdau apele. O mulțime de vehicule mai mici și luntri de râu chinezești, cârmuite de femei cu lopeți lungi, se mișcau printre luntri de trecere de pe un țărm la celălalt, printre vapoare de ocean și printre alte corăbii mari. Da, femeile Chinei lucrează tot atât ca și bărbații, dacă nu mai mult, mai ales pe micile bărci de port, unde în general se văd lucrând bărbați și femei ca hamali (culi), unul lângă altul.

Pe lângă aceasta, femeile poartă adeseori pe copilașii lor în spate, în timp ce descarcă sau încarcă camioane și duc legături grele de la corăbii și șantiere. Culi, care își duc pe umeri poverile lor mari, sunt întrecuți de vehicule de transport mari, moderne. Aici vedem contrastul dintre Orient și Apus. Aici găsim procedeele cele mai moderne și cele mai primitive, unul lângă altul.

Pentru călătorii noștri în întreaga lume, pentru N.H. Knorr, președintele Societății Turnul de Veghere și pentru secretarul său, M.G. Henschel, sosise însă timpul să lase în urma lor toate acestea. Și acum stăteau pe aerodrom și așteptau clipa când se vor ridica norii grei și pilotul va putea intra în acțiune. A trebuit să așteptăm mai mult de o oră până când stratul de nori s-a ridicat

destul, așa că pilotul a putut vedea o milă înaintea sa. Apoi pasagerii s-au urcat în avionul cu două motoare al lui „Commercial Airline” filipineză. Avionul, după cât se vedea, n-avea grabă să ajungă repede în înălțime, după cum este de obicei cazul în Hongkong, ci a rămas aproape de apă, căci zburând pilotul la mică înălțime, s-a putut orienta și a putut vedea mai bine insulele și astfel să înconjoare munții înalți, care s-au ascuns îndărătul norilor. Pe o distanță de mile după urcare în direcția Bangkok, avionul a zburat în direcție falsă, de la Siam încolo. În fine a ajuns la o înălțime bună și a străpuns norii. Acum nu mai era pericol de a se izbi și a se sfârâma de un munte. După ce pilotul a luat contact cu stațiunea de radio din Hongkong, s-a întors în ruta sa și a zburat mai departe înspre sud - vest.

Noi ne-am aflat deja odată pe calea aceasta când am zburat la Manila. După ce stratul de nori a început să se împrăștie sub noi, am încercat să spunem unde ne găsim. Două ore trecuseră deja și acolo jos am văzut linia coastei a mării insule chineze Hainan. Apoi iarăși au venit nori, și când am mai văzut pământ, erau deja munții din Indo - China. Și acolo era și râul șerpuit Mekong, care desparte Indo - China de Siam. Cerul era acum cu totul clar, și în timp ce zburam peste Siam, am putut vedea pe o distanță de mile și mile miile de ogoare de orez. Deoarece era anotimpul secetos, totul arăta cafeniu, cu excepția unor locuri verzi ici și colo, care se desprindeau ca oazele în pustie și arătau, că acolo erau câteva ferme sau un sat și izvoare de ape. Când am zburat în jos peste aerodromul din Bangkok, am primit un chip mai clar despre terenurile de orez și despre oamenii, care au întrebuințat acolo bivoliilor lor de apă sau boi la aratul ogoarelor, ca să pregătească pământul pentru cultura orezului. Totul se făcea foarte încet; așa se pare că în Orient nu este niciodată grabă. Dacă ceva nu se face astăzi, atunci ziua următoare sau și poimâine este destul de devreme.

Frații noștri au fost la aerodrom ca să ne primească, și după ce am trecut peste formalitățile obișnuite ale văzii siameze, am plecat cu automobilul pe drumul către oraș. Am trecut pe lângă micile canale, care erau pline de nuferi și zarzavaturi verzi. Acestea din urmă servesc siamezilor ca hrană. De-a lungul acestor canale pline cu nămol stăteau colibele împletite din bambus și palmier, în care locuiesc fermierii care cultivă orez. După aceea am trecut pe lângă statuia mare de război și îndată am ajuns în Bangkok. Aici am găsit pe mulți alți frați, care au venit din multe ținuturi ale țării la vizitarea adunării generale. Noi de data aceasta n-am putut locui ca mai înainte în depozitul Societății, deoarece mulți frați au fost adăpostiți acolo, și astfel am fost conduși în centrul orașului, unde frații au închiriat o cameră într-un hotel mare, care este exploatat de guvernul siamez.

A locui astăzi într-un hotel în Bangkok nu este exact același lucru ca a trăi într-un hotel american, și noi ne-am bucurat, ca să cunoaștem întrucâtva modul de viață de acolo. De pildă, în etajul al doilea al hotelului, unde am locuit noi, nu era apă curgătoare; fiindcă în decursul războiului apeductele orașului au fost bombardate și de atunci au fost reparate numai în parte. Fiecare cameră de baie este prevăzută acum cu o covată de lut, care cuprinde 135 l. de apă. Copiii aduc apa pe trepte în sus și umplu covețile zilnic. Un mic lighean de metal aparține la uneltele din baie. Cu ligheanul cel ce face baie, poate turna apă peste sine, după aceea poate întrebuința săpun, dacă și-a adus cu el de acasă, și după aceea poate lua ligheanul iarăși în mână și poate scoate apă din covată ca să și-o toarne peste el. În timp ce el se „îmbăiază” astfel, aude în continuu bâzâitul țânțarilor, care poposesc cu plăcere pe marginea covețelor cu apă. Chiar și dacă cineva a închiriat o cameră într-un hotel modern, țânțarii par a pretinde pentru sine cea mai mare parte a ei. În ceea ce ne privește pe noi, ei au rămas tovarășii noștri apropiați. Noaptea a trebuit să luăm o atitudine neprietenoasă față de ei, prin faptul că ne-am închis de ei și ne-am băgat înăuntrul unei perdele,

care a atârnat peste pat și a fost ținută sub saltea. Dar ei nu s-au simțit ofenși și nici gând ca să plece. Răbdător au așteptat dimineața și au ocupat poziții strategice în mâneci și pantofi. Zi de zi, când ne-am îmbrăcat, a trebuit să alungăm mai întâi țânțarii din pantofi și haine, căci altfel ar fi rămas peste zi amicii noștri intimi. Oameni, care locuiesc de mulți ani în Siam, ne-au spus că țânțarii, chiar și cei din hotel, sunt cu totul inofensivi!.

Prima zi în Bangkok am petrecut-o cu aceea, că am luat în mână corespondența, care ne-a așteptat aici. Afară de aceasta au fost de rezolvat lucruri în legătură cu activitatea locală teocratică. În timp ce am avut de lucru în birou, veneau înăuntru ocazional frații și ne aduceau o bucată tăiată dintr-o gazetă sau articol, care a apărut într-unul din ziarele locale englezești, siameze sau chinezești, cu privire la conferința viitoare publică. Toate ziarele mai importante din Bangkok au acceptat și tipărit un comunicat al fraților noștri.

Anunțarea aranjării publice s-a făcut și prin alte mijloace. Frații au dispus ca pe foaia volante să apară două fotografii ale congresului din Cleveland, și au fost tipărite multe mii de foi volante, invitări la vizitarea conferinței fratelui Knorr, care a trebuit să aibă loc la 9 Aprilie, la ora 5:30 după masă, în sala universității Chulaiongkorn. Foile volante purtau pe o parte text englezesc, pe partea cealaltă text siamez. Cuvântarea a trebuit ținută în amândouă limbile. Foile volante au fost împărțite pretutindeni în oraș. La cei interesați li s-au făcut invitări personale și prin scrisori. Postul de radio local al guvernului a făcut cunoscut prin radio anunțul despre aranjament. A fost cea mai bună facere de cunoscut, la care au luat parte frații vreodată, și ce bucurie au avut de ea!

Sala universității Chulaiongkorn este situată la dreapta, în centrul pajiștilor verzi întinse din parcul universității. Deși universitatea este situată cam la marginea orașului, totuși a fost ușor de găsit pentru oamenii care au voit să viziteze conferința. Au și venit mulți. Când a avut loc conferința, au fost prezenți 275, ca să audă cuvântarea „Bucurie pentru tot poporul”. Cei mai mulți dintre ei au fost siamezi, și ei au apreciat serviciile fratelui, care a slujit ca traducător. La cei prezenți au aparținut și trei preoți budiști în hainele lor galbene deschise. Misionari străini și preoți din localitate au fost de asemenea prezenți, ca să audă ce s-a spus. (Misionarii s-au plâns la vestitori că martorii lui Iehova le fură oile din pășunea lor!). Pe noi ne-a interesat mai mult să transmitem siamezilor vestea. S-a arătat interes bun, și s-a anunțat că martorii lui Iehova se adună în ziua următoare la congres în sala împărăției, în depozitul Societății. Mai mulți, care au venit la conferința publică, au pus noi întrebări și au venit în biroul Societății.

Următoarele două zile au fost consacrate adunării generale. La adunările ei au luat parte 45, și noi am discutat mijloace și căi, cum s-ar putea face să înainteze lucrarea împărăției și cum s-ar putea propovădui vestea în toată țara. Vestitorii împărăției stau în fața unei probleme grele, pentru că populația Siamului crede în general în Buda; și când cineva vorbește despre împărăția lui Dumnezeu, că peste puțin timp va introduce o lume nouă a dreptății, imediat budiștii se apără și zic, ei știu deja, că aceasta se va întâmpla în decurs de zece ani, căci în Siam se crede că domnia dreptății, care a fost profetizată de Buda, se va începe în curând. Vestitorii de aceea trebuie să fie foarte cu băgare de seamă, ca să arate deosebirea între împărăția lui Dumnezeu și aceea după care a îndrumat Buda pe oamenii sau urmașii săi să privească.

Budismul este religia Siamului. Aparține la datorile regelui ca să celebreze anumite ritualuri ale budismului. Poporul de rând este foarte cucernic și superstițios. Animalele nu seucid cu plăcere, și există oameni care n-ar omorî nici un țânțar, ci preferă să-l sufle afară. Aceasta de aceea este așa, pentru că cred în pribegirea sufletelor și sunt de părerea că spiritul lui Dumnezeu este în tot ce este viu. Mii de câini umblă vagabonzi în Bangkok, mulți dintre ei plini de boli și răni; dar siamezul nu-i omoară, și nici nu-i scapă de mizeria lor, fiindcă budiștii cred căci câinii

sunt suflete omenești, care în decursul existenței lor omenești au făcut răul și acum trebuie să sufere pedeapsa lor cuvenită. Wats sau temple par a fi pretutindeni, și altele se află în construcție. De asemenea există multe chipuri ale lui Buda în diferite poziții, care trebuie să exprime anumite cugete sau idei. În Bangkok se află marele Buda dormind și Buda de culoarea smaragdului. Chipurile sunt în general împodobite cu culoare de aur. Mai ales la templul Wath, care se află în parcul palatului regal, multe unelte pe care le întrebuițează preoții la ceremoniile cultului lor sunt din aur curat. De obicei templele sunt decorate cu fragmente din sticlă sau porțelanuri, care sunt prinse în tencuială. La intrarea în templu și la anumite porți înlăuntrul clădirii templului sunt puse chipuri mari groțesti, cu fețe inspiratoare de teamă, ca păzitori. Ele au fost făcute la privire atât de groaznice cât a fost posibil, după cum se susține, ca să sperie duhurile rele sau Diavolul ca să fugă.

Multe din Wats, ceremoniile și cultul chipurilor ale budiștilor și de asemenea și învățăturile lor de credință ne amintesc de catedralele catolice și de preoțimea lor. Budiștii își au altarele lor mari, dulapurile lor cu statui, lumânările lor, cântarea și tămâia lor, amuletele și moaștele lor; și pe acestea le au și catolicii; și să ne aducem aminte, că budismul a existat cu mult timp înainte de catolicism. Firește că în Wats-urile lor nu există strană, căci siamezii sunt învățați să șadă pe pământ cu picioarele încrucișate. Religia budistă n-a adus nimic poporului cu privire la pace, bună stare și o speranță de viață în lumea nouă sub Christos Isus. Tot așa religiile mondiale, fie budiste, catolice sau oricare alta, sunt spre blestem aderenților lor. Siamezii sunt gata să sprijinească mai departe pe preoții lor cerșetori și să dăruiască sume pentru clădirea altor temple.

Într-o dimineață, în timpul șederii noastre în Siam, am avut ocazia să mergem peste râul Chao Phya și să vedem cum arată cealaltă parte a orașului. Noi am venit să constatăm, ce teritoriu felurit au de lucrat vestitorii împărăției de timp întreg, pionerii. Unul dintre frați a închiriat o barcă, și noi cinci ne-am urcat în ea. Am șezut pe jos după modul siamez. Luntrașul, care a mânuit foarte îndemânatec singura lui lopată, a trecut repede râul și a mers apoi de partea cealaltă în sus de-a lungul Klong-ului sau canalului. Acesta a fost unul dintre canalurile principale, care este cunoscut ca Klong Bang Luang. Oamenii din comunele apropiate ale ținutului rural vin cu luntrea dis de dimineață aici și fac comerț cu mărfurile lor. Apa este singura cale pe care se poate călători aici. Mirați observăm marele contrast între această parte a orașului și partea unde locuim, în decursul vizitei noastre în Siam. Râurile și canalurile nu formează numai căi de comunicație, ci afară de aceasta procură oamenilor de acolo ocazie pentru baie, pentru aruncarea gunoaielor, pentru aprovizionarea cu apă de băut și pentru aruncarea apei murdare. Pe amândouă părțile, de-a-lungul canalului, se află colibe de bambus (trestie uriașă), și mulți oameni își făceau tocmai baia de dimineață când am trecut pe acolo. Nu-i de mirare că mor mii și mii când lovește o ciumă un oraș ca Bangkok-ul!

Pe canaluri sunt multe întreprinderi industriale. Arbori mari de tiek sunt prinși în plute la marginea canalului, și după cum sunt trebuințele ferestraelor sunt scoși din apă. Procedee foarte primitive se pot vedea acolo. Singurul mijloc pentru a tăia scânduri din trunchiurile copacilor sunt fierăstraiele de mână, care sunt mânuite de doi bărbați. Aceștia din urmă nu pot tăia cu ferăstrăul mai mult de o scândură pe zi, dar ei și așa n-au nici-o grabă!. De-a lungul canalului se construiesc multe lunturi mici. Lunturi mari cu fundul lat merg pe canal și aduc orez de la ferme. În anumite locuri el este reîncărcat de către culi în coșuri mici. Ici și colo se vede câte un om șezând într-o corăbioară mică și observând veghetor o jumătate de duzină de undițe. Dame mici, tinere, vâslesc în lunturile lor mici de-a lungul canalului și vând alimente oamenilor, care locuiesc pe lângă canal. Nouă ne pare rău că locuitorii din Siam tocmai jelesc pe regele lor Anandria Mahidol, fiindcă din

cauza timpului de doliu de un an, care este prescris de guvern, nu poartă hainele obișnuite deschise în toate culorile, și umblă în negru; într-un alt timp canalul ar fi fost înviorat de culori vii.

Poporul Siamului este prietenos, serviabil și foarte plin de atenții. Noi ne-am bucurat să fim legați cu frații și de asemenea să mâncăm diferitele mâncări, pe care le-au pregătit ei. Desigur în Siam nu există lipsă de alimente, și în comparație cu alte țări ele sunt foarte ieftine. Ne-a plăcut în Siam, și după ce am stat la frați câteva zile și am discutat probleme sau am văzut lucrurile însăși, ne-am putut întreba cât trebuie să mai dureze propovăduirea Evangheliei împărăției, dacă trebuie să pătrundă la fiecare om din Siam. Puținii care sunt în adevăr, sunt zeloși, serioși și hotărâți, din mila Domnului să vestească în lung și în lat vestea bună a împărăției și să ajute oamenilor, ca să vadă deosebirea între venerare religioasă de oameni și închinare adevărată lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Este o mare lucrare de făcut și multe piedeci trebuiesc învinse, însă râvna, credința și stăruința fraților noștri siamezi este ca o inspirație. În anii puțini din urmă s-a făcut mult, și desigur Domnul va binecuvânta mersul lucrării în Siam. La 1 Septembrie se deschide o sucursală în Siam.

Zilele au trecut repede, și sâmbătă, în 12 Aprilie, am zburat de la Bangkok la Rangoon, într-un hidroavion al societății de aviație transoceanică britanică. Noi ne-am cunoscut bine cu frații din Siam și ne-au devenit dragi, și înainte de a-i părăsi, au voit să ne ia promisiunea, că ne vom întoarce în curând. Noi le-am spus, că din mila Domnului ne vom întoarce, și anume la o organizație mai mare și mai bună în Siam. La aceasta ne-am cugetat când am mers de-a lungul râului în hidroavionul nostru și apa împrășca spre ochiurile de fereastră. Am putut vedea pe prietenii noștri, cum stăteau pe șantier și ne făceau semne de adio, în timp ce avionul s-a ridicat din valuri.

Rangoon, Birmania

Am zburat afară peste oraș și după aceea ne-am îndreptat spre apus către Birmania. Pe drum am văzut câțiva munți, dar n-a trecut mult timp și iarăși am fost afară peste apele Oceanului Indian și am mers de-a lungul coastei Birmaniei, în spre râul Irawadi și locul de aterizare în Rangoon. În adânc Birmania a apărut ca o țară a păcii, cu lanuri de orez și vegetație verde bogată de junglă, și noi ne întrebam, că oare stările sunt liniștite acolo, având în vedere alegerile, care tocmai au avut loc în Birmania, fiindcă birmanezii încearcă să preia ei guvernul. Am mai auzit că în Birmania vânătorii de capete sunt cu zel la lucru și câteodată iau dintr-odată până la 300 de piei de pe cap cu părul lor; și ne-am bucurat când am auzit că numai în partea nordică a țării își săvârșesc activitatea monstroasă. A fost numai un zbor mic cam de două ore, dar am apreciat ocazia scurtă de a putea respira aer mai răcoros, după ce am stat în arșița Siamului.

Avionul a aterizat vizavi de Rangoon, pe celălalt mal al râului. Într-o corabie cu motor am fost trecuți peste apa agitată la un chei, unde ne aștepta un autobus ca să ne ducă în centrul orașului Rangoon. În timp ce călătoream în partea principală a orașului, am putut vedea, ce mari devastări a făcut războiul. De-a lungul drumului au fost făcute barăci din bambus, și mii de oameni locuiesc în aceste locuințe construite pentru a face față lipsei. A fost interesant pentru noi de a vedea aceste căsuțe, care sunt construite pe stâlpi, cam la o înălțime de 60 cm. de la pământ. Dușumelele constau dintr-un fel de rogojini împletite din bambus, care sunt întinse bine peste pari de bambus. În timp ce autobusul nostru uruia peste drumul pietros, am putut vedea cum umblau oamenii pe aceste dușumele elastice. Partea din față a caselor era larg deschisă, și am văzut, cum dormeau oamenii și alții găteau. Adesea am putut vedea o piesă modernă a unui mobilier de casă : o mașină de cusut. Aceasta a fost de cele mai multe ori singura mobilă. Dușumeaua înseamnă pentru ei totul

: masă, scaun, pat etc, și fiecare membru al familiei se folosește de dușumea. În această parte a orașului am observat la fiecare apeduct, cum oamenii îngenuncheau pe asfalt și se stropeau cu apă la marginea străzii; ei își făceau baie! Când am ajuns în centrul orașului, am văzut că clădirile sunt făcute din piatră și sunt destul de moderne. După cum am descoperit, multe zăceau în ruină, deoarece interiorul lor este ars. Acum am putut înțelege mai bine, pentru ce au trebuit să fugă frații din Birmania, când s-a apropiat războiul, și pentru ce unii în acele zile întunecate ale invaziunii japoneze au mers cu barca sau pe jos în China.

Am fost conduși la singurul hotel, care mai există în Rangoon. Acolo ne-au întâlnit unii dintre frații noștri. Mai întâi au trebuit rezolvate formalitățile de intrare la autorități. După aceea am primit răspuns, că am putut locui la frați, ceea ce ne-a bucurat. Am călătorit într-un Jeep (automobil) prin oraș, pe care unul dintre frați l-a cumpărat după război de la armata americană și am constatat că Rangoon este un oraș întins și are lacuri încântătoare și parcuri chiar în oraș. Budismul este acolo la modă, și cel mai distins lucru al său este templul său cel mai mare, care în Birmania este numit Pagodă. El tocmai era decorat din nou cu culoare de aur ; și frumos se desprindea chipul de pe orizont.

Vizita noastră în Rangoon a decurs foarte fericită; în timp ce călătoream pe străzile principale, am văzut, cum vestitorii au făcut de cunoscut aranjarea publică a dimineții următoare. Aceasta a fost încurajator, căci în această grupă, care a fost restatornicită de curând în Rangoon, am putut observa zelul ei pentru împărăție.

Aranjamentul public a fost anunțat pentru duminică dimineața, ora 10. Sala aleasă în acest scop se află în noul teatru Excelsior, într-un cinema. Cam cu o oră înainte de începutul conferinței, directorul teatrului W a avut un acces de inimă și a murit pe neașteptate. Oamenii lui au atârnat repede un placat, care a anunțat, că teatrul este închis toată ziua din cauză de deces. Cu toate acestea, frații care au închiriat teatrul, au înduplecat pe cei ce-au avut răspunderea, să permită totuși cuvântarea ; și astfel ni s-a permis să intrăm în sala de conferințe. Placatul a fost acoperit până la sfârșitul cuvântării publice. Au fost prezenți 287. Pe lângă acestea trebuie amintit că Rangoon este oraș umed, cald, și chiar la ora 10 dimineața nu-i nevoie de multă mișcare ca să poți transpira. Fratele Knorr n-a avut haine potrivite pentru zona tropicală, și astfel la ținerea cuvântării publice a fost în curând îmbăiat în sudoare din creștet până în tălpi. Un ventilator nu se găsea pe scenă. Ușile au fost închise să se îndepărteze căldura zilei. Mai ales vorbitorul a fost foarte expus fierbințelii, și el a găsit ca ceva cu totul nou și interesant să țină o vorbire, în timp ce-ți curge apa pe spate în jos și se scurge în pantofi, așa că până la sfârșitul cuvântării și se udă picioarele.

Dar cu aceasta numai s-a început udatul în Rangoon ! În acea după masă, călătorii, înainte de a merge la adunare în sala împărăției construită din nou din bambus și palmieri, au trebuit să facă o vizită în biroul de circulație aeriană, ca să se informeze despre biletele lor de călătorie pentru plecarea în ziua următoare la Calcutta. Era tocmai prima zi a sărbătorii apei, a unei serbări religioase a budiștilor cu ocazia anului nou, în care ei se stropesc unii pe alții cu apă și-și spală păcatele. Noi patru, fratele Kirk, un absolvent al Gileadului, servul grupei și frații Knorr și Henschel, s-au urcat în Jeep și am pornit la drum în jos spre oraș. Tinerimea localității era în această prima zi a serbării în mare număr pe străzi și s-a postat pe ambele părți ale străzii acolo, unde era apă la dispoziție. Fiecare pieton sau fiecare vehicul, care trece pe acolo, este stropit cu apă, și la aceasta se întrebuințează tot felul de lighene. Cutii de tinichea, vedre, oale, pompe de apă și furtun de gumă au fost întrebuințate. Noi patru am fost udați bine înainte de a ajunge departe, totuși am râs și de fiecare dată când au turnat apă peste noi am încercat să luăm în glumă starea noastră critică. Noi am fi putut veni tot așa de bine din Irawadi, căci așa arătam când am ajuns la

biroul de călătorii aeriene. Și aceasta a fost numai începutul, căci după ce biletele noastre au fost în ordine, a trebuit să ne întoarcem în același cartier al orașului, din care am venit, adică la sala împărăției.

Când ne-am dat jos din Jeep înaintea sălii împărăției am lăsat să se mai scurgă apa, am găsit câțiva frați, care erau strânși deja în sală. Și ei au pățit la fel. Dar ei cunoșteau obiceiurile țării și au adus cu ei haine de schimb înfășurate în impermeabile. În felul acesta ei s-au îmbrăcat cu alte haine și s-au putut arăta. Cei trei vorbitori ai după mesei, frații Kurk, Knorr și Henschel, arătau însă ca și cum ar fi venit tocmai atunci din ploaie. Ce bine că frații au înțeles situația ! Vorbitorii au dat sfat și învățătură din Scriptură. Singura întrerupere s-a făcut cam la mijlocul programului, când câțiva tineri obraznici au avut îndrăzneala să vină până la ușa sălii și să arunce o vadră de apă înăuntru. Dar nimeni n-a fost nimerit. Cei 37 de frați și surori, care au vizitat adunarea, au avut bucurie mare.

Lucrarea în Birmania înaintează bine. Gruparea se mărește. Această creștere se datorește mai cu seamă faptului, că vestitorii se întorc din India, care au făcut cunoscută vestea în Rangoon încă înainte de război. În acea seară s-a ținut în locuința servului de grupă o adunare familială, unde au fost puse și discutate întrebări. Frații sunt foarte interesați la lucrarea de întindere în Birmania, și există speranța că vor putea fi trimiși și alți Gileadiți la Rangoon, ca să servească oamenilor de acolo și să le aducă vestea împărăției. S-au făcut pregătiri pentru a deschide la 1 Septembrie 1947 o sucursală a Societății în Rangoon, ceea ce va servi la înaintarea lucrării în această țară. Ca în toate celelalte părți ale lumii, frații sunt zeloși și foarte cu băgare de seamă la aceea ca să meargă înainte; și noi credem căci Comandantul nostru suprem, Christos Isus, va strânge și în această țară pe „alte oi”.

AHAZIA CERE SFAT DE LA DEMONI

IEHOVA DUMNEZEU este autoritatea, de la care se trage declarația, că religia demonilor este o cursă. Înainte ca națiunea Sa aleasă să intre în țara Canaanului și să ia contact cu religioniștii păgâni, care s-au stabilit deja acolo, Iehova a dat poporului lui Israel avertismentul: „Să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poștești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (Deut. 7:16, 25). Secolele istoriei, care au urmat după intrarea poporului lui Israel în țara promisă, ne dau o mulțime de dovezi, că Israel în general n-a luat în seamă avertismentul lui Iehova. Privirea înapoi inspirată asupra rebeliunii lui Israel și mila plină de îndelungă răbdare a lui Dumnezeu, cum este descrisă în Psalmul 106, atrage atențiunea mai cu seamă asupra prinderii în laț a lui Israel în religie, când zice că poporul ales al lui Dumnezeu s-a amestecat cu națiunile și a învățat faptele lor, a slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei. – Versetele 35, 36.

Prin lațurile religiei, care au stat pe calea națiunii lui Israel, cei stăpâniți și stăpânitorii au fost prinși în cursă în același mod. La multe sute de ani după ce Israel a luat în posesiune țara făgăduită, dar numai puțini ani înainte de prăbușirea națiunii și pustiirea ei de către Babilon, Iehova Dumnezeu a făcut să răsune prin profetul Său Ieremia, următoarea acuză și să ridice o întrebare pătrunzătoare : „Grozave lucruri, urâcioase lucruri s-au făcut în țară. Proorocii proorocesc prin zei falși și preoții profită prin ei; poporului Meu îi plac aceste lucruri; dar ce veți

face când va veni sfârșitul?” (Ier. 5:30. 31, *An Amer. Trans.*) Preoții realizatori de profit au tras așa de viclean lațul religiei păgâne, încât victimelor lor le-a plăcut. Ei n-au băgat de seamă căci calea religioasă, pe care s-a grăbit să meargă națiunea, i-a condus către un sfârșit aducător de nenorociri.

Lațurile religiei au fost strânse în mod deosebit de tare, în timpul când casa lui Ahab a stăpânit peste Israel, ca să oprească închinarea adevărată a poporului lui Iehova. Regele Ahab a fost acela care a dus pe Israel în mod deosebit în necaz, pentru că a făcut o căsătorie nebiblică cu femeia păgână, nelegiuită Izabela și a lăsat-o să devină puterea la spatele tronului. Prin asocierea ei cu Ahab, Izabela a realizat o unire a religiei lui Baal cu statul izraelit. Ce pericol de moarte a ascuns această cursă a religiei în sine, a fost pus în evidență de către Iehova Dumnezeu, când a făcut pe profetul Ilie, să anunțe judecata lui Dumnezeu împotriva lui Ahab, pentru că s-a întors spre serviciul lui Baal. (1 Regi 21:21-26). Nu numai Ahab, ci toți cei de partea bărbătească din casa lui Ahab au trebuit stârpiți.

Prin urmare, această veste a judecății a cuprins și pe fiul lui Ahab, Ahazia, care a urmat după tatăl său la tronul lui Israel, cam în anul 922 î.Chr. Noul rege a umblat pe urmele tatălui său și mai ales pe căile religioase ale mamei sale păgâne, Izabela. Despre acest rege răufăcător Biblia raportează: „A slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui și a mâniat pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, cum făcuse și tatăl său”. (1 Regi 22:53). Ahazia nu s-a întors spre Iehova Dumnezeu nici în timpurile de bunăstare cu mulțumire, și nici n-a rugat pe Cel Atotputernic în timpurile de lipsă pentru îndurare și conducere. Lui i-a lipsit credința în Dumnezeu, dar a fost tare pentru închinarea la demoni a lui Baal, și mintea sa superstițioasă s-a adresat repede în necaz acestuia ca să capete ajutor. De aceea, citim despre el: „Ahazia a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus în Samaria și s-a îmbolnăvit. A trimis niște soli și le-a zis: Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta”. Israel ca națiune a fost consacrată lui Dumnezeu și printr-o relație de legământ a fost legată de El. Totuși aici există un caz când un rege al acestei națiuni a mers la zeii demoni ai păgânilor după sfat, ca și cum Iehova, Dumnezeul națiunii lui Israel, așa zicând, nici n-ar exista sau ar fi fost slab și neajutorat față de diavolescul Baal-Zebub, domnul muștelor. – 2 Regi 1:2.

Dar solii regelui n-au ajuns la preoții fachiri ai lui Baal- Zebub niciodată. Pe drum au fost opriți de Ilie, de profetul lui Iehova, și de pe buzele sale au auzit răspunsul din înălțime despre imposibilitatea unei restabiliri a regelui Ahazia: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea, așa vorbește Domnul: Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri”. Înapoi la Ahazia s-au grăbit solii săi cu răspunsul, care n-a venit de la diavolescul Baal-Zebub, ci de la însuși Iehova Dumnezeu, de la adevăratul și Atotputernicul Dumnezeu al cerului. Când regele Ahazia a întrebat surprins: „Pentru ce v-ați întors?”, solii au povestit despre întâlnirea lor cu profetul lui Dumnezeu și au raportat regelui mesajul vestitor de nenorocire.

Prin descrierea solului, Ahazia a recunoscut pe profetul Ilie ca purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu; și cum este aceasta tipic la religioniștii tuturor timpurilor, imediat a început o campanie de prigonire împotriva servului adevărat al Celui Atotputernic și a căutat să-l aducă în mâna sa. Cincizeci de oameni sub căpetenia lor au fost trimiși ca să-i aducă pe Ilie. Când au ajuns la el, el ședea pe vârful unui deal și ei i-au poruncit: „Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: Pogoară-te!” Ilie a răspuns numai atâta, ca să se pogoare foc din cer și să mistuie pe cei cincizeci și unu de oameni ai brațului tare, al lui Ahazia. dacă el este un om al lui Dumnezeu. După aceea, focul din cer a mărturisit pentru faptul că Ilie a fost unul dintre martorii lui Iehova; căci s-a pogorât și a mistuit pe prigonitori. Ahazia a trimis o altă trupă militară ca să prindă pe martorul lui Iehova, dar această trupă a suferit aceeași soartă de foc. Comandantul grupei a treia de cincizeci de oameni a căzut în genunchi și a stăruit de Ilie să vină, dar să-l lase în viață pe el și pe oamenii

săi. Ilie n-a zăbovit să pășească în fața lui Ahazia și să mărturisească pentru Iehova Dumnezeu. Cu urechile sale a auzit regele Ahazia, cum a fost condamnat modul său de procedare de a întreba demoni, și curând după aceea a murit conform cuvântului Domnului. Domnia scurtă de doi ani a lui Ahazia nu recomandă deloc politicienilor religia demonilor ca siguranță bună. – 2 Reg. 1:3-18.

Numele „Ahazia” înseamnă „Iah ține, posedă”. Acest rege al lui Israel n-a trăit însă conform numelui său, ci s-a lăsat cu voie să fie prins în lațurile religiei lui Baal și s-a dat cu totul demonilor, prin faptul că i-a întrebat și i-a adorat. Mai există un alt caracter biblic ce se evidențiază, care poartă numele de Ahazia. Și el a fost un rege, și el a neglijat ca să trăiască corespunzător înțelesului numelui său, prin faptul că a refuzat să țină tare la serviciul lui Iehova sau să fie o posesiune pentru numele său. Acest al doilea Ahazia a fost rege peste Iuda și a fost un nepot al regelui Ahazia din Israel. Mama sa a fost servitoarea idolilor, Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei. El a urmat în anul 910 î.Chr. după tatăl său Ioram pe tronul din Iuda, dar guvernul său a fost mai scurt decât cel al unchiului său Ahazia din Israel, deoarece a durat numai un an. Cauza căderii sale rapide a fost aceeași ca și aceea care a cauzat căderea unchiului său și a regelui din Israel, adică s-a lăsat sfătuit de demoni și a stat în legături intime cu adoratorii demonilor.

Raportul din 2 Regi, capitolul 8, descoperă că Ahazia din Iuda a început să guverneze în vârsta de douăzeci și doi de ani, și că el a umblat pe căile casei lui Ahab și a făcut ceea ce a fost rău în ochii Domnului. Raportul corespunzător despre domnia acestui iudeu, cum este dat în 2 Cronici, capitolul 22, dă alte amănunte despre legăturile regelui cu casa lui Ahab. Raportul din 2 Cronici 22:2 spune că Ahazia a fost de patruzeci și doi de ani când a început să guverneze. Că aceasta trebuie să fie greșeala unuia care a copiat reiese din aceea că Ioram, tatăl său, a fost numai de patruzeci de ani când a murit. Prin urmare, raportul din 2 Regi, care arată vârsta lui Ahazia în timpul urcării sale pe tron ca douăzeci și doi de ani, este fără îndoială cel adevărat. - 2 Regi 8:26; 2Cron. 21:5,20; 22:2). Să se observe raportul care arată legătura strânsă dintre regele Ahazia din Iuda și mama sa închinătoare la idoli, Atalia, și casa lui Ahab: „Mamă-sa se chema Atalia, fata (nepoata) lui Omri. El a umblat în căile casei lui Ahab, căci mamă-sa îi dădea sfaturi nelegiuite. A făcut ce este rău înaintea Domnului, ca și casa lui Ahab, căci după moartea tatălui său ei îi erau sfetnici, spre pierzarea lui”. – 2Cron. 22:1-4.

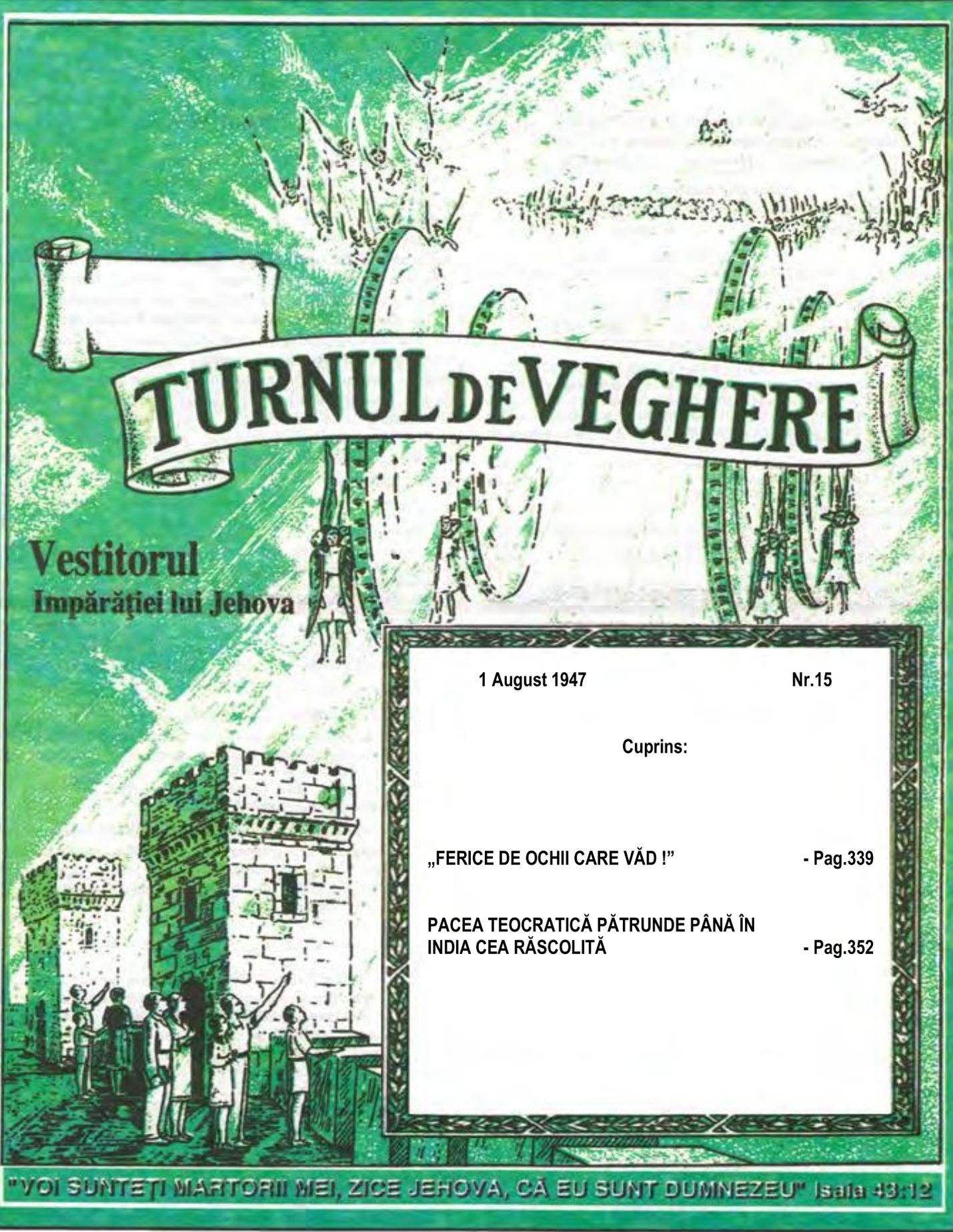
Spre pierzarea lui? Da, că din cauza legăturii sale strânse cu casa domnitoare a lui Ahab din Israel s-a întâmplat că a căzut sub lovitura lui Iehu, a executorului și a cetei sale. Ahazia din Iuda s-a aliat cu unchiul său Ioram, cu regele Israelului, în campania de război împotriva sirienilor din Ramot în Gilead. Ioram a fost rănit în război și s-a întors la Israel, ca să fie vindecat de rănilile sale. Ahazia care avea bunăvoință pentru el a vizitat pe cel ce se vindeca acolo. Așa s-a întâmplat că Ahazia era cu Ioram, când regele israelit a mers ca să se întâlnească cu Iehu, care mâna sălbatic. Iehu a executat judecata lui Dumnezeu asupra închinătorilor lui Baal, prin faptul că a ucis pe regele israelit care fugea, și aliații săi militari au urmărit pe Ahazia până pe pasul Gur. Acolo a fost lovit de moarte. Puterea sa, care l-a părăsit repede, i-a permis să meargă încă până la Meghido, unde și-a dat viața. Raportul divin arată clar, că nimicirea lui Ahazia din Iuda a fost hotărâtă de Dumnezeu și s-a datorat faptului că acest rege iudeu s-a asociat cu închinătorii lui Baal din Israel și s-a lăsat sfătuit de ei. „Prin voia lui Dumnezeu și spre pierzarea lui a venit Ahazia la Ioram. Când a ajuns a ieșit cu Ioram să se ducă înaintea lui Iehu, fiul lui Nimși, pe care-l unse Domnul, ca să piardă casa lui Ahab”. Ahazia din Iuda a fost cunoscut și sub numele Ioahaz și Azaria. Pentru că s-a tras din regele cu judecată dreaptă Iosafat, Ahazia a fost îngropat în orașul lui David. – 2 Regi 9:23-28; 2 Cronici 21:17; 22:5-9; 25:23.

Din timpul când Saul, primul rege, a mers la vrăjitoarea din En-Dor ca să ceară sfat, până în timpul lui Zedechia, a ultimului rege, cam cinci sute de ani mai târziu, mulți regi ai lui Israel și Iuda au căutat sfat la demoni. Legea lui Dumnezeu a oprit în mod expres întrebarea mediilor spiritiste și închinarea la zei demoni. Profeții falși și preoții falși s-au întors împreună cu stăpânitorii spre zeii demonilor, și poporului i-a plăcut lucrul acesta. Din cauza stării acesteia „Iehova Dumnezeu i-a

întrebat, că ce vor face când va veni sfârșitul? În timpul judecătorilor, Iehova Dumnezeu a dat odată El însuși răspunsul: „Dar voi M-ați părăsit... Duceți-vă și-i chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre!” (Jud. 10:13,14). Poporul necredincios, Israelul, s-a întors către dumnezeii săi demoni, dar ei n-au putut deloc să-l salveze în timpul necazului. Ca națiune teocratică, care a fost un chip preumbritor, Israel a luat un sfârșit, și ca națiune a căzut cu timpul din favoarea deosebită a lui Dumnezeu. Conducătorii ei, care au adus poporul pe căile cultului demonilor și au întrebat pe demoni pentru conducerea poporului, au fost în mare măsură răspunzători.

Cu lepădarea națiunii Israel, conducătorii naționali care au întrebat demonii, n-au luat însă sfârșit. Și națiunile păgâne au stat sub stăpânire demonică: „Toată lumea zace în cel rău”, (1Ioan 5:19, *Am. Stan. Ver.* vezi și Ioan 12:31; 14:30; 2 Cor. 4:4). Obiceiul rău de a întreba demoni, a fost la modă în toată vremea, până în zilele noastre, cum a prezis aceasta profeția în Apocalips: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos trei duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg”. (Apoc. 16:13, 14). Se pot cita cu grămada dovezile, pentru a arăta, cum oamenii de stat ai lumii se adresează la vrăjitori, astrologi, medii ale spiritelor, etc și cer de la spirite să le scrie mesaje ca să fie orientați despre viitor. Creștinătatea în inteligența sa n-a învățat nimic din experiențele lui Israel și sfârșitul ei, care vine în Armagedon, va fi și mai catastrofal. Nici un fel de dumnezei demoni nu vor putea salva pe adoratorii lor în timpul aceluia necaz mare, căci de fapt nu se vor putea salva nici pe ei înșiși. – Apoc. 19:11-21; 20:1-3,7-10.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 August 1947

Nr.15

Cuprins:

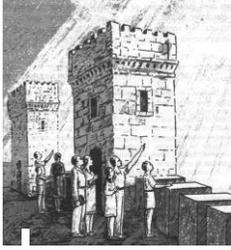
„FERICE DE OCHII CARE VĂD !”

- Pag.339

PACEA TEOCRATICĂ PĂTRUNDE PÂNĂ ÎN
INDIA CEA RĂSCOLITĂ

- Pag.352

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 August 1947

Nr. 15

„FERICE DE OCHII CARE VĂD !”

„Ferice de ochii care văd lucrurile, pe care le vedeți voi! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n-au văzut”. – Luca 10:23,24.

¹ IEHOVA, Creatorul, a dat omului doi ochi, și înțelept este cine îi întrebuințează în armonie cu scopul divin. În caz contrar, aceste organe de văzut dau greș, nu exercită funcția binecuvântată care a fost hotărâtă pe seama lor. „Înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul [care nu-și întrebuințează ochii] umblă în întuneric”, așa spune un înțelept din vechime. Înainte ca Creatorul să înzestreze pe om în așa fel, a creat cu iscusință științifică lumina, lucrul minunat, care a făcut posibilă vederea. Primele cuvinte scrise ale lui Dumnezeu despre pregătirea globului pământesc ca locuință pentru om sună: „Să fie lumină !”. În armonie cu ordinea normală a lucrurilor, omul perfect echilibrat se bucură de lumină și este de acord cu înțeleptul, care a zis mai departe: „Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele”. – Ecl. 2:14; 11:7.

² Mai mult decât atâta, Creatorul a creat ceva, pe care să cadă lumina minunată a soarelui pentru om, ceva, ce omul poate privi plin de bucurie în lumina împrăștiată, adică lucrurile văzute, neîntrecute ale lui Dumnezeu în ceruri, pe pământ, sub pământ și în mări. Organul de văzut al omului l-a adus în legătură cu aceste lucruri, fie că s-au găsit în apropierea lui sau mai departe. Prin vedere omul a cunoscut creațiunea, în mijlocul căreia a trăit ; și mintea lui a fost umplută cu impresii, pe care și le-a putut înfățișa în minte sau și le-a putut reprezenta în spirit, chiar și cu ochii închiși sau în întunericul nopții. Mintea sa a fost umplută cu amintiri, care au rezultat din aceea, că a privit în jurul său spectacolul grandios al naturii.

³ Nu există motiv de a ne plânge, căci Creatorul nu ne-a dat capacitatea de a vedea împărăția spirituală, unde locuiește El. Cu puterea noastră slabă de vedere suntem, ca oameni, incapabili să suportăm privirea lui Dumnezeu, căci legea lui Dumnezeu a Celui Prea înalt sună în această privință: „Căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască !” (Ex. 33:20). Omul a fost creat ca și creatură inteligentă, care are credința în existența lui Dumnezeu. În grădina Edenului omul perfect Adam n-a putut vedea înfățișarea personală a lui Dumnezeu și nici chipul solului înger, prin care a vorbit Dumnezeu în răcoarea fiecărei seri cu Adam. Dar Creatorul a înzestrat pe Adam cu capacitatea spirituală a înțelegerii și în timp ce el a privit creațiunea felurită în jurul său sau la el personal, a putut citi vestea, pe care o fac cunoscut toate lucrurile acestea: Există un Dumnezeu, Creatorul nostru și al vostru. Copleșitor i-a venit această înțelegere. Cu ochii săi ai înțelegerii (sau capacitatea sa de observare spirituală) a putut pricepe adevărul vădit, că Dumnezeu este. Omul n-a trebuit să vadă pe Dumnezeu personal pentru ca să recunoască acest adevăr de importanță vitală. Oameni decăzuți, cu toată starea lor păcătoasă, imperfectă, nu sunt de neacuzat, dacă nu pricep acest adevăr, „fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea

Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți”. – Rom. 1:19, 20, *A.S.V.*

⁴ Ochii aparțin, prin urmare, la lucrul cel mai de preț, pe care-l are omul, pentru că sunt atât de necesari la fericirea lui deplină. Ceea ce însă trebuie prețuit mai mult decât ochii literali din cap este ceea ce Sfânta Scriptură numește „ochii înțelegerii” sau „ochii inimii”. Cine îi are pe aceștia, acela are, chiar și dacă ar fi orb cu adevărat, o superioritate și posibilități cu mult mai bune pentru viața veșnică decât acela, care posedă lumina ochilor adevărați, dar nu lumina ochilor spirituali.

⁵ Întrucât acest dar spiritual este de o însemnătate atât de mare, apostolul creștin s-a rugat ca Creatorul înalt să îmbogățească împreună cu el pe ucenicii din Efes ; căci aceasta a fost de neapărată trebuință, dacă au voit să rămână mai departe creștini și să câștige prețul slavei, cinstei și nemuririi cu Isus Christos în împărăția lui Dumnezeu. Rugăciunea sa pentru ei se potrivește și la noi astăzi: „Ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze *ochii inimii*, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul supt picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii”. (Ef. 1:17-22, *Am. Stan. Ver.*). S-au cerut ochii unei inimi cu înțelegere spirituală, pentru a vedea și a primi lucrurile, care sunt puse în vedere bisericii lui Dumnezeu. Dacă privim lucrurile Cuvântului scris al lui Dumnezeu cu o privire fixă, ațintită în gol, care prin mărturisirile de credință religioase și tradițiunile omenești, pe care le ținem tare în mintea noastră, rămâne încremenită și nemișcată, atunci noi examinăm Cuvântul Său, dar nu vedem ce cuprinde și nu înțelegem ce învață.

⁶ În timpul lui Isus, biserica lui Dumnezeu a fost întemeiată sub Christos, ca membrul ei principal. Este un fapt cunoscut că majoritatea izraeliților acelei zile sau acelei generații n-a devenit membrii acestei biserici și n-a primit spiritul sfânt al lui Dumnezeu de la Rusaliile anului 33 d.Chr. Pentru ce nu ? Cuvântul scris al lui Dumnezeu ne arată motivul și zice, că ei n-au avut dispoziția potrivită a spiritului, n-au avut dorința să priceapă lucruri spirituale. Ei n-au posedat „ochi ai inimii” luminați. Cu mult timp înainte de aceea a profetizat Isaia aceasta și la douăzeci și cinci de ani după ce majoritatea izraeliților au lepădat pe Isus și L-au omorât, apostolul Pavel, a zis unor izraeliți, care l-au vizitat, când a fost prizonier sub pază : „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: „Du-te la poporul acesta și zi-i: Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege ; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec. Să știți dar că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor și o vor asculta !”. (Fapte 28:25-28, *Am. Stan. Ver.*). Păgânii sau neiuideii, precum și o rămășiță de iudei credincioși au fost cu judecată dreaptă din inimă, și de aceea au înțeles-o.

⁷ Isus a știut că profetul Isaia a prezis o astfel de stare a inimii și a spiritului izraeliților, și El a și observat-o repede la ei. El s-a acomodat cu această situație ,alegând o metodă de învățatură deosebită : El a întrebuițat parabole simple spre ilustrarea adevărurilor spirituale mai mari și mai înalte. Ucenicii Săi au observat această procedare și L-au întrebat pentru ce face aceasta. Răspunsul Său a descoperit, că El nu lucrează spre o convertire a lumii și nici nu așteaptă o astfel

de convertire a lumii, cum declară organizațiile religiei creștinătății ca datoria lor de a se strădui spre aceasta. Isus a zis ucenicilor Săi credincioși :

⁸ „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are [ochi ai inimii sau ai priceperii] i se va da [ca să înțeleagă], și va avea de prisos, iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocirea lui Isaia, care zice : „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege ; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec. Dar ferice de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud ! Adevărat vă spun că mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit”. – Mat. 13:11-17, *Am. Stan. Ver.*

⁹ Citiți în parabolele lui Isus ! Ce ar putea fi prezentat mai simplu, și ce s-ar putea închipui mai ușor în spirit ? Ilustrațiile descrise în cuvintele lui Isus n-au fost însă singurul lucru ce a trebuit văzut în spirit. El n-a voit numai să distreze pe ascultătorii Săi, ca și cum iar fi luat la o „prezentare de film” literală. În parabolă, pe care a îmbrăcat-o în cuvinte, a fost un înțeles ascuns, și anume el a fost sub ceea ce a ieșit la suprafață. Aceasta reiese din faptul, că El a rostit astfel de parabole în legătură cu propovăduirea Sa serioasă despre împărăția lui Dumnezeu.

¹⁰ Izraeliții care L-au ascultat, au văzut tabloul, pe care li l-a schițat limba Sa pitorească, dar ei n-au pătruns până la înțelesul adevărat cu privire la împărăție, și nici n-au văzut cum cele descrise s-au potrivit la lucrurile împărăției lui Dumnezeu. Ei s-au distrat și au judecat, că Isus este un propovăduitor sau cuvântător, care poate vorbi atât de captivant ca nici un alt om ; dar ei n-au ținut credincios în minte ceea ce a zis El, în speranța ca prin studiu serios și cercetare serioasă să priceapă înțelesul. Așa le-a scăpat, ceea ce a învățat El, și ei n-au asemănat caracterele și evenimentele cu ceea ce în mod vădit s-a întâmplat între ei. În viața de toate zilele ei au văzut în jurul lor lucrurile, care au servit lui Isus în parabolele Sale ca învățământ intuitiv și ,pe lângă acestea, au văzut activitatea lui Isus și a apostolilor și evangheliștilor Săi între întreg iudaismul. Dar ei n-au legat ambele lucruri împreună și nu le-au examinat în comparație unul cu altul, ca să vadă armonia lor și în mintea lor să ajungă la o înțelegere a adevărului. Ei au luat această atitudine, pentru că n-au căutat cu adevărat împărăția lui Dumnezeu și n-au fost dispuși să facă ceva în legătură cu aceasta, ceea ce i-ar fi făcut nepopulari.

A TRAGE FOLOS DIN LUMINĂ

¹¹ Ca să vedem cu ochii noștri naturali, avem lipsă de lumină. Dacă avem lumină, mai ales lumină bună, trebuie să ne-o facem folositoare și să o întrebuițăm bine. Adică: prin simțul vederii, trupul trebuie să profite de lumină, așa că trupul este în stare să acționeze și să poată merge pe calea adevărată. Când Isus a venit în acel timp în lume, El a adus lumina, dar izraeliții din zilele Sale n-au întrebuițat lumina minunată, care face capabil de a vedea, care a luminat, cum n-a luminat niciodată înainte de aceea. Ucenicul iubit al lui Isus, Ioan, a observat aceasta : „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care, venind în lume, luminează pe orice om. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El ,dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1:9-12, *An Amer. Trans.*). Misiunea aducătoare de lumină a lui

Isus a fost ilustrată în mod deosebit cu o ocazie. Citim cu privire la aceasta: „Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii lui l-au întreat: învățătorule cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui de s-a născut orb? Isus a răspuns: N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimes, vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii” și după aceea, ca să arate practic că El este lumina lumii pentru că posedă puterea ca să lumineze pe oameni, a dat celui născut orb vederea. – Ioan 9:1 – 17, *Am. Stan. Ver.*

¹² Cei ce refuză să vadă lucrurile în lumina pe care a adus-o Isus ca lumina lumii, se păgubesc pe ei așa de mult, că pierd viața veșnică și, prin urmare, fericirea veșnică. Unii ca aceștia sunt dispuși chiar, să numească lumina întuneric, în timp ce întunericul, în care locuiesc cu plăcere în mod egoist, îl numesc lumină. Profetul lui Dumnezeu a vestit o nenorocire peste unii ca aceștia care se amăgesc pe sine, pentru că sunt înțelepți după părerea lor proprie și inteligenți din punctul lor de vedere și de aceea nu se lasă învățați despre căile salvării divine. Ei preferă întunericul lor religios în locul adevărului care luminează strălucitor. Pentru ce ? Pentru ca să poată urma înclinările lor egoiste și să se poată devota neîmpiedicați și fără simțământul răspunderii lucrărilor nedreptății. Sfârșitul lor va fi întunericul nimicirii; „căci au nesocotit legea Domnului oștirilor, și au disprețuit cuvântul Sfântului Lui Israel”. – Isa. 5:20-24, *Am. Stan. Ver.*

¹³ Conducătorii religioși din timpul lui Isus au procedat așa. De aceea le-a zis, că a venit în lume ca să-i aducă la judecată cu privire la lumina adevărului și să dea pe față ca orbi pe aceia, care după modul religios au susținut că vad, și ca să lumineze pe cei orbi, care au dorit să vadă în mod sincer adevărul. Când unii farisei au auzit aceasta, au zis lui Isus: „Doar n-om fi și noi orbi!” În înfumurarea lor, ei au cugetat, că este imposibil, ca ei să fie orbi spirituali. Isus a răspuns : „Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat ; dar acum ziceți : Vedem! Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne”. – Ioan 9:39-41.

¹⁴ Dacă ar fi recunoscut față de ei înșiși și față de Isus, că sunt orbi spiritual, atunci ar fi fost de scuzat că din cauza orbiei fără voie s-au împotrivit lui Isus. Și ei ar fi putut ieși afară din păcatul la care i-a dus aceasta. Acum însă au susținut cu inima împietrită, că nu sunt orbi și n-au nevoie de lumina de la Isus, ci ei știu ce fac. Sprijinit pe cuvintele lor proprii, ei au fost cu totul responsabili pentru păcătuirea împotriva Lui și a Tatălui Său. Prin urmare, păcatul lor a rămas pe ei, și n-a existat cale de a-i scoate din el, pentru că n-au voit să vadă greșeala căii lor, în lumina adevărului. Ei au fost fățarnici religioși, și își găsesc perechea în preoții religiei creștinătății de astăzi.

¹⁵ Isus a descris starea lor mizerabilă în propovăduirea Sa de pe munte cu cuvintele : „Ochiul este sfeșnicul trupului. Dacă ochiul tău este simplu, tot trupul tău va fi plin de lumină ; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta ! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt : Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. (Mat. 6:22-24, *Am. Stan. Ver.*). Ochiul care își exercită bine funcțiunea se aseamănă cu o lampă aprinsă, care luminează trupul în întunericul nopții; căci prin aceasta persoana poate să înainteze pe calea sa, fără ca să alunece peste ceva sau să se lovească de ceva; și mâinile pot prinde ceva și se pot ocupa cu lucruri, fără ca să trebuiască să bâjbâie în nesigur și să greșească ceva. Fără lampa capacității de vedere adevărată ar fi pentru trup același lucru, fie că ar fi la amiază sau miez de noapte adânc. Dar trupul omenesc nu are nevoie numai de globul ochiului în orbita sa, ci și de altceva pentru a fi luminat : Ochiul trebuie să fie sănătos, „simplu”, cum a zis Isus.

¹⁶ Aceasta însemnează, că ochiul trebuie să fie „simplu”, necomplicat, în modul său de lucru îndreptat pe o singură cale. El trebuie să prindă întocmai razele de lumină de la obiectul pe care-l privește, și apoi să le strângă cu ajutorul lentilei transparente a ochiului într-o imagine precisă, care se formează pe retina sensibilă a ochiului, care încheie partea lăuntrică, dindărăt a globului ochiului. Partea cea mai sensibilă a acestei retine, adică „fovea centralis”, se află mai îndărăt, și dacă imaginea sau chipul potrivit se formează acolo, atunci primim vederea cea mai clară, cea mai pronunțată, precisă. Dacă lentila ochiului nu concentrează razele într-o imagine pronunțată pe retina, atunci se formează o imagine nelămurită în ceea ce privește contururile și amănuntele, și la o anumită distanță sau la lumină rea ochiul o pierde cu totul și nu mai poate fi deosebită de fondul pe care apare. Mai departe, multe raze de lumină pot cădea în ochi într-un astfel de număr și de atâtea feluri, încât ochiul care funcționează rău, care este incapabil să formeze o imagine precisă, este umplut cu o amestecătură de raze de lumină care trec în cruciș și curmeziș, unele peste altele. În acest caz simțim lumină în ochii noștri, dar obiectul izolat, asupra căruia se îndreaptă ținta noastră, nu se formează precis și deslușit. Efectul este același ca la incapacitatea de a vedea, când nu se observă nimic din aceea, la ce privește ochiul. Pentru ca întreg trupul nostru să fie umplut cu lumină instructoare, călăuzitoare, razele de lumină nu trebuie să cadă numai în ochi, ci ochiul trebuie să funcționeze bine, pentru ca, imaginile vizibile, care fulgeră înaintea lui, să poată fi deosebite una de alta. Ochiul trebuie să lucreze potrivit și unitar.

¹⁷ Prin această ilustrare, Isus, fără îndoială a învățat un mare adevăr spiritual despre „ochii inimii” sau privirea spirituală în lucruri spirituale. Pentru a observa adevărurile, care ne-au fost transmise de profetul și servul inspirat al lui Dumnezeu și au fost scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie, trebuie să avem ceva, ce corespunde ochiului „simplu”. Cu alte cuvinte : privirea noastră trebuie să fie curată, vederea noastră a lucrurilor trebuie să vină dintr-o inimă curată, care iubește adevărul și este doritoare să-l găsească, să-l priceapă și să-l rețină. Când privim, trebuie să avem străduința să căutăm adevărul lui Dumnezeu. Prin legătura ochiului cu inima, ochiul devine așa zicând fereastra, din care privește inima și examinează lucrurile. Aceasta este arătat în cuvintele lui Isus, după cum urmează: „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău... Toate aceste lucruri ies dinlăuntru, și spurcă pe om”. (Marcu 7:21-23). O inimă rea se exprimă printr-un ochi rău sau o privire rea, prin faptul că privește lucrurile în mod necurat, cu intenția rea. De aceea a zis apostolul Petru despre anumiți creștini rebeli, care au fost neascultători față de orânduirea lui Dumnezeu în biserica Sa și au săvârșit curvie spirituală cu lumea, că „le scapără ochii de preacurvie”. (2Pet. 2:13, 14). Unii ca aceștia nu au lumina adevărului în ei.

„OCHIUL RĂU”.

¹⁸ Ce a voit Isus să zică cu expresia : „Dacă ochiul tău este rău ?” Ce se înțelege sub acest „ochi rău?” Conform concluziunii raționale, acela posedă un astfel de ochi, care are o inimă sau minte rea, ca Satan Diavolul, „cel rău”, cu privire la care ne rugăm lui Dumnezeu ca să fim izbăviți de El. Sfânta Scriptură ne arată clar, că „ochiul rău” însemnează o privire invidioasă, o privire lacomă, egoistă, fățarnică. (Deut. 28:54-57). Unul ca acesta pizmuește pe altul pentru libertatea sa de a se bucura de bunăstare spirituală. El nu voiește ca poporul de rând, de pe care conducătorii religioși se îngrașă cu bogăție și onoare, să fie liber de robia religioasă, prin învățăturile lui Isus. Legea divină dată prin Moise a înștiințat despre „ochiul rău” în modul următor : „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi... Să-i deschizi mâna, și să-l împrumuți cu ce-i

trebuie ca să facă față nevoilor lui. Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: Ah ! se apropie anul al șaptelea, anul iertării ! Vezi să n-ai un OCHI RĂU pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai. Căci atunci El ar striga către DOMNUL împotriva ta, și te-ai face vinovat de un păcat”. (Deut. 15:7 – 9; vezi de asemenea *Septuaginta grecească*). O persoană lacomă, care privește pofticios după ceva, nu-și bate capul cu aceea, dacă relațiile sale cu Dumnezeu sufăr, dacă-și ajunge scopul egoist peste scurtări nedrepte. „Un om pizmaș [un invidios, ca și omul care se grăbește să fie bogat, *Septuaginta*] se grăbește să se îmbogățească și nu știe că lipsa va veni peste el”. (Prov. 28:22). Unul ca acesta se face sărac în mărinimie și privește cu invidie și pizmă la bunăstarea și posesiunea altora. Ochiul său este fixat la propriul său eu.

¹⁹ Conducătorii religioși, cu titluri înalte, care au rostit înaintea urechilor poporului rugăciuni lungi și prin manevră îndemnatică au putut „mânca casele văduvelor”, au fost astfel de oameni invidioși. Cuvântul lui Dumnezeu ne înștiințează să nu ne așezăm la masa religioasă, pe care o întind înaintea poporului. „Nu mânca pâinea celui ce are un ochi rău, și nu poftii mâncărurile lui alese; căci el este ca unul care își face socotelile în suflet. „Mănâncă și bea”, îți va zice el ; dar inima lui nu este cu tine. Bucata pe care ai mâncat-o, o vei vărsa, și cuvintele pe care le vei spune, sunt pierdute”. (Mat. 23:1-4; Prov. 23:6-8). Deja mulți oameni au trebuit să verse cu regret, ceea ce au înghițit prin învățătura și educația preoțimii religiei. Mulți alții vor fi amăgiți tot la fel de acești conducători, care pe dinafară sunt atât de drepți, par îngrijorați de binele tuturor și milostivi. Cei ce servesc pe Domnul în via Sa, trebuie să se păzească să fie asemenea acestor religioniști, a căror poftă a ochilor merge după stăpânire mondială. Ei trebuie să fie mărinimoși și să permită altora să ia aceeași parte la binecuvântările spirituale, pe care Dumnezeu Domnul, marele nostru răsplătitor, are de a ni le da acum în serviciul Său. Cei ce cred că ei au câștigat binecuvântările Domnului printr-un serviciu lung, stau în primejdie de a cugeta că acelora, care au de raportat un raport de serviciu mai scurt, nu li se cuvin aceleași binecuvântări. Cine este înclinat să fie invidios de arătările de milă și favoare, care revin altora după un scurt timp al serviciului lui Dumnezeu, are o părere rea în această chestiune, și el nu poate vedea limpede principiile de temelie, pe care se bazează organizația lui Dumnezeu și după care lucrează.

²⁰ Oameni de acest fel, invidioși, se ivesc printre poporul harnic al lui Dumnezeu. Isus a dat pe față pe aceștia în pilda Sa despre dinari, care-și găsește împlinirea în secolul al douăzecilea. Starea inimii lor nedreaptă și negeneroasă, mândră, se arată în partea parabolei, care sună : „Cei din ceasul al unsprezecelea au venit, și au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult ; dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului, și ziceau: Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei. Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: Prietene, ție nu-ți fac nici o nedreptate ; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu ? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu ? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun? Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă ; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși”. (Mat. 20:9-16). Dacă ochiul rău nu este corectat, prin aceasta un lucrător în via lui Dumnezeu va ajunge cu siguranță atât de departe că la urmă va pierde totul și nu va fi ales pentru împărăție, la care a fost chemat înainte cu mult timp, când inima lui a fost încă în starea potrivită.

²¹ În timp ce Isus a învățat pe ascultătorii Săi despre împărăție, a zis: „Dacă ochiul tău este rău, întreg trupul tău va fi în întuneric”. Un astfel de ochi sau felul vederii, care este ilustrat prin aceasta, este egoist și servește unei inimi care-și caută eul propriu, căreia îi lipsește iubirea curată, sinceră pentru Dumnezeu și împărăția Sa. Își dorește lucrurile slăvite ale împărăției în cer, care

sunt fĂgĂduite celor credincioși în Cuvântul lui Dumnezeu, dintr-un motiv egoist și nu spre onoarea lui Dumnezeu și spre îndreptĂțirea numelui Său. În același timp dorește și onorurile, titlul și binele, pe care-l poate oferi lumea aceasta, spre a plăcea eu-lui propriu. Din cauza acestor lucruri este gata să placă lumii și marelui ei domn, lui Satan Diavolul. Prin urmare, este dispus să cocheteze cu lumea aceasta, în loc să fie hotărât și cu un singur înțeles pentru împĂrĂție. Își închipuie cĂ poate servi pe doi domni, prin faptul cĂ mai întâi servește lumea Diavolului și colaborează în programele sale pentru „ordinea ei mai bunĂ, mai frumoasă”, și pe de altă parte servește pe Dumnezeu ca să câștige favoarea lui Dumnezeu și în cele din urmă, pentru siguranța sa, să se bucure de aceea, ce are de oferit Dumnezeu. Este cu o privire dublă și nu poate vedea, cĂ un devotament parțial și un serviciu împĂrțit nu poate plăcea nici unuia din cei doi domni mari, lui Iehova Dumnezeu și lui Satan Diavolul. Fiecare cere totul sau nimic.

²² O persoană cu o inimă împărțită are o privire împărțită, egoistă, invidioasă. Ea nu poate recunoaște clar și limpede cerințele împărției lui Dumnezeu sau ale vieții în lumea cea nouă dreaptă, care acum este aproape. Vederea ei neprecisă, dispusă la compromisuri, cauzează cĂ ea este în întuneric despre aceste lucruri. Ea bĂjbăie încoace și încolo, când pe partea aceasta, când pe cealaltă și n-ajunge nicăieri pe cărarea luminii, ci alunecă pe calea largă, care duce la nimicire. Ea poate cĂ cugetă, cĂ umblă în lumină, dar aceea despre care crede cĂ este lumină, este de fapt întuneric, și ce „mare este întunericul !” din cauza părerii sale egoiste greșită.

VEDERE POTRIVĂ

²³ Ochiul „simplu” este acea capacitate, pe care trebuie să o cultivăm în viața naturală și, figurativ, și în viața spirituală sau în relațiunea noastră cu Dumnezeu. Înapoia acestui ochi trebuie să fie o inimă curată, care este devotată pe deplin lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus, care iubește neîmpărțit împărția Sa și caută să recunoască voința și scopul lui Dumnezeu, ca să lucreze în armonie deplină cu ele. În acest caz vedem lumina și lucrurile limpede și clar, pe care le descopere Dumnezeu în timpul nostru în lumina minunată a acestei împărții. Aceasta umple trupul și mintea noastră cu lumină și pricepere. „Dacă ochiul tău este simplu, tot trupul tău este plin de lumină... Așa cĂ, dacĂ tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare”. (Luca 11:34-36). Ca urmare a capacității de vedere spirituală ne-împiedecată, care nu este vĂtĂmată prin dorința egoistă dupĂ lucrurile acestei lumi, toate membrele corpului nostru, mâinile și picioarele, limba, umerii și capul etc. vor face lucrările luminii. Nici un corp umplut cu lumină, de altfel, nu va rămâne nevăzut în întunericul care înconjoară pe alții. Dacă posedăm, prin urmare, lumina, să nu o închidem în lăuntrul nostru. Aceea ce ne-a luminat pe noi prin capacitatea vederii spirituale a ochilor noștri ai priceperii, trebuie să o întrebuițăm ca o lampă spre binecuvântarea tuturor, care sunt în întuneric. „Nimeni n-aprinde o lumină, ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub banițĂ ; ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina” (Luca 11:33, *Am. Stan. Ver.*). Pentru ca ochii noștri să fie îndrumători ai luminii, trebuie să-i ținem deschiși și să-i întrebuițăm ; cĂci ei sunt lumina vieții.

²⁴ Pentru a putea vedea bine spiritualicește, trebuie să mâncăm din hrană bunĂ, care nutrește inima și mintea noastră. Aceasta este asemănător ca mai demult la Ionatan în focul luptei. Pentru cĂ i-a lipsit hrana, a fost istovit și aproape de slăbire. Când a mâncat puțină miere, pe care a găsit-o pe drum, a zis: „Vedeți, vă rog, cum mi s-au luminat ochii, pentru cĂ am gustat puțin din mierea aceasta !” (1Sam. 14:27-29). Ochii săi s-au luminat ca să continue urmărirea dușmanilor Domnului

cu o privire și mai clară. Pentru vederea spirituală de hrană luminătoare, pe care Domnul ni-o dă prin Biblie și prin organizația Sa teocratică în Christos Isus, țineți-vă privirea ținută asupra acestei hrane ! Nu vă lăsați ochii voștri să se abată cu dor la bucatele ademenitoare, pe dinafară, atrăgătoare, care sunt oferite de către religia organizată și de către asociații ei comerciali și politici, și aceasta pe terenul propagandei, tradițiilor și a culturii, care toate tulbură vederea noastră limpede și dau în loc de lumină întuneric.

²⁵ Noi trăim în timpul perioadei „Laodiceei”, a bisericii creștine. Deci dacă persoane, care se pretind a fi creștini, au suferit pagubă în priceperea lor a voinței și scopului lui Dumnezeu și s-au lăsat orbiți de lucrurile egoiste ale acestei lumi, trebuie să se roage prin Christos lui Dumnezeu, ca să primească spiritul Său, care este ca o alifie vindecătoare de ochi. Către aceștia zice Christos Isus : „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine, doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te !” (Apoc. 3:18, 19). Cine se pocăiește la muștrarea iubitoare a Domnului și se întoarce de la lucrurile orbitoare ale acestei lumi, acela să-și îndrepte atenția serioasă asupra Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Prin studiu și practică noi putem primii din spiritul lui Dumnezeu. Fă-te cunoscut cu poruncile și îndrumările, pe care le-a dat Dumnezeu în acest timp al întunericului lumii, pentru poporul Său! Direcția privirii tale și capacitatea de deosebire trebuie să corespundă discernământului tău de încredere ! Atunci vei recunoaște adevărul. „Orânduiriile lui Iehova sunt fără prihană, și veselesc inima ; poruncile lui Iehova sunt curate și luminează ochii”. – Ps. 19:8, *Am. Stan. Ver.*

²⁶ La început poate că nu vei vedea prea mult sau nu vei avea cea mai bună înțelegere a celor văzute. Aceasta însă să nu te descurajeze și nici să nu te ducă la presupunerea că Domnul nu poate face și în cazul tău acea minune, pe care a făcut-o literalmente la atâția orbi, când a fost pe pământ. Este ca și la un copil mic la naștere. Copilașul are de fapt ochi în cap, care sunt gata pentru funcție, dar micuțul neajutorat nu știe să-i întrebuințeze la început. El vine într-o lume care-i este cu totul străină și pe care n-a văzut-o niciodată. Lumina cade în ochii săi. De la diferitele obiecte, care sunt în cercul vederii sale, razele de lumină cad în ochii deschiși de curând, dar totuși nu recunoaște încă nimic. Nu vede nimic cunoscut și nu dă atenție nici unui lucru, pentru că toate nu au încă nici un înțeles pentru micuț. De aceea nu vede, pentru că nu cuprinde nimic separat. Totuși privește mai departe în jurul său, și după un timp apar tot mereu aceleași pete de culori, aceleași forme și figuri în careul său de vedere. El devine familiar cu ele ; ele capătă un înțeles pentru copilul care crește, și începe să le priceapă, pentru că se uită la ele, le recunoaște și-și îndreaptă ochiul asupra lor. Prin înfățișarea lor deosebită, forma lor și aspectul lor au făcut impresie asupra minții sale, și copilul își amintește de ele și acum le poate recunoaște când le vede. Așa devine el tot mai familiar cu lumea, mediul său înconjurător.

²⁷ Același lucru se referă la cineva, care este încă un copil în ceea ce privește cunoștința „adevărului prezent” al lui Dumnezeu. Mai întâi totul este pentru el teren necunoscut, și el nu poate vedea decât puțin din ceea ce i se descopere la început. Dar dacă are inimă sinceră, care caută să câștige cunoștință și caută să rețină ceea ce a învățat, atunci va privi mai departe în foile Cuvântului divin, precum și în activitatea organizației Sale teocratice, și astfel va deveni mai familiar cu ea. (Marcu 8:17, 18, 21). Dacă își aduce bine aminte de lucruri și se deprinde bine cu ele, crește în capacitatea de observare, adică în capacitatea de a scoate afară diferite lucruri și să le deosebească de celelalte și să descopere amănuntele și semnele distinctive. Domnul îi ascultă rugăciunea : „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale !”. – Ps. 119:18.

²⁸ Marele „Tată al luminilor” are un interes la ochii creaturii, care-și îndreaptă privirea asupra Cuvântului Său, pentru că are dorința și voința ca să-l înțeleagă. Pe aceștia îi binecuvântează. „Ochii” fericiți nu sunt aceia, care aruncă Cuvântului Său și organizației Sale, ocazional sau din întâmplare, o privire generală, ca dintr-o privire sau din câteva puține priviri de acestea să cuprindă repede întreg cuprinsul Cuvântului lui Dumnezeu și astfel să-și cruțe timp pentru alte lucruri de fel egoist. Noi nu voim să privim țintă Cuvântul Său și organizația Sa, cu o privire religioasă, ca să vedem lucrurile din punctul de vedere religios. Ce se întâmplă dacă holbăm ochii noștri naturali la ceva ? O astfel de privire fixă face ochiul nemișcat și vederea o oboseală mare. Ea paralizează și capacitatea de observare și elasticitatea vederii, așa că nu se câștigă nici o impresie individuală clară, care s-ar imprima accentuat în memorie. Chipul spiritual devine confuz, nedeslușit, fără efect, și privirea fixă continuă poate conduce la hipnotism de sine, adormitor, în loc ca, în urma capacității noastre de vedere, să îndemne la activitate energetică.

²⁹ „Ochii” fericiți nu sunt aceia, care au o privire înțepenită, religioasă ca și omul, care privește la ceva, dar cugetă la alte lucruri. „Ochii” fericiți sunt cei veghetori, mișcători, cercetători, care nu caută să cuprindă întreg câmpul privirii cu o privire fixă, care ține mult, ci care își îndreaptă atențiunea asupra amănunțelor și merg de la un amănunt la altul, ca să prindă tot chipul. Ei nu văd totul într-o clipă. Încetul cu încetul, dar mereu înaintând, întocmai ca raza catodică pipăitoare a unui ochi de privit în depărtare, își cercetează ei câmpul de privire. O astfel de rază înaintează pe suprafața imaginii punct după punct, rând după rând, ca să prindă deosebit fiecare amănunt și să-l transmită emisiunii de vedere la depărtare. Apoi emisiunea o trimite receptorului de televiziune a cărui proiector o aruncă în cadrele imaginii aparatului de televiziune unde o pot prinde ochii omenești. Așa este construit întreg chipul în toate trăsăturile sale individuale, și toate amănunțele sale sunt recunoscute clar, sunt aduse și compuse împreună în adevărata legătură una cu alta.

³⁰ Tot așa stă lucrul cu cineva, care caută lucrurile binecuvântate, pe care are a ni le arăta Dumnezeu în această zi. Întreg acest studiu amănunțit cere timp și exercițiu, dar ce răsplată binecuvântată în formă de rezultate ! Ceea ce este recunoscut în felul acesta, deviază tare de la chipul, pe care ni l-a zugrăvit religia. Cei cu cugetare cinstită, care iubesc adevărul, nu se vor poticni de vederea clară. Să nu facem ca fariseii și cărturarii religioși, care au venit la Isus și L-au rugat să le dea un semn deosebit, pentru ca să poată crede, că El este Mesia. Ei au posedat Cuvântul scris al lui Dumnezeu cu profețiile Sale ; și dacă și-ar fi îndreptat atențiunea asupra lor și le-ar fi studiat, atunci ar fi văzut împlinirea profeției în aceea, ce a învățat și a făcut Isus. Din acestea a reieșit clar, că a fost trimis de Dumnezeu. Acei religioniști n-au voit să vină la această concluziune, căci aceasta ar fi cerut de la ei să primească pe Isus. Pentru că n-au voit să creadă, au dorit și alte dovezi, și așa au cerut un semn. Dacă ar fi fost sinceri ar fi avut dovezi destule ; dar ei au fost fățarnici. Ei n-au putut să creadă, ceea ce au văzut, căci atunci ar fi trebuit să lase propriile lor idei egoiste și să renunțe la avantajele lumești, de care s-au bucurat. Ei n-au dorit să fie văzători, ci au voit mai bine să rămână orbi. Prin aceasta au pierdut o mare binecuvântare.

³¹ Oamenii cu cugetare cinstită, care caută lumina, nu se împotrivesc la aceea, ca să ajungă eventual la concluzii, împotriva cărora conducătorii religioși fac obiecție, deși în mod vădit sunt învățăturile Cuvântului divin. Dacă oamenii sinceri înțeleg just adevărul divin în toate amănunțele sale frumoase, atunci se miră și se bucură și laudă pe Domnul. În limba biblică clasică exclamă : „Domnul a făcut lucrul acesta : și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. (Ps. 118:23). Cei cu prejudecată religioasă au ochi slabi, turburi. Pentru că sunt orbi și incapabili să recunoască adevărul din spatele evenimentelor care apar în mod clar, lor nu le face nici o impresie. Întrucât

evenimentele împing la lumină orbirea lor religioasă și prejudecățile lor, ei se simt înjosiți și dați pe față. Ei sunt ofenșați și voiesc să ofenseze și pe aceia, care urmează lumina. – Marcu 12:10- 12.

ÎNTREBUINȚARE JUSTĂ

³² Pentru ochii care au fost instruiți să examineze stările și evenimentele zilelor noastre, conform Sfintei Scripturi, aceea ce se vede astăzi este într-adevăr minunat. Multele amănunte pe scena mondială de astăzi dovedesc toate împreună, că noi am ajuns la sfârșitul acestei lumi, și că împărăția veșnică a lui Iehova, sub Christosul Său, a fost întemeiată în ceruri. Acest semn din zilele noastre va fi descoperit tot mai clar ochilor noștri ca și lumina lumii noi, care devine tot mai clară. Despre acest timp de la 1914 d.Chr. zice profetul Isaia: „Ochii tăi vor vedea pe împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei. Inima ta își va aduce aminte de groaza trecută și va zice : Unde sunt reprezentanții tiranilor, care au luat tributul nostru? Aceste insolente creaturi nu le veți mai vedea [în interiorul organizației lui Dumnezeu]. Căci Cel Veșnic însuși este Conducătorul nostru, Comandantul nostru și Împăratul nostru; El, singur, ne apără !” – Isa. 33:17-19, 22, *Moffatt*.

33. Rămășița credincioasă creștină de astăzi și tovarășii ei de bine văd acuma împărăția Dumnezeului veșniciei. Ei au fost mântuiți din robia organizației mondiale a lui Satan, din apăsarea ei și din religia ei orbitoare. Ei sunt aceia spre care arată pe mai departe profeția lui Isaia. „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel. Căci asupritorul nu va mai fi”. Acesta este cazul, pentru că Eliberatorul, servul ales al lui Iehova, Christos Isus, domnește acum, ca „să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric”. – Isa. 29:18-20; 42:1,7.

³⁴ Când ucenicii lui Isus s-au întors de la o campanie de serviciu, în care au propovăduit împărăția lui Dumnezeu, maestrul lor le-a zis: „Ferice de ochii care văd lucrurile, pe care le vedeți voi ! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n-au văzut, să audă ce auziți voi, și n-au auzit”. (Luca 10:23, 24). Acuma, în acest secol al douăzecilea, cuvintele lui Isus sunt și mai potrivite pentru noi. Noi vedem lucruri, pe care nu le-au văzut regii și profeții și nici primii ucenici ai lui Isus. O mie de ani înainte de Christos a zis regele David: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care mi-a dat astăzi un urmaș pe scaunul meu de domnie, și mi-a îngăduit să-l văd !” Aceasta s-a întâmplat când urmașul lui David, prea iubitul său fiu Solomon, a ajuns pe tron spre a fi domnitor al împărăției tipice a lui Iehova în Israel. (1 Regi 1:48). Mai târziu, la începutul „erei creștine”, bătrânul Simeon a luat în templul din Ierusalim un copilăș în brațe și „a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis : Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel”. Copilul, pentru care a lăudat Simeon pe Dumnezeu, a fost copilășul de patruzeci de zile, Isus. Prin capacitatea de cunoștință a credinței, Simeon a văzut în Isus Regele mesianic promis, în care vor fi binecuvântate toate națiunile și semințiile pământului. (Luca 2:25-32, *An Amer. Trans.*). Ucenicii credincioși au recunoscut cu treizeci de ani mai târziu pe Isus ca pe același Rege promis, care atunci a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și acum a adus dovada deplină, că a purtat cu drept titlul împărăției Sale.

³⁵ Toți bărbații amintiți mai sus s-au bucurat de binecuvântarea, de a observa pașii lui Dumnezeu, care înaintează, în întemeierea împărăției Sale de mult promisă, și ucenicii personali ai

lui Isus au fost binecuvântați în mod deosebit. Ochii noștri sunt astăzi cu mult mai binecuvântați, mai fericiți decât ai lor, pentru că vedem, că stăpânirea regală a lui Iehova sub Christosul Său este întemeiată acum pe deplin în ceruri pentru totdeauna. În conformitate cu aceasta noi nu urmăm povești iscodite cu vicleșug și nici o idee ne bună, când anunțăm pretutindeni și între toate națiunile, că împărăția lui Dumnezeu a sosit și lucrează activ. Această veste prin martorii lui Iehova se face în împlinirea cuvintelor profetice ale lui Isus despre sfârșitul lumii, pe care le găsim în Matei 24:14. Noi ne bucurăm de lumina spirituală, care luminează acum ca urmare a împărăției lui Dumnezeu introdusă, stăpânită de Christos: „O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele”. (Prov. 15:30). Creștinătatea, care este oarbă asemenea Ierusalimului de mai demult, când Regele a fost prezent pentru întâia dată, adică în trup, nu poate observa sau înțelege lumina de astăzi și nu se bucură de ea. Membrii unși ai rămășiței moștenitorilor împărăției cerești pot însă. De la ei se cere astăzi, ca să aibă puteri de văzut ca să primească lumina și să servească harnic pe Dumnezeu în această lumină. Prin aceasta scapă de nimicirea împreună cu creștinătatea în războiul Armagedonului, în care o conduc conducătorii ei orbi, deși bâjbâind, dar totuși cu siguranță. – Luca 19:41-44.

³⁶ Rămășița unsă și de asemenea, toți oamenii de bine, care speră să primească viața veșnică în lumea nouă apropiată a dreptății, trebuie să-și păzească cu mare zel „ochii lor ai înțelegerii” și să fie cu cea mai mare băgare de seamă în privința lor. Ei nu trebuie să permită, ca să scadă în puterea și preciziunea vederii, și nu-i permis ca să cadă iarăși în orbia lumii. Ei trebuie să fie întăriți în continuu, pentru ca strălucirea crescândă a luminii de astăzi din Cuvântul lui Dumnezeu să nu-i obosească sau să-i rănească. Ei să nu permită, ca ochii lor să devină turburi și oboșiți, ci trebuie să-i întrebuințeze încontinuu în armonie cu instrucțiunile foarte bune pentru arta vederii spirituale.

³⁷ La aceste instrucțiuni aparțin următoarele: „Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice : Iată drumul, mergeți pe el ! când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”. (Isa. 30:20, 21, *Am. Stan. Ver.*). Iehova este Învățătorul nostru atot-înțelept și izvorul a toată lumina, și privirea noastră să rămână îndreptată statornic asupra lui, pentru că dorim să învățăm. De la această atitudine nu trebuie să ne îndepărtăm, ci trebuie să imităm pilda lui Isus, privind totdeauna la Dumnezeu pentru îndrumare și învățătură; în felul acesta vom fi oprîți să ne adresăm la multele organizații ale religiei pentru luminare și învățătură, printre care ne găsim astăzi. Noi trebuie să fim cu luare aminte la instrucțiunile, pe care ni le trimite Iehova prin Cuvântul Său, care se desfășoară în organizația Sa teocratică. Noi trebuie să ne asemănăm slujitorilor, care sunt cu luare aminte la mișcarea mâinii stăpânului lor, ca să observe voința sa ; și niciodată nu vom îndrăzni să obosim în aceasta : „La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri. Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru”. Și prin faptul că ascultăm de aceea, ce ne face cunoscut prin mâna Sa a puterii ca Voința Sa, nu ne batem capul cu disprețul și batjocura, pe care le aruncă asupra noastră creștinătatea și alți religioniști, pentru că ascultăm de Iehova Dumnezeu mai mult decât de oameni. Eliberarea noastră este aproape ! – Ps. 123:1-4.

³⁸ Dumnezeu, IEHOVA, ne-a prescris o cale dreaptă, care conduce direct în lumea nouă dreaptă a vieții veșnice, și prin Cuvântul lui Dumnezeu, Regele Christos Isus, aruncă lumina divină asupra acestei căi. Lumea nouă, făcută de înțelepciunea și puterea perfectă a lui Dumnezeu și stăpânită de Regele Său, este înaintea noastră. Să nu ne uităm înapoi ! Să nu ne uităm nici la dreapta, nici la stânga ,cu ceva dorință egoistă ! Putem să alunecăm! Nu degeaba avem ochii

înainte în cap : „Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și depărtează-ți piciorul de rău”. (Prov. 4:23-27). Dacă picioarele sunt jefuite de călăuzirea și conducerea prin ochi, atunci conduc sau alunecă în rău.

³⁹ Pentru noi este de mare valoare, dacă ne îndreptăm privirea asupra căii care este înaintea noastră și asupra sfârșitului ei, asupra premiului ei binecuvântat, care este destinat tuturor, care rabdă până la sfârșit și nu se abat din cale. Apostolul Pavel a știut aceasta. Când a fost deci aproape de sfârșitul căii sale în această lume rea, a zis cu hotărâre nezdruccinată, de a face ultimele eforturi, cuvintele : „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Christos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți”. (Filip. 3:13-15, *Am. Stan. Ver.*). Aceea, ce vedem la sfârșitul căii, ne îndeamnă să mergem înainte. Ne înnoiește puterea prin bucuria, pe care ne-o inspiră, o bucurie care nu lasă să ni se pară calea, care mai trebuie parcursă, atât de grea sau așa de lungă. În felul acesta Isus și-a terminat cu succes calea Sa grea, de aceea ni s-a scris : „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care îi era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. (Evr. 12:1, 2). Dacă privim la El ca la Acela, care ne învață și ne dă exemplul și fixează pentru noi iuțeala în alergarea obositoare, care este încă înaintea noastră, atunci vom termina alergarea cu succes și vom intra cu totul în bucuria, pe care o căutăm cu privirea atât de statornic.

⁴⁰ În timp ce ne grăbim pe singura cale dreaptă, privim mărinimos la poporul sărac, care șade în întuneric și înfometează după lumina adevărului împărăției. Când ne mișcăm printre acești oameni, este bine să ne aducem aminte de cuvintele : „Omul milostiv va fi binecuvântat, pentru că dă săracului din pâinea lui”. (Prov. 22:9). Personal nu avem multă pâine materială pentru a o împărți, dar posedăm o bogăție de hrană spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost făcută de înțeleș pentru inima și mintea noastră. În timp ce există această foame mondială după adevăr, acesta nu este un timp pentru un ochi răutăcios, care ar invidia pe cineva pentru că primește „hrana la timp” a lui Dumnezeu. Din cauza căii egoiste, interesate a preoțimii creștinătății, oamenii flămânzesc și rabdă de foame și pier, fără ca să primească o vedenie sau o cunoștință, că împărăția lui Dumnezeu a salvării a sosit. Conducătorul nostru Christos Isus a privit cu milă la poporul neglijat spiritualicește, și câteodată l-a hrănit cu hrană naturală, dar din principiu și regulat cu pâinea din cer. El nu și-a întors fața de la oameni, pentru ca să nu fie neliniștit prin vederea stării lor. El a luat cunoștință de starea lor sărăcăcioasă și s-a purtat bine cu ei, de pe fețele lor am citit hotărârea, de a propovădui ceea ce a câștigat și afară de aceasta a fost lăudat de mulțimi nenumărate. Va fi cum este spus în Proverbe: „Cine dă săracului, nu duce lipsă, dar cine închide ochii, este încărcat de blesteme”. – Prov. 28:27.

⁴¹ Prin faptul că urmăm astăzi calea bună, pe care a ales-o Maestrul nostru față de săraci, și le împărțim din pâinea, prin care am fost atât de bine hrăniți și nutriți, vom arăta, că noi nu disprețuim pe Creatorul lor, pe Iehova Dumnezeu; și afară de binecuvântările din partea săracilor, căroră le servim cu hrană, vom primi cu siguranță și binecuvântarea Sa. Prin această hrană ochii lor vor fi luminați, și ei vor putea recunoaște împărăția lui Dumnezeu și prezența Regelui Său în putere. „După cum este scris: „Cei care n-au spus despre El îl vor vedea, și cei care nu au auzit vor înțelege” (Rom. 15:21, *An Amer. Trans*). Permiteți oamenilor care au lumină să vadă, pentru ca ochii lor să fie binecuvântați!

ÎNTREBĂRI

1. Ce a creat Dumnezeu pentru ca omul să poată vedea, și cine este înțelept în această privință ?
2. Cum a cunoscut omul așadar creațiunea de jur împrejurul său ?
3. Pentru ce nu vede omul pe Dumnezeu sau nu trebuie să-1 vadă deloc ?
4. Ce trebuie apreciat mai mult decât ochii trupești, și pentru ce ?
5. Cum și pentru ce s-a rugat apostolul, ca noi să avem ochi luminați ai înțelegerii ?
6. Pentru ce n-au devenit cei mai mulți iudei creștini, după cum a prezis aceasta Isaia ?
- 7,8. De ce a întrebuițat Isus parabole în activitatea Sa de învățare ?
9. Ce au cuprins parabolele lui Isus afară de ilustrațiile, pe care le-a întrebuițat Isus?
10. Pentru ce n-a priceput poporul înțelesul parabolelor lui Isus ?
11. Din ce să tragă folos ochii noștri ca să vadă ? Au făcut aceasta iudeii în zilele lui Isus?
12. Pentru ce refuză religioniștii să vadă lucrurile în lumină, și care va fi sfârșitul lor?
- 13,14. Pentru ce a zis Isus, că păcatul rămâne asupra religioniștilor farisei?
15. Cu ce poate fi comparat ochiul în relația cu trupul, și pentru ce?
16. Pentru ce este de lipsă ca ochiul adevărat să fie „simplu” ?
17. Cum este atins ochiul din inimă, vorbind simbolic ?
18. Cum se poartă „ochiul rău” față de cei săraci ?
19. Pentru ce să nu primim hrană aleasă, religioasă de la aceia, a căror ochi este rău; și cum a influențat ochiul rău pe unii, care sunt în via Domnului ?
20. Cum a luminat Isus, într-o parabolă, pe aceia care lucrează în vie ?
- 21,22. Cum devine trupul, din cauza ochiului rău, plin de întuneric ?
23. În ce fel primește trupul de la ochiul „simplu” lumina deplină?
24. Ce legătură este între hrană și vedere bună spirituală?
25. Cum aplicăm la noi doctoria vindecătoare pentru ochii a Domnului ?
- 26,27. a) Pentru ce aceia, care la cunoștință sunt copilași, să nu fie descurajați, dacă la început nu văd așa de mult ? b) Ce să facă mai departe ?
28. Pentru ce să nu privim cu privirea fixă asupra Cuvântului organizației lui Dumnezeu ?
29. Cum privesc ochii binecuvântați sau „fericiți” câmpul de privire?
30. a) Ce cere și cauzează un astfel de studiu amănunțit? b) Pentru ce doresc religioniștii să vadă un semn deosebit?
31. Cum se poartă, în contradicție cu religioniștii, cei sinceri față de aceea ce văd ?
32. Cum examinează ochii noștri scena mondială, și ce vedem ?
33. Petru ce văd acum ochii orbi din negură și întuneric?
- 34,35. a) Pentru ce este mai „ferice” de ochii noștri decât de cei ai regilor, profeților și ucenicilor din timpul vechi ? b) Cum putem evita nimicirea creștinătății ?
36. Cum să ne tratăm acum ochii noștri spirituali și cum să ne îngrijim de ei ?
37. Cum să privim conform lui Isaia 30:20 și Psalmul 123 ?
38. În ce direcție și spre ce trebuie să fie îndreptat ochiul nostru statornic ?
39. Ce valoare are, că ne îndreptăm privirile drept înainte, cum ne este arătat de către Pavel și Christos Isus ?
40. În ce chip ne-a arătat Isus, cum să privim la săracii de astăzi?
41. Cum putem contribui la aceea, ca ochii oamenilor să fie fericiți ?

PACEA TEOCRATICĂ PĂTRUNDE PÂNĂ ÎN INDIA CEA RĂSCOLITĂ

PROGRAMUL circulației aeriene a lăsat numai puțin timp vizitei președintelui Societății Turnul de Veghere, N.H. Knorr și a secretarului său, M.G. Henschel, în Rangoon, Birmania. Șederea de două zile s-a terminat luni 14 Aprilie și devreme, în acea dimineață, călătorii noștri în lumea întreagă s-au găsit pe calea lor prin oraș spre stațiunea finală a circulației aeriene în hotelul Strand. Noi îi însoțim în timp ce raportul lor merge mai departe și ne conduce în India cea răscolită.

Ne-am bucurat că plecarea, de data aceasta, a căzut pentru dimineața devreme, că așa am fost mai curând în picioare decât udătorii cu apă religioși, care cu o zi mai înainte, în ziua începerii serbării apei, ne-au stropit cu apă. Această serbare este o serbare religioasă a anului nou a budiștilor, cu care ocazie se stropesc unii pe alții cu apă, în cugetul că-și spală reciproc păcatele. (În ziarele din India am citit mai târziu, că în decursul serbării apei în Rangoon ,două persoane au fost omorâte și două au fost rănite în mod serios). Autobuzul iarăși ne-a condus la șantier și barca cu motor la hidroavionul care aștepta. Nu peste mult timp am fost în aer – direcția Calcutta! Pe coasta Birmaniei, pe marginea golfului bengalez, se află o țară cu crăpături. Singurul punct, pe care l-am putut recunoaște pe drum, a fost insula Cheduba, care după cum ne-a arătat pilotul nostru în decursul călătoriei noastre a fost direct sub noi. Un timp n-am putut vedea decât apa golfului bengalez, dar după aceea a urmat acel ținut al Indiei, care este cunoscut ca gura Gange-lui. Aici am văzut, cum prin lucrarea minunată a naturii s-a dezvoltat delta cea mare, prin faptul că fluviul Gange a adus în jos mult din terenul roditor al Indiei și l-a depozitat sub forma de insule de-a lungul golfului. Ce insule verzi erau acolo! Noi am zburat peste acest ținut întins, apoi am schimbat direcțiunea înspre interiorul țării și am aterizat în fine la râul Hugli, lângă Calcutta.

Când am fost deasupra orașului Calcutta, am observat o mulțime de lacuri care, după cum am aflat mai târziu, sunt întrebuintate de populație pentru scăldat. De-a lungul râului erau multe temple de-a locuitorilor din Indistan, a căror trepte late conduc în jos în râu, într-un afluent al Gangelui. Aparține la părerea de credință a locuitorilor din Indistan, că trebuie să se spele zilnic la astfel de temple, și unii s-au scăldat tocmai în apropierea locului de aterizare a hidro-avionului. Calcutta este un oraș cu multă umezeală, și s-a spus că oriunde poți săpa trei metri adânc și poți găsi multă apă.

Frații ne-au așteptat pe malul râului, și am fost fericiți de a găsi atâția acolo. Ei ne-au raportat despre îngrijirile pentru adunarea de seară și conferința publică, care se va ținea miercuri seara în pavilionul I.T.F. din mijlocul parcului, care este cunoscut ca Esplanade Maidan. Frații n-au avut prea mare încredere în ceea ce privește succesul conferinței publice, pentru că numai de curând au avut loc multe răscoale în Calcutta și după aceea a fost interzisă ieșirea din casă în diferite părți ale orașului. În anumite cartiere a existat o interdicere de a ieși în oraș pentru 32 de ore, ceea ce a însemnat că în decurs de 32 de ore nimeni n-a avut voie să părăsească sau să intre într-o casă. În felul acesta încearcă poliția să liniștească spiritul de luptă al locuitorilor din Indistan și al musulmanilor. Așa a trebuit să așteptăm și să vedem cum se va desfășura totul.

Am călătorit în autobuzul circulației aeriene în centrul orașului. Câte istorii am auzit despre India, și acum a sosit ocazia să vedem această țară mare cu ochii proprii ! Locul de aterizare s-a aflat la o depărtare mare de orașul propriu-zis, și o călătorie destul de lungă ne-a condus peste străzi principale și secundare și îmbrăcămintea oamenilor ne-a captivat mai întâi. Ea este altfel

decât în alte ținuturi ale pământului. Cei mai mulți bărbați poartă acolo chotis, și acestea nu par a fi altceva decât vreo doi metri de pânză, care este înfășurată în jurul șoldurilor și este prinsă la brâu. Mulți purtau pugris pestrițe pe cap, asemănătoare cu turban; de pe acestea se vede, la ce popor aparțin. În unele ținuturi se vede mai mult fesul. A fost interesant de a vedea pe locuitorii bine îmbrăcați ai Industanului, care purtau cămăși, cum se obișnuiește în lumea apuseană, dar care lasă să atârne afară colțurile lungi ale cămășii. Femeile purtau sariș (șaluri) în culori vii și rânduri întregi de brățări argintate sau aurite, la brațe și la picioare. Unele femei purtau verigi în urechi și nas, altele pietre de podoabă la nări. Unele femei și-au pus bhurkas sau voaluri, prin care și-au acoperit în întregime fața. Între locuitorii Industanului domnește obiceiul religios, să-și picteze pe frunte o pată mică colorată, și aceasta se vede acolo în general la bărbați și femei. Unii dintre locuitorii mai săraci ai Indiei se înfășoară în pânze sărăcăcioase pentru coapse, cum sunt purtate de Mahatma Gandhi și au devenit atât de cunoscute în toată lumea. În timpul șederii noastre în India, am aflat, că fiecare națiune și fiecare popor se îmbracă altfel, și așa este totdeauna ușor de a constata, la care națiune și la care credință aparține cineva. Sfânta Scriptură întrebuintează haina ca un simbol al facerii de cunoscut, și aici în India și în Orient am fost martori, ce potrivit este aceasta.

Pe drum am văzut prăvălii, care nu ne păreau deloc atrăgătoare. Am mai văzut câțiva oameni care ședeau pe stradă și scui-pau. Mirosurile, care pătrundeau în nările noastre, erau în unele cartiere pur și simplu îngrozitoare ! Totul părea în urma căldurii groaznice a fi și mai scârbos. Nici nu-i de mirare, dacă numai în Calcutta mor zilnic din cauza holerei douăzeci până la douăzeci și cinci de oameni.

Apoi am văzut prima noastră vacă mergând în trap pe trotuar ! Ea părea că are dreptul de drum, și toți oamenii i-au lăsat libertate deplină. După aceea am văzut mai multe vaci și tauri sfinți, ceea ce pentru noi a însemnat ceva cu totul nou. Noi am fost obișnuiți să vedem vaci în pășune, în curte sau în grajd, dar că vin pe străzile principale ale unui oraș de patru milioane de locuitori și-și pot lua ceva verdeață dintr-o prăvălie de-a lungul străzii, și dacă sunt alungate, merg la altă prăvălie sau mănâncă ceva de pe trotuar, ce a căzut de la cineva, aceasta este totuși foarte deosebit de toate ce am văzut în alte țări vizitate ! Acestea au fost așadar animale „sfinte”.

Ici colo ședea pe vine un frizer pe trotuar. Clienții trebuiau să șadă înaintea lui, ca să-i radă sau să-i tundă și o ceată de oameni stătea și se uita. Lângă el se vede poate un om, care-și oferă zarzavaturile într-o corfă mică spre cumpărare. Un alt om care șade pe trotuar vinde alune prăjite, iar altui felii de fructe, a căror mâncare, după cum se spune, este o cauză a holerei. Oamenii se pare că-și pot deschide prăvăliile, oriunde voiesc. Oameni foarte ocupați, desculți ,aleargă dintr-un loc într-altul, și bărbați și femei poartă sarcini grele pe cap. Cerșetorii sunt cu droaia.

Autobuzul nostru își are greutățile sale ca să treacă peste un pod mare. Motorul se oprește. Șoferul îl pornește din nou. Se oprește. În fine se pornește din nou, și apoi autobuzul scui-pă și se scarpină în salturi peste pod până la un bloc de case, ca acolo să se oprească ca un țap. Însoțitorul de la calea aeriană merge într-o mică prăvălie ca să telefoneze. În curând suntem informați că, din cauza penelor la motor ,va veni după noi un alt autobuz cam peste douăzeci de minute. Oamenii stăteau în jur și se uitau la străinii din autobuz și se întrebau oare ce-o fi cu mașina. Noi avem sentimentul, că noi le păream lor tot așa de străini ca și ei nouă, la prima noastră vizită în India. Tot mai fierbinte și mai fierbinte devenea așteptarea în autobuz. Cam după o jumătate de oră a sosit vehiculul salvator. Bagajul a fost dus acolo, și călătorii s-au urcat în celălalt autobuz, și în curând am fost din nou pe drum spre stația noastră de destinație.

Frații, care ne-au întâlnit pe aerodrom, s-au cam îngrijorat, că oare ce ni s-a întâmplat, și ne așteptau în hotel. Explicațiile noastre i-au liniștit. Îndată am fost instalați și am fost gata pentru problemele noastre. O adunare cu frații în sala împărăției a fost fixată pentru ora cinci în acea seară, și astfel am început la ora 4:30 să ne socotim, oare cum să ajungem acolo. Toate tramvaiele și autobuzele au făcut grevă timp de mai multe luni, și nu se putea lua decât taxi. Dacă am fi închiriat unul din acele gharri-taxi la care sunt înhămați cai, de care se servesc atât de mult în India, atunci n-am fi putut ajunge niciodată la timp. Hotelul nostru era în cartierul locuitorilor din Industan, și șoferii erau, prin urmare, toți locuitori din Industan, cei mai mulți erau Sikhs. A face o afacere, bineînțeles i-ar fi interesat; dar când le spuneam adresa, arătau mare frică. Ei nu voiau să ne conducă acolo, pentru că era un cartier al musulmanilor, unde de curând s-au făcut atâtea răskoale și crime. În fine, am găsit un om, care a voit să ne ducă cea mai mare parte a drumului, atât de departe, cât s-a simțit sigur. Deci am luat, împreună cu servul grupei, taxi-ul până la un colț de stradă, care a fost cam la o distanță de șase blocuri de case de la sala împărăției. Acolo ne-am dat jos și am mers pe jos pe strada strâmtă a cartierului musulmanilor. La unul din colțurile străzilor era întâmplător un târg de carne, și aici părea că este vorba de aceea, că cine va primi carnea : oamenii sau ciorile, uli și vulturi, care pândeau în apropiere și se aruncau asupra oricărei bucăți de hrană, pe care o puteau cumva apuca. Cerul și clădirile de jur împrejur erau pline cu astfel de păsări. De fapt, oriunde am fost în India, am văzut direct în interiorul orașelor stoluri mari de ciori. Încotinu fac gălăgie. Așa-s de obraznice că zboară drept în mijlocul camerei. Este cunoscut, că vin înlăuntru și iau în cioc orice, ce stă slobod pe undeva și atrage ochiul, și zboară cu ele, chiar și ceasuri și bijuterii. La o întrunire în India ciorile totdeauna se uită înlăuntru în sală și croncănesc „cra, cra”.

În curând am ajuns în sala împărăției, și adunarea s-a ținut în prezența a 15 frați. Interzicerea de a ieși din casă publicată de poliție a oprit pe câțiva. La ora șapte a trebuit să încheiem, pentru ca frații, care locuiesc în cartiere, unde interzicerea ieșirii în oraș a intrat în vigoare la ora nouă, să poată ajunge la timp acasă. A fost un prilej foarte scurt, dar îmbucurător, de a vorbi cu acești frați din Calcutta, să aflăm ceva despre problemele lor și să auzim despre experiențele lor în serviciul de campanie. Le-am putut transmite salutările iubitoare ale fraților lor din alte părți ale lumii și să le dăm sfat în lucruri spirituale. Grupa din Calcutta are o sală foarte frumoasă și depozit. Dacă există un loc răcoros în Calcutta, atunci este sala aceasta, căci aici părea că bate încotinu un vântuleț. Ceasul de închidere la ora șapte a venit prea repede, dar am știut, cum stăteau lucrurile în oraș, și de aceea a trebuit să plecăm. N-am putut găsi taxi direct la sala împărăției, și astfel am mers pe jos la o depărtare de mai multe blocuri, până când am găsit omul, care ne-a dus în hotel. Un bărbat cu o rișcă s-a oferit să ne ducă ; dar noi n-am voit să călătorim toată noaptea și de aceea am preferat taxi. Pe drumul nostru către casă am văzut că străzile în toate cartierele erau complect pustii ; nu mulți oameni ieșeau seara în oraș, și totuși era numai ora 7:30.

Ziarele de dimineața au anunțat pentru Calcutta noi dificultăți între partidele musulmanilor și ale locuitorilor din Industan, precum și noi interziceri de ieșiri din casă pentru alte părți ale orașului. Ne-am întrebat, că oare cum va atinge aceasta aranjarea conferinței publice. O parte din ziua de marți s-a petrecut cu aceea, că am căutat un local, unde să poată fi depozitate în viitor proviziuni mai mari de literatură sau un loc care ar fi potrivit ca birou de sucursală. Pentru după-masă ne-am înțeles ca să avem convorbiri cu frații în sala împărăției, spre a rezolva întrebări personale. În acea seară a avut loc a doua adunare cu frații, și au fost mai mulți ca în seara trecută, adică 28. Unii dintre noii interesați s-au simțit mai siguri și nu s-au temut de opririle de ieșire. Ei au gândit că este mai bine să vină la adunare, decât să rămână acasă. Am avut o seară foarte

îmbucurătoare. Mulți frați au plecat după adunare numai la ora opt, pentru că au pus întrebări și au cerut noi informații despre diferite lucruri. Așa că nu și-au bătut tare capul cu interzicerea ieșirii și s-au gândit, că vor ajunge la timp acasă.

În ziua următoare a trebuit să aibă loc seara conferința publică în pavilionul I.T.F. În Esplanade de Maidan. În acest parc se află statuia mare, albă, a reginei Victoria. Prin mijlocul parcului merge un bulevard larg care este cunoscut ca Chowringhee. Atâta-i de lat că în timpul războiului flota armatei americane a preluat parcul și a întrebuițat drumul ca loc de aterizare pentru avioane cu două motoare. Dar acum toate semnele războiului au dispărut din parc. O soră a zis, că acest parc este unul din „plămâni” Calcuttei. Ea a vrut să zică prin aceasta, că aici se capătă puțin aer, spre a putea respira în Calcutta. În această metropolă aerul este înăbușitor, fierbinte și închis. În acea seară a bătut însă un vânt tăricel, nu prea rece, ci plăcut pentru cei o sută de adunați, care au auzit vorbind pe fratele Knorr. La sfârșit s-a arătat un interes bun și s-au împărțit multe broșuri și s-au notat numele acelor care au dorit să pună noi întrebări. Aceasta a fost ultima întâlnire, pe care am avut-o cu frații din Calcutta, și așa a trebuit să ne luăm adio, căci de dimineată, în ziua următoare, cei doi călători au trebuit să fie în drum spre Bombay.

În această dimineată ne-am sculat mai devreme decât maimuța, care-și are culcușul pe acoperișul clădirii din fața hotelului nostru și care a cerșit banane de la vecinii ei. Înainte de a răsări soarele am plecat într-un autobuz prin cartierul de reședință din Calcutta, care se trezea încet și am călătorit în afară spre aerodromul Dum-Dum. Linia aeriană „Air-India” avea pregătit pentru noi un avion frumos DC-3 cu două motoare, și după o decolare bună era pe drum spre Bombay. Odată urcați în avion Stewardessa (servanta) a mers de la pasager la pasager și le-a înmânat niște bilete mici. Ni s-a spus că biletul este dat ca schimb pentru dejun în Nagpur, singurul loc unde ne-am oprit pe cale. Când am aterizat în Nagpur ni s-a părut ca și cum am trece pe lângă un cuptor de topit. Betonul a răsfrânt arșița, și soarele a ars pe capetele noastre, în timp ce mergeam spre casa mică, care era în afară de stația finală și în care s-au servit mesele. Am avut o oprire de aproximativ o jumătate de oră și am fost bucuroși când avionul ne-a dus mai departe spre Bombay. Călătoria a decurs netedă, dar în curând am aflat că un ciclon vujește spre Bombay. Cum va influența aceasta restul călătorit noastre, noi n-am știut cu siguranță. În timp ce ne apropiam de Bombay am ajuns în nori grei, și fiecare a trebuit să se încingă cu cureaua și să șadă. Noi ne aflăm deasupra Ghats-ului apusean (șiruri de munți) și la o înălțime bună, dar totuși nu eram deasupra furtunii. Ultima jumătate de oră înainte de a ateriza pe aerodromul din Bombay, am trecut printr-o vreme rea vijelioasă, în care timp avionul a jucat ca o barcă pe marea furtunoasă. Pilotul nostru a realizat însă o aterizare bună, una mai bună decât în Nagpur, probabil pentru că a procedat mai cu băgare de seamă din cauza furtunii.

Și acolo pe lespezile treptelor clădirii aerodromului Santa Cruz stăteau mulți din frații noștri, care se strânseseră pentru adunarea generală în Bombay. Numai cu câteva zile mai înainte au sosit șase absolvenți ai Galaadului cu vaporul din America și erau, prin urmare, acolo. Primul lucru, pe care l-au prins urechile călătorilor, când s-au dat jos din avion, a fost un puternic : „Hipp, hipp, hurra !” după fel adevărat britanic. A fost o bucurie de a întâlni pe acești absolvenți ai Galaadului ,ai clasei a opta, precum și pe înlocuitorul servului de sucursală și pe ceilalți frați, mulți din India.

Vântul sufla cu putere și ploua tare. Aici iarăși era vreme neobișnuită, pentru că în acest anotimp nu ploua aproape niciodată în Bombay. Totuși am avut timp de trei zile ploaie continuă. Aceasta s-a dovedit ca o binecuvântare, pentru că a răcorit aerul și a făcut aceea, ce a fost în legătură cu adunarea poporului lui Dumnezeu, foarte plăcut. Călătoria în autobuzul liniei aeriene a

fost pentru noi foarte interesantă. Câțiva pasageri au primit șiroaie de ploaie, pentru că unele ferestre erau sparte. Noi am văzut însă ceva din orașul Bombay, și el ne-a făcut o impresie bună în comparație cu ceea ce am văzut în Calcutta. Bombay-ul este clădit pe o insulă, și de aceea acolo bate de obicei un curent de aer proaspăt dinspre Marea Arabică, care face viața mai plăcută. Pe lângă aceasta Bombay-ul ne-a părut a fi mai curat.

În Bethel (în biroul sucursalei) ni s-a rezervat loc, și ne-am bucurat de comunitatea cu cei doi membri ai familiei și a celor șase absolvenți ai Galaadului. A fost mult de vorbit, odată despre călătoria, pe care au făcut-o Galaadiții, și după aceea au voit și ei să audă ceva despre călătoria noastră. Era tocmai seara pentru adunarea de serviciu a grupei Bombay, când își au și cursul de învățatură teocratică. Ca vizitatori n-am luat parte la aceasta. Ne-a interesat mai mult să ascultăm și să vedem, cum se fac lucrurile pe cealaltă parte a pământului (văzut din Brooklyn). Pe lângă aceasta ne-a procurat o ocazie să ne întâlnim cu mulți frați și cu primii vizitatori ai adunării generale.

În biroul sucursalei a fost mult de lucru, și a fost o bucurie, să examinăm problemele fraților în această țară. În timp ce lucram, au sunat toată ziua strigătele cerșetorilor și claxonarea neconținută a taxi-urilor și autobuzelor. O astfel de mulțime de oameni unduia pe străzi, că șoferii claxonau încontinuu. În ceea ce privește cerșetorii, tocmai ședea unul pe trotuar vizavi de biroul sucursalei, cu picioarele încrucișate sub el. A venit la ora șapte dimineața acolo, și-a pus mâinile pe genunchi cu palmele în sus și a așezat o cutie mică înaintea sa. Era un om bătrân, dar părea că are mare putere de rezistență. El obișnuia să se plece înainte și să atingă cu fruntea mâna, care se odihnea pe genunchii săi, și după aceea să se îndrepte. El a făcut aceasta cam de douăzeci și cinci de ori pe minut, strigând de fiecare dată „Ram” (un dumnezeu al locuitorilor din Industan). Noi am gândit, că după o bucată de vreme se va obosi, dar el a făcut-o încontinuu, toată ziua, până la ora nouă seara. Acestea au fost exercițiile cele mai stăruitoare de „plecare a trunchiului” pe care le-am privit vreodată. Cu siguranță aceasta a fost posibil numai prin puterea demonilor.

Cam la treizeci de metri mai departe pe stradă în jos se afla un „sfânt” al locuitorilor din Industan, care și-a uns brațele, picioarele, mâinile și fața cu gunoi „sfânt”. Pe lângă aceasta și-a dat cu culoare roșie și galbenă, prin ceea ce a arătat și mai urât și mai greșos. Și el a cerșit, și oamenii se opreau și vorbeau cu el, și el le dădea „binecuvântarea” sa. Ce s-a spus, nu știm. Și mai erau mulți alți cerșetori în tot orașul, oameni, care fac aceasta ca profesiunea lor.

Vineri, sâmbătă și majoritatea timpului duminicii s-a consacrat lucrului din birou și afacerilor cu privire la călătorie. A trebuit să călătorim mult în oraș, și așa am putut vedea pe oameni împreună cu obiceiurile și datinile lor religioase. Remarcabil a fost numărul mare de bărbați pe străzi. Numai puține femei se vedeau făcând cumpărături sau umblând încoace și încolo, probabil o femeie la cincizeci de bărbați. Ni s-a spus, că majoritatea femeilor rămân acasă, și că numai femei cultivate sau slujitoare merg pe străzi. În Bombay am văzut mai multe femei, care își purtau fața înfășurată în voal, decât în Calcutta.

Duminică după-masă a fost întrebuințat timpul, ca să căutăm în oraș un local nou pentru sucursală. După aceea ne-am dus în cartierul Dadar, unde are loc studiul regulat al Turnului de Veghere al fraților și unde a trebuit să aibă loc cuvântarea publică. Cuvântarea s-a ținut în curtea unei școli a hindușilor. La studiul Turnului de Veghere au fost prezenți 55, dintre aceștia destul de mulți pionieri și vizitatori ai adunării generale. La conferința publică au participat 75. A fost o aranjare bună. Noi am plecat acasă cu trenul și am auzit pe drum de la un polițist, că în Bombay au izbucnit răscoale după masă târziu, așa că el a fost chemat pentru un serviciu special. Aceasta i-a produs o mică decepție suplinitorului servului de sucursală, C. S. Goodman, căci am voit să ținem

o cuvântare publică, și el a cugetat, căci cu siguranță se vor publica opriri de ieșire, care ar putea împiedica aranjarea. În ziua următoare am aflat, că a fost proclamată o oprire de ieșire pentru timpul de la ora șapte seara până la ora șapte dimineața pentru o anumită parte a orașului. Aceasta a putut să împiedice pe câțiva oameni în acest cartier de la vizitarea aranjamentului public. Localul nostru de conferință nu s-a aflat însă în teritoriul interzicerii ieșirii, și noi am sperat, că nu vor izbucni noi turburări, prin care oprirea ieșirii să fie întinsă și asupra altor teritorii.

Luni seara, la ora 7:30, s-a convocat o adunare specială, Fratele Knorr a vorbit pionierilor despre Galaad (școala Bibliei a Societății, care se află în statul New York). Către pionierii credincioși ai Indiei s-a adresat invitarea să vină la Galaad, unde ar putea primi pentru serviciul de misiune în campanie școlară specială. Zece din ei au completat formularele pentru anunțare. Ei de fapt sunt doritori să vină. Deja se aflau șase absolvenți al Galaadului în mijlocul lor, și ei au observat devotamentul lor față de Domnul. În grupa Bombay s-au iscat niște greutăți cu privire la excluderea câtorva frați din comunitatea adunării. Astfel la ora opt s-a adunat grupa Bombay, împreună cu frații excluși din comunitate și chestiunea aceasta s-a tratat. Fratele Knorr a vorbit despre „milă și iertare”. După aceea au fost explicate diferitele fapte în chestiune și s-au făcut propuneri cum să procedeze grupa mai departe. Se presupune, că în viitor între frații care servesc Domnului în Bombay și împrejurime va domni mai multă unitate decât până acuma. Frații, care fuseseră excluși, au regretat modul lor de procedare și de aceea grupa a fost rugată, ca să-i invite să se întoarcă în turmă. Aceasta s-a făcut prin aceea că cei adunați și-au retras rezoluția, prin care frații au fost excluși. După adunare frații s-au bucurat, că această întrunire specială a ieșit spre folosul tuturor celor ce au luat parte. A fost o seară bogată în binecuvântare.

ADUNAREA GENERALĂ

Marti s-a început adunarea generală teocratică în Bombay. Frații au putut primi spre întrebuințare sala de conferințe a școlii pentru economie și sociologie în universitatea din Bombay. Aceasta este situată fermecător în centrul orașului. Programul s-a început marți dimineața la ora nouă cu cuvântarea de bun sosire a președintelui, Clarence Taylor, a unui frate din biroul sucursalei. O parte marcantă a programului de dimineață au fost experiențele, pe care le-au raportat cei șase absolvenți ai Galaadului din serviciul lor ca pionieri. A fost foarte interesant. Toți cei 114, care au fost prezenți s-au bucurat foarte mult de acest aranjament al primei zile. După cuvântarea de „botez”, pe care a ținut-o unul dintre Galaadiți, adunarea s-a încheiat la ora 4:45 după masă. Cuvântarea cu ocazia botezului a fost tradusă spre folosul celor nouă frați din grupă, care vorbesc canarezește, în această limbă. Șase au fost botezați. După aceea frații au plecat ca să-și petreacă seara cu facerea de cunoscut a cuvântării publice, prin faptul că au împărțit foi volante și au purtat placate.

Pe drumul nostru către localul de adunare am întâlnit în dimineața următoare un om, care ducea apă. Ni s-a spus că aceasta este apă „sfântă” dintr-un izvor apropiat. Hindușii socotesc izvorul ca sfânt, și unii beau apa lui regulat. S-a raportat, că mai înainte cu câtăva vreme unul dintre cei ce nu pot fi atinși care a voit să aibă apă, a slobozit o găleată în fântână și și-a scos apă pentru sine. Aceasta ar fi „spurcat” izvorul, și s-a iscat un tumult; dar prin aceasta apa n-a devenit curată. Singurul lucru, pe care l-au putut face religioniștii, ca să facă apa iarăși „sfântă”, a fost lucrul următor: Ei au „trebut să ia șapte găleți pline de gunoi de la tauri sfinți și să le arunce în apă. După aceea hindușii au putut bea din nou această apă „sfântă”, și să o întrebuințeze în scopuri sfinte. Se mai spune, că această fântână este una dintre cauzele principale ale holerei în Bombay.

Apa obișnuită de băut a orașului este bună și curată și administrația orașului o îngrijește bine, dar anumiți religioniști mai bine n-ar voi să o bea: ei voiesc să aibă apa lor „sfântă”!

Ziua a doua a adunării generale s-a început la ora 8:30 dimineața, cu serviciu de campanie, împărțirea foilor volante și alaiuri de informațiune cu placate mari. După cum s-a raportat, vestitorii pentru facerea de cunoscut dau peste greutatea, că oamenii voiesc să le smulgă din mână foile volante. Sute de mâini se întind din mulțime către vestitori, dar cu siguranță mulți dintre ei nu știu să citească englezește sau vreo altă limbă. Ei doresc pur și simplu să primească ceva gratuit. Unii, care au dus placate mari, au făcut experiența, că un proprietar de prăvălie și-a exprimat dorința, să i se pună în mica lui prăvălie cel puțin șase placate. Toți din blocurile acelea de case au voit să aibă un astfel de placat și frații au trebuit să refuze pe câțiva pentru că n-aveau destule placate. După aceasta proprietarii de prăvălie s-au mâniat, pentru că n-au putut primi placate pentru prăvăliile lor. Ce deosebit de multe alte țări !

Prima adunare în universitate a avut loc la ora 10:30. În decursul acestei adunări de dimineață, fratele Knorr a făcut o schiță a lucrării în India și a ceea ce este plănuțit pentru viitor. Frații au priceput foarte bine explicațiile sale și s-au bucurat de anunțarea, că lucrarea din India se va reorganiza. Frați din Karachi, Delhi, Madras, Travancore, Ceylon și Calcutta și din multe localități mici au fost prezenți, când am vorbit cu ei. Cu această ocazie nu s-a cruțat nici pe sine, de a propovădui Evanghelia împărăției în India și să servească poporului acestei țări întunecate cu vestea vieții. Unele dintre specialitățile de după masă au fost „amintiri din Galaad”. Noii vizitatori din America au avut sentimentul, ca și cum am fi iarăși în Galaad și am asculta, cum descriu studenții meritele învățătorilor și unele evenimente voioase din școală. Pentru pionierii din India, care și-au completat formularele de anunțare, trebuie c-a fost extrem de interesant. Toți cei adunați, care au numărat acum 120 de persoane, au apreciat foarte mult aceasta. Și s-au bucurat să vadă, că organizațiunea Domnului prin școala Bibliei Galaad a Turnului de Veghere se străduiește într-adevăr, să fie de ajutor pionierilor tuturor țărilor în serviciul de misiune, și că lucrarea de întindere se extinde peste toate ținuturile pământului și nu numai o anumită parte. Rapoartele acestor șase absolvenți ai Galaadului au fost îmbucurătoare de inimă.

După-masă târziu s-a dat un raport rezumat pe scurt despre călătoria noastră de până acuma, și după aceea a fost timpul să trecem pentru conferința publică în cealaltă sală. Că oare ce va aduce cu sine acest aranjament public în Bombay, aceasta a fost întrebarea. Fratele Goodman a spus fratelui Knorr, că la conferințele publice de acolo de obicei la începutul conferinței sunt destul de mulți vizitatori, dar că vizitatorii în decursul cuvântării, când află că este vorba de Biblie, se scoală în picioare și merg afară, așa că până la sfârșitul programului rămân numai puțini ascultători. Afară de aceasta interzicerea ieșirii suna pentru ora șapte, iar conferința publică a fost fixată pentru ora 6:30 seara, ceea ce pentru anumite părți ale orașului a fost nefavorabil și a neliniștit pe frații, care au cunoscut aranjamentele publice în India.

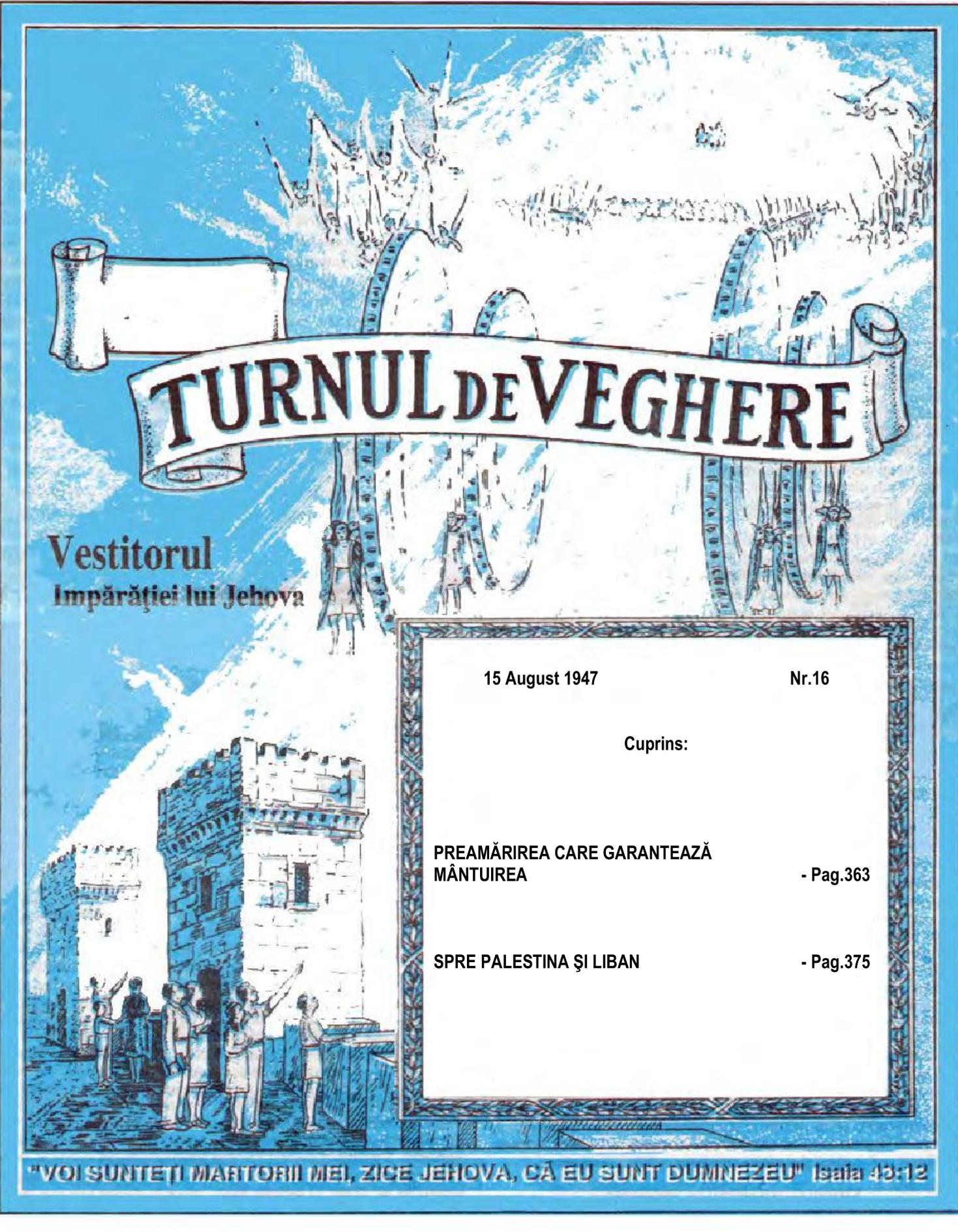
Când minutarul s-a apropiat tot mai mult de ora 6:30, sala Sunderabai, o sală a hindușilor, a fost așa zicând jumătate plină ; tot mai intrau oameni înlăuntru, când cuvântătorul a început să vorbească despre tema „Bucurie pentru tot poporul”. La numărare s-a constatat că au fost prezente 504 persoane, și spre marea surprindere a fratelui Goodman, în decursul conferinței numai foarte puțini au părăsit sala. Conferința, „Bucurie pentru tot poporul” a fost pregătită în mod special pentru poporul Răsăritului, și cuvântarea a arătat, că religioniștii creștinătății nu sunt mai buni ca religioniștii păgânismului. Introducerea în cuvântare a părut a captiva atențiunea ascultătorilor, și s-au bucurat să audă, că cuvântătorul n-a slăvit nici creștinătatea și nici n-a invitat pe ascultători ca să primească o religie, care pentru națiunile lumii n-a realizat nimic mai bun decât religia

hindușilor, mahomedanilor sau vreo altă religie de a demonilor. În felul acesta au fost pregătiți, ca să asculte explicațiile despre deosebirea dintre religiile întregii „lumi rele de astăzi” și Biblie. În decursul conferinței s-a arătat mult interes. Observații spontane s-au făcut din când în când și mai ales la sfârșit. Ascultătorii au fost invitați să-și spună numele ca să poată studia mai departe cu martorii lui Iehova și să poată pune toate întrebările, care le au pe inimă. O broșură gratuită a fost oferită și s-au împărțit multe exemplare din ea. Afară, înaintea sălii, Acțiunea Catolică a oferit multe broșuri de ale propagandei catolice, dar vizitatorii conferinței care plecau, n-au dat decât puțină atenție acestei chestiuni, fiindcă religiei catolice nu i s-a adus laudă de către vorbitor, da, în loc de aceasta s-a arătat, că ea este tot așa de nelegiuită și fățarnică ca religiile păgâne ale Indiei, și că catolicismul în trăsături mari a preluat obiceiurile păgânismului.

Frații au spus la adunarea generală, că aceasta a fost cea mai bună cuvântare publică de care au avut parte vreodată în India, și au fost fericiți peste măsură, că ascultătorii au rămas acolo până la sfârșit, ca să asculte întregă dovedirea. Ei au zis că acesta este punctul de plecare pentru întinderea lucrării în această țară, și a sosit timpul, când hindușii și musulmanii dau atențiune adevărului, cum este explicat în Biblie. Cu siguranță binecuvântarea Domnului a fost descoperită asupra acestei conferințe publice, și a fost o bucurie de a fi legați cu acești lucrători viteji și luptători destoinici pentru împărăție, care au venit acolo din toate ținuturile Indiei.

După ce ascultătorii conferinței publice au plecat și sala s-a golit, frații s-au adunat din nou ca să asculte ultimele cuvântări de îndemn ale președintelui Societății. Acestea au fost două zile de adunare fericite, și toți s-au bucurat de pe acuma despre timpul, când călătorii în toată lumea vor avea privilegiul, ca să vină iarăși la Bombay, da, ei au dorit, ca ei să viziteze atunci și Travancore, Karachi, Madras și alte locuri. De fapt ei sunt doritori, ca să aibă astfel de conferințe și în orașul lor natal și să întindă acolo activitatea serviciului. Frații au fost îndrumați la aceea, că dacă există în India „alte oi”; Păstorul cel bun, Christos Isus, le va strânge, și că servii Domnului în India trebuie să pășuneze aceste oi, să le ducă la pășunile verzi ale adevărului. Frații din India sunt gata, ca să primească pe „alte oi” din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile din India într-o organizație, care este gata să se întindă, adică o organizație, care este devotată complet Domnului și este zeloasă pentru lucrarea Sa. Nu ne-a căzut ușor să ne luăm rămas bun la sfârșitul adunării, dar am sperat că vom vedea încă pe câțiva frați la adunarea de serviciu de joi seara, în 24 Aprilie. Și noi am și avut în acea joi într-adevăr ceasuri binecuvântate. Plecarea avionului nostru al lui „Trans-World-Airline” s-a amânat cu o zi, și astfel am rămas o zi mai mult la frații noștri din Bombay, înainte de a zbura mai departe în Palestina. Dar după aceea sus ! spre țara neliniștită a Orientului Mijlociu, către Palestina !

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 August 1947

Nr.16

Cuprins:

**PREAMĂRIREA CARE GARANTEAZĂ
MÂNTUIREA**

- Pag.363

SPRE PALESTINA ȘI LIBAN

- Pag.375

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 August 1947

Nr. 16

PREAMĂRIREA CARE GARANTEAZĂ MÂNTUIREA

„Eu strig: Lăudat să fie Iehova, și sunt izbăvit de vrăjmașii mei”. – Psalm 18:3,

IEHOVA răsplătește cu mântuire pe aceia, care Îl preamăresc. A-L lăuda pe El este privilegiul îmbucurător al celor vii: „Nu morții laudă pe Iehova, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii, ci noi, noi vom binecuvânta pe Iehova, de acum și până în veac. Lăudați pe Iehova!” – Ps. 115:17,18, *Am. Stan. Ver.*

2. Întrucât Armagedonul, războiul universului se apropie tot mai mult, întrebarea mântuirii devine extrem de urgentă. Către aceia, care voiesc să trăiască în timpul acestui război final și să intre într-o lume nouă, făcută de Dumnezeu, un om înțelept a zis de demult: „Omul chibzuit vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți”. (Prov. 22:3; 27:12). Dumnezeu Iehova, însuși, care știe foarte bine dinainte ce rău groaznic va însemna Armagedonul pentru lumea aceasta, spune tuturor oamenilor chibzuiți dinainte: „Du-te poporul Meu. Intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului și pământul va da sângele pe față și nu-și va mai acoperi pe cei uciși”. – Isa. 26:20,21.

3. Aceasta nu înseamnă că trebuie căutat scut într-un adăpost subteran, sigur contra bombelor atomice. În interesul siguranței noastre „marele propovăduitor al propovăduirii de pe munte” a repetat ceva din citatul de mai sus al profetului Isaia și a zis spre călăuzirea noastră: „Ci tu, când te rogi intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe ca păgânii, Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru, care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. (Mat. 6:6-10). O astfel de rugăciune sinceră, care poate fi ascultată de Dumnezeu, înseamnă închinare adevărată lui Dumnezeu după îndrumările lui Cristos.

4. Pavel, un ucenic al lui Christos, de asemenea ia câteva cuvinte din citatul de mai sus al lui Isaia, când zice: „Căci aveți nevoie de răbdare, ca după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului”. – Evr. 10:36-39, *Am. Stan. Ver.*

5. Au trecut nouăsprezece sute de ani de când a trăit Pavel „așa că „puțina vreme”, pe care o amintește el, a devenit foarte scurtă astăzi, când stăm față în față cu războiul final al Armagedonului, în care Dumnezeul Cel Atotputernic își va manifesta mânia Sa dreaptă asupra nedreptății acestei lumi vechi rele. Astăzi, tocmai ca în timpul când a scris Pavel, numai o persoană care are o credință nezdruccinată în Dumnezeul adevărat va rămâne în viață, pentru că Dumnezeu are plăcere de ea. Cel credincios va câștiga salvarea promisă la viață în lumea nouă dreaptă. Dacă cineva tremură de frică dinaintea la aceea, ca să-și arate această credință și

credincioșie, atunci aceasta înseamnă pentru el nimicire prin mâna lui Dumnezeu, pentru că lui Dumnezeu nu-i place aceasta. Numai acei bărbați și acele femei care cred în Dumnezeu și în Cristosul Său și nu se retrag niciodată de la o cale credincioasă, vor fi păziți de executare în Armagedon. Ei vor fi „cruțați în ziua mâniei Domnului”. (Țef. 2:3). Toți cei prevăzători care astăzi văd înaintea lor răul catastrofei Armagedonului, vor face pașii adevărați, ca să fie „cruțați în războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”.

6. Locul sigur de scăpare nu este un loc deosebit pe pământ, ca de pildă într-o „fermă de refugiați” sau alt loc asemănător, ci este starea închinării Dumnezeului Cel Atotputernic în spirit și în adevăr. Conform cuvintelor lui Cristos Isus se poate aduce acum lui Dumnezeu pretutindeni pe pământ închinare primită. (Ioan 4:23, 24). Profetul Moise, căruia Dumnezeu i-a descoperit numele Său Iehova, spune despre singurul loc sigur de scăpare: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea în care mă încred! Da! El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiriile ei. El te va acoperi cu penele Lui și te va ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui!” (Ps. 91:1-4, *Am. Stan. Ver.*). Închinarea adevărată lui Dumnezeu este necesară, spre a ajunge în ocrotirea locului de scăpare. Acesta este înțelesul proverbului: „Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost”. - Prov. 18:10, *Am. Stan. Ver.*

7. Biblia este singura carte care stabilește în scris închinarea adevărată Dumnezeului viu și adevărat. Conform acestui Cuvânt sfânt închinarea lui Dumnezeu nu se face tăcut și în afara auzului lumii necredincioase, ci tocmai vocea este întrebuințată în serviciu deschis și activitate deschisă în acest scop. Biblia arată foarte deslușit că Dumnezeu nu trebuie lăudat numai în rugăciune tăcută: de pildă într-o odaie particulară sau într-o camera, ci afară în lume, unde alții pot să o audă. Luați odată Biblia și cercetați, ce are de spus despre închinare. Mirat, vei găsi, cât de mult vorbește despre aceea, că închinătorul adevărat al lui Dumnezeu preamărește pe Iehova Dumnezeu în prezența și înaintea urechilor altora, da, în fața unor mulțimi întregi. Această preamărire este în viața celui ce se închină o cerință, pentru că înseamnă o mărturisire deschisă a credinței sale și a devotamentului său față de Domnul Dumnezeu.

8. De aceea, o astfel de preamărire garantează eliberarea și salvarea pentru lumea nouă a vieții veșnice. Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu!” (Rom. 14:11). „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului? Căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. Pe Mine însumi Mă jur, cuvântul iese din gura Mea și nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va jura pe mine”. (Isa. 45:22, 23, *Am. Stan. Ver.*). Apostolul Pavel a fost, prin urmare, sprijinit de Sfânta Scriptură când a spus că mărturisirea spre lauda lui Dumnezeu, a lui Iehova, conduce la salvare veșnică: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la salvare. – Rom. 10:10.

LINGUȘEȘTI TU CREATURI?

9. Pământul răsună astăzi de preamăririle pe care creaturile o dau unor personalități proeminente care s-au remarcat pe teren politic, financiar, social, militar și religios. Indiferent de asigurările lor exterioare, că voiesc să servească poporului, aceștia sunt în realitate servii lumii stăpânite de demoni și iau parte la aceea, ca să conducă această lume spre pieirea ei în Armagedon. (Apoc. 16:14-16). Dacă primesc aprobarea și cuvântările de laudă ale poporului, ei fac un serviciu rău omenirii, prin faptul că abat închinarea omului de la Cel Prea Înalt, căruia I se cuvine toată lauda. Această preamărire în direcția greșită încurajează pe stăpânitorii și conducătorii egoiști ai acestei lumi la stăpânirea lor neroditoare peste această lume. Aceasta poate că sună dur, dar cuvântul lui Dumnezeu spune în Proverbele sale ale înțelepciunii: „Cei ce părăsesc legea, laudă pe cei răi, dar cei ce păzesc legea luptă împotriva lor, împotriva celor

nelegiuți. Oamenii dedați la rău nu înțeleg ce este drept, dar cei ce caută pe Iehova înțeleg toate lucrurile” (Prov. 28:4,5, *Am. Stan. Ver.*). Cine, prin urmare, laudă și sărbătorește personalitățile distinse ale acestei lumi ca salvatori și binefăcători ai omenirii, uită legea lui Dumnezeu privitoare la preamărire și jefuiesc pe Creator de ceea ce I se cuvine.

10. Firește, aceia care nu doresc ca măsura legii lui Dumnezeu să le fie aplicată, vor lăuda pe cei răi care dețin puterea. Aceia însă care se agață de legea divină, vor lupta cu cei răi, prin aceea că ascultă pe Dumnezeu și dau pe față procedarea necinstită, nelegiuită a acestei lumi împotriva lui Dumnezeu. Ei nu vor căuta să placă conducătorilor acestei lumi, care umblă după onoare, și nu vor linguși urechile lor, prin aceea că spun lucruri, care nu sunt în armonie cu Sfânta Scriptură. Ei nu uită cazul de curând în care bărbații, care au părăsit legea lui Dumnezeu și au preamărit pe cei răi, au condus prin aceasta poporul pe calea morții. Este vorba de episcopii religioși la conferința lor anuală în Fulda, Germania, în August 1940, când dictatorul nazist a invadat Europa. Ca raport despre aceasta a fost de citit în Times din New York din 28 August 1940, următoarele;:

27 August, Berlin, D. N. B., comunică că la conferința episcopilor catolici din Fulda domină părerea că biserica catolică din Germania este obligată să mulțumească trupelor germane din cauza înaintării lor victorioase și a apărării lor a patriei germane. Fără respingerea cu succes a invaziei dușmane prin forțele militare germane înarmate, catolicii germani nu și-ar fi putut urma activitatea lor bisericească și slujba lor de propovăduire așa de neconturbați și liniștiți. Publicarea scrisorii pastorale, cum s-a făcut aceasta în anii trecuți după sfârșitul conferinței, se amână pentru timpul după victoria definitivă a trupelor germane. Pentru acel timp sunt prevăzute solemnități deosebite de mulțumire din partea bisericii catolice și de asemenea o făgăduință solemnă de credincioșie față de conducătorul (Hitler). Patruzeci și cinci din cei patruzeci și opt de episcopi ai Germaniei au luat parte la această conferință. Din cauza unei boli au lipsit cardinalul Faulhaber, arhiepiscopul din Paderborn și administratorul apostolic al diocezei din Aachen. - Vezi și Recerd din Philadelphia, din 28 August 1940*.

11. „Întrucât Ierarhia romano-catolică din Germania n-a fost cu desăvârșire sigură de biruința naziștilor și fasciștilor, a renunțat cu prevedere de a publica scrisoarea ei pastorală în acel timp. Sfârșitul războiului la cinci ani mai târziu a făcut imposibilă publicarea scrisorii linguișitoare. Faptul însă că Ierarhia romano - catolică a compus o astfel de scrisoare, ca să o publice în cazul unei victorii separate a naziștilor și fasciștilor, dovedește că ea a părăsit legea lui Iehova și a lăudat pe cei nelegiuți, în loc să se lupte cu cei nelegiuți” (Prov. 28:4). Prin faptul că s-a lăudat cu puterea militară a națiunii și cu atacurile asupra țărilor învecinate, Ierarhia romano-catolică a trădat faptul că s-a sprijinit pe arme trupești, și a preferat pe Cezar în locul lui Iehova Dumnezeu, Regele universului. Ea și-a pus încrederea în conducătorii politici omenești și a lăudat pe stăpânitorii dictatori, spre marea ocară a lui Dumnezeu, a lui Iehova. Ea a lucrat direct contrar poruncii Sale, cum este scrisă în Psalmul 146:1-6 care sună: „Lăudați pe Iehova! Laudă, suflete, pe Iehova! Voi lăuda pe Iehova cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi. Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor. Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Iehova Dumnezeul său! El a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ea. El ține credincioșia în veci”. *Am. Stan. Ver.*

12. În contrast complet cu modul de procedare al Ierarhiei, cei zece mii de martori ai lui Iehova, care au fost interziși și băgați în lagăre de concentrare și închisori naziste, au refuzat să strige Heil lui Hitler și hoardelor sale militare de atac și în loc de aceasta au luat cuvintele Psalmistului pe buze: „Dumnezeule, Tu ești împăratul meu; poruncește izbăvirea lui Iacov. Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri, și dai de rușine pe cei ce ne urăsc. Noi în fiecare zi ne lăudăm cu Dumnezeu, și pururea slăvim Numele Tău”. (Ps. 44:4-8).

În Germania, martorii lui Iehova, care mai sunt în viață și se bucură de libertate în afara de închisori și lagăre de concentrare, dau onoare pentru păzirea și eliberarea lor lui Iehova Dumnezeu, care i-a salvat prin Cristos. Cu mâini curate ei înalță numele Său printr-o lucrare nouă de mărturie în Europa Centrală, dar Ierarhia catolică caută rușinată să-și acopere propriul ei trecut necurat.

SINGURUL VREDNIC

13. Efectele triste care s-au arătat totdeauna când au fost lăudați membri ai neamului nostru

---

* Vezi *Teochratic Aid to Kingdom Publishers*, pagina 324, aliniatul 1.

imperfect încărcat de păcate, ar fi trebuit să avertizeze pe religioniști încă înainte cu mult timp de o astfel de faptă nechibzuită. Dar ei nu s-au lăsat avertizați. Slăvirea și serbările spre amintirea preferațiilor poporului, a eroilor și a instituțiilor omenești, merg mai departe fără întrerupere în acest timp de după război, și aceasta mai cu seamă în creștinătate. Fără ca preoțimea religiei să protesteze împotriva, poporul continuă să părăsească legea lui Dumnezeu. Sunt lăudați și slăviți înțelepții, puternicii și bogații acestei lumi, care zace în cel rău, în Satan Diavolul. (1 Ioan 5:19). Pentru ce este disprețuită și călcată prin această preamărire legea lui Dumnezeu? Pentru că lumea aceasta este dușmanul lui Dumnezeu, și prietenia lumii este dușmănie împotriva lui Dumnezeu, așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. Dușmanii lui Dumnezeu nu merită laudă de la aceia care mărturisesc a fi poporul Său sau creștini. (Iac. 4:4). După legea lui Dumnezeu, poporul Său trebuie să preamărească pe Dumnezeu prin Isus Cristos, nu pentru că Dumnezeu ar fi egoist și închipuit, ci pentru că este vrednic de laudă. Cine îi dă cinste în sinceritate, acela câștigă favoarea Sa, și în favoarea Sa este viața. – Ps. 30:5.

14. Legea lui Dumnezeu, cum este exprimată prin profetul Său Ieremia și a fost amintită de apostolul Pavel, sună: „Așa vorbește Iehova: înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui, ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că Eu sunt Iehova, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ. Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Iehova”. (Ier. 9:23,24, *Am. Stan. Ver.*). „Pentru că, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul.” (1Cor. 1:31). Poporului adevărat al lui Dumnezeu această poruncă îi interzice să aducă laudă și mărire înțelepților politiciii și ai comerțului, puternicilor militarismului și papilor, preoțimii înalte, care sunt bogați în bunăstarea materială și onoruri lumești. O întrebare înțeleaptă, pe care și-o pot pune oamenii în aceste zile care sunt de-a dreptul înaintea Armagedonului, este: Oare lăudarea și slăvirea unor astfel de elemente politice, comerciale, militare și religioase au dus pe popor vreodată la viață, la pace durabilă și bunăstare? Niciodată!, ci a împins la o parte pe singurul Dătător al vieții și al păcii și a pornit pe oameni în dușmănie împotriva Lui. Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”. Mai ales aceia sunt datori să dea socoteală lui Dumnezeu, care se mărturisesc la creștinism; pentru că ei ar fi trebuit să învețe ceva și să știe mai bine. – Rom. 14:11,12.

15. În conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu al Domnului însuși, toți oamenii vii trebuie să-și plece genunchii neapărat înaintea lui Iehova Dumnezeu, trebuie să jure pe El și să-L mărturisească. Pentru ce nu crede poporul creștinătății, că aceasta va fi, și pentru ce nu începe imediat cu fapte, care cinstesc pe Dumnezeu? A face aceasta numai atunci când izbucnește Armagedonul, nu va folosi nimănui pe pământ. O mărturisire de părere de rău pe patul de moarte al lor, al Armagedonului, nu-i va salva și nici nu vor supraviețui prin aceasta necazul cel mai rău al istoriei omenirii. Prezentul este timpul milostiv al ocaziei favorabile, pentru a asculta porunca

divină: „Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Iehova! Alergați la Iehova și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui”. (Ps. 105:2-4, *Am. Stan. Ver.*). Poporul nu se poate aștepta că creștinătatea îl va călăuzi în cântare de laudă spre onoarea lui Iehova și spre slăvirea numelui Său, căci ea nu o face. Ca unul dintre multele dovezi se amintește religiosul Quebec, unde autoritățile politice, judecătorești și religioase au făcut să fie arestați martorii lui Iehova și i-au condamnat la amendă și i-au acuzat că răspândesc pamflete și i-au învinovățit de o conspirație răzvrătitoare. De fapt, pentru ce? Pentru că martorii lui Iehova țin porunca lui Dumnezeu, a Celui Prea Înalt, prin faptul că cântă și vestesc numele Lui și fac cunoscut scopul Său bun între populația catolică. Un lucru este sigur: în loc să privească la creștinătatea religioasă, spre a fi condus drept, fiecare trebuie să hotărască pentru el însuși, dacă voiește să ia parte la preamărirea lui Iehova, care garantează viața.

16. Prea mult timp a privit poporul la preoțimea creștinătății și a lăudat-o; și ce stări avem astăzi în lume? Oamenii care doresc după o viață fericită în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu, să privească la bărbații credincioși, despre care s-a păstrat un raport în Biblie, și să urmeze cuvintele și pilda lor. Doriți voi să fiți prietenii și însoțitorii poporului lui Dumnezeu? Atunci Moise, care a făcut cunoscut numele lui Iehova, vă zice: „El este slava ta. El este Dumnezeul tău”. (Deut. 10:21). Suferiți voi în mizeria din lume și doriți eliberare? Atunci lăsați pe Iehova să locuiască în vorbirile și exprimările voastre, așa cum a fost inspirat psalmistul David, care a zis lui Dumnezeu: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinții noștri; se încredeau și-i izbăveai. Strigau către Tine, și erau scăpați; se încredeau în Tine, și nu rămâneau de rușine”. (Ps. 22:3-5). Vrei să știi sigur pe cine să înalți, pe Iehova Dumnezeu sau pe oamenii acestei lumi? Atunci citește îndrumările repetate ale psalmistului și urmează-le (*Am. Stan. Ver.*): „Mare este Iehova și foarte vrednic de laudă, și mărirea Lui este nepătrunsă”. (Ps. 145:3). „Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este de temut mai presus de toți dumnezeii; căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (1Cron. 16:25, 26). „Mare este Domnul și lăudat de toți, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt”. (Ps. 48:1). „De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat”. (Ps. 113:3). Lasă să dăm singurului Vrednic ceea ce i se cuvine, indiferent de ceea ce face creștinătatea!

17. Un idol făcut de oameni nu poate exista niciodată pe lângă Iehova Dumnezeu. În soluționarea controverselor despre închinare, Dumnezeu nu va permite să se dea cinstea ce I se cuvine Lui, idolilor. El va distruge atât pe idolii care sunt adorați de către oameni, precum și pe închinătorii lor. El zice: „Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor. Iată că cele dintâi lucruri [ale profeției] s-au împlinit, și vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple. Cântați lui Iehova o cântare nouă, cântați laudele până la marginile pământului, voi care mergeți pe mare și cei ce locuiți în ea, ostroave și locuitorii lor!” (Isa. 48:8-10, *Am. Stan. Ver.*). În zilele de după potop ale timpului lui Noe, oamenii care vorbeau o singură limbă, au început să clădească un oraș mondial și un turn care să ajungă până la cer, asemănător cu zgârie-norii orașului New York sau mai înalt, și prin aceasta au voit să-și țină lumea împreună și să-și facă un nume. Dar planul lor despre o lume s-a prăbușit jalnic, când Dumnezeul Cel Prea Înalt i-a prăbușit pe toți într-un Babel al încurcării și zăpăcelii. La trei mii șase sute de ani mai târziu, găsim în timpul de acum de după război iarăși un grup de oameni care voiesc să clădească o lume „mai bună și mai frumoasă”. Ei au făcut Organizația Națiunilor Unite ca o capitală mondială, care trebuie să se ridice peste toate națiunile pământului și să unească toate popoarele la vecinătate pașnică. Toate acestea sunt însă un talmeș-balmeș de religii. Totuși, diferiți oameni își fac un mare nume în legătură cu acest O.N.U.; Iehova însă nu-și face nume cu aceasta. Până acum, această organizație, compusă din multe națiuni, nu s-a apucat și nici nu se va apuca să urmeze porunca lui Dumnezeu din Psalmul 117:1 unde este spus: „Lăudați pe Iehova toate națiunile! Preamăriți-l, toate popoarele!” *Am. Stan. Ver.*

18. Un cuvânt în Proverbe spune: „Nu te făli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi”. (Prov. 27:1). Cu toate acestea, clăditorii organizațiunii internaționale se fălesc cu o „lume mai bună de mâine”, pe care o vor crea ei înșiși. Dar întrucât ei se tem de nereușita ei, stăruiesc în susținerea că aceasta este singura salvare a civilizației și a omenirii, și cheamă pe toți să-și pună încrederea în această organizațiune și să o sprijinească. Preoții religiei îi acordă, asemănător ca preoții unui idol într-un templu, sprijinul lor moral și religios și susțin că ea este mijlocul văzut al lui Dumnezeu pentru introducerea împărăției Sale și a unei lumi noi. Ea a devenit un chip cioplit, care stă pentru putere și cucerire omenească.

19. Idolatrizarea acestei instituții internaționale este în curs. Va permite însă Dumnezeu adevărat și viu ca lauda care trebuie să ducă la salvarea oamenilor, să fie adusă mai departe acestei instituții? Tot așa de puțin cum a permis orașului și turnului Babel să primească preamărire și glorie veșnică, Dumnezeu nu se poate tăgădui ca Salvator. El nu va renunța la scopul Său de salvare, în favoarea unui idol internațional al oamenilor necredincioși. Regula fixă la care rămâne, sună: „Slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor”. El a ordonat și a anunțat soarta slujitorilor la idolii moderni internaționali, care se poate asemana cu lauda Babel-ului în cuvintele următoare: „Sunt rușinați, toți cei ce slujesc icoanelor, și care se fălesc cu idolii; toți dumnezeii se închină înaintea Lui” (Ps. 97:7). Iehova, căruia nu i se slujește prin icoane și idoli a declarat război tuturor idolilor și tuturor icoanelor cioplite de închinare. A sosit ziua hotărârii, când oamenii trebuie să aleagă dacă voiesc să se închine la idoli, care sunt făcuți de mână omenească, sau Dumnezeului adevărat și viu.

CINE TREBUIE SĂ-L LAUDE

20. Nici o creatură nu este eliberată de datoria să cinstească și să slăvească pe Marele Făptuitor al întregii creații. Toți trebuie să se strângă împreună și să-L îndreptățească, prin faptul că arată că lucrarea Lui este potrivită, căci altfel vor pieri. De aceea, cheamă Psalmistul inspirat, chiar și cerul invizibil, ca să slăvească pe Creatorul fiecărui dar bun și desăvârșit. El cântă în limba înaltă: „Lăudați-L în locurile cele înalte! Lăudați-L toți îngerii Lui! Lăudați-L toate oștirile Lui! Lăudați-L cerurile cerurilor, și voi, ape care sunteți mai pe sus de ceruri! Să laude Numele lui Iehova, căci El a poruncit și au fost făcute, le-a întărit pe veci; le-a dat legi, și nu le va călca”. Ps. 148:1-6, *Am. Stan. Ver.*). Întreagă creația vizibilă, fie că este cercetată prin telescop, prin microscop sau prin fizica elementului principal al atomilor, se descoperă tot mai mult ca lucrarea unui maestru inginer minunat. Ea n-a venit în existență numai printr-o întâmplare, dintr-un haos universal. Ea este lucrarea neasemuită a unui Făcător inteligent, care produce mirare și încântare și la care nu se găsește nici o greșeală. Dacă aceasta se potrivește la făptura văzută, ce poate fi spus despre făptura nevăzută, cu mult mai slăvită?

21. Îngerii credincioși, care locuiesc în împărăția nevăzută în înălțime, trebuie să laude și să slăvească pe Creator, ca dovadă că sprijină supremația și domnia Sa universală. „Iehova Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste toți. Bindecuvântați pe Iehova, îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui, și care ascultați de glasul cuvântului Lui. Bindecuvântați pe Iehova, toate oștirile Lui, robii Lui care faceți voia Lui! Bindecuvântați pe Iehova, toate lucrările Lui, în toate locurile stăpânirii Lui! Bindecuvântează suflute, pe Iehova”. (Ps. 103:19-22, *Am. Stan. Ver.*). Zilele de nehotărâre au trecut. A sosit timpul, când toate creaturile cerești, după cum este poruncit, trebuie să se așeze de partea domniei universale a lui Iehova. De la 1914 d.Chr. împărăția Sa este în activitate, prin Regele Său uns Isus Cristos. Chestiunea de discuție despre dreptul domniei universale se va rezolva acum pentru toate timpurile, și toate creaturile trebuie să suporte urmările alegerii lor definitive pentru sau contra Domnitorului cel mai înalt. La începutul așa zisei „ere creștine”, când nașterea lui Isus ca om în Betleem a fost anunțată de către un înger slăvit, au apărut oștiri credincioase cerești păstorilor temători de Dumnezeu și au dat slava lui Iehova, Celui Prea Înalt. „Și, deodată împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste

cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”. (Luca 2:13,14, *Am. Stan. Ver.*). Acum de când același Isus a fost născut ca Rege în slavă și putere cerească, aceste oști de îngeri credincioși dau iarăși cinste lui Iehova Dumnezeu în înălțime, așa că cerul răsună de cântările lor de laudă. – Apoc. 12:1-12.

22. Nici o creatură, fie cea mai înaltă sau mai joasă nu este exceptată de la aceea, ca să-i aducă imnuri de preamărire. Oamenii fac bine să ia cuvântul lor de ordine de la îngeri, pentru că omul stă sub îngerii cerului. Mai departe întregă creația văzută neînsuflețită este făcută spre aceea, ca să vestească slava Sa și o și vestește oamenilor cu pricepere. De aceea este numai rațional, ca toate creaturile vii și mai ales oamenii înzestrați cu rațiune, să se asocieze cu restul creației, inclusiv îngerii, în vestirea calităților și virtuților vrednice de admirație ale lui Dumnezeu. Spre a nu trece nimic cu vederea, psalmistul își întoarce atenția de la înălțimile cerești și cântă apoi: „Lăudați pe Iehova de jos de pe pământ, balauri de mare și adâncuri toate; foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năprasnice, care împliniți poruncile Lui. Munți și dealuri toate, pomi roditori și cedri toți, fiare și vite toate, târătoare și păsări înaripate, împărați ai pământului și popoare toate, voievozi și toți judecătorii pământului, tineri și tinere, bătrâni și copii! Să laude Numele lui Iehova! Căci Numele Lui este înălțat: măreția Lui este mai presus de pământ și de ceruri” – Ps. 148:7-13, *Am. Stan. Ver.*

23. Și dacă acum regii pământești, prinții și judecătorii secolului nostru al douăzecilea ar fi luat în seamă aceste cuvinte ale Psalmului și le-ar fi aplicat lor? Atunci n-ar fi publicat niciodată ordonanțe, care interzic martorilor lui Iehova propovăduirea, n-ar fi interzis importul și exportul literaturii lor, care explică Biblia. Bărbații, care stau în comitete de administrație sau sub scaunul judecătoresc, n-ar fi adus niciodată hotărâri împotriva acestor martori și n-ar fi tăgăduit, că sunt propovăduitori ai Evangheliei. Niciodată n-ar fi trebuit să fie susținute prin luptă mii de cazuri în tribunalele districtuale și curțile de apel ale Uniunii, până sus la tribunalul federal cel mai înalt, ca tribunalul instanței din urmă în Statele Unite sau în alte țări. Miilor de tineri și femei nu li s-ar fi luat libertatea și nu ar fi fost reținuți de la aceea, ca să pună mărturie între oamenii neliniștiți pentru împărăția lui Dumnezeu.

24. Dacă toți oamenii care sunt amintiți în Psalmul 148 ar fi urmat îndrumările date acolo, atunci în secolul nostru n-ar fi existat război total, în care toți membrii națiunilor, tânăr și bătrân, bărbat și femeie, au fost organizați în mod forțat și au fost întrebuințați ca să ia parte la străduințele de război ale întregii națiuni în contra unui dușman. Străduința totală a tuturor națiunilor și popoarelor s-ar fi îndreptat atunci împreună spre slăvirea lui Dumnezeu, a Domnului, a cărui împărăție a fost născută sub Isus Cristos ca împlinire a profețiilor biblice în anul 1914 d.Chr. Dacă mai departe, toți tinerii și tinerele ar fi ocupați în acest serviciu de importanță universală, dacă cei bătrâni ar da exemplu și ar merge în fruntea copiilor, atunci astăzi n-ar exista o problemă a criminalității tinerimii, care crește în continuu. Știința n-ar fi fost stăpânită de militarism, nici n-ar fi fost exploatată energia atomică pentru scopuri de distrugere, și nici nu s-ar fi aruncat groaznică bombă atomică în 6 August 1945 asupra orașului Hiroshima. Comitetul energiei atomice al Statelor Unite n-ar fi devenit necesar.

25. În lumina Psalmului 148 este, prin urmare, descoperit că toate națiunile au dat greș în datoria lor cea mai înaltă, dar mai ales națiunile creștinătății. Stăpânitorii nu pot fi „stăpânirile cele mai înalte” care sunt „rânduite de Dumnezeu”. Ei nu sunt stăpânitori „din mila lui Dumnezeu” cum pretind. Faptele arată că ei nu guvernează „spre slava lui Dumnezeu” și nici ca administratorii sau servii Săi. (Rom. 13:1-4). Popoarele creștinătății se poartă așa cum a trebuit să o descrie profetul Isaia: „Ei se apropie cu lingușire pe buzele lor, dar inima lor este foarte departe de El și poruncile Sale”. De aceea Dumnezeu va face să piară înțelepciunea lumească a înțelepților ei, împreună cu aceștia în Armaghedon. Priceperea oamenilor ei inteligenți nu va mai apărea atunci ca mântuirea lumii rele de astăzi. – Isa. 29:13,14; 1 Cor. 1:19.

SCOPUL DE LA ÎNCEPUT AL CREȘTINISMULUI

26. Așa zisa „creștinătate” fără îndoială n-a corespuns scopului de la început al creștinismului, pentru care se mărturisește, întrucât ea s-a depărtat de la calea adevărată. Punem întrebarea: Care era scopul de la început al bisericii creștine, al trupului urmașilor pe urmele lui Cristos? El consta din aceea de a pune mărturie pentru Iehova și împărăția Sa, care stă sub Isus, Mesia. Creștinii trebuie să facă aceasta, în timp ce stau statornic pentru suveranitatea universală a lui Iehova. Faimosul Pilat din Pont, guvernatorul roman din Iudeea, a stat pentru suveranitatea Diavolului peste această lume. Isus Cristos a rămas neînfricat înaintea acestui sprijinitor al părții dușmanului și a mărturisit că El s-a născut și a venit în lume, în primul rând, în scopul ca să pună mărturie pentru adevărul împărăției lui Dumnezeu; și a mărturisit că El este Cel uns de Dumnezeu pentru această slujbă de rege. (Ioan 18:37). Tot așa au prezis profețiile în sulul cărții lui Dumnezeu, că misiunea lui Isus pe pământ va fi aceea a unui propovăduitor, prin faptul că va pune mărturie pentru Iehova Dumnezeu.

27. Apostolul Pavel aplică Psalmul profetic 22 asupra lui Isus. În acesta se raportează că El a zis Dumnezeului Său: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocii adunării. Cei ce vă temeți de Iehova, lăudați-L! Voi toți sămânța lui Iacov, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți, sămânța lui Israel! În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele: și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine”. (Ps. 22:22,23,25, *Am. Stan. Ver.*). De aceea, Lui [Isus] nu-l este rușine să-i numească „frați”, când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; îți voi cânta laude în mijlocul adunării”. (Evr. 2:11,12). Pentru ce a fost de lipsă pentru Isus ca să vestească numele și virtuțile lui Dumnezeu între frații Săi iudei și în mijlocul adunării poporului de legământ al lui Dumnezeu, când a fost pe pământ? Pentru că cultul fățarnic al religiei, cum a fost învățat și practicat de preoți, cărturari, farisei și saducheii, s-a înrădăcinat în națiunea iudaică. În locul adevărului lui Dumnezeu și a poruncilor Sale, au fost învățate tradițiile oamenilor egoiști, călcători ai legii. În loc de onoare a fost adusă ocară pe numele lui Dumnezeu, și poporul iudeu a fost condus greșit de către conducători religioși orbi și a fost condus în groapa nimicirii. Astfel s-a ridicat Isus în mijlocul lor ca să vestească adevărul despre Iehova și împărăția Sa. În felul acesta a slăvit pe Dumnezeu pe pământ.

28. Cum a vestit de fapt Isus numele lui Iehova în mijlocul fraților Săi și cum a lăudat pe Dumnezeu în mijlocul adunării? Nu numai prin aceea că a propovăduit în templul din Ierusalim sau în sinagogi, când frații Săi iudei s-au întrunit în aceste locuri. El a făcut-o prin aceea că a mers în locuințele poporului de rând, din sat în sat și din oraș în oraș. Oriunde a putut aduna ascultători, în grupe mai mari sau mai mici, a vestit adevărul, fie pe coasta unui deal sau la țărmul mării. El a făcut cea mai întinsă răspândire a veștii despre împărăția lui Dumnezeu pretutindeni în țara fraților Săi și a mai trimis cel puțin optzeci și doi de ucenici ai Săi, ca să facă același lucru în orașele, comunele și locuințele poporului iudeu. În felul acesta, campania Sa spre lauda lui Iehova a ajuns la mulțimi mari de oameni. Aceasta a fost profetizat în Psalmul 109 despre El. Acolo se vorbește mai întâi despre trădătorul Său și prigonitorii Săi și după aceea urmează cuvintele credincioase ale lui Isus; „Voi lăuda foarte mult cu gura mea pe Iehova. Îl voi mări în mijlocul mulțimii”. (Ps. 109:30, *Am. Stan. Ver.*). Prin metoda Sa de propovăduire, Isus ne-a dat pilda, pe care trebuie să o urmăm acum.

29. Înaintea unei mulțimi de ascultători s-a ridicat Isus pentru adevărul lui Dumnezeu și a dat pe față învățăturile și obiceiurile greșite transmise prin tradiție ale conducătorilor iudei, ai religiei. Pentru aceasta au condamnat ei pe Isus ca defăimător răzvrătit, care stă în afara granițelor poporului lui Dumnezeu, și El a fost dus afară din poarta Ierusalimului, ca să moară ca un hulitor blestemat al lui Dumnezeu. Dar de la învierea Sa la viață, Isus a împărțit urmașilor Săi datoria și ocupația statornică, ca să slăvească pe Dumnezeu tot la fel pe pământ, chiar dacă dușmanii religioși îi judecă greșit și îi condamnă. Apostolul Pavel încurajează pe urmașii lui Isus Cristos la

acest mers, când zice: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui [a lui Iehova]”. (Evr. 13:15). Și Pavel amintește scopul lui Dumnezeu, de a strânge pe toți cei care jertfesc laudă, la unire în Cristos, și adaugă: „În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Cristos”. (Ef. 1:11,12). Dacă, deci, ne încredem în Cristos, trebuie să slăvim pe Dumnezeu.

30. Deși religioniștii iudei au posedat profețiile, au lepădat pe Regele uns al lui Dumnezeu și ei înșiși au fost excluși de la serviciul lui Dumnezeu. Ei nu și-au îndeplinit misiunea ca poporul Său. De aceea, misiunea bisericii creștine în decursul lumii rele de astăzi este accentuată în mod deosebit de către apostolul Petru. Petru zice creștinilor credincioși: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1Pet. 2:9, *Am. Stan. Ver.*). În aceste cuvinte, apostolul a combinat citate ale profeților iudei și îndeosebi ale profetului Isaia, prin care Dumnezeu și-a vestit scopul, formarea bisericii creștine, în cuvintele: „Poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca „să vestească laudele Mele” (Isa. 43:21). În textul însoțitor la această declarație a lui Isaia, Iehova zice acestui popor „numai cu câteva versete mai înainte, că este robul Său și mărturisește pentru faptul că El este unul și singurul Dumnezeu, de la care vine mântuire. (Versetele 10-12). Conform întregii legături, această declarație se aplică la poporul de legământ al lui Dumnezeu, și anume de la timpul de când a fost eliberat din prinsoarea și robia Babilonului, a organizației Diavolului. Afară de o împlinire în mic sau în chip preumbritor, profeția are o împlinire mai mare și mai completă la „sfârșitul zilelor”. Prin urmare, profeția arată în mod principal spre martorii lui Iehova în timpul de după 1914 d.Chr., anul când s-a început primul război mondial, prin care este arătat „sfârșitul vremilor națiunilor” – Luca 21:24.

PENTRU CE CRUȚAT ȘI ELIBERAT?

31. În decursul primului război mondial, creștinii care au stat într-un legământ cu Iehova Dumnezeu au simțit atacul puterilor religioase-politice ale acestei lumi și au ajuns fără dorință proprie sau alegere proprie, deci fără voie, în robie. Aceasta a mers atât de departe, că unii dintre ei au fost într-adevăr închiși, dar toți au fost mărginiți în libertatea lor de a propovădui Evanghelia împărăției. Dar când în 1919 și după aceea a venit eliberarea, aceasta a însemnat o bucurie așa de neașteptată, încât martorii lui Iehova au fost ca și cei care visează. După aceea gura lor a fost plină de veselie, și ei și-au exprimat față de El și Regele Său Isus Cristos mulțumirea între toate națiunile. În decursul captivității lor în Babilon, au rostit rugăciunea profetică: „Scoate-mi sufletul din temniță, ca să mulțumesc numelui Tău”. (Ps. 142:7, *Am. Stan. Ver.*). Numai în acest scop expres i-a eliberat Dumnezeu de la moarte, la care au condamnat dușmanii pe martorii lui Iehova și i-a scos din robie.

32. În strâmtoarea lor au strigat: „Ai milă de mine, Iehova! Vezi ticăloșia în care mă aduc vrăjmașii mei și ridică-mă din porțile morții, ca să vestesc toate laudele Tale, în porțile [locurile publice] fiicei Sionului, și să mă bucur de mântuirea Ta”. (Psalm 9:13, 14, *Am. Stan. Ver.*). Întrucât au fost ridicați din porțile unei morți în care a voit să-i împingă dușmanul, ei au trebuit să dea după aceea pentru totdeauna toată lauda lor liber și în public Salvatorului lor. Încă și mai mult le este impusă această obligație de la al doilea război mondial; căci niciodată martorii lui Iehova n-au stat mai aproape de moarte și de nimicire din partea dușmanilor lui Dumnezeu ca și atunci. Singurul lor scop de a trăi acum, singurul scop al vieții lor este: ca să-L laude!

33. Restatornicirea, reclădirea și întinderea închinării adevărate a lui Iehova, trebuie să se facă pe pământ, pentru ca lucrarea de distrugere a organizației Diavolului împotriva ei să fie zădărnicită. Este timpul ca oamenii de bine dintre toate națiunile și popoarele acestei lumi să

cunoască pe Iehova și să-L servească, înainte ca națiunile și împărățiile să fie nimicite în războiul Armagedonului. Martorii unși ai lui Iehova de astăzi sunt poporul favorizat, seminția martorilor Săi, care trebuie să fie formată și adusă în existență pentru acest timp al reintroducerii și reclădirii închinării adevărate lui Dumnezeu. Organizațiunea principală este Sionul, a cărui temelie principală și piatră din unghi este Isus Cristos, Regele, și a cărui reprezentanți și trimiși sunt urmașii Săi unși de pe pământ, întrucât timpul hotărât a sosit, iar profeția din Psalmul 102:13-22 s-a împlinit față de aceia care în decursul primului război mondial au fost despuiți și părăsiți: „Da, Iehova va zidi iarăși Sionul și Se va arăta în slava Sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiașului și nu-i nesocotește rugăciunea. Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni și poporul care se va naște, să laude pe Iehova! Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte [prin dușman]; pentru ca ei să vestească în Sion Numele lui Iehova, și laudele Lui în Ierusalim, când se vor strânge toate popoarele și toate împărățiile, ca să slujească Domnului”. *Am. Stan. Ver.*

34. Oamenii, care sunt cu bunăvoință față de Iehova și stăpânirea Sa teocratică, care stă sub Cristos, sunt strânși din toate direcțiile vântului și părțile pământului, pentru ca să servească adevăratului Dumnezeu. Ei se strâng în jurul poporului de legământ, pe care l-a creat Iehova în acest timp de reclădire, spre slava Sa. Acest rezultat este realizat, pentru că poporul „făcut din nou” de către El îndeplinește scopul divin pentru ca cei de bine să fie ținuti în viață și să fie salvați. Aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu ascultă harnic pretutindeni porunca Sa: „Căci așa vorbește DOMNUL: Strigați de bucurie asupra lui Iacov. Chiuți de veselie de pe vârful munților; vestiți laude și ziceți: DOMNUL a izbăvit pe poporul Său, pe rămășița lui Israel! Iată, ți-l aduc înapoi din țara de la miazănoapte, îl aduc de la marginile pământului”. (Ier. 31:7,8, *An Amer. Trans.*). Martorii lui Iehova pot împlini acum această poruncă, și aceasta este una dintre dovezile convingătoare că guvernul teocratic al lui Iehova, condus de Cristos, a fost întemeiat asupra pământului nostru. Așa mulțumesc ei Domnului Dumnezeu, Celui Atotputernic, că și-a luat puterea cea mare ca Stăpânitor. – Apoc. 11:15-17.

35. Întocmai ca Regele David, care a instalat pe fiul și urmașul său, ei spun: „A Ta este Iehova, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Iehova, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vine bogăția și slava. Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te laudăm, și preamărim Numele Tău cel slăvit”. – 1Cron. 29:10-13, *Am. Stan. Ver.*

36. Prin puterea luminătoare a adevărului împărăției, cum este vestit de către poporul de legământ al lui Iehova, la mulțimi mari de oameni de bine din toate națiunile li se deschid ochii, și cu ochiul credinței văd pe Regele Său, Cristos Isus, care s-a urcat pe tron și merge spre biruință în Armagedon și stăpânirea Sa de o mie de ani, care urmează după aceea. Acum ei acționează ca și mulțimea de popor înainte cu nouăsprezece sute de ani, când Isus a călărit triumfal pe Muntele Măslinilor și în Ierusalim. Despre această mulțime de popor, care a fost un chip preumbritor, zice Luca 19:37,38: „Și când S-a apropiat de Ierusalim, spre pogorâșul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: Bindecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte!” (*The Emphatic Diaglott*). Iarăși își face intrarea Regele astăzi! Soarta oamenilor atârna acum de aceea, dacă încetează să înalțe pe oamenii din lumea dușmanului și în loc de aceasta, de acum înainte, să dea laudă lui Iehova Dumnezeu și Regelui Său. Executarea acelora în Armagedon, care și-au întrebuițat greșit viața, va atârna tocmai de întrebarea importantă, pe cine au lăudat și slăvit în această viață.

SALVARE ÎN ARMAGHEDON

37. Întinderea laudei lui Iehova prin poporul Său de legământ și mulțimile de popor de bine, desigur nu va plăcea lumii acesteia cu țintele sale egoiste de după război. Împotrivirea mondială împotriva întinderii lucrării Sale de preamărire va crește. Supărate pe concurența pe care o face lucrarea de laudare a lui Dumnezeu conducătorilor lumești, cele trei clemente principale ale acestei lumi se vor uni cu siguranță împreună pretutindeni în națiunile unite, ca să aducă la tăcere pe aceia care înalță numele și împărăția lui Iehova. Cuvântul Său ne spune, înștiințându-ne că martorii lui Dumnezeu trebuie să aștepte atacul unit din partea politicii comerțului și religiei. Cu toate acestea, martorii lui Iehova pot continua cu inimă tare ca să-L laude în toate națiunile. Starea lucrurilor, cum se va forma înaintea lor, în timp ce Armagedonul se apropie, se va asemăna cu aceea în fața căreia s-au văzut închinătorii lui Iehova din Ierusalim către sfârșitul timpului de domnie a regelui Iosafat. Cele trei națiuni ale moabiților, amoniților și a celor din muntele Seir și-au unit forțele lor militare ca să întreprindă o campanie împotriva unsului lui Iehova, împotriva regelui Iosafat, și împotriva poporului Său de legământ. Prin faptul că s-au apropiat până la o depărtare de linie aeriană cam de patruzeci de kilometri, dușmanii uniți care apăreau într-o armată mare, au adus acest oraș unde poporul lui Iehova se închina în templul Său, în mare pericol, în criză, dar ei au privit spre El, ca să-i salveze. Cum a venit salvarea?

38. Întrebuințând Dumnezeu, ca profetul Său de atunci, pe un cântăreț al templului, a trimis vestea următoare; „Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim și tu, împărate Iosafat! Așa vorbește Iehova: Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Măine pogorâți-vă împotriva lor... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Iehova. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine ieșiți-le înaintea, și Iehova va fi cu voi!” (2Cron. 20:15-17, *Am. Stan. Ver.*). La porunca ca să nu se ascundă fricoși înapoia zidurilor orașului, poporul lui Iehova a pornit dis de dimineață, în ziua următoare. Cum? Sub scut militar? Nu, oricât de ciudat ar suna, cântăreții templului au mers în frunte. Citim; „Apoi [regele] în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte, și mergând înaintea oștirii, laudau pe Iehova și ziceau: Lăudați pe Iehova, căci îndurarea Lui ține în veac!”

39. Aici preamărirea lui Iehova a fost premergătoare puterii militare chiar dacă aceasta ar trezi părerea că poporul Său este expus gol și despuiat atacului și măcelului. Chiar și dacă un președinte și un legiuitor, dacă oamenii științei energiei atomice și preoții religiei nu socotesc aceasta de adevărat, totuși laudarea credincioasă, curajoasă, a lui Iehova a dus la scăpare. Biblia provoacă îndoiala politicienilor, a oamenilor finanțelor și a religioniștilor lumii de astăzi, când spune despre poporul lui Iehova din timpul vechi: „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ și nimeni nu scăpase”. – 2Cron. 20:21-24.

40. În timp ce lauda lui Iehova a fost cântată în astfel de împrejurări, onoarea Sa a fost în joc. Așa a venit El poporului Său de legământ în ajutor, l-a salvat și a purtat războiul, fără ca poporul să trebuiască să tragă o singură săgeată. El a îndreptățit numele Său propriu, vrednic de laudă. Încă mai demult a amintit psalmistul purtarea cu adevărat potrivită pentru poporul ascultător al lui Dumnezeu în zilele noastre: „Eu chem pe Domnul cel vrednic de laudă, și sunt izbăvit de vrăjmașii mei”. (2Sam. 22:4; Ps. 18:3). Experiența regelui Iosafat și a poporului său confirmă această regulă. În acest timp când Armagedonul se apropie mai mult, martorii lui Iehova pot urma plini de încredere aceeași regulă. Făcând aceasta ei nu se vor ascunde după ziduri, ci zilnic vor merge și vor chema pe Iehova, prin faptul că în public și în locuințele oamenilor cântă lauda

Sa. Această cântare continuă spre cinstea numelui Său și împărăției Sale și va duce la scăparea lor în Armagedon, unde vor fi martori despre zăpăceala și panica, precum și despre nimicirea dușmanilor lor lumești uniți. Este războiul lui Iehova, și cei ce-L laudă vor rămâne neatinși în el și vor trăi mai departe, în lumea nouă dreaptă, care urmează după aceea.

41. Porunca lui Dumnezeu de la tronul împărăției Sale este astăzi: „Lăudați pe Iehova! Lăudați pe Dumnezeu în Locașul Lui cel sfânt. Lăudați-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui! Lăudați-1 pentru isprăvile Lui cele mari, lăudați-L, după mărimea Lui nemărginită!... Tot ce are suflare, să laude pe Iehova! Lăudați pe Iehova!” (Ps. 150:1-6, *Am. Stan. Ver.*). Noi avem în spatele nostru timpul, când numai națiunea iudee sau creștinii, care se află în legământul nou cu Dumnezeu, sunt provocați să laude și să preamărească pe Cel Prea Înalt. Chemarea se face acum în lumea întreagă. Fiecare instrument legal prin care poate răsună slava lui Iehova, este folosit pentru a cânta împreună. Tot ce are suflare, trebuie să laude acum pe Dătătorul vieții, spre a putea respira aerul lumii Sale noi fără sfârșit. Aceasta înseamnă toate națiunile care au acum suflare. O excepție nu există. Toți sunt invitați, ca să cânte împreună în corul care crește mereu, al lăudării unite a lui Iehova: „Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească”. (Apoc. 19:5,6, *Am. Stan. Ver.*). Singura creație, care va trăi mai departe în toată veșnicia, va fi aceea care laudă pe Creator.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe cine răsplătește Iehova cu mântuire?
2. Ce este de făcut, conform cuvintelor lui Solomon și Isaia pentru ca să poți trăi în timpul Armagedonului?
3. Cum s-a exprimat Isus mai amănunțit despre o parte a cuvintelor lui Isaia?
4. Cum s-a exprimat Pavel mai amănunțit despre acea „puțină vreme” a stării de a fi cruțați?
5. Ce trebuie să exercite oamenii, dacă voiesc să fie cruțați în ziua mâniei lui Iehova?
6. Unde este locul de scăpare sigur, și cum se ajunge acolo?
7. Care este, conform Bibliei, lucrul distins la închinarea adevărată a lui Dumnezeu?
8. Unde duce această preamărire, și pentru ce?
9. Ce urmări rele are dacă sunt lăudate creaturi lumești?
  10. Ce fac aceia care nu părăsesc legea, și pe care exemplul acelor care în anul 1940 au părăsit legea, nu-1 uită?
  11. Ce a făcut deci Ierarhia și ce s-a trădat prin aceasta?
  12. În ce privință au lucrat martorii lui Iehova în Germania altfel?
  13. Ce arată, că religioniștii încă n-au învățat, că ce nehibzuit este de a lăuda oameni lumești; și pentru ce este o astfel de lăudare împotriva legii lui Dumnezeu?
  14. Cum sună legea lui Dumnezeu în această chestiune și pentru ce trebuie să-i dea socoteală aceia care slăvesc oameni?
  15. Pentru ce ar trebui să înceapă oamenii acum cu aceea ca să mărturisească pe Dumnezeu; și pentru ce să nu aștepte de la creștinătate conducere și călăuzire în aceasta?
  16. La cine să privim noi așadar; și ce îndrumări au dat ei?
  17. a) Pentru ce nu va avea un idol durată pe lângă Iehova? b) Ce clădesc acum oamenii asemănător turnului Babilonului, și pentru al cui nume?
  18. Cum a devenit organizațiunea internațională un idol?
  19. Ce soartă îl așteaptă pe acest idol internațional și pentru ce?
  20. Pe cine cheamă psalmistul, în primul rând, să preamărească pe Iehova și pentru ce trebuie să fie aceste creaturi slăvite spre gloria lui Dumnezeu?
  21. Pentru ce trebuie să laude și să slăvească îngerii pe Iehova, și ce ne arată cu siguranță că ei o fac ?

22. Pentru ce să preamărească și omul pe Iehova Dumnezeu; și pe cine cheamă după aicea psalmistul ca să facă aceasta?

23,24. Dacă toți funcționarii, toți oamenii, care sunt arătați în Psalmul 148, ar fi luat seama de îndrumările Sale, ce s-ar putea spune atunci despre evenimentele mondiale și stările lumii?

25. Ce trebuie spus despre națiuni în lumina Psalmului 148?

26. Care era scopul de la început al bisericii, cum l-a arătat Isus ?

27. Unde a trebuit să vestească Isus, conform profeției, numele lui Dumnezeu și să preamărească pe Dumnezeu și pentru ce acolo?

28. Cum a vestit Isus numele Lui în mijlocul fraților Săi?

29. La ce mers care este asemănător cu cursul lui Isus încurajează apostolul Pavel pe creștini?

30. a) Cum și pentru ce accentuează Petru misiunea bisericii creștine? b) La cine și când se referă Isaia 43, din care citează Petru?

31. Cum au ajuns aceștia într-o stare de captivitate, și pentru ce au fost eliberați?

32. Pentru ce au fost ridicați din porțile morții?

33. Pentru ce este prezentul timp hotărât; și cine este poporul, care este făcut pentru aceasta?

34. Cine se strânge acum de asemenea, ca să servească pe Iehova; și cum se întâmplă aceasta?

35. Ce văd ei, întocmai ca regele David, cu privire la împărăția lui Dumnezeu?

36. Ca și care mulțime de popor dinaintea cu o mie nouă sute de ani procedează aceștia; și pentru ce decide această procedare soarta lor?

37. Cum se va purta această lume față de răspândirea laudei lui Iehova; și cum s-a preumbrit aceasta în timpul lui Iosafat?

38. Ce veste a trimis Dumnezeu atunci; și cum au plecat în mod corespunzător împotriva dușmanului?

39. Cum este dovedit că aceasta laudare a dus atunci la scăpare?

40. Care reguli confirmă acea scăpare a poporului lui Dumnezeu, și cum va urma poporul Său acum această regulă, și cu ce rezultate?

41. Ce porunca iese acum de la tronul lui Dumnezeu; și la cine se aplică?

SPRE PALESTINA ȘI LIBAN

Cei doi călători în toată lumea, reprezentanții Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, președintele N. H. Knorr și M. G. Henschel au părăsit Bombay-ul după un congres binecuvântat, cu inimi vesele. Stăpânitorul aerului cu patru motoare, un avion al lui „Trans World Air Unc” în curând a lăsat departe, în urmă, linia de țarm a Indiei și s-a grăbit înainte prin nori, peste Marea Arabiei, în direcția Arabiei Saudite și Orientul Mijlociu. Ei înaintaseră bine în călătoria lor mondială și acum se bucurau de vizitarea țării unde și-a luat începutul creștinismul. Ce privilegiu de a vedea țara unde a umblat Isus cu apostolii Săi, unde a propovăduit atât de mult, unde a dat un exemplu așa de minunat urmașilor pe urmele Sale. Din acele zile ale lui Isus când a început să se vestească adevărul despre singurul Dumnezeu viu și Fiul Său pe care L-a trimis în lume, el a ajuns acum până la marginile pământului; și astăzi martorii lui Iehova lucrează harnic, ca să-l mărească și mai departe, cu toate mijloacele care stau la dispoziție.

După un zbor de mai multe ore ni s-a poruncit să ne încingem curelele de la scaun pentru că se apropie vremea rea. Am voit să zburăm peste peninsula din Oman, care desparte Marea Arabiei de Golful Persic. Surprinși, am observat numeroșii munți înalți, aproape de mare. Firește, o țară pustie. Nici un copac pe acești munți sau în văile dintre ei. Munți înalți, crestați, cad în pantă repede în șesuri compuse din dune de nisipuri. Am zburat peste un ținut neroditor foarte întins,

care din înălțime părea cu totul pustiu și părăsit - nimic altceva decât nisip roșu și alb. Numai din când în când am văzut pe lângă țărmul mării un loc verde, unde era o mică colonie. Am zburat peste insulele Bahrein, lângă care erau ancorate câteva vapoare, și în curând am aterizat în Dharan, un centru de sonde de petrol al Arabiei. Tot ce am putut vedea a fost aerodromul, câteva clădiri care erau împrăștiate pe terenul nisipos fierbinte. În mod vădit, aici numai ne-am oprit, ca să predăm corespondența și să luăm poșta și combustibil. Acolo, în clădirile aerodromului, am așteptat cam o oră căutând să ne ferim de căldura pustiului. Ce ne-am bucurat că avionul a fost în stare bună și n-a trebuit să așteptăm mult.

Din nou, în aer și mai departe spre nord – vest, spre gurile Eufratului și Tigrului! Am rămas deasupra Golfului Persic, până când am ajuns la gurile râurilor. Apoi am zburat cam pe la apusul soarelui peste Easra. Se vedea că râurile au adus apă multă, și întinderi mari de pământ au fost inundate. Din înălțime n-am putut să aflăm, cum au putut umbla oamenii, afară de corăbii. Râurile păreau că udă un mare teritoriu; poate că în felul acesta țara este făcută roditoare. Dar curând ne-a dispărut din vedere această priveliște, deoarece se înnopta, și totul, ceea ce am mai putut vedea, au fost ici și colo luminile care licăreau în adânc, sau sus pe cer luna care lumina clar și stelele. Pilotul ne-a spus că vom zbura în direcție nordică până la Bagdad, ca să ne întoarcem apoi spre vest către Lydda în Palestina. În Lydda am ajuns la ora 0:30 noaptea, după timpul de la Ierusalim, și a trebuit să așteptăm câțva timp revizuirea vamală. Ne simțeam obosiți și osteniți și speram că ne vom duce în curând la Ierusalim, care este cam la o depărtare de 50 de kilometri de la Lydda. Dar mulți dintre călători mergeau la Tel Aviv și întrucât aceasta nu este numai cam la 20 de kilometri depărtare, au fost duși mai întâi aceștia la locul lor de destinație. Tocmai în acea zi a explodat o bombă la un post mare de poliție, și mulți au fost omorâți, între alții și șeful lui CID și colaboratorul său. Tuturor comunităților evreiești li s-a impus o oprire severă de ieșire și se spunea că este periculos pentru o mașină să facă drumul singură. Stăteau la dispoziție trei automobile de transport ale lui „Trans World Air Line”, și astfel două dintre ele au plecat la Tel Aviv; al treilea cu călătorii de la Ierusalim a rămas la aerodrom și a așteptat întoarcerea lor.

După un ceas de vreme mașinile s-au întors și călătoria noastră a mers de la Lydda mai departe către Ierusalim. Trei automobile au mers deci împreună. Cam la un kilometru și jumătate de la aerodrom am fost opriți de trupe britanice printr-o baricadă de stradă. Șoferul a trebuit să-și arate permisul de ieșire și fiecare călător din avion pașaportul. Am trecut cu bine prin aceasta și am călătorit mai mulți kilometri pe o stradă principală netedă, când deodată am văzut în mijlocul drumului un șir de butoaie albe, care au închis calea. Când s-a oprit mașina am văzut figura unui soldat britanic venind de la marginea drumului. Peste umărul lui atârna o mitralieră ușoară. El a voit să știe numai cine suntem, și ce drept avem să călătorim la o oră așa de târzie. Iarăși am fost controlați toți, și apoi mașina a putut să călătorească mai departe. În lumina clară de lună am putut să vedem alte trupe și în apropiere și un tanc. Ar fi fost periculos de a călători fără hârtiile de identitate potrivite sau să nu ne oprim acolo. Automobilul s-a întors de jur împrejurul dealului și ne-a dus până la cartierul din afara Ierusalimului. Aici a staționat un tanc în mijlocul străzii, și mai mulți polițiști au stat de pază. Din nou a trebuit să ne legitimăm, și iarăși a fost totul în ordine și am ajuns în oraș. Singurul lucru pe care l-am văzut în mișcare pe străzile orașului erau automobilele blindate care circulau încoace și încolo. Nimeni n-a avut voie să-și părăsească casa de la ora 6:30 seara până la ora 5 în dimineața următoare. Ierusalimul semăna cu un oraș mort și fiecare zgomot îl făcea să pară și mai tăcut. Am trezit pe proprietarul hotelului, care ne-a dat drumul înăuntru. Când în fine ne-am culcat în acea dimineață, am văzut că ne-au trebuit 25 de ore ca să ajungem din hotelul nostru din Bombay, în hotelul din Ierusalim. Pentru un somn eram deci gata!

Am sperat că vom găsi la sosirea noastră pe aerodromul din Lydda câțiva frați, însă oprirea de ieșire le-a făcut cu totul imposibil lucrul acesta. În Ierusalim n-am putut lua contact cu ei, și așa că acum era necesar, ca ei să ne caute pe noi. Informându-se la biroul călătoriilor aeriene despre

hotelul unde am fost găzduiți, sâmbătă dimineța, în 26 Aprilie, ne-am sculat în speranța că vom vedea de dimineță pe frații noștri, dar n-au apărut. Atunci ne-am dus în biroul liniilor aeriene, dar nici acolo n-am putut afla nimic despre ei. După aceea ne-am hotărât să întrebuițăm orele de dimineță pentru înnoirea vizei noastre pentru Liban, să ne procurăm permisul de intrare din nou în Palestina și să ne anunțăm la oficiul sănătății. Dacă frații nu vor apărea, am avut de gând să vedem puțin Ierusalimul și împrejurimile sale.

În timp ce mergeam pe jos prin străzile frecventate ale părții noi a orașului din Ierusalim, am observat, ce modern era totul și cât de departe erau de stările timpurilor biblice. Clădirile, prăvăliile, teatrele și străzile sunt de construcția cea mai nouă, numai o deosebire domnește între aceasta și alte orașe pe care le-am văzut: sârma ghimpată care este trasă peste străzi și în jurul clădirilor mai mari. Ce clădiri erau acestea? Ele erau cartierului general al guvernului și diferite clădiri cu birouri britanice. În spatele acestor fortificații umblau gărzi în sus și în jos. Mai întâi a trebuit să mergem la oficiul sănătății, ca să ne anunțăm sosirea în Ierusalim. Înainte însă de a intra acolo, am fost pipăiți după arme. Noi, firește, nu posedam arme și de aceea am putut trece. Consulatul pentru Liban a fost situat într-un alt teritoriu ocrotit, și a trebuit să ne procurăm permise speciale, ca să putem merge în acea parte a orașului, spre a ne putea reînnoi viza. Când am mers ca să ne pună în ordine pașapoartele pentru întoarcerea în Palestina din Liban, am fost căutați iarăși după arme. Toți polițiștii păreau a fi foarte nervoși și a aștepta lucrurile cele mai rele. După ce am aranjat aceste lucruri, ne-am întors în hotel, dar n-am găsit pe nici un frate. Astfel ne-am comandat o călăuză care ne-a călăuzit la câteva dintre locurile istorice din împrejurime.

BETLEEM

Ceea ce ne-a interesat mai întâi a fost Betleemul, la câțiva kilometri în sudul Ierusalimului, locul unde a fost născut Isus. A fost o călătorie foarte interesantă; căci aici am avut prima noastră ocazie ca să privim ținutul, munții din Iuda, despre care a scris David. Astăzi sunt destul de stâncoși și pe coastele lor cresc mulți măslini. Turme de oi și capre merg încet pe cărările de pe câmp, și noi ne-am putut închipui cum a trebuit să fie, când păstorii au stat de pază pe câmpul apropiat de lângă coasta muntelui, și oștile îngerilor au cântat de bucurie despre nașterea lui Isus, a Salvatorului. Probabil că pământul în acele zile a fost pus pentru semănare în forme de terase, cum mai este cazul astăzi, în partea muntoasă.

Ne-a interesat să vedem locul de naștere al lui Isus și călăuza noastră ne-a dus la biserica nașterii, despre care se spune că acela este locul exact unde a născut Maria pe Isus și unde este păstrată ieslea, în care se zice că ar fi fost culcat Isus. Religia a profitat bine de locul acesta. Că tocmai acela este locul sau nu, nimeni nu poate spune. Atâtea armate de cuceritori au trecut prin Palestina și au distrus tot ce au găsit în cale, încât este greu de crezut că a rămas ceva în picioare. Biserica ortodoxă pare că a apărut prima acolo și și-a clădit capela direct peste iesle. Bisericii armeană i s-a dat voie să clădească o capelă mică lângă altarul capelei ortodoxe, și romano-catolicii au zidit capela lor imediat în apropiere; dar toate aceste trei organizațiuni au intrare la „locul de naștere a lui Isus”. Crăciunul este în acest loc sărbătoarea cea mai mare; atunci și protestanții au voie să-și țină serviciul divin în curte, afară din biserică. Aceste organizațiuni ale religiei nu sunt însă de acord asupra datei nașterii lui Isus, de aceea se sărbătorește Crăciunul în decursul unei luni în trei zile diferite.

Locul de naștere presupus se află sub altarul capelei ortodocșilor într-un fel de grotă subpământeană; și locul unde probabil că a fost născut Isus și ar fi fost pus în iesle, sunt umplute cu tot felul de nimicuri religioase. Multe candelă atârnă din tavan; fiecare aparține unei anumite comunități de cult care o și îngrijește. Preoții vin tot mereu cu cădelnițe și tămâiază aceste două locuri presupuse sfinte, își fac cruce și fac alte ceremonii de ale religiei. În acest punct, călăuza noastră a ținut o mică cuvântare și ne-a arătat privilegiul minunat de a fi acolo, și de aceea să nu ne

dăm înapoi de la aceea ca să îngenunchem ca și ceilalți oameni și să ne rugăm. Firește că noi l-am îndrumat la cuvintele lui Isus, conform cărora o rugăciune trebuie rostită în ascuns, și că noi n-avem de gând să ne rugăm în acest loc; și aceasta s-a părut că l-a mulțumit. Totul este comercializat și religionizat, și tabloul pe care-l aveam totdeauna înaintea ochilor, când citeam raportul biblic despre copilașul Isus în iesle, este cu totul deosebit de aceea, ce pretind religioniștii că este locul. El arată ca un templu religios în mic, fie unul al ortodocșilor sau al bisericii romano-catolice, al mahomedanilor, al hindușilor sau budiștilor sau orice altceva ce mai există în lumea religioasă; între religioniști domnește de mult timp neunire despre posesia și întrebuințarea acestui loc. De aceea stă de pază acolo tot timpul un polițist mahomedan, ca să țină ordine în „casa lui Dumnezeu”.

De la Betleem ne-am întors la Ierusalim și am văzut valea lui Hinom pe care Sfânta Scriptură o amintește ca locul „unde viermele nu moare”, gheena. Astăzi nu mai este întrebuințată ca loc de depozitare a gunoiului sau un loc comun de veci, dar este o vale foarte adâncă, pe lângă orașul vechi. Am trecut zidurile orașului, care au fost zidite de un sultan turc aproximativ în anul 1600 d.Chr. și am călătorit la locul, unde după cât se spune a fost grădina Ghetsimani. Și aici religioniștii au clădit o biserică mare, de data aceasta romano-catolicii, și ei caută să întipărească tuturor călătorilor, care vin la Ierusalim, că stânca din biserică este tocmai locul unde Isus în necazul sufletului Său a îngenunchiat și s-a rugat la tatăl Său în cer. Ni se arată unde au adormit apostolii când Isus s-a rugat cu puțin timp înainte de trădarea Sa. Aceasta este situația generală a lui Ghetsimani. Dar în ceea ce privește stânca, lucrul este îndoielnic. Singurul lucru ce pare adevărat și nu este desfigurat prin religie, sunt măslinii foarte bătrâni din grădină. Acești pomi au trunchiuri mari, puternice, dar nu au nici una din ramurile de la început. În toate trunchiurile au fost altoite ramuri noi, care toate par a fi proaspete, vii și roditoare. Îndată ne-am adus aminte cum a spus Pavel despre ramurile vechi, că vor fi tăiate și vor fi altoite ramuri noi; acesta este cazul la toți măslinii vechi din grădină care este numită acum Ghetsimani. Dar religioniștii se folosesc chiar și de acești măslini. Când bat vânturile și frunzele din grădină cad la pământ, ies călugării și le culeg. Aceste foi sunt lipite una câte una pe hârtie și împreună cu o rugăciune adresată lui Isus sunt oferite ca amintire, rugăciune care îi aduce celui ce se roagă de fiecare dată când o repetă, după spusele lor, 100 de zile iertare de păcate.

Cam la 200 de metri depărtare de la biserica aceasta, este o biserică veche, despre care se spune că a fost zidită de cruciați. Ortodocșii au pus stăpânire peste ea. Ea este subpământeană, clădită în forma unei cruci. Călăuza noastră ne-a spus că acesta este locul adevărat de înmormântare al fecioarei Maria. Pentru ce au ales religioniștii tocmai această groapă, este greu de înțeles, probabil că au trebuit să aibă un loc în Ierusalim sau ceva mai afară de Ierusalim, pe care-l dau drept locul adevărat de înmormântare al Mariei. Când am intrat în curtea bisericii, am văzut șezând acolo trei preoți cu bărbi, în haine lungi. Ei jucau zaruri și se ocupau cu ceva joc de bani. Călăuza noastră ne-a spus că acești păzitori ai gropii Mariei toată ziua fac lucrul acesta; dar își întrerup jocul destul de mult timp ca să întindă mâna și să vândă dacă-i posibil, candelile vizitatorilor. Interiorul bisericii este ținut foarte în întuneric, pentru ca cei ce intră să trebuiască să cumpere neapărat o lumânare sau două, dacă voiesc să vadă groapa fecioarei. Este un loc care poate fi arătat turiștilor, și care scoate de la cei lesne încrezători sume de bani destul de mari. Anexată acestui loc este o peșteră, numită peștera din Ghetsimani; biserica romano-catolică are putere peste ea și ea zice, că acesta este locul unde a mers Isus și ucenicii Săi, ca să se odihnească. De partea care este cea mai apropiată de groapa Mariei, care se află în biserica apropiată subpământeană, a fost clădit un altar deosebit.

Grădina și bisericile acestea sunt situate la poalele muntelui Măslinilor, și dacă privești pe înălțime, poți vedea dumbrăvile de măslini, unde a petrecut Isus cu apostolii Săi multe ceasuri; unii dintre acei măslini sunt foarte de demult. Călăuza noastră ne-a dus acum pe vârful muntelui Măslinilor. Am făcut un voiaj circular și am trecut astfel pe lângă universitatea și biblioteca

evreiască. De pe munte ne bucurăm de o priveliște minunată asupra vechiului și noului Ierusalim. Ceea ce îți izbește mai mult privirile în spre apus, este moscheea lui Omar, locul de închinare al arabilor mahomedani. La răsărit am văzut valea Iordanului și o parte a Mării Moarte și foarte aproape satul Betania, localitatea Mariei, Martei și a lui Lazăr. De asemenea se vede pustia din Iudeea, care este situată la apus de Marea Moartă. Pe acest munte al Măslinilor stă o clădire, așa zisa capelă a înălțării. Locul este sub puterea mahomedanilor. În această capelă se află o stâncă cu o adâncitură. Aceasta este, după cum se spune, urma pe care a lăsat-o piciorul lui Isus, când s-a înălțat Isus la cer, ultimul loc pe care l-ar fi atins pe pământ.

Orașul vechi

După aceea ne-am dus în orașul vechi, și anume prin poarta Iafa în apus. Aici intri în cu totul altă lume. Acolo nu sunt străzi largi, curate și nici clădiri moderne, ci străzile aici sunt strâmte. Cu brațele întinse aproape că poți atinge zidurile caselor de pe amândouă părțile străzii. Aici domnește un furnicar de oameni și fiecare vinde sau cumpără ceva. Oamenii duc măgarii de căpăstru sau călăresc pe ei în sus și în jos pe treptele străzilor. În prăvălii se vinde arabilor pe preț foarte ieftin carne de cămilă. Pantofarii lucrează harnic ca să facă pantofi noi. Mușterii buni ai cafenelelor sunt arabii, care șed acolo ceasuri întregi și ascultă muzică zgomotoasă, care pentru urechile noastre sună neplăcută și nearmonică. Mergând mai departe ajungem într-un cartier al orașului, unde străzile sunt acoperite, și în acoperiș nu sunt decât câteva găuri pentru aer. Aceasta face orașul mai posomorât. Noi avem sentimentul, ca și cum ne-am afla într-o casă mare, și totuși mergem pe asfaltul străzii, și împrejurul nostru este mare circulație. Unele dintre mirosurile ce se ridică sunt pur și simplu groaznice. Ne întrebăm dacă este vreo canalizare în orașul vechi. Ni se spune că înăuntrul zidurilor orașului vechi locuiesc 30.000 de oameni. Acum vedem mulți evrei ortodocși. Poartă mantale lungi și pălării cu margine lată și înaintea fiecărei urechi le atârână un mic perciune. Bărbații mai bătrâni poartă bărbi lungi; pălăriile lor sunt tivite cu blană, căci este tocmai sabat.

Călăuza ne atrage atenția asupra părții orașului arab, în care intrăm. Aici vedem că toți bărbații poartă egalls pe capetele lor. Unii sunt îmbrăcați europenește, alții însă poartă șalvari și cei mai mulți haine lungi, care au mare asemănare cu o cămașă de noapte, împestrițate albe de tot și negre. Aceasta este cu totul deosebit de moda de îmbrăcăminte europeană în partea evreiască a orașului vechi. Mergem mai departe și privim poporul interesant și curiozitățile, până ajungem la zidul plângerilor, unde merg evreii, ca să plângă și să se roage. Se spune că zidul plângerii este zidul vechiului templu. Majoritatea bărbaților bătrâni poartă mantale lungi și pălării tivite cu blană. Ei murmură sau cântă. Femeile își înfășoară capetele cu năframe și fac același lucru. Acest loc am voit să-l vedem, și acum nu ne-a rămas decât puțin timp, înainte de a intra în vigoare interdicerea ieșirii.

Lăsând în urma noastră multe lucruri demne de a fi văzute ale vechiului Ierusalim, ne-am luat la drum către groapa grădinii, care este situată înafara de vechiul oraș, dar totuși aproape de poarta Damascului de nord. Istoricii raportează, că acesta este dealul Golgotei, muntele Calvarului. Religioniștii au mutat acest loc în orașul vechi și au zidit biserica lor a mormântului sfânt de jur împrejurul locului, pe care-l numesc Golgota. Asociația britanică a gropii grădinii susține însă că a găsit grădina și groapa în care a fost îngropat Isus după ce a fost pironit pe lemn, pe Golgota. Țara sfântă posedă, prin urmare, două locuri, unde este sărbătorită una și aceeași întâmplare.

Locul pe care-l vizităm se numește „groapa grădinii” și nici o comunitate religioasă nu exercită putere peste el. Într-adevăr am ascultat cu plăcere, cum a povestit administratorul grădinii istoria și a arătat motivele, pentru care se crede, că aceasta este groapa unde a fost îngropat Isus și cum a menționat mai departe Golgota și a arătat felul și modul, cum a fost scos Isus din oraș și a fost dus la moarte. Toate acestea au fost foarte interesante, mai ales având în vedere săpăturile de curând ale guvernului britanic, care au arătat că în partea de nord a orașului de astăzi zidurile au fost clădite peste zidurile orașelor de mai demult.

Deoarece ziua se apropie de sfârșit și se apropie ceasul interzicerii ieșirii, a trebuit să ne întoarcem la hotel. Ce surpriză când am sosit acolo! Frații au aflat locul nostru de ședere și trei dintre ei erau acolo, ca să ne salute. Timpul a fost mărginit în acea seară, dar îndată s-au făcut pregătiri pentru a ține în ziua următoare ,duminică, o adunare în locuința unui frate în Beit Jala.

Duminică dimineața, frații ne-au luat într-o mașină și ne-au condus la Beit Jala, care este situată cam la trei kilometri la apus de Betleem. Aici am avut bucuria de a găsi mulți frați. Noi am gândit că sunt cam o duzină de interesați în Palestina, dar la adunare s-au întrunit 40 de oameni din diferite părți ale Palestinei. Erau frați arabi și din aceia de origine rusă, ucraineană și germană. Toți au înțeles sau engleza sau araba, și am întrebuințat un traducător arab. De la ei am aflat că există astăzi 55 de interesați, care locuiesc împrăștiți în întreaga țară și studiază publicațiile Societății. Nu toți sunt vestitori, dar cred adevărul și sunt clădiți în credință. A fost într-adevăr o zi veselă! Toată ziua am vorbit printr-un traducător arab, și la multe întrebări s-a dat răspuns. S-au dat instrucțiuni cu privire la organizațiune și un frate a fost destinat ca să se ocupe cu interesele Societății în Palestina. S-au făcut pregătiri de a comanda multă literatură și de a aranja un depozit în Beit Jala. Ne-am informat care dintre frați ar fi cei mai capabili ca să fie servi de grupă în Haifa Rallah, Beit Jala și în alte sate, unde se strâng frații. Anumiți frați au fost numiți în acest scop și există speranța că lucrarea propovăduirii veștii bune în Palestina se va întinde mai departe. Această vizită la frați ne-a făcut inimile fericite, căci a fost o bucurie de a găsi aici câțiva energici, care călătoresc la sfârșitul fiecărei săptămâni în diferitele părți ale Palestinei ca să răspândească scrieri și să trezească interes. Ziua a trecut într-o clipă, și a trebuit să fim înapoi în Ierusalim înainte de ora opririi ieșirii. (18:30).

Întoarcerea noastră la Ierusalim ne-a adus aminte din nou despre tulburările din țară. Poliția și soldații erau ocupați cu aceea să-și ocupe posturile pentru timpul opririi ieșirii. Mașini blindate se mișcau pe străzi. Se trăgea sârmă ghimpată peste căile pentru mersul cu trăsura la toate depozitele militare și clădirile guvernului. Teroriștii tot mai dădeau prilej de mare îngrijorare. Palestina nu este o țară pașnică. Am părăsit pe frații noștri în seara aceea cu comunicarea că de dimineață în ziua următoare vom pleca în Liban.

Pentru a putea vedea ceva din țara sfântă, am călătorit într-un automobil de persoane, cu 7 locuri, adică cu un autobuz regulat, la Beirut. Am părăsit Ierusalimul la ora 8 dimineața și am călătorit prin văile pitorești a părții apusene a țării și după aceea spre șesul din apropierea țărmlui. Este de remarcat, ce-au făcut evreii în cei 25 de ani trecuți cu un anumit pământ și teren, care mai înainte era o pustie. Ceea ce odată era deșert, s-a transformat în lanuri verzi de grâu, dumbrăvi de lămâi și vii. Acesta a fost un ținut frumos pentru călătorie! În unele locuri erau păstori. În ținuturile agricole se văd multe cămile, care sunt întrebuințate de micii proprietari de ferme ca animale de povară.

Când am ajuns la Hadera, am avut o pană de cauciuc. Aceasta a fost rău căci n-aveam un cauciuc de rezervă în mașină. Din fericire șoferul nostru a știut, că o altă mașină din Iafa va trece pe acolo; așa că n-a trebuit să așteptăm mult, până șoferul nostru a putut să cheme în ajutor un alt

automobil de la aceeași Societate și să împrumute un cauciuc, ceea ce ne-a ajutat, ca să ajungem la Haifa.

Liban

În Haifa am călătorit drept în mijlocul cartierului comercial și am privit pe scurt forfoteala harnică din port. Din multe vapoare s-au descărcat mărfuri și lucrătorii de port s-au grăbit în toate părțile cu poverile lor. Am schimbat automobilul în Haifa și am profitat din schimbare, pentru că ni s-a dat un model nou, cu cauciucuri bune. Numai puțin timp s-a pierdut cu aceasta, și în curând am fost pe drumul nostru spre nord, pe șoseaua care merge de-a lungul țărmului. Tot ținutul acela părea a fi lucrat și am fost bucuroși să vedem ce șosea bună duce prin acest teritoriu. În timp ce ne apropiam de frontiera dintre Palestina și Liban am văzut dealurile la picioarele muntelui Liban; toate acestea au făcut ținutul interesant pentru noi, căci am citit în Biblie despre acești munți. Formalitățile de frontieră ale celor două țări au zăbovit întrucâtva călătoria noastră, căci erau o mulțime de călători. Când am trecut de frontieră, șoferul nostru părea că vrea să câștige timpul pierdut, așa de repede ne-am dus mai departe! Am ajuns la locurile unde mai demult au fost situate cetățile celebre Tir și Sidon, dar acum acestea sunt numai niște pete mai mici. Pe drumul nostru ne-a salutat din depărtare muntele acoperit cu zăpadă, Hermonul.

Am ajuns repede la Beirut, capitala Libanului și în același timp cel mai mare oraș al său. Împrejurimea lui, dumbrăvile de măslini care se întind pe o întindere de kilometri, ne-a făcut o impresie adâncă. În grupe sunt acolo și bananieri și lămâi. Viața activă domina în această metropolă, și străzile care duc în oraș sunt pline de automobile și tramvaie. Îndată ce s-a oprit automobilul nostru la stația finală, o grupă de frați din Tripolis ne-a strâns mâinile și ne-au condus la automobilul care ne aștepta, pe care și l-au procurat pentru călătoria mai departe la Tripolis. Această parte a călătoriei în Liban a fost cu mult mai interesantă decât primul drum, pentru că frații ne-au putut explica unele lucruri. Pe toate drumurile de țară am văzut ceva, care ni s-au părut ca altare sau mici capele, pe care stăteau cruci. Când ne-am informat despre aceasta, ni s-a spus că preoții le-au pus pe acestea pe marginea șoselelor, și călătorii își vor asigura o călătorie bună, dacă se vor opri și vor jertfi un dar pentru biserici. În fiecare seară preoții merg, ca să-și strângă colectele. Am trecut pe lângă țărmuri din stânci drept în sus, unde diferiți cuceritori ai Libanului și-au săpat numele împreună cu data, când au părăsit țara.

Au fost multe întrebări despre lucrarea în Liban și despre împotrivirea mare a bisericii ortodoxe, despre care am auzit. Preoții spun cu zel poporului ce rea este Biblia în mâna martorilor lui IEHOVA, și mai ales un preot a organizat câțiva tineri ca să meargă împotriva fraților. S-au făcut mari străduințe ca să conturbe adunarea fraților cu ocazia Cinei de amintire, dar împotrivirea n-a avut succes și la urmă Domnul a binecuvântat pe frați, așa că au venit 420 la adunare.

Noi am înștiințat pe frații noștri numai cu foarte puțin timp înainte de aceea despre venirea noastră și n-am putut să rămânem decât puțin timp. Îndată ce au auzit de vizita noastră, au anunțat pe frați, că luni seara la ora șapte are loc o adunare. Am ajuns la ora 18:30 în Tripolis și am fost salutați de mulți frați din teritoriul Libanului. Unii vorbeau englezește. Ne-a bucurat să întâlnim pe absolvenții Galaadului, fratele și sora Farah care au stat deja de câteva luni în Liban, și pe mulți alți frați, care de atâta timp au făcut în mod credincios serviciul și acum văd cum crește lucrarea. Una dintre familiile de oameni de bine din Tripolis a dat locuința sa ca loc de adunare, ceea ce s-a apreciat foarte mult. Casa aceasta a fost umplută de oameni. Ce surpriză pentru noi după un anunț într-un timp atât de scurt de a găsi o adunare de 270 de frați și oameni de bine! Atât fratele Knorr,

cât și fratele Henschel au vorbit printr-un traducător, fratele Atiyeh, la cei adunați. Aceștia au primit sfaturi despre organizarea justă, care în Liban lipsește încă, și li s-a arătat că stările din Liban, din Palestina, din Statele Unite sau în alte părți ale lumii nu sunt atât de deosebite una de alta, ca să nu se poată urma aceleași instrucțiuni de organizare. Frații au apreciat sfatul și propunerile, care s-au făcut în interesul răspândirii vestei în această țară în care se vorbește limba arabă.

Dimineața următoare a fost hotărâtă pentru frații care au dorit să pună întrebări, și s-a întrebuițat timp ca să se instaleze un depozit în Liban, pentru ca toate grupele și pionierii să poată primi scrieri pe loc și să nu trebuiască să comande de fiecare dată în New York, când au lipsă ceva. Rapoartele trebuie să se trimită într-un punct unde se adună, și absolventul Galaadului, Farah, a primit supravegherea generală asupra lucrării în Liban și Siria. S-au luat măsuri ca fratele Farah să viziteze toate orașele și locurile unde locuiesc frați, și să-i organizeze în grupe și să se îngrijească ca rapoartele să se facă regulat în fiecare lună și să fie trimise biroului Brooklyn.

După ce s-a făcut lucrul acesta, unii frați au dorit să ne ia sus pe munte, ca să putem vedea câțiva cedrii ai Libanului care mai există. Ne-am folosit de ocazie, ca să vedem ceva din ținut și puținii arbori, care mai stau în picioare. S-a închiriat un automobil nou Chevrolet pentru călătorie, și îndată după plecarea noastră, în timp ce părăseam orașul, a început drumul să ducă în serpentine la deal. Tot mai sus a mers prin culturile puse în forme de terase. Cam după un ceas de călătorie priveliștea a fost de-a dreptul răpitoare. Pe o parte, la o adâncime de 300 de metri curgea în jos pârâul, pe cealaltă parte se înălțau munții. Chiar și acolo sus în munții Libanului oamenii au pus pământul în terase sub formă de trepte și l-au cultivat. În căderi de apă mărețe cade și împrășcă apa sute de picioare adânc în văi. Pe marginea acestor fel de văgăuni stau case, dar oamenii par a-și face puține griji despre aceea că într-o zi ar putea aluneca în văi.

Bisericile cultului catolic maronit stăpânesc acolo fiecare oraș. Aici, sus, țăranii își lucrează pământul, cultivându-l sub formă de terase, de multe ori numai într-o bucată de peste un metru lățime și cam șase metri lungime. Tot lucrul aratului se face cu mâna sau poate cu ajutorul unui vechi plug de lemn. Ce fac acești oameni ca să lucreze pământul și să scoată hrană, este cu adevărat un lucru greu, în comparație cu metodele moderne ale fermelor, cum sunt aplicate în majoritatea celorlalte țări.

Zăpada de pe vârful muntelui Liban se desprinde albă de pe fondul albastru închis al unui cer senin. Când am ajuns la cedrii, am aflat că religia demonilor a ajuns până acolo, și că a fost clădită o capelă lângă acești copaci, pentru că cedrii Libanului sunt amintiți în Biblie. Tot mai era și acum zăpadă pe sub unii copaci, dar în locurile libere de zăpadă, floricelele de munte au pus ceva culoare în tabloul priveliștii. Copacii sunt bătrâni, și unii par să aibă un diametru de aproape doi metri. Crengile lor întinse care atârnă de-a dreptul din trunchi îi face să apară foarte diferiți de alți copaci, pe care i-am mai văzut. Aerul rece de munte a fost într-adevăr răcoritor, și noi am fi rămas mult timp acolo, dacă nu s-ar fi prevăzut pentru seara o adunare de servicii în Tripolis. Ce priveliște am avut de acolo de sus! Am văzut până departe pe Marea Mediterană și am savurat spectacolul soarelui roșu de seară în apele sale albastre, netede ca oglinda.

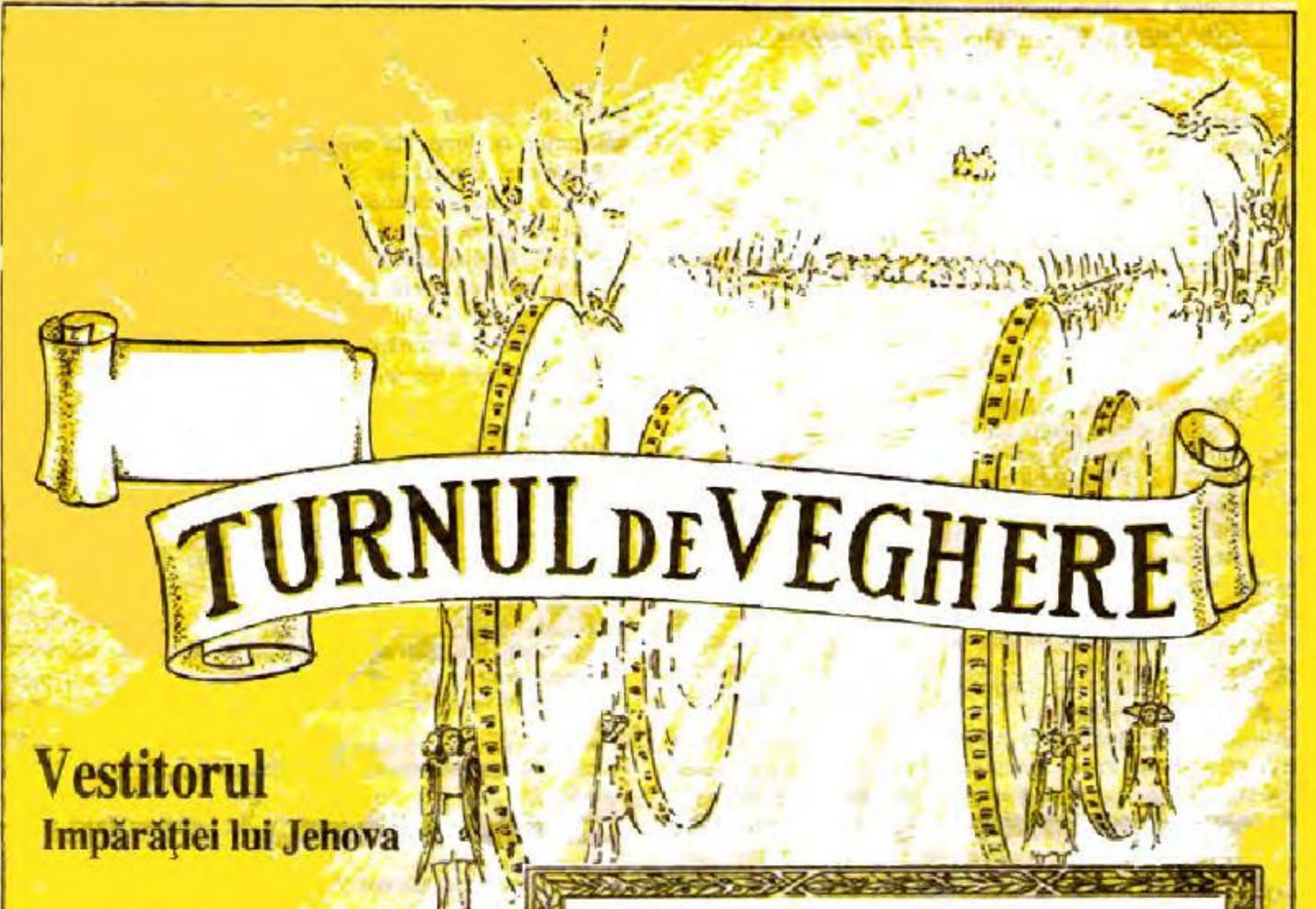
În adunarea acestei seri servul grupei a pus întreg timpul la dispoziția fratelui Knorr. Acesta a dat grupei din Tripolis sfat despre organizație și a făcut de cunoscut numirea serviciilor noi pentru îndeplinirea lucrării. El a raportat despre lucrarea serviciului organizat a serviciilor pentru frați și despre căi și mijloace de a primi literatură pentru serviciul de campanie. Frații au fost foarte încurajați prin aceste îngrijiri și așteaptă creștere mai mare în serviciul viitor.

La ora patru în dimineața următoare a trebuit să ne sculăm, să ne pregătim pentru călătoria cu automobilul la Beirut. De la Beirut a trebuit să luăm un avion la Lydda, Palestina și de aceea a trebuit să fim la ora șapte la Beirut. Câțiva frați ne-au însoțit, și a fost o călătorie plăcută în acest timp din zori de zi. Cu douăzeci de minute mai înainte de a ne urca în avion, am văzut cum s-a prăbușit un mic aeroplan de pistă. Noi am sperat că pilotul nostru își va face mai bine lucrul cu avionul nostru mic de 5 locuri. El ne-a și dus într-un arc elegant în aer, a luat direcția spre nord, s-a rotit spre Marea Mediterană și a zburat apoi spre sud, pe lângă linia țărmului Libanului și Palestinei. Călătoria aceasta a fost o plăcere, căci micul avion a zburat pe tot drumul foarte jos și am putut urmări cu ușurință calea, pe care am făcut-o cu două zile mai înainte de aceea în automobil, și acum am văzut cu mult mai mult din împrejurimi. Când am văzut Tirul și alte locuri din înălțime, ne-am adus aminte de hărțile pe care le-am văzut despre acest ținut înainte de plecarea noastră din New York. Într-o oră și douăzeci de minute am ajuns la Lydda și am ajuns apoi încă înainte de amiază cu automobilul în Ierusalim. Pe drumul spre Ierusalim am trecut pe lângă diferite autobuze, a căror călători stăteau împreună pe marginea drumului și erau cercetați de poliție după arme sau explozivi – în timpul de față o întâmplare foarte deasă în Palestina.

În acea după masă am mers încă o dată în orașul vechi al Ierusalimului, de data aceasta ca să aruncăm o privire în moscheea lui Omar și în biserica mormântului sfânt. Ne-a părut rău când am aflat că moscheea lui Omar nu este deschisă după masă, și așa n-am putut-o privi decât pe dinafară. Biserica însă am găsit-o deschisă. Un om de acolo ne-a spus că diferite biserici au dreptul la anumite părți ale acestui locaș, și iarăși am văzut preoți cu bărbi stând împrejur și așteptând un dar. Pe stânca din lăuntrul bisericii sunt făcute semne, unde după cum se spune au fost răstigniți cei doi tâlhari. Între acestea era o placă de metal cu o gaură la mijloc, și mi s-a spus că dacă vom îngenunchea și ne vom întinde mâna în deschizătură, vom putea atinge stânca exact acolo unde a stat lemnul morții lui Isus. Ne-au întrebat dacă avem mătănii sau altceva, ceea ce am voi să lăsăm să fie binecuvântat la mormântul lui Isus, cum au numit ei aceasta. Am fost bucuroși că am văzut locul; dar ne-a plăcut și aceea ca să ieșim iarăși afară, ca să respirăm aer fără tămâie! Interesant a fost de văzut că și aici tot un mahomedan a fost încredințat cu paza la poarta bisericii. Ne-am întors în hotelul nostru cu sentimentul precis că ceea ce am văzut este numai un alt loc pe care religia demonilor caută în zadar să-l prezinte ca sfânt și adevărat.

La 1 Mai am petrecut dimineața cu câțiva frați în Ierusalim. Am cerut lămurire amănunțită despre grupele din Palestina și am rezolvat câteva chestiuni juridice care au necesitat atenție. Am mers afară la Betania, ca să examinăm lucruri judiciare, și de acolo am călătorit tot mai în jos – până la Marea Moartă, cel mai adânc loc al pământului. Un picure de apă de mare pe vârful limbii ne-a fost de ajuns să ne convingem că apa este sărată. Mulți s-au bucurat să se scalde în apă, despre care se spune că ține deasupra pe aceia care nu pot înota. Când am călătorit la malul râului Iordan am ajuns mai departe prin Ierihonul de astăzi. Râul era adânc și tulbure, și am găsit clima neplăcut de caldă. Acest râu este situat în mod izbitor cu totul sub nivelul mării. Am văzut și muntele, despre care se presupune că Isus, după botezul Său în Iordan s-a dus acolo sus, așa zisul munte al ispitei. Religioniștii au preluat acest munte și l-au hotărât ca locul pentru mănăstirea lor. Ei au săpat pivnițe în coasta muntelui și călugării își petrec acolo toată viața în singurătate. Ce bine fac acolo sus, este greu de spus. Isus s-a dus pe munte să se roage timp de patruzeci de zile și să primească îndrumări, dar apoi s-a coborât de pe munte, ca să propovăduiască în toată Galileea și Iudeea, între semințiile pierdute ale lui Israel. Acei călugări însă merg în sus și-și petrec toată viața acolo, fără ca să propovăduiască. Este clar că aceștia nu calcă pe urmele lui Isus.

Când ne-am întors în acea după masă la hotel, am găsit numeroși frați, și ne-am adunat în camera noastră de hotel, unde s-a răspuns la întrebări despre lucrarea din Palestina. Vizita noastră în țara sfântă ne-a făcut bucurie, pentru că am văzut că Comandantul, Christos Isus, a adunat pe un număr din „alte oi” ale Sale, că le hrănește, și că ele pășesc pe urmele Sale, prin faptul că propovăduiesc vestea împărăției în toate părțile acestei țări. Noi credem sigur că lucrarea din Palestina va progresa, sub binecuvântarea bogată a Domnului.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Septembrie 1947

Nr.17

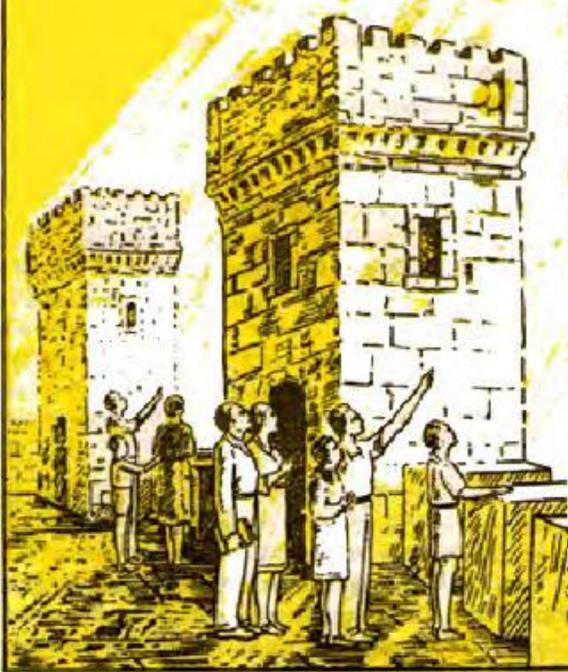
Cuprins:

**FAVORIZAREA ENERGIĂ A ÎNCHINĂRII
CURATE**

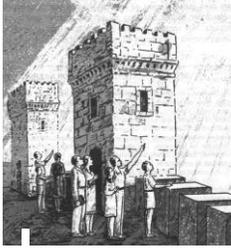
- Pag.387

**SERVICIU ÎN ȚĂRILE DE PE LÂNGĂ
MAREA MEDITERANĂ**

- Pag.401

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Septembrie 1947

Nr. 17

FAVORIZAREA ENERGICĂ A ÎNCHINĂRII CURATE

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri.” – Psalm 60:12

1. REGELE LUI IEHOVA, Mesia se află în înaintare care nu poate fi oprită. El este Stăpânitorul legal pe care Dumnezeu L-a ridicat pentru o lume nouă a dreptății și care acum vine în proprietatea Sa. El preia puterea deplină peste pământ fără nici un motiv egoist; pentru că El o face în cele din urmă spre slava lui Dumnezeu și spre binele statornic al oamenilor de bine; și aceasta, desigur, va fi spre binecuvântarea tuturor semințiilor și popoarelor pământului.

2. Astăzi sunt în curs mari mișcări printre oameni ca să răspândească controlul unor anumite modele de stăpânire politică și să extindă mai departe influența de putere al unor anumite ideologii economice și sociale. Democrațiile apusene se tem de pătrunderea și creșterea copleșitoare a comunismului, și puterile comuniste se uită bănuitoare la activitatea vie a democrațiilor capitaliste. Fiecare din cele două mari blocuri se păzește de încercuire de către celălalt. Cele mai multe religii ale creștinătății și-au ales să se agațe de democrațiile apusene; însă Regele lui Iehova, Mesia, nu este părtașul nici al unuia și nici al altuia din cele două mari blocuri concurente. El nu conduce nici pe unii și nici pe alții pentru a avea vreun beneficiu. El nu este devotat nici unei mișcări politice inspirată omenește, ca să stăpânească această lume veche sau să o facă veșnică, deoarece ea este osândită la moarte și este aproape de sfârșitul ei catastrofal. El se consacră exclusiv creării unei lumi noi a dreptății, cum este făgăduit în scrierile Cuvântului lui Dumnezeu, al lui Iehova. Prin favorizarea închinării adevărate lui Dumnezeu, de care se ocupă acum energic în întreg universul, se urmărește strângerea tuturor celor ce voiesc să fie de partea lui Iehova, a Celui Prea Înalt al întregii creațiuni, unde I se pot închina credincios ca Dumnezeului viu și adevărat. Numai devotamentul unit al tuturor creaturilor, care trăiesc pentru Dumnezeul Cel Prea Înalt, și închinarea lor comună lui Dumnezeu va avea ca urmare pentru totdeauna pace universală, fericire și statornicie.

3. O mie nouă sute de ani de așteptare par destul de lungi pentru un Rege împuternicit ca stăpânitor de către Dumnezeu, înainte de a apuca cu energie frânel guvernului Său; și Regele uns al lui Iehova a așteptat în smerenie tot timpul acesta. Această așteptare lungă a fost prezisă în profețiile Scripturilor ebraice; și descoperă, cât de îndelung răbdător și indulgent este Iehova Dumnezeu față de aceia care au mers pe căile lor politice, sociale și religioase. Mai demult Regele David pe tronul său în Ierusalim a recunoscut că Regele viitor mesianic este mai distins decât el și, prin urmare, va fi Domnul său. David a zis: „Iehova a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”(Psalm 110:1, *Am. Stan. Ver.*) Pentru că Regele mesianic a rămas nezdruncinat credincios până la moarte ca om perfect pe pământul lui Iehova Dumnezeu și pentru că și-a depus viața perfectă omenească pentru ca să poată da viață veșnică tuturor aceluia care vor fi supușii Săi credincioși, a fost înălțat la dreapta lui Iehova în

ceruri. Jertfa Sa are într-adevăr puterea să șteargă vina păcatului tuturor acelor, care Îl primesc ca Rege și îndeplinesc cerințele Sale.

4. Regele David din Ierusalim n-a trebuit să facă serviciu de preot , dar în timp ce s-a ocupat cu afacerile guvernului, a mers în fruntea închinării lui Iehova Dumnezeu. Acela pe care David L-a numit profetic Domnul său a trebuit să fie urmașul său, un „fiu al lui David”, dar în același timp a trebuit să fie un Rege mai înalt decât strămoșul său David. Mai departe, Domnul și Regele viitor al lui David a trebuit să fie un mare preot pe tronul Său și să domnească veșnic. Niciodată nu va fi lipsă de un urmaș pentru El din cauza morții Sale. David a profetizat aceasta în psalmul 110 amintit mai sus, prin cuvintele: „Iehova a jurat, și nu-I va părea rău: 'Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec'”. (Psalm 110:4, *Am. Stan. Ver.*). Jurământul lui Iehova este irevocabil. Prin aceasta Christos Isus a fost făcut Mare Preot după rangul lui Melhisedec, a fostului preot și rege. Prin jertfa Sa omenească pe pământ, Isus a adus una și singura jertfă care are valoare pentru oameni și prin aceasta Isus s-a dovedit ca un adevărat Preot Mare. Iehova Dumnezeu a înviat pe acest Mare Preot din morți și I-a dat intrare împreună cu jertfa Lui la cer, ca să o poată prezenta lui Iehova Dumnezeu spre binecuvântarea omenirii. (Evr. 10:12,13; 6:20; 7:1-28). Christos Isus este Marele Preot și de asemenea Rege. De aceea când pășește ca Rege la fapt, este adânc interesat la închinarea lui Iehova ca a adevăratului Dumnezeu, și favorizează cunoștința și închinarea lui Iehova pe întreg pământul.

5. În decursul celor nouăsprezece sute de ani, când Christos Isus, marele preot, a trebuit să aștepte la dreapta lui Iehova în ceruri, El a făcut serviciu credincios spre folosul tuturor urmașilor Săi consacrați și supușilor Săi de pe pământ, ca să-i pregătească și să-i facă capabili să domnească la timpul hotărât cu El în ceruri. Acum a sosit împărăția lui Iehova Dumnezeu pentru acest pământ; și marele Dumnezeu a împuternicit pe Regele Său Christos Isus ca să slujească ca Rege pentru El. Timpul pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu, a sosit în 1914, adică înainte cu treizeci și trei de ani. Timpul și spațiul nu ne permit aici ca să examinăm mai de aproape acest fapt ce se poate dovedi, dar în acel an plin de evenimente s-au sfârșit cele „șapte timpuri” ale păgânilor. Ele s-au început cu 2520 de ani mai înainte, adică cu răsturnarea ultimului dintre regii pământești din seminția lui David, care au domnit pe tron în Ierusalim, când și-a pierdut coroana și tot ce a simbolizat ea, și când orașul său regal, Ierusalimul, a fost călcat în praful de sub picioarele păgânilor, care au fost porniți la atac mondial. Aceasta s-a întâmplat în anul 607 î.Chr. Închinarea lui Iehova a suferit în acel timp de asemenea pagubă, deoarece templul inspirator de venerație al închinării lui Dumnezeu din Ierusalim a fost distrus și diferitele sale unelte ale serviciului au fost luate de către jefuitor.

Împotrivirea a fost precisă

6. În decursul întregului timp cât a existat vechiul regat al „casei lui Iuda”, de la urcarea pe tron a Regelui David în anul 1077 î.Chr., până la ultimul său urmaș bărbătesc și deci până la prăbușirea Ierusalimului în anul 607 î.Chr., acea împărăție a trebuit să lupte pentru dreptul său dat de Dumnezeu, de a domni în mijlocul unor națiuni puternice inamice. Acum s-a început peste noi ziua, când împărăția lui Iehova a fost întemeiată în mâinile Christosului Său ca să-și întindă puterea din cer până în toate părțile pământului nostru.

7. Învățăturile biblice nu îndreptățesc părerea că la sfârșitul timpurilor națiunilor, în anul 1914 d.Chr. când Iehova Dumnezeu și Christosul Său și-au început puterea împărăției, națiunile păgâne, inclusiv creștinătatea, vor saluta împărăția ca mântuirea popoarelor și se vor preda lui

Iehova și lui Christos, ca „Stăpânilor celor mai Înalte”. (Rom. 13:1). Părerea că în acel timp stăpânirea și sistemele de putere ale națiunilor vor dispărea imediat și această lume va intra imediat într-o perioadă de pace neîntreruptă, se contrazice cu profeția biblică. Christos Isus a știut mai bine și nu a așteptat ca aceasta să se întâmple din 1914 d.Chr., deoarece Psalmul profetic L-a instruit după cum urmează pe Regele și preotul după rânduiala lui Melhisedec: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Ps. 110:1,2, *Am. Stan. Ver.*) Aceste cuvinte îi anunță, că – indiferent de faptul, că cele „șapte vremuri” de domnie neconturbată a națiunilor au trecut – El trebuie să dea o luptă la preluarea puterii împărăției. Nu vor voi să-L aibă ca Rege.

8. Biblia raportează credincios, ce s-a întâmplat înainte cu nouăsprezece sute de ani și mai înainte, adică ce fel de evenimente istorice , pentru că acele întâmplări au preumbrat cursul istoriei pământului a secolului nostru al douăzecilea. Nici națiunea iudaică ca întregime, nici națiunile păgâne și nici imperiul roman n-au dorit în primul secol pe Isus ca Regele unei lumi noi. Națiunile păgâne, firește că nu L-au dorit, pentru că n-au voit să-I cedeze puterea lor politică. Pe de altă parte nu L-a voit națiunea iudaică, pentru că atunci ar fi trebuit să-și părăsească religia dezvoltată în mod deosebit, iudaismul și ar fi trebuit să treacă sub stăpânirea Regelui mesianic a închinării adevărate lui Iehova Dumnezeu. În loc să facă acesta ea a voit mai bine să rămână sub stăpânirea politică a păgânilor. Împotrivirea în contra lui Isus Christos, în contra Regelui uns al lui Dumnezeu pentru lumea nouă, a fost aceea ce a unit pe Iudei și pe păgâni într-un legământ activ, într-un complot în contra lui Christos. Prin urmare, biserica de la început a apostolilor lui Christos și alți ucenici timpurii, au trebuit să-și îndeplinească activitatea de propovăduire, chiar de la început, în mijlocul dușmanilor uniți ai lui Christos. Când apostolii au fost odată bătuți și au fost sloboziți din închisoare cu amenințări, ei s-au unit cu frații lor în rugăciune și au amintit acea conspirație profetizată a iudeilor și păgânilor împotriva Regelui lui Iehova, în contra lui Christos Isus. Citim:

9. „După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin duhul sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: *’ Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărății pământului s-au răsculat, și domnitorii s-au unit împotriva Domnului [Iehova] și împotriva Unsului Său.’* În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus , pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor.” – Fapte 4:23-29, *Am. Stan. Ver.*

10. Profeția rostită de David a fost cuprinsă în Psalmul al doilea. Primii ucenici au arătat, că ea a avut atunci o împlinire. În acel timp a putut fi vorba numai de o împlinire mică sau prealabilă, pentru că, cu nouăsprezece sute de ani mai înainte Isus a fost numai uns ca să fie Rege în viitor; și Iudeii și păgânii și-au unit puterile de rezistență, ca să împiedece ca să devină Rege. Dumnezeu nu a pus atunci pe Christos Isus ca Rege domnitor în „Sion, pe muntele Său Sfânt”. Prin urmare, noi trăim acum, de la 1914 d.Chr., în împlinirea mare, în împlinirea finală a profeției din Psalmul 2, pentru că Iehova Dumnezeu L-a pus în anul 1914 pe tron, ca să domnească pentru El, și Dumnezeu poate spune provocator la întregă lumea de astăzi: „Totuși , Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” Prin urmare, următoarele versete ale introducerii la Psalmul al doilea își găsesc împlinirea finală din acel timp: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărății pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc

împreună împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor.” Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” – Ps. 2:1-6, *Am. Stan. Ver.*

11. Nu este după dorința, rugăciunea și plăcerea națiunilor, că Regele lui Iehova, Isus cel uns, șade pe tronul organizației Sale principale Sion, ca să introducă o lume nouă dreaptă. Nimeni nu poate convinge pe aceste națiuni, inclusiv creștinătatea, că timpurile națiunilor au trecut în anul 1914 d.Chr., și că trebuie să cedeze puterea lor lui Cristos Isus, Regele legitim al pământului. Nici activitatea de propovăduire mondială de treizeci și trei de ani, stăruitoare, a martorilor lui Iehova n-a îndemnat pe națiuni la o astfel de faptă. Dimpotrivă, totul ce au făcut națiunile de la 1914 încoace, a fost îndreptat împotriva lui Iehova Dumnezeu și Cristos Isus, precum și împotriva oricăror mărginiri, care ar fi putut fi impuse de către aceste „Înalte Stăpâniri” cerești, suveranității și stăpânirii națiunilor pe pământ. Luptele, pe care le-au purtat între ele în decursul a două războaie mondiale, nu au servit la favorizarea domniei Regelui uns al lui Iehova pe muntele Său sfânt Sion, ci au servit stăpânirii mondiale a lor.

12. Că națiunile, pentru păstrare proprie, se întind după „ultimul pai”, prin faptul că întemeiază Organizațiunea Națiunilor Unite, nu este o invitație pentru Christos Isus ca să guverneze națiunile direct, chiar și dacă îi adaugă conferința mondială a creștinilor și evreilor UNESCO (UNESCO = Organizațiunea educativă, științifică și culturală a Națiunilor Unite). Și dacă preoțimea religiei creștinătății se roagă pentru reușita tuturor întrunirilor lor naționale și internaționale, prin aceasta ea nu poate amăgi pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său, ci acordă sprijinul lor moral și religios pur și simplu stăpânitorilor acestei lumi, care se sfătuiesc împreună împotriva stăpânirii lui Iehova peste pământul nostru, care este exercitată prin Cristos. Prin toate acestea a fost de lipsă ca Iehova, cum a fost prezis în Psalmul 110, să trimită din Sion toiagul Regelui Său și să poruncească: „Stăpânește în mijlocul *vrăjmașilor* Tăi!”. Christos Isus va stăpâni totdeauna, dar dușmanii Săi nu. El stă sus, deasupra situației lumii și dușmanii au fost făcuți așternut al picioarelor Sale. Chiar și Satan Diavolul și oștirile sale de demoni au fost alungați din cer și au fost aruncați în imediata apropiere a acestui pământ și a națiunilor sale. – Apoc. 12:1-12.

Stăpânirea Sa este dovedită

13. Au trecut treizeci și trei de ani de când a pus Iehova Dumnezeu pe Christos Isus pe tron ca Rege în oficiu; și totuși Christos n-a nimicit încă pe dușmanii Săi în cer și pe pământ. Cum a domnit în mijlocul dușmanilor Săi? Ce a făcut, ca să aducă înaintea ochilor creaturilor omenești de pe acest pământ în mod văzut că El guvernează? Înainte de nimicirea tuturor dușmanilor Săi în războiul din urmă al Armagedonului, El aduce la îndeplinire o lucrare salvatoare de viață. Ce este această lucrare?

14. Este restatornicirea și favorizarea mondială a închinării lui Iehova, a Dumnezeului și Tatălui Său. De aceea a adunat pe supușii Săi; și toți care devin supușii Săi, trebuie să se închine la același Dumnezeu, la care se închină El, Regele lor; la Iehova, Stăpânitorul cel mai înalt al întregului univers. Numai pe astfel de închinători ai lui Iehova îi va păstra Regele uns în viață prin Armagedon. Pe toți ceilalți îi va clasa ca dușmani ai Săi, împotriva cărora Își va exercita domnia spre nimicirea lor. Fiecare să țină în minte, că Iehova, care L-a făcut Rege, a jurat cu jurământ irevocabil: „Tu ești *preot în veac*, în felul lui Melhisedec.” (Ps. 110:4); și ca Preot, El face serviciu spre salvarea tuturor aceluia, care devin plini de credință supușii Săi loiali. Ca Mare Preot, El este

pe drept Favorizatorul și Luptătorul neînduplecat a închinării curate a lui Iehova și a serviciului pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt. În cunoștința că a primit de la Dumnezeu însărcinarea să nimicească pe toți dușmanii complet în Armaghedon, Christos Isus favorizează acum pe bază durabilă, în primul rând, închinarea curată a Dumnezeului viu și adevărat pe pământ. El face aceasta, pentru ca în Armaghedon, în sfârșitul definitiv al acestei lumi să fie salvate trupuri, și pentru ca închinarea adevărată lui Iehova pe pământ să meargă mai departe neîntrerupt prin Armaghedon și până în veci în lumea nouă.

15. Posedăm noi vreo dovadă văzută, că Christos Isus domnește în mijlocul dușmanilor Săi, pe cât privește întinderea închinării la Iehova, la marele Dătător de viață? Da, desigur, o astfel de dovadă există! Unde o găsim? În martorii credincioși ai lui Iehova, care au trecut prin două războaie mondiale și prin toată împotrivirea lumii și prin prigonire, pe care li le-a profetizat Christos Isus pentru acest sfârșit al lumii, când a zis: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții... Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul [acestei lumi și a națiunilor ei]”. (Matei 24:9-14) Această dovadă nu este citată spre lauda vreunei creaturi de pe pământ, ci spre preamărirea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și a lui Christos, a Regelui, prin a cărui milă, credincioșie și ocrotire au fost păziți servii și martorii Săi devotați credincios. Dacă Regele Său Christos Isus n-ar fi domnit în mijlocul tuturor națiunilor, care urăsc pe martorii lui Iehova, aceștia din urmă n-ar fi ajuns niciodată în viață anul 1947. Dar în mod minunat au ajuns până aici și acum caută să-și dubleze activitatea, prin faptul că propovăduiesc această evanghelie a împărăției întemeiate; și aceasta oferă în lumina profeției biblice cea mai puternică dovadă după împrejurări, că Regele lui Iehova domnește.

16. Ce trebuie să facem noi acum până la Armaghedon, adică aceia dintre noi, care ca supuși devotați ai Regelui au ocupat poziția pentru Iehova? În ascultare față de Rege nu este decât un singur lucru de făcut: să ne asociem cu El, ca Marele nostru Preot, în întinderea închinării Dumnezeului adevărat în toate părțile pământului. Pentru ce să ne îngrijorăm, dacă toate națiunile ne urăsc, pentru că ținem la împărăția lui Dumnezeu, în contra căreia se sfătuiesc împreună regii și stăpânitorii pământului? Ce are de-a face dacă ne amenință și mai mult? Să ne înspăimânte aceasta, ca să fim timizi și să tăcem, să fim inactivi și retrași? Când s-a împlinit în mic în secolul întâi Psalmul al doilea față de apostoli și ucenicii care erau împreună cu ei, ei au amintit în rugăciune conspirația comună a Iudeilor și păgânilor împotriva unșilor lui Dumnezeu și s-au rugat apoi lui Dumnezeu: „Și acum Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.” Acesta n-a fost un curs nehibzuit rapid, încăpățânat, al îndrăznelii oarbe, cu care ocazie și-ar fi întins grumazul de bună voie ca să fie lovit. Mai curând a fost un curs pe care Dumnezeu Domnul l-a aprobat; și de aceea le-a dat mai multă putere, după cum citim: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” (Fapte 4:29-31, *An Amer. Trans.*). Luând îndrumarea din acest cuvânt, vom vesti împărăția lui Dumnezeu cu toată îndrăzneala și vom ruga pe Dumnezeu să ne dea mai multă putere în acest scop. Acuma, când Regele Său uns este pus pe muntele Sionului, și când întinde toiagul puterii Sale împotriva acestui pământ, puterea lui Dumnezeu se va descoperi ca niciodată mai înainte spre folosul acelora, care fac cunoscut cu îndrăzneală Cuvântul Său.

Întindere nemărginită

17. Nici o națiune de pe pământ nu lucrează astăzi drept, dacă protestează împotriva întinderii închinării curate la Iehova până la porțile ei și înlăuntrul granițelor sale, și dacă ridică baricade de rezistență contra ei. Cu puțin timp înainte ca Regele mesianic să se înalțe la cer, ca să șadă la dreapta Tatălui Său ceresc, a împărțit urmașilor Săi credincioși următoarea poruncă: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Mat. 28:19,20, *Am. Stan. Ver.*). Până la sfârșitul lumii rămâne în picioare această poruncă competentă și nu poate fi răsturnată de niciuna dintre multele națiuni. Christos Isus a dat această poruncă, pentru că a murit, ca „să guste moartea pentru fiecare”; și El este „sămânța făgăduită a lui Avraam”, în care vor fi binecuvântate toate semințiile și popoarele pământului. Pentru ca oamenii, semințiile și popoarele să poată intra în aceste binecuvântări, trebuie să primească vestea, care vorbește despre El și despre mai marele Avraam, adică despre Iehova Dumnezeu, a cărui sămânță este El. (Evr. 2:9; Gen. 22:18). Guvernul Său, cum este descris atât de minunat în profeția sfântă, va fi deci o stăpânire pentru toate popoarele, care stăpânește pe pământ fără limitele de frontieră de astăzi și barierele despărțitoare și stăpâniri de țări egoiste, naționale. Împreună cu binecuvântarea și stăpânirea promisă, trebuie să se întindă peste întreg pământul propovăduirea vestei împărăției, indiferent care guverne naționale stăpânesc astăzi anumite ținuturi ale globului pământesc.

18. Porunca veche de sute de ani către ucenicii lui Christos: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”, câștigă în putere de la sfârșitul timpurilor națiunilor în anul 1914 d.Chr. Cum așa? Pentru că atunci Christos Isus, „Fiul lui David”, a rugat pe Iehova Dumnezeu pentru ceea ce L-a împuternicit în Psalmul al doilea: „Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire”(Ps. 2:8, *Am. Stan. Ver.*). În anul 1914 a venit pentru El timpul, ca să roage pe Stăpânitorul Cel mai Înalt ca să-I dea toate națiunile și marginile pământului. El are acum dreptul să stăpânească în mijlocul lor și să întindă închinarea Dumnezeului și Tatălui Său în toate națiunile, da, până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului. El are acum dreptul și puterea să răspândească Evanghelia despre împărăția lui Dumnezeu în lumea întreagă.

19. Prin urmare, activitatea martorilor lui Iehova, care sunt supuși lui Christos, Regelui uns, trebuie să pătrundă la toate popoarele, națiunile, semințiile și limbile. A face aceasta, servește interesele cele mai înalte ale publicului, și este urgent necesar, ca martorii lui Iehova să ajungă până la toate națiunile. Pentru ce? Pentru că îndată după ce Domnul Dumnezeu invită pe noul Rege, pe Christos, să ceară națiunile și marginile pământului, ca moștenirea și posesiunea Sa, Iehova poruncește Regelui Său și-I zice: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar”. (Ps. 2:9) Aceasta înseamnă nimicirea națiunilor în Armagedon, nu prin martorii lui Iehova de pe pământ, ci prin sceptrul de fier al Regelui ceresc, Christos Isus. A asculta de vestea împărăției și a o urma, este singura cale de scăpare pentru toți oamenii de bine.

20. Din toate faptele explicate în Sfânta Scriptură reiese, că această lucrare de mărturie este cu totul altceva decât răspândirea învățăturilor politice străine între toate națiunile, învățături, care pentru guvernele politice locale prezente ar fi în fiecare națiune și în fiecare regat revoluționare. Este deosebită de răspândirea vreunei idei revoluționare, care iese dintr-un sediu străin de pe pământ și care tinde spre stăpânire mondială, fie prin forță, sau prin infiltrație vicleană, sau propagandă politică. Sediul, de unde vine Evanghelia împărăției, este ceresc și stă deasupra tuturor

partidelor și ideologiilor politice, și cartea de învățătură întrebuințată de acest sediu este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, Biblia. Ei devin supuși pentru Regele ceresc al lui Iehova, dar nu cu ajutorul armelor trupești, sau prin putere și teroare și nici prin puterea polițienească a Statului politic, nu, ci exclusiv prin puterea iubirii lui Dumnezeu, care se manifestă în vestea despre împărăția Sa.

21. Împotrivire împotriva răspândirii Evangheliei despre împărăția lui Dumnezeu și a închinării lui Iehova este tot atâta ca și luptă pe partea acelorora, care au conspirat împotriva Lui și împotriva Christosului Său. Cei ce opun rezistență pot fi siguri, că toiagul de fier al Regelui îi zdrobește și-i rupe în bucăți împreună cu toate națiunile lumești în Armaghedon. Din acest motiv, sunt îndemnați martorii lui Iehova să zică înaintea stăpânilor mondiali sau tribunalelor: „Acum dar, împărați purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți lui Iehova cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți care caută adăpost la El”.(Ps. 2:10-12, *Am. Stan. Ver.*). Orice poziție de putere înaltă ar ocupa cineva pe pământ, totuși nu este dezlegat de datoria, de a servi pe Iehova, de a-L adora și de a da respectul cuvenit și ascultare Regelui Său pus acum pe Sion. Ca să găsească adăpost în El, persoanele care sunt amestecate în conspirația mondială a stăpânilor politici, comerciali și religioși, să se desfacă de ea fără întârziere. Pentru ca să nu piară cu ea în războiul Armaghedonului, trebuie să câștige acum înțelepciune și învățătură cerească, ca să poată servi pe Dumnezeu și pe Christosul Său.

Împotriva religiei mincinoase

22. Întrucât prin mișcarea mondială închinarea la Dumnezeu Cel Prea Înalt, care oferă salvare, trebuie să fie favorizată, ea nu poate face altcumva decât să poarte un război drept împotriva religiilor aducătoare de moarte ale acestei lumi. Aceste religii s-au răspândit peste întreg pământul, au adus mare ocară asupra numelui și scopului lui Iehova și a ținut poporul în întuneric despre singura cale care conduce la salvarea sa veșnică. Demonii și Satan, prințul lor, sunt favorizatorii și sprijinatorii acestor religii. De aceea, campania de război a poporului consacrat al lui Dumnezeu, este în realitate o luptă progresivă împotriva demonismului. Arme trupești nu sunt întrebuințate în această luptă, și ele nici n-ar putea ajuta la nimic împotriva demonilor nevăzuți. Numai armele spirituale ale adevărului divin și ale închinării la Dumnezeu sunt potrivite pentru acest război, și nici guvernele politice ale pământului nu pot rezista puterii acestor arme spirituale și nu le pot birui. – Ef. 6:11-20

23. Noi știm bine, că în înaintarea noastră împotriva cultului fals al religiei, avem împotriva noastră pe toți demonii sub conducerea stăpânilor și puterilor lor spirituale, care cauzează întunericul acestei lumi. Noi știm mai departe, că acești demoni nu îndeamnă numai pe clericii și pe preoții religiei organizate împotriva noastră, în timp ce continuăm lucrarea închinării adevărate la Iehova, ci că ei îndeamnă de asemenea și pe elementele politice ale acestei lumi, ca să întrebuințeze puterea politică, tribunalele și corporațiunile legiuitoare ale țării la activitate împotriva noastră. Noi ținem în minte cuvintele din Apocalips 16:14-16, conform cărora oștile de demoni merg la toți stăpânilor lumii și vor strânge forțele lor de luptă unite pentru lupta decisivă în Armaghedon, când se va da până la sfârșitul hotărâtor, războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Aceasta nu ne dă un motiv bun, ca să ne temem și să ne cutremurăm în inimile noastre; deoarece dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne luminează cunoștința despre forțele de luptă unite, demonice și omenești, care fac front împotriva noastră, în același timp ne deschide și ochii,

ca să putem vedea oștirile mai înalte, care ne sprijinesc în favorizarea închinării curate, în care ne călăuzește Comandantul înalt, care nu poate fi învins al lui Iehova, Christos Isus și ne duce la izbândă.

24.Cuvântul lui Dumnezeu nu trezește în noi cugetul despre un joc pierdut, și nici așteptarea la o speranță înșelată, ci numai speranța la un triumf definitiv sigur, după ce vom duce o campanie aspră. Noi suntem în aceeași situație ca și izraeliții, când au tăbărât pe malul de răsărit al Iordanului, gata, sub conducerea lui Iosua, a urmașului lui Moise, ca să treacă dincolo și să intre în țara făgăduită. Într-o ultimă invitație stăruitoare către izraeliți, ca să țină credincioși la închinarea curată la Dumnezeu, Moise le-a zis: „Căci dacă veți păzi toate aceste porunci pe care vi le dau și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Iehova, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de El, Iehova va izgoni dinaintea voastră pe toate celelalte neamuri, și vă veți face stăpâni pe toate aceste neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban și de la râu, râul Eufrat, până la marea de apus [Mediterană]. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Iehova, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge. – Deut. 11:22-25, *Am. Stan. Ver.*

25.Toate acele națiuni, care au fost mai mari și mai puternice decât Izraeliții, s-au închinat la dumnezei-demoni, și demonii au împins pe toți aderenții lor la împotrivire neînduplecată, prin faptul că cel puțin cu două ocazii popoarele s-au împreunat prin alianțe. Dar prin aceasta, marșul înainte al închinătorilor lui Iehova în acel timp de demult n-a fost întrerupt, deoarece Dumnezeu a luptat pentru ei, pentru ca închinarea Sa să fie întemeiată în țara pe care le-a făgăduit-o printr-un legământ solemn, încheiat cu strămoșul lor Avraam.(Gen. 15:18-21). Aceste fapte ale Sale, din trecutul îndepărtat în favoarea închinării Sale, au fost scrise pentru noi, care trăim astăzi, și noi trebuie să le ținem în minte, ca să ne întărim inimile, după cum este scris: „Mari sunt lucrările Celui Veșnic; studiate să fie de către toți aceia, căroră le plac. Strălucite și mărețe sunt faptele Lui; biruințele Lui nu se sfârșesc; El va face să se sărbătorească faptele Sale minunate, căci Cel Veșnic este plin de îndurare și milă. El hrănește pe cei ce se închină la El; niciodată nu uită legământul Său. El a arătat poporului Său puterea Sa în activitate, prin faptul că i-a dat locuințele păgânilor. – Ps. 111:2-6, *Moffatt.*

26.Încă din 1918 d.Chr., au văzut martorii lui Iehova puterea Lui în activitate în interesul lor, pentru că numele Lui este chemat peste ei; și în mod credincios Îl adoră și se țin nepătați de către această lume. Puterea Lui nu-i va părăsi acum, când partea cea mai grea a luptei pentru închinarea adevărată la Dumnezeu stă încă înainte. El a sprijinit pe poporul Său ,în chip preumbritor, în timpul vechi înainte de Christos, când acesta a dus înainte campania împotriva cultului demonilor, în țara Canaan. Credincios procedării Sale din timpul vechi, El va sprijini pe martorii Săi consacrați și acum, astăzi, când a pus pe Regele Său pe Sion și i-a dat marginile pământului în posesiune. Cuvintele profetice, pe care le-a adresat Iehova prin Moise acolo la Iordan către izraeliți, au fost scrise, pentru ca să fim plini de încredere în aceste timpuri periculoase: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta, și a zis: ,Nimicește-l'. (Deut. 33:27,28, *Am. Stan. Ver.*). Și astăzi sunt brațele veșnice ale lui Iehova sub noi!

Reluat din nou și dus mai departe

27. Sub Iosua, sub urmașul lui Moise, izraeliții din timpul vechi au trecut dincolo, în țara dată lor de Dumnezeu și au alungat pe națiunile păgâne adoratoare de demoni sau le-au stârpit. (Fapte 7:45). Supunerea țării făgăduite în secolul al cincisprezecelea înainte de Christos n-a fost terminată sub Iosua. Astfel, cu patru sute de ani mai târziu, Regele David în Ierusalim a reluat lucrul acolo, unde Iosua a trebuit să-l întrerupă, când a murit în vârstă înaintată. David a supus într-adevăr țara făgăduită până la granițele hotărâte de Iehova, de la râul Eufrat în Nord, până la râul Egiptului în Sud, de la Marea Mediterană în apus, până la pustia arabică în răsărit. Campania Sa de război n-a fost un război de atac totalitar pentru câștigare de stăpânire mondială ca și acela al unui Duce al fasciștilor, Mussolini, sau al unui Fuehrer nazist, Hitler. A fost o campanie teocratică, care a fost rânduită de Dumnezeu și a fost executată în împlinirea legământului Său cu Avraam. Prin urmare, ea a servit spre îndreptățirea Cuvântului, numelui și suveranității lui Dumnezeu, precum și spre siguranța poporului Său, pentru ca să se poată închina neconturbat în țara făgăduită.

28. Acele națiuni păgâne, care au ținut ocupate părți din țara făgăduită, fără ca să aibă de la Dumnezeu dreptul la aceasta, s-au strâns împreună, când David a devenit rege în Ierusalim, împotriva împărăției sale. Într-un complot stăpânit de demoni, ei au mers cu toții împreună împotriva împărăției regelui lui Iehova, cum este descris în Psalmul al doilea. Dar deoarece David s-a încrezut în Dumnezeu, că-și va îndeplini legământul privitor la granițele țării promise, a întreprins o campanie energetică împotriva dușmanilor lui Iehova, închinătorii de demoni. Raportul despre aceasta sună: „Iehova ocrotea pe David pretutindeni pe unde mergea”. (2 Sam. 8:14, *Am. Stan. Ver.*). Acesta a fost un chip preumbritor credincios despre aceea, cum sprijinește Iehova Dumnezeu pe Regele Său uns, care în aceste zile, la sfârșitul lumii prezente, șade în Sionul ceresc pe tron.

29. Odată, David a suferit în război o contra-lovitură trecătoare. Un timp oarecare, aceasta a părut să periclitaze în mod serios succesul final al campaniei sale generale de război, dar, deoarece, Dumnezeu a ascultat rugăciunea, ea a fost repede biruită, ceea ce a dus la o biruință memorabilă pentru numele lui Iehova. În mod vădit, apariția neașteptată a aceluia pericol a scos lui David strigătul plin de frică, prin care a început Psalmul 60: „Dumnezeule, Tu ne-ai alungat, ne-ai sfâșiat, Tu Te-ai mâniat; restatornicește-ne! Tu ai zdruncinat pământul, l-ai crăpat, vindecă-i spărturile, căci se clatină. Tu ai făcut pe poporul Tău să vadă lucru aspru, ne-ai adăpat cu clătinare ca și cu vin. Tu ai dat acelora, care se tem de Tine, un semn ca să fugă dinaintea arcului”. – Ps.60:3-6, *Rotherham Psalms*; de asemenea *Septuaginta* și *Moffatt*.

30. Dacă adunăm împreună faptele, cum ne pășesc înaintea ochilor în diferitele părți ale Bibliei, atunci ajungem la următoarea concluzie: În timp ce Regele David a purtat război împreună cu comandantul său suprem Ioab în nord – est, împotriva sirienilor puternici, edomiții vicleni au folosit în sud - est ocazia favorabilă, deoarece trupele lui David s-au dus în cea mai mare parte la frontul din nord - est. De aceea, i-au atacat pe la spate în sud - est, în ținutul lui Iuda. S-a părut ca și cum Iehova Dumnezeu ar fi mâniat pe poporul Său. Cu toate acestea, legământul Său, ce nu se poate călca a rămas în vigoare pentru toți părtașii cu privire la țara făgăduită. Un timp s-a părut, ca și cum Iehova le-ar fi dat un semn, să se retragă de la dușmanii lor și să fugă de arcul dușmanului, de la care a plouat săgețile. „Tu ai dat acelora, care se tem de Tine, un semn [izraeliții n-au purtat steag sau stindarduri cu simboluri naționale], ca să fugă dinaintea arcului”. (Ps. 60:4, *LXX*). Având

în vedere însă expediția de atac, care a fost profetizată și s-a întreprins, aceasta n-ar fi putut fi porunca lui Iehova pentru regele Său.

31. Cu un strigăt de spaimă și după aceea cu o rugăciune fierbinte către Dumnezeu, David a continuat lupta împotriva sirienilor; dar acum, situația critică a despărțit un număr de trupe destul de mare din armata sa principală. După aceea, generalul său Ioab, care a comandat trupele, s-a întors „înapoi” cu un subofițer numit Abișai, sau a făcut o mișcare de front, în direcția miazăzi, la frontul nou, unde pe neașteptate, în sudul îndepărtat s-a aprins lupta. Acolo, generalul Ioab și aghiotantul său au dat peste forțele armate ale edomiților și le-au bătut, ocazie cu care mii și mii au fost măcelăriți. Aceasta a avut ca urmare, că atât Ioab, cât și Abișai au fost amintiți cu cinste în Sfânta Scriptură, căci prin aceasta s-a oprit dintr-o dată o încercare de răscoală militară internațională, în care edomiții ar fi trebuit să servească ca trupe de atac ca să zdruncine împărăția largită a Regelui David. (Ps. 60, titlul; 2 Sam. 8:13,14; 1Cron. 18:12; 1Împ. 11:15,16). Astfel a fost ascultată rugăciunea lui David către Dumnezeul său; asupra expedițiilor sale de război a fost binecuvântare; și ele au fost spre îndreptățirea lui Iehova, a Dumnezeului viu, a Salvatorului poporului Său.

32. În anul 1914 d.Chr. a început Christos Isus Regele uns, care este mai mare ca David, să stăpânească cu toiagul puterii Sale în mijlocul dușmanilor Săi. Fără întârziere a alungat pe Satan Diavolul și pe oștirile sale de demoni din cer. (Apoc. 12:7-12). În acest timp în primul război mondial, care a bătuit cu furie atunci pe pământ, urmașii devotați ai lui Christos Isus și-au atras displăcerea lui Iehova. Dumnezeu a permis, ca edomiții moderni, religioniștii organizați ai creștinătății să-i atace și să încerce să măture închinarea lor la Iehova și mărturia lor pentru împărăția Sa condusă de Christos Isus. Un timp oarecare, activitatea martorilor lui Iehova de pe pământ a fost călcată în picioare prin acțiunea unită religioasă-politică, care s-a întreprins în contra lor, și anume mai cu seamă în anul 1918, când funcționarii conducători ai Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere au fost trimiși pentru întemnițare într-o casă de corecțiune federală a Statelor Unite. Asemănător profetului Ilie, când a fost amenințat de regina Izabela, majoritatea martorilor lui Iehova au fugit în zăpăceala lor dinaintea arcului dușmanilor, care au tras cu săgeți de foc asupra lor. După aceea închinarea activă la Dumnezeu, la Iehova, pe pământ a încetat, și vocea vestirii împărăției Sale, care a fost întemeiată în anul 1914 a devenit slabă.

33. Membrii credincioși ai rămășiței ai lui Iehova au recunoscut nemulțumirea lui Iehova și au strigat după ajutor și eliberare, pentru ca să poată relua din nou în public închinarea Sa și să-L poată servi cu lipsa de frică a unui Elisei. După aceea Christos Isus s-a întors spre ei și i-a eliberat din pericolul nimicirii prin mâna și arcul dușmanului. În anul 1919 a început să-i elibereze de frica lor de oameni și de organizațiunile lumești. El i-a scos afară la o închinare fără frică, deschisă a lui Iehova Dumnezeu, și a deschis expediția de atac în contra închinării mincinoase, fortificată pe acest pământ pentru că Dumnezeu a dat acest pământ acum lui Christos Isus ca moștenire.

34. Așa s-a împlinit partea de mijloc a Psalmului 60, unde Dumnezeu este rugat cu înfocare: „Pentru ca prea iubiții Tăi să fie izbăviți, scapă-ne prin dreapta Ta, și ascultă-ne! Dumnezeu a zis în sfințenia Lui: Voi ieși biruitor, voi împărți Sihemul, și voi măsura valea Sucot. Al Meu este Galaadul, al Meu este Manase; Efraim este tăria capului Meu, iar Iuda, toiagul Meu de cârmuire; Moab este ligheanul în care Mă spăl: peste Edom Îmi arunc încălțăminte: țara Filistenilor strigă de bucurie din pricina Mea!” (Ps. 60:5-8, *Am. Stan. Ver.*). Dumnezeu a eliberat pe rămășița martorilor Săi credincioși de pe pământ, pentru că și-a dat făgăduința, care a fost rostită în sfințenie, și conform căreia întreg pământul va deveni un loc al închinării Sale, unde numele Său va fi vestit și împărăția Sa va fi propovăduită.

35. Toate părțile pământului au fost reprezentate profetic prin locurile amintite în Psalmul 60. Sihemul s-a aflat pe partea de apus a Iordanului, valea Sucot a fost situată la răsărit de Iordan, tot așa Galaadul și Manase pe aceeași parte. Efraimul era situat pe partea de apus și a servit întocmai ca un coif, ca „apărătoare a capului” din cauza mulțimii poporului acestei seminții. Iuda, de asemenea în vest, a fost seminția căreia i s-a dat făgăduința divină despre sceptrul regal al lui Șilo, al Celui pașnic. Moabul și Edomul au fost situate în sud - estul Mării sărate sau a Mării Moarte, și țara filistenilor a fost situată de-a lungul țărmului Mării Mediterane în apus. Toate acestea au aparținut la teritoriul pe care l-a făgăduit Iehova lui Avraam în legământul Său sfânt. Prin urmare, biruința asupra moabiților, edomiților și filistenilor a fost cuprinsă în examinarea solemnă a lui Dumnezeu a legământului sfânt. Când va fi supusă, țara Moabului va fi ca un lighean, în care eroul de război biruitor își va putea spăla mâinile pline de sânge și picioarele obosite, pline de praf. Edomul va fi întocmai ca o țară, peste care biruitorul își va arunca pantofii, în semn că a luat-o în posesiune sau ar fi ca un dușman bătut, înaintea căruia biruitorul își va scutura sandalele, înainte de a-și spăla picioarele, după ce a purtat aceste sandale în marșul biruitor peste Edom. Și țării filistenilor, care va fi provocată să se fâlească cu triumful asupra închinătorilor lui Iehova, îi va muri strigătul încăpățânat pe buze, în timp ce puterea lui Iehova activează și triumfează asupra ei.

36. Întreg pământul trebuie să fie pentru toate timpurile locul închinării lui Iehova. Prin urmare, martorii lui Dumnezeu în lucrarea lor de educare, pot merge la toate națiunile și se pot încrede în biruința, care vine prin El. Nici o organizațiune, oricât ar apărea tot așa de necucerit ca și capitala apărută de stânci a Edomului, nu este destul de puternică, ca să reziste marșului înainte biruitor al Marelui Preot și Rege al lui Iehova, în întinderea închinării Dumnezeului adevărat între toate națiunile pământului. Prin faptul că martorii lui Iehova se străduiesc, ca să nu-și atragă din nou nemulțumirea lui Dumnezeu, pentru că s-au temut de oameni și de națiuni lumești, pot mărșălui înainte prin acest timp de după război și cu cuvintele finale ale Psalmului 60 pe buze pot să înfrunte curajos orice împotrivire: „Cine mă va duce în cetatea întărită? Cine mă va duce la Edom? Oare nu Tu, Dumnezeule care ne-ai lepădat, și nu mai ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre? Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zadarnic. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri”. – Ps. 60:9-12.

Front de atac unit

37. Psalmul arată, cum trebuie să ieșim sub comandamentul lui Christos Isus a Regelui uns, ca să facem lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să pornim împreună cei din răsărit, uniți cu numărul mai mare al acelora, care aduc la îndeplinire îndrumările, întocmai așa cum Sucotul, Gileadul și Manase din partea de răsărit a Iordanului, au fost uniți cu Efraimul și Iuda din apus și cum aparținătorii la seminția regală a lui Iuda s-au unit cu războinicii seminției mai mari și mai numeroase a lui Efraim. Noi toți împreună suntem poporul consacrat al lui Dumnezeu pe care l-a predat lui Christos Isus. Acest Rege uns și Mare Preot al Dumnezeului cel mai înalt este legătura care ne leagă la închinarea unită lui Iehova și la o mișcare mondială unită în contra religiei organizate, care ține pe popor în robie și în opoziție în contra Dumnezeului scăpării. Noi nu putem merge astăzi pe calea religiei, prin aceea că ne sprijinim pe oameni și organizațiuni omenești, ca de pildă pe Națiunile Unite. Ajutor din parte omenească este zadarnic și înșelător. El nu va păzi pe nimenea de nimicire în Armaghedon. Dumnezeu este Ajutătorul nostru în care putem avea încredere. Prin El, pe care îl adorăm, vom fi în stare să vestim curajos numele Său și să facem

cunoscută împărăția Sa, prin faptul că, în timp ce facem aceasta, călcăm la pământ întreaga împotrivire organizată a dușmanilor.

38. Noi pornim, dar nu sub ocrotirea avioanelor, care sunt echipate cu bombe atomice și tunuri, rachete și cu alte arme groaznice ale purtării de război trupesc, ci sub ocrotirea și mai sigură a mâinii ocrotitoare a puterii lui Iehova. Să ne gândim la aceea, că situația pe pământ nu este stabilă. Acesta nu va fi cazul până când războiul Armagedonului va mătura lumea aceasta veche și diferitele sale forme ale cultului demonilor. Regele lui Iehova domnește în mijlocul dușmanilor Săi pe acest pământ. Sub conducerea Sa, închinarea lui Iehova progresează și această lucrare trebuie să crească, până când toți, care sunt trecuți vii prin Armagedon și sunt conduși în lumea nouă dreaptă, sunt serviți cu vestea. Pentru încetare nu este nici loc și nici motiv. Noi avem de așteptat o opoziție unită și mai radicală din partea tuturor dușmanilor stăpâniți de demoni ai lui Christos, a Regelui; și interesele împărăției Sale de pe pământ vor crește numai prin activitate. În contra împotrivirii crescânde ne apărăm cel mai bine, prin aceea că continuăm ofensiva noastră și nu intrăm într-un război de poziție încăpățânat pentru apărare. În timp ce pătrundem înainte în liber și înaintăm neîncetat împotriva dușmanilor religioși, nu trebuie să ne fie teamă, că rândurile noastre vor fi secerate prin focul direct concentrat al dușmanului. Curajul nostru și lipsa noastră de frică cu ocazia aceasta va fi pentru ei un semn al nimicirii lor apropiate de neînălțurat și îi va umplea de frică. Pentru noi însă această favorizare comună fără frică a lucrării lui Dumnezeu va fi un semn întăritor al salvării și eliberării noastre apropiate prin Dumnezeu. – Fil. 1:27,28.

39. Rămășița unsă a moștenitorilor lui Christos și mulțimile de însoțitori de bine consacrați ai lor, trebuie să lucreze acum ca o ceată unită sub Rege, cu care ocazie fiecare parte este obligată să ajute celelalte. În timp ce refuzăm ca să ne certăm și să ne combatem egoist, pentru ca să nu fim abătuți de la lupta de căpetenie comună împotriva dușmanilor de afară, noi refuzăm de asemenea să ne amestecăm în certurile lumii și să fim din cauza aceasta dezbinați și neuniți. Noi nu suntem din această lume, întocmai după cum Isus Christos Regele nostru, nu este din această lume politică, comercială și religioasă. Noi voim să ne păzim poziția noastră neutră față de încurcările, disputele și certurile acestei lumi. Poziția noastră ca și consacrați ai lui Dumnezeu, cărora le sunt încredințate interesele lumii noi, ne interzice să călcăm atitudinea noastră neutră, cu privire la afacerile acestei lumi, prin faptul că luăm parte la ele. A lăsa acum la o parte singura noastră lucrare a închinării la Dumnezeu și de a lua parte la certurile interne ale lumii, va fi desigur spre paguba noastră și ne va strica ocazia de viață veșnică în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu. În Proverbele înțelepciunii divine citim: „Este o cinste pentru un om să se ferească de certuri; dar orice nebun se aruncă în ele”. „Un trecător care se amestecă într-o ceată care nu-l privește, este ca unul care apucă un câine de urechi”. – Prov. 20:3; 26:17.

40. Așadar, lăsați instituțiile politice, lumești, să poarte lupta între ele. Lăsați războiul declarat pe față dintre ierarhia romano-catolică și comunismul marxist să meargă mai departe și să crească în forță. Aceste lucruri nu sunt afacerile supușilor devotați ai lui Christos Isus, ai Regelui lumii noi. În timp ce diferitele partide din lume se luptă între ele pentru cauză și „se bat” reciproc, noi vom rămâne neutrii, dar vom lucra pozitiv pentru împărăție și pentru închinarea la Iehova Dumnezeu. Noi vom privi ca observatori, așa ca Israelul sub regele Iosafat, când națiunile unite ale moabiților, amoniților și cei din muntele Seir au înaintat împotriva Ierusalimului, dar prin puterea de nebiruit a lui Iehova au fost prăvăliți în zăpăceală, în luptă unii împotriva altora, până când în cele din urmă s-au distrus. În timp ce învălmășeala luptei, în care s-au nimicit pe ei înșiși, a fost în curs între dușmanii uniți, izraeliții au cântat sub conducerea cântăreților și muzicanților templului, cu voce ridicată laudele lui Iehova. În mod asemănător, vom continua noi cântarea clăditoare spre

lauda lui Dumnezeu, pentru ca toți smeriții și blânzii pământului să o audă și să fugă din oștirile închinării mincinoase și ale cultului demonilor care sunt sortite la pieire, și să cânte și ei împreună cântarea închinătorilor, care cântă, ai lui Dumnezeu, ai Celui Prea Înalt. (2Cron. 20:21-29). În timp ce noi cântăm lauda Sa, Dumnezeul Cel Atotputernic, Iehova al Oștirilor, va scoate din sărite pe dușmani, va purta prin Regele Său războiul Armagedonului și va nimici toate forțele militare dușmane zăpăcite. Numai închinătorii Lui adevărați vor rămâne în viață după acest război!

41. În timp ce acești închinători merg prin această lume ca străini și pribegi, trebuie să-și păstreze neutralitatea între toate națiunile, unde poposesc, iar Dumnezeu va lucra pentru ei, întocmai cum a făcut în timpul de demult pentru Avraam, Isaac și Iacob, despre care este scris: „Pe atunci ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr și străini în țară; mergeau de la un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor; dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. Nu vă atingeți de unșii Mei – a zis El – și nu faceți rău proorocilor Mei!” (Ps. 105:12-15) Iehova Dumnezeu a dat pe închinătorii Săi acum Regelui Său ca moștenire, ca și copiii Săi. Despre aceasta citim: „Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă”. (Ps. 127:5). Ei sunt copiii care îi sunt dați luptătorului, care nu poate fi învins pentru închinarea adevărată, lui Christos Isus, Regele Regilor, și ei sunt luptători întocmai ca și El. El îi conduce acum direct la porțile zidurilor de apărare ale dușmanului și pregătește prin aceasta luarea lor completă în posesiune.

42. Sămânța lui Avraam trebuie să ia în posesiune porțile dușmanilor. În Geneza 22:17 se vorbește în felul acesta despre sămânță. Astfel ofensiva trebuie să meargă mai departe împotriva închinării mincinoase, pentru ca prizonierii să poată fi eliberați pentru închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu. Conform ordinului de zi ofensiva trebuie împinsă direct până la porțile dușmanului. Credincioșii, care moștenesc viață în lumea nouă, vor lucra în mod corespunzător. În timp ce rămășița fraților unși ai Regelui fac aceasta împreună cu însoțitorii de bine demni de încredere, primesc curaj din următoarea promisiune a lui Dumnezeu: „În ziua aceea Iehova al Oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului sau, un duh de judecată pentru cel ce șade pe scaunul de judecată și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui”. – Isa. 28:5,6, *Am. Stan. Ver.*

Întrebări pentru studiu:

1. Pentru ce nu este înaintarea de acum, căreia nu i se poate sta împotriva, a lui Christos o mișcare egoistă?
2. Pentru ce nu este El amestecat la acest sau la acel bloc mondial, care se combat astăzi?
3. Cum a fost prezisă așteptarea Sa lungă; pentru ce la dreapta lui Dumnezeu?
4. Pentru ce favorizează El, ca Regele în oficiu, închinarea la Iehova?
5. Pentru ce a sosit timpul pentru împărăție în anul 1914 d.Chr.?
6. Ce a trebuit să facă împărăția casei lui Iuda, ca să rămână în funcțiune?
7. Pentru ce, nu s-a putut aștepta supunerea puterilor națiunilor în anul 1914?
8. Pentru ce a trebuit să propovăduiască biserica apostolică în mijlocul dușmanilor uniți?
9. Cum a aplicat ea profeția la această stare de lucruri?
10. Pentru ce a fost aceasta o împlinire provizorie și pentru ce este împlinirea definitivă de la 1914?
11. Pentru ce nu corespunde dorinței națiunilor, că El domnește?

12. Care fapt și care ordin din partea lui Dumnezeu a făcut toate acestea de lipsă?
- 13,14. Ce a făcut Christos, ca să vestească, că El guvernează; și pentru ce este la loc și potrivit cu timpul ca să facă aceasta?
15. Cine ne furnizează cea mai puternică dovadă suplimentară, că El domnește în mijlocul dușmanilor Săi, și pentru ce aceasta?
16. Ce trebuie să facem acum fără temă de dușmani, și cum să ne rugăm acum?
17. Având în vedere care poruncă și care binecuvântare promisă nu este corect, ca națiunile să ni se împotrivescă, când răspândim închinarea la Iehova?
18. Pentru ce are porunca lui Christos pentru noi de la 1914 și mai mare importanță?
19. Pentru ce este mai ales acum plin de binecuvântare și urgent necesar, ca toate națiunile să fie vizitate cu vestea?
20. Cum se deosebește lucrarea noastră față de propaganda, care vine de la izvoarele străine?
21. Ce să spunem conform îndrumării biblice regilor și judecătorilor, și pentru ce?
22. Ce fel de luptă este mai departe favorizarea închinării lui Iehova?
23. Prin cine lucrează demonii, și pentru ce nu ne cutremurăm?
24. În ce fel de situație asemănătoare s-a aflat Israel și ce a spus Moise?
25. Pentru ce n-a fost oprit marșul înainte al izraeliților credincioși prin activitatea demonilor și națiunilor din acel timp?
26. Cum au văzut puterea Sa în activitate și o vedem și pe mai departe?
27. Cine a supus complet țara făgăduită, și prin ce campanie de război?
28. Cum i s-au împotrivit națiunile lui David, și cine i-a dat biruință?
- 29,30. Ce pericol serios a smuls lui David strigătul conform Psalmului 60:1-4; și ce să facă, a părut a le arăta Iehova printr-un semn?
31. Ce a făcut David, și cum i-a fost dat răspunsul la rugăciunea sa?
32. Cum am suferit noi în anii 1914-1918 o contra - lovitură asemănătoare serioasă?
33. Cum ne-a salvat Christos Isus de la 1919 din pericol?
34. În urma cărei făgăduințe teritoriale a salvat Dumnezeu pe rămășița Sa?
35. Ce înseamnă în simbol partea de mijloc a Psalmului 60?
36. Cum ne arată Psalmul 60:9-12, că putem să mergem înainte în speranță sigură de biruință?
37. Cum trebuie să pornim toți împreună, în cine să ne încredem?
38. Sub ce ocrotire mergem înainte, și care tactică este din anumite motive citată ca cea mai bună apărare a noastră?
39. Ce suntem hotărâți să facem într-o lume a controverselor, și pentru ce?
40. Cum vom fi noi totuși activi, chiar dacă rămânem neutri, și ce va face Dumnezeu?
41. a) Ce face Dumnezeu, în timp ce acești puțini neutri merg între națiuni? b) Ce fac ei acum ca și copiii, care sunt dați lui Christos Isus?
42. Care este conform Genezei 22:17 ordinul de zi; și care promisiune a lui Dumnezeu ne dă curajul, ca să ascultăm?

Serviciu în țările de pe lângă Marea Mediterană

În seara de 1 Mai reprezentanții călători ai Societății Turnul de Veghere, președintele N. H. Knorr și M. G. Henschel, au părăsit la ora cinci Ierusalimul în direcția Lydda, ca să zboare cu TWA la Cairo, Egipt. La ora unsprezece s-au urcat în avionul, care a venit de la Bombay, și au lăsat în urma lor luminile strălucitoare la Tel Aviv și Iafa, în timp ce avionul zbura în întuneric. O oră și treizeci și cinci de minute mai târziu avionul a aterizat pe pista aerodromului Farouk (fostul Payne Field, un punct de sprijin al armatei americane în timpul războiului). Am sosit la ora unu noaptea, și din cauza unui defect de motor s-a decis, că avionul cu călătorii ce merg mai departe înainte de dimineața următoare nu va zbura mai departe, și astfel toți pasagerii au trebuit să se coboare. Au trecut mai multe ore, până ce am trecut prin revizuirea vamală severă și am ajuns în orașul Cairo care este situat cam la o depărtare de 24 kilometri. În 2 mai, la ora patru dimineața, în fine ne-am culcat ca să dormim.

Înainte de a merge la lucrare, am luat măsuri, ca să ținem o adunare cu servii principali ai grupei din Cairo și Alexandria la ora 10:30 din acea dimineață, și aproape întregă ziua aceea s-a petrecut cu aceea, că am discutat problemele lucrării din Egipt și am răspuns la multele întrebări. Una dintre problemele mari de acolo este diversitatea de limbi. Oamenii, care vorbesc aceeași limbă, nu locuiesc într-o parte a orașului împreună, ci undeva împrăștiati; și când frații pun mărturie, atunci întâlnesc diferite popoare și limbi. Limba arabă este astăzi limba oficială a poporului; totuși, se vorbește mult și franțuzește și mai departe grecește. Afară de aceasta unii vorbesc italiana, armeană sau engleza. Este greu pentru aceia, care vorbesc numai o limbă, ca să pună mărturie la alții care vorbesc alte limbi, dar frații fac tot ce pot, ca să transmită vestea mai departe. Firește acum, de când au plecat englezii, se vorbește mai mult limba arabă.

Pentru grupa din Cairo s-a aranjat seara o adunare în sala împărăției, adică numai într-o cameră mică în partea din spate a unei case cu etaj, într-un cartier al orașului, care este situat destul de departe din centrul orașului. Grupa din Cairo este împărțită, prin faptul că unii vorbesc grecește, alții arăbește. Așa s-a hotărât, că vineri seara fratele Knorr să vorbească printr-un interpret la frații care vorbesc grecește, și după cuvântarea sa va vorbi fratele Henschel la frații care vorbesc arăbește și franțuzește, și aceasta printr-un interpret care a tradus mai întâi în limba franceză și după aceea în limba arabă. A fost într-adevăr o bucurie de a vorbi cu frații din Cairo, înainte și după adunări, de a observa zelul lor și de a vedea aprecierea lor pentru vizita fraților lor americani. Noi am avut simțământul, că în ziua aceea, prin împărțirea instrucțiunilor despre organizație s-a făcut mult bine.

Guvernul Egiptului nu favorizează absolut deloc facerea de prozești; adică, nu-i place, ca oarecare organizație creștinească să transmită învățăturile sale la alte persoane, care nu sunt deja membrii ai comunității lor religioase. De aceea el nu permite, ca să vină misionari în țară sau ca să fie fondate ceva organizațiuni religioase. Chiar și sistemele religioase, care s-au înrădăcinat în Egipt încă de mulți ani și au întemeiat școli, spitale și alte instituții asemănătoare, ca să intereseze poporul pentru religiile lor, li s-a interzis de către guvern să învețe învățăturile lor în instituții religioase. Ca să aflăm ce ar putea face Societatea pentru înființarea unei filiale, ne-am adresat unui avocat distins și am discutat chestiunea duminică dimineața, în prezența a doi frați conducători din Cairo. Acest avocat, care el însuși susține că este un creștin, ne-a explicat situația lucrurilor. Am aflat că guvernul nu recunoaște Societatea, și că nu-i dă împuternicire legală pentru îndeplinirea lucrării sale de propovăduire, și că o încercare de a o înregistra, nu folosește la nimic, pentru că după legi, acolo islamul (religia lui Mahomed) este religia dominantă. Dacă merge după

voința mahomedanilor, atunci aceasta va deveni o țară mahomedană. De aceea, avocatul ne-a dat sfatul să continuăm mai departe ca și până acum, adică fără înregistrare.

În acea seară a avut loc a doua adunare de frați în sala împărăției; ea s-a început la ora șase. Fratele Knorr a vorbit către frații și surorile franceze și arabe, fratele Henschel a vorbit grecilor.

Dimineața următoare am petrecut-o cu aceea, că am scris îndrumări către frați despre aducerea la îndeplinire a lucrării. O cuvântare publică a fost prevăzută pentru ora cinci a acelei după amiezi; ea a trebuit să aibă loc în Cazinoul Bosphone, un local de dans vizavi de gara de stat egipteană, în Cairo. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” s-a și ținut; și 175 au fost prezenți. Frații din Cairo s-au bucurat foarte mult despre acest număr de ascultători în Cairo. Cum am anunțat-o, conferința a fost ținută în englezește. Dacă ar fi avut loc și în arabă sau într-o altă limbă, care în Cairo se vorbește și mai mult, atunci probabil că ar fi venit cu mult mai mulți și sala ar fi fost prea mică. Mulți dintre cei prezenți și-au exprimat interesul lor mare privitor la această veste nouă și au acceptat la plecare scrieri.

După conferința publică toți frații și oamenii de bine au mers în sala împărăției, care era situată cam zece blocuri mai departe. Au fost prezenți 65 în sală, când fratele Knorr a vorbit grupei prin trei interpreți, cel grec, cel arab și cel francez. În felul acesta toți cei prezenți au putut înțelege amănuntele cu privire la organizarea lucrării împărăției în Egipt. Fratele Knorr a arătat, că în urma piedicilor de limbă, în Cairo se vor întemeia trei grupe parțiale; și este de sperat că cele trei grupe parțiale, care țin adunări de servicii și studii din *Turnul de Veghere* în cele trei limbi, pot da o mai mare mărturie în teritoriul, care este împărțit grupei Cairo. Oamenii vor putea veni la adunări, în care pot înțelege într-adevăr cele ordonate. Două seri pe săptămână au fost împărțite fiecărei grupe parțiale ca seri de adunare în singura sală a împărăției, o seară pentru studiul *Turnului de Veghere*, și o altă pentru adunarea de serviciu și școala de serviciu teocratic. Mai departe s-a anunțat, că Societatea deschide un birou, care va fi socotit ca filială, fiindcă fratele P. Spiropoulos a fost numit ca serv de filială. Fratele Spiropoulos a fost unul dintre primii frați, care au propovăduit adevărul în Egipt, și el a stat ani de zile în serviciul de pionier. Numirea sa a fost primită cu entuziasm, de către toți frații prezenți, și a fost o mângâiere pentru ei să știe că Societatea arată un interes așa de mare față de lucrarea de întindere în Egipt. Frații, pe lângă aceasta, au fost informați despre faptul că în legătură cu camerele pentru birou și încăperea pentru depozitarea publicațiilor Societății se va procura o sală a împărăției mai mare. Aceasta trebuie să servească întinderii lucrării grupei, întrucât localul împărăției, pe care îl întrebuițează acum este atât de mic, încât mulți frați, cu ocazia adunărilor, trebuie să șadă afară, în curte, ca să audă prin fereastra deschisă și prin deschizătura ușii. Între stările de locuințe de astăzi va fi greu de a găsi în Cairo o astfel de casă, pentru că prețurile chiriilor sunt extrem de mari în acest oraș suprapopulat; totuși, frații vor căuta până ce găsesc ceva potrivit.

Piramidele

Întrucât acum tot eram în Egipt, ne-a interesat să vedem câteva din locurile istorice, care sunt amintite în Biblie, și să aflăm alte lucruri cu privire la această țară. Mai întâi am voit să vizităm muzeul luni dimineața, dar am fost destul de dezamăgiți, că l-am găsit închis. După aceea, ne-am hotărât să vizităm Gizeh, unde sunt câteva din piramide, între altele cea mai mare, cea clădită de regele Kheops, unde se află și Sfinxul, și locurile de înmormântare a multor faraoni vechi și ale politicienilor lor mai de seamă. Multe lucruri s-au spus în trecut despre piramida din Gizeh, de pildă că ea ar fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și un stâlp de aducere aminte

pentru Domnul la hotarul ei, cum este amintit în Isaia 19; dar acest text s-a aplicat pe nedrept la piramide. Întrucât acest subiect a fost mult studiat înainte cu ani de zile, și deoarece s-a scris despre aceasta, ne-a interesat să intrăm în piramidă și să vedem noi înșine, că părerea unora că piramidele ar avea ceva de-a face cu scopurile Domnului, este neîntemeiată. Astfel ne-am târât înăuntru ei și ne-am aplecat să putem trece prin deschizăturile joase, care conduc la camera regelui și la camera reginei de sub ea. Acolo însă era rece, întuneric și gol. Impresie ne-au făcut mai ales pietrele mari, puternice, care au fost întrebuințate la clădire și despre care se spune, că greutatea lor medie este de două tone și jumătate. Această piramidă este o lucrare de arhitectură remarcabilă, dar ea a fost clădită fără îndoială numai în scopul, ca să înmormânteze un rege și o regină, și să facă veșnică amintirea lor în lumea rea.

Religia egiptenilor din vechime a dat faraonilor cugetul să clădească morminte și piramide. Autoritățile sunt de acord în privința aceea, că egiptenii au crezut în mod hotărât în nemurirea sufletului. Înzestrarea mormintelor lor, inclusiv a piramidelor, le face de cunoscut credința, conform căreia partea „nemuritoare” a celor înmormântați are aceleași dorințe și înclinări, ca și omul în viața sa de pe pământ. Toate comorile regilor au fost îngropate cu ei, pentru ca să se poată bucura de ele în împărăția spirituală. Alimente, apă, vase, care și chiar corăbii au fost îngropate cu ei împreună. Sclavii și servii în timpul morții unui domnitor au fost omorâți și au fost îngropați cu el într-un locaș apropiat, pentru ca să-i poată sluji în viața viitoare. După tradiție a fost de lipsă de 100.000 de oameni, timp de douăzeci de ani, pentru munca grea a clădirii piramidei celei mari. De la o depărtare de mile s-au cărat blocuri de stânci dintr-un loc de pe cealaltă parte a Nilului. Mulți sclavi au murit la clădirea piramidelor și desigur ei n-au murit spre cinstea numelui lui Dumnezeu. Egiptenii au adorat soarele; și piramida cea mare din Gizeh este numai un monument religios, care slăvește numele unui faraon închinător la soare și a reginei sale, care au trăit mai înainte cu sute de ani. Ea este un loc de îngropare și, după Biblie, necurată.

Alte piramide au fost clădite din blocuri de stâncă, care au fost scoase nu departe de locul respectiv. Sfînxul este un simbol al inteligenței și puterii faraonilor, dar nimic din toate acestea nu servește spre onoarea lui Dumnezeu. Numai oameni, care servesc lui Satan, dumnezeului acestei lumi rele, sunt eternizați acolo, la marginea pustiei.

Regii Egiptului cred încă și acum, că trebuie să se pregătească foarte cu grijă pentru înmormântarea lor. Conform credinței bune mahomedane, regele de acum a pus să i se clădească groapa lui și a reginei sale; ea stă în renumita moschee Mohamed-Ali din Cairo. Mormintele sunt scobite cu dalta din marmoră, alabastru și altă piatră prețioasă și sunt împodobite cu aur și culori admirabile. Ele se află în încăperi deosebite, unde pereții și plafonul sunt împodobite în mod luxos cu mozaic rar, ca să dea mormintelor cadrele potrivite. Ferestrele sunt făcute în culori minunate, și unele au forma generală a unei cruci cu capetele turtite. Unele sunt făcute din alabastru străveziu. Se pare că tot ce este artistic, frumos, ce au făcut oamenii cu mâinile lor, pretutindeni pe pământ, s-a făcut prin inspirația vreunei religii.

În ziua următoare, am făcut o călătorie cu trenul la Alexandria, ca să ne întâlnim acolo cu frații și să ținem o cuvântare publică. Trenul străbate marele ținut al deltei din Egiptul de jos, de unde vine bogăția acestei țări, care se ocupă cu agricultura. Dacă Nilul n-ar aduce încontinuu apă, atunci întreg Egiptul ar fi cu siguranță o pustie. Pentru cultivarea și fertilitatea pământului udarea este neapărat de lipsă, și pe tot parcursul drumului am văzut micile gropi, care aduc apa în locurile unde este de lipsă. La boi li se leagă ochii, și sunt lăsați ceasuri întregi să meargă în cerc, pentru ca să poarte roțile mari de apă prin care, din izvoare ne-adânci, se trage apă afară. De-a lungul drumului am putut observa oamenii, care locuiesc în casele de lut prăfoase. În toate părțile se

găsesc moscheile și minaretele musulmanilor. Pretutindeni, în țară, se vede sărăcia; și ni s-a spus că majoritatea pământului arabil se află în mâinile câtorva pași, care posedă întreaga bogăție. Mulți oameni sunt prea săraci ca să-și cumpere ghete sau sandale. Aproape toți bărbații poartă *galabias*, acele haine lungi, largi. Acoperirea capetelor este cu tarbușul roșu sau fesul. Femei mahomedane acoperite cu un văl sunt în Egipt o priveliște obișnuită.

Alexandria este principalul port de mare al Egiptului și aerul este acolo mai rece ca în Cairo. Ne-a făcut plăcere să vedem portul răsăritean și stăvilarul împotriva valurilor, care se înalță în Marea albastră Mediterană. La ora 4:30 s-a început adunarea în sala împărăției și a durat până la ora nouă, întreruptă numai printr-o scurtă pauză, care ne-a permis să mergem din sala împărăției la cuvântarea publică în teatrul Moassat. În sala împărăției au fost prezenți 135 frați și oameni de bine; și grupei i s-a dat îndrumări cu privire la relații pașnice înăuntrul organizațiunii Domnului, pentru că nu este în armonie cu ordinea teocratică, ca între frați să domnească nemulțumire și certuri. S-a arătat că nu este nevoie de domni, care ar trebui să aibă grijă, ca lucrarea Domnului să înainteze, ci este nevoie de servi, servi care în fapt și în adevăr să fie sclavi ai vestitorilor, prin faptul că sunt de ajutor fraților, ca să ajungă pe teren, și care să le dea un exemplu bun. Ei nu trebuie să se certe cu frații și să găsească greșeli în ceea ce fac, ci să fie bucuroși și de „contribuția văduvei”, și să trateze răbdător cu frații, spre binele împărăției. Vestitorii împărăției tare s-au bucurat când au auzit aceste observații ale fratelui Knorr, pe care le-a sprijinit cu texte din Biblie. Numai 37 de vestitori dau raport în Alexandria ; totuși sunt acolo 135 de interesați, și 60 până la 70 de persoane vizitează regulat studiile *Turnului de Veghere*. Nu toți au o apreciere deplină pentru privilegiile binecuvântate ale serviciului. Poate că din frică de oameni sau pentru că s-au temut că-și vor pierde buna reputație, unii au rămas rezervați și n-au mers înainte în vestirea veștii împărăției, care pentru ei ar însemna salvare. Este un privilegiu de a învăța oameni de bine ; dar când au primit învățătura și cred vestea, atunci ar trebui să arate Domnului aprecierea lor, prin aceea că mărturisesc cu gura lor pe Dumnezeu. În aceasta, unii au lăsat să fie lipsă în Alexandria. Fratele Knorr le-a vorbit și despre organizațiunea nouă din Egipt, și frații s-au bucurat de aceasta. Întrucât cei mai mulți vestitori sunt greci, li s-a comunicat aceasta în englezește și grecește. Frații, care vorbesc araba, au înțeles englezește sau grecește, și așa toți s-au bucurat că ne-au auzit.

Conferința publică, care a avut loc în teatrul Moassat, a fost vizitată de 240 de persoane. Cuvântarea, „Bucurie pentru tot poporul”, a avut loc în englezește și grecește. Anunțarea conferinței a apărut în cele patru ziare mai importante, între acestea și în acela, care aparține patriarhului grec și în care au fost publicate atâtea articole în contra lucrării de luminare a martorilor lui Iehova. Ce surprinși și veseli au fost frații, că anunțul a fost primit și publicat. Așa se vede că și patriarhul a fost surprins, când a văzut notița în ziarul său și după aceea a văzut pe frați, care au împărțit în oraș bilete de invitare ! Astfel, s-a apucat de lucru, ca să influențeze pe funcționarii polițienești ai guvernului, care au dat permisiunea pentru conferință, și el a căutat să facă pe proprietarul sălii să șteargă contractul privitor la întrebuințarea sălii. Dar tocmai era 2 Mai, ziua serbărilor în legătură cu urcarea pe tron a regelui Farouk. Toți erau ocupați cu serbările și multe persoane oficiale nu erau în serviciu. Pe străzi, se îmbulzea mulțimea, și poliția a fost silită să țină ordine. De aceea patriarhul n-a găsit pe nimenea, care să voiască să anuleze permisiunea pentru ținerea conferinței. El a încercat să facă dificultăți directorului teatrului , dar adunarea a avut loc cu succes. Luni s-a început facerea de cunoscut a Conferinței. Ziarele de marți au publicat inseratele, și seara a avut loc conferința. Dacă s-ar fi început anunțarea acestei conferințe ceva mai devreme, atunci programul ar fi fost cu siguranță zădărnicit, după convingerea fraților. Toți s-au

bucurat, că a devenit posibil, de a ținea două conferințe publice în Egipt în decursul vizitei președintelui Societății, și ei speră că aceasta introduce o mare întindere a lucrării în Egipt.

Miercuri dimineața, ne-am întors de timpuriu cu trenul la Cairo, în speranța că vom ajunge destul de vreme acolo, ca să căutăm în muzeu câteva lucruri, care se referă la scrierile de la început ale Bibliei; și noi am și putut găsi ceea ce căutam. Muzeul din Cairo de fapt nu l-a avut, dar domnii de acolo au fost atât de prietenoși, că ne-au condus în Institutul Arheologic Francez, unde este păstrat astăzi manuscriptul. Am avut foarte puțin timp, ca să vedem muzeul însuși, dar ne-am bucurat, că ne-a reușit să găsim în Cairo, ceea ce am voit să știm despre manuscripte.

În urma unei schimbări în mersul avioanelor, plecarea noastră s-a făcut cu o zi mai înainte de data fixată, și așa n-am mai avut timp să vizităm grupele în Port Said și Suez. Frații din Port Said au fost cam decepționați, când au auzit că timpul nu permite fratelui Knorr să viziteze acea grupă ; dar pentru ca să fie și ei informați, fratele Knorr a însărcinat pe un frate din Cairo, ca să meargă acolo în locul lui și să le spună despre toate lucrurile bune, care s-au făcut.

Joi, în 8 Mai , ne-am sculat dis-de-dimineață și ne-am despărțit de frații din Cairo, care ne-au primit atât de găzduitor. La ora opt dimineața am ajuns la aerodrom și am aflat acolo că avionul, cu care a trebuit să călătorim noi, are un defect de motor. Nimeni n-a putut spune cu siguranță, dacă vom putea călători încă în aceeași zi, dar mai exista o altă posibilitate - un alt avion care sta gata, avea nevoie numai de câteva reparații la un motor, și posibil ca acesta va putea fi făcut gata pentru zbor. La ora unsprezece a și fost gata, și astfel ne-am ocupat locurile în cabină. Repede s-a ridicat în sus, și deja zburam peste Cairo. Pilotul nostru a făcut o excursie deosebită spre piramide, a înclinat o aripă a avionului, așa că toți pasagerii care ședeau au putut vedea teritoriul, și după aceea a pornit în direcția nordică de-a lungul marginii Saharei. Ce contrast : aici încă valea roditoare a Nilului, și imediat lângă ea încetează deodată tot verdele și până departe se întinde pustia roșiatică.

GRECIA

N-a trecut mult timp până când am putut vedea Alexandria, în Apus. Am lăsat în urma noastră continentul Africii și am zburat spre nord - vest, către Grecia. Pe drum, am văzut vârful de răsărit al insulei Creta și sute de insule în Marea Egee. Toate arătau foarte stâncoase. Avionul a executat o aterizare lină pe aerodromul din Atena, și ce ne-am bucurat, când am văzut prin ferestruica rotundă din apropierea locurilor noastre pe frații care ne așteptau, inclusiv frații Sideris și Turpin de la școala Galaad. Toți pasagerii, care s-au dat jos, au fost primiți de către stewardesa (servanta) aerodromului, și ea le-a spus că trebuie să se anunțe la biroul de sănătate. Când am ajuns acolo, s-a găsit că ,conform regulamentului, toți călătorii care vin din Orient, trebuie să fie vaccinați în contra ciumei. Nu ne-a permis nici o alegere. Unui dintre pasagerii, care au călătorit cu noi, a pus întrebarea, dacă această vaccinare ne apără și de ciurma cerșetorilor, care în fiecare țară sunt atât de cu zel la lucru. Mai târziu am putut trece oficiul regulat de imigrare și vamă, și în fine ne-am întâlnit cu frații noștri și ne-am dus în oraș.

Frații din Grecia trec prin multe încercări și dificultăți. Biserica greco-ortodoxă a pierdut în timpul războiului trecut mult teren, dar simte după cât se vede, că n-are nevoie de lupta mare împotriva organizațiunii romano-catolice sau religiilor protestante care pătrund în rândurile poporului ei. Mai curând martorii lui Iehova sunt grija lor cea mare, și ea își înștiințează oamenii dinaintea lor, prin faptul că-i numește „eretici” și „mileniști”. Ea a făcut toate încercările ca să oprească lucrarea în Grecia ; dar cu cât a încercat mai mult aceasta, cu atât s-a interesat poporul

mai mult pentru adevăr. În Grecia stăpânește o mare nemulțumire despre religia ortodoxă, recunoscută în mod oficial. În stat se face foarte puțin ce nu are aprobarea arhiepiscopului și poporul o știe. El dorește după libertate.

Această apăsare religioasă nu este singura problemă în Grecia. Regaliștii (sau partidele guvernului) și cei de stânga, luptă pentru stăpânirea țării. Regaliștii au împins partidele de stânga în munți, și acolo domnește un război civil neîncetat, în care fronturile de luptă se schimbă zilnic. Poate că o treime a țării este stăpânită de către partidele de stânga. Ca efect al războiului, Atena este ea însăși un oraș suprapopulat. Ni s-a spus că cifra populației în mod normal este de aproximativ 400.000, dar acum a crescut la două milioane. Mii și mii de greci și-au părăsit micile lor moșii țărănești și satele lor, ca să vină la portul marilor orașe, unde sunt în siguranță dinaintea incursiunilor gușterilor. Așa sunt numiți aceia, care se coboară de pe munți și iau hrana țăranilor. Dacă aceasta merge mai departe așa, în Grecia probabil că va fi o foamete, dacă nu cumva vor veni alimente din afară. În prezent este destulă hrană pentru fiecare în Atena și în orașele mai mari ; dar țăranii își părăsesc și acum ținuturile satelor și vin pentru siguranța lor în orașele mai mari.

Din pricina inflației, în Grecia este foarte rău. Oamenii poartă teancuri întregi de bilete de bancă și totuși nu pot cumpăra decât puțin pe ele. Preturile pentru haine și mâncare se urcă mereu, și valoarea hainelor tot scade. Mulți oameni își fac afacerile numai cu valută de aur, nimeni nu se simte sigur.

În ceea ce privește pe martorii Domnului, ei locuiesc pretutindeni în Grecia, împrăștiați, și propovăduiesc Evanghelia așa de bine pe cât pot cu literatura, pe care o au. Stările din țară nu le face ușor lucrul, și pe lângă acestea se adaugă împotrivirea din partea poliției și a preoțimii, atât în contra răspândirii scrierilor, cât și contra ținerii studiilor biblice. Toate scrierile, care sunt răspândite de către frați, trebuie să fie prevăzute, din ordinul directorului religiei statului cu ștampila „erezie”, ceea ce frații refuză să facă. Natural, biserica ortodoxă le privește ca erezie ; dar dacă scrierile „*Turnului de Veghere*” sunt erezie în Grecia, atunci de ce nu sunt scrierile bisericii romano-catolice, ale adventiștilor sau ale altor oameni care nu sunt ortodocși? Constituția Greciei acordă de fapt libertatea serviciului pentru Dumnezeu, dar arhiepiscopul din Atena nu o dorește, pentru că în mod evident știe că poporul grec este obosit de religie și de apăsarea ei, și el se teme că aceia, care pot citi și scrie, vor afla adevărul despre treime, cruce, focul iadului și alte învățături, prin faptul că primesc scrieri de la martorii lui Iehova. Și acum, pentru a opri lucrarea mărturiei, frații sunt bătuți și aruncați în închisoare, dar fără succesul dorit!

Înainte cu câteva luni au fost trimiși doi absolvenți ai școlii din Gilead în Grecia, ca să ajute la reorganizarea filialei de acolo și să aducă toate grupele în armonie cu îndrumările de astăzi. Frații din Grecia sunt doritori să urmeze principiile teocratice, și noi credem, că ei primesc aceste îndrumări atât de repede, cum le sunt transmise și explicate. Până acum, acești absolvenți ai Gileadului au făcut mult, ca să fie de ajutor fraților din Atena și Pireu pentru o organizare mai bună. Dacă fraților le-ar fi permis să țină adunări regulate pe față și liber, atunci le-ar fi cu mult mai ușor, să pună în funcțiune întreaga organizațiune.

Frații Knorr și Henschel au fost foarte ocupați în biroul filialei și au tratat numeroase probleme, în fața cărora sunt puși frații greci ; și s-au făcut îngrijiri, de a duce înainte cu energie lucrarea vestirii Evangheliei. Va fi de lipsă, ca cineva să viziteze multele grupe noi și să le învețe drept și să dea sfat unora din vestitorii noi, care au avut acces numai la foarte puține publicațiuni de ale Societății și nici măcar Biblii nu și-au putut procura pentru ei. Fratele Knorr a numit pe fratele Sideris ca serv nou de filială, pentru ca să favorizeze această lucrare organizatoare.

În decursul opririi la Atena, a fost posibil de a face o vizită legației americane. Frații Knorr și Henschel, în unire cu frații Sideris și Turpin, toți americani, au explicat însărcinatului de afaceri (Charge d'Affaires) numeroasele probleme ale Societății cu privire la importul publicațiilor din America. El ne-a sfătuit ca să vorbim cu ministerul învățământului și religiei și prin secretarul său ne-a procurat o audiență pentru seara următoare.

Am luat cu noi pe avocatul Societății, care și el este unul dintre martorii lui Iehova, când ne-am dus sâmbătă seara la ora 6:30 la Ministerul Educației și Religiei. Problemele noastre i-au fost explicate clar, și în calitatea sa oficială ca ministru a fost foarte surprins când a auzit, că martorii lui Iehova sunt persecutați, că poliția ne împrăștie adunările, că copiilor li se refuză educația școlară, pentru că nu-și fac semnul crucii și mai ales, căci cărțile noastre n-au fost lăsate să intre în țară, pentru că nu poartă în față ștampila „erezie”. A fost plăcut de a vorbi cu acest om. El și-a primit educația în America și de aceea a înțeles șirul nostru de idei în chestiunile de libertate și egalitate. El ne-a asigurat, că el face totul, ceea ce stă în puterea sa, ca să aducă lucrul în ordine, pe cât privește departamentul său, și a cerut ocazia, ca să vorbească în luna următoare cu avocatul și cu cei doi frați care locuiesc în Atena, așa că chestiunea să poată fi pusă la punct. Noi am părăsit biroul său cu o perspectivă mai bună de viitor și sperăm că am mers un pas înainte, așa că lucrarea poate înainta mai departe neîmpiedicată și frații vor suferi în viitor mai puține pagube decât până acuma. Indiferent de rezultat, noi suntem convinși că frații noștri din Grecia pătrund înainte harnic și vor propovădui Evanghelia ; pentru că acest drept îl au de la Dumnezeu ei știu că e mai bine să asculte de Dumnezeu decât de oameni. Ei cunosc cuvintele lui Pavel din Faptele Apostolilor 24:10-16 și nu se vor lăsa opriți, pentru că sunt învinuiți de erezie. Dar dacă anumiți oameni recunosc dreptatea cauzei noastre și ne pot ajuta, noi apreciem foarte mult aceasta.

Deși există încontinuu pericolul, că adunările vor fi împrăștiate și frații arestați și aruncați în temniță, totuși s-a aranjat în casa unui vestitor o întrunire a servilor de unități din Atena și Pireu. Dacă ar fi fost posibil de a convoca pe toți frații din Atena și Pireu, atunci am fi fost peste două mii prezenți ; așa însă au fost numai 66. Fețele lor radiau, și ei făceau impresia, că au râvnă pentru Domnul. Printr-un interpret, fratele Knorr a dat îndrumare acestor frați, cum să meargă mai departe lucrarea în viitor în Atena și în întreagă Grecia. Numirea fratelui Sideris, al noului serv de filială, a fost făcută cunoscut, precum și felul și modul, cum se va mânui lucrarea în viitor. Servii pentru frați trebuie învățați și trimiși pentru ca să viziteze grupele de două ori pe an. S-a explicat că fratele Karanassios, fostul serv de filială, a servit credincios în această calitate Domnului începând din anul 1922, dar că din cauza vârstei sale și a sănătății sale șubrede se numește un alt frate. Privilegiul său de serviciu nu s-a dat altuia, pentru că ar fi fost necredincios, ci sarcina grea a lucrării în Grecia trebuie să se odihnească pe umeri mai tineri, și el însuși s-a bucurat despre schimbarea în interesul lucrării. Fratele Karanassios rămâne un membru al familiei Bethel și va putea da totdeauna sfat, când va fi de lipsă. Noi avem tot motivul să presupunem că lucrarea de întindere în Grecia, sub Marele Comandant Christos Isus, care ne conduce la biruință, va merge mai departe.

O altă problemă, pe care trebuie să o rezolve Societatea Turnul de Veghere în Grecia este lipsa de locuințe pentru adăpostirea fraților și ca încăperi pentru birou și tipografie. Unul dintre frați, care posedă o casă în Atena, a pus destul de mult loc la dispoziție în una din casele sale de locuit, și se iau măsuri de a primi dacă se poate și mai mult loc. Există acum în Grecia peste două mii de vestitori, și se apreciază că în întreagă țara peste cinci mii vizitează micile adunări de grupe. Frații tipăresc acolo la fiecare 1 și 15 a lunii aproximativ douăzeci de mii de exemplare ale

Turnului de Veghere, și revista aceasta are o mare răspândire. Și broșuri se tipăresc, și noi sperăm că vom putea introduce în țară și din America multe din scrierile noastre.

Am găsit foarte puțin timp, ca să vedem ceva din Atena, pentru că de la ora 7 dimineața până la ora 10 seara am lucrat împreună cu frații. Totuși ne-a reușit să întrebuițăm două ore pentru vizitarea Acropolei din Atena și să vedem, ce a mai rămas din multele foste temple ale adorațiunii păgâne a Atenei, a zeiței înțelepciunii. Aici, mai stau încă resturile Partenonului, a templului lui Nike, a Propileelor sau a halei de intrare și a Eretheului. Pe coastele de sud ale Acropolei este situat teatrul lui Dionisos, care în vechea Grecie a format centrul artei dramatice. De cel mai mare interes pentru noi a fost însă Areopagul sau dealul lui Marte, care este amintit în legătură cu apostolul Pavel. El este acuma numai o stâncă cu câteva trepte năruite săpate în ea. Aici au ținut atenienii judecată și aici a propovăduit Pavel creștinismul, după cum citim în Faptele Apostolilor 17. De pe Acropolis se poate vedea toată Atena și Pireul, pe lângă acestea, marea și munții din Attica.

MAI DEPARTE, SPRE ROMA !

A ieși din Atena n-a fost așa de ușor ca și a intra. Biroul liniilor aeriene TWA din Atena n-a posedat dovadă despre comandările noastre de locuri. De aceea, singura cale posibilă a fost să încercăm cu alte linii aeriene ; dar s-a dovedit că toate locurile erau ocupate și atunci a trebuit să ne hotărâm, ca să pândim chiar pe aerodrom ocazia de a primi un loc, ca să ajungem la Roma. Conform îndrumărilor de la TWA ne-am sculat duminică dimineața la ora 3:45 și ne-am dus la aerodrom. Câțiva dintre frații noștri de la biroul filialei și alții ne-au găsit acolo. Noi am apreciat societatea lor la o oră atât de matinală, în timp ce așteptam știri despre avion ca să știm dacă mai sunt libere locuri. Cam cu o jumătate de oră înainte de decolarea avionului am aflat, că este liber un loc ; și fratele Knorr s-a folosit de ocazie și și-a început călătoria spre Roma. Fratele Henschel a rămas în acea zi în Atena și a vizitat pe un frate din biroul Filialei, care a fost dus la închisoare pentru că a fost făcut responsabil pentru tipărirea *Turnului de Veghere*, care a fost editat fără imprimarea „ereziei” (pe pagina întâia a revistei). Ce bine a fost că l-am găsit vesel și voios, pentru că are ocazii favorabile ca să pună mărturie celorlalți prizonieri. Și el n-a fost singur. Un alt frate, care tot din cauza credincioșiei și neprihănirii sale a stat în închisoare, i-a ținut de urât.

Fratele Knorr a călătorit mai departe spre Roma. În zbor înalt a mers peste Grecia frumoasă și povârnișurile sale stâncoase și vârfurile acoperite de zăpadă. Pilotul a apucat calea peste valurile golfului albastru din Corint. De-a lungul coastei s-au perindat câteva sate ; și se vedeau văi roditoare care s-au întins de la coasta mării, la deal, până la munții acoperiți cu zăpadă. Grecia a strălucit în lumina deschisă a soarelui de dimineață și a oferit privirilor frumuseți, care cu greu pot fi descrise în cuvinte scurte. Apoi, afară, peste Marea Ionică, pe lângă insula Corfu și până la călcâiul Italiei, unde ne-au salutat dealurile frumoase, verzi, și munții acoperiți cu zăpadă din Italia de sud. Îndată a apărut și Tarent-ul, unde corăbii de ale flotei italiene s-au pierdut în război. Zburând de-a curmezișul peste Italia, am ajuns la țărmul din Salerno, unde armata americană în timpul războiului a avut așa zicând un cap de pod. Acum, mai departe spre Neapole și Vezuviu. Un mic sat stă în locul vechiului Pompei, pe marginea apei. Pilotul a fost atât de amabil că a făcut câteva roate deasupra Vezuviului, așa că pasagerii au putut privi spre muntele, a cărui activitate a distrus Pompei și de atunci încoace a neliniștit tot mereu pe locuitorii țării prin cutremure. Din această activitate, acum nu se observă nimic, dar totuși a fost demn de văzut locurile galbene de

pucioasă și dungile roșii pe vârful muntelui, și de asemenea și fluviul negru de lavă, care ajunge până în pământul roditor. La apus era binecunoscuta insulă Capri. După aceea, am mers de-a lungul țărmului Italiei, și iată : Anzio, un alt loc cunoscut prin război și la răsărit Monte Cassino. Apoi Roma. Conform programului de călătorie al fratelui Knorr, a trebuit să sosească acolo, după o orânduire de mai înainte, luni. Întrucât a sosit cu o zi mai devreme, el nu s-a cugetat că îl așteaptă cineva, ci a sperat aceasta pentru ziua următoare, când va sosit fratele Henschel din Atena.

Fratele Henschel a făcut aceeași călătorie în ziua următoare într-un avion „Constellation” și a fost luat în primire pe aerodromul Ciampino de către fratele Romano, servul biroului de filială italian, care a fost foarte surprins să afle, că fratele Knorr a sosit cu o zi mai înainte. După masă ne-am întrunit cu toții și am discutat lucruri cu privire la lucrarea din Italia. În acea seară, la ora opt, am ținut o adunare cu unsprezece frați din grupa nou formată, Roma, a martorilor lui Iehova. Aceasta a însemnat pentru noi o întrunire foarte interesantă ; căci acești frați locuiesc într-o cetate a religiei, și ei au lipsă de aceeași încurajare, același sfat, pe care l-a dat Pavel romanilor, încă înainte cu 1900 de ani, când le-a scris o scrisoare și i-a îndemnat la propovăduire, prin faptul că a argumentat, că oamenii nu „cred” niciodată, decât dacă au „auzit” mai întâi, și că ei nu pot auzi, decât dacă le propovăduiește cineva. Unsprezece interesați au luat parte la această adunare, dintre care însă nu toți sunt servi ai Evangheliei ; și astfel sfatul lui Pavel și alte îndrumări despre organizațiune au fost foarte la loc. Fratele Romano, un absolvent al Galaadului, a servit ca interpret.

CETATEA VATICANULUI

Mărți, în 13 Mai, ne-am petrecut timpul cu aceea, ca să aflăm lucruri generale despre Roma și Vatican. Muzeului Vaticanului i s-a făcut o vizită, și noi ne-am interesat mai cu seamă de biblioteca Vaticanului, unde sunt expuse copii de pe manuscriptele și cărțile vechi. Am rugat pe unul dintre servitorii de acolo, ca să ne aducă în legătură cu un bibliotecar, ca să putem afla, dacă am putea examina manuscriptul original al lui Codex Vaticanus 1209, care este unul dintre cele mai de încredere manuscripte ale Bibliei, care mai există astăzi. Am fost conduși într-o bibliotecă particulară a Vaticanului, unde unul dintre bibliotecari ne-a adus câteva pagini ale manuscriptului original pe hârtie velină. Nu se mai păstrează sub formă de carte. Fiecare foaie de hârtie velină, pe care se află patru pagini scrise, este păstrată întinsă între două cartoane grele, spre a împiedica ca paginile să se frece una de alta, prin ceea ce scrierea ar putea fi deteriorată. Manuscriptul este scris clar și limpede și păstrat tot așa. Învățații secolului al patrulea au făcut lucru bun, când au pregătit această carte (acest codex). Ni s-a arătat și un volum al acestei cărți (codex) întregi, care a fost făcut prin redare fotografică a diferitelor pagini ale cărții. Toate acestea au fost de cel mai mare interes pentru președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, Societate care editează Biblii, Aceste volume mari și manuscripte originale nu sunt expuse pentru public în muzeul Vaticanului, ci acolo se poate vedea numai o pagină din acesta .

În muzeu se află multe din cele mai mari opere de artă ale lumii. Obiecte de artă grecești și romane de sculptură sunt în mare număr. Apoi se află acolo cele mai mărețe picturi ale pictorilor celebri italieni din timpul dinainte de aceasta cu sute de ani, afară de aceasta multe vase mari și alte comori. Toți pereții și plafonurile sunt pictați și împodobiți admirabil. Trebuie că a costat pe bărbați ani întregi de lucru neîncetat, aspru, ca să aducă toate acestea în existență. Din ferestre am putut să zărim câteva curți ale Vaticanului, grădinile, sala, fântânile săritoare și turnurile stațiunii

radiofonice a Vaticanului. La diferite porți garda elvețiană în uniforme de culori vii și-a făcut serviciul. Totul este foarte bine întreținut și pe dinafară foarte curat.

Am vizitat și biserica sfântului Petru și am văzut acolo ceva din bogăția mare, care este îngrămădită în această clădire. Plafoanele sale de aur, înzestrarea sa și altarele, picturile sale și mormintele papilor toate sunt de un lucru de cea mai bună calitate. Acolo sunt mai multe altare și orgi. Este imposibil de a prețui valoarea în bani a acestei clădiri cu conținutul ei, dar trebuie c-au fost scoase sume enorme de bani de la poporul din toată lumea, ca să clădească o astfel de „biserică” sau bazilică. Dacă o comparăm cu moscheile și templele religiilor păgâne, pe care le-am văzut, ea întrece pe toate acestea în valoare bănească, și probabil și în capacitatea oamenilor, de a face opere de artă în pictură și sculptură. Dar în unele privințe aceasta ne-a amintit de clădirile arhitectonice ale budiștilor și ale altor religioniști păgâni din timpul vechi.

Totul a fost strâns acolo, pentru ca omul să îngenuncheze înaintea lui și să-l adore. Privit din punctul de vedere al unui cercetător al Bibliei, aceste lucruri nu ne aduc mai aproape de Dumnezeu ; pentru că aici se văd chipuri, altare de aur, cruci, mătănii, lumini, lămpi și duzini de scaune pentru spovedit, care toate contribuie la aceea, ca să despartă pe om de Dumnezeu. Am văzut haine pompoase ale Ierarhiei împodobite cu aur și dantela cea mai fină. Acolo erau coroane din aur masiv, împodobite cu bijuterii ale Papilor, cu pietre prețioase scumpe, chivotul agnețului de aur și alte comori. O cunoștință a Creatorului ni-o mijlocește Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu și nu icoane și temple, care sunt făcute de oameni. Credința vine printr-o cunoștință adevărată și nu printr-o expunere pe dinafară a bogăției sau a puterii unei organizațiuni a religiei. Ne-au venit fără voie în minte cuvintele unui șef al chelnerilor dintr-un restaurant din Roma : „Preoții au bisericile și aur și toată bogăția țării ; și noi, poporul, avem soarele”. Dacă preoții ar putea cere ceva poporului pentru lumina soarelui, ei ar face-o și pe aceasta.

În călătoria noastră a zilei în jurul Romei, am văzut resturile Coloseumului, ale aceluia amfiteatru uriaș, pe care l-au clădit Vespasian și Titus, cam pe la anul 80 d.Chr., și unde - după cum ne raportează istoria - creștinii de la început au fost aruncați la animale sălbatice pentru distracția romanilor păgâni, spre a întipări adevărata închinare la Dumnezeu. Acolo, unde s-a aflat loja împăratului, a omului care a dat semnul degetului celui mare al mâinii ridicat în sus sau îndreptat în jos, acolo catolicii au înălțat crucea, care nu lipsește de nicăieri, ca și cum ar voi să sfințească acum acest loc.

După masă am făcut o vizită legațiunii americane, ca să primim informație cu privire la lucrarea Societății și să vedem, ce ajutor li se poate da fraților din Milano pentru prelungirea șederii lor în Italia. Pe lângă aceasta ne-am scos bilete pentru călătoria noastră din Roma la Milano în „rapido”, unul dintre cele mai iuți trenuri electrice al căilor ferate de stat italiene.

MILANO

Călătoria noastră din Roma a durat în ziua următoare de la ora 1:30 după masă până la 11:30 seara. Am trecut cu ocazia aceasta prin peisajul frumos, verde al Italiei, cu numeroasele sale vii și dumbrăvi de măslini, lanuri de grâu și grădini bine întreținute. Dealurile în multe locuri sunt în formă de terase și cultivate cu îngrijire și altele sunt acoperite cu păduri dese. Cei mai mulți locuitori ai Italiei sunt agricultori, și totul, ce are țaranul în timpul acesta sunt vin, măslină, pâine și brânză și un loc de dormit. El n-are mijloace să-și procure îmbrăcăminte, căci prețurile sunt în afară de puterea de plată a poporului de rând, și bursa neagră înflorește. Aproape totul este raționalizat; dar se poate cumpăra totul, ce voiești să ai, în public de pe piața neagră. Trenurile sunt

aglomerate. Mulți oameni, care călătoresc la clasa a treia, călătoresc în vagoane închise de marfă, și am putut vedea din ferestrele trenului, că mulți călătoreau așa. Femeile își dobândeau prin luptă calea la un compartiment de a treia încărcat, și alte femei căutau să le alunge. Negustorii cu marfă neagră călătoresc dintr-un ținut al țării într-altul, ducând cutii mari cu mărfuri raționalizate ca să le vândă în locurile unde sunt mai rare.

Am călătorit spre Nord la Florența și Bologna. Mai ales în văile dintre Florența și Bologna, prin care am călătorit, am observat pagubele, pe cari, le-au adus Italiei marile lupte ale războiului al doilea mondial. Podurile au fost aruncate în aer și localități întregi au fost distruse, așa că numai părți ale zidurilor de la câteva case stau ca niște monumente groaznice. De-a lungul drumului se pot vedea găuri de granate și cratere de bombe în mare număr, și unele stațiuni de cale ferată se află în reclădire. Poporul italian a suferit în decursul războiului și caută acum să-și aducă țara iarăși în starea normală. În multe ținuturi ale țării reclădirea se face rapid. Destule poduri au fost reconstituite, pentru ca trenurile să poată călători regulat, chiar și dacă iuțeala lor peste poduri, care mai sunt în construcție, trebuie micșorată.

În timp ce poporul căuta să se aranjeze pentru timpuri normale, politica și finanțele au ajuns la un punct de criză. Lipsește pacea între guvernatori care au fost aleși de poporul italian în slujba lor. Și aici se arată iarăși clar, că omul nu poate să facă niciodată el însuși pace și bunăstare și numai împărăția lui Dumnezeu poate realiza aceasta.

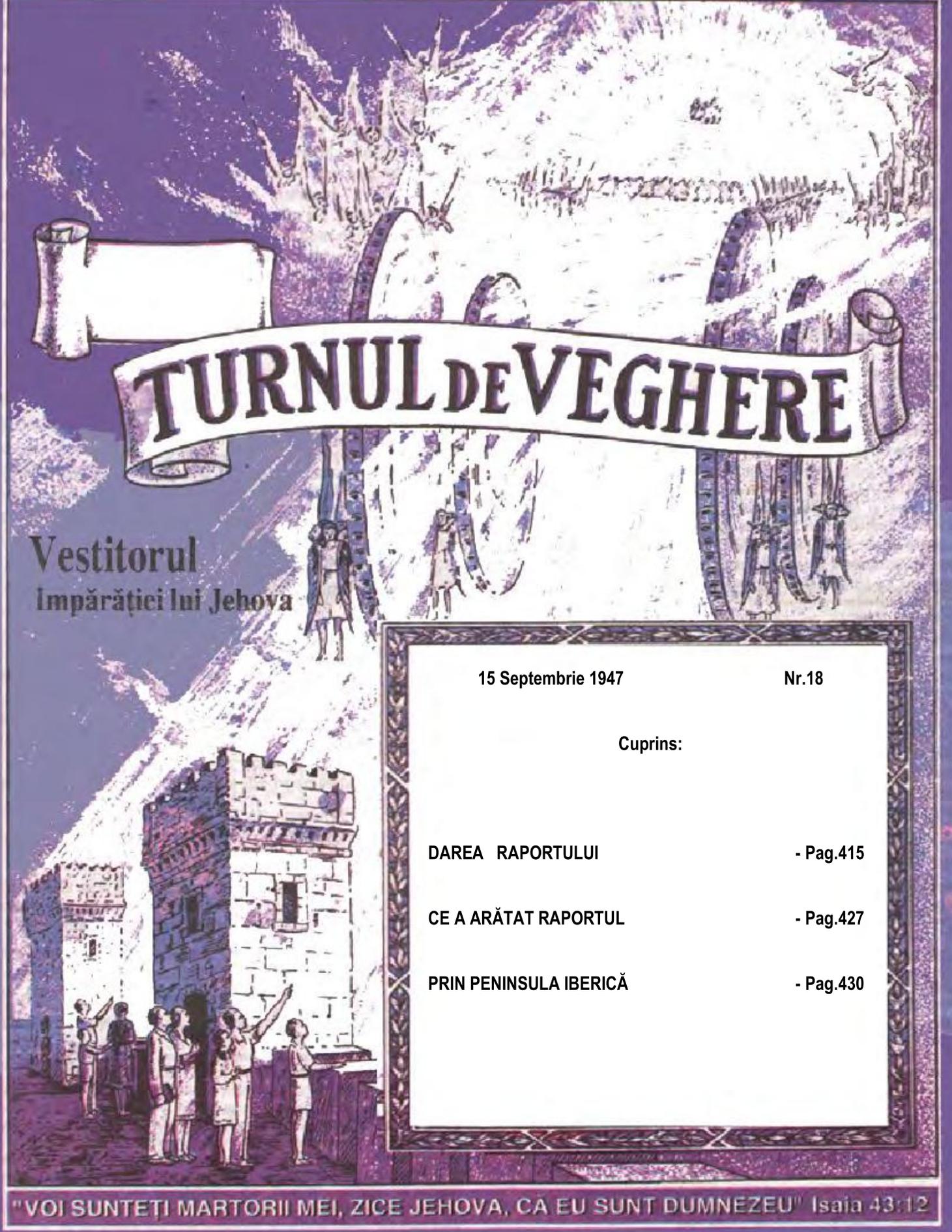
În Milano am petrecut la frații din biroul filialei. Joi ne-am ocupat cu afacerile biroului și am făcut pregătiri pentru o întindere mai departe a lucrării în Italia. A fost o bucurie de a vedea pe George Fredianelli, pe un absolvent al Galaadului, care a servit grupele în Italia. El a strâns multe experiențe interesante și găsește, că acolo frații sunt destul de noi în adevăr, dar au dorința să învețe și să organizeze just lucrarea de mărturie. El se bucură, că este la frații italieni și în decursul timpului scurt, cât a lucrat în Italia, a putut face mult bine spiritual. Atitudinea anticlericală, pe care o iau mulți oameni în Italia, deschide acum adesea calea la o mărturie despre Biblie, și câmpul pentru serviciu în Italia pare să fie mare.

Vineri a avut loc în Italia adunarea generală. Frații au manifestat într-adevăr spiritul, care a corespuns acestui eveniment. Despre ploaia ușoară nici nu s-a ținut seamă. Din toate părțile țării au venit vizitatori. Ei au închiriat autobuze speciale, alții au călătorit cu trenul. Milano este suprapopulat, și astfel mulți au trebuit să petreacă noaptea la gară. Alții au rămas în biroul filialei și au dormit pe jos sau în pivniță. Am trecut cu vederea peste această mică incomoditate, de bucurie de a avea în Italia după atâtea ani de dictatură o adunare generală. La această sesiune în Milano au fost prezenți 225 de frați. Ne-am bucurat să auzim, ce bine au putut vorbi italienește frații din Galaad și să vedem, cum au apreciat vestitorii cuvântările lor. Punctul culminant al întregii călătorii de serviciu în țările de pe lângă Marea Mediterană a fost conferința publică în cinema Zara în Milano. Frații, puțini la număr, au putut împărți numai cinci mii de invitații, pentru ca să anunțe conferința cu o zi înainte de a avea loc. Cu toate acestea rezultatul a fost foarte îmbucurător. Cinematograful a fost umplut bine, și câțiva oameni au stat pe lângă pereți și înapoi în sală, când fratele Knorr a ținut cuvântarea publică „Bucurie pentru tot poporul”, 1700 au venit. A fost un auditoriu foarte atent, și după cuvântare mulți și-au exprimat dorința să afle mai mult despre Biblie, care le-a fost oprită atât de mult timp. S-a putut împărți multă literatură și frații s-au bucurat nespuse de mult. Ei se pare că au profitat din această adunare mare mai mult decât oamenii de bine, deoarece acesta a fost un semn vizibil, că a sosit timpul pentru întinderea lucrării în Italia. În Italia există acum 35 de grupe organizate și din mila Domnului acești frați sunt hotărâți să țină cuvântări publice în teritoriul lor local. Dacă acestea vor fi pentru ei un semn de la Domnul pentru

lucrul acesta, ceea ce se poate încă aștepta cu ocazia unei campanii de conferințe publice, atunci în orice caz voiesc să începă cu aceasta. Mai mulți absolvenți ai Galaadului vor fi trimiși în Italia, pentru ca să facă să înainteze energic lucrarea și să poată instrui pe vestitorii noi în cele mai bune metode ale aducerii la îndeplinire a lucrării bune.

Mai mulți servi pentru frați vor vizita adunările. Peste câteva luni au loc și adunări pe ținut. Fiecare mijloc va fi chemat în campanie în lunile viitoare în Italia, în străduința de a duce la popor vestea aducătoare de viață a adevărului.

Șederea noastră în Italia a părut a fi foarte scurtă. Puținele zile, pe care le-am petrecut la frați acolo, au fost pline de lucru și de evenimente, și timpul a trecut numai așa în zbor. Sâmbătă dimineața (în 17 Mai) am petrecut ultimele noastre clipe cu familia biroului filialei la gara din Milano. A fost o grupă mică fericită, și noi am fost mulțumitori, că am avut privilegiul să vedem marea binecuvântare a Domnului pe care a așezat-o pe puținele zile de conlucrare. În timp ce ne-am urcat în tren, care a trebuit să ne ducă în Elveția, și am spus rămâneți cu bine fraților noștri, a fost bucurie în inimile noastre. Desigur acum există o mare trezire în Italia și noi avem încredere, că Domnul deschide calea pentru lucrarea împărăției acolo. între „toate națiunile care-l laudă pe Iehova singurul Dumnezeu viu”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Septembrie 1947

Nr.18

Cuprins:

DAREA RAPORTULUI - Pag.415

CE A ARĂTAT RAPORTUL - Pag.427

PRIN PENINSULA IBERICĂ - Pag.430

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Septembrie 1947

Nr. 18

DAREA RAPORTULUI

„Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de in, a adus următorul răspuns: Am făcut ce mi-ai poruncit”. – Ezech. 9:11, *Moffatt*

IEHOVA DUMNEZEU a dat profetului Ezechiel o vedenie în anul al șaselea al captivității sale în Babilon, adică cu cinci ani înainte de 607 î.Chr., anul distrugerii Ierusalimului. Aceasta a făcut-o Iehova, ca să ne dea pentru timpul de astăzi un avertisment solemn dinaintea nimicirii viitoare a creștinătății și pe lângă aceasta să ne dea speranța plină de mângâiere, că oameni de generația noastră vor scăpa de nimicirea cu ea. (1Cor. 10:11). Vedenia arată, că aceia, care sunt răspunzători lui Dumnezeu Celui Atotputernic, trebuie să facă o dare despre lucrările lor de pe pământ, și aceasta tocmai înainte sau în timpul, când nimicirea lovește pe organizațiunea religiei fățarnice.

2. Ilustrația pentru vedenia lui Ezechiel au fost formate de către templul din Ierusalim. Reprezentat printr-un înger slăvit a venit Iehova Dumnezeu la inspectarea templului, „În vedenii dumnezeiești” a luat pe profetul Ezechiel cu sine. (Ezech. 8:1-3). Inspectarea a înspăimântat pe Ezechiel, pentru că ea a descoperit, că tocmai acolo, în templu, peste care s-a chemat numele lui Iehova, da, acolo, direct sub ochii săi, Izraeliții au practicat adorațiune mincinoasă a lui Dumnezeu. Ei nu s-au închinat lui Iehova Dumnezeu, Creatorului, deși s-au aflat în casa, care a fost consacrată Lui. Ei s-au închinat la lucruri create, de pildă : 1) la un chip urât, făcut de oameni, care a atârnat pe Dumnezeu la gelozie și la indignare, 2) la tablouri și gravuri de animale și idoli, 3) la dumnezeul demon Tamuz și 4) la soarele, care se ivea la răsărit. Ei au fost niște fățarnici religioși, și acțiunile lor de cult idolatre în casa, care după nume I-a aparținut Lui, au scârbit pe Iehova, i-au fost o urâciune. Următoarele cuvinte simple și clare, pe care Dumnezeu le-a rostit prin profetul Isaia către acei oameni, ei le-au luat numai în răs : „Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu ; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor”. – Isa. 42:8, *Am. Stan. Ver.*

3. După acea inspecțiune a templului în Ierusalim au trecut mai mult ca 150 de ani. Apoi a spus Iehova Dumnezeu dinainte, că prin solul Său special într-un timp viitor vine la templul Său *spiritual*, ca să-l viziteze. În acea vreme El va da o rapidă mărturie împotriva acelor religioși care au profanat numele și închinare față de El „Iată”, așa zice El, „voi trimite pe Solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său, Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, - zice Domnul oștirilor, - ... Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Iehova al oștirilor. Căci Eu, Iehova, nu Mă schimb”. (Mal. 3:1-6, *Am. Stan. Ver.*). Din multe acelea, ce s-au întâmplat în timpul mai nou, reiese, că venirea la templu, pe care Iehova Oștirilor a anunțat-o aici dinainte, a căzut în

primăvara anului 1918. Acest eveniment l-a făcut să fie prefigurat prin inspecția templului din zilele lui Ezechiel. *Turnul de Veghere* a publicat multe lucruri ca să arate, că din anul 1918 a avut loc o inspecție deosebită a tuturor acelor, care susțin, că se închină în templul lui Dumnezeu și servesc în el, și că Isus Christos cel slăvit este Solul și Judecătorul lui Iehova în templu. El va lucra repede ca martor și executor împotriva tuturor, care nu se tem de Iehova ca Dumnezeu adevărat, ci aduc batjocură și ocară asupra numelui Său sfânt.

4. Din acest motiv, creștinătatea ar trebui să se intereseze cel mai mult pentru aceasta. Prin ea, martorii credincioși ai lui Iehova au avut parte în anii trecuți de persecuțiile cele mai rele, de împotrivirea cea mai rea. Ea trebuie să ia în seamă scopul lui Dumnezeu, pe care l-a făcut cunoscut clar în vedenia lui Ezechiel, după ce a inspectat templul și a dat pe față urâciunea practică acolo prin presupusul popor a lui Dumnezeu. Descrierea vedeniei sună: „Apoi am auzit cum a strigat cu glas tare: Veniți încoace, voi executorii orașului, fiecare cu arma sa de omorâre! Și au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu o secure de măcelărit, și însoțit de un alt om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au intrat în templu și au stat lângă altarul de aramă”. (Ezech. 9:1, 2 *Moffatt*). La cinci ani mai târziu, Iehova Dumnezeu a chemat pe executor, ca să manifeste mânia Sa asupra Ierusalimului religios. Au fost oștirile Caldeilor sub Nebucadnețar, regele Babilonului, care au venit din Nord. Astăzi fostul Babilon cu oștirile sale caldeiene nu mai există. Pe cine va chema Iehova oștirilor ca cei șase executori al timpului modern, ca să pedepsească în mânia Sa orașul Ierusalim, care este împlinirea chipului, creștinătatea ? Vor fi oștirile Sale cerești, care stau sub Regele Său uns, ridicat pe tron, sub Christos Isus, și se va întâmpla în războiul Armagedonului, la care creștinătatea și toate națiunile pământului sunt strânse prin puteri supraomenești. – Apoc. 16:14-16.

5. Prin urmare, cei șase bărbați înarmați cu securi de tăiat din vedenie nu ilustrează șase bărbați adevărați, ci oștirile organizate, pe care Iehova Dumnezeu le întrebuintează, când în mânia dreaptă se răzbună pe creștinătate pentru urâciunea sa religioasă. Tot așa stă lucrul cu al șaptelea om îmbrăcat în haină de in, care a purtat cornul cu cerneală al unui scriitor la brâul său. El nu simbolizează o persoană singură, deosebită, care trăiește astăzi pe pământ, ci organizația servilor unși ai lui Iehova de pe pământ, care sunt membri ai „trupului lui Christos”. Isus Christos este capul lor nevăzut, și ei sunt membrii rămași ai „trupului Său”, care se mai află pe pământ. Conform principiului biblic, inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților. (Apoc. 19:8), acest om îmbrăcat în in - o corporație compusă - stă în serviciul drept al lui Dumnezeu, Domnul, și nu are înclinare spre organizația nedreaptă a creștinătății și urâciunile ei religioase, și nici nu are ceva legături cu ea.

6. Această corporație creștină reprezentată prin omul îmbrăcat în haină de in, spre deosebire de cei șase executori cu securile de măcelărit nu este echipată pentru luptă prin violență și pentru distrugere. Ea este neutră cu privire la certurile, care despart creștinătatea în tabere inamice, pentru că a primit o însărcinare de serviciu de la Dumnezeu, care îi împarte un alt lucru, despre care la urmă trebuie să facă raport. Lucrul drept împărțit ei de către Dumnezeu este arătat prin călimara la brâul omului. Este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu scris, inspirat și publicarea sa între aceia, care sunt expuși pericolului, pentru că executarea răzbunării lui Dumnezeu amenință pe creștinătatea modernă împreună cu toate națiunile, care sunt legate cu ea într-o alianță internațională. De la această lucrare de mântuire pașnică servii unși ai lui Dumnezeu nu se pot întoarce, ca să se ocupe cu luptele și certurile creștinătății condamnate și ale asociațiilor ei. De asemenea ei n-au voie să se apuce, ca să facă lucrarea de distrugere față de creștinătate, care este încredințată celor șase bărbați cu topoare de tăiat. Ei au numai un singur serviciu deosebit, care le

este împărțit și despre care trebuie să facă o dare de seamă. Spre a vedea, ce este acesta în realitate, să se examineze acum bărbatul îmbrăcat în haina de in.

„FĂ UN SEMN”

7. Altarul de bronz, lângă care s-au așezat cei șapte bărbați în așteptarea ordinelor de primit, a stat în curtea dinlăuntru a templului și înaintea pragului pridvorului spre sfânta. Tocmai pe partea cealaltă sau în partea de apus a altarului, deci între altar și pridvorul templului, au stat cam douăzeci și cinci de bărbați cu spatele spre sfânta. (Ezech. 8:16-18). Deși și-au întors fața către cei șapte oameni de lângă altar, totuși așa se vede că așa erau de scufundați în închinarea soarelui spre răsărit, încât n-au dat ceva atenție serioasă acestor șapte bărbați, care tocmai atunci intraseră prin poarta de la miazănoapte. Cei șapte n-au pășit lângă altarul de bronz, ca să aducă o jertfă, ci ca să facă o lucrare a ascultării conform ordinelor, pe care a voit Domnul să li le dea acum. De aceea, găsim următoarele cuvinte despre Iehova oștirilor, despre care este spus că locuiește în mijlocul heruvimilor : „Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei ; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de in și care avea călimara la brâu. Iehova i-a zis: Treci prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo”. – Ezech. 9:3,4, *Am. Stan. Ver.*

8. Că slava lui Dumnezeu s-a apropiat de pragul templului, arată profetic anul 1919 d.Chr., timpul când Iehova Dumnezeu prin solul Său slăvit, prin Christos Isus, Domnitorul de drept, a venit la templu. Profetia lui Maleahi amintită mai sus a prezis că solul lui Iehova în templu va îndeplini o lucrare de curățire față de urmașii Săi consacrați și o lucrare a judecății față de fățarnicii religioși, împotriva cărora pune o mărturie grabnică, prin faptul că-i nimicește. (Mal. 3:1-5). Urmașii curățiți și purificați formează pe rămășița unsă a membrilor trupului lui Christos. Ca o ceată unită sunt ilustrați prin bărbatul în haină de in, care stă lângă altar și primește poruncile divine. Ei sunt în casa, care după nume este templul lui Dumnezeu și pe care religioniștii creștinătății au profanat-o ; prin urmare se află în mijlocul creștinătății, între toate urâciunile ei, dar nu sunt o parte a ei. Poruncile, pe care le dă Iehova Dumnezeu prin solul Său bărbatului îmbrăcat în haină de in, arată la ce activitate trebuie să se dedice rămășița Sa unsă, aprobată, de pe pământ din anul 1918. Pentru membrii rămășiței este important de a observa, ce însemnează aceste ordine, pentru ca să asculte această însărcinare divină la sfârșitul lucrării să poată face un raport primit.

9. Ce trebuie să facă ? Nu să meargă acasă, nu să rămână acasă, în timp ce executorii lui Dumnezeu au venit așa de aproape și așteaptă semnul divin pentru lucru. Prezentul nu este timpul de a se bucura numai de o casă plăcută sau de un loc plăcut într-o sală a împărăției. El este timpul de a ieși afară, de a merge prin mijlocul orașului, adică prin mijlocul creștinătății. Întrebuințați acolo călimara voastră și îndepliniți lucrarea, prin care faceți un semn pe frunțile oamenilor! Firește, acesta nu este un lucru la care se întrebuințează cerneala adevărată și se face în întreagă creștinătatea pe frunțile oamenilor un T vizibil sau un semn al crucii. În zilele lui Ezechiel și în decursul celor cinci ani, care au mai rămas înainte de distrugerea grozavă a Ierusalimului, nimeni n-a făcut un semn literal pe frunțile Iudeilor în acel oraș. Ezechiel a scris însă vești divine către acel oraș împreună cu colegul său, profetul Ieremia din Ierusalim sau Anatot, cam la cinci kilometri înspre Nord - Vest de Ierusalim, au propovăduit locuitorilor lor și vizitatorilor lor până la sfârșitul celor patruzeci de ani a acestei lucrări de propovăduite și i-au înștiințat fără încetare despre pustiirea apropiată a orașului religios necredincios. În felul acesta cei doi preoți, Ezechiel și

Ieremia, împreună cu ajutorii lor devotați, de pildă cu unul Baruc, cu fiul lui Neriia, care a scris mult pentru Ieremia, au făcut de fapt o lucrare publică și particulară. A influențat mintea aceluia, care au fost destul de smeriți, ca să asculte în interesul lor propriu, ca de exemplu Ebed-Melec etiopianul. – Ier. 45: 1,2 ; 36:4-32; 38:7-13; 39:15-18.

10. Într-adevăr ei au făcut atunci o lucrare, prin care au făcut unor astfel de oameni un semn pe frunte, adică în sediul priceperii lor, așa că aceștia s-au declarat în public pentru închinarea curată a lui Dumnezeu, a lui Iehova. Orașul Ierusalim ca întregime n-a primit un astfel de semn al adevărului pe fruntea lui. Ea și-a făcut-o ca „fruntea unei femei curve” și a refuzat să se rușineze din cauza necurăției sale spirituale și a legăturilor sale preacurvature cu lumea aceasta, din care cauză a fost nimicit. Persoanele, privite fiecare individual, din mijlocul lui, ca cei douăzeci și cinci de închinători la soare, care și-au făcut fața așa de tare ca o stâncă față de înștiințarea divină vestită de profetul lui Iehova, n-au fost gata de a se pocăi și nu s-au umilit din cauza obiceiurilor scârboase ale religiei Ierusalimului. Ca să rămânem în limbajul simbolurilor, ei firește că n-au primit nici semnul adevărului pe fruntea lor. Ei au refuzat, ca să susțină pe față pe Iehova și o închinare, care n-a fost amestecată cu nici o religie păgână. (Ier. 3:3; Ezech. 3:8, 9). Unii însă au primit într-adevăr un astfel de semn simbolic prin bărbatul îmbrăcat în haină de in, al lui Dumnezeu. În Cuvântul Său al profeției Dumnezeu a amintit în mod deosebit pe Ebed-Melec și pe Recabiți, pe fii lui Ionadab, care din mijlocul Ierusalimului osândit spre păzirea lor au fost prevăzuți cu semnul. – Ier. 35:1 -19.

11. Astăzi, rămășița unsă a martorilor lui Iehova face o lucrare de însemnare. Aceasta s-a făcut din anul 1918, de la venirea solului la templu, adică de la sfârșitul primului război mondial. În decursul acelei controversă, pe care a avut-o creștinătatea între ea, martorii lui Iehova au fost ținuti prizonieri. În anul 1919, cei credincioși au fost eliberați ; ei au fost făcuți liberi, ca să vestească cu îndrăzneală vestea împărăției întemeiate a lui Dumnezeu tuturor națiunilor înlăuntrul și în afara creștinătății. Această veste a împărăției vorbește inevitabil despre răzbunare, pe care o va săvârși Dumnezeu față de creștinătate și față de națiunile și împărățiile unite cu ea, pentru că profeția divină spune despre împărăția lui Dumnezeu : „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic”. (Dan. 2:44). În mod corespunzător, însărcinarea lui Dumnezeu către omul îmbrăcat în haina de in, către clasa Sa unsă, cere anunțarea, că Dumnezeu în ziua răzbunării Sale, în războiul Armagedonului, va zdrobi și rupe în bucăți pe națiunile și împărățiile acestei lumi nelegiuite. (Isa. 61:1, 2). Prin urmare, martorii unși ai lui Iehova, trebuie să facă cunoscută ziua când se va răzbuna pe urâciunile creștinătății, și astfel trebuie să îndeplinească vedenia profetică despre bărbatul îmbrăcat în haina de in.

12. Prin mijlocul drept, pașnic, al propovăduirii acestei vești bune despre împărăția și răzbunarea lui Dumnezeu, oamenii sunt însemnați astăzi pe frunțile lor. O altă cale pentru a-i însemna nu există, decât de a-i aduce la o cunoștință a împărăției lui Dumnezeu și a scopurilor, pe care le realizează prin această împărăție. Isus Christos, Regele, a declarat în rugăciunea Sa către Iehova : „Și viața veșnică este aceasta : să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu”, (Ioan 17:3). Persoanele, a căror frunți sunt însemnate printr-o înțelegere, prin primirea și printr-o mărturisire a adevărului împărăției, vor chema numele lui Iehova prin Christos, ca să găsească salvare în această zi a crizei, întrebările puse de apostol, de aceea, sunt astăzi tot așa de adevărate ca și oricând înainte : „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut ? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit ? Și cum vor auzi despre El fără

propovăduitor ?”. (Rom. 10:13, 14). Clasa bărbatului îmbrăcat în haină de in trebuie să propovăduiască acum, ca să facă lucrarea însemnării față de aceia, care ascultă, deoarece ei au fost trimiși în mod expres pentru scopul acesta.

„DIN CASĂ ÎN CASĂ”

13. Ne putem închipui, că omul îmbrăcat în haină de in, în ascultare față de însărcinarea de a merge prin mijlocul Ierusalimului și de a întrebuița cerneala din cornul său, însemnând frunțile aceloră, care suspină și gem, a mers pe străzile orașului înconjurat cu ziduri, din casă în casă, și a ciocănit la uși, ca să cheme afară pe oameni, da, căci a vorbit mai departe la oamenii, pe care i-a întâlnit pe uliță și în piețele publice. Voiește cineva să explice, cum ar fi executat altfel lucrarea însemnării ? Exact la fel a făcut rămășița martorilor lui Iehova, de când Domnul a venit în anul 1918 la inspecție și judecată în templu, în mod ascultător lucrarea însemnării. Întreagă creștinătatea știe aceasta. Așa după cum Ierusalimul de altă dată a protestat, că Ezechiel și Ieremia au propovăduit, pentru că doară are în mijlocul său templul clădit de Solomon, așa protestează creștinătatea încontinuu, când martorii lui Iehova vin la ușile oamenilor lor, da, chiar îi prigonește. Creștinătatea are sute de organizațiuni religioase și sute de mii de clădiri de ale religiei, care sunt numite „biserici” (numai în Statele Unite 253.762), și ea se apără de aceea, ca martorii lui Iehova să vină tot mereu și să inunde țara cu vestea lor în formă verbală și scrisă.

14. Prin Solul Său regal în templu, Iehova poruncește astăzi acestei clase a omului îmbrăcat în haină de in: „Treci prin mijlocul cetății”, adică prin mijlocul creștinătății, care este perechea modernă a Ierusalimului necredincios. Și martorii lui Iehova trebuie să meargă și vor merge ! Ei nu pot asculta pe Dumnezeu și să rămână acasă. Ei nu se pot lăsa opriți pe drept de a merge la ușile locuințelor oamenilor, dacă trebuie să se facă voia lui Dumnezeu și voiesc să placă lui Dumnezeu, fără ca să se opună formal poruncii exprese a lui Dumnezeu, guvernele și autoritățile lumesti nu pot să le interzică răspândirea veștii împărăției în întreagă creștinătatea, și nu pot opri vestirea lor continuă, prin care trebuie să se facă asupra unui mare număr de oameni, o impresie destul de adâncă, spre a lăsa în urmă un semn, care-i păzește de executarea prin cei „șase bărbați” ai lui Dumnezeu în Armagedon. Dacă însă autoritățile lumesti interzic martorilor lui Iehova continuarea lucrării lor, atunci martorii știu din Cuvântul lui Dumnezeu, ce trebuie să facă. Cum a spus apostolul Pavel : „N-aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu”. (1Tes. 4:9). Lasă să examinăm aici un chip din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care învață pe martorii Săi astăzi:

15. Situația lucrurilor în timpul apostolilor lui Isus s-a asemănat cu aceea din timpul, când Ezechiel a primit vedenia „bărbatului îmbrăcat în haină de in”. Plângând, și-a rostit Isus profeția înspăimântătoare despre distrugerea Ierusalimului prin armatele romane : „Vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura, și te vor strânge din toate părțile : te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea, când ai fost cercetată”. (Luca 19:41-44). La câteva zile mai târziu, a fost vărsat sângele lui Isus, și mitocănimia a strigat : „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. (Mat. 27:25). După aceea, distrugerea Ierusalimului la timpul său și măcelărirea locuitorilor săi a fost cu siguranță în viitorul apropiat. Ziua a cincizecea după învierea lui Isus din morți a adus sărbătoarea Rusaliilor. A fost însoțită de turnarea spiritului sfânt asupra rămășiței credincioase iudee, care a urmat pe urmele lui Isus Christos, a lui Mesia cel promis. După ce apostolul Petru a amintit profeția lui Ioel, care vorbește despre turnarea spiritului „în zilele din

urmă”, în care timp critic numai aceia vor fi salvați, care cheamă numele lui Iehova, a vestit poporului din Ierusalim pe Isus ca pe Mesia lui Iehova și a zis: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos”. (Fapte 2:14-40, *Am. Stan. Ver.*). Și au privit spre catastrofa, care a așteptat pe națiunea lor și care a trebuit să vină în anul 70 d.Chr.

16. Unii dintre acei locuitori ai Ierusalimului au crezut atunci vestea și au luat parte după aceea la o campanie de educare energică din casă în casa. Posedăm în privința aceasta următorul raport : „Toți împreună erau nelipsiți de la Templu [din Ierusalim] în fiecare zi, frângeau pâinea din casă în casă, și își luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga la biserică în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. (Fapte 2:46, 47). Autoritățile religioase ale Ierusalimului s-au ferit de această activitate energică și statornică de creștere, cum au practicat-o urmașii unși ai lui Isus, și au conspirat împreună ca să prigonească pe acești oameni, ca să-i aducă la tăcere și să oprească lucrarea lor organizată a salvării oamenilor. Când au arestat pentru a treia oară pe apostolii lui Isus și i-au dus înaintea tribunalului, marele preot, care a oficiat ca președintele tribunalului suprem iudeu (a sanhedrinului), le-a zis: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta [Isus ca Mesia] ? și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om”. (Fapte 4:28). Ce răspuns au putut da acum apostolii acestui tribunal suprem iudeu, care a fost recunoscut de autoritățile imperiale din Roma ? Acest tribunal a fost investit cu împuternicire și jurisdicțiune, pentru ca să rezolve anumite afaceri, care s-au referit la religia Iudeilor, de pildă, când guvernatorul roman a zis preoților celor mai de seamă iudei și slujitorilor lor despre Isus : „Luați-l voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nici o vină în El”. – Ioan 19:6.

17. Puterile imperiale ale Romei au recunoscut într-adevăr sanhedrinul și i-au aprobat anumite funcțiuni în țara Iuda; dar acel tribunal suprem iudeu a susținut că reprezintă pe Dumnezeu și lucrează pentru El. A împuternicit Dumnezeu într-adevăr pe acel tribunal din Ierusalim, ca să interzică apostolilor să propovăduiască numele lui Isus, a lui Mesia al Său ? Sau invers: a împuternicit Dumnezeu într-adevăr pe apostoli să învețe în numele lui Isus, a lui Mesia ? La această întrebare se răspunde prin răspunsul la o altă întrebare, adică : Cui a dat Dumnezeu, spiritul sfânt, cum a fost prezis în profeția lui Ioel, prin ceea ce cei unși în felul acesta au primit o numire și o însărcinare de la Dumnezeu ? Nu tribunalului iudeu, ci apostolilor lui Isus Christos, din care motiv ar fi întristat pe spiritul sfânt, da, ar fi însemnat luptă împotriva lui, dacă ar fi ascultat de tribunalul iudeu și ar fi încetat să propovăduiască despre Mesia, pe care Iehova Dumnezeu l-a înviat, Iehova Dumnezeu este mai înalt decât orice tribunal omenesc, și spiritul lui Dumnezeu are mai multă putere decât poruncile vreunui astfel de tribunal. Lui Iehova Dumnezeu, celei mai înalte puteri și autorități, au trebuit să-i dea apostolii raportul lor definitiv, ca să arate cum au îndeplinit însărcinarea primită de la El și au lucrat în armonie cu spiritul Său sfânt. Pentru ei n-a existat altă alegere, decât să-l asculte pe El și spiritul Său sfânt.

18. De aceea n-a fost o nerușinare și nici o disprețuire, ce, poate fi pedepsită, a tribunalului, când apostolii i-au dat un răspuns. Firește, tribunalul i-a amenințat odată mai înainte, să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta. Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis : „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu sa ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. (Fapte 4:17-20). Prin urmare, apostolii au vorbit mai departe. Când au stat acum înaintea aceluiași tribunal suprem, ca să fie ascultați din nou în caz, apostolii n-au lăsat tribunalului omenesc să decidă, dacă este

drept să asculte mai curând de judecători omenești decât de Dumnezeu, de Cel Prea Înalt, fără ocolișuri și fără frică au răspuns apostolii la întrebarea tribunalului, când un apostol după altul a luat loc în banca martorilor ; și răspunsul lor de model este stabilit în legea lui Dumnezeu, care a fost scris pentru călăuzirea pe cale a martorilor creștini ai lui Iehova . Pentru toate cazurile viitoare de felul acesta : „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis : Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni ! Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Salvator, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem MARTORI a acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El”. – Fapte 5:27-32, *Am. Stan. Ver.*

19. Ei au primit spiritul sfânt, și aceasta dovedește, că ei au fost aceia, care au ascultat de Dumnezeu. Întrucât mărturia lor a fost în armonie cu cea a spiritului lui Dumnezeu, ei au lucrat drept, dacă n-au luat în considerare ordinul de mai înainte al tribunalului suprem. Ei au lucrat drept, dacă au trecut cu vederea ordinul aceluiasi tribunal, pe care l-a dat acum neînduplecat într-o luptă pierdută dinainte împotriva lui Iehova Dumnezeu și a spiritului Său sfânt de neînvins, pe care l-au avut martorii Săi credincioși. La mai puțin ca patruzeci de ani mai târziu, adică în anul 70 d.Chr., a venit nimicirea peste Ierusalimul religios, când armatele romane sub conducerea lui Titus au făcut orașul și templul său una cu pământul și, conform rapoartelor, au măcelărit 1.000.000 de iudei în această luptă de distrugere. Nici unul dintre apostoli și împreună educatori creștini cu ei n-au pierit în acea baie de sânge, ci au putut face un raport lui Dumnezeu, care i-a achitat de vină împreună cu ei de măcelărirea groaznică a acelor Iudei, care s-au împotrivit încăpățânat învățaturii în adevărurile despre adevăratul Mesia al lui Iehova. Dar în ceea ce privește tribunalul suprem iudeu și alți conducători ai religiei din Ierusalim, ei n-au fost în stare ca să facă lui Dumnezeu un raport final, care să-i achite de vina de moartea celor uciși. (Luca 11:46-52; Mat. 23:34-36). Orișicât de groaznice au fost acele distrugerii ale Ierusalimului, atât în timpul lui Ezechiel cât și în timpul apostolilor, ele formează însă numai exemple locale de mărime mică despre nimicirea, care, conform profeției biblice, va veni în secolul al douăzecilea peste perechea Ierusalimului, peste creștinătate, care se întinde peste întreg globul pământesc și-l domină.

20. În acest timp critic al societății omenești, de la anul 1918 d.Chr., pilda bărbatului îmbrăcat în haină de in și pilda apostolilor, care au stat sub jurisdicțiunea interzicerii judecătorești, se dovedește în mod hotărâtor ca regula de purtare dreaptă, pe care trebuie să o urmeze rămășița unsă de martori ai lui Iehova în întreagă creștinătatea. În „zilele din urmă” prezente, înainte de războiul Armagedonului, rămășița unsă a lui Iehova ca bărbatul îmbrăcat în in din timpul modern, se va potrivi în procedarea sa acelei măsuri drepte, și aceasta o vor face și conlucrătorii săi de bine. Pe ei îi preocupă foarte mult, că ce raport vor da lui Dumnezeu Domnului, când izbucnește războiul de pe urmă al Armagedonului.

LUCRARE CONTINUĂ A TERITORIULUI

21. De la 1918, când a venit la templu Solul lui Iehova, sau în decurs de aproape treizeci de ani acum, martorii lui Iehova au trecut prin mijlocul Ierusalimului, care formează împlinirea chipului, sau al creștinătății, întocmai ca omul îmbrăcat în haină de in, au făcut în public și de la ușă la ușă semne pe frunțile oamenilor. În unele ținuturi, mai cu seamă în America de Nord și în Europa, ei au trecut tot mereu peste același teren, și potrivnicii lor religioși se plâng, că au umplut țara cu învățatura lor despre Iehova Dumnezeu și împărăția Sa condusă de Christos. În multe locuri

martorii lui Iehova dau peste indiferență generală și lipsă de atenție vădită sau împotrivire religioasă organizată. Trebuie să creadă ei acum, că și-au lucrat teritoriul și au trecut destul de des prin mijlocul lui, ca să-l umple cu vestea ? Este teritoriul lor prea mic acum și să primească de fapt un cerc de activitate nou, mai mare, ca să găsească noi interesați ? Având în vedere astfel de întrebări este de folos pentru noi: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că, ca să auzim acuza tribunalului iudeu împotriva apostolilor ați UMPLUT Ierusalimul cu învățătura voastră”. Să presupunem, că apostolii și ucenicii, care au fost împreună cu ei, au umplut Ierusalimul cu învățătura creștină. Au încetat ei pentru aceasta cu punerea mărturiei acolo, ca și cum s-ar fi făcut destul și Ierusalimul n-are nevoie de mai multă mărturie și în el n-ar mai putea exista nici un convertit ? Au ridicat pretenția, că teritoriul lor local a devenit prea mic și nu permite spațiu suficient pentru o lucrare pe mai departe între oameni ?

22. Să examinăm următoarele : La Rusalii, când s-a început marea campanie de propovăduire condusă și sprijinită de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, conform raportului, spiritul a fost turnat mai întâi peste o adunare de 120 de membri. Teritoriul lor pentru punerea mărturiei a fost firește orașul Ierusalim. Cât de mare a fost Ierusalimul ? După hărțile cele mai bune ce se pot găsi, Ierusalimul s-a întins în timpul acelor Rusalii cam 1200 de metri de la Nord spre Sud și 780 de metri de la răsărit la apus. Deci, în ceea ce privește mărimea, a acoperit un teritoriu de aproximativ un kilometru pătrat, în acesta a fost cuprins teritoriul mare, larg al templului. Bineînțeles, străzile orașului au fost în general strâmte, și casele au stat strânse împreună și au fost înalte de mai multe etaje, așa încât populația a format în mare număr. Dar să ne cugetăm numai: în acest teritoriu mic de mărturie cam de un kilometru pătrat, sau să zicem 72 de blocuri de locuit ale unui oraș ca New York-ul, a fost la început un grup de 120 de martori. Există în teritoriul, unde puneți voi mărturie, tot atâția vestitori ai împărăției ?

23. Și totuși, în ziua aceea a Rusaliilor, „s-au adus aproape trei mii de suflete”, și raportul Sfintei Scripturi ne spune, că stăruiau zilnic toți împreună în templu (în Ierusalim) și din casă în casă, frângeau pâinea și laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Închipuiți-vă : în 72 de blocuri de oraș 3000 de martori ai împărăției, cel puțin atâția în decursul cât a ținut serbarea Rusaliilor, cu care ocazie fără îndoială mulți dintre cei ce-au serbat și-au ridicat colibele și corturile într-o mare tabără în afară de zidurile Ierusalimului. Mai târziu, la câțva timp după Rusalii, după cum ni se raportează, ca rezultat al propovăduirii publice a apostolilor în templu, mulți din cei ce auziseră cuvântarea, au crezut; și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la cinci mii. (Fapte 4 : 4). Dacă au fost atâția vestitori înlăuntrul zidurilor mărginite ale Ierusalimului, cum s-a putut procura, pentru fiecare teritoriu suficient și un ținut de lucrat pentru punerea mărturiei ? Ei însă l-au procurat, și raportul ne spune mai târziu în Faptele Apostolilor 6:7: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult [adică vestea lui Dumnezeu prin activitatea de propovăduire - cu ce rezultat ?], numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință”.

24. Cam la douăzeci și cinci de ani mai târziu, când apostolul Pavel a vizitat Ierusalimul pentru ultima oară, în acel oraș mai exista încă un grup de creștini, dintre care apostolul Iacob este amintit în mod deosebit. (Fapte 21:17-20). Acea grupă de creștini a rămas acolo în același teritoriu până la puțin timp înainte de anul 70 d.Chr., cu puțin timp înainte ca armatele romane să pătrundă în Ierusalim în ultimul atac, ca să-l distrugă. (Luca 21:20-24). Ei au rămas în oraș ca servi unși ai lui Dumnezeu, care au fost însărcinați, ca să pună acolo mărturie neconținută, indiferent de protestul conducătorilor religioși și de persecuția înverșunată din partea religioniștilor iudei. Ei numai atunci au părăsit orașul și au renunțat la acest teritoriu, când a fost de lipsă să urmeze

cuvintele profetice ale lui Isus, pentru că orașul a fost pe cale să fie distrus de ostile romane. Dar când în cele din urmă au plecat și au lăsat Ierusalimul în seama sortii sale groaznice, lucrarea de mărturie a fost într-adevăr terminată acolo. Ei au putut face un raport credincios, definitiv, despre felul cum s-au descărcat de răspunderea lor pentru acel teritoriu de oraș, în timp ce încă mai exista cu miile și miile sale de locuitori. Absolut sigur astăzi, după ce am făcut o comparație cu acei creștini din Ierusalim, nu putem spune pe drept, că teritoriul nostru este prea mărginit și a fost lucrat adeseori și în el nu mai este loc sau ocazie pentru o lucrare pe mai departe creștină de educare în creștinătate. În mod sincer nu putem spune aceasta în nici un timp înainte de Armagedon, când creștinătatea va fi nimicită printr-o mare măcelărire, pentru că atunci lucrarea de mărturie a martorilor lui Iehova și a însoțitorilor lor de bine este într-adevăr terminată.

25. Tovarășii consacrați de bine sunt oamenii, care primesc semnul adevărului pe fruntea lor. Aceasta se face prin activitatea de mărturie a rămășiței unse, a clasei bărbatului îmbrăcat în haină de in. Sub conducerea acestei rămășițe unse, oamenii de bine însemnați, iau parte și ajută și ei la această lucrare de educare. Ei au fost însemnați, pentru că au ascultat plini de credință de veste și au venit la Domnul, prin faptul că I s-au consacrat și L-au mărturisit public ; și prin Solul Său din templu poruncește : „Și cine aude să zică : Vino !, adică „vino !” la alți oameni, care ascultă cu plăcere și cărora trebuie să li se facă în mod necesar semnul pe frunte, înainte ca creștinătatea să cadă în războiul Armagedonului. (Apoc. 22:17). De ce folos poate să le fie semnul ? Vedenia lui Ezechiel ne arată aceasta într-un mod puternic.

26. Citim : „Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu : Treceți după el în cetate, și loviți : ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați ! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei ; DAR NU VĂ ATINGEȚI DE NICI UNL CARE ESTE ÎNSEMNAT! începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt. Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului [cei douăzeci și cinci de închinători la soare]. Și El le-a zis: Spurcați casa, și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți... Ei au ieșit, și au început să ucidă în cetate. Pe când ucideau astfel și eu stăm încă singur acolo, am căzut cu fața la pământ, și am strigat : Ah ! DOAMNE Dumnezeule, vrei să nimicești oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ți urgia asupra Ierusalimului ? El mi-a răspuns: Nelegiuirea casei lui Israel și Iuda este mare peste măsură de mare ! Țara este plină de sânge, și cetatea este plină de nedreptate ; căci ei zic: Domnul a părăsit țara și DOMNUL nu vede nimic. De aceea și Eu voi fi fără milă, și nu mă voi îndura, ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor”. – Ezech. 9:5-10, *Am. Stan. Ver.*

27. Folosul, de a avea semnul, a constat în timpul lui Ezechiel din aceea, de a putea scăpa de măcelărirea prin forțele de executare ale lui Iehova, de care au fost loviți călcătorii de legământ, religioși, care n-au avut semnul, și de a fi cruțat de El și de a avea parte de mila Lui, prin faptul că a dat ocrotire și eliberare. Folosul, de a avea semnul pe fruntea înțelegerii, constă în timpul nostru, din 1918, de la venirea Solului lui Iehova la templu, din aceea, de a scăpa de condamnare la nimicire, pe care o aduc executorii lui Iehova la sfârșitul acestei lumi peste creștinătate, deci de a primi mila lui Dumnezeu și îndurarea Sa prin Christos Isus și astfel de a fi privit ca vrednic, de a trăi în lumea nouă dreaptă sub împărăția lui Dumnezeu. După ce forțele de executare ale lui Iehova vor fi nimicite fără milă sau compătimire pe creștinătatea fățarnică cu aderenții și sprijinatorii ei în războiul final, cei însemnați care vor fi murit după mersul natural al lucrurilor înainte de a izbucni Armagedonul, vor fi înviați la viață pe pământ. Ceilalți însemnați vor fi cruțați și vor fi ținuti în viață prin mijlocul necazul Armagedonului. Așa vor intra toți cei însemnați, împreună, în privilegiile vieții pe pământul curățit, în lumea dreaptă a „unor ceruri noi și a unui pământ nou”.

(2Pet. 3:13). Semnul pe frunte servește, prin urmare, spre salvarea vieții pe pământ în lumea nouă dreaptă.

28. Pentru ca oameni de bine să poată primi acest semn, înainte ca lumea să se sfârșească definitiv în Armaghedon, Iehova Dumnezeu a ținut în viață pe membrii unși ai rămășiței peste anul 1918 d.Chr.; pentru că prin Solul Său, care a venit atunci la templul Său, i-a curățit. Acești membri ai rămășiței în trup sunt aleșii despre care a vorbit Isus în profetia Sa despre „sfârșitul lumii”, când a spus: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa ; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”. (Mat. 24:21, 22). Rămășița unsă trebuie să facă prin urmare între timp de la 1918 d.Chr., întocmai ca „omul îmbrăcat în haină de in” lucrarea potrivită de însemnare. Dumnezeu o trimite ca să facă această lucrare, în timp ce reține pe cei șase executori cu securile de măcelărit, care formează împlinirea tabloului, până când sosește timpul Său pentru necazul de pe urmă, scurt dar temeinic, în Armaghedon. Îndeplinirea acestei lucrări de însemnare educatoare, servește spre salvarea rămășiței unse la viață veșnică în ceruri, precum și pentru salvarea celor însemnați pentru salvare pământească ; căci se face numai și numai din ascultare față de însărcinarea lor primită de la Dumnezeu, de a face această lucrare acuma, că ei urmează pe Conducătorul lor, pe Mielul lui Dumnezeu, oriunde merge, și astfel se dovedesc vrednici de viață cu El în împărăția Sa cerească. Dispoziția sună : „Dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”, (1 Tim. 4:16). Membrilor unși ai rămășiței nu le este permis să fie egoiști și să-și bată capul numai cu salvarea lor. Asemănător omului îmbrăcat în haină de in trebuie să se intereseze de salvarea altora, și aceasta mai cu seamă în timpul de astăzi al crizei mondiale.

A OFERI TUTUROR O OCAZIE

29. Sprijiniți de o mulțime de însoțitori de bine însemnați, membrii unși ai rămășiței trebuie să meargă mai departe cu vestea împărăției a salvării, care mijlocește însemnarea, prin mijlocul creștinătății. Când rămășița face un semn pe frunțile oamenilor, aceasta nu însemnează, că ea are de judecat persoane individuale și de hotărât, dacă ele merită salvare sau executare. Noi trebuie să lăsăm vestea împărăției, ca să caute pe aceia, care sunt vrednici să fie însemnați și se supun de bunăvoie la însemnat. Prin urmare, trebuie să continuăm să propovăduim vestea divină în mijlocul creștinătății, indiferent, dacă majoritatea ține la închinarea religioasă falsă și respinge semnul sau îl primește. La distrugerea Ierusalimului, în zilele lui Ezechiel și ale lui Ieremia, au fost salvați relativ numai foarte puțini de la baia de sânge. Vedenia profetică a lui Ezechiel și alte profeții biblice ne lasă să recunoaștem cu siguranță, că în Armaghedon va fi la fel.

30. Preoții religioși ai creștinătății, catolici ca și protestanți, poate că vor zâmbi când vor auzi o astfel de declarație a martorilor lui Iehova sau o vor batjocori, ca și cum ar fi exagerată, sau ar fi o adevărată iluzie. Dar nimeni nu cunoaște mai bine atitudinea religioasă a populației creștinătății și înclinarea precum și antipatia ei față de Dumnezeu ca martorii lui Iehova. Ei o cunosc mai bine, decât cum o poate și Institutul American al Opiniei Publice cu ajutorul celebrelor sale întrebări circulare, care au fost introduse de Dr. Georg Gallup. Pentru a se informa despre părerea publică printr-o votare Gallup, această instituție americană își trimite reprezentanții, ca să ia contact cu toate cercurile populației. Acești oameni întreabă însă relativ numai puțini reprezentanți din fiecare clasă a poporului, ale căror păreri sunt dorite pentru comparație și sunt numărate

împreună. Concluzii, care rezultă din astfel de întrebări circulare, s-au dovedit în multe cazuri ca adevărate în substanță.

31. Pe de altă parte martorii lui Iehova în lucrarea lor sunt mai temeinici decât orice institut al părerii publice. Ei nu merg numai la câțiva reprezentanți din fiecare strat social. La porunca lui Dumnezeu dată prin Christos Isus, ei vizitează în teritoriile lor pe toți oamenii, și se străduiesc să nu treacă cu vederea pe nici o persoană înzestrată cu judecată. Ei fac aceasta, ca să nu officieze cumva ca judecători a cuiva. Ei lasă pe toți să aibă o ocazie, ca să audă și să se hotărască ei înșiși. În acest scop, martorii lui Iehova urmează exemplul cu mult efect al lui Isus Christos și al apostolilor Săi, prin faptul că merg din casă în casă, pentru a propovădui oamenilor în locuințele lor și public. (Fapte 20:20). Așa ajung ei personal în contact cu toți oamenii din toate clasele și învață să cunoască ei înșiși atitudinea și hotărârile lor cu privire la lucrurile divine. De la anul 1920 până la sfârșitul lui August al anului acesta, membrii unși ai rămășiței lui Iehova și tovarășii lor de bine au răspândit peste întreg pământul mai mult ca o jumătate de miliard de cărți și broșuri biblice în 88 de limbi, nesocotind revistele, tratatele gratuite și foile volante. Ce gândiți, câte locuințe și prăvălii au trebuit să viziteze martorii lui Iehova, pentru ca să răspândească toate scrierile acestea și de câte ori au trebuit să treacă prin același teritoriu ? Numai în decursul anului de serviciu trecut, 1947, au stat în serviciul de campanie activ 202.100 din acești martori credincioși, regulat, în fiecare lună, și au dus oamenilor 20.000.000 de cărți și broșuri și pe lângă aceasta 12.000.000 de exemplare din revistele Societății noastre, și cu această ocazie au făcut aproape 12.000.000 de vizite ulterioare. Aceasta i-a costat mai mult ca 40.000.000 de ore de lucru, pe care le-au petrecut afară pe teren, în contact direct cu oamenii tuturor claselor, fie că aceștia s-au arătat prietenoși sau dușmănoși.

32. N-au primit ei prin aceasta informație chiar de la izvor despre starea poporului ? Ar putea vreo altă organizație să știe mai bine decât acești martori zeloși, cât de exact se potrivesc astăzi la creștinătate, cuvintele lui Dumnezeu către Ezechiel cu privire la Izraeliții din timpul vechi, și anume : „Nelegiuirea casei lui Israel și Iuda este mare, peste măsură de mare ! Țara este plină de sânge, și cetatea este plină de nedreptate, căci ei zic: Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede nimic !” (Ezech. 9:9, *Moffatt*). Indiferent de o astfel de stare religioasă în Iuda și Ierusalimul de demult totuși au existat persoane, care s-au lăsat însemnate. Dumnezeu a știut aceasta și a trimis pe „omul Său îmbrăcat în haină de in” prin tot orașul, pentru ca să găsească cel puțin pe câțiva, pe care să-i poată însemna pe frunte, oameni, care au suspinat și au gemut despre toate faptele de urâciune religioase, care au fost săvârșite în el. Tot așa este și astăzi. Cu toată starea religioasă, care stă pe o treaptă de jos și-i vrednică de plâns, a creștinătății în general, totuși se află câțiva oameni în ea, care suspină și gem, totuși care din scârbă și disperare despre urâciunea religioasă, politică și comercială vor mai suspina și geme. Aceasta o știu, martorii lui Iehova ! Și aceasta este un motiv, că ei continuă să treacă mai departe prin mijlocul creștinătății, ca să găsească pe toți strămtorații aceștia. Ei trebuie să însemne pe astfel de blânzi la sediul înțelegerii lor, prin faptul că le transmit „adevărul prezent al lui Dumnezeu spre salvarea lor”.

33. Preoțimea creștinătății strigă martorilor lui Iehova : „Stați le o parte de la cercurile noastre de activitate religioasă ; dați-vă în lături de la oamenii noștri! Noi avem în întreagă creștinătatea 592.406.542 de protestanți și catolici romani și ortodocși. În anul 1945, am avut numai în Statele Unite 67.722.202 de membri. Lăsați-ne” Însă Dumnezeu, Cel Prea Înalt, care se cugetă la nimicirea apropiată prin executorii Săi, trimite pe „bărbatul Său îmbrăcat în haină de in”, pe membrii unși ai rămășiței Sale, însoțiți de camarazii lor de bine, înaintea executorilor Săi, și le poruncește solemn : „Treceți prin mijlocul creștinătății și însemnați!

34. Ce are de a face prin urmare, dacă populațiunea religioasă a creștinătății în general nu vrea să primească adevărul, nu vrea să se supună semnului salvator ? în Statele Unite de pildă, membrii protestanților după nume și catolicilor după nume pot să se urce la 67.722,202, totuși aceasta este mai puțin decât jumătate din populația totală. Dar cum stă lucrul cu ceilalți ? Martorii lui Iehova trebuie să meargă pretutindeni regulat și statornic prin țară și să vadă, câți din cealaltă jumătate a populației ei suspină și gem din pricina urâciunilor creștinătății și voiesc să fie salvați de prăpădul, care atârnă deasupra capului creștinătății. Dacă oamenii religioși ai creștinătății, cei care umblă la biserică, nu voiesc să primească vestea împărăției din mâna martorilor lui Iehova, atunci dați cel puțin sutelor de milioane de nereligioși, care locuiesc împrăștiați în întreagă creștinătatea, o ocazie să primească semnul sau să-l respingă ! Nu creștinătatea hotărăște, care persoane să fie salvate și care nu. Ordinul de la Dumnezeu, cum i s-a dat și lui Ezechiel, sună : „Să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta ; căci sunt niște îndărătnici !”. – Ezech. 2:7.

Raportul nostru trebuie făcut în cele din urmă lui Dumnezeu, care este Comandantul nostru, și nu creștinătății ; căci ea va pieri în Armagedon pentru totdeauna. Raportul nostru final va descoperi sau ascultare față de Iehova Dumnezeu, sau față de creștinătate. Ce va arăta el ? Noi nu putem să-i ascultăm pe amândoi, ci numai pe unul !

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Vedenia a fost dată lui Ezechiel, ca să ne dea și să ne arate ce ?
2. Pentru ce s-a speriat Ezechiel la inspectarea templului ?
3. Ce fel de altă inspecție a profetizat Dumnezeu, și când a împlinit această profeție ?
4. Cine au fost executorii lui Dumnezeu în chipul preumbritor, și pe cine reprezintă ?
5. Pe cine simbolizează bărbatul îmbrăcat în haină de in cu „cornul cu cerneală” al scriitorului?
6. Cum știm noi, ce lucru îi este încredințat acestui bărbat ca să-l facă ?
7. Lângă ce stau așezați cei șapte bărbați, și pentru ce ?
8. Cum a fost făcută rămășița unsă destoinică pentru această lucrare ?
- 9,10. Ce trebuie să facă, cum ilustrează aceasta Ezechiel și Ieremia ?
11. Pentru ce trebuie să cuprindă vestea împărăției făcută cunoscut de către ei și anunțarea răzbunării ?
12. Prin ce se face, însemnarea, și pentru ce așa ?
13. În ce mod a lucrat omul îmbrăcat în haină de in, și cum a lucrat rămășița?
14. Pentru ce lucrează rămășița cu toate interzicerile mai departe ?
15. Cum au fost avertizați Iudeii dinaintea catastrofei naționale a anului 70 d.Chr. ?
16. Ce obiecție au adus autoritățile înaintea tribunalului împotriva apostolilor ?
17. A cui mod de procedare a fost autorizat de Dumnezeu și cine a trebuit să-i dea raport ?
18. Ce fel de răspuns model pentru noi au dat apostolii tribunalului ?
19. Cum se arată, că apostolii au făcut ce este drept, când au lăsat neluat în seamă ordinul tribunalului, și despre ce a fost nimicirea Ierusalimului o pildă?
20. Cărei masuri de procedare trebuie să-i corespundem noi, și pentru ce ne preocupă aceasta atât de mult ?
21. Care întrebări se nasc, dacă teritoriul a fost lucrat de mai multe ori ?

22,23. Cât de mare a fost teritoriul în Ierusalim, și în ce măsură a fost prevăzut cu vestitori ai Evangheliei ?

24. a) Pentru ce a putut da grupa de acolo în cele din urmă un raport bun despre lucrarea ei ? b) Ce nu putem prin urmare să susținem ?

25. Cum au fost marcați oamenii de bine, și ce trebuie să facă ?

26. Cum a arătat vedenia că însemnarea se face spre binecuvântare ?

27. De ce folos este, de la 1918 d.Chr., de a avea semnul ?

28. Spre a cui salvare servește lucrarea însemnării frunților, și pentru ce aceasta ?

29. Dacă aceia, care „însemnează” pe alții, nu sunt judecătorii, pentru ce propovăduiesc mai departe ?

30,31. Pentru ce trebuie să cunoască astăzi martorii lui Iehova mai bine decât oricare alt institut al opiniei publice starea poporului ?

32. Pentru ce sunt totuși martorii lui Iehova atât de statornici, de a merge prin mijlocul creștinătății; deoarece ei știu bine despre starea ei și sunt informați ?

33. Ce poruncește preoțimea, ce ne poruncește însă Dumnezeu ?

34. Dacă oamenii religioși care merg la biserici nu voiesc să se lase să fie însemnați, atunci la cine să dăm atențiune, în a căror interes să lucrăm ?

35. Cui trebuie să dăm raportul nostru final, și ce trebuie să arate el ?

CE A ARĂTAT RAPORTUL

1. VEDENIA, pe care a avut-o Ezechiel, ne arată în mod hotărât, ce va face rămășița credincioasă, unsă, a lui Iehova. Ezechiel ne spune : „Și iată că omul cel îmbrăcat în haină de in, și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns : Am făcut ce m-ai poruncit !” (Ezech. 9:11). Pe acest raport l-a primit Iehova Dumnezeu. Aprobarea Sa reiese din capitolul următor al profeției lui Ezechiel. Acolo este arătat că Iehova a încredințat altceva de făcut „omului îmbrăcat în haină de in”. (Ezech. 10:1-7). Așa ne informează Dumnezeu Cel Atotputernic, că El a prevăzut o anumită clasă de unși, care fac împreună ceea ce a poruncit El, adică vor însemna pe oamenii de bine spre salvare. Cine sunt persoanele individuale unse ale acestei clase, raportul inspirat nu ne descopere cu numele. Fiecare creștin consacrat, care este uns cu spiritul lui Dumnezeu, trebuie să hotărască el însuși, dacă voiește să fie numărat la această clasă ascultătoare, aprobată, prin faptul că-și contopește personalitatea în grupă, care stă la lucrarea „însemnării” și lucrează împreună cu ea ca unul dintre membrii ei. Fiecăruia uns îi este impusă obligația, ca să facă aceasta, pentru că Dumnezeu nu aprobă dezbinare sau despărțire între poporul Său organizat de pe pământ. Isus s-a rugat pentru unitatea ei, și ei *trebuie* să fie uniți în Dumnezeu și în lucrarea Sa. Și pentru că oamenii de bine însemnați să stea astăzi de partea lui Dumnezeu, de partea salvării, ei trebuie să-și facă cunoscut semnul prin aceea, că se alătură în lucrarea „omului de acuma îmbrăcat în haină de in”, al cărui cap este Christos Isus. Ei trebuie să ajute și altora, care suspină și gem din pricina urâciunii vrednică de moarte a creștinătății, la o cunoștință a adevărului dătător de viață.

2. Fiecare membru al rămășiței unse și al tovarășilor ei de lucru cu bunăvoință, la sfârșit nu este răspunzător unei persoane individuale de pe pământ. Fiecare trebuie să dea raportul final Solului lui Iehova din templu. Prin urmare, când un vestitor, pionier permanent, sau un vestitor local de grupă își face rapoartele sale săptămânale sau lunare despre lucrul său făcut în campania de educare prezentă, care se face în întregă creștinătatea, prin faptul că vestea lui

Dumnezeu este propovăduită atât cu gura cât și prin răspândirea scrierilor, atunci unul ca acesta nu-și va umfla raportul, pentru ca să poată arăta numai cifre mari despre lucrul făcut, sau să pretindă că corespunde cerințelor speciale ale serviciului. Noi nu suntem servii oamenilor sau a organizațiilor omenești, ci servii lui Dumnezeu. Deci când cineva face astfel de rapoarte, fiecare să lucreze după principiul sincerității: „Nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Christos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va o primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut”. – Efes. 6:6-8, *An Amer. Trans.*

3. Mai departe, fiecare, care poartă ceva răspundere, de a primi rapoartele despre lucrul făcut al altora și să le totalizeze, să țină în minte, că acești lucrători nu sunt servii lui, nu-i servesc lui, și că el nu este autorizat, ca să-i judece sau să-i critice pentru astfel de rapoarte. În timp ce rapoartele pot să arate capacitatea sau incapacitatea unui lucrător pentru alte privilegii speciale și posturi de serviciu, totuși nimeni, care are ceva de a face cu rapoartele, nu este împuternicit, ca să critice pe acești lucrători bucuroși, să se plângă de ei și să-i insulte. Nici unul, care stă în această lucrare de educație, n-a primit de la vreun om de pe pământ însărcinarea, ca să fie servul unor astfel de oameni. Toți, care aparțin la clasa omului îmbrăcat în haină de in, și toți ajutători de bine sunt consacrați lui Dumnezeu. Ei sunt servii Săi și fac lucrarea din ordinele Sale. Pentru ce să caute cineva dintre noi să ia locul lui Dumnezeu și să officieze ca judecător peste alții ? După cum este scris: „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău ? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău ? Căci, toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Christos. Fiindcă este scris: Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul [Iehova], ca orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slava lui Dumnezeu. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”. (Rom. 14:10-12, *Am. Stan. Ver.*). Prin urmare, la fiecare trebuie recunoscut aceea ce el caută să facă ca făcut lui Dumnezeu Domnului; și el trebuie încurajat.

4. Că bărbatul îmbrăcat în haină de in a raportat numărul persoanelor, pe care le-a însemnat pe frunte, nu este descoperit în vedenia lui Ezechiel. Pentru ce să nu fi fost el interesat ca să-i numere personal? Ei a fost trimis prin oraș, ca să facă semnul, și trebuie că a însemnat pe un număr oarecare, pentru că a raportat la urmă, că a îndeplinit ordinele Comandantului său. Prin urmare, el a luat într-adevăr parte la lucrarea însemnării, și această înainte ca să vină cei șase executori. Credincioșia sa în această lucrare a însemnării este aceea, care contează. Astăzi, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și martorii lui Iehova asociați cu ea, se consacră lucrării însemnării, cum a poruncit Dumnezeu pentru aceste zile înainte de Armagedon. Este adevărat, că Societatea în *Cartea Anuală* și în alte publicațiuni, citează cifre în legătură cu numărul vestitorilor activi ai împărăției, care stau în lucrarea însemnării. Aceasta însă nu se face, ca să arătăm, că noi ne-am bizui pe cifre. Nu se face, ca să ne lăudăm și să ne mândrim cu cifre.

5. Regele David a fost mai demult pedepsit, pentru că a numărat pe copiii lui Israel, totuși aceasta i s-a întâmplat lui David, pentru că numărarea lui a Izraeliților a fost contrară dispozițiilor lui Dumnezeu. (1Cron. 21:1-30 ; 27:23-24). Astfel de ordine nu se aplică la urmașii lui Christos Isus care sunt pe urmele Sale. Rămășița originală a Izraeliților, care s-a întors din Babilon la Ierusalim, ca să zidească templul, a fost numărată în mod hotărât, da, chiar și vitele sale. (Ezra 2:64-70; Neem. 7: 66-73). Cartea Faptelor Apostolilor, care a fost scrisă de un urmaș al lui Isus, amintește numărul rămășiței iudeie a credincioșilor din Ierusalim de trei ori, ca să dea în formă de cifre dovada pentru creșterea bisericii creștine în acele zile, zile, care s-au terminat cu distrugerea Ierusalimului. (Fapte 1:15; 2:41; 4:4). Raportul sună acolo : „Domnul adăuga la biserică în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. „Numărul ucenicilor se înmulțea mult

în Ierusalim”. (Fapte 2:47; 6:7). Tot așa avem noi astăzi drept deplin, ca să numărăm pe aceia, care sunt asociați cu clasa omului îmbrăcat în haină de in și iau parte la lucrarea însemnării oamenilor pentru salvarea lor.

6. Nu există nici o limită la numărul celor ce trebuie însemnați. Christos Isus, Păstorul cel Bun, strânge pe „alte oi” ale Sale în turma Sa a siguranței. (Ioan 10:16). Cu privire la numărul acestor „oi” însemnate a fost prezis, că va fi „o mare gloată”, „pe care nu putea s-o numere nimeni”. De aceea, suntem împuterniciți să lucrăm mai departe și să însemnăm atâția, câți se lasă însemnați. De la noi înșine nu putem ști dinainte, ce număr va fi aceasta la urmă, dar o putem număra mai departe, în timp ce mergem mai departe în serviciul hotărât de Dumnezeu, ca să observăm creșterea și să ne bucurăm de ea, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește asupra străduințelor noastre. (Apoc. 7:9-17). În nici un caz n-avem voie să ne oprim la un anumit număr și să zicem, că lucrarea s-a terminat; pentru că numărul final nu se cunoaște dinainte, și nici nu ni s-a prezis. Prin urmare, atâta cât este timp de a lucra, înainte ca Iehova Dumnezeu să conducă în linie de bătaie pe cei șase executori ai Săi arătați în simbol, pentru ca să înceapă măcelărirea la Armagedon, ne este impusă datoria să lucrăm mai departe în speranța, că numărul celor însemnați din „gloata mare” va crește. Dacă suntem interesați neegoist la salvarea altora și de asemenea și la creșterea preamăririlor de pe buzele altora, ne vom bucura de numărul crescând al „mulțimii mari”, care este adunată.

7. Din mila lui Dumnezeu stăm într-o lucrare a *salvării* prin Christos. Nimic nu este pentru oameni înlăuntrul și în afara creștinătății de o importanță mai mare. N-ar putea să existe un privilegiu mai minunat acuma pe pământ decât de a avea o parte la această lucrare în măsura capacităților noastre consacrate. Acuma trebuie făcută. Armagedonul se apropie în grabă, când Iehova Dumnezeu va da ordin celor șase executori ai Săi, care stau sub Regele Christos Isus, să urmeze pe clasa omului îmbrăcat în haină de in și să meargă peste întreg pământul și să ucidă pe toți cei ce n-au fost însemnați, tânăr și bătrân, bărbat și femeie. Atunci, lucrarea însemnării nu se va mai continua. (Apoc. 19:14-21). În loc de aceasta, va fi sosit timpul hotărâtor pentru înaintarea raportului de pe urmă, Însărcinătorului nostru Divin Iehova. Prin felul și modul, cum lucrăm acum, în acest timp al milei, al ocaziilor favorabile, se vor hotărî toți, care sunt credincioși din inimă, ca să fie asociați cu acea clasă, care va da atunci raportul : „Am făcut ce m-ai poruncit !”. Un astfel de raport va plăcea Tatălui nostru ceresc și îi va înveseli inima, deoarece prin aceasta numele Său demn și suveranitatea Sa peste noi va fi îndreptățită. Afară de aceasta va fi o constatare despre salvarea, care i se acordă unei mulțimi de oameni nenumărată prin Isus Christos, prin Domnul nostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Ce a văzut Dumnezeu dinainte, cum ne arată aceasta Ezechiel 9:11? b) Cum se constată, că cine aparține la membrii clasei „omului îmbrăcat în haină de in” ?

2. Pentru ce trebuie să fim sinceri când completăm rapoartele noastre despre serviciul de campanie ?

3. Pentru ce nu-i permis să ne plângem și să insultăm pe altul din cauza rapoartelor sale de lucru ?

4,5. a) A numărat omul îmbrăcat în haină de in pe cei însemnați de el, sau ce a numărat cu privire la raportul său ? b) Pentru ce procedeează Societatea corect, dacă numără ?

6. Pentru ce trebuie să continuăm lucrul, fără ca să ne oprim la un anumit număr ?

7. Pentru ce este această lucrare un privilegiu atât de mare și este de o importanță atât de mare, și la ce se vor hotărî cei credincioși din inimă privitor la raportul lor final ?

PRIN PENINSULA IBERICĂ

Un zbor prin aer din America spre peninsula Iberică în primăvara anului! Numai cugetul îți face să-ți bată inima mai tare, dar întâmplarea adevărată este și mai palpitantă. În acest 2 Mai trecut cei doi reprezentanți ai Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, F. W. Franz, vicepreședintele, și Hayden C. Covington; avocatul principal și consilierul juridic, și-au avut bagajele toate în ordine spre a începe zborul peste Gander, Neufundland, portul obișnuit pentru zboruri transoceanice. Negura însă atârna în aburi groși peste mari teritorii din Statele Unite, chiar până în Lincoln, Nebraska, în Vest. De aceea a fost contramandat zborul de la ora 17:00 al lui „Pan American-world-Airways” de la aerodromul La Guardia pe Long Island, în orașul New York și Gander. Într-adevăr, chiar și vapoarele în portul din New York au fost atinse de vreme, și vaporul, pe care s-au îmbarcat cei doi absolvenți ai școlii Bibliei a Turnului de Veghere, domnul și doamna G. P. Watkins, spre Liberia, Africa de Vest, la posturile lor de misiune, a rămas pentru siguranța sa în port.

Stările atmosferice n-au fost mai bune în ziua următoare în orașul New York, și astfel zborul a fost amânat de la ora 10 dimineața pentru ora 8 seara. Reprezentanții noștri ai Turnului de veghere au regretat aceasta, căci a însemnat pierderea unei zile din vizita lor de două zile în Portugalia. După masa a sosit, perspectivele unei decolări din New York n-au devenit mai bune spre seară. Pe neașteptate „Pan-American-Wold-Airways” a anunțat pasagerilor, că zborul se va face din Washington D.C., din capitala țării, și pasagerii respectivi au fost conduși acolo cu trenul. Avionul lor trebuia să plece de la departamentul lui ” Army-Transport-Command” al aerodromului național. În timp ce se apropia noaptea și ploua, întrebarea era: oare când va zbura avionul, a devenit tot mai arzătoare. În decursul tuturor orelor de întunec noi pasagerii stăteam povestind și căutam să ne ținem trezi. În fine s-a zărit de ziua duminică dimineața, și am trecut prin formalitățile necesare pentru zborul în străinătate. La ora 6 dimineața, timpul Eastern Standard, ne-am urcat într-un avion solid, cu patru motoare Costellation. Pasărea noastră mecanică s-a ridicat în curând, s-a urcat repede peste nori și a zburat în razele soarelui, la o înălțime de peste 5.000 de metri peste mare, cu o iuțeală de 440 kilometri pe oră. Noi nu călătorim în direcție Nord - Vestică spre Gander, ci Sud - Estică spre insulele Bermuda. Aproximativ în trei ore și jumătate zărim aceste insule cu formă ciudată și cu apă verde curioasă și aterizăm pe aerodromul Kindley-Field, pe pământ și teren, pe care Britanicii l-au închiriat în decursul războiului al doilea mondial de la Statele Unite ca punct de sprijin pentru flota aeriană. Avionul nostru se află acum în societatea altor opt avioane, care așteaptă aici din cauza vremii rele zborul pe mai departe spre stațiile lor de destinație. El rămâne însă aproape zece ore aici, pentru ca echipajul său, ca pregătire pentru saltul următor, care trebuie să dureze mai mult de douăsprezece ore să poată dormi.

Insulele Bermude sunt fermecătoare ! Doi absolvenți ai școlii Bibliei Gilead a Turnului de Veghere staționează acum acolo; dar întrucât frații Franz și Covington au vizitat pe neașteptate insulele Bermuda, nu s-au prevăzut cu adresele fraților. Astfel le-a scăpat marea bucurie de a petrece ziua în societatea celor doi misionari de acolo. Pe lângă aceasta o altă zi a fost pierdută pentru vizita lor în Portugalia. În lumina lunii pline, avionul pornește iarăși la drum la ora 8:40

seara spre răsărit, și la ora 8:57 a dimineții următoare atinge din nou pământul, de data aceasta pe aerodromul Santa Maria pe insulele Azore. Întrucât am ajuns în teritoriu portughez, trebuie să arătăm pașapoartele noastre americane pentru un prim control prin funcționari portughezi. Cam peste mai mult de o oră și jumătate suntem din nou în aer. Era spre ora 3 după masă când am zărit pământ și am privit din înălțime orașul Lisabona din Portugalia. Luni, în 5 Mai, deci tocmai în ziua când, după programul original, a trebuit să părăsim din nou Portugalia și să călătorim în Spania, am aterizat sănătoși și siguri pe aerodromul Sacavem. Dar noi a trebuit să vizitam neapărat pe frații noștri creștini din Portugalia în decursul unui spațiu de timp, pe care l-am hotărât mai întâi pentru aceasta și pentru a putea face aceasta, ne-am prescurtat vizita în Spania cu două zile.

Opt frați au fost la aerodrom ca să ne primească. Unul dintre ei, care vorbește destul de bine englezește, a rupt rândul și a sărit sus lângă noi, pe când așteptam la ghișeu la inspecția vamale. El aproape c-a jucat de bucurie de a ne vedea și de a ne strânge mâna. Dar și toți ceilalți membri ai acestui comitet benevol de primire s-au bucurat foarte mult despre venirea noastră, și ce bine am înțeles noi aceasta ! Ultimul raport despre Portugalia, care a fost publicat în Cartea Anuală a Societății, s-a referit la anul 1938 și a raportat despre numai două persoane, care au putut face ceva în decursul anului. Aceștia au făcut lucru bun la țară. În total au fost puse numai 6.804 cărți și broșuri în mâinile oamenilor. Astfel au fost întrerupți prietenii noștri portughezi în adevăr cel puțin nouă ani, adică de la timpul dinainte de al doilea război mondial, de la vizitarea prin reprezentanți ai biroului principal al Turnului de Veghere din Brooklyn, New York, precum și de la scrierile publicate încontinuu ale Societății. Ei au dorit să se întâlnească cu frați, care reprezintă biroul principal al Societății și să-și înnoiască contactul personal cu ei. Împreună cu restul poporului Portugaliei ei sunt supuși la dispoziții de mărginire supărătoare. Încă din 1932 Portugalia a avut ca prim-ministru un romano-catolic zelos, care are legături cu Iezuiții și veghează gelos asupra intereselor Vaticanului în acea țară. Cu toate libertatea în închinarea la Dumnezeu, cum se spune că ar exista acolo, a oprit exercitarea adevărată a închinării libere la Dumnezeu, cum există în Anglia și America. În Mai 1925, președintele de mai înainte al Societății, J. F. Rutherford, a vizitat Portugalia și a ținut în sala festivă a liceului Camoes din Lisabona o conferință publică despre tema „Cum putem trăi veșnic pe pământ ?” Atunci s-a făcut o încercare de a împărștia adunarea printr-o conturbare, care însă a fost zădărnicită prin spiritul de prezență a cuvântătorului. În decursul anilor următori lucrarea Domnului de acolo a crescut într-o măsură oarecare și promitea o dezvoltare bună ; dar în decursul anilor războiului mondial interesele împărăției lui Dumnezeu au scăzut din nou și a rămas înapoia progresului, care s-a făcut în alte țări. Acum puțini consacrați ai lui Iehova, care au rămas credincioși în Portugalia, au avut lipsă urgentă de o reorganizare. Dar sunt piedeci în cale.

De pildă ar fi foarte de lipsă de a trimite în Portugalia cel puțin câțiva absolvenți ai școlii Bibliei Galaad a Turnului de Veghere, ca să supravegheze și să favorizeze lucrarea de acolo. Primul lucru, pe care l-am făcut în privința aceasta, după ce ne-am instalat în Lisabona, a fost o vizită la un avocat binecunoscut și capabil al țării, însă în prezent el nu poate lucra în chestiunea noastră. El nu este interesat la religia creștinătății și mai ales nu la cea romano-catolică, și din acest motiv este defăimat pe nedrept ca comunist. El se teme, că Societatea noastră i s-ar putea imprima înfierarea „comunismului”, dacă face ceva pentru noi, în timp ce Societatea Turnul de Veghere nu este interesată la comunism lumesc și nu are nici o legătură cu astfel de comunism, și nici nu umblă după așa ceva. Ca urmare în ziua următoare va fi de lipsă, ca consilierul juridic al Societății să viziteze pe ministrul plenipotențiar al Statelor Unite, ca să vadă ce se poate face. Cu chestiunea imigrării are dea face poliția statului și nu departamentul de stat portughez. Între împrejurările,

care sunt stăpânite de prejudecată, bănuială și neînțelegeri, religioniștii în poziții cheie ai guvernului, care poruncesc peste intrarea și șederea Englezilor și Americanilor în această țară, pot elimina pe reprezentanții neportughezi ai Societății noastre și aceasta așa, cum îi place Ierarhiei romano-catolice, care aici este puterea adevărată.

Întrucât, conform programului, timpul nostru aici este scurt, ne-am întâlnit încă în ziua sosirii noastre cu frații noștri. La ora 20:30 a acestei seri ne aflăm în locuința unui frate cunoscut, în primul etaj al unei case de locuit, în mijlocul a 18 dintre frații noștri portughezi și oameni, care sunt prietenoși față de noi. Noi ne informăm despre toți frații, despre capacitatea diferiților bărbați, despre adunările de până acuma și despre propovăduirea Evangheliei, cum s-a făcut până acuma. Se arată, că până în 1942 șapte persoane au mers la astfel de punere a mărturiei din casă în casă. Un număr destul de mare s-a străduit în decursul anilor să fie credincioși lui Iehova Dumnezeu și Christosul Său, și toți au fost umpluți cu zel arzător și o dorință mistuitoare să fie reorganizați în armonie cu cele mai noi instrucțiuni de organizare ale biroului din Brooklyn al Societății. În acel timp nu erau decât trei abonați la Turnul de Veghere; totuși toți au dorit să primească traducerile scrierilor bibliei în limba portugheză corespunzătoare, care este limbă oficială pentru toate posesiunile portugheze pe întreg pământul. Ei au dorit să le studieze împreună și să le transmită tuturor, care au interes la Cuvântul lui Dumnezeu. La ora 10:45 seara, am încheiat adunarea noastră cu o rugăciune către Dumnezeu, pe care a rostit-o unul dintre frații noștri portughezi. Doi tineri, care amândoi sunt evrei și frați după corp, ne-au condus apoi cu automobilul înapoi la hotel.

În dimineața următoare ne-am anunțat la biroul principal al Poliției Internaționale, ca să pună o ștampilă pe pașapoartele noastre cu permisul de ieșire din țară. S-a constatat, că pe unul dintre pașapoartele noastre a lipsit însemnarea datei intrării a funcționarilor polițieniști ai aerodromului Sacavem, deși au avut în mână amândouă pașapoartele noastre. Acum n-au voit să ne mai dea înapoi acest pașaport incomplet. În cele din urmă a fost necesar să ne adresăm la legațiunea americană, ca să urgenteze predarea acestui pașaport, ceea ce s-a făcut după masă târziu a acelei zile, la ora 16:45. Între timp am fost împiedecați în libertatea noastră de mișcare din cauza acestei amânări și nu ne-am putut procura nici măcar bilete de călătorie pentru călătoria cu avionul a zilei următoare afară din Portugalia. Mai departe degeaba a așteptat venirea noastră o adunare de 25 de persoane, pe care a strâns-o un martor harnic în acea după masă pe partea cealaltă a râului Tagu. Ei n-au putut veni la întâlnirile noastre de noapte, pentru că soțiile lor nu le-a permis să iasă noaptea. Acest frate a ținut în fiecare săptămână un studiu al *Turnului de Veghere* cu ei. Noi a trebuit să le trimitem printr-un sol vestea că n-am putut veni ca să le vorbim despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au fost foarte dezamăgiți.

În acea seară a avut însă loc o altă adunare de frați în locuința aceluiași frate, și 21 de portughezi s-au întrunit cu noi împreună. La ora 20:45 s-a început adunarea propriu-zisă cu rugăciune, pe care a rostit-o un tânăr plin de zel. Cu ajutorul unuia dintre tinerii evrei, care a vorbit destul de bine englezește, a început mai întâi fratele Covington să vorbească la cei adunați, care s-au înghesuit în această încăpere dinainte și în încăperea alăturată. El a vorbit în mod serios despre importanța propovăduirii în ciuda greutăților și a necesității de a ține studii între ei și la oameni în locuințele lor particulare. Interpretul fratelui Covington și-a făcut lucrul destul de bine cu puțin ajutor, și ascultătorii au fost foarte atenți. După aceea fratele Franz le-a citit o scrisoare pregătită în mod special în portugheză despre instrucțiunile de organizare și le-a arătat apoi diferitele formulare, cum le-a publicat Societatea pentru îndrumarea și facerea unui raport despre propovăduirea Evangheliei și îndeplinirea activității unei grupe organizate a martorilor lui Iehova, El a făcut comunicare despre numirea provizorie a patru servi pentru grupa nouă organizată din

Lisabona, adică despre servul de grupă și ajutorul său, despre servul de vizite ulterioare la interesați și conducătorul de studii din Turnul de Veghere.

Frații s-au bucurat de a vedea câteva din scrierile cele mai noi ale Societății în limba portugheză, și tot materialul acesta a fost lăsat la ei, l-am asigurat că vom încerca să le trimitem cele mai noi scrieri portugheze ale Societății. Noi le-am fost transmis salutările iubitoare de la toți frații din Casa Bethel a Societății din Brooklyn, de la stațiunea de radio WBBR și de la ferma împărăției, unde se află școala Biblică Galaad a Turnului de Veghere, într-o pornire de iubire frățască ei și-au exprimat acum aprecierea și au dorit unanim că să luăm salutările lor iubitoare către toți frații, cu care ne întâlnim în călătoria noastră, până când ne întoarcem iarăși în America. Silit de nevoie s-a făcut destul de târziu, da într-adevăr ora 22:45, când s-a încheiat adunarea noastră cu o rugăciune de către conducătorul de studii nou numit al *Turnului de Veghere*; dar interesul față de „lucrarea ciudată” a lui Iehova aici în Portugalia ne-a întărit pe toți. Spre înprospătarea noastră frații au servit după aceea tot felul de bunătăți de mâncare și băutură, și veseli am stat toți împreună până la miezul nopții.

Dimineață, unsprezece dintre frați s-au sculat în zori de zi ca să ne însoțească la aerodromul Sacavem. Ploua, dar ei toți erau cu voie bună despre toate bunătățile lui Dumnezeu, pe care le-au experimentat. La puțin timp după ora 10 dimineața, noi doi ne-am urcat în avionul cu două motoare al liniei aeriene de transport portugheză și le-am făcut pentru ultima dată semne de adio celor nouă cunoscuți în adevăr. Avionul nostru s-a repezit în sus, a ajuns deasupra ploii într-o atitudine de nori mai înaltă și după aceea a străbătut șuierând spre răsărit, către Madrid.

Spania

Am aterizat miercuri, în 7 Mai, la puțin timp după ora douăsprezece la amiază - cu două zile de întârziere - pe aerodromul Baraja pe platoul, unde este situat Madridul. Și în Madrid a ținut o conferință publică răposatul J. F. Rutherford în Mai 1925 înaintea unui auditoriu de aproximativ 1200 de persoane într-un teatru; și Societatea Turnul de Veghere a întreținut acolo un birou de filială, care a fost prevăzut cu o mașină tipografică verticală marca Miehle și a condus și lucrarea din Portugalia. Biroul a fost însă dizolvat după izbucnirea revoluției în anul 1936.

Cu autobuzul liniei iberică călătorim prin ținut spre stația ei finală în Madrid. Aici un cetățean al orașului pășește înaintea fratelui Franz și îl acostează, după care apoi toți trei facem cunoștință unul cu altul. În decursul timpului opririi noastre în Madrid găsim adăpost în casa acestui frate, locuim acolo într-un fel foarte plăcut și ne bucurăm de ospitalitate nemărginită. Acest frate și femeia sa ne-au fost în multe privințe de o valoare neprețuită. Femeia sa este de asemenea consacrată lui Dumnezeu și s-a dovedit în casă ca o gazdă amabilă. Când acest frate în anul trecut a petrecut vara pe insula Mallorca, la răsărit de Spania, a văzut în ziarul spaniol Ya, sub data de 9 August, un raport de aproximativ o duzină de rânduri despre adunarea teocratică a națiunilor vesele a martorilor lui Iehova din Cleveland, Ohio, ceea ce l-a trezit și l-a făcut cunoscut cu viața și activitatea poporului organizat al lui Iehova din America. Imediat a intrat în legătură cu biroul principal din Brooklyn. El a pus întrebări despre anii 1946-1948, în care conform raportului fals al ziarului după părerea martorilor lui Iehova trebuie să se sfârșească lumea. El s-a bucurat apoi când a aflat că noi nu învățăm astfel de lucruri. În sala de mese a locuinței sale am ținut prima noastră adunare cu prietenii spanioli; unsprezece dintre ei s-au adunat cu noi în jurul mesei în acea seară. Spre călăuzirea noastră ne-am cules câteva informații despre ei. Am văzut practic că toți bărbații au fumat; dar noi n-am făcut nici o observație cu privire la aceasta. Toți au dorit să devină abonați

regulați ai *Turnului de Veghere* și să primească scrierile cele mai noi ale Societății Turnul de Veghere.

Gazda noastră ne-a ajutat în legăturile noastre cu poliția internațională din Spania, care este întreținută de Caudillo Francisco Franco. Ea este deosebită de către garda civilă, de poliția cea mai bine instruită a Spaniei, care se poate recunoaște de pe forma specială a pălăriei ei. Oriunde se află poliția internațională, călătorii trebuie să țină seamă de ea și să anunțe la ea. Formulare, pe care le numesc *triptico*, trebuie completate de către străini și trebuie iscălite și din partea hotelului sau a gazdei particulare, unde locuiesc. Așa ne-am anunțat dimineața după sosirea noastră și am primit pentru vizita noastră plănuțită a unui alt oraș al Spaniei un nou *triptico*. Am fost tratați politicos. Ne-am bucurat, că nu s-a făcut prilej de a conturba întrunirile noastre creștine cu martorii lui Iehova din Spania. Aceasta firește că a fost bine așa, pentru că de curând *Caudillo* Franco a dat un interviu unei reportere a unui ziar englez, că în Spania există libertate religioasă și a făcut aluziune la activitatea organizațiilor religioase „protestante” din țară ? Ziarele au scris despre aceasta. Astfel a doua noastră adunare cu 16 din prietenii noștri spanioli în acea seară a mers bine, și noi ne-am silit să-i încurajăm în Domnul.

Am constatat, că din 1937, de când a venit în mișcare *movimiento*, care a avut ca urmare, că Franco, prin biruința sa finală în anul 1939 a preluat puterea guvernului, nu s-a mai făcut nici un lucru din ușă în ușă cu vestea împărăției. Franco are pe popor tare în mână și are sprijinul necesar prin armată și preoțime; și după impresia, pe care o au prietenii noștri, el va mai păstra un timp oarecare puterea politică. El a introdus câteva reforme și a făcut instituții sociale pentru lucrători, ceea ce corespunde și contrabalansează cu ceea ce au făcut comuniștii ruși pentru popoarele Europei de răsărit. Pe lângă aceasta vine faptul, că cercurile politice engleze și americane, indiferent de protestele lor exterioare, în realitate sprijinesc pe Franco, ca să-l întrebuințeze așa zicând ca un tampon împotriva blocului răsăritean comunist și pentru apărarea fortăreței Gibraltar, care stăpânește strâmtoarea spre Marea Mediterană. Orișicum ar fi situația politică în țară, totuși nu există motiv pentru ce să rămână în urmă lucrarea dreaptă a Domnului, propovăduirea Evangheliei împărăției, în Spania. Ceea ce a fost de lipsă pentru aceasta, este organizare teocratică a poporului lui Iehova care locuiește acolo împrăștiat. Astfel am tratat această chestiune cu prietenii noștri. Și ei au primit mulțumitori salutările iubitoare ale fraților din America și Portugalia și au dorit să adauge pe ale lor la veștile de iubire, pe care am voit să le transmitem tuturor acelora, pe care îi vom mai întâlni și căroră le vom servi în călătoria noastră.

Noi ne-am putut rezerva locuri de șezut în clasa doua în trenul spre Torralva de Calatrava, în provincia Ciudad Real, care este la Sud de Madrid. Seara următoare am petrecut-o apoi într-un compartiment de tren, împreună cu trei frați de ai noștri din Torralva, care veniseră în vizită la Madrid, mai departe cu un soldat și un reporter de ziar. Hrana bogată, pe care au pregătit-o frații pentru noi, am împărțit-o noi cinci prieteni cu soldatul și cu *periodista*. Sora noastră ne-a spus în glumă, că pâinea se mănâncă ca *pan estraperlo* din cauza grâului curat, pe care-l conține, și după aceea ne-a explicat *periodistul* nostru, că *extraperlo* este ceea ce ei numesc *mercado negro sau bursa neagră*, și că numele se trage dela Straus, de la numele unui evreu, care prin dare de mită a căutat să introducă o invenție aducătoare de bani. Conform obișnuinței inspectorul guvernului a mers prin tren și a cercetat pașapoartele noastre. Așa ne-a trecut timpul în mod interesant, până când trenul nostru a intrat sâmbătă, în 10 Mai, la ora 0:52 noaptea, în stația Ciudad Real.

Doi frați au venit cu bicicleta de la o depărtare de 15 kilometri din Torralva ca să ne salute. După ce ne-am făcut cunoscut unul cu altul, am călătorit într-un taxi vechi, stricat, bun de aruncat la gunoi, spre Torralva până înaintea casei fratelui, care a venit cu noi din Madrid și care a trebuit

să ne adăpostescă. Era ora 1:35 noaptea, dar totuși ce să vezi, o delegație de frați, care ne așteptau în curte ! Când am intrat în micul prânzitor și în camera de locuit, am găsit 14 frați, care nu s-au dus la culcare ca să ne spună bun venit la sosire. Ce am putut face altceva decât să vorbim cu fiecare și să completăm pregătirile noastre pentru adunările din Torralva pentru ziua aceasta și următoarea ? Când am fost în paturile noastre bine îngrijiți, pe care ni le-au lăsat nouă gazda noastră și soția lui, ceasul orașului a bătut ora trei dimineața.

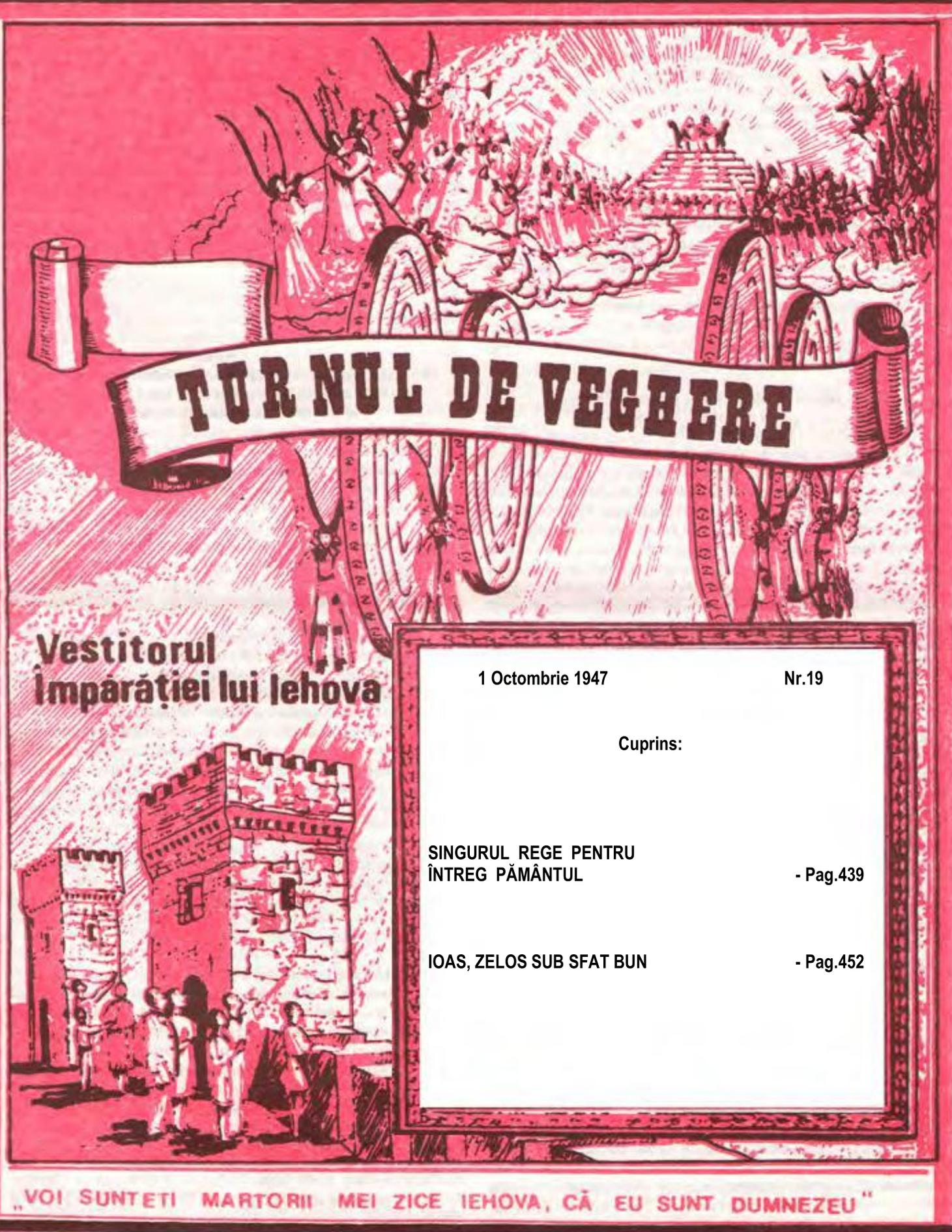
Ca primul lucru ne-am dus în Torralva în cartierul central al gărzii civile ca să anunțăm sosirea noastră în oraș. În timp ce mergeam în societatea celor trei prieteni ai noștri prin acest loc de 7.000 de locuitori, oamenii au observat că eram străini, s-au uitat țintă la noi și ne-au numit „los protestantes”. Multe femei, bătrâne și tinere, ședea în fața ușii și pe trotuar și făceau cu mare iscusință garnituri de dantele. Ele întrebau în acest scop gherghefuri mici de broderie, pe care le țineau între genunchi și care erau acoperite cu ace și cu fire, de la care atârnavă în jos sunătoare mosoarele. Întreaga garnitura aceasta de brodat se numește acolo *almohadilla*. Și unele dintre surorile noastre au fabricat în felul acesta dantele, și ele au voit într-adevăr să ne încarce gratuit cu cantități mai mari de aceste lucruri fine, dar noi n-am putut primi nici una în astfel de condițiuni. Primarului din Torralva i-am făcut în biroul său în centrul orașului după masă devreme o vizită de politeță. El este romano-catolic, cum sunt 95 pe procente din populația spaniolă. El ne-a tratat prietenos și ne-a invitat, să mergem cu el dincolo în restaurantul său de vin, pentru că să ne poată da ceva de băut. La începutul serii am început să luăm informații de la frații noștri în locuința unuia dintre frații credincioși. La ora 18:45 am început adunarea, și fratele Covington a vorbit prin interpretul său peste o oră către ei. Cei 24 de frați spanioli ai auditorului său s-au simțit foarte stimulați și înviorați.

În zori de zi duminică în 1 Mai a deraiat trenul, cu care am venit la Torralva, cu care ocazie au fost mai mulți morți și răniți. Acest accident de tren a avut ca urmare o lipsă mai mare de vagoane de persoane. Vom putea ajunge înapoi la Madrid cu trenul ? La ora 17:30 am ținut ultima adunare cu frații noștri într-o altă locuință, în apropierea cartierelor mărginașe ale târgului. Ce minunat de a găsi 38 de frați în încăperea strâmtă ! Cei mai mulți au fost interesați. Cum au fost interesați pentru mesaj ? Prin vorbirea zelosă despre împărăție din partea unui frate mai bătrân și a unuia mai tânăr. Cel mai tânăr a aparținut mai demult la trupele de luptă ale lui Francisco Franco. Amândoi frații lor americani au vorbit acestei adunări. Scrierile și formularele tipărite pentru activitatea unei organizațiuni de grupă au fost puse înainte și explicate și lăsate lor, și la trei frați li s-au dat posturi de serviciu în organizația grupei. Bărbații, au observat că noi n-am fumat - ca cei mai mulți dintre ei - și au voit să știe că ce spune Biblia despre chestiune. Cu ocazia acestei adunări a povestit deci unul dintre noi, care a fost ani de zile un mare fumător și câteodată a fumat până la 52 de țigarete pe zi, pentru ce și cum a renunțat la acest obicei robitor, după ce a primit adevărul împărăției și cum i-a fost aceasta spre binecuvântare. (2 Cor. 7:1). Toți au apreciat aceste cuvinte deschise, pe care le-au rostit cineva din experiență proprie și sprijinit pe Cuvântul lui Dumnezeu, și nici unul dintre bărbați n-a mai fumat în prezența noastră. Cu rugăciune s-a încheiat adunarea noastră la ora 20:30. După aceea am vizitat *Căpitan de Cortes* sediul Gărzii Civile.

În timp ce ședem cu frații noștri la o cină târzie, aproape că am fost puțin îngrijorați, când pe neașteptate a sosit știrea, că taximetrul nostru, singurul în localitate, s-a defectat la un cauciuc. Cum să facem drumul lung de 15 kilometri la Ciudad Real ca să căpătăm legătura spre Madrid ? Covington, care este din Texas, a propus să mergem pe cal sau cu căruța. La miezul nopții am căutat un cărauș și l-am trezit. El a pregătit un *carrito*, o căruță cu două roți cu coșul trăsorii rotund, înaintea căreia a fost prins în ham un cal obosit, care avea la grumaz zurgălăi. Am spus

rămâneți cu bine prietenilor de acolo și ne-am urcat toți patru cu căruțașul în trăsură. Zdruncinând și zurgălăind a mers prin ceasurile întunerecului în direcția de apus înainte. Câteodată fratele Covington, care a șezut sus la stânga vizitiului fumător de țigarete,; s-a plecat înainte și a îndemnat calul molatec cu un creion la un trap mai repede. La ora 3 dimineața am ajuns în gara din Ciudad Real. Nu s-a găsit decât bilete pentru clasa a treia. Trenul nostru care trebuie să plece la ora 4 dimineața, intra în gară; este aglomerat și are poate o oră întârziere. Cu ajutorul a doi frați energici căpătăm locuri direct înapoia unui vagon de vite. Noi mergem în direcție Nordică, spre Madrid și trecem pe lângă vagoanele trenului deraiat. Un bărbat pe o targa se află în trenul nostru. La ora 9:55 dimineața ajungem sănătoși în Madrid. O vizită la Comisario de Hospices este de lipsă pentru a ne procura de la poliția internațională noi *tripticos* de 50 de *centimos*.

Adunarea noastră de despărțire cu frații din Madrid a avut loc după masă la ora 16:30. Dintre cei doisprezece frați prezenți a fost ales un frate ca serv de grupă și conducător de studii provizoriu a *Turnului de Veghere*. Aflăm, că gazda noastră a primit un număr din Februarie a *Turnului de Veghere* în limba Spaniolă, care cuprinde raportul despre adunarea din Cleveland din August 1946. Fiul său i l-a trimis, care se află pentru afaceri în Bogota, Columbia. El a găsit acolo un vestitor al împărăției, care a oferit reviste pe stradă, și astfel a ajuns în atingere cu grupa Bogota a martorilor lui Iehova. El a trimis tatălui său, gazdei noastre, și un program al adunării de sfârșit de săptămână a Cinei de Amintire din anul 1947, pe care au îndeplinit-o misionarii Societății în Bogota. Serbarea cinei de amintire s-a ținut de asemenea și în Madrid.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 Octombrie 1947

Nr.19

Cuprins:

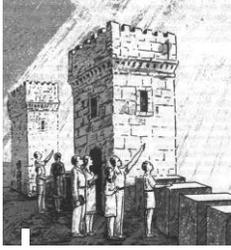
**SINGURUL REGE PENTRU
ÎNTREG PĂMÂNTUL**

- Pag.439

IOAS, ZELOS SUB SFAT BUN

- Pag.452

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Octombrie 1947

Nr. 19

SINGURUL REGE PENTRU ÎNTREG PAMÂNTUL

„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul !...Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara”. – Ps. 45 :1,16, *Leeser's Translation*.

1. PROFETUL și poetul inspirat al lui Iehova a privit drumul lung al istoriei de mai mult de 2500 de ani înainte, până în epoca noastră a bombei atomice și a Națiunilor Unite. În mintea sa n-a existat o nesiguranță despre întrebările: „Cine să guverneze pământul?” și „Cine îl va governa în cele din urmă?”. Într-o carte, a cărei circulație întrece pe cea a fiecărei alte cărți a istoriei, adică în Biblie, profetul-poet a prezentat îndrăzneț convingerea sa personală în chestiunea, că cine să fie Rege peste întreg pământul, și a prezis cine va fi fără greșală în ciuda tuturor dușmanilor domniei Sale. Profetul a murit în speranța de a se întoarce pe pământ printr-o înviere la viață, și aceasta într-un timp, când Stăpânitorul Său mondial ales este la putere și a bătut definitiv pe toți inamicii guvernului Său. Profetul-poet stă încă tot în moarte, deși, după cât se vede, nu încă pentru prea mult timp. Profeția sa însă trăiește încă; și niciodată nu ne-a putut ajuta mai bine decât astăzi de a decide chestiunea stăpânirii mondiale.

2. În acest timp al ideologiilor contrazicătoare profetul lui Iehova Dumnezeu, nu este aici, ca să pășească personal pe scena lumii noastre împărțite și să recite Psalmul său, care arată pe cine a căzut alegerea Sa, și să anunțe pe stăpânitorul unei lumi noi a dreptății. Alții trebuie să facă aceasta pentru El. Cine o va face, sau cine sunt ei? Sunt persoane de aceeași convingere entuziasmantă, cum a posedat-o profetul, persoane, care tot așa sunt pe deplin consacrate aceluiași Dumnezeu, cum a fost el, persoane, care sunt hotărâte să fie martori pentru El și Regele Său, întocmai după cum a fost poetul-profet. În zilele profetului și după aceea, poema sa a fost cântată în templul din Ierusalim de către un cor de cântăreți exersați, cu acompaniament de muzică. Aceștia au fost numiți „fii lui Core”. Prin urmare poezia a purtat ca titlu dedicația: „Către mai marele cântăreților; De cântat cum se cântă: [Crinii]. Un psalm al fiilor lui Core. O cântare. O cântare de dragoste”. Titlul Psalmului 45, *American Standard Version*

3. Cântată după melodia „sasonim” sau „crinii”, această poemă lirică a fost un „masakil”, „poema de învățătura” sau „Psalm instructiv” pentru toți, care l-au auzit cântat de către corul din templu; și motivul predominant al său a fost împărăția lui Dumnezeu sub Mesia. Cântăreții au fost membrii bărbătești exersați ai casei lui Core, o familie de Leviți consacrați, care au fost consacrați serviciului lui Iehova în templu și mai ales cântatului sub conducerea „mai marelui cântăreților”. Ca și cântăreții acestei cântări despre învățătura împărăției, acești consacrați sunt martori ai lui Iehova Dumnezeu. Până în acest an există martori ai lui Iehova. Aceștia sunt urmașii consacrați ai Regelui lumii noi ai dreptății numit de Iehova. Încredințarea lor onorabilă constă din a relua psalmul plin de importanță, pe care l-au cântat acei foști fii ai lui Core, și să-l cânte între toate

națiunile, care se află astăzi într-o situație dificilă, cu tot curajul și convingerea aceluia profet. În timp ce acești cântăreți din timpul modern în serviciul lui Iehova studiază această poezie din nou și se cugetă asupra ei, întrucât ea prezintă singura soluție plină de speranță a tuturor problemelor omenirii, inimile lor bat mai tare în cunoștința importanței acestei cântări. Inima le crește de entuziasm despre măreția Sa, și le clocotește în ei, și li se revărsă dorința ca să facă cumva aceasta de cunoscut cu vocea lor. Ei nu se pot abține de la vorbire, ci trebuie să proclame ceva îmbucurător despre Regele uns al lui Iehova.

Pentru ce să te hotărăști pentru El?

4. „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inima, și zic: Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul! Ca până unui scriitor iscusit să-mi fie limba!” (Ps. 45:1, *Am. Stan. Ver.*). Sau după traducerea lui Leeser's în 1853 unde textul ebraic este tradus în mod întemeiat după cum urmează : „Îmi clocotește inima de vorbire bună. Zic : Lucrarea mea Regelui ! Ca până unui scriitor iscusit să-mi fie limba !” Ce cuget conducător bun ! Într-adevăr, nu există nici un obiect mai bun de examinat în univers decât acela al unui Stăpânitor care va governa într-adevăr ca „Rege din mila lui Dumnezeu”. Acest Rege n-a primit ungerea printr-un preot al religiei într-o mănăstire, într-o catedrală sau într-o bazilică, ci a fost uns de însuși Iehova Dumnezeu în slujbă, și anume cu măsura deplină a spiritului sfânt sau al puterii active nevăzute a lui Dumnezeu. Conform legii proprii a lui Dumnezeu, a succesiunii la tron de la Regele David din Ierusalim, cu care Iehova Dumnezeu a încheiat un legământ pentru o împărăție veșnică. El este Regele ales de către Dumnezeu, Cel Atotputernic. (2Sam. 7:8-17). Pe baza șirului de strămoși ai Regelui și ai legământului lui Dumnezeu, a Celui Prea Înalt, acest Stăpânitor este în mod învederat adevăratul Rege. El are sprijinul lui Dumnezeu, așa că El poate nimici pe toți dușmanii lui Dumnezeu și ai omului și poate introduce pe pământ timpul fără sfârșit a bunei stări și a fericirii nestrămutate, a păcii și a vieții.

5. De aceea nu este surprinzător, ca la aceia, care învață să cunoască și să aprecieze ceea ce poetul-profet spune aici în versuri, fără voie li se revărsa inima de vestea aceasta bună. Curajos se declară pentru acest Stăpânitor mondial. Ei așa își aranjează afacerile în viață, că Îl pot sluji și pot face să îndeplinească interesele împărăției Sale. Cu cuvintele Psalmul al 45-lea zic ei hotărât : „Lucrările mele să fie pentru Rege”. În această poziție ei nu cedează. Pentru a se consacra în mod deosebit lucrărilor pentru Rege și a vorbi credincios despre El, ei nu-și împart timpul și atenția între El și lucrurile acestei lumi și nu se ocupă cu acestea. Ei au făgăduința de încredere din Cuvântul lui Dumnezeu al profeției, că puternicul Său Rege va aduce în ordine încurcătura groaznică a afacerilor omenești, și această mai mult decât numai cu putere și înțelepciune omenească. Corespunzător acestei credințe, ei nu iau parte la străduințele zadarnice ale mișcărilor politice, comerciale și religioase ale oamenilor lumesci, care au de scop să salveze lumea această de la nimicirea ei. Ei nu iau parte la acte revoluționare de forță împotriva partidelor politice, organizațiilor religiei sau împotriva guvernelor existente ale acestei lumi. Lucrările lor pentru Rege sunt lucrări pașnice ale educării, prin care Regele și binecuvântările guvernului Sau sunt făcute cunoscut tuturor celor strămtorați.

6. În timp ce ne purtăm strict neutru față de puterile împărțite împotriva lor și față de chestiunile de discordie ale acestei lumi, ținem o neutralitate activă, care este caracterizată prin activitatea zeloasă a învățării oamenilor dispuși pentru a înțelege adevărurile împărăției. Dacă nu vorbim cu cuvântul limbii noastre despre aceasta, atunci învățăm pe oameni prin cuvântul scris sau

tipărit, prin faptul că răspândim ediții de cărți, broșuri și reviste una după alta, care toate tratează în scris subiectul împărăției. Aceste scrieri fac cunoscut în ce limbă a dictat oamenilor sfinți, care au fost inspirați de spiritul lui Dumnezeu și ce a fost scris în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, al Bibliei. „Limba mea este condeiul unui scriitor rapid”, a spus poetul profet. Tot un profet, Regele David, a zis :”Duhul lui Iehova vorbește prin mine, și cuvântul lui este pe limba mea”. (2 Sam. 23:2, *Am. Stan. Ver.*) La fel a fost la și dictarea Psalmului al 45-lea. Atât de repede cât a putut scrie scriitorul cu condeiul, limba Psalmului a fost inspirată prin spiritul lui Dumnezeu la dictat.

7. Psalmistul-profet ne spune acum, pentru ce se hotărăște pentru Regele lui Iehova, care trebuie să guverneze lumea nouă, pe care a promis-o Dumnezeu că o va întemeia spre binecuvântarea tuturor oamenilor de bine. El se adresează Regelui însuși, ca să laude calitățile Sale de rege, care corespund cerințelor lui Dumnezeu și de asemenea și necesităților omenirii. Noi n-avem nevoie să ghicim cine este acest Rege, căruia îi adresează Psalmistul cuvintele sale prin inspirația spiritului. Dumnezeu a exclus o simplă presupunere, prin faptul că a inspirat pe un altul din servii Săi, pe apostolul Pavel, ca să ne facă cunoscut pe Rege. El este numit în profeție, pe bază descendenței Sale naturale de la David, „fiul lui David”. Totuși aceasta a fost numai după trup. De fapt El este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El nu este altul decât Domnul uns și slăvit Isus Christos. El este acela, care înainte de nașterea Sa ca om a fost întrebuințat de Iehova Dumnezeu în cer că să creeze toate celelalte ale universului. El a fost născut pe pământ în orașul Betleem ca urmaș omenesc al Regelui David. Această s-a întâmplat, pentru ca să devină „ fiul lui David” cel uns. Mai departe s-a întâmplat, pentru ca să se ofere ca o jertfă lui Dumnezeu și astfel să poată răscumpăra din păcat și moarte pe toți, care cred în El, prin faptul că prin sângele Sau îi curăță de păcatele lor.

8. Din moartea, pe care a suferit-o din cauza credincioșiei față de Dumnezeu, a fost înviat, nu ca un om, pentru că atunci și-ar fi luat înapoi jertfă omenească și ar fi fost încă tot un om, „cu puțin mai prejos decât îngerii”. (Ps. 8:4,5 ; Evr. 2:5-9) În contradicere cu această, explică apostolul Pavel în primul și al doilea capitol al epistolei către Evrei, că Isus Christos n-a fost lăsat „cu puțin mai pe jos decât îngerii”, ci dimpotrivă, „ajungând cu atât mai presus decât îngeri”, prin faptul că a dobândit o moștenire și un nume, care întrece cu mult pe a lor în excelență. Aceasta s-a întâmplat prin faptul că a fost înviat din morți la viață în cer ca o creatură spirituală slăvită, nemuritoare, divină și a fost pus „ la dreapta Măririi în locurile prea înalte”, adică la dreapta lui Iehova, a Celui Prea Înalt. În legământul împărăției, pe care l-a încheiat Iehova cu Regele David, a zis, prin urmare, despre Isus Christos ca despre „fiul lui David”: „ Eu îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu” ; mai departe a spus despre acest Fiu : „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evr. 1:1-6). Pentru a arată apoi, că poziția lui Isus Christos de la glorificarea Sa în cer este mai înălțată decât cea a îngerilor credincioși, apostolul Pavel citează după aceea versetele șase și șapte ale Psalmului al 45-lea și le aplică lui Isus Christos cel glorificat. Da, Psalmul al 45-lea se împlinește în Isus Christos, Regele, și mai ales de la anul 1914 d.Chr., pentru că atunci s-au sfârșit „timpurile națiunilor” și pe lângă această a sosit ocazia glorioasă pentru nașterea împărăției lui Dumnezeu. – Apoc. 12:1-5, 10.

9. Că în Psalmul 45 a fost întrebuințat Regele Solomon în tablou, sau că profetul Isaia a scris Psalmul și a întrebuințat pe Regele Ezechia ca interpretul lui Mesia, nu este de importantă. Noi știm căci cuvintele Psalmului al 45-lea sunt profetice și se referă acum la Isus Christos, Regele preamărit al lui Iehova. „ Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale : de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie”. (Ps. 45:2) Biblia nu ne dă nici o descriere, cum a arătat Isus ca om pe pământ, și toate picturile de artiști româno-catolici și protestanți, care după

cum se presupune îl reprezintă pe El, sunt numai întruchipări ale fanteziei și schimonosiri. Cu siguranță însă Isus Christos este acum, de la glorificarea Să în cer și de când a devenit oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, mai frumos decât toți fiii oamenilor și mai măreț și mai slăvit decât cel mai distins domnitor de pe pământ în toată pompă și podoabă lui. (Evr. 1:3, *An Amer. Trans.*). Ceea ce face pe Isus Christos mai departe așa frumos, încât nici un om imperfect, păcătos de pe pământ nu se poate compara cu El, sunt calitățile Sale perfecte, care îl fac cu totul capabil pentru slujba Sa înaltă și lucrarea, pe care o are de făcut pentru îndreptățirea numelui și supremației lui Dumnezeu precum și pentru eliberarea și binecuvântarea tuturor oamenilor de bine. Când a fost pe pământ „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. Cu privire la ascultarea Sa față de Iehova Dumnezeu, El a fost făcut desăvârșit prin suferințe, așa că neprihănirea Sa față de Dumnezeu Cel Prea Înalt, este fără nici o pată; și nici o creatură nu i se poate asemăna în ceea ce privește neprihănirea și însușirea de a fi ireproșabilă. – Evr. 5:8; 2:10.

10. În decursul vieții Sale pământești Isus a avut încontinuu vestea dulce despre împărăția lui Dumnezeu pe buzele Sale. Din timpul când a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, El a propovăduit neîncetat împărăția, și această în public și în particular, în casele oamenilor. Pentru a aduce la tăcere buzele Sale pline de har, uneltele omenești ale lui Satan, ale Diavolului, l-au făcut să fie omorât pe un stâlp de chinuire. El s-a supus blând acestei morți, a dovedit prin această credincioșia Sa față de lucrarea și voința lui Dumnezeu și a descoperit în felul acesta o frumusețe neîntrecută a sfințeniei față de Tatăl Său ceresc. De aceea L-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie, spre a vorbi în cuvintele Psalmistului. Această a făcut-o Iehova Dumnezeu, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a înălțat la dreaptă Sa, cu mult mai presus decât toate celelalte creaturi sfinte din univers. Ca rege pe tron, Isus face acum buzele membrilor Săi credincioși ai rămășiței de pe pământ pline de har cu aceeași veste, care a făcut propriile Sale buze pe pământ pline de har; și în împlinirea propriei Sale profeții. El a condus supravegherea peste această rămășiță unsă: „Evanghelia această a Împărăției (întemeiate) va fi propovăduită în toată lumea, că să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. – Mat. 24:14.

El merge spre Armagedon

11. Toate profețiile din Cuvântul lui Dumnezeu sunt de acord că, la sfârșitul acestei lumi, când a sosit timpul ca Isus Christos să-și înceapă stăpânirea activă în cer și pământ, există dușmani, care I se împotrivesc și combat guvernul Său. Cu vederea profetică la anul 1914 d. Chr., Psalmistul strigă Regelui pe tron: „Războinic (puternic) viteaz, încinge-ți sabia, podoaba și slavă, dă, slava ta ! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apăra adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta te va învăța lucruri groaznice!” (Ps. 45:3, 4, *Am. Stan. Ver.*). Sabia este simbolul războiului, dar și al autorității și puterii lui Dumnezeu de a executa pe dușmani. (Rom. 13:1-4). Deoarece în anul 1914 împărăția lui Dumnezeu în cer a fost născută, puternicul Său Rege pe tron primește mult așteptata putere și se încinge cu ea pentru a face pașii necesari împotriva tuturor dușmanilor suveranității lui Iehova.

12. El se încinge cu puterea reprezentată prin sabie a executorului ; dar e lângă aceasta, El se încinge cu slavă și majestate, adică El ia titlu plin de slavă hotărât pentru El și preia rolul distins, strălucitor ca ministrul cel mai înalt și îndreptățitorul lui Iehova. Noi ne alăturăm Psalmistului și dorim din inimă, ca acest viteaz războinic, Rege glorios și maiestuos să meargă cu succes spre biruința strălucită. Pentru Națiunile Unite ale prezentului sau pentru o oarecare altă înlocuire a împărăției lui Dumnezeu, nu cerem un astfel de succes.

13. Adevărul despre stăpânirea universală a lui Iehova este tăgăduit și combătut, și aceasta acum, când această stăpânire trebuie exercitată prin împărăția Să. De aceea, Regele trebuie să meargă în războiul cel din urmă al Armagedonului, ca să confirme acest adevăr și adevărul întregului Cuvânt scris al lui Dumnezeu. Ca om pe pământ, Regele a fost blând și smerit, și urmașii pe urmele Sale manifestă astăzi o smerenie asemănătoare. Și ei sunt aspru strâmtorați, persecutați și combătuți în toate țările. Pentru a-i sprijini în atitudinea lor smerită, pe care o manifestă prin aceea, că ascultă voința lui Dumnezeu și îndeplinesc lucrarea Sa de a propovăduirii vești bune, Regele trebuie „să se suie în carul Său de luptă”. El trebuie să dăruiască succes serviciului lor pentru Dumnezeu în ciuda tuturor împotriviților.

14. Cea mai mare faptă a dreptății este îndreptățirea suveranității universale a lui Iehova și a numelui Său sfânt; și pentru ca Regele lui Iehova să întemeieze această dreptate în întreg universul, El trebuie să meargă mai departe către biruința. Apocalipsul, ultima carte a Bibliei, îl arată călărind pe un cal alb, înarmat cu un arc, ca să tragă săgețile Sale aspra oștirilor inamice. (Apoc. 6:1, 2; 19:11-16). În timp ce merge mai departe și biruiește toată împotrivirea dușmanilor, dreapta Sa, mâna Sa a puterii, care este în activitate, îi arată ce poate să-i facă „groaznic” organizației Diavolului în cer și pe pământ. Din capitoul al doisprezecelea al Apocalipsului vedem ce a urmat imediat după nașterea împărăției lui Dumnezeu și ocuparea tronului ceresc prin Regele Său: acest puternic, Unul ca și Iehova Dumnezeu, a început o luptă plină de putere împotriva lui Satan și împotriva tuturor hoardelor sale nevăzute de demoni. El i-a împins afară din cer și i-a alungat pe pământ, unde încă tot mai sunt liberi, ca să facă oamenilor de pe pământ și mai multă suferință și durere. – Apoc. 12:1-13.

15. În bătălia finală a Armagedonului dreapta puternică a Regelui va face fapte și mai groaznice decât aceasta. Psalmistul profetizează, că pentru organizațiunea nevăzută de demoni a Diavolului și pentru organizațiunea sa văzută omenească a politicii, a marelui comerț și a religiei demonilor, prăbușirea este sigură, și el zice Regelui lui Iehova, care acum se plimbă: „Săgețile tale sunt ascuțite: sub tine vor cădea popoare, și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor Împăratului”. (Ps. 45:5, *Am. Stan. Ver.*). Întocmai ca un maestru trăgător la țintă, care nu-și greșește ținta nici măcar cu o lățime de fir de păr, Regele va trimite săgețile Sale ale nimicirii în inima fiecăruia, care merge cu lumea această rea și împotriva guvernului Său drept. Toate popoarele, care iau parte la conspirația Diavolului și sunt împotriva Lui, vor cădea în moarte pe câmpul de război înecat în sânge al Armagedonului. (Ps. 110:5, 6; Ier. 25:32-36). Cei care au o inimă înțeleaptă, se vor teme acum, se vor abate de la împotrivirea lor și vor servi Regelui. – Ps. 2;10-12; Apoc. 16:14-16.

Tronul Său

16. Pavel citează cele două versete următoare din Psalmul 45, adică versetele 6 și 7, ca să arate că Isus Christos este Regele preaslăvit, care a devenit cu atât mai mareț decât îngerii. Pentru a arată cum se supun îngerii sfinți poziției mai înalte, stăpânitoare a Fiului singur născut a lui Dumnezeu, apostolul scrie în Evrei 1:7-9. „Îi despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui” : pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule [*ho Theos*], este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi”(Am. Stan. Ver.). Pavel citează aici din traducerea Greacă *Septuaginta* a Psalmului 45.

17. Această este una dintre versiunile textului Bibliei, cum sunt citate în mod deosebit de preoții religiei, care învață învățătura „treimii unui singur Dumnezeu în trei persoane”, și pe care se sprijinesc tare. Ei zic: „Vedeți, cuvântul „Dumnezeu” sau „ho Theos” este adresat în textul original grecesc aici la Isus Christos, Fiului lui Dumnezeu, și aici dovedește că El este același cu Iehova Dumnezeu „sunt una în persoană, asemenea în putere și slava”. Astfel de apărători ai treimii ne amintesc, că în Psalmul 45:6,7, text pe care îl amintește Pavel, cuvântul evreesc, care a fost tradus cu „Dumnezeu” și a fost adresat Fiului lui Dumnezeu, este „Elohim”, și că titlul *Elohim* este cea *dintâi* expresiune sau *nume*, cu care s-a făcut cunoscut Dumnezeul Cel Prea Înalt în Geneza 1:1, în primul verset al Bibliei, copiilor oamenilor. Să citim acum Psalmul 45:6,7 : „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule [*Elohim*], este veșnic; toiagul de domnie al împărăției Tale este un toiag de dreptate. Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule [*Elohim*], Dumnezeul [*Elohim*]Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă”.

18. Psalmul al 45-lea este cuprins în cartea a două a Psalmilor. Această carte cuprinde Psalmii 42 până la 72. În această a două carte titlul *Elohim* vine mai des decât titlul *El*, care înseamnă Dumnezeu și numele *Iehova*. Titlul *Elohim* apare de 193 de ori (de două ori în legătură cu *Iehova*), dar titlul *El* numai de 15 ori și numele *Iehova* de 27 de ori. Din acest motiv cartea a două a Psalmilor este arătată ca *Elohistic*. Acum se naște întrebarea: Se referă oare titlul *Elohim* în Psalmul 45:6 la Mesia, la Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu? Și mai departe: Întrucât Pavel a citat așa zicând cuvânt cu cuvânt din traducerea greacă *Septuaginta* a acestui Psalm, titlul *ho Theos* se referă oare la Fiul unul născut al lui Dumnezeu? La discutarea acestui punct, apărătorii treimii susțin căci cuvântul *Elohim* stă în vocativ sau în forma în care ne adresăm unei persoane, și înseamnă prin urmare „o Dumnezeule” și este adresat Regelui, Fiului. Ca „dovada” pentru această aduc pe mai departe, că în vechea traducere Septuaginta dinainte de era creștină, traducerea lui *Elohim* este *ho Theos*. Ei spun că *ho Theos* stă de asemenea în vocativ sau în cazul în care ne adresăm cuiva, și este, prin urmare, adresat lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Noi observăm însă, că mulți învățați fac obiecțiune în contra acestei păreri; și cei mai mulți dintre ei sunt tot apărători ai treimii.

19. Spre folosul tuturor oamenilor care au o cugetare cinstită, care nu sunt cu păreri preconcepute examinăm aici faptele: în textul original ebraic din Psalmul 45:6, nu stă nici un verb (nici un cuvânt, care exprimă acțiune sau stare); și când, prin urmare, traducând textul în engleză, trebuie să cugetăm sau să adăugăm un verb corespunzător înțelesului versetului. Prin urmare, titlul *Elohim* ar putea sta gramatical în genitiv și ar putea însemna „ai lui Dumnezeu” sau „de la Dumnezeu”. Învățații mari sunt de acord în privință această, și în mod corespunzător în traducerea evreiască a lui *Leeser*, acest verset sună: „Tronul tău, DAT DE DUMNEZEU, va dura totdeauna și veșnic: sceptrul dreptății este sceptrul împărăției tale”. Această este în armonie cu cuvintele îngerului Gavril către mama omenească a lui Isus: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui sau David”. (Luca 1:32, *Am. Stan. Ver.*). În armonie cu traducerea *Leeser* este scris pe marginea dedesupt a *Bibliei Americane Standard*, unde este citată o altă versiune posibilă a Psalmului 45:6: „ Tronul tău este tronul LUI DUMNEZEU, etc.” Aceasta este în armonie cu învățătura biblică, conform căreia autorul tronului lui Mesia este Iehova Dumnezeu și Mesia șade ca reprezentantul lui Iehova. Această a fost reprezentat prin Regele Solomon, căruia poate că i-a fost adresat Psalmul 45 în chipul preumbritor. Despre Solomon este scris : „Solomon a șezut pe *scaunul de domnie al lui Iehova*, că împărat în

locul tatălui sau David”. „A ales pe fiul meu Solomon, că să-l pună pe *scaunul de domnie al împărăției lui Iehova*, peste Israel”. – 1Cron. 29:23 și 28:5, *Am. Stan. Ver.*

20. În loc să stea în cazul vocativ sau în genitiv, expresia *Elohim* din Psalmul 45:6, poate stă și în cazul nominativ, în același caz că și subiectul propoziției: „Tronul tău”. Prin urmare, textul din Psalmul 45:6, ar putea suna: „Tronul tău este Dumnezeu”, adică: Dumnezeu este temelia și sprijinul tronului lui Mesia. *Septuaginta* greacă este în armonie cu presupunerea, că *Elohim* stă în nominativ și traduce prin urmare *ho Theos*. Mai mulți traducători mai noi traduc expresiunea din Evrei 1:8 în felul acesta și anume acolo, unde Pavel citează din *Septuaginta* greacă. *O Traducere Americană* (1939) sună aici : „Dumnezeu este tronul tău de-a pururea și veșnic !”. Traducerea nouă de Arhiepiscopul Neweone (1808) sună „Dumnezeu este tronul tău din veșnicie în veșnicie”. Versiunea de sub rânduri a lui *Emphatic Diaglott* arată de asemenea, că această versiune în Evrei 1:8 este posibilă.

21. *Biblia Americană Standard* spune în observația ei marginală la Evrei 1:8: „Tronul tău este Dumnezeu etc.” *Biblia Standard* Revizuită a anului 1946 este o revizuire a *Bibliei Americane Standard*; în notă ei marginală aduce iarăși trimitere și zice: „Dumnezeu este tronul tău”. Traducerea lui *Moffatt* din 1934 sună: „Dumnezeu este tronul tău pentru totdeauna și veșnic”. (Afară de cele de mai sus vezi și observarea din josul paginii). Pentru a rezuma întreaga examinare, putem spune că apărătorii treimii nici în Psalmul 45:6 și nici în Evrei 1:8 nu găsesc dovadă biblică, că Mesia, Isus, Christosul, persoană a doua a unei presupuse „treimi” și în ființă același ca Iehova Dumnezeu și ar fi asemenea lui în putere, slavă și existența veșnică. Isus este Fiul întâi născut și Regele uns al lui Iehova.

22. Mult timp bărbați și femei au dorit mult și au suspinat după un guvern drept. Pentru un guvern mulțumitor să se adreseze acum toți la Regele lui Iehova, deoarece sceptrul lui va fi un sceptru drept, un sceptru al egalității, la care nu este nici cel mai mic lucru nedrept sau stricat. Dreptatea guvernului Său ne este garantată; motivul pentru această îl găsim în Psalmul 45:7, când este spus acolo despre Rege: „Tu iubești dreptatea, și urăști nelegiuirea”. (*Am. Stan. Ver.*) Pentru că Isus a iubit și a urât așa, a suferit pe pământ o prigoană din partea religionistilor, și această până la moartea Sa rușinoasă prin acești prigonitori. Dar tocmai de aceea L-a înviat Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, din moarte și L-a înălțat la dreapta Sa, la o poziție de mare încredere și mare răspundere, unde poate lupta pentru dreptate și o poate aduce la îndeplinire cu toată puterea în cer și pe pământ. El, „Isus Christos este același ieri și azi și în veci !”, spune Evrei 13:8. „De aceea, Dumnezeule [*Elohim*], Dumnezeul [*Elohim*] Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujba”. – Psalm 45:7.

23. Această ungere nu se referă la ungerea lui Isus cu spiritul sfânt, care a venit imediat asupra Lui, după ce a fost botezat în Iordan prin Ioan Botezătorul. După prea slăvirea Lui în cer este uns cu „untdelemn de bucurie”. Această ungere se referă la așezarea Sa ca Rege pe tron în anul 1914. Această a fost o întâmplare nespuse de înviitoare, după ce a așteptat timp de nouăsprezece sute de ani la dreapta lui Dumnezeu. L-a introdus în bucuria și veselia guvernului lui Iehova ca Rege peste întreg universul, inclusiv pământul nostru. Această a fost preumbrit prin ungerea lui Solomon în timpul când, că urmașul tatălui sau David, a ajuns că rege pe tron, o întâmplare, făcută de cunoscut prin bucuria mare a poporului lui Iehova, peste care a fost uns Solomon ca să domnească. – 1Regi 1:32-40; 1Cron. 29:22.

24. Această bucurie de a fi ridicat și încoronat pe tron și de a apuca activ ocaziile favorabile ale regalității Sale, este plăcerea pe care o împarte Isus Christos cu urmașii Săi, pe care îi găsește ca buni și credincioși, când le zice: „Intră în bucuria stăpânului tău”. (Mat. 25:21,23). Bucuria cu

care-l unge Iehova, Dumnezeul Său, întrece pe aceea a tuturor împreună regilor cu El. Prin această nu se înțeleg acei regi, care au domnit de la 33 d.Chr., de la înălțarea lui Isus în cer, ci toți regi liniei neamului lui David, care au domnit de la David până la Iosia pe tronul din Ierusalim. Ei au fost tovarășii Săi, care au avut parte la binecuvântările legământului împărăției, pe care la încheiat Dumnezeu cu Regele David. Acel legământ al împărăției își ajunge punctul culminant și împlinirea să completă în Christos Isus; pentru că împărăția și bucuria Sa durează veșnic. De la sine se înțelege, că măsura Sa de bucurie întrece pe aceea a împreună moștenitorilor cu El în împărăție, a urmașilor Săi credincioși pe urmele Sale, peste care L-a pus Iehova Dumnezeu ca și Căpetenie. După cum este scris în Efeseni 1:17-23: „Dumnezeu L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui”. Acest trup, biserica, va fi mireasă Sa în cer.

O nuntă regală

25. Psalmul 45 reprezintă bine chestiunea, când descrie cum are loc nunta Regelui, după ce a dus o companie de război triumfătoare împotriva dușmanilor domniei Sale. Din zilele apostolilor, în decurs de nouăsprezece sute de ani, membrii miresei Sale viitoare au fost luați din omenire. De aceea, zice apostolul Pavel către comunitatea din Corint, pe care a întemeiat-o ; „ V-am logodit cu Christos, că să va înfățișez că o mireasă curată singurului ei bărbat”. (2Cor. 11:2, *An Amer. Trans.*). După ce împărăția lui Dumnezeu în anul 1914 este întemeiată, Mirele-Rege începe să ia la sine pe membrii acestei clase a miresei; adică, El învie pe membrii ei credincioși, care au murit și care până în acest timp au dormit în morminte. (Apoc. 19:6-9). În trup pe pământ, se mai află o rămășiță a membrilor consacrați ai „bisericii, care este trupul Lui”, care sunt logodiți cu Mirele-Rege. Nunta Lui cu ea nu va fi mai curând terminată sau înfăptuită pe deplin, până când și ultimul membru al acestei rămășițe și-a terminat cursul și-a fost schimbat într-o creatură spirituală în învierea din morți și a fost unit personal cu Christos Isus pe tronul împărăției Sale.

26. În timpul, când Mirele-Rege vine la templu spiritual al lui Dumnezeu, ca să facă acolo inspecție și judecată, adică în anul 1918 d.Chr., începe să ia la sine în templu pe clasa miresei Sale. El face această prin faptul că învie pe credincioșii, care dorm, din moarte și îi introduce la El în viață cerească, spirituală. Membrii credincioși ai rămășiței, care sunt logodiți cu El, îl văd în templu cu ochiul credinței, și în cuvintele Psalmului 45:8, 9 spun plini de încântare: „Smirna, aloia și casia îți umplu de miros plăcut toate veșmintele; în casele tale împărătești de fildeș te înveselesc instrumentele cu coarde. Printre femeile de onoare ale tale [sau: printre slujitoarele tale] sunt fete de împărați; împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir” (*Am. Stan. Ver.; Rotherham Psalms*). Ei descopăr prezența Lui prin hainele slujbei Sale de Rege, care miros atât de tare, ca și cum s-ar compune din aceste substanțe frumos mirositoare, smirnă, aloia și casia. Această este în realitate mirosul vindecător al cunoștinței lui Dumnezeu, Christos Isus, care este în templu, și dă acum membrilor credincioși ai rămășiței acesta cunoștință, și ei din partea lor au bucuria de a răspândi mirosul dulce al acestei cunoștințe a lui Dumnezeu și a împărăției Sale între o mulțime de oameni de bine. Întocmai ca apostolul Pavel ei pot spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Christos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Christos pentru cei ce sunt pe calea mântuirii”. (2Cor. 2:14,15, *An Amer. Trans.*). Cine nu iubește această mireasmă, va pieri în războiul Armagedonului.

27. Corespunzător prilejului, trebuie să fie muzică în cer, muzică de cea mai bună calitate, întocmai ca aceia a instrumentelor cu coarde, care sună din palate, care sunt împodobite cu plăci

de fildeș cu căptușeala pentru pereți și unde cântă muzicanții cei mai iscusiți. Împreună cu această muzică îi sună Marelui-Rege fără îndoială plăcută în urechi vocea rămășiței Sale consacrate de pe pământ, în timp ce membrii acestei rămășițe cântă între toate națiunile vestea împărăției lui Dumnezeu și preamăresc calitățile vrednice de lăuda ale Regelui Său uns. (Cântarea Cântărilor 2:14). Despre fețele de rege este spus, că sunt între femeile Sale onorabile, credincioase Lui. Multe manuscripte ebraice spun, că aceste fete de rege sunt între slujitoarele Sale. Că sunt femei de onoare regală însemnează, că sunt spre cinstea Marelui-Rege. Întrucât ele de asemenea sunt consacrate serviciului Său, par a reprezenta pe scenă lumii de astăzi mulțimea mare de oameni de bine, care se consacrează lui Dumnezeu prin Christos și după aceea se pun de partea rămășiței clasei miresei Sale, ca să onoreze pe Dumnezeu și să-I servească. „Regina” în haine strălucitoare, țesute cu aur scump din Ofir, care stă la dreapta, de partea favorii Regelui, este un tablou al bisericii în numărul ei complet de membri. Membrii rămășiței, care sunt încă pe pământ, trebuie să facă numărul ei deplin, prin faptul că se dovedesc ca și credincioși Mirelui până la moarte și după aceea sunt înviați la viață, în prezența Tatălui Său.

28. Iehova Dumnezeu dă bisericii prin Christos Isus viață, și de aceea este ea „fata” Sa. Prin spiritul inspirației, care a fost în Psalmist, Iehova se adresează bisericii sau mai curând acum la rămășița ei, care este încă în trup: „Asculta, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău ! Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale. Și fiică a Tirului, și cele mai bogate din popor vor umbla cu daruri ca să capete bunăvoință ta”. – Ps. 45:10-12, *Am. Stan. Ver.*

29. După fostul obicei oriental poate că mireasa n-a văzut niciodată față mirelui ei înainte de acest prilej, mai ales dacă a fost o nuntă regală și prin urmare o afacere de stat. De aceea ea a trebuit să uite pe rudele sale de aproape și să părăsească persoane, care prin familiaritate i-au fost cunoscute și dragi, și să-și îndrepte simpatia asupra mirelui ei și să se hotărască să-l iubească ca și pe capul ei de căsătorie și să-i jure credința de dragul împărăției. După aceea mirele a găsit-o vrednică de a fi iubită mai mult decât numai pentru frumusețea ei extraordinară și din cauza farmecelor ei cuceritoare. Dacă s-a tras dintr-o altă națiune decât mirele ei izraelit, atunci a trebuit să uite pe poporul ei și pe dumnezeii ei religioși și așa să vorbească ca Rut către soacra ei iudee, Naomi: „Poporul tău va fi poporul meu, și dumnezeul tău va fi Dumnezeuul meu”. (Rut 1:16). Atunci va avea parte la onorurile mirelui ei, și cei asociați cu El vor cauta și favoarea ei.

30. Christos Isus, Mirele care este împlinirea chipului, a fost după legăturile Sale pământeste un iudeu. Din timpul, de când căpitanul italian Corneliu a fost convertit, neiudeii sau păgânii au fost primiți în biserica logodită cu Christos. După cât se pare, majoritatea membrilor bisericii se vor trage din păgâni, care n-au văzut niciodată față lui Isus când a trăit pe pământ. Totuși, toți membrii bisericii logodite, iudei și păgâni la fel, trebuie să uite relațiunile omenești și legăturile naționale, adică ei nu trebuie să lase ca acestea să câștige putere și influența asupra lor și să-i rețină de la aceea de a renunța la tot și să meargă la singurul, cu care se îngrijește Dumnezeu pentru ei ca să fie căsătoriți. Prin vestea Evangheliei, ei aud invitarea lui Dumnezeu; ei îi dau atenție, și smerit își pleacă urechea spre ea și după aceea își îndreaptă simpatia spre Mirele promis, Isus Christos. – Col. 3:1-4.

31. Membrii rămășiței de astăzi nu fac excepție de la aceasta. Întrucât s-au consacrat lui Dumnezeu, au fost născuți de spiritul vieții sau copiii Săi și după aceea au primit invitarea Sa să devină împreună moștenitori cu Christos, trebuie să părăsească lucrurile lumii vechi și să-și arate aprecierea pentru ceea ce le-a pus în vedere Tatăl ceresc și să-și întărească devotamentul față de aceea. De dragul împărăției ei nu permit, ca relațiunile omenești sau naționalități pământeste să poată

decide hotărârile, alegerea și acțiunile lor. Ei întorc spatele dumnezeilor religioși, comerciali și politici ai acestei lumi și adoră pe Dumnezeu Marelui-Rege al lor. Așa cum cinstesc pe Tatăl, așa cinstesc și pe Regele. Ei se pleacă sub voința Tatălui lor ceresc, prin faptul că se căsătoresc cu Regele Său uns, „pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut”. (1Pet. 1:8). Ei cred ceea ce stă scris în Psalmul 45 despre frumusețea Lui; și ei caută să apară plăcuți în *ochii Lui*, deci nu în ochii oamenilor, pentru ca El să le poftască frumusețea spirituală și să-i ia la El în împărăția cerească. Deoarece anumiți oameni văd acest devotament credincios al membrilor rămășiței față de Regele lui Iehova, ei îi recunosc ca creștini adevărați, și ei doresc acum favoarea sau ajutorul lor spiritual. Aceștia au fost preziși prin expresiunile „cele mai bogate din popor” și „fiica Tirului”. Când au fost regi David și fiul său Solomon, fiica Tirului, adică cetatea Tirului, s-a aflat într-un legământ cu regatul lui Israel și a ilustrat prin urmare pe oamenii de bine, care se asociază acum cu împărăția lui Dumnezeu și Regele Său.

Regina și însoțitoarele ei

32. Descrierea care urmează acum se aseamănă cu aceea de la „cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei”. (Apoc. 21:2, 9-27). Evident, văzut din punctul de vedere al Psalmistului, mireasă regală a fost adusă din casă tatălui ei pământesc într-un palat sau într-o casă potrivită în lăuntrul Ierusalimului, unde așteaptă, ca să fie dusă cu alai plin de bucurie la mirele ei care o așteaptă cu mare dor. „Fata împăratului este plină de strălucire în lăuntrul casei împărătești [sau în cameră dinăuntru]; ea poartă o haină țesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef [pe covoare colorate], și urmată de fețe, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt aduse în mijlocul bucuriei și veseliei, și intră în casa împăratului.” – Psalm 45:13-15, *Am. Stan. Ver.; Leeser; Rohterham Plalms*.

33. Splendoarea măreață, în care este îmbrăcată mireasă și în care este condusă la Mirele și Regele ei, ilustrează slavă cerească, în care este reprezentată biserică complectă capului ei Christos Isus în împărăție sus, după ce a avut loc învierea ultimului ei membru. „Este semănat în ocară, și învie în slavă”. (1 Cor. 15:42, 43). Mirele ceresc așteaptă clipă fermecătoare, când cu biserică și mireasă Sa alătura de El se poate prezenta Tatălui ceresc, „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. (Efes. 5:27, *Moffatt*). Bucuria de a avea această „mireasa” plăcută, a fost o parte a bucuriei, care a fost făgăduită primului și desăvârșitorului credinței noastre creștine, Christos Isus, și de dragul ei s-a dat în moartea de jertfă, a fost dispus să sufere chinurile pe lemn și să nu ia în seamă rușinea legată cu acestea. – Evr. 12:2; Efes. 5:25.

34. În timpul nunții „mireasa”, această fiică a lui Iehova, a „Regelui veșniciei”, are un alai mare, ceea ce contribuie la splendoarea și demnitatea evenimentului. Acest fapt prezice ceva plăcut pentru zilele noastre timpul de la anul 1918 d.Chr. Întocmai ca un reporter de nuntă ne spune Psalmistul. „Urmată de fete, însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt aduse în mijlocul bucuriei și veseliei, și intră în casa împăratului”. – Ps. 45:14, 15, *An Amer. Trans*.

35. Aceste însoțitoare ale miresei ilustrează pe oamenii consacrați de bine, pe care îi strânge acum Christos Isus, Păstorul cel bun. El îi aduce în societatea rămășiței, care reprezintă pe mireasă. El vorbește despre ei că despre „alte oi” ale Sale, pentru că acești oameni nu au o destinație cerească, o moștenire cerească, ci au făgăduințe divine de a trăi veșnic pe pământ sub împărăție. Poziția lor, prezența în comunitate cu rămășița miresei este o poziție de privilegiu și le aduce mare bucurie lăuntrică. Deși nu aparțin la rămășiță, care posedă speranța într-o nuntă

cerească, totuși sunt bucuroși despre ceea ce le pregătește Domnul. Ei se bucură, că El îi aduce în legătură cu organizațiunea Sa teocratică, reprezentată pe pământ prin rămășiță, care este logodită cu capul acestei organizațiuni. Bucuria de astăzi a acestor fecioare însoțitoare nu constă în aceea de a îndeplini însărcinarea divină, adică de a se căsători, de a fi roditori și a umplea pământul cu urmași drepecți, care vor fi supușii pământescți ai lui Christos. Acum ei posedă privilegiul de a servi împreună cu rămășiță pe Dumnezeu. Acesta o privesc ca pe o cauză de mare bucurie, căreia nimic nu i se poate asemăna în viitor. Privilegiile lor prezente nu se vor repetă în nici un timp viitor, după războiul Armaghedonului. Ei jubilează, pentru că Regele se bucură, că începe împărăția Sa, că reia lucrarea Sa a restatornicirii închinării curate lui Dumnezeu pe pământ și că va nimici pe toți din univers, care ocărăsc numele lui Iehova și va introduce o stăpânire dreaptă peste întreg pământul.

36. Aceste *fecioare* din timpul actual se țin curate și nepătate de lumea aceasta și nu săvârșesc preacurvia spirituală cu ea. (Iac. 4:4). De aceea primește Regele acum jurământul lor de credință și îi face însoțitori ai rămășiței Sale, mireasa. Ascultător, urmează ei în alaiul membrilor rămășiței, îl sprijinesc ca să servească pe Iehova Dumnezeu și să propovăduiască vestea bună despre împărăția Sa, care stă sub Christos. Cum intră în palatul Regelui ? Nu prin aceea că merg în cer cu mireasa Sa, ci prin faptul că în societatea miresei primesc astăzi privilegiile de vestire a împărăției și după aceea trăiesc mai departe până în timpul când nunta Mirelui ceresc cu mireasă Sa slăvită, cu biserica, inclusiv ultimul membru al clasei miresei, care intră după mireasă în palatul regal, privesc cum este îndeplinită ceremonia nunții. Este tocmai așa, ca și când fecioarele ca fetele miresei, care intră după mireasă în palatul regal, privesc cum este îndeplinită ceremonia nunții. În Septuaginta greacă citim în Psalmul 45:15: "Ele vor fi aduse la TEMPLUL Regelui". (Thomson). Această face de cunoscut pe fecioare ca membrii "mulțimii mari de oameni", care, după cum descrie Apocalips 7: 15, se află în templu. Întrucât ei rămân în viață până la punctul cel mai înalt al nunții, vor fi martori oculari despre toate schimbările și despre toate stările noi, care însemnează această nuntă fericită pentru aceia, care vor trăi pe pământ în lumea nouă a dreptății.

Prinți în locul părinților

37. Să ne întoarcem atenția de la mireasă spirituală și de la fecioarele însoțitoare pământescți ale Sale și să o îndreptăm spre Regele preaslăvit. Iarăși zice Psalmistul Regelui, care este pe punctul de a prelua datoriile căsătoriei cu mireasă dată Lui de Dumnezeu, și spune: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune prinți în toată țara”. (Ps. 45:16, *Am. Stan. Ver.*). Este adevărat căci conform traducerii siriene a Psalmului 45, pronumele tăi și tu în acest verset sunt de gen feminin, prin ceea ce versetul pare a fi adresat miresei, bisericii. Dacă acesta din urmă ar fi cazul, atunci „părinții” ar fi părinții lor și „copiii” copiii lor. Copiii lor ar fi prin urmare copiii bisericii, adică membrii bisericii, pentru că despre membrii unei organizațiuni se vorbește ca despre copiii ei. (Mat. 23:27; Luca 19:41-44). Ea ar pune prin urmare pe acești membri ai bisericii ca prinți peste pământ, întocmai cum organizația religiei româno-catolice își pune episcopii pe întreg pământul și îi numește „prinți ai bisericii”. Biblia nu este de acord cu aceea, că mireasa, regina, ia capului ei, Regele, datoriile din mână și își pune copiii în poziții princiare. Acesta este dreptul și datoria Regelui. Afară de aceasta pronumele tăi și tu din textul Psalmului 45:16 în ebraică originală sunt de gen bărbătesc, ceea ce arată, că versetul cu privire la părinți și fii este adresat Regelui, Isus Christos. – Mat. 20:20-23.

38. Conform promisiunii divine din Isaia 9:6, Christos Isus va oficia conform titlurilor lui „Dumnezeu tare [*El Gibbor* nu *Elohim*]. Părintele veșnicilor, Prinț al păcii”. Tuturor oamenilor de pe pământ, care cred în El și îi dau ascultare și credincioșie nezdruncinată Regelui, le va da viață în decursul domniei Sale de o mie de ani. El a murit pentru toți care cred în felul acesta pe pământ și dacă stăruiesc în ascultarea și loialitatea lor, ca singurul Rege al lui Dumnezeu peste întreg pământul, iar viața lor va dura în toate veșniciile viitoare. Așa va fi Părintele veșnic al tuturor acestor credincioși de pe pământ și va avea mulți „copii” sau „fii” pământești. Dar în mod rațional El nu-i va pune pe toți „prinți” sau regenți pe întreg pământul, ca reprezentanți pământești văzuți ai împărăției cerești. Cine vor fi făcuți astfel de *prinți* pământești ?

39. În mod vădit „părinții” Săi și alți bărbați din timpul vechi de același grad de credincioșie față de Dumnezeu și suveranitatea Sa. *Părinți* amintiți aici pare a se referi aici la premergătorii credincioși ai lui Isus după trup, întocmai după cum îi este spus miresei mai sus în versetul 10, ca să uite casa *tatălui* ei. La astfel de premergători omenști ai omului Christos Isus, aparțin regele David, Iacob, Isaac, Avram, Noe și Enoh. Cum îi poate pune „prinți pe întreg pământul”, deoarece toți au fost morți de mii de ani? Prin faptul că Dumnezeu la timpul hotărât îi învie și după aceea îi pune în diferite părți ale pământului în poziții princiare, pentru ca să officieze pentru El. Că îi învie înainte sau după Armagedon, nu se discută aici.

40. Ceea ce va face Christos Isus, Regele, pentru „părinții” Săi credincioși, aceea va face și pentru alți bărbați credincioși din timpul vechi, care n-au fost premergătorii Săi după trup, așa de exemplu Abel, Iov, Moise, Iosua, Daniel, Neemia, Ioan Botezătorul etc. Câți-va din acești credincioși din timpul vechi sunt amintiți în capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei. În mod vădit din acest motiv a fost confundat textul din Psalmul 45:16 mult timp cu textul din Evrei 11:39, 40, care sună: „*Toți* aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru ca Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”(*Am. Stan. Ver.*). Aceste două versete din Evrei 11 nu s-ar putea referi la aceea, că Isus face pe „părinții” Săi pământești peste întreg pământul, fiii și prinții Săi, căci în Evrei 11 sunt înșirați bărbați, care n-au fost premergătorii Săi după trup. Mai departe sunt amintite „femei”, de pildă Sara și Rahab și altele, care și-au primit morții înapoi prin înviere; și după aceea este spus în Evrei 11, că toți aceștia, care prin credința au primit o mărturie nu vor fi făcuți desăvârșiți în viață fără biserica creștină, mireasa lui Christos. Textul din Psalmul 45:16 nu spune nimic despre aceea, că mamele și femeile vor fi făcute prințese.

41. Cu toate acestea toți cei amintiți în Evrei 11 vor fi înviați cu siguranță la viață pe pământ sub domnia cerească a Regelui. Femei și bărbați în același fel vor fi făcuți în cele din urmă perfecți în dreptul lor la viață veșnică în toată plinătatea lui. „Părinții” lui Christos, ai Regelui, și alți bărbați credincioși din timpul vechi, pe care îi învie atunci, îi va destina ca să officieze pentru El ca prinți văzuți peste întreg pământul. Recunoscând, că unirea miresei cu Mirele ei cersc progresează acum prin învierea tuturor acelor membri ai bisericii care mor în credincioșie, avem motiv să credem, că Christos Isus, Regele, va întrerupe în curând somnul lung al morții acelor, care trebuie să fie prinții Săi vizibili peste întreg pământul. Când îi învie, ei vor ieși din morminte și vor fi învățați despre împărăția întemeiată și după aceea vor fi puși în oficiul lor.

42. Întrucât acesta este programul lui Dumnezeu, pe care îl are Regele uns al lui Iehova înaintea Sa, fiecare consacrat lui Dumnezeu și domniei Sale universale va admite, că guvernul lui Christos este singură stăpânire, care va fi perfect dreaptă și corespunde cerințelor întregii omeniri, și că Christos Isus desigur este singurul Rege peste întreg pământul.

43. Dacă suntem de această convingere tare și de această părere neschimbătoare, atunci putem lua cu hotărâre cuvintele finale, pe care le adresează Psalmistul acestui singur Rege: „Îți voi pomeni numele din toate generațiile: de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele”. (Ps. 45:17, *Am. Stan. Ver.*) De noi atârnă să dăm putere și tărie acestei declarații ! În ce fel ? Prin faptul că vestim acum ca mărturie către toate națiunile în întregă lume vestea această bună a stăpânirii teocratice a acestui singur Rege, pe care l-a pus Iehova. Tocmai această o vor face „fecioarele de astăzi”, însoțitoarele miresei Regelui, împreună cu rămășița credincioasă a clasei miresei Sale. Din cauza devotamentului lor iubitor față de singurul Rege al lui Dumnezeu și față de interesele Sale regale acești însoțitori-fecioare din toate popoarele și națiunile vor moșteni sub stăpânirea Să viață veșnică. Între copiii, pe care îi vor naște conform însărcinării divine dată din nou, își pot aduce aminte în toate generațiile de numele Regelui lor, în timp ce-și îndeplinesc datoriile ca instruitori părințești. Ei vor fi o parte binecuvântată a acelor popoare, care trăiesc pe pământ ca supușii fericiți al Regelui lui Iehova și „în veci de veci te vor lauda”.

Întrebări pentru studiu

1. În care întrebări nu arată poetul-profet nesiguranță?
- 2, 3. (a) Ce fel de oameni trebuie să recite poema astăzi? (b) Cum trebuie cântat acest poem, și de către cine?
4. Pentru ce regele cântă aici despre adevăratul Rege?
5. „Lucrarea mea va fi pentru Rege”. Cum trebuie înțeleasă aceasta?
6. În ce măsură ne dăm silința pentru o neutralitate activă în lumea aceasta?
7. Pentru ce trebuie lăudat acest Rege, și ca cine este recunoscut?
8. Cum dovedim, că Psalmul al 45-lea se referă la El, și de la care timp?
9. Cum este acest Rege, „cel mai frumos dintre oameni”?
10. În ce măsură a fost sau este adevărat, că harul este turnat pe buzele Sale?
11. Cum și când își încinge sabia la brâu ?
12. Cum se încinge cu slavă și maiestate?
13. În interesul cărui adevăr deosebit și a cărei smerenie merge El cu succes?
- 14,15. a) Pentru care dreptate deosebită merge El? b) Cum îl învață dreapta sa „fapte îngrozitoare”, și care sunt ele?
16. Pe care versete din Psalmul 45 le citează Pavel; din care traducere?
17. Ce citează aderenții treimii cu privire la Evrei 1:8, 9?
18. Cum este cartea a doua a Psalmilor, elohistica, și în care caz stă Elohim?
19. Dacă Elohim stă în cazul genitiv, cum ar putea suna atunci versetul?
- 20,21. a) Cum ar putea suna versetul, dacă Elohim stă în nominativ? b) Deci, atunci, cum ne-am rezuma această discuție?
22. Cum ne garantează Psalmul 45:7 o domnie dreaptă prin Rege?
23. Când și cum a fost uns cu „undelemn de bucurie”?
24. Cum este uns prin urmare „peste tovarășii Săi”?
25. Când și cum va fi îndeplinită nuntă Regelui pe deplin?
26. Cum începe să-și ia mireasă la sine, și cum este mirosul Lui?
27. Ce se înțelege sub muzică, doamne de onoare și regina?
28. A cui fiică este regina, și cui i se adresează?

29,30. Cum a ascultat în timpul vechi fiica acest îndemn, și cum îl ascultă fiica, care este împlinirea chipului ?

31. Pentru ce nu face astăzi rămășiță excepție de la această cale de acțiune ?
32. Cum este condusă, conform descrierii, mireasa la Rege ?
33. Cum este adusă acum la slavă „mireasa”, și spre a cui bucurie ?
34. Cine însoțește, conform descrierii, pe mireasă, și pentru ce ?
35. Cine sunt însoțitoarele fecioare acum, și pentru ce sunt vesele ?
36. Cum merg acestea ca fecioare în palatul regelui ?
37. Cui îi este adresat Psalmul 45:16, și pentru ce ?
38. Cine vor fi „copiii” sau „fiii” Săi ?
39. Cine sunt „părinții”, pe care îi pune ca „prinți”?
40. Pe care alții îi face de asemenea prinți?
41. Pentru ce putem ca să credem, că El în curând îi va face prinți ?
42. Ce trebuie să credem deci cu privire la guvernul pentru întreg pământul ?
43. Ce fel de cuvinte primim acum hotărâți, și cum ?

IOAS, ZELOS SUB SFAT BUN

IEHOVA nu cere sfatul nimănui. „Cu cine s-a sfătuit el, cine l-a instruit, și l-a învățat în cărarea dreptății, și l-a învățat cunoștința, și i-a arătat calea înțelegerii?” (Isaia 40:14, *Am. Stan. Ver.*) El dă sfaturi, iar creaturile înțelepte, supuse le iau cu recunoștință. Sfatul lui stă în picioare, iar bunătatea lui promisă se va împlini cu siguranță. Înțelepciunea sa sănătoasă este înmagazinată în depozitul nepuizabil al Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, unde valoarea ei poate fi extrasă de toți cei dispuși în mod corect. (Prov 2: 7). Profeții și preoții credincioși din Israel au dat un sfat bun pe baza cerințelor și scopurilor lui Iehova și în multitudinea de astfel de consilieri înțelepți din Scriptură nu putea fi nimic altceva decât siguranță. Fără acest sfat, poporul urma să cadă în mod cert pradă religiei demonilor. (Prov. 11:14). Adevărul principiului siguranței sub consilieri înțelepți și al prăbușirii sub cei răi este exemplificat de un rege în Iuda, în urmă cu mai mult de douăzeci și opt de secole.

În 909 î.Cr. o femeie a uzurpat tronul lui Iuda printr-o campanie de ucideri. Femeia sângeroasă era Atalia, fiica Izabelei. După ce fiul său, Ahazia, a fost executat de către Iehu la porunca lui Dumnezeu, Atalia s-a ridicat și a omorât pe toți urmașii fiului său. Cel puțin, ea a presupus că a ucis pe toți nepoții ei prin Ahazia, dar de fapt, o soră a lui Ahazia a smuls pe tânărul Ioas dintre fiii împăratului și l-a ascuns în casa lui Dumnezeu. („Ioas” este forma scurtă a lui „Iehoas”, care înseamnă „Iah dăruiește, este dăruitor”). Acolo el a rămas ascuns timp de șase ani în timp ce acea femeie politică Atalia a blestemat națiunea prin domnia ei idolatră. – 2 Regi 11: 1-3; 2 Cron. 22: 10-12

Dar odată cu anul 903 î. Cr. tirania Ataliei și încălcarea de către ea a legământului împărăției care a conferit tronul lui Iuda fiilor lui David a ajuns la capăt. Tânărul Ioas, fiul fostului rege Ahazia, avea acum șapte ani. Iehoiada era mare preot la acea vreme și a fost, de asemenea, soțul femeii care a dus la salvarea lui Ioas de epurarea Ataliei. Prin planificare atentă cu cei din casa lui David și cu concentrarea leviților la templu și postarea de oameni înarmați în locuri strategice, marele preot l-a adus pe tânărul Ioas și i-a prezentat o copie a legii în conformitate cu Deuteronom 17:18-20. Coroana a fost așezată pe capul lui Ioas, iar după ungerea sa, poporul bucuros a bătut din palme și și-a arătat entuziasmul prin strigăte de „Să trăiască regele”.

Sunetul zarvei pline de bucurie a pătruns în pereții palatului și a intrat în urechile Ataliei, care s-a grăbit la templu pentru a evalua cauza bucuriei, cântării și muzicii. Când a văzut pe tânărul rege, strigătele ei au fost adăugate la cele ale mulțimii, dar nu strigăte de laudă sau să trăiască noul împărat. În mod contrar, ea a scos țipete proprii de „Trădare, trădare!” Cum putea o astfel de persoană să aibă obrăznicia să arunce acuzații de răzvrătire când ea însăși era vinovată de această infracțiune împotriva lui Dumnezeu și împotriva legământului Împărăției făcut cu casa lui David? Strigătele ei false de trădare au făcut ca ea să fie aruncată din incinta templului și ucisă. - 2 Regi 11: 4-16; 2 Cron. 23: 1-15.

Marele preot Iehoiada a slujit în calitate de consilier pentru tânărul rege și, la începutul domniei lui Ioas, a făcut un legământ care a legat regele și marele preot și poporul împreună într-un acord solemn că ei vor fi slujitorii Domnului. Acțiunea a urmat după această întâlnire a minților poporului cu privire la această problemă vitală a închinării lui Iehova, și, ca un singur om, mulțimea s-a îndreptat spre casa lui Baal, care fusese favorizată de regina Atalia. Templul lui Baal a fost făcut una cu pământul, altarele zeilor falși au fost dărâmate și chipurile lui făcute bucăți. Preotul păgân al lui Baal a fost executat. În urma tuturor acestor distrugerii și dezrădăcinări a Baalismului, s-a produs o lucrare de reconstrucție în raport cu închinarea adevărată a lui Iehova. Iehoiada a numit oameni în slujire pentru a se îngriji de închinarea la templu care a fost neglijată în timpul tiraniei Ataliei.

Odată cu trecerea timpului, tânărul Ioas a arătat efectele bune ale pregătirii sale timpurii și ale sfaturilor din partea lui Iehoiada. Casa lui Dumnezeu necesita reparații. Contribuțiile pentru întreținerea templului nu fuseseră colectate conform poruncii lui Dumnezeu. „Fiii lui Atalia, acea femeie rea, distruseră casa lui Dumnezeu, și toate lucrurile închinare casei DOMNULUI le-au dat Baalilor”. Venise vremea unei schimbări, iar împăratul a făcut ca o ladă să fie amenajată la poarta casei Domnului, iar în acea ladă, prinții și poporul și-au îndeplinit obligațiile pentru întreținerea templului. Dăruirea benevolă a poporului trezit a fost mai mult decât adecvată pentru a finanța lucrarea zidarilor și a tâmplarilor în repararea templului. Iar din ce a rămas, au fost făcute vase de aur și de argint pentru slujba templului. Toate zilele în care a trăit sfetnicul bun Iehoiada, închinarea lui Iehova a fost păstrat la templu, și regele Ioas a arătat zel față de Dumnezeu și a câștigat aprobare divină. - 2 Regi 11:17-21; 12:1-14; 2 Cron. 23:16-21; 24:1-14.

Aparent, Ioas era un personaj slab, căci, după moartea lui Iehoiada, consilierul bun, consilierii răi au fost capabili să-l îndepărteze de la cărările drepte ale închinării lui Iehova și să-l ducă pe el și națiunea la cădere. Se pare că Ioas era sensibil la lingușire. Căpeteniile lui Iuda au venit la el și s-au închinat împăratului și l-au influențat pentru a-i asculta. Închinarea lui Iehova a fost lăsată la o parte, iar zeii păgânilor au fost serviți în pădurici și poporul s-a închinat idolilor. Îndelung răbdător, Iehova Dumnezeu a trimis pe profeții săi pentru a-i avertiza împotriva cursului dezastruos pe care îl luau; dar la un sfat atât de bun, nici împăratul, nici poporul nu au vrut să asculte.

Atât de scufundați în căile religiei erau regele și poporul, încât s-au întors spre a aduce roadele crimei, ca și regina Atalia. Religia în dezvoltare nu numai că răcise zelul pentru Dumnezeu, ci-l făcuse pe regele nerecunoscător să uite bunele slujbe ale lui Iehoiada și el s-a întors spre persecuția împotriva profeților lui Iehova. Observați profunzimea plonjării în întunericul demonismului: „Și spiritul ui Dumnezeu a venit peste Zaharia, fiul preotului Iehoiada, care stătea deasupra poporului, și le-a spus: Așa vorbește Dumnezeu: De ce călcați poruncile Domnului? Așa nu puteți prospera. Pentru că l-ați părăsit pe Domnul, și el vă va părăsi. În cele din urmă, ei au complotat împotriva lui și, la porunca regelui, au aruncat cu pietre în el în curtea casei lui Iehova. Astfel regele Ioas nu și-a adus aminte de bunătatea pe care tatăl acestuia, Iehoiada, o manifestase față de el și i-a omorât fiul”. -2 Cron. 24:15-22.

Ioas, cel în curs de lepădare de credință, a părăsit pe bărbații credincioși ai lui Dumnezeu ca consilieri și s-a îndreptat spre idoli religioși. El a semănat vântul sălbatic și, curând, a cules vârtejul distrugerii. (Osea 4:12; 8: 7). Oștirea Siriei a venit împotriva lui, căpeteniile rău-sfetnice au fost

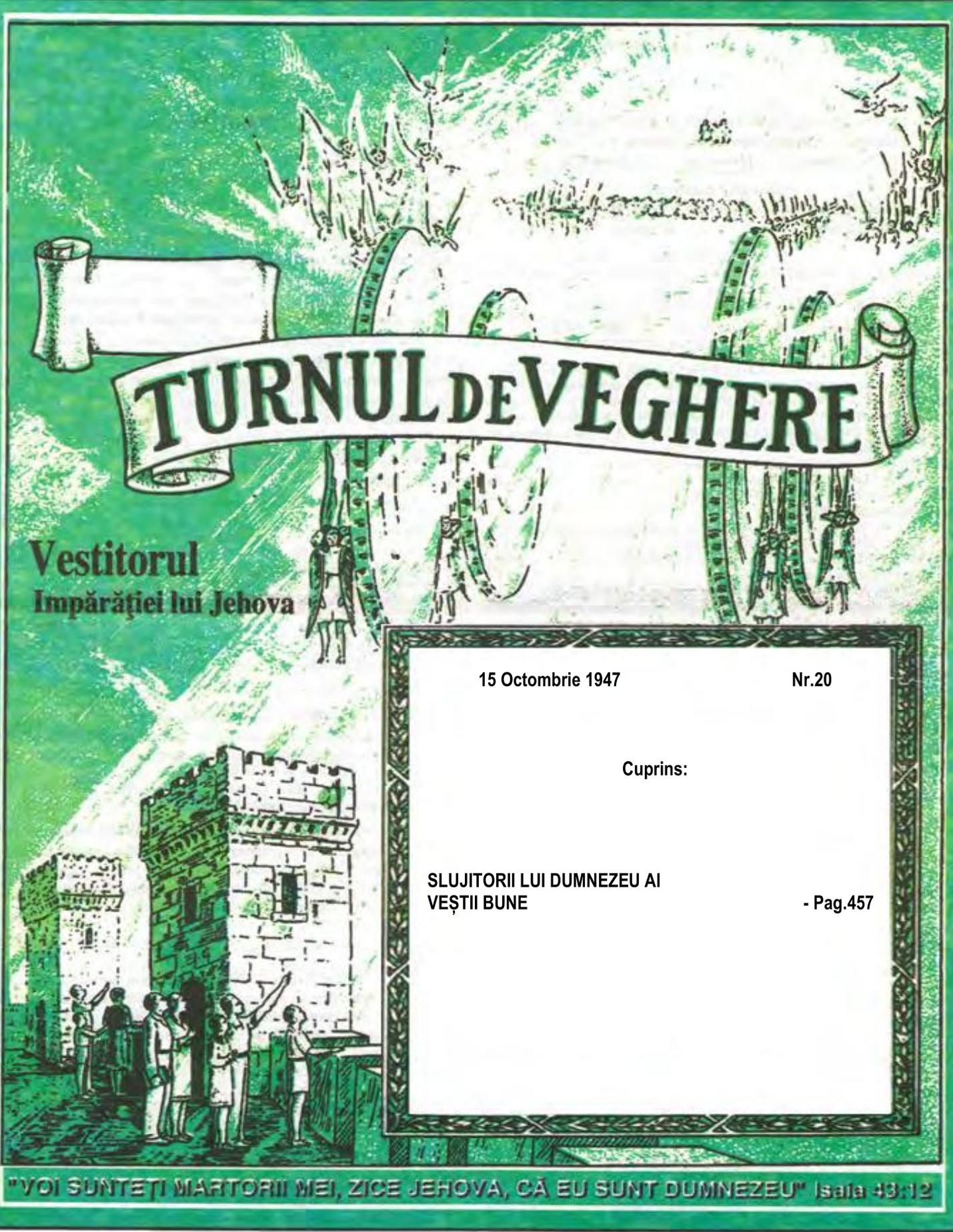
distruse și bogăția națiunii a fost distrusă. O mică companie de invadatori a răsturnat marea oștire de apărători, deoarece poporul lui Iuda părăsise pe Domnul Dumnezeu. Când sirienii au fost gata, l-au lăsat pe Ioas, lovit de boală, și slujitorii săi, după aceea, au conspirat împotriva lui și l-au ucis pentru crimele lui în vărsarea sângelui fiilor lui Iehoiada. După o domnie de patruzeci de ani a murit în ocară și a fost îngropat în orașul lui David, dar nu în cimitirul regilor. – 2 Regi 12:17-21; 2 Cron. 24:23-27.

IOAS AL LUI ISRAEL

Cu câțiva ani înainte de moartea regelui Ioas al lui Iuda, un israelit a urcat la tronul împărăției celor zece triburi din nord, al cărui nume era, de asemenea, Ioas. Acest împărat Ioas în Israel nu a făcut nimic care să aducă un cuvânt de aprobare de la Domnul. Cu toate acestea, el a avut ocazia să facă multe lucruri bune și, cel puțin într-o ocazie, a luat sfatul unei persoane calificate să-l dea, și anume, Elisei. Dar, indiferentul Ioas al lui Israel nu s-a arătat zelos nici sub un sfat bun. Este adevărat că Ioas al lui Israel a câștigat o victorie militară asupra regelui Amația al lui Iuda. Dar nu a fost atât de mult un caz de victorie dată de Dumnezeu lui Ioas al lui Israel, cum a fost o înfrângere administrată de Dumnezeu lui Amația, din cauza abaterilor acestuia din urmă. - 2 Regi. 14: 8-16; 2 Cron. 25: 17-24.

Îndeplinind această înfrângere, Ioas nu a arătat niciun zel pentru Iehova Dumnezeu. Indiferența sa apatică în această privință este evidențiată prin vizita sa la profetul Elisei. În timpul domniei tatălui lui Ioas, Ioahaz, Israel, fusese asuprit de către sirieni și, în necaz, împăratul lui Israel, Ioas, s-a apropiat de Elisei, când profetul era pe patul de moarte. Ioas a fost instruit să tragă o săgeată spre țara Siriei. După ce a făcut acest lucru, Elisei a strigat: „Săgeata izbăvirii Domnului și săgeata izbăvirii din Siria; căci vei bate pe sirieni la Afec, până-i vei nimici”. Apoi i s-a spus împăratului lui Israel să ia săgeți și să lovească în pământ; și el a făcut acest lucru, dar fără tragere de inimă. De trei ori a lovit în pământ cu mănunchiul de săgeți. Omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el și a spus ca dojană: „Trebuie să lovești de cinci sau șase ori! Atunci ai fi bătut Siria până ai fi distrus-o, dar acum vei bate Siria doar de trei ori”. După aceea, Ioas al lui Israel a bătut Siria de trei ori, însă victoriile nu au fost complete și în final Israel a căzut. Cei șaisprezece ani de domnie lipsiți de zel ai săi pe tronul lui Israel s-au sfârșit în 852 î. Cr. – 2 Regi 13:14-25.

Creștinătatea înțeleaptă ar putea profita de experiențele Israelului din vechime dacă ar vrea. Israelul a fost într-un legământ cu Domnul și a pretins că îl respectă, dar de fapt el a fost înghițit de religia demonilor. Creștinătatea de astăzi este împotmolită într-o groapă religioasă de sute de secte și culte care pretind că se închină lui Dumnezeu, dar care, de fapt, sunt rezultate ale aceluiași demonism religios care a creat probleme Israelului și a provocat căderea lui. Creștinătatea se apropie de Dumnezeu cu gura ei, iar cu buzele îi dă onoare, dar inima ei este departe de el și frica poporului ei față de Dumnezeu este învățată prin preceptele omenești despre purgatoriu și chin veșnic. Pe măsură ce sfatul divin și înțelepciunea sănătoasă strălucesc din paginile Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, înțelepciunea religioasă a Creștinătății piere; și, în cele din urmă, Creștinătatea se va prăbuși cu păgânătatea în distrugerea Armagedonului, iar singurii supraviețuitori vor fi aceia care sunt destul de supuși să audă acum, să învețe, să înțeleagă și să aplice sfatul înțelept al lui Iehova Dumnezeu. – Isa. 29:13, 14; Mat. 15:7-9; Prov. 1:5.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Octombrie 1947

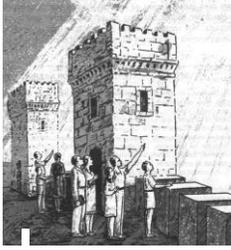
Nr.20

Cuprins:

SLUJITORII LUI DUMNEZEU AI
VEȘTII BUNE

- Pag.457

"VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Octombrie 1947

Nr. 20

SLUJITORII LUI DUMNEZEU AI VEȘTII BUNE

„Iehova și-a stabilit tronul în ceruri; și regatul lui conduce peste tot. Binecuvântați pe Iehova, voi toate oștirile lui, voi slujitori ai lui, care faceți plăcerea lui.” – Ps. 103:19, 21, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA și-a respectat propriile sale timpuri și perioade de timp hotărâte când și-a întemeiat regatul în 1914 d.Cr., pentru a-și reînnoi controlul special asupra pământului nostru. În acel an, „cele șapte timpuri” pe care El le hotărâse pentru controlul neîntrerupt al pământului de către Neamuri au ajuns la capăt, 2 520 de ani de când au început de la răsturnarea împărăției lui Iuda la Ierusalim în 607 î.Cr. (Dan. 4:16, 23; Ezech. 21: 25-27). Apoi a sosit vremea potrivită pentru ca el să dea împărăția unei lumi noi a neprihănirii Alesului său, al cărui drept este să domnească în calitate de reprezentant al lui Iehova, și anume, Cel prezentat în profeție ca „Fiul omului”. (Dan 7: 13,14). Aceasta este o veste bună, cea mai bună veste în mai mult de cinci mii de ani de istorie umană. Ea duce la bun sfârșit promisiunea divină, și anume, că Sămânța femeii lui Dumnezeu va zdrobi capul Șarpelui și va aduce eliberarea omenirii care geme și va apăra numele Domnitorului peste toate, Iehova Dumnezeu. (Gen. 3:14, 15). Acum, așadar, din 1914 este timpul ca toate oștirile lui să-l binecuvânteze, și în special toți slujitorii lui Dumnezeu care fac plăcerea Lui pe pământ. Ei Îl binecuvântează spunând despre lucrările lui glorioase, proclamând laudele lui, și laudând conducerea lui Teocratică la toate persoanele binevoitoare care iubesc dreptatea.

2. Persoanele care sunt dispuse spre neprihănire și care flămânez și însetează după o conducere dreaptă asupra unei lumi unite ar trebui să se uite în jur pentru a afla care sunt cei care îndeplinesc cu adevărat partea slujitorului lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care au competențele prezise: „Toate lucrările tale îți vor da mulțumiri, o, Iehova, și sfinții tăi te vor binecuvânta. Ei vor vorbi despre slava împărăției tale și vor vorbi despre puterea ta, pentru ca să facă cunoscut fiilor oamenilor faptele lui puternice și slava măreției împărăției lui.” (Psalmul 145: 10-12, *Am. Stan. Ver.*) Numai prin astfel de slujitori autentici ai lui Iehova Dumnezeu, căutătorii flămânzi de adevăr și de neprihănire vor auzi mesajul Regatului care îi va apăra de marile înșelăciuni ale acest secol critic.

3. Cine sunt slujitorii lui Dumnezeu? este o întrebare care a fost adusă în prim-plan, mai ales atunci când națiunile din creștinătate s-au echipat pentru Al Doilea Război Mondial. Soluționarea întrebării a fost lăsată în principal instanțelor judecătorești și a comisiilor de jurisdicție sub furia războiului. Mulți care defilau ca slujitori ai lui Dumnezeu au fost scutiți de cererile de război ale națiunilor combatante, în timp ce alți mii oameni pe care Sfintele Scripturi i-au adeverit ca slujitori aprobați ai lui Dumnezeu au fost contraziși, poziția lor adevărată a fost ignorată și discreditată, iar drepturile lor și scutițiile lor adecvate au fost negate până la punctul extrem al întemnițării. Dar, prin răbdare credincioasă a unor astfel de nedreptăți și continuând cu lucrarea lor ministerială cât a fost posibil, ei doar au făcut dovada mai puternică că sunt slujitorii lui Dumnezeu.

4. Recurgând la Scripturile sacre inspirate ca autoritate supraumană și ultimul cuvânt în această privință, trebuie să fim de acord că un slujitor credincios al lui Dumnezeu slujește Celui al cărui slujitor este, adică, lui Dumnezeu. (Rom. 6:16) El nu slujește acestei lumi, pentru că slujirea și prietenia acestei lumi sunt declarate, la Iacov 4: 4, ca fiind o pură dușmănie împotriva lui Dumnezeu. El nu slujește națiunilor acestei lumi, nici celor ale Creștinătății, nici guvernelor politice ale acestei lumi. El nu ar putea

face acest lucru și, în același timp, să-și păstreze rangul ministerial cu Domnul Dumnezeu, pentru că profeția a prezis că națiunile, regii și conducătorii lor vor fi supărați și înfuriați când Domnul Dumnezeu Atotputernic își va lua marea putere la Sine și va începe să domnească. Ei nu urmează să-L binecuvânteze și să-I mulțumească pentru că a făcut această mișcare pentru a aduce lumea nouă a neprihănirii pentru „oamenii binevoitori”. - Rev. 11: 15-18.

5. Un slujitor al lui Dumnezeu este în mod neapărat un slujitor de partea Lui în marea dispută asupra suveranității universale, adică, în chestiunea, Cine va conduce lumea! Slujitorii religiilor Creștinătății nu acționează ca slujitori ai Lui, ci se comportă ca stăpâni ai oamenilor de rând și se amestecă cu conducătorii politici ai acestei lumi, în care Creștinătatea este partea dominantă. Comportamentul lor adulter cu puterile necinstite, necurate ale acestei lumi contrazic pretenția lor de reprezentanții oficiali ai lui Dumnezeu, însă atâta timp cât ei au titlul creat de om și dat omului de „Doctor al Divinității”, „Reverend,, „Papă” etc., ei cred că sunt un lucru real care nu poate fi negat sau contrazis. În acest fel, ei se înșeală pe ei înșiși și masa omenirii.

6. În sine, cuvântul *slujitor* accentuează gândul de slujire, pentru că arată locul subordonat al persoanei care slujește. Cuvântul, care este de origine latină, este extras din termenul *minus* care înseamnă *mai puțin* și terminația comparativă *ter*; așa cum cuvântul cu semnificație opusă, *magister* sau *stăpân*, derivă din termenul *magis* însemnând *mai mult* și terminația comparativă *ter*. În Scripturile ebraice ale Bibliei, termenul în general tradus „slujitor” este, de asemenea, la fel de bine tradus „slujitor” și „servitor”, dezvăluind astfel datoria reală a persoanei care are această poziție. În Scripturile grecești ale Bibliei cuvântul în cauză este *diakonos*, și este alcătuit din două cuvinte, *dia* însemnând *prin* și *konis* însemnând *praf*, indicând astfel unul care este prăfuit datorită faptului că se grăbește sau aleargă în slujba altuia.

7. Slujitorii regelui Solomon, pe care regina din Seba i-a privit cu uimire, erau de fapt slujitori ai lui, îndeplinind anumite atribuții de tip public sau oficial. Ei erau cu regele și au stat în prezența sa pentru acest scop. (1 Regi 10: 5). Slujindu-l în mod loial, ei au slujit și lui Iehova Dumnezeu, pentru că Solomon „a stat pe tronul lui Iehova ca împărat în locul tatălui său David”, ceea ce nu se poate spune deloc despre regii și conducătorii Creștinătății. (1 Cron. 29:23, *Am. Stan.Ver.*) Leviții, care au slujit cu mare veselie marelui preot al lui Israel, Aaron, fratele lui Moise, erau pur și simplu slujitorii lui; dar în același timp erau slujitori ai lui Iehova Dumnezeu, pentru că El poruncise lui Moise: „Apropie lângă tine pe fratele tău Aaron și fiii lui cu el, din mijlocul copiilor lui Israel, ca să-mi slujească în slujba de preot, chiar și Aaron. (Exod 28: 1, *Am. Stan.Ver.*) „Și Iehova i-a vorbit lui Moise, zicând: Apropie tribul lui Levi și pune-i să stea înaintea preotului Aaron ca să-i slujească. Ei să-și îndeplinească îndatoririle față de el și îndatoririle față de toată adunarea înaintea cortului întâlnirii, îndeplinind serviciul de la tabernacol”- Num. 3: 5-7, *Am. Stan.Ver.*

ÎNGERI ȘI OAMENI

8. Cel mai important slujitor oficial al Dumnezeului Preaînalt este Fiul său întâi născut, singura sa Odraslă născută cunoscută acum ca Cristos Isus. El deține acest loc înălțat pentru că el este una din „Puterile Înalte” cu Iehova Dumnezeu. Orice sufler temător de Dumnezeu ar trebui să fie, așadar, supus Lui precum și Puterii Supreme, Iehova Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a ordonat în acest loc. El este Acela despre care apostolul Pavel a scris congregației creștine din Roma: „Vrei să nu-ți fie teamă de putere? Fă ce este bine și vei avea laude de la ea, fiindcă ea este slujitorul [*diakonos*] lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. Ea este slujitorul lui Dumnezeu, un răzbunător ca să aducă mânia asupra celui ce practică rău”. (Rom. 13:1-5, *Am. Stan. Ver.*) Marele slujitor Isus Cristos are la dispoziție legiuni de îngeri sfinți; dar aceste creaturi spirituale sunt, într-un prim sens, slujitori ai lui Iehova Dumnezeu „care face îngerii săi spirite, slujitorii săi un foc aprins”. (Psalmul 104: 4) Pentru a dovedi din Biblie că Isus Cristos este una dintre Puterile Înalte și mai înalt decât îngerii sfinți, apostolul citează acest verset și spune: „Și despre îngeri zice: Care face îngerii lui vânturi, și slujitorii Săi o

flacăra de foc; dar despre Fiul spune: Tronul tău este Dumnezeu pentru totdeauna și pe vecie, și sceptrul dreptății este sceptrul regatului tău”. – Evr. 1: 7, 8, *Am. Stan. Ver.*; margin.

9. În consecință, a fost cu totul potrivit ca după ce Isus a fost botezat și a rezistat ispitelor Diavolului timp de patruzeci de zile în pustie, i s-au întâmplat următoarele, așa cum este relatat la Matei 4:11: „Atunci diavolul l-a lăsat, și, iată, îngerii au venit și i-au slujit.” (De asemenea, Marcu 1:13). Cu siguranță ei, la comanda lui Dumnezeu, l-au alimentat pe Isus cel flămând cu mâncare pe care Isus refuzase în mod egoist să-și folosească puterea miraculoasă de a-o crea atunci când i-a spus diavolului: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” - Vezi 1 Regi 19: 5-8.

10. Când a fost pe pământ ca om Isus Cristos a fost slujitorul model al lui Dumnezeu. În mod neapărat, toți cei care vor să fie slujitori adevărați ai lui Dumnezeu trebuie să urmeze tiparul trasat de el. El a declarat că scopul său principal în venirea pe pământ a fost, nu să fie glorificat papalicesc, ci să slujească pentru adevăr și dreptate. El a spus urmașilor săi: „Oricine va fi mare în mijlocul vostru, să fie slujitorul vostru, și oricine va fi căpetenia voastră în mijlocul vostru, să fie robul vostru; așa cum Fiul omului nu a venit pentru a fi slujit, ci pentru a sluji, și a-și da viața ca o răscumpărare pentru mulți”. (Matei 20: 26-28). El s-a îngrijit de urmașii săi care erau în contact personal cu el, la fel cum un păstor se îngrijește de oile sale; și a slujit în apărarea intereselor lor veșnice chiar până la moarte de martir. Pentru a împlini profeția, el și-a limitat direct serviciile aproape în întregime la evreii circumciși ai casei lui Israel, spunând: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Matei 15:24). Acei israeliți circumciși erau descendenții naturali ai părinților Avraam, Isaac și Iacov, cărora Iehova Dumnezeu le făcuse promisiuni de binecuvântări. Cu aceste fapte în minte, apostolul Pavel a spus: „Spun că Cristos a fost făcut un slujitor al circumciziei pentru adevărul lui Cristos, ca să confirme promisiunile date părinților, ci ca Neamurile să glorifice pe Dumnezeu pentru mila Sa.” – Rom. 15:8,9, *Am. Stan. Ver.*

11. Astfel israeliții circumciși au primit primele beneficii ale slujirii pământești a lui Isus, însă Isus a fost în principal slujitorul lui Dumnezeu. De ce? Pentru că el a predicat evanghelia sau vestea bună a regatului lui Dumnezeu, care Dumnezeu îl unse cu spiritul să predice. El a citat profeția din Isaia 61:1, 2, și a spus: „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că el m-a uns să predic evanghelia celor săraci; ...să predic anul acceptabil al Domnului”. (Luca 4:17-21). Ținând cu credincioșie la îndeplinirea acestui serviciu încredințat cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, Isus s-a dovedit a fi un slujitor al evangheliei lui Dumnezeu. Nicio politică, comerț sau militarism pentru el; ci, citim: „el a străbătut fiecare oraș și sat, predicând și anunțând vestea bună a regatului lui Dumnezeu; și cei doisprezece erau cu el, și unele femei...care îl slujeau cu bunurile lor”. (Luca 8:1-3). Faptul că el a predicat evanghelia cu o neutralitate absolută față de controversele politice ale acestei lumi nu l-a cruțat de persecuție, ci adversarii săi religioși l-au răstignit pe un stâlp cu această acuzație: „L-am găsit pe omul acesta instigând națiunea, interzicând plățirea de impozite către Cezar, spunând că el însuși este Cristos, un rege. ...el ațâță poporul, predând în toată Iudeea, începând din Galileea până în acest loc”. (Luca 23:1, 2,5). Suferind în felul acesta până la moarte pentru că a predicat cu insistență și fără compromis evanghelia, Isus a stabilit exemplul pentru predicatorii evangheliei.

CUM SĂ DEVII UNUL

12. Cum poate o persoană să devină unul din slujitorii lui Dumnezeu ai Evangheliei, în imitarea Fiului său Isus Cristos? Clerul religios al Creștinătății va răspunde: prin a fi hirotonit de către cler, sau fiind recunoscut și aprobat de organizația lor religioasă. Dar despre Isus Cristos nu se poate spune așa mult. El nu a fost aprobat sau hirotonit de clerul și sistemul religios din vremea lui. Niciun om nu l-a hirotonit nici măcar Ioan, fiul preotului Zaharia, care l-a botezat în râul Iordan. El nu s-a născut din familia preoțească a lui Aaron sau tribul lui Levi, ci el s-a consacrat lui Dumnezeu, spunând: „Iată, vin (în volumul cărții este scris despre mine) să fac voia ta, Dumnezeule.” (Evrei 10: 7, Ps. 40: 7, 8). Pentru a simboliza într-o mărturisire publică faptul că el s-a dedicat astfel lui Dumnezeu așa cum este prezentat în Carte sau

Biblie, Isus a insistat ca Ioan să îl boteze. Atunci Iehova Dumnezeu, Tatăl său l-a ordinar pe Isus să fie slujitorul său al veștii evangheliei revărsând spiritul său peste el, spunând: „Tu ești Fiul meu Preaiubit ! Pe tine am pus pecetea aprobării mele”. (Marcu 1:11, *Moulton' s Prol.*) După aceea, Isus, uns cu spirit, a declarat că Dumnezeu îl trimisese să predice evanghelia. Predicând regatul lui Dumnezeu el făcea voia lui Dumnezeu pe care a venit s-o facă, și el servea sau slujea lui Dumnezeu.

13. Având ordinarea totală și necesară de la Dumnezeul Preaînalt, Isus nu a trebuit să aplice la școlile teologice ale religiei evreilor din vremea sa conduse de rabinul Gamaliel sau alți rabini proeminenți. Eșecul și refuzul său de a frecventa astfel de școli teologice recunoscute a fost bine cunoscut, căci citim: „Isus s-a suit la templu, și a predat. Și evreii s-au minunat spunând: Cum cunoaște omul acesta carte [sau, învățătură], când nu a învățat niciodată?” Așadar, el nu a avut doctrina omului de a preda, ci doctrina Celui ce l-a ordinar, motiv pentru care Isus a spus: „Doctrina mea nu este a mea, ci a celui care m-a trimis”. (Ioan 7:14-16). Dacă nu în școlile teologice religioase, atunci unde a studiat Isus? În timp ce a fost dulgher până la vârsta de treizeci de ani, precum și în timpul celor patruzeci de zile în care a postit în pustie după ce a fost botezat în apă și uns cu spiritul lui Dumnezeu.

14. Cum au devenit Petru și Ioan slujitori ai evangheliei lui Dumnezeu? Se știa foarte bine și despre ei că nu au urmat școli teologice religioase ci până nu demult fuseseră pescari pe marea Galileiei. Vorbirea lor îi arăta ca oameni needucați, astfel încât atunci când au fost aduși înaintea membrilor școliți teologic ai Curții Supreme Evreiești pentru a fi judecați, citim: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, și când au înțeles că erau oameni neînvațați și fără carte, s-au mirat; și și-au dat seama că ei fuseseră cu Isus”. (Fapte 4:13). Chiar așa stând lucrurile, Petru și Ioan au fost ordinați slujitori ai evangheliei lui Dumnezeu, în timp ce acei judecători educați, culți, nu erau așa.

15. Cum au devenit Petru și Ioan așa? În felul acesta: ei au auzit pe Ioan Botezătorul predicând pocăința față de Iehova Dumnezeu, și ei s-au pocăit și au fost botezați cu botezul lui Ioan pentru evrei, și au devenit discipoli ai lui Ioan. Prin Ioan ei au ajuns să fie prezentați lui Isus cel botezat și uns după întoarcerea Sa după cele patruzeci de zile petrecute în pustie. Isus nu le-a cerut să meargă la vreo școală teologică religioasă, ci i-a chemat să-L urmeze și să rămână în gruparea sa, și le-a predat doctrina și le-a demonstrat cum să-l slujească pe Dumnezeu și le-a dat instruire practică în predicarea evangheliei adevărate. (Ioan 1:35-51; 2:1-12; Mat. 4:17-22). Așa cum Tatăl său cerese l-a trimis să predice, tot așa Isus a trimis pe discipolii săi să predice, spunându-le după învierea sa din morți: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți, deci, și faceți discipoli din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt; învățându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit; și, iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul lumii”. – Mat. 28:18-20, *Am. Stan. Ver.*

16. La zece zile după ce Isus s-a urcat și s-a întors la cer, Iehova Dumnezeu i-a ordinar pe deplin pe Petru și Ioan și toți ceilalți credincioși ai rămășiței evreilor prin revărsarea spiritului său sfânt sau a forței active peste ei în timp ce sărbătoarea Cincizecimii era în desfășurare printre evrei. Pentru că Cristos este slujitorul Său principal căruia el i-a dat toată autoritatea necesară în cer și pe pământ, Iehova Dumnezeu i-a ordinar prin Isus Cristos ca Șef și Conducător al lor. Dumnezeu l-a folosit să reverse spiritul sfânt sau energia invizibilă peste discipoli. Prin urmare, Petru, plin de acest spirit la Cincizecime, a spus mulțimii uimite: „Pe acest Isus, Dumnezeu l-a ridicat, al cărui martori suntem cu toții. Fiind, așadar, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, și primind de la Tatăl promisiunea spiritului sfânt, el a turnat aceasta ce vedeți și auziți”. (Fapte 2:32, 33, *Am. Stan. Ver.*) În felul acesta ei au primit ordinare și putere de a fi slujitorii lui Dumnezeu ai evangheliei, așa cum Isus tocmai le spusese înainte de înălțarea sa: „Veți fi botezați în spiritul sfânt nu după multe zile...veți primi putere, când spiritul sfânt va veni peste voi; și veți fi martorii mei atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea și Samaria, și până la cea mai îndepărtată parte a pământului”. (Fapte 1:5, 8, *Am. Stan. Ver.*). Școlile teologice religioase și denominațiunile religioase organizate sunt văzute astfel a nu avea nicio contribuție în ordinarea valabilă a slujitorilor adevărați ai evangheliei lui Dumnezeu.

NU ORDINAȚI DE OM

17. Cu toate acestea, de atunci înainte nu era necesar apostolul Petru și așa-numiții „succesori” ai lui pentru ordinarea altora de a fi slujitori oficiali ai lui Iehova și reprezentanți ai evangheliei? Raportul din Faptele Apostolilor răspunde Nu! La Cincizecime au fost aproximativ 119 în afară de Petru care au primit spiritul sfânt al ordinării, nu de la sau prin Petru, ci de la Iehova Dumnezeu prin Fiul său glorificat Isus. Toți, nu doar Petru, au predicat prin forța mișcătoare a aceluși spirit. Despre mulțimea care i-a auzit pe toți predicând, citim: „ei au rămas străpunși în inimă și au spus lui Petru și RESTULUI APOSTOLILOR: Fraților, [nu doar, Frate Petru], ce să facem?” (Fapte 2:4, 37, *Am. Stan. Ver.*). Raportul ne spune mai departe că, după căința și botezul lor, „ei s-au dedicat învățaturii date de apostoli [nu doar de Petru], părtășiei, frângerii pâinii și rugăciunii împreună”. – fapte 2:42, *Moffatt*.

18. Pavel, fostul Saul din Tars, persecutorul, a ridicat o întrebare de dragul argumentării ei, și a spus: „Sunt ei evrei? Și eu sunt. Sunt ei israeliți? Și eu sunt. Sunt ei sămânța lui Avraam? Și eu sunt. Sunt ei slujitorii lui Cristos?” La această ultimă întrebare Pavel a răspuns cu încredere: „Eu sunt și mai mult: în munci grele și mai mult, în închisori și mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori...Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, cel care este binecuvântat pentru totdeauna, știe că nu mint”. (2 Cor. 11:22-31, *Am. Stan. Ver.*). Ei bine, dacă Pavel a fost un slujitor al lui Cristos, fusese el oare ordinar de sau prin Petru? Faptele despre acest subiect dau un Nu decisiv! Petru și apostolii săi tovarăși își desfășurau activitatea pe ascuns în Ierusalim din cauza persecuțiilor, în timp ce Pavel, sau Saul din Tars, era la sau aproape de Damasc, la peste 400 de km distanță de Ierusalim, când s-a căit, a devenit convertit, și a fost ordinar ca slujitor al lui Cristos. Printr-o viziune miraculoasă Domnul Isus i s-a arătat pe drumul Damascului și l-a lovit cu orbire la priveliștea glorioasă și i-a spus să meargă mai departe până în Damasc ca să afle ce să facă. Apoi, Domnul Isus l-a trimis, nu pe Petru, și pe un anumit discipol din Damasc, pe nume Anania, care a spus: „Frate Saul, Domnul, da Isus, care ți s-a arătat pe drumului pe care ai venit, m-a trimis ca să-ți recapeteți vederea, și să fi umplut cu spirit sfânt”. – Fapte 9:17, *Am. Stan. Ver.*

19. Pavel ne spune ce i-a mai spus Anania, și anume: „Dumnezeu părinților noștri te-a numit să-i cunoști voia, și să-l vezi pe Cel Drept, și să auzi glasul din gura sa. Căci vei fi martor pentru el față de toți oamenii despre ceea ce ai văzut și auzit. Și acum ce eziți? Ridică-te și fii botezat, și spală-te de păcate, chemând numele Său”. (Fapte 22:14-16, *Am. Stan. Ver.*) Observați că Anania a spus că Dumnezeu l-a numit sau ordinar pe Saul cel convertit pentru a fi slujitorul său și martor pentru toți oamenii. Dumnezeu a fost cel care, prin Isus Cristos Cel Drept, l-a umplut cu spirit sfânt, ordinându-l astfel. El nu s-a suit la Ierusalim la Petru pentru a fi ordinar, și nici Petru nu l-a trimis pe Anania ca „delegat apostolic”. Raportul spune cu privire la Saul cel convertit și plin de spirit: „El a rămas câteva zile cu discipolii care erau în Damasc. Și dintr-odată în sinagogi [sau, printre evrei, nu Neamuri] l-a proclamat pe Isus, că el este Fiul lui Dumnezeu. Și după ce au trecut multe zile, iudeii s-au sfătuit să-l omoare”. (Fapte 9:19, 20, 23, *Am. Stan. Ver.*) Prima dată după trei ani de astfel de activitate de predicare și slujire Pavel a mers în sud la Ierusalim și s-a întâlnit cu apostolul Petru și Iacov. (Fapte 9:26-29). Pentru a arăta că nu i-a fost dată nicio ordine umană, Pavel a spus:

20. „Dar, când a fost buna plăcere a lui Dumnezeu, care m-a pus deoparte, chiar din pântecele mamei mele, și m-a chemat prin harul său, să-l dezvăluie pe Fiul său prin mine, ca să-l predic printre Neamuri, nu m-am dus să cer imediat sfat de la carne și sânge. Nici n-am urcat la Ierusalim, la cei care erau apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc. Apoi, după trei ani, am urcat la Ierusalim ca să-l vizitez pe Chifa și am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am mai văzut pe niciun alt apostol, decât pe Iacov, fratele Domnului. Cât despre lucrurile pe care vi le scriu, vă spun înaintea lui Dumnezeu că nu mint. Apoi, după paisprezece ani, am urcat din nou la Ierusalim cu Barnaba, luându-l cu mine și pe Tit”. – Gal. 1:15-20 și 2:1, *Am. Stan. Ver.*

21. În prima scrisoare pe care a scris-o Pavel, cea către biserica pe care a înființat-o în Tesalonic în Macedonia, el vorbește despre „Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu”. (1 Tes. 3:2). Cum a putut deveni Timotei un astfel de om, astfel încât Pavel să-i scrie lui Timotei însuși și să-i spună: „Dacă

pui frații în mintea acestor lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus?” (1 Tim. 4:6, *Am. Stan. Ver.*) A devenit Timotei așa fiind ordinar de Pavel sau alți frați în vârstă ai congregației creștine? A treia oară, răspunsul este Nu! Dar ce se poate spune despre aceasta? Pavel a spus lui Timotei: „Nu neglija darul care este în tine, care ți-a fost dat prin profeție, cu punerea mâinilor prezbiterilor”. „Înflăcărează darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele”. (1 Tim. 4:14; 2 Tim. 1:6, *Am. Stan. Ver.*) Ce se poate spune despre aceasta? Ei bine, aceasta nu se referă la a fi ordinar să predice sau să fie un slujitor al lui Dumnezeu. Se referă la „darul”, „darul lui Dumnezeu”, care a fost turnat peste credincioșii care se consacrau când apostolii și-au pus mâinile peste ei. A fost darul spiritului, cel prin care o abilitate miraculoasă a fost conferită creștinului care-l primea, astfel încât el putea să profetească, sau să vorbească într-o limbă străină, sau să interpreteze, sau să facă vindecări. În prima vizită misionară a lui Pavel la Listra, în Asia Mică, el s-a întâlnit cu mama evreică a lui Timotei, Eunice, și cu bunica lui, Lois, și ele au devenit discipole ale Creștinismului. Amândouă l-au învățat pe copilul Timotei, dat fiind că tatăl lui era un grec neconvertit. Acolo Pavel și tovarășul său misionar Barnaba au numit un „prezbiteriu” sau un corp de frați în vârstă pentru a sluji în poziții responsabile în biserică. – Fapte 14:6-23.

22. Cândva după o conferință specială a corpului guvernator al bisericii din Ierusalim, Pavel a făcut o a doua vizită la Listra, însoțit de data aceasta de Sila. Între timp Timotei promitea foarte mult ca lucrător creștin. Posibil ca vreun creștin cu darul profeției să fi făcut unele predicții cu privire la slujba viitoare a lui Timotei ca „slujitor al lui Dumnezeu”; altfel, „prezbiteriul” sau corpul de frați mai bătrâni din societatea Listra, observând progresul lui Timotei, trimisese informații în avans (profeție) la Pavel despre el și l-au recomandat pentru o eventuală numire. Frații în vârstă în slujbă din Listra nu au putut ei singuri să reverse vreun „dar al spiritului” peste Timotei, la fel cum nici evanghelistul Filip nu a putut să toarne peste samaritenii care au crezut și s-au botezat, și nici omul care proclamase botezul lui Ioan celor doisprezece credincioși din Efes nu a putut să-l reverse peste ei. Însă Pavel a putut. (Fapte 8:12-18; 19:1-7). Astfel, când Pavel s-a întors la Listra, și-a pus mâinile după cum era obiceiul peste Timotei, și apoi Timotei a primit „darul spiritului” care era de la Dumnezeu. După toate probabilitățile prezbiteriul sau corpul de bătrâni s-au alăturat lui Pavel în punerea mâinilor peste Timotei, sau posibil ca frații bătrâni să-și fi pus mâinile peste Timotei pentru a-l recomanda apostolului Pavel pentru această considerație. Astfel citim: „Șu a sosit...la Listra; și iată că acolo era un discipol numit Timotei, fiul unei iudeice care a crezut, dar al unui tată grec. El avea o bună mărturie din partea fraților din Listra și din Iconium[foarte probabil ca această mărturie bună să fie „profeția” datorită căreia Timotei a primit darul special]. Pavel a vrut ca acesta să plece cu el.” 0- Fapte 16:1-3, *Am. Stan. Ver.*

23. Datorită rolului lui Pavel în legătură cu credința și serviciul lui Timotei, el a vorbit despre el ca „Timotei, fiul meu în credință”, și a spus: „Însărcinarea aceasta ți-o dau ție, fiule Timotei, conform profețiilor care arătau înainte spre tine[sau, predicțiile făcute cu mult timp în urmă despre tine], pentru ca prin acestea să lupți lupta cea bună”. (1 Tim. 1:2, 18, *An. Amer. Trans.*). De la moartea celor doisprezece apostoli acordarea darurilor spiritului de către ei nu mai era necesară, așa cum a prezis Pavel la 1 Corinteni 13:1-8. Prin urmare, practica punerii mâinilor urma să înceteze odată cu ei. După aceea, orice punere a mâinilor de către o persoană urma, cel mult, să fie simbolică despre numirea cuiva într-o poziție sau lucrare responsabilă, dar nu de ordinare a acelei persoane de a fi „slujitor al lui Dumnezeu”. Ea nu urma să realizeze nicio revărsare a „darului lui Dumnezeu” sau „darului spiritului” peste o astfel de persoană peste care ar putea fi puse mâinile în simbol.

24. Rămâne, așadar, clar că ordinar de a fi un „slujitor al lui Dumnezeu” nu este făcută de om sau prin om, ci este făcută de Iehova Dumnezeu și prin Isus Cristos, Slujitorul Său Principal. „Și el a ordinar doisprezece, ca să fie cu el, și să-i poată trimite să predice”. (Marcu 3:14). Ca Slujitor al lui Dumnezeu el a spus discipolilor săi credincioși: „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi, și v-am ordinar ca să mergeți și să aduceți rod”. (Ioan 15:16). A ordinar înseamnă pur și simplu a numi, a așeza sau a pune într-o poziție de serviciu sau responsabilitate. Pentru ca cineva să fie ordinar el trebuie, așa cum este arătat de cazurile examinate mai sus, să creadă în Iehova Dumnezeu și în Regele și Salvatorul Său numit, Isus Cristos. Trebuie să dovedească această credință ca fiind vitală în viața lui pocăindu-se de fostul său curs

lumesc și păcătos, și apoi convertindu-se sau întorcându-se de la această lume de sub conducerea lui Satan, și devotându-se complet lui Dumnezeu prin Salvatorul Isus Cristos, cu scopul declarat de a face voia lui Dumnezeu de aici înainte. Dumnezeu îl ordonează pe un astfel de consacrat ca slujitor al său. Când? Când acceptă consacrarea aceluia om prin Cristos și apoi îl numește sau îl pune în serviciul Său în congregație cu toți ceilalți consacrați, și anume, să predice evanghelia. Pentru a da efect acestei ordinări sau numiri, Dumnezeu pune spiritul său sau forța sa energetică peste cel consacrat.

25. În cazul persoanei pe care Dumnezeu o alege să fie asociată cu Cristos Isus în regatul ceresc, Dumnezeu naște pe acel consacrat prin/din spiritul Său pentru a deveni un fiu spiritual ca Isus Cristos și-l unge, botezându-l cu spirit sfânt. În cazul unei persoane a bunăvoinței de astăzi pe care Dumnezeu o primește în serviciul său dar o pune deoparte pentru viață veșnică pe pământ sub regatul ceresc, Dumnezeu pune spiritul său peste ea. El face acest lucru, întocmai cum a făcut cu oamenii credincioși înainte de Cristos, inclusiv Ioan Botezătorul, despre care îngerul Gabriel a spus: „El va fi umplut cu spirit sfânt chiar din pântecul mamei sale”. (Luca 1:13-15, *Am. Stan. Ver.*). Petru, uns cu spirit, a spus cu privire la oamenii credincioși de dinaintea de Cristos: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind mișcați de spiritul sfânt”. (2 Petru 1:21, *Am. Stan. Ver.*) În felul acesta rămășița creștină unsă astăzi și tovarășii ei, cei consacrați ai bunăvoinței umpluți cu spirit, sunt împreună „slujitori ai lui Dumnezeu”. Ei au ordinare de la El prin Isus Cristos, pentru a îndeplini însărcinarea special prezisă a serviciului: „Și această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul”. – Mat. 24:14.

LA CE VÂRSTĂ?

26. Ce vârstă trebuie să aibă cineva pentru a deveni un „slujitor ordonat al lui Dumnezeu”? Aaron, strănepotul lui Levi, a avut 83 de ani când a fost ordonat să fie marele preot al lui Iehova pentru națiunea Israelului. Fratele său Moise avea 80 de ani când a fost ordonat sau numit în mod special să fie profetul și mediatorul lui Iehova care l-a prefigurat într-un mod special pe Cristos Isus. (Ex. 7:7; 28:1-4). Cu toate acestea, Isus, a avut 30 de ani când a fost ordonat de spiritul sfânt să fie marele Mare Preot, Profet și Mediator prefigurat de Aaron și Moise. (Luca 3:21-23). În ceea ce privește bărbații leviți care au acționat ca asistenți ai lui Aaron la cort, ei au intrat activ în slujba lor la vârsta de douăzeci și cinci de ani pentru a sluji acolo până la cincizeci de ani, după care ei au continuat să fie utili în a da sfaturi. (Num. 8:23-26). Cu toate acestea, în ceea ce-l privește pe levitul Samuel, fiul lui Elcana, el a fost dedicat în mod special lui Dumnezeu încă înainte de a se naște, și a fost pus în slujbă la cort imediat după ce a fost întărcat de la sânul mamei sale Ana.

27. Chiar a fost acest băiețel un slujitor al lui Dumnezeu la o vârstă atât de fragedă? Ascultați acest citat din raport: „Și Elcana s-a dus la Rama, la casa lui. Iar copilul a slujit lui Iehova înaintea preotului Eli... Samuel a slujit înaintea lui Iehova, fiind copil, încins cu un efod de in”. Iar capitoul care spune despre prima sa profeție începe cu cuvintele: „Și copilul Samuel slujea lui Iehova înaintea lui Eli”. Și după ce capitoul redă profeția, se spune: „Și Samuel a crescut, și Iehova a fost cu el, și nu a lăsat să cadă la pământ niciunul din cuvintele lui. Și tot Israelului de la Dan până la Beer-Șeba a știut că Samuel a fost pus ca profet al lui Iehova”. – 1 Sam. 2:11, 18; 3:1, 19, 20, *Am. Stan. Ver.*

28. Acesta a fost, într-adevăr, un caz înainte de Cristos și apostolii săi; însă Timotei este un caz de atunci încolo. La 1 Tesaloniceni 3:1, 2, apostolul Pavel îl numește pe Timotei un „slujitor al lui Dumnezeu” când spune: „De aceea, când n-am mai putut suporta, am găsit de cuviință să rămânem singuri în Atena și l-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu, și co-lucrătorul nostru în evanghelia lui Cristos, ca să vă întărească și să vă mângâie cu privire la credința voastră”. Timotei era încă foarte tânăr când Pavel a scris asta despre el, probabil încă adolescent. Pavel a scris această scrisoare la un an după ce a plecat din Listra luându-le pe tânărul Timotei cu el în lucrarea sa misionară. Când a fost obligat să părăsească Tesalonic, și apoi Bereea, l-a lăsat pe Sila și pe Timotei în Bereea, și a venit singur în Atena. În timp ce era în Atena, și înainte de a merge mai departe spre Corint de unde a scris scrisoarea sa, a trimis cuvânt lui Timotei la Bereea să facă o vizită în Tesalonic și să afle cum o duc frații sub persecuție.

În scrisoarea sa (1 Tes. 3:6) el spune despre cum Timotei a venit în cele din urmă la el în Corint cu vești și cât de reconfortante erau ele. (Fapte 17:13-16; 18:1, 5). Aceasta a fost în anul 50 d. Cr. Cu mai bine de zece ani mai târziu, aproximativ în anul 60-64, Pavel încă vorbește despre Timotei ca fiind un tânăr, căci atunci el i-a scris și i-a spus: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fi un exemplu al credincioșilor, în cuvânt, în conversație, în caritate, în spirit, în credință, în puritate”. (1 Tim. 4:12). Cazul lui Timotei este unul concret pentru a dovedi că un tânăr sau o tânără poate fi și sub vârsta de douăzeci de ani și totuși să fie un „slujitor ordinar al lui Dumnezeu”, fără să fi urmat un seminar teologic.

FEMEILE

29. Și femeile pot fi „slujitoare ale lui Dumnezeu”, chiar dacă apostolul Pavel a emis instrucțiunile de organizație: „Femeia să învețe în tăcere cu toată supunerea. Dar nu suport ca o femeie să predea, nici să exercite autoritate asupra bărbatului, ci să stea în tăcere”. Acel set de instrucțiuni către Timotei s-au aplicat femeilor ca învățători în cadrul congregației organizate a credincioșilor consacrați. (1 Tim. 2:11, 12).

Acest lucru este evident din instrucțiunile către congregația din Corint, căreia Pavel i-a scris aceasta: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci al păcii. Ca în toate bisericile sfinților, femeile să tacă în biserici; căci nu le este permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune și Legea... este rușinos ca o femeie să vorbească[ca învățător] în biserică”. – 1 Cor. 14:33-35, *Am, Stan. Ver.*

30. Cu toate acestea, apostolul a demonstrat că femeile pot fi slujitori ai evangheliei și slujitori ai lui Dumnezeu. Cum așa? Pavel a folosit cu privire la Fivi, o femeie creștină, aceeași expresie (*diakonos*) care înseamnă *slujitor*, așa cum a folosit-o cu referire la sine, la Timotei și Cristos Isus. Chencrea era portul estic al vechiului Corint; și din Corint Pavel a scris Romanilor: „Acum spun că Isus Cristos a fost un slujitor [*diakonos*] al circumviziei pentru adevărul lui Dumnezeu...V-o recomand pe Fivi, sora noastră, care este un slujitor [*diakonos*] al bisericii care este în Chencrea; ca s-o primiți în Domnul, așa cum se cuvine unor sfinți, și s-o ajutați în orice lucru în care are nevoie de voi; căci ea a fost un apărător al multora, și a mea. Salutați pe Priscila și pe Aquila, colaboratorii mei în Cristos Isus.” – Rom. 15:8; 16:1-3.

31. Fivi, ca slujitoare sau *diakonos*, poate că a slujit în oarecum același fel cum l-au slujit femeile pe Isus. Cu privire la Isus când a fost implicat în lucrarea sa de predicare citim despre ajutorul dat de femei: „El mergea din oraș în oraș și din sat în sat, predicând și anunțând vestea bună despre regatul lui Dumnezeu; și cu el erau cei doisprezece și unele femei care fuseseră vindecate de spirite rele și de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni, Ioana, soția lui Cuza, supraveghetorul casei lui Irod, Suzana și multe alte femei, care Îi slujeau cu bunurile lor”. – Luca 8:1-3; Mat. 27:55; Marcu 15:40, 41.

32. După toate probabilitățile Priscila a slujit lui Pavel într-un mod asemănător, însă ea a făcut mai mult decât atât, căci Pavel spune despre ea și soțul ei Aquila: „Care și-au pus capul în pericol pentru sufletul meu și cărora le mulțumesc nu numai eu, ci și toate bisericile Neamurilor”. Apoi Pavel menționează alte femei, spunând: „Salutați-o pe Maria, care a muncit mult pentru noi. Salutați-le pe Trifena și pe Trifosa, care lucrează din greu în Domnul.” (Rom. 16:4, 6, 12). Fără îndoială, serviciul acestor femei ca slujitori ai lui Dumnezeu, și cel al Fiviei ca slujitor în biserică din Chencrea, a inclus mai mult decât sarcini utile ca spălatul vaselor, al rufelor, pregătirea meselor, etc., pentru slujitorii bărbați ai lui Dumnezeu. El a inclus o mărturisire verbală despre regatul lui Dumnezeu celor din afara bisericii. Profeția lui Ioel din 2:28-32, pe care Petru a declarat-o că a început să se împlinească de la Cincizecime încoace și care se aplică acum, în special din 1919 d. Cr. a spus, ca să cităm cuvintele lui Petru: „Și în zilele din urmă, spune Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise; și chiar și peste slujitorii mei și peste slujitoarele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti”. (Fapte 2:16-18). *A profeti* aici înseamnă a spune public lucrurile relatate în profețiile Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, deși, prin spiritul lui Dumnezeu care a fost turnat la Cincizecime, darul profeției în sensul de a prezice lucrurile a fost și el turnat peste unii.

32. Poate cu referire la acest dar din urmă al profeției scrie Luca, și anume: „Noi cei care eram din grupul lui Pavel am plecat și am ajuns la Cezareea, am intrat în casa lui Filip evanghelistul, care era unul dintre cei șapte bărbați[numiți la Fapte 6:5], și am rămas la el. Acest om avea patru fiice, fecioare, care profeteau.” (Fapte 21:8,9). Dar, desigur, dacă au fost unse cu spiritul revărsat, celelalte femei ca Fivi, Maria, Priscila, Trifena și Trifosa, au profetizat în sensul de a spune altora care nu erau încă ai bisericii lucrurile cuprinse în profețiile lui Dumnezeu sau care aveau loc în împlinirea acelor profeții. Profetind astfel, ele erau, în cel mai înalt sens, slujitori ai lui Dumnezeu. Prin urmare este complet scriptural ca femeile consacrate de astăzi, tinere și în vârstă, fecioare și căsătorite, care au spiritul lui Dumnezeu asupra lor și care merg din casă în casă răspândind mesajul lui Dumnezeu prin viu grai sau în format tipărit, să fie considerate și tratate și catalogate ca „slujitori ai lui Dumnezeu”. De asemenea, este scriptural ca toți martorii consacrați ai lui Iehova de astăzi, femei și bărbați deopotrivă, să fie văzuți și tratați ca slujitori ai lui Dumnezeu ai evangheliei, și ca ei să se recunoască și să se declare ca atare.

SOCIETATE DE SLUJITORI

34. În Volumul 8, Opinia nr. 14 (îmbunătățită), emisă de la Sediul Național de directorul de atunci al Sistemului de Serviciu Selectiv din 2 noiembrie 1942, se declară sub subiectul, „Statutul Ministerial ((de slujire) al Martorilor lui Iehova” , și anume: „Martorii lui Iehova susțin că sunt scutiți de la antrenament și serviciu și clasificare în Clasa IV-D ca slujitori ordinați ai religiei sub...secțiunea 622.44, Regulamentul Serviciului Selectiv, A doua ediție, care spune după cum urmează: „...Secțiunea 622.44...(b) Un „slujitor regulat al religiei” este un om care predică și predă în mod obișnuit principiile religiei unei biserici recunoscute, ale unei secte religioase sau organizații religioase a cărei membru este, fără să fi fost ordinar în mod formal ca slujitor al religiei, și care este recunoscut de o astfel de biserică, sectă, sau organizație ca slujitor”.*

*Vezi *Consolare*, nr. 611 din 17 februarie, 1943, paginile 13-15.

35. Luați notă de aceste ultime cuvinte: „Care este recunoscut de o astfel de biserică, sectă, sau organizație ca slujitor”. Martorii lui Iehova sunt cu totul consacrați Dumnezeului Preaînalt, al cărui nume este Iehova, și ei colaborează cu Societatea Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei ca un instrument care l-a făcut plăcere să-l folosească de la înființarea ei legală în 1884. Această Societate a recunoscut întotdeauna pe toți adepții ei, femei și bărbați deopotrivă, care sunt consacrați lui Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus, ca fiind slujitori ai lui Dumnezeu și ai Evangheliei Sale. Ea a declarat în mod regulat acest lucru prin publicația ei oficială *Turnul de Veghere*, care a început să fie publicat în iulie 1879. Referitor la o convenție a acestor consacrați, și anume, Convenția Memorială din Allegheny, Pennsylvania, din 3 aprilie 1890, la care au participat 75 de persoane din afara orașului, *Turnul de Veghere* a spus în ediția sa din aprilie 1890, la paragraful 5:

36. „Aproximativ două sute de slujitori ai lui Dumnezeu au participat, luând-i pe toți în considerare – căci TOȚI SUNT SLUJITORI, SERVI AI ADEVĂRULUI, din punctul nostru de vedere și DIN PUNCTUL DE VEDERE AL CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU; în care toți sunt recunoscuți ca preoți – din preoția regală –care, îndreptății prin sângele prețios, s-au adus pe ei înșiși ca jertfe vii lui Dumnezeu și adevărului său. Printre acești două sute au fost unii care fuseseră pastori publici în diverse organizații umane și care fuseseră cândva familiarizați cu titlul de Reverend, etc., dar aici toți preoții lui Dumnezeu au stat la același nivel și l-au recunoscut pe Preotul Principal al ordinii noastre, Cristos Isus, și s-au recunoscut între ei ca frați. Printre acești foști Reverenzi au fost unii care slujiseră ca luterani, prezbiterieni, prezbiterieni uniți, baptiști, metodiști, metodiști protestanți și frați uniți. A fost o privescătoare glorioasă să-i vezi pe toți aceștia mărturisind singura Biserică, al căror nume sunt scrise în cer, și singurul crez, Cuvântul lui Dumnezeu, și pe singurul Domn și Învățător, Cristos Isus, și singurul titlu al fraților, și singura ordine sfântă, Preoția Regală...”.

37. Până în ziua de azi *Turnul de Veghere* și corporația juridică al cărei organism oficial este ea nu s-au clintit de la această poziție. Ea susține că toți cei consacrați lui Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus și

peste care Dumnezeu a pus spiritul Său sunt „slujitori ai lui Dumnezeu”, atât cei din rămășița unsă, cât și cei din numărul mult mai mare de persoane ale bunăvoinței care sunt „celelalte oi” pentru Bunul Păstor le-a adunat în staulul său. De fapt, societatea neînregistrată a martorilor consacrați ai lui Iehova de pe tot pământul este o Societate de „slujitori ordinați ai lui Dumnezeu”. Vă derutează acest lucru, așa cum i-a derutat pe mulți judecători, funcționari din comisia de recrutare, polițiști și clerici religioși? Întrebați și voi, așa cum au întrebat și ei: Dacă toți martorii lui Iehova sunt slujitori ai evangheliei și nu există nicio clasă a clerului și o clasă a mirenilor printre ei, atunci unde este congregația fiecărui astfel de slujitor ordonat al evangheliei? Răspunsul este simplu.

38. Întrebați-vă: unde a fost congregația lui Isus Cristos, care poartă titlul de „martorul fidel și adevărat”? și unde a fost congregația celor doisprezece apostoli ai săi? Niciunul din ei nu a zidit clădiri religioase, așezându-se în ele și organizând o congregație peste care să se instituie ca o clasă a clerului, șefi spirituali. Din acest motiv au fost ei oare mai puțin slujitori ai lui Dumnezeu? Deloc! Dumnezeu a pus spiritul său peste ei ca slujitorii săi adevărați; iar clericii națiunii religioase din vremea aceea nu l-au avut, ca dovadă că ei nu erau slujitorii lui Dumnezeu, ci cei ai lui Satan Diavolul. Așadar, unde a fost congregația lui Isus Cristos și ai celor doisprezece apostoli ai săi și ai celorlalți șaptezeci de evangheliști pe care El i-a trimis? Congregația lor a fost formată din persoane care aveau urechi de auzit dintre toate „oile” pierdute ale casei lui Israel. El a dat de înțeles că ei au fost congregația discipolilor săi când le-a spus: „Nu mergeți pe calea Neamurilor, și nu intrați în nici un oraș al Samaritenilor; ci mai degrabă mergeți la oile pierdute ale casei lui Israel. Și în timp ce mergeți, predicați, spunând: Regatul cerului este aproape”. (Mat. 10:5-7; Luca 10:1-5). Ulterior, după învierea sa, Cristos Isus a spus: „Mergeți deci, și învățați toate națiunile, botezându-le”. „Acea căință și iertare a păcatelor va fi predicată în numele lui printre toate națiunile, începând din Ierusalim”. (Mat. 28:19; Luca 24:47). Spunând aceasta, Isus a extins congregația pentru a include toate persoanele cu o minte receptivă și cu o iubire a adevărului din toate națiunile Neamurilor.

39. Astăzi, așadar, toate persoanele care au urechi de auzit la care ei sunt trimiși să predice evanghelia veștii bune a regatului întemeiat al lui Dumnezeu sunt congregația acestei societăți de slujitori ordinați ai lui Dumnezeu, martori consacrați ai lui Iehova. În lucrarea lor din casă în casă fiecare prag de ușă la care ei prezintă mesajul Regatului devine amvonul lor, iar locatarii care ascultă devin congregația lor sau parte a ei. Fiecare casă în care ei încep și desfășoară studii private ale Bibliei devine un loc de întâlnire cu congregația lor. Fiecare locație publică, la care ei invită toate persoanele flămânde după adevărului Regatului, devine un loc ne-sectant la care membrii congregației lor pot veni fără a ține cont de credințele și legăturile lor religioase anterioare. Ce congregație! Nu este una doar cărei să i se predice, ci din care să se facă și slujitori ai lui Dumnezeu, *o mare mulțime* din ei, toți lăudând pe Iehova Dumnezeu și Regele său Cristos Isus, și slujind pe Dumnezeu zi și noapte în templul său. – Rev. 7:9-15.

40. Statutul ministerial (de slujire) al martorilor lui Iehova a fost negat de dușmanii lor care-i invidiază pentru poziția lor cu Dumnezeu. Ei spun că martorii lui Iehova sunt vânzători ambulanti, vânzători ambulanti de cărți, pentru că aceștia predică nu numai pe cale orală, ci și prin pagină tipărită și distribuie cărți și broșuri care conțin predici tipărite, pe care ei le lasă oamenilor gratuit sau contra unei sume infime de bani care să ajute la cheltuielile de tipărire și distribuire. Ei îi cataloghează, așadar, pe martorii lui Iehova ca vânzători ambulanti de cărți, și încearcă să determine instanțele de judecată să aplice greșit legi împotriva lor și să ceară o autorizație costisitoare de la ei și să-i taxeze pe ei, literatura lor și tipografiile lor. Ei trec cu vederea în mod deliberat regula expusă de apostolul Pavel, și anume: „Nu știți că cei ce slujesc în lucrurile sfinte trăiesc din lucrurile de la templu? ...Tot așa Domnul a hotărât ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie”. – 1 Cor. 9:13, 14.

41. Martorii lui Iehova vor continua, așadar, să recunoască, să mărturisească și să se lupte pentru statutul lor ca „slujitori ai lui Dumnezeu” în adevăratul sens. Ca și ei, Pavel a fost acuzat că este un impostor, că este în lucrarea de predicare cu scopul de a obține câștig din partea congregației sale. Însă Pavel a susținut că este slujitorul lui Dumnezeu și că era calificat să fie așa. El a spus: „Cine este calificat pentru această sarcină? Eu sunt. Căci eu nu sunt un vânzător ambulant al mesajului lui Dumnezeu, ca

majoritatea oamenilor, ci ca un om al sincerității, însărcinat de Dumnezeu și în prezența Lui, în unitate cu Cristos, rostesc mesajul lui”. (2 Cor. 2:16, 17, *An. Amer. Trans.*). În limbajul apostolului Pavel, care ne spune să-l urmăm așa cum el l-a urmat pe Cristos, martorii lui Iehova declară cu îndrăzneală acuzatorilor lor falși: „EU NU SUNT UN VÂNZĂTOR AMBULANT al mesajului lui Dumnezeu”. Nestânjeniți, ei avansează în toate națiunile, împotriva opoziției crescânde, dovedindu-se a fi slujitori ai lui Dumnezeu predicând mesajul Regatului Său.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

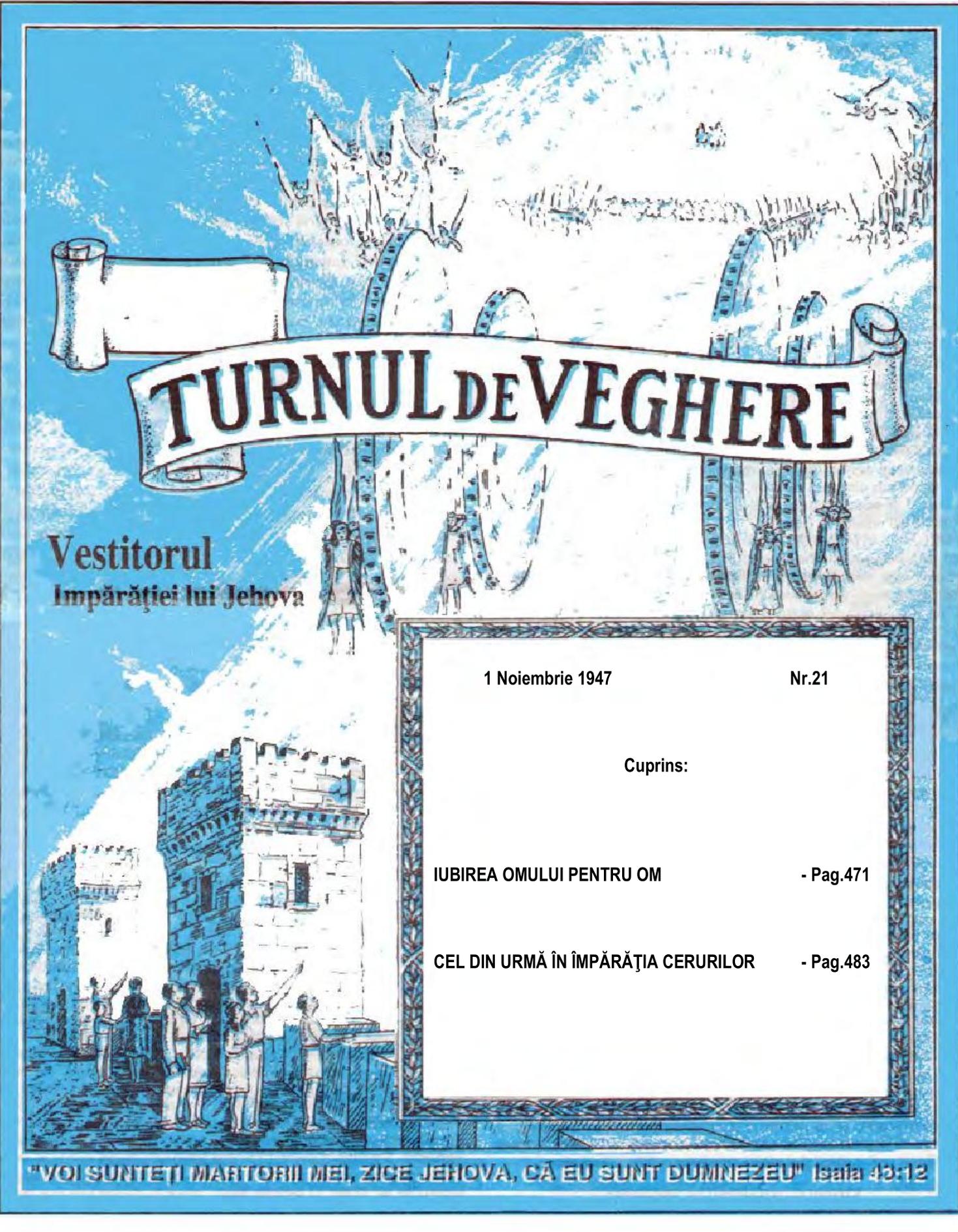
1. De ce, din 1914, slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să-L binecuvânteze, și cum?
2. De ce să te uiți în jur după cei care fac partea de slujitor al lui Dumnezeu?
3. Cum au făcut cei adevărați dovada slujirii lor mai puternică?
4. Pe cine servește un slujitor fidel, și pe cine nu servește?
5. Ce neagă pretenția clerului religios de a fi slujitorii Lui?
6. Cum arată în sine cuvântul „slujitor” spre slujire?
7. Ce au fost slujitorii regelui Solomon și ai preotului Aaron?
8. Cine este slujitorul principal al lui Dumnezeu? De ce este el mai înalt decât alte spirite?
9. În mod corespunzător, ce au făcut îngerii pentru Isus după ispitire?
10. Cum a fost Isus pe pământ un slujitor model al lui Dumnezeu?
11. Cum a fost el în primul rând slujitorul lui Dumnezeu, totuși nu scutit de ce?
12. Cum a devenit Isus un slujitor ordinar al lui Dumnezeu al evangheliei?
13. Unde a studiat Isus și unde a dobândit învățatură pentru această slujire?
14. Ce știm despre educația timpurie a lui Petru și Ioan?
15. Cum au obținut ei o pregătire practică pentru slujire?
16. De ce și cum au fost ei pe deplin ordinați pentru a fi slujitori ai evangheliei?
17. Cum știm dacă Petru a fost necesar pentru a ordina pe alții?
18. Ce a condus la faptul că Pavel a devenit un „slujitor al lui Cristos”?
- 19, 20. Ce fapte ale raportului arată mai departe că nici Petru, nici un alt om nu l-a ordinar pe Pavel pentru a fi slujitor?
- 21, 22. (a) A fost Timotei ordinar de Pavel sau de un „prezbiteriu”? (b) Ce a realizat profeția și punerea mâinilor pentru Timotei?
23. De la apostoli încoace, ce face sau înseamnă punerea mâinilor?
24. Pentru ca cineva să fie ordinar, ce procedură trebuie să existe?
25. În ordinarea rămășiței corpului lui Cristos și a tovarășilor ei binevoitori, cum lucrează spiritul sfânt?
26. Ce vârstă aveau Aaron, Moise și Isus când au fost ordinați să slujească?
27. Ce arată că Samuel a fost un slujitor al lui Dumnezeu deși era un băiețel?
28. Ce arată că Timotei a fost un tânăr fraged când a fost ordinar?
29. De ce femeile nu pot fi învățători, totuși pot fi ordinate?
30. Cum a demonstrat Pavel că femeile pot fi „slujitoare ale lui Dumnezeu”?
31. Cum a slujit, probabil, Fivi ca slujitoare a bisericii?
32. Ce a inclus slujirea femeilor așa cum menționează Pavel?
33. Din profetirea lor ce concluzii tragem pentru astăzi?
34. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ce scutiri au susținut martorii lui Iehova în Statele Unite, și sub ce conducere?
- 35, 36. (a) Ce a recunoscut Societatea Turnului de Veghere în ceea ce privește adepții săi consacrați? (b) Cum a arătat *Turnul de Veghere* acest lucru?
37. Ce fel de Societate sunt martorii lui Iehova?
38. Unde a fost congregația lui Isus și a apostolilor săi?

39. Cine sunt congregația pentru martorii lui Iehova de astăzi?
40. Cum îi cataloghează greșit dușmanii pe martorii lui Iehova?
41. Pentru ce continuă să lupte martorii lui Iehova, ca și Pavel, și cu ce dovadă practică?

URMAȚI BIBLIA

INDIFERENT unde sunteți pe pământ, niciodată să nu urmați sfatul oamenilor care nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia este Cuvântul Său scris. El este adevărat, corect și drept. Printr-un studiu personal al lui, faceți ca el să fie al vostru. Aduceți-vă aminte învățăturile lui în adevăr și dreptate. Apoi când vin dificultățile, încercările și ispitele, veți ști răspunsul divin despre cum să acționați. Nu va trebui să alergați la altă persoană și să întrebați: „Acum tu ce ai face în astfel de situație?” Întrebați direct pe Domnul Dumnezeu consultând Cuvântul lui. Mergeți la el în rugăciune, cereți-I să vă deschidă inima pentru primirea învățaturii pure. Cercetați Cuvântul lui prin oricare alte mijloace oferite de El; obțineți sfatul Lui. Apoi urmați-l.

Prea adesea o persoană cu ideile ei egoiste se hotărăște cu privire la ce vrea să facă, și apoi aleargă, după cât se pare după sfat, până găsește pe cineva care să fie de acord cu ea. O astfel de persoană spune apoi: „Ei bine, el a spus că pot să fac asta”. După aceea, dacă ceva nu merge bine, ea arată cu degetul spre un astfel de sfetnic și spune: „Este vina lui”. Fie ca sfetnicii să îndrepte pe căutătorii de sfat spre Biblie. Fie ca cei ce caută călăuzire să se întoarcă cu sinceritate la Cuvântul lui Dumnezeu. Urmând sfatul lui, ei nu vor greși. Purtarea lor va avea aprobarea și binecuvântarea Lui.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Noiembrie 1947

Nr.21

Cuprins:

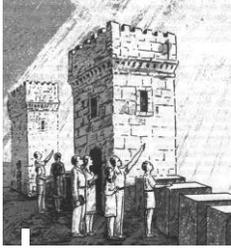
IUBIREA OMULUI PENTRU OM

- Pag.471

CEL DIN URMĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- Pag.483

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Noiembrie 1947

Nr. 21

IUBIREA OMULUI PENTRU OM

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Iehova” – Lev. 19:18, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA a dat poporului Său ales din timpurile vechi, o regula de acțiune, prin păzirea căreia el putea să câștige aprobarea Sa și care să-l țină de asemenea împreună ca o națiune înfloritoare unică. Dacă această regulă ar fi observată astăzi, ce transformare ar face în societatea umană! Ce putere transformatoare ar fi exercitat aceasta, dacă ea ar fi fost observată de către națiunea Izraeliților, căreia i-a fost dată la origine! Totuși, deși nu e observată de către bărbații acestei lumi, acea regulă perfectă de conduită va fi impusă și va avea deplin control în lumea nouă, pe care Iehova Dumnezeu promis ca o va întemeia pentru „oamenii de bine”.

2. Vechea națiune a lui Israel, în lunga ei călătorie de patruzeci de ani spre patria promisă în Palestina, era compusă mai cu seamă din Izraeliți naturali după naștere. Dar printre ei petreceau, de asemenea, și mulți străini prietenoși, care se temeau de Dumnezeul lui Israel ca de Dumnezeul cel adevărat și viu și care doreau să I se închine și să-L servească în directă asociere ca Izraeliții naturali. Sub acest impuls, ei și-au legat soarta lor cu națiunea lui Israel, spre a petrece în mijlocul poporului ei, părăsind în acest scop, națiunile lumești, care se închinau dumnezeilor demoni. Ei doreau să se asocieze cu națiunea pe care viul și adevăratul Dumnezeu Iehova o alesese ca să fie un popor pentru scopul Său. Prin urmare, Iehova când la dat legile teocratice națiunii Sale alese, s-a îngrijit nu numai de Izraeliții naturali, care coborâra de la Avraam, Isac și Iacob, ci, de asemenea, și de acești străini și călători temători de Dumnezeu. Departe de a învăța ură rasială și habotnicie națională, Iehova, prin legea Sa, arată poporului Său ales dreapta regulă a iubirii bazată pe închinarea și serviciul aceluiași Dumnezeu peste toți oamenii. Specificând lucrurile pe care o asemenea regulă nu le permitea unei persoane să le facă aproapelui său, fie că acel aproape era un Israelit natural sau un străin temător de Dumnezeu, Iehova a zis poporului lui Israel prin profetul Său Moise.

3. „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău: nici să nu te ridici împotriva sângelui [sau să încerci să verși sângele] aproapele tău: Eu sunt Iehova. Să nu urăști pe fratele tău în inima ta: să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat [favorizând păcatul lui] din pricina lui. Să nu te răzbuni, și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Iehova. Și dacă un străin vine să locuiască cu tine în țara ta, să nu-l asuprești. Să vă purtați cu un străin care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru: să-l iubiți ca pe voi înșivă: căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru”. - Lev. 19:16-18. 33, 34, *Am. Stan. Ver.*

4. Iehova a dat ca motiv pentru ascultarea cu bucurie față de această lege a iubirii, faptul excepțional că El, Iehova, era Dătătorul legii și de asemenea că El, Iehova, era Dumnezeul lor pe care ei trebuiau să-l iubească și căruia trebuiau să se străduiască să-I placă, cu toată inima, mintea, sufletul și puterea lor. Aceasta era o lege teocratică, deoarece fusese dată de către Dumnezeu.

5. Mai mult decât cincisprezece veacuri mai târziu, mulți Izraeliți naturali, care erau supuși legii lui Iehova dată prin Moise, devin urmași ai lui Isus Christos. Totuși, această regulă a iubirii de aproapele, continua să se aplice la ei, și aceasta, acum, mai mult decât oricărui înainte. Acest profet, „Isus din Nazaret”, așa după cum era în mod obișnuit numit, le-a dat în propria Sa persoană cel mai înalt exemplu arătând ce este adevărata iubire de aproapele. El a zis: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:12-14). Și deoarece ei erau prietenii Săi și întrucât erau în necaz datorită faptului că se găseau sub condamnarea la moarte din partea lui Dumnezeu ca păcătoși naturali din naștere, acest Isus din Nazaret a murit pentru ei pe un lemn de tortură. El a făcut aceasta pentru ca ei să poată fi răscumpărați din păcat și de sub condamnare și să se poată împărtăși de foloasele și bucuriile vieții veșnice într-o lume mai bună.

6. Cu câteva zile înainte de a muri Isus pe lemnul de tortură ca cel mai mare martir al lui Dumnezeu, un copist evreu al Sfintelor Scripturi veni la El cu o întrebare cercetătoare. Cu privire la aceasta, unul din ucenicii lui Isus ne spune: „Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine Saducheilor, a venit la El, și l-a întrebat: Care este cea dintâi dintre toate poruncile? Isus i-a răspuns: „Cea dintâi poruncă este aceasta: Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn și: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta: iată porunca cea dintâi iar a doua este următoarea. Să iubești pe aproapele tău ea pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea. Cărturarii i-au zis: Bine, Învățătorule adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de foc și decât toate jertfele. Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”. Marcu 12:28-34.

7. De aceea, sub nici un fel de împrejurări nu puteau ucenicii lui Christos Isus să părăsească sau să abandoneze acea regulă a iubirii de aproapele. În fapt principiul acelei legi fusese transferat de la națiunea Izraeliților naturali la noua națiune a Izraeliților spirituali a lui Iehova sub marea său profet Isus Christos. Astfel, acei evrei din ziua lui Isus care devin urmași pe urmele Sale, n-au fost niciodată eliberați de sub obligațiunile acelei legi teocratice. Într-o discuție cu privire la purtarea potrivită a creștinului, unul dintre apostolii lui Isus a lămurit că această regulă a iubirii de aproapele fusese purtată peste Israelul natural și adusă la noua națiune a Israelului spiritual, în aceste linii de argumentare: „Fiecare suflet să fie supus stăpânirilor celor mai înalte... Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții, a împlinit legea. De fapt: Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftesti [ceva ce a aproapelui tău] și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iubirea nu face rău aproapelui: iubirea este deci împlinirea legii” - Romani 13:8-10.

8. Dacă a fi supus stăpânirilor celor mai înalte ar însemna a fi supus puterilor politice și guvernelor acestei lumi, astfel cum sunt legate împreună în Organizațiunea Națiunilor Unite, cum ar putea adevărații creștini să păzească această regulă teocratică a iubirii de aproapele? Dar această regulă de altruism față de aproapele poate fi cu credincioșie păzită de adevărații creștini în acest al douăzecilea veac și în această „epocă atomică” deoarece „stăpânirile cele mai înalte” cărora ei trebuie să fie supuși sunt acelea de la care și prin care această lege a venit, anume, Iehova Dumnezeu, de către care s-a dat legea, și Isus Christos, prin care ea a fost dată. Dacă noi ne supunem lor mai degrabă decât lui Hitler, lui Mussolini și altor dictatori totalitari și stăpâni

politici care intră în funcțiune și în putere, atunci noi putem și vom păzi această regulă, care conduce drept și cu folos purtarea noastră față de aproapele nostru.

Întocmai ca pe sine însuși

9. Dumnezeu, Creatorul cunoaște pe om mai bine decât se cunoaște omul pe sine însuși. Cu cunoștința și priceperea Sa a creațiunii Sale, Iehova Dumnezeu a dat legea prin Moise, pentru ca Izraeliții să iubească pe aproapele lor, inclusiv pe străinii care locuiesc printre ei, întocmai cum se iubesc pe ei înșiși. Și când Isus ca mai marele profet decât Moise repetă acea lege a iubirii de aproapele, El arată că El de asemenea cunoștea pe om, fie perfect sau căzut de la perfecțiune. De aceea citim: „Dar Isus nu se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om”. (Ioan 2:24, 25). El știa cum lucra mintea omului, și El știa că omul, fie evreu, creștin, sau oricare altul, se iubește pe sine. El știa că omul se hrănește, se îmbracă, se adăpostește, și toate acestea pentru că el se iubește pe sine însuși. De aceea, El nu a vorbit contrar naturii omului când spunea că omul se iubește pe sine însuși și că a doua poruncă a lui Dumnezeu era ca omul să iubească și pe aproapele său în același grad. Niciodată nu vei încerca, în mod inteligent și cu prevedere, să-ți faci rău ție însuși, și tu nu vei face aceasta, deoarece te iubești atât de mult. Aceasta este natural, și nu există nimic rău în mod natural în aceasta.

10. O creatură pe pământ, care recunoaște pe Creatorul său și încearcă să servească și să cinstească pe Creatorul său, se iubește pe sine, firește, într-o așa măsură încât i-ar place să trăiască, să trăiască veșnic, nu în mod necesar pentru sine însuși, ci lui Dumnezeu, deoarece viața eternă îi dă un privilegiu să preamărească pe Iehova Dumnezeu Creatorul său pentru eternitate. El se bucură trăind acum, deoarece, cu viața pe care o are acum, este în stare să facă lucruri în această lume, care aduc cinste numelui lui Dumnezeu și îl face cunoscut altora care doresc viață eternă. O asemenea creatură se iubește pe sine însuși atât de mult încât, dacă este înțeleaptă, se va devota pe sine lui Iehova Dumnezeu, făcând așa prin Isus Christos Mântuitorul nostru, pentru ca să poată câștiga viață veșnică în dreapta lume nouă, care este foarte aproape. Și pentru a o îndemna înainte în cercetarea sa pentru viață fără sfârșit în noua lume a dreptății, Cuvântul Creatorului zice către ea: „Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”. - 1 Tim. 6:12, *Am Stan. Ver.*

11. Pentru cei credincioși dintre oameni există rezervat de către Dumnezeu, fie viață eternă în ceruri cu Isus Christos în împărăția Sa, sau viață pe acest pământ, care va fi adus la perfecțiune în timpul primei mii de ani a domniei cerești a lui Isus Christos. Aceia care se consacră pe ei înșiși lui Dumnezeu prin Christos și pe care Dumnezeu îi face membri ai adevăratei biserici al cărei Cap este Christos Isus, au fost răsplătiți pentru credincioșia lor până la moarte cu acea viață eternă în împărăția cerească în societatea personală a Regelui Isus Christos. Alții se dovedesc pe ei înșiși credincioși lui Iehova Dumnezeu, deși nu sunt membri ai bisericii sau „trupului lui Christos”. Aceștia vor fi răsplătiți pentru devotamentul lor nezdruncinat cu darul vieții eterne pe pământul perfecționat sub împărăția lui Dumnezeu. Nu este nimic egoist în faptul că o creatură se străduiește să câștige astfel de viață eternă, deoarece Iehova Dumnezeu o pregătește prin Isus Christos, și El o păstrează pentru persoanele cu urechi de auzit și cu inimi corespunzătoare, și le invită să se lupte pentru ea. El înțelege în mod perfect creaturile Sale și știe că cei cu inima curată de printre ele doresc o asemenea viață. Există pe pământ în acest timp numai o rămășiță a acelor care sunt chemați și care se străduiesc să ajungă la viață cerească în împărăție cu Isus Christos. Dar numărul

de astăzi al acelor care caută viață eternă în perfecțiune umană pe pământ este în creștere spre o mare mulțime, numărul exact al căreia Biblia nu ni-l dă.

12. După cum s-a prezis în viziunea lucrurilor viitoare: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare mulțime, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod, și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului [Isus Christos], îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini: și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care sade pe scaunul de domnie, și a Mielului”. (Apoc. 7:9,10). Membrii acestei „mari mulțimi” sunt însoțitorii de astăzi ai rămășiței. Ei erau preumbriți prin acei străini de bine care și-au legat soarta lor cu Izraeliții și care s-au unit cu ei închinându-se lui Iehova Dumnezeu. Isus Christos a vorbit despre ei ca despre „alte oi” ale Sale, care nu sunt din același staul cu rămășița bisericii sau „trupul lui Christos” deoarece rămășița are înaintea ei o eternitate cerească, pe când „alte oi” ale „mulțimii mari de oameni” au înaintea lor o eternitate pământească în perfecțiune umană. Isus, Păstorul cel Bun, zicea: „Eu îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta: și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor”. (Ioan 10, 15, 16, *Am. Sten. Ver*). Prin mesajul împărăției pe care Isus Christos, Păstorul cel Bun, îl lasă astăzi să fie proclamat peste tot pământul prin rămășița Sa credincioasă, El a ieșit afară să caute pe aceste „alte oi” ca pe niște oi pierdute, și El le aduce la Sine, spre a fi „Un Păstor” atât peste ele cât și peste rămășiță.

13. Ce speranță de viață nutrești, d-ta, domnule cititor. Firește, d-ta dorești viață pentru d-ta însumi, deoarece fără viață nu te poți bucura de lucrurile și îngrijirile lui Dumnezeu, Creatorul d-tale. Acum, dacă d-ta dorești viață pentru d-ta însuși, apoi, în conformitate cu cea de a doua mare poruncă, d-ta trebuie să fii bucuros să vezi de asemenea și pe aproapele d-tale câștigând viață eternă. D-ta trebuie să iubești pe aproapele d-tale chiar atât de mult, și trebuie în mod corespunzător, să-ți ajuți aproapele să primească acea viață pregătită de către Dumnezeu prin Christos pe care d-ta însuși o dorești. Este neînțelept a dori să te nimicești pe d-ta însuși. Este înțelept a dori să trăiești, nu că d-ta ai fi în mod natural nemuritor, ci pentru căci cunoștința lui Dumnezeu și împărțirea din îngrijirile Sale pline de bunătate face viața demnă de a fi trăită. Astfel nu există nici un egoism nepotrivit și nejustificat în iubirea de sine, până la gradul la care d-ta ai dori o existență fericită în noua lume a dreptății lui Dumnezeu, fie în cer sau pe pământ. Dar pentru ca să câștigi aceasta, trebuie să urmezi poruncile și instrucțiunile lui Iehova. În acest mod, d-ta te vei mântui pe d-ta însuși: adică, vei lucra la propria d-tale salvare cu ajutorul lui Dumnezeu cu privire la ce deține glorioasa lume nouă, noi vom lucra, și vom lucra cu stăruință, spre a ne salva pe noi înșine; și nu există nimic rău în a face acest lucru.

14. Noi ne iubim pe noi înșine și am dori să ne salvăm. Dar dacă, după cum a doua poruncă a lui Dumnezeu ne poruncește, noi iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, atunci vom dori nu numai să câștigăm mântuire pentru noi înșine, ci, de asemenea, să ajutăm pe aproapele nostru să câștige mântuirea dată de Dumnezeu, deoarece noi știm că mântuirea este și pentru alții, tot așa ca și pentru noi. Acesta este motivul pentru ce martorii lui Iehova astăzi, în mod stăruitor, merg afară pe teren ducând veștile bune despre mântuirea eternă prin împărăția lui Dumnezeu. Ei nu pot păstra aceste vești pentru ei înșiși. Da, acesta este motivul pentru ce martorii lui Iehova păzesc legea teocratică și se străduiesc să dovedească adevărata iubire pentru aproapele lor, întrucât în mod repetat merg afară și-și cercetează teritoriul, vizitând pe toți aceia care constituie pe aproapele lor, prezentându-le prilejul să primească mesajul dător de viață al împărăției.

De calitate pură

15. Este ușor pentru o persoană în creștinătate să meargă la o clădire religioasă și să se unească cu alți religioniști cântând imnul învechit: „Te iubesc, Mântuitorul meu, Te iubesc Dumnezeu meu. Te iubesc, Te iubesc, și aceasta Tu o știi; dar cât de mult Te iubesc, niciodată nu a-și putea arăta.” Dar, dacă acea iubire mult cântată ar urma să fie sinceră și de calitate pură, ar trebui să se facă un efort spre a fi arătată; dar cum? Foarte simplu, căci răspunsul vine din Cuvântul scris al lui Dumnezeu; „Oricine crede că Isus este Christosul, este un copil al lui Dumnezeu; și oricine iubește pe Tatăl, iubește pe aceia care sunt copiii Săi. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci a iubi pe Dumnezeu înseamnă a păzi poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că orice copil al lui Dumnezeu biruiește lumea. Credința noastră este aceea care câștigă biruința asupra lumii”. (1 Ioan 5:1-4, *An Amer. Itrans.*). A iubi pe Dumnezeu înseamnă, prin urmare a păzi cea de a doua mare poruncă, a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși. A iubi nu numai copiii născuți de spirit ai lui Dumnezeu, care au speranța împărăției cerești, ci, de asemenea, și pe „alte oi” ale „marii mulțimi de oameni”. Credința victorioasă, care biruiește peste această lume coruptă, muribundă, se odihnește pe adevărata cunoștință despre Dumnezeu și despre Christosul Său. Astfel, iubind pe aproapele nostru și dorindu-i să câștige viață prin învingerea acestei lumi, înseamnă că noi trebuie să ieșim afară și să le împărtășim cunoștința dătătoare de viață pe care Iehova Dumnezeu ne-a dat-o prin organizațiunea Sa teocratică sub Christos, Capul. Făcând așa, noi dovedim că iubirea noastră este adevărată.

16. Citind cuvintele apostolului din Romani, capitolul doisprezece, începând cu versetul nouă, să-l comentăm pe măsură ce înaintăm: „Iubirea voastră trebuie să fie fără prefăcătorie”. Aceasta nu e ceva ce am putea-o îmbrăca întocmai ca pe o haină și să o dezbrăcăm atunci când nu am dori să o mai purtăm. Iubirea noastră, devotamentul nostru neegoist față de Iehova și față de poporul Său devotat, trebuie să fie reală, curată și neîncetat cu noi în fiecare zi a vieții noastre. Nu trebuie să fie nici un fel de fățarnicie împrejurul ei, întrucât am susține și pretinde că iubim pe Dumnezeu și în același timp, disprețuim, invidiem și urâm pe aproapele nostru. Iubirea curată nu va fi găsită în această lume. Ea nu va fi în creștinătatea înclinată spre război, care stăpânește această lume. Ea va fi găsită printre aceia care sunt cu totul consacrați lui Dumnezeu și se străduiesc să dovedească iubirea lor față de El și față de poporul Său, întrucât păzesc poruncile Sale. Unora ca acestora le spune apostolul pe mai departe: „Voi trebuie să urâți ceea ce este rău, și să țineți la ceea ce este drept”. Noi nu putem să avem simpatie față de ceea ce este rău, chiar dacă acel rău ar fi comis de aceia care ne sunt scumpi și aproape de noi prin legăturile firești de familie sau prin legăturile unei strânse asociațiuni. Ceea ce e rău, e rău și noi nu dorim să avem nimic de a face cu el. Atât Satan, „dumnezeul acestei lumi”, cât și organizațiunea sa văzută și nevăzută sunt răi, și noi nu putem să-i iubim sau să ținem la ei. Ceea ce noi sprijinim este organizațiunea lui Dumnezeu. Noi ținem la ea pentru că este teocratică și dreaptă. Cuvântul lui Dumnezeu, care guvernează acea organizațiune, este drept, el ne îndrumă pe calea cea dreaptă și în lucrarea dreaptă. Noi am dori din iubire să ajutăm aceluia care este serv împreună cu noi și aproapelui nostru să păzească Cuvântul lui Dumnezeu și să-l vestească altora. - Rom. 12:9. *An Amer. Trans.*

17. „Iubiți-vă unii pe alții cu o iubire frățască. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânge, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” (Rom. 12:10, 11, *An Amer. Trans.*). În acele cuvinte se insistă din nou asupra iubirii, anume, aceea față de frați. Aceasta are referință la casa credinței, la aceia care prin consacrarea lor lui Dumnezeu prin credința în Christos Isus, au devenit copii ai lui Dumnezeu, copii care, prin urmare, cu toții sunt frați, sau frați

care constituie o singură frățietate în Domnul. Pentru unii ca aceștia, iubirea noastră trebuie să fie cu o afecțiune reală, cu un spirit loial de familie, ca o apreciere călduroasă a lor din cauza lucrării lor, cu recunoașterea lor ca copii ai singurului Tată în ceruri, cu interes pentru mântuirea lor finală, atât pentru a lor cât și pentru a noastră proprie. Iubind pe frați cu astfel de afecțiune adevărată, și nu într-un mod sentimental, nu ne va fi greu să-i cinstim și să-i respectăm ca servi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Noi vom fi sânguincioși să le ajutăm în serviciul lor și să cooperăm cu ei chiar dacă ei, în locul nostru, au fost ridicați la o mai înaltă poziție de serviciu în organizațiune. Deoarece ei sunt devotați Dumnezeului nostru și ei reprezintă și sunt asociați cu organizațiunea teocratică, noi nu vom regreta în devotament față de ei.

18. Noi înșine suntem pe deplin însuflețiți în devotamentul nostru față de Iehova Dumnezeu și organizațiunea Sa. Noi vorbim despre aceasta și o servim cu un entuziasm care este molipsitor și care ține tare pe frații noștri și-i încălzește cauzându-le veselie în serviciul Domnului. Nu există la ei un devotament muribund sau aproape răcit, ci unul înflăcărat prin spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu, care lucrează înăuntrul nostru în măsura în care noi ne străduim să servim pe Domnul Dumnezeu. A servi pe Domnul, mai de grabă decât pe om sau diavol, este lucrul cel mai important pe care vreo creatură l-ar putea face pe acest pământ. Este potrivit pentru o creatură să facă aceasta, care pricepe și mărturisește că Domnul Dumnezeu a cumpărat-o cu prețioasa viață umană a Fiului Său, Isus Christos și că ea nu mai este mai mult a sa proprie, nici a vreunui alt om, ci aparține Domnului Dumnezeu și îi datorează a-L servi tot timpul vieții sale. Dumnezeu reține în serviciul Său pe aceia care în mod iubitor îl servesc, și El face aceasta întrucât îi păstrează pentru scopurile Sale pe mai departe. De aceea, apostolul ne îndeamnă: „Serviți pe Domnul”, cunoscând că a-L servi pe El prin facerea de cunoscut a preamăririlor Sale și prin recomandarea împărăției Sale altora, garantează fiecărui serv loial al lui Dumnezeu, mântuirea sa personală. Serviciul pentru Domnul Dumnezeu, astăzi, în acest timp de reconstrucție, înseamnă întinderea curatei închinări a Lui în toate părțile pământului, pentru ca numele și guvernul Său teocratic să poată fi cunoscute și să fie mari înaintea aproapelui nostru de bine, de la răsăritul soarelui, în Est, până la apusul lui, în Vest, Asemenea serviciu slăvește pe Domnul Dumnezeu și ne aduce viața dorită în noua lume a dreptății.

Expresia ei publică

19. Trebuie să fie o expresie publică și exterioară a iubirii noastre pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru într-un mod practic. În aceeași scrisoare către Romani (10:10) apostolul zice: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. Cu Biblia atât de larg răspândită în atâtea traduceri în limbi străine, milioane de oameni, în întreaga creștinătate, au citit Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv acest verset. Ei spun că văd în Biblie principiile adevărului și neprihănirii. Sute de milioane dintre aceștia, merg la organizațiunile religioase ca o obligație căreia ei se simt datori să-i facă față, și în îndeletnicirile și obiceiurile lor zilnice, precum și în felul lor de a proceda cu aproapele lor, ei sunt oameni păzitori ai legii, respectabili, care niciodată nu pătrund în închisoare. În mințile sau inimile lor ei cred sau admit existența Dumnezeului Biblic și existența lui Christos. Dar simpla lor credință mintală, ținută ascuns înăuntrul inimii, nu le garantează mântuirea. Chiar faptul de a fi un om „bun” după prescripțiunile după care moravurile acestei lumi socotesc bunătatea, nu aduce viață. Chiar asemenea credință din inimă, care duce la atribuirea neprihănirii de la Dumnezeu prin Christos nu mântuiește în ea însăși pe cineva. Asemenea credință trebuie să fie vie, expresivă, dinamică și îndemnătoare la acțiune. Ea trebuie să aibă destulă energie și putere, spre a face o mărturisire

trebuie să fie cu privire la Domnul Dumnezeu mântuirii și cu privire la mijloacele Sale de a mântui pe oameni prin Christos.

20. Asemenea mărturisire duce la mântuire. „prin mărturisirea cu gura, se ajunge la mântuire”. Nu te amăgi pe tine însuși deoarece alții zic că tu ești cel mai bun om de pe pământ; sau deoarece citești Biblia și ești familiar cu multe sau cu toate cărțile ei, capitolele și versetele ei și crezi în ele. Ce se întâmplă dacă tu crezi astfel cu inima ori cu mintea. Dacă tu nu mărturisești cu gura ta altor oameni, aceluși aproape pe care ți se poruncește să-l iubești, vei duce lipsă în ceea ce contribuie la mântuire, anume, mărturisirea cu gura sau cu orice mijloace de exprimare care îți stau la îndemână. Prin urmare, aceasta este preamărirea lui Dumnezeu de către tine, aceasta este predicarea veștilor bune de către tine, aceasta este întrebuițarea de către tine a gurii tale sau a puterii tale de exprimare, gândire și informare pentru alții, ceea ce garantează pentru tine, și pentru fiecare din noi, viața eternă în lumea nouă prin Isus Christos. Este esențial pentru noi să facem aceasta.

21. Studiul tău din Biblie este vital, dar el trebuie să fie urmat de mărturisire. Tânărului Timotei, care activa ca un serv special în biserică, apostolul Pavel îi scrisese spre a-i reaminti ca să nu neglijeze a învăța pe alții din Sfintele Scripturi, ceea ce înseamnă mărturisire: „Nimeni să nu te privească cu dispreț pentru că ești tânăr, ci fii aceluși care cred un exemplu de vorbire, în purtare, în iubire, în credință și în curăție. Până voi veni, devotează-te citirii publice a Scripturilor, predicării și învățării”. Să se țină seama că citirea Scripturilor trebuia să fie publică, mai ales, deoarece mulți în acele zile, întocmai ca și în aceste zile de criză de hârtie, de publicațiuni și cărți tipărite, nu posedau exemplare ale Sfintelor Scripturi. De asemenea, când Pavel scrisese lui Timotei, creștinii aveau la dispoziție numai Scripturile ebraice. În citirea noastră publică a Scripturilor astăzi, noi putem, fie să citim noi înșine sau să învățăm pe alții să citească întreaga Biblie, cuprinzând atât vechile Scripturi ebraice cât și Scripturile grecești de mai târziu. Cuvintele lui Pavel către Timotei au fost păstrate în acele Scripturi grecești, pentru ca toți aceia dintre noi care servim pe Dumnezeu astăzi să putem să le aplicăm la noi înșine, atât de departe cât ele se potrivesc: „Nu fii nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin preziceri despre lucrarea ta, cu punerea manilor de către ceata bătrânilor. Puneți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățării, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. - 1 Timotei 4:12-16, *An Amer. Trans.*

22. Bine, atunci, ce trebuia Timotei să facă spre a apuca mântuirea de la Dumnezeu pentru sine și în același timp să ajute pe alții, pe aproapele său, să aibă parte în acea mântuire comună? El trebuia să citească în public din Scripturi, să învețe ceea ce aceasta înseamnă, să predice împărăția lui Dumnezeu, să fie zelos în lucrarea lui Dumnezeu, să-și întrebuițeze gura sa spre a face mărturisire. Făcând toate acestea, Timotei trebuia să arate iubirea mai întâi față de Iehova Dumnezeu și apoi față de aproapele său precum și față de sine însuși. Modul de aplicare a regulii iubirii, și modul de câștigare a mântuirii, sunt aceleași astăzi ca și atunci. Deci să le urmăm.

Strălucire vizibilă

23. Isus a învățat și a dat și un exemplu personal al iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele. El știa mai bine decât ucenicul Său Ioan că „Dumnezeu este lumină; în El nu este întuneric de loc”. Chiar Isus Christos primi lumină de la acel mare Izvor divin al luminii. Pentru gloria lui Dumnezeu, El o lăsa să strălucească mai departe altora, pentru ca aceștia să poată umbla în mod înțelept în asemenea lumină. Pentru acel motiv foarte important, Isus, când era pe pământ,

putea să zică: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (1 Ioan 1:5 și Ioan 8:12, *An Amer. Trans.*) Deoarece Isus reflectă în mod strălucitor lumina de la Dumnezeu spre credincioșii Săi urmași pe urmele Sale, El nu numai că era lumina lumii, ci i-a făcut de asemenea și pe ei lumini. El zise: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. - Mat. 5:14-16, *An Amer. Trans.*

24. Toți aceia care mărturisesc a fi urmașii lui Isus, sunt sub porunca de a fi, și ei trebuie să fie, răspânditori de lumină pentru aproapele lor și pentru toți aceia care își deschid ochii ca să vadă. Lumina nu este propria noastră slavă și câștig personal; ea nu este ceva ce să atragă admirație și laudă pentru noi înșine și să facă din oameni urmași ai noștri. Lumina despre care se vorbește aci, este lămurirea cu privire la Dumnezeu și cu privire la scopul Său glorios pentru binele omenirii prin Isus, Mântuitorul nostru. Această lumină preamărește pe Iehova Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Christos. Ea face pe Dumnezeu și împărăția Sa prin Christos clară pentru mințile acelor care își deschid ochii înțelegerii pentru lumină. Aceasta este lumina pe care tu, dacă ești un creștin, ești dator să o lași să strălucească. Făcând astfel, aceasta înseamnă o lucrare de educație, o lucrare de lămurire a minților întunecate a oamenilor de rând. Ea este o lucrare importantă și harnică, care cere calm și răbdare, dar ea este o lucrare bună, cea mai bună care poate fi făcută acum. Simpla credință mintală cu inima ta nu este suficientă, ci este numai începutul. După aceea tu, cu credința ta mintală luminată, trebuie să lași ca lumina ta mintală din Cuvântul lui Dumnezeu să devină cunoscută în întuneric. Atunci ei vor vedea binele pe care-l faci. Chiar și dușmanii tăi vor vedea aceasta, dar, întrucât ei pot să se opună și să înțeleagă greșit scopul ei, persoanele care se lasă învățate și care caută pe Dumnezeu nu te vor slăvi pe tine, ci pe Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri.

25. Ei vor slăvi pe Dumnezeu în mod public. Întrucât ei au auzit adevărul pe care tu ai fost privilegiat să li-l transmiți, ei vor face același lucru pe care-l faci tu, vor slăvi pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că ei vor deveni slujitorii lui Dumnezeu, servi ai evangheliei luminii, consacându-se pe ei înșiși Lui prin Christos și apoi mergând mai departe în acțiune alături de tine. Indiferent cât de mare ar putea crește organizațiunea văzută a lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți s-ar putea asocia cu organizațiunea Sa teocratică pe pământ, ei toți vor fi servi ordinați, ai evangheliei, toți purtători de lumină, servind marelui Tată al luminilor. Toți trebuie să-I servească Lui: ceea ce vrea să zică, toți să-I servească Lui în modul neegoist pe care El îl poruncește. Dacă ei îl iubesc, ei nu se vor lăsa reținuți de nimeni spre a-I servi Lui. Și dacă ei iubesc pe aproapele lor ca pe ei înșiși, ei își vor îndeplini în mod dezinteresat partea lor ca servi ai evangheliei, întrucât servesc pe alții cu veștile bune ale împărăției lui Dumnezeu. Făcând aceasta, ei se vor mântui atât pe ei înșiși cât și pe alții care-i ascultă: fapt care ne duce la această concluzie sănătoasă, că a lăuda pe Dumnezeu garantează mântuirea noastră.

26. Toate textele scripturale cercetate arată lămurit și neîndoios că aceia care fac parte din adevăratul popor al lui Dumnezeu nu au dreptul și nu trebuie să fie inactivi în viața lor ca și creștini, întrucât ar fi numai binevoitori, amabili și plăcuți în legătură cu lucrurile din fiecare zi ale vieții despre care oamenii lumești sunt aplecați a se irita și a fi posomorâți, dezvoltând, după cum oamenii ar vrea să zică, un „caracter frumos”, care exercită admirația personală. Nu; adevăratul urmaș supus al lui Christos trebuie să fie activ, pozitiv, neatrăgând atențiunea asupra caracterului drăguț și atractivității personale, ci radiind aproapei sale lumina care arată spre Dumnezeu și spre

Christos Isus în slava și puterea lui mântuitoare a vieții. Lumina este bună: și a lăsa-o să strălucească la alții este lucrare bună; și singura cale pe care tu poți lăsa lumina ta să strălucească înaintea oamenilor pentru a face pe unii să slăvească pe Dumnezeu, este a ieși afară printre oameni unde ei pot să vadă binele pe care tu îl faci și unde ei pot primi foloasele lui.

27. Când Isus a fost umplut cu spiritul lui Dumnezeu, El a mers să predice ca lumina lumii. Dacă tu dorești să faci parte din poporul organizat al lui Dumnezeu, care este acum lumina văzută a lumii, este necesar ca să fii în mod asemănător „plin de râvnă cu spiritul” și să ieși afară printre oameni, mărturisind cu gura ta înaintea lor ca ei să poată fi luminați. Aceasta este ceea ce constituie a servi pe Domnul Dumnezeu acum. „Serviți Domnului”, zice apostolul. Nu zice: Serviți Imperiului Roman, sau națiunilor care făceau altădată parte din el în zilele apostolului: nici nu zice serviți lui Pavel, sau oricărui alt om, fie el serv în vreo grupă a martorilor lui Iehova, sau serv al unei filiale străine a Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, sau președintele societății. Servește Domnului ca servul Său. Atunci tu vei face ceea ce este drept și sigur și aceasta îți va aduce întotdeauna o binecuvântare de sus.

28. Nu spre a înălța și spre a mări oarecare creaturi, ci spre a ilustra calea dreaptă de acțiune, mai ales sub violență, să ne fie permis să trecem în revistă un exemplu practic din istoria deceniului nostru prezent. Germania și țările invadate de către trupele conducătorului nazist au fost citate deja în aceste coloane. După ce conducătorul nazist ales al poporului german dizolvase filiala Turnului de Veghere în Germania și arsese literatura și a transportat la închisoare și în lagăre de concentrare pe martorii lui Iehova spre a înfrânge organizațiunea lor și spre a întrerupe legătura lor cu biroul central în America, acești servi ai evangheliei continuară, înainte să servească pe Iehova Dumnezeu, fără contact sau comunicațiune cu președintele Societății sau cu servul filialei. Dar, asemenea și în Orient, aliații în timp de război ai Nazismului cotropiră un număr de țări prin agresiune brutală. În insulele Filipine, înainte de atacul laș asupra lui Pearl Harbor, Hawai, Societatea Turnul de Veghere avusese un birou de filială cu câțiva frați care staționau acolo și cu 373 de vestitori ai împărăției împrăștiați pe multe insule. Apoi, prinții japonezi ai războiului își trimiseră oștile lor ca să invadeze țara. Acestea repede luară sub controlul lor totul și cauzară o împrăștiere a fraților noștri. Ele dizolvară organizațiunea martorilor lui Iehova acolo, sechestrându-i, ridicând pe servul de filială și aruncându-l într-un lagăr de concentrare cu alții, obligând pe aceia care mai erau încă liberi să lucreze subteran, neidentificabili în mod exterior, dar încă executându-și înainte serviciul lor.

29. Ce s-a întâmplat acum cu privire la ei toți? S-au oprit din lipsa de instrucțiuni pe mai departe și au stat ei în lenevie și să zică: „Noi nu putem să lucrăm ca servi evangheliei până ce nu vom primi instrucțiunile de organizare specifice și scrisori de la președintele Societății Turnul de Veghere, prin care să ne spună ce să facem acum sub aceste împrejurări primejdioase prezente?” Nu: ei nu au întrebat nici o creatură umană despre ceea ce presupuneau ei acum să facă. Adevărat, ei erau împrăștiați în toată țara, neavând nici o organizațiune văzută spre a lega împreună toate grupele poporului lui Dumnezeu; ei nu aveau birou de filială cu un serv acolo la postul său: ei nu aveau nici o cale secretă de comunicațiune cu corporațiunea americană a Societății Turnul de Veghere. Dar ei aveau Cuvântul scris prin care Domnul Dumnezeu vorbește aceloră cu urechi de auzit, și ei aveau acces la Cuvântul Său, fie că ei aveau copii după el la ei sau aveau învățăturile și instrucțiunile scrise în inimile lor pentru consultare. Când a venit ziua victoriei asupra Japoniei, doi ani mai târziu, și eliberarea prizonierilor în Insulele Filipine, urmă după aceea, servul filialei societății a fost eliberat și reședința de lucru instalată. O chemare la acțiune, pentru serviciul lui

Dumnezeu, a fost trimisă afară, dar nu numai la un grup de dinainte de război, ci la o medie de 1033 de vestitori.

30. În decursul timpului de împrăștiere, de internare și de activitate subterană, acei vestitori de dinainte de război priveau spre Domnul direct și consultau Cuvântul Său sau ceea ce învățaseră ei din el. Ei nu încetară de a mărturisi cu gura lor la alții în necazul general, dar merseseră înainte predicând, fiind înțelepți ea șerpilor, totuși nevinovați ca porumbeii. Ei ascultară ceea ce Dumnezeu prin Christos Isus le spusese să facă. Domnul Dumnezeu binecuvânta această supunere curajoasă față de El și față de Regele Său Christos Isus, și le-a dat o prosperitate, astfel că, atunci când, în cele din urmă, președintele societății a luat parte la o adunare națională în Manila, în primele zile ale lui Aprilie, erau prezenți acolo 2200 frații filipinezi, și 4200 de persoane veniră să asculte cuvântarea sa publică despre „Bucurie pentru tot poporul”. Astăzi există mai mulți decât 2700 de vestitori ai împărăției în Insule, și aproximativ 5000 de persoane iau parte la întrunirile de studiu biblic, pe care acești martori activi ai lui Iehova le conduc. Acolo, deci, în timpul războiului global și a agresiunii militare, precum și a ocupației străine, era un exemplu practic din cuvintele pe mai departe ale lui Pavel, care ne îndeamnă să iubim pe Dumnezeu și să iubim pe aproapele nostru: „Serviți pe Domnul. Fiți fericiți în speranța voastră, cu răbdare în timp de strâmtorare, stăruitori în rugăciune. Îngrijiți de nevoile poporului lui Dumnezeu. Fiți primitori de oaspeți”. - Rom. 12:11-13, *An Amer. Trans.*

Servi numiți

31. „Îngrijiți de nevoile poporului lui Dumnezeu”. Bărbații care sunt numiți în poziții de responsabilitate specială cu îndatoriri speciale într-o comunitate, au un prilej excelent și un privilegiu special în a se îngriji de nevoile poporului lui Dumnezeu. Dacă ei fac aceasta, ei arată iubire pentru frații lor, pentru frățietate. Bărbatul care este făcut serv peste toată organizațiunea grupei, se va strădui cu dragoste să fie un bun serv atât timp cât este în acea funcțiune. Tot așa și ceilalți servi numiți în grupă, astfel ca servul ajutor, servul financiar, servul de aprovizionare, servul de teritoriu, servul de publicitate, servul de vizite ulterioare, etc. Nici unul din aceștia, dacă are o dreaptă vedere a situației, nu va cugeta că acum, deoarece el este numit într-o asemenea poziție, poate ședeja jos și să nu facă nimic ci numai să se bucure de cinstea acestei poziții. Cum a ajuns acela sau oricare alt serv la locul său numit prima dată? Numai fiind mai întâi un credincios vestitor al împărăției cu o corespunzătoare dare de seamă. El era unul dintre miile care dețin acea mai fundamentală și mai importantă poziție în organizațiunea văzută a lui Dumnezeu pe pământ, aceea de a fi un vestitor al împărăției lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi existat grupuri de asemenea vestitori ai mesajului lui Dumnezeu, n-ar fi fost nevoie ca să fie numiți astfel de servi și instalați în funcțiune. Dar acum ei sunt numiți spre a servi grupa de vestitori organizată, spre a fi servii lor, și nu stăpâni.

32. Câteodată, când un individ este numai într-o poziție de responsabilitate și cinste, i se urcă la cap, după cum spune proverbul. El se simte important. În loc de a lua atitudinea unui serv, el își asumă poziția unui stăpân. El simte că are de spus fraților de ale căror nevoi este numit să îngrijească ce ar trebui să facă ei, și să le dicteze. Cuvântul lui Dumnezeu poruncește: „Fiți robi unii altora în dragoste.” „Oricare ar vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob, pentru că nici Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci El să slujească pe alții”, (Gal. 5:13, și Mat. 20:27. 28, *An Amer. Trans.*). De aceea toți servii numiți, fie ei directori ai societății, servi ai filialei, servi teritoriali, servi pentru frați, servi în casa Bethel sau în casa misionară, servi de grupă, sau orice alți servi desemnați, toți trebuie să fie robii colegilor lor vestitori. Aceasta este motivul pentru ce

înțelesul literal din engleză al cuvântului ebraic sau grecesc în Biblie le-a fost dat ca însemnare a lor; ei trebuie să fie ceea ce numele lor spune a fi servi; și aceasta în realitate, cu toate acestea, ei trebuie să-și îndeplinească tot serviciul lor ca pentru Domnul Dumnezeu. „Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut”. - Ef. 6:7, 8, *An Amer. Trans.*

33. Apostolul Petru avea același lucru în minte când scrisese prezbiterilor sau fraților bătrâni, zicând: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de buna voie, după voia lui Dumnezeu: nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei”. - 1 Pet. 5:2, 3, *An Amer. Trans.*

34. Nu este loc pentru a stăpâni peste turmă sau a activa ca un stăpân peste oile Domnului în organizațiunea Sa. Luându-se pe sine prea cu seriozitate, un individ cu îndatoririle unui păstor, ar putea să înceapă a se cugeta: „Bine, eu am fost făcut un serv de aprovizionare”, și apoi, „Acum sunt servul de grupă ajutor”: și, în cele din urmă, „Acum sunt serv de grupă, acum sunt cineva!” O asemenea linie de cugetare îl duce la aceea ca să domnească peste oile Domnului. El nu trebuia să se cugete că acum era în realitate cineva în organizațiune, deoarece avea o poziție distinctivă, de supraveghere în grupă, dacă și-ar fi adus aminte doar de un singur lucru; că poziția cea mai importantă în organizațiunea „oilor” lui Dumnezeu este aceea de a fi un serv, poziție care este comună tuturor „oilor” devotate ale lui Dumnezeu. Toți sunt *servii* Săi. Astfel, în ce privește ajutorarea tuturor acelor servi, servul de grupă și ceilalți servi numiți în grupă, au fost desemnați în locurile și îndatoririle lor respective. Ei au fost aleși deoarece aveau un raport de serviciu vrednic de lăudat până atunci, și, astfel, mai mult lucru cu responsabilități speciale a fost așezat asupra lor. Ei au fost desemnați în locurile lor pentru ca să îngrijească de nevoile servilor lui Dumnezeu. Aceasta nu pentru aceea, pentru ca ei să se laude și să se îngâmfe, ci ei au fost puși în funcțiune spre a servi colegilor lor servi. Dacă acum ei iubesc pe frații lor, pe cel mai apropiat aproape al lor, întocmai după cum se iubesc pe ei înșiși, ei îi vor servi tot atât de mult cât se servesc pe ei înșiși.

35. Servind în modul convenit, acei servi numiți în organizațiune vor ajuta fraților lor să iasă mai ușor afara pe teren, să-și execute lucrarea lor de serviciu și să mărturisească cu gura pentru mântuirea lor și a altora. Ei nu au nici o încredințare spre a fi stăpâni sau judecători. Ei trebuie să fie pe cât de responsabili, pe atât de folositori și cu luare aminte, atât cât instrucțiunile lor le permit. Să presupunem cazul unei anumite serv, o soră în Domnul, care ne atrage atenția. Servul de grupă poate să nu știe nimic despre împrejurările particulare ale cazului ei. El poate să nu cunoască greutățile și obstacolele, pe care ea le are de trecut. Se poate că, în străduința de a avea grijă de propriul ei copil și de a-l crește în musturarea și temerea de Domnul, mâinile ei sunt legate, de abia lăsându-i puțină libertate de acțiune exterioară. Astfel, rezultatul este că această soră, în străduințele ei sincere, se aranjează ca să ia parte de abia două ore în lucrarea de mărturie de la ușă la ușă, în decursul lunii. În mod ascultător, ea dă raportul ei în sala împărăției, la grupă, și, în cele din urmă, acesta ajunge în mâinile servului de grupă. Să presupunem că el se oprește asupra raportului și zice: „Hm! ea trebuia să fi făcut mai mult decât atât. *Îi voi* spune eu!” Mai întâi de toate, el se duce să-i ia un interviu și-i spune ceva cam așa: „Tu nu-ți împlinești legământul cu Domnul. Ceea ce trebuie să faci, e că trebuie să mergi mai mult timp afară pe teren. Tu îți neglijezi privilegiile tale!”

36. Pentru ce trebuie el să mustre astfel? Pentru ce nu s-ar cugeta el la atitudinea și comentariul Domnului Isus Christos cu privire la văduva care a dat ca jertfă Dumnezeului Celui Prea Înalt o nimica toată? Isus era pe deplin satisfăcut și mulțumit cu acel nimic, pentru că el era tot ce ea avea și acesta o costa pe ea mai mult decât 1-a costat pe bogat ceea ce acesta a aruncat, în

largă contribuțiune, în cutia de colectă a templului. (Marcu 12:41-44). Văduva săracă a făcut acea contribuțiune pentru Domnul. În mod asemănător, când o soră cu inimă credincioasă pune mărturie pe teren timp de o oră sau două pe lună ca un serv al evangheliei, acel serv face aceasta ca pentru Domnul și nu pentru servii grupei, nici pentru lauda sau condamnarea lor. Dacă Domnului îi place aceasta și-i dă binecuvântarea Sa, tot la fel trebuie să-i placă și servului grupei și să-i dea atenție deplină în nevoile ei, pentru partea ei în lucrarea Domnului.

37. Dacă ea dorește de bună voie, să explice de ce are atât de puține ore în raportul ei, atunci aceasta rămâne la aprecierea ei să o facă. Astfel, factorii care o stingheresc pe ea în serviciul pe teren, nu este treaba sau atribuțiunea servului. Ea își face timp din treburile ei casnice particulare, spre a mărturisi cu gura sa afară pe teren, adevărat, de abia câteva ore, dar ea îndeplinește aceasta ca pentru Domnul Dumnezeu, probabil sub împrejurări mult mai grele decât acelea ale servului agitat, care a întrebuițat douăzeci până la treizeci de ore în acea lună afară pe teren. Efortul lui era, prin urmare, mai mic decât al ei, și de aceea al ei trebuie cel mai mult apreciat, fie că înțelegem împrejurările sau nu. Noi nu trebuie să ieșim afară din domeniul propriilor noastre afaceri. Întrucât am încercat să facem investigație sau chiar numai să o muștrăm pe baza a ceea ce noi bănuim a fi starea afacerilor ei. Aceasta nu este iubire de frați, „Cât despre dragostea frățească, n-avem nevoie să vă scriem: căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți într-adevăr pe toți frații... Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiți tot mai mult în ea. Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit”. - 1 Tes. 4:9-12, *An Amer. Trans.*

38. Este învățătura lui Dumnezeu aceea ca să ne iubim unii pe alții, și ca să iubim pe aproapele nostru, și pe Dumnezeu care este marele „Rege al Eternității”. A ceasta este o lege pe care El ne-o dă pentru îndrumarea noastră în această zi a egoismului, care ne atacă în mod furios. Nu vom face rău, dacă vom urma și vom aplica aceasta în mod practic și cu sinceritate, precum și cu afecțiune cuvenită. „Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți, bine faceți”. (Iac. 2:8). Crescute din această lege împărătească, sunt cuvintele lui Isus: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel: căci în aceasta este cuprinsă legea și proorocii”. (Mat. 7:12). Aceasta nu lasă loc pentru parțialitate, mai ales parțialitate față de propria noastră persoană. Nici o parțialitate nu trebuie să fie arătată față de un vestitor al împărăției sau serv care raportează multe ore în serviciul pe teren, împotriva alteia care raportează mai puține dar care este tot atât de sânguincioasă și de râvnitoare de a servi pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Ca servi sau robi unii altora în urmarea lui Isus Christos, noi vom încuraja pe toți frații la acea mărturisire cu gura, care câștigă aprobarea divină și duce la mântuirea lor. Noi nu vom fi părtinitori față de o singură naționalitate sau rasă împotriva celeilalte, ci le vom înțelege pe toate ca fiind aproapele nostru, dacă ele sunt bine dispuse pentru Domnul și nerăbdătoare după mântuirea care emană de la El prin Isus Christos. Noi vom iubi pe aproapele nostru din orice națiune, neam, rasă și limbă, și vom fi mișcați, prin urmare, să le împărtășim mesajul mântuirii, pe care iubirea de aproape ni l-a trecut nouă înșine prin alții.

39. Noi suntem aici în această lume ostilă spre a ajuta fraților noștri să câștige acea mântuire care este acum așa de aproape de realizare în noua lume a dreptății, o lume unită în închinare și iubire de Iehova Dumnezeu din toată inima, mintea, sufletul și din toată puterea. Printre aceia care speră să trăiască împreună cu creaturile credincioase, în dreapta lume nouă, este acum timpul să se înceapă și să se practice cât mai mult acea de a doua mare poruncă a iubirii omului pentru om: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce putea să fie în deplină păzirea regulii de acțiune a lui Dumnezeu?
- 2,3. Despre cine a ținut seama Iehova Dumnezeu în legile Sale pentru națiunea lui Israel, și ce specifică regula Sa a iubirii?
4. Oare trebuia să fie motivul pentru ascultarea lor de această lege a iubirii?
5. Cum a dat Isus cei mai bun exemplu despre ce este iubirea de aproapele?
6. Cum accepta Isus această lege a iubirii de aproapele către un cărturar ?
7. Cum este arată către cine a fost transferată această lege a iubirii?
8. Căror puteri mai înalte trebuie noi să fim supuși spre a păzi această lege?
9. Cum arată Dumnezeu și Isus că nu este rău a ne iubi pe noi înșine?
10. În ce măsură se iubește creatura temătoare de Dumnezeu?
11. Pentru ce viață eternă se pot strădui iubitorii vieții acum?
12. Cum erau preamăriți cei din mulțimea mare de oameni?
13. Pentru a-i ajuta să câștige, cum trebuie să iubim pe aproapele nostru?
14. Pentru ce atunci, merg martorii lui Iehova în mod persistent în predicare?
15. Cum dovedim noi iubirea noastră a fi adevărată și de pură calitate?
16. Pentru cine trebuie să fie iubirea noastră adevărată, dar ce trebuie să urâm?
17. Pentru cine trebuie iubirea noastră să fie cu afecțiune, și cum?
18. Umpluți cu ce, trebuie să servim noi acum pe Domnul și cum?
19. În afară de credință, ce trebuie să mai fie, spre a câștiga mântuire?
20. Cum ne putem înșela pe noi înșine în această chestiune vitală?
- 21,22. Cum îndeamnă Pavel pe Timotei să facă mărturisire și cum anume?
23. Cum era Isus „lumina lumii?”
24. Ce este lumina pe care trebuie să o lăsăm să strălucească, și cum trebuie să facem noi aceasta?
25. Cum vor slăvi ei pe Dumnezeu, și ce vor deveni ei astfel?
26. Pentru ce nu trebuie poporul lui Dumnezeu, să fie inactiv în viețuirea lor de creștini?
27. Umpluți cu spirit, pe cine trebuie să servim noi, și pentru ce?
- 28,29. a) Ce ilustrațiune a dizolvării organizațiunii este luată din Orient? b) Cum au procedat frații regulat?
30. Cum au arătat ei iubirea față de Dumnezeu și aproapele și cum au prosperat?
31. Pe ce bază și pentru ce sunt servii numiți într-o grupă?
32. Cum trebuie să fie în realitate cei numiți astfel? față de cine?
- 33,34 a) Împotriva a ce a sfătuit Petru pe păstori? b) Ca împotriva importanței de sine, ce trebuie să-și aducă aminte un serv?
35. În legătură cu ce purtare în funcțiune nu au servii nici o încredințare?
36. Cum se potrivește, aici atitudinea lui Isus față de bănuțul văduvei?
37. Pentru ce să nu se mustre sau să ceară explicațiuni de la un asemenea serv?
38. Ce lege trebuie noi să urmăm, și ce părtinire trebuie să evitam?
39. Pentru ce suntem noi aici în legătură cu frații în această lume?

Cel din urmă în Împărăția Cerurilor

„Oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.—Mat. 5:19,20, *Versiune autorizată*.

Scurt timp după rostirea celor de mai sus în predica Sa care a ținut-o pe munte, Isus a zis: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor, este mai mare decât el.”—Mat. 11:11, *Versiunea autorizată*.

Prin punerea acestor două fraze una lângă alta trebuie să înțelegem noi că Isus învăța că oricine strică una din cele mai mici dintre poruncile lui Iehova din legea lui Moise și apoi învață pe alți oameni să facă așa va avea un loc în Împărăția cerurilor și va fi mai mare decât Ioan Botezătorul ? Va câștiga un călcător de lege și un învățător al călcării de lege Împărăția și va avea un loc mai înalt decât Ioan Botezătorul sau decât Moise însuși, pe care Iehova Dumnezeu îl întrebuiță să dea legea, dar care nu era mai mare decât Ioan Botezătorul înainte-mergătorul lui Isus ? Cum ar putea un astfel de călcător al legii divine și un învățător al unei asemenea călcări de lege să câștige Împărăția câtuși de puțin ? El nu o poate câștiga; și, în conformitate cu cuvintele lui Isus, el în nici un caz nu va intra în împărăția cerurilor. Nici nu va fi el mai mare decât Ioan Botezătorul sau Moise în lumea nouă în care acești profeți vor fi înviați. Cum, atunci să armonizăm noi cele două fraze de mai sus ale lui Isus ?

Greutatea acelor care se încurcă pe ei înșiși e că iau fiecare frază scoțând-o din compunerea sau contextul ei, și apoi încearcă să le pună împreună spre a compune expresiunea „cel mai mic în împărăția cerurilor” în ambele fraze înțelegând același lucru. În parte este de reproșat traducerea săracă a Regelui Iacob, sau *Versiunea autorizată* și *Versiunea lui Luther a Bibliei*, pentru că, în textul grecesc original al Bibliei, cuvântul tradus „cel mai mic” este diferit în fiecare verset. *Versiunea Romano-Catolică Douay* sună mai bine, zicând, la Matei 5:19, „va fi chemat cel mai mic [grecește: *elakhistos*] în împărăția cerurilor”, iar la Matei 11:11, „acela care este mai înjosit [grecește: *mikroteros*] în împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Vezi de asemenea traducerea lui Rotherham și *American Standard Version*, marginală.) Acest fapt în sine lasă să se întrevadă o însemnătate deosebită între două expresiuni din cele două versete în discuțiune.

Cine erau aceia care stricau sau treceau cu ușurință peste poruncile lui Dumnezeu, neexcluzând pe cel mai mic dintre ei și apoi, mergeau mai departe și învățau pe alți oameni să facă la fel ? Isus nu se potrivea cu acei învățători ai violării legii, după cum este arătat prin începutul frazei Sale, care începe cu cuvintele: „oricine, prin urmare”. Pe vremea când Isus vorbea, legea mozaică a legământului lui Iehova cu națiunea Israel era încă în putere asupra evreilor, inclusiv Isus; și Isus nu a venit pe pământ ca să nimicească sau să strice acea lege, pentru că El o respecta foarte mult ca dar ceresc al Tatălui Său și El vedea că ea trebuia împlinită, mai degrabă decât ruinată. Astfel zise El: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor”. Deoarece Isus observase legea lui Iehova prin Moise și o împlinise chiar până la moartea Sa pe lemn ca Mielul de Paște anti-tipic spre a ridica păcatul lumii, Isus a fost „chemat mare în împărăția cerurilor”. —Mat. 5:17-19.

Isus a menționat pe cărturari și pe Farisei imediat în versetul următor (Matei 5:20). Aceasta lasă să se întrevadă căci călcătorii de lege și învățătorii nelegiuți erau astfel de oameni. Isus arătase că ei erau drepti pe din afară și că ei erau astfel drepti în sine; pentru că El zice: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor,” etc. Darea de seamă arată că ei, împreună cu conducătorii religioși în creștinătate astăzi, erau aceia la

care se referea Isus. Ioan Botezătorul care nu este atât de mare cât acela care este „mai mic în Împărăția cerurilor”, a spus acelor persoane religioase drepte în sine niște cuvinte foarte aspre. Citim: „Dar când a văzut pe mulți din Farisei și din Saduchei că vin să primească botezul lui le-a zis: Pui de năpârci, cine va învățat să fugiți de mânia viitoare ? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Avem ca tată pe Avraam.” (Mat. 3:7-9) Pentru ce a vorbit Ioan în astfel de mod acestor oameni drepti pe din afară, care erau atât de mult respectați de către poporul de rând ? Aceasta deoarece ei stricau sau nesocoteau legea lui Dumnezeu, inclusiv cea mai mică poruncă a acesteia și învățau de asemenea și pe colegii lor izraeliți să facă la fel. Cu toate acestea, în mod fățarnic, ei pretindeau a fi drepti. Isus a dat pe față fățarnicia lor în următorul eveniment:

„Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor ? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă. Drept răspuns, El le-a zis: Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre ? Căci Dumnezeu a zis: [În legea mozaică pe care Isus veni să o împlinească] Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și cine va grăi de rău de tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea. Dar voi ziceți: Cine va zice tatălui său mamei sale: Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre.

„Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești... Atunci ucenicii Lui s-au apropiat și I-au zis: Ști că Fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele, pe care le-au auzit ? Drept răspuns El le-a zis: Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină. Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă. Mat. 15:1-14.

În acest mod cărturarii și Fariseii stricau, călcau sau nesocoteau poruncile lui Dumnezeu și nu cei mai mici dintre ei; și ei învățau pe alții cum să facă la fel, care voiau să se furișeze spre a ieși de sub legea poruncilor lui Dumnezeu. În același timp cărturarii și Fariseii acuzau pe Isus că ar fi un stricător sau un nesocotitor al poruncilor lui Dumnezeu cu privire la Sabat. (Ioan 5:18; 7:23). Isus nu era vinovat așa dar de vorbire neîngăduitoare, când denunță în public pe acei cărturari și Farisei ca fiind fățarnici, pui de năpârci. Într-o ultimă explozie de condamnare publică împotriva acelor învățători religioși nelegiuți, El zise în prezența unei mulțimi în afară de ucenicii Săi:

„Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici ! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi, nu intrați în ea și nici pe cei care vor să intre, nu-i lăsați să intre... Vai, de voi cărturari și Farisei fățarnici ! Pentru că voi înconjurați mare și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă. Vai de voi povățuitori, care ziceți: Dacă jură cineva pe templu nu este nimic; dar dacă jură cineva pe aurul templului este legat de jurământ. Nebuni și orbi ! Care este mai mare: aurul sau templul, care sfințește aurul ? Dacă jură cineva pe altar nu este nimic, dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământ. Nebuni și orbi ! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfințește darul ? Deci, cine jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este de asupra lui; cine jură pe templu jură pe el și pe cel ce locuiește în el; și cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.

Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici ! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege; dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute... Vai de voi cărturari și Farisei

fățarnici ! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe din afară se arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Tot așa și voi, pe din afară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege... Șerpi pui de năpârci ! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei ?” Mat. 23:1-33.

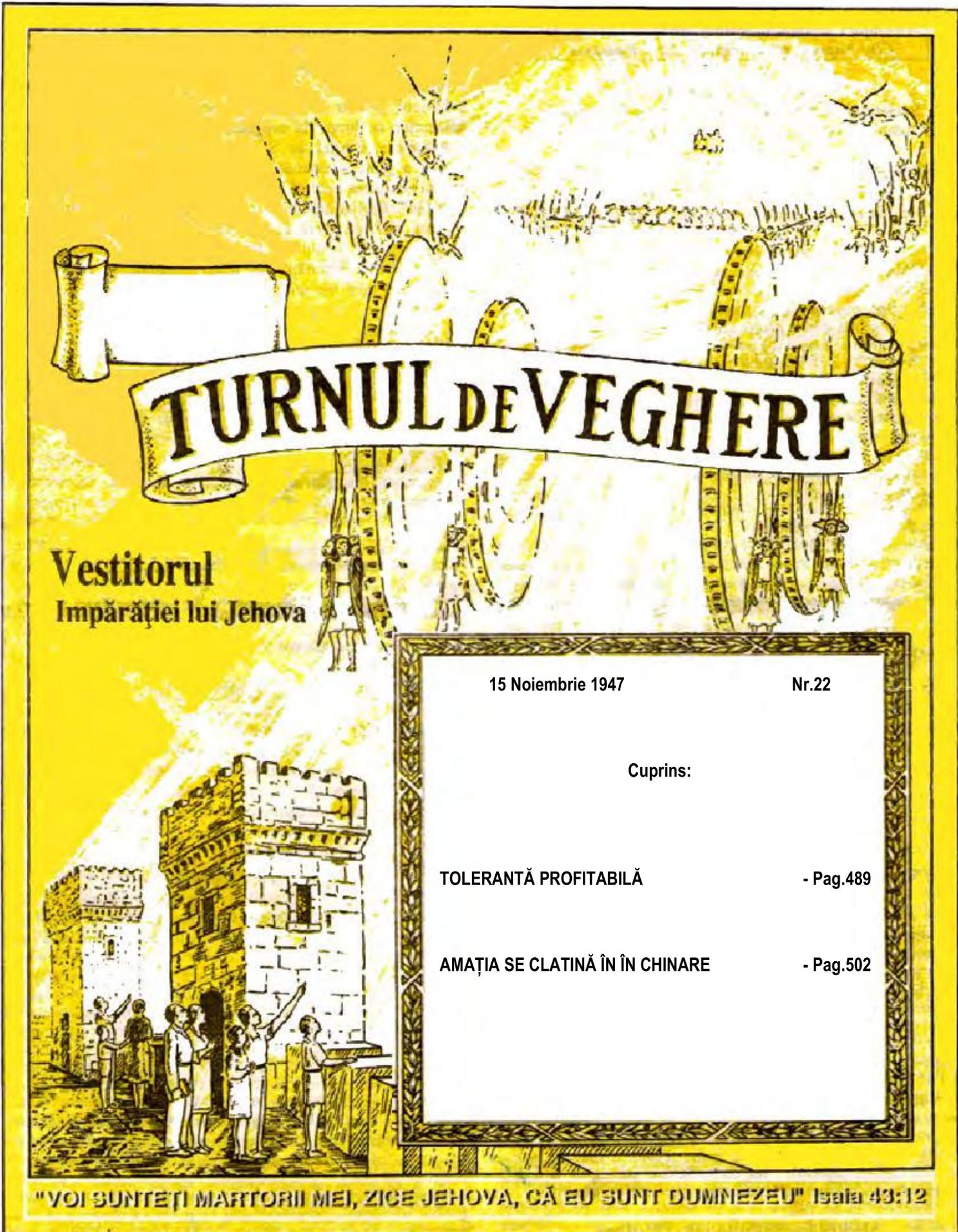
Prin șirul de mai sus de texte scripturale, noi am stabilit de fapt cine sunt aceia pe care i-a înțeles Isus când a zis: „Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor.” Noi întrebăm acum: vor fi unii ca aceștia, anume, cărturarii și Fariseii, precum și cei care seamănă cu ei, în împărăția cerurilor câtuși de puțin ? Vor fi ei mai mari decât Ioan Botezătorul în lumea nouă a dreptății ? Pe din afară ei erau oameni drepti, dar Isus avertiză pe ucenicii Săi: „Dacă nu va întrece neprihănirea voastră neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, nu veți intra în nici un caz în Împărăția cerurilor”. Pentru ce nu ? Deoarece, fără ca un ucenic al lui Isus să întrecă în neprihănire pe astfel de cărturari și Farisei, în nici un caz nu va intra în Împărăția cerească, și, de aceea, cărturarii și Fariseii nu aveau destulă neprihănire sau dreptate, spre a intra în Împărăția cerească. Propria denunțare a lui Isus, a acelor avocați nelegiuți și învățători fariseici, răspunde cu un deslușit NU la întrebările de mai sus.

Ce concluzie putem noi trage deci, cu privire la „cel mai mic în Împărăția cerurilor”, la care se face aluzie în Matei 5:19 ? Aceasta, anume, că a fi în acest fel „cel mai mic în Împărăția cerurilor” înseamnă a nu fi de loc în Împărăția cerurilor. Unul ca acesta în nici un caz nu va intra în ea. Isus Christos însuși era și este în Împărăția cerurilor, și este chemat „mare” în ea. El, în aprecierea Sa, despre un asemenea călcător de lege împotriva legii mozaice, chema pe unul ca acesta „cel mai mic” dintre oameni, cel mai de jos soi de individ, deoarece era un fățarnic religios înaintea lui Dumnezeu și, asemenea unei năpârci, condamnat la nimicire.

La Matei 11:11, Christos Isus nu vorbea despre călcătorii de lege și despre fățarnicii religioși drepti în sine. Acolo El zise, după *An Amer. Trans.*: „Eu vă spun că printre oamenii născuți din femei n-a apărut vreodată niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Și totuși, aceia care sunt de mică importanță în Împărăția cerurilor, sunt mai mari decât el.” Astfel, Isus vorbea acolo despre aceia care păzesc legea lui Dumnezeu, printre care era și Ioan Botezătorul, pe care nimenea nu-l întrecuse în înalta sa poziție de relație cu Dumnezeu, cu toate acestea, întrucât niciunul din cei născuți din femei nu se ridicase la o mai mare poziție decât aceia a lui Ioan Botezătorul, totuși „cel mai de jos” sau „de mică importanță în Împărăția cerurilor” este destinat să fie mai mare decât Ioan și decât ceilalți bărbați credincioși născuți de femei înainte de Christos.

Cărui fapt se atribuie acea ciudată distincțiune dintre cei credincioși născuți înainte de Christos și acei credincioși care urmează pe urmele lui Isus până la moarte ? Aceasta se datorește îngrijirii lui Dumnezeu. Îngrijirea se acordă pentru „cel mai de jos în Împărăția cerurilor” o înviere spirituală pentru un loc cu Christos Isus pe tronul Său ceresc al împărăției, un loc de mică importanță, în comparație cu locul atot-important al lui Christos Isus, Regele regilor. Pe de altă parte, îngrijirea lui Dumnezeu acordă lui Ioan Botezătorul și altor servi mai înainte de Ioan, o înviere pământească într-un organism uman, pentru ca astfel ei să poată fi reprezentanții văzuți ai Împărăției lui Dumnezeu, spre a servi ca prinți ai lui Dumnezeu printre oameni pe tot pământul.

O explicare pe mai departe a lui Matei 5:18,19, se găsește în numărul din 1 Noiembrie 1945 al *Turnului de Veghere*, paragr. 11-15, paginile 325,326 și în cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, paragr. 4-8 paginile 172-175.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 Noiembrie 1947

Nr.22

Cuprins:

TOLERANȚĂ PROFITABILĂ

- Pag.489

AMAȚIA SE CLATINĂ ÎN ÎN CHINARE

- Pag.502

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Noiembrie 1947

Nr. 22

TOLERANȚĂ PROFITABILĂ

„Ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă?” – Rom, 9:22,23, *Moffatt*.

IEHOVA a tolerat timp de mii de ani pe aceia care au corupt omenirea și care au întrebuițat rău pământul. În această direcție, El este cel mai mare și cel mai bun exemplu de toleranță sau de răbdare. Oamenii, când sufereau sub nedreptate și apăsare, puneau la îndoială înțelepciunea Sa care era atât de mult tolerantă și care tolera atât de mult pe asemenea apăsători nelegiuiți și făcători de nedreptate. Ei n-au cercetat Biblia în mod destul de sărguincios spre a găsi motivul întemeiat pentru ce a permis El asemenea fapte rele ale omului față de om și ale demonilor față de om. El a permis aceasta într-un mod negativ, întrucât nu le-a împiedecat. Ei au interpretat în mod greșit că El este responsabil pentru astfel de rău și că El se complăce în el, precum și că El face rău întrucât lasă pe oameni drepti să sufere de o asemenea nenorocire. Psalmistul David a suferit mult rău din mâna dușmanilor invidioși, dar niciodată el n-a condamnat pe Dumnezeu pentru că a permis aceasta. El privea înainte spre timpul când toleranța lui Dumnezeu va lua sfârșit și va dezlăcușina pe făcătorii de rele din univers. Cu toate acestea, neținând seamă de propriile sale suferințe din partea făcătorilor de rele, David putea lăuda pe Domnul Dumnezeu „căci”, zicea el în plinătatea credinței: „Tu nu ești un Dumnezeu care găsești plăcerea în nelegiuire; cel rău nu poate locui lângă Tine. Cei aroganți nu vor sta înaintea feței Tale ; Tu urăști pe toți cei ce fac fărădelegea. Tu vei nimici pe cei mincinoși; Iehova urăște pe cel setos de sânge și pe omul înșelător.” – Ps. 5:46, *Am. Stan. Ver.*

2. Iehova Dumnezeu arată că El putea să pună capăt toleranței Sale față de creaturile nelegiuite pe pământul nostru, când a lăsat ca un potop total să le măture de pe fața pământului, păstrând numai pe dreptul Noe și familia sa de șapte persoane, împreună cu el, în marea corabie. Pentru ce a tolerat Atotputernicul Dumnezeu al dreptății pe cei răi în cei patru mii de ani de atunci, permițându-le să se răspândească pe pământ și să-și înmulțească nelegiuirea lor, astăzi, mai mult decât în orice timp înainte ? Iehova Dumnezeu, vorbind prin profetul Său Moise rezumă răspunsul la întrebarea batjocoritoare, când spuse puternicului Faraon al Egiptului: „Dacă Mi-ași fi întins mâna, și te-ași fi

lovit cu ciură pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex.9: 15,16, *An Amer. Trans.*) Șase plăgi peste întreaga națiune le aduse deja Iehova Dumnezeu peste țara sclaviei din cauza refuzului guvernului egiptean de a lăsa pe poporul Său ales Israel să mășăluiască afară în libertate spre Pământul promis; și chiar apăsătorul Faraon, sprijinit de către preoți și alți povățuitori religioși, rezistară cererii lui Iehova. Întregul popor de rând suferise pierdere și nenorocire, și totuși guvernul național supraviețuia. Pentru ce tolera Dumnezeu acel guvern puternic în opoziția lui față de El și în apăsarea lui continuă și intensificată față de poporul Său ales ? Aceasta s-a întâmplat pentru ca punctul direct al chestiunii de discuție: Cine va stăpâni și guverna pământul? să devină accentuat și clar.

3. În realitate, acea chestiune de discuție de interes pământesc fusese raportată la chestiunea supremă de discuție: Cine stăpânește și guvernează universul? Cine este domnitorul suprem al universului? Această chestiune de importanță supremă a fost pusă în legătură cu aceasta, deoarece Faraon, contrarul văzut al lui Dumnezeu, era reprezentantul și servul văzut al lui Satan. Numele *Satan* înseamnă *contrar*, și în realitate Satan Diavolul era acela care se opunea aici lui Iehova Dumnezeu, întrucât influența pe slujitorul său Faraon să se opună lui Iehova Dumnezeu și să apese mai departe pe poporul ales al lui Iehova. Scopul lui Satan a fost tot timpul ca să câștige control asupra întregului univers și să fie asemenea Dumnezeului Celui Prea Înalt, și de aceea, cuvintele lui Iehova, rostite către Faraon, sunt, în fapt, îndreptate către Satan. Ele explică pentru ce a tolerat el activitățile ambițioase și nelegiuite ale lui Satan Diavolul și a slujitorilor săi, de la timpul căderii sale în păcat, de șase mii de ani până acum. Aceasta, pentru ca să permită lui Satan Diavolul să dovedească că este incorigibil și să-l lase să-și clădească nelegiuirea sa organizație la cea mai mare tărie a ei. Atunci, la timpul când aceasta părea a fi mai puternică și foarte adânc înrădăcinată, Iehova Dumnezeu putea să-Și desfășoare puterea Sa superioară asupra ei, să o distrugă și să oprească nelegiuirea ei. Prin aceasta El ar fi justificat propria Sa suveranitate și supremație și le-ar fi făcut faimă peste tot pământul și în ceruri. Niciodată din nou nu ar fi existat motivul pentru discuția cu privire la suveranitatea universală, spre a permite să se ridice în vreo parte a universului.

4. Justificarea suveranității, Celui Prea Înalt și a Atotputernicului Dumnezeu este mai mare și de mai mare importanță pentru univers, decât toate suferințele creaturilor umane, care sunt permise până ce această supremă chestiune de discuție va fi decisă pentru totdeauna prin arătarea puterii lui Iehova în potriua dușmanilor Săi uniți. Care este, atunci, scopul suferințelor întâmplătoare pentru deciderea chestiunii de discuție ? Care este folosul dacă există vreunul unor astfel de suferințe ? Scopul și folosul sunt lămurite în cazul Fiului lui Dumnezeu Isus Christos. Deși el este propriul Fiu a lui Dumnezeu și, de asemenea Acela, prin care Iehova Dumnezeu a făcut pământul și pe om pe el. El a suferit pe pământ după cum nici un om n-a suferit sau va suferi vreodată.

5. În cazul lui Isus, suferințele pentru cauza dreptății, au servit scopul de a dovedi că cel mai de încredere serv al lui Dumnezeu nu putea fi clintit din loc prin suferințe și atras spre răzvrătire împotriva suveranității universale a Tatălui Său ceresc, ci că El a stat ferm pentru ea în mijlocul unei lumi vrăjmașe, fiind

gata să sufere batjocura, ocară, falsă prezentare și persecuțiunea până la moarte pentru o asemenea poziție neclintită. Folosul pentru Isus era că, prin astfel de suferințe, pe care Dumnezeu le lăsă să vină asupra Lui, nu pentru propriile Sale greșeli, El învăță ascultarea perfectă față de Dumnezeu Tatăl Său. El dovedi că ascultarea Sa nu era un lucru superficial, limitat, ci era motivată de o iubire perfectă față de Dumnezeu. De aceea, Isus era fără frică de orice consecințe dureroase existente prin faptul că era supus în mod perfect Dumnezeului Celui Prea Înalt. Prin aceasta procedură credincioasă și ascultătoare, El justifică pe Dumnezeu ca Suveranul de drept al universului, iar Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, Îl răsplăti prin faptul că L-a numit să fie Servul principal în justificarea finală a suveranității universale și a numelui sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu Îl ridică din morți și-L îmbracă cu toată puterea în cer și pe pământ, și-L numi să fie Regele regilor în împărăția promisă a lui Dumnezeu. Prin această împărăție, justificarea finală a suveranității și numelui lui Iehova va fi adusă la îndeplinire. Convins că Iehova Dumnezeu va ieși biruitor în controversa de mult timp deschisă cu privire la suveranitatea universului, Isus, când era pe pământ ca om, a predicat și a învățat despre împărăția lui Dumnezeu și a îndemnat pe bărbați și pe femei să o caute pe ea mai întâi de orice alte lucruri. – Mat. 6:33.

6. Atotputernicul Dumnezeu și Creator are un drept de a lăsa creaturile Sale credincioase pe pământ să sufere din cauza tolerării și activității dușmanilor nelegiuiți. Dreptul lui Dumnezeu de a face aceasta este manifestat, mai ales, când vedem că suferințele pe care le îndurăm din cauza credinței și ascultării față de Dumnezeu, rezultă în justificarea suveranității Sale, și ele perfecționează ascultarea noastră, dacă suferim cu credincioșie, iar Dumnezeu va răsplăti asemenea ascultare și credincioșie față de El cu viață veșnică și binecuvântare în dreapta lume nouă în care Isus Christos va fi Regele regilor. În decursul celor nouăsprezece veacuri trecute, bărbați și femei au fost chemați să urmeze pe urmele lui Christos și să se împărtășească în moartea și învierea lui Christos, și aceștia vor fi răsplătiți cu slava împărăției, cu cinste și nemurire în ceruri împreună cu El. O mare mulțime de alți oameni pe pământ, astăzi cred în Dumnezeu și salută pe Christos Isus ca Regele Său uns și, de aceea, s-au consacrat lui Dumnezeu ca supuși loiali ai Regelui Christos Isus; și aceștia vor fi răsplătiți pentru devotamentul lor credincios, cu posibilitatea de a trăi pe vecie pe acest pământ ca și creaturi perfecte după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. O domnie prin Christos Isus pentru o mie de ani peste acest pământ, îl va transforma într-o stare căreia grădina Edenului i-a fost un model și el va fi locuința fericită a lor pentru toate timpurile care vor veni. Bărbații și femeile credincioase ale veacurilor dinainte de Christos, care de asemenea și-au dovedit integritatea lor față de Dumnezeu, vor fi înviați din morți și se vor împărtăși de această locuință pământească împreună cu ei. În afară de aceasta, oricare dintre cei nedrepti care pot fi aduși afară din morminte și care se vor corecta și vor dovedi supunere neclintită față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu, așa după cum este reprezentată prin împărăția Fiului Său, vor fi iertați prin Christos Regele, și își vor găsi un loc permanent în acest binecuvântat paradis pământesc pentru omenirea perfectă.

7. În vederea realizării scopului Său glorios de a justifica suveranitatea Sa universală și a numelui Său infailibil, Iehova Dumnezeu s-a abținut de a nimici dintr-odată pe cel nelegiuit. El a continuat să tolereze pe demoni și pe oameni nelegiuiți, până ce sosește timpul Său hotărât pentru „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, în care va opri nelegiuirea lor organizată, prin aceea că-i va nimici. Ei sunt asemenea unor vase de lut, pe care Olarul le păstrează pentru pieire. Totuși, urmașii credincioși a lui Isus, care se împărtășesc în suferințele și moartea

Sa, sunt asemenea vaselor de preț, pe care marele Olar le favorizează cu mila Sa și pe care le păstrează pentru gloria cerească cu Christos.

8. Acesta este punctul de argumentare la care apostolul atrage atenția când scrie: „Fiindcă Scriptura zice lui Faraon, *Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.* Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Dar îmi vei zice: Atunci de ce mai bagă vină ? *Căci cine poate sta împotriva voii Lui?* Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut. Pentru ce m-ai făcut așa ? Nu este *olarul stăpân pe lutul lui*, ca din aceeași frământătură de lut să se facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă care despre noi vorbesc ? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri, după cum zice în Osea: voi numi popor al Meu, pe cel ce nu era poporul Meu, și prea iubită, pe cea care nu era prea iubită. Și acolo unde li se zicea: Voi nu sunteți poporul Meu, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.” – Rom. 9 :17-26. *Moffatt.*

Mila

9. Dumnezeu a fost, astfel, tolerant față de cei nelegiuți în nelegiuirea lor răutăcioasă, cu voia. El a fost, de asemenea, plin de milă față de slăbiciunea acelor care devin poporul Său consacrat. El a fost plin de milă față de Neamuri, sau neidei întrucât a pus capăt exclusivității favorii Sale față de Iudeii naturali întrucât a dat ocazie Neamurilor netăiate împrejur ca să se unească cu Christos Isus în împărăția cerească. El iartă păcatele tuturor acelor care I se consacrează Lui cu credință în jertfa de răscumpărare a lui Isus Christos. Chiar și după ce Dumnezeu le arată această milă și-i face poporul Său consacrat, ei încă au slăbiciuni și imperfecțiuni umane, ale trupului și ale minții, și este necesar ca El să fie îndurător față de ei. Dacă acum Dumnezeu are milă de noi, noi ar trebui, de asemenea, să fim foarte îndurători unul față de altul. Pentru că cine suntem noi ca să oprim mila de la cineva, căruia Dumnezeu îi arată mila prin Christos Isus ? De asemenea. Dumnezeu este tolerant față de nelegiuirea acelor păcătoși cu voia care sunt păstrați pentru pieire la timpul Său hotărât. N-ar trebui noi, deci, să fim toleranți față de aceia din poporul consacrat al lui Dumnezeu în ce privește datinile, obiceiurile și imperfecțiunile lor, sperând că ei vor ajunge la o mai bună înțelegere a chestiunii, după instrucțiuni pe mai departe ? Ca să rămânem în mila lui Dumnezeu, noi trebuie să cultivăm dispozițiunea Sa și trebuie Să-L urmăm, întrucât arătăm milă altora: „Fericiți cei milostivi, căci ei vor avea parte de mila.” – Mat. 5:7.

10. În grupele poporului lui Dumnezeu există câteodată lucruri mărunte, care nu apar la fel de clare tuturor minților. Într-o organizație de grupă, un observator va găsi, ocazional, argumente și certuri cu privire la lucruri fără nici o importanță de bază, mergând chiar până la punctul de a dezbate cu colegii lui creștini chestiuni în legătură cu mâncarea. Unuia, căruia îi place să se hrănească în mod regulat cu carne, un membru al grupei sale îi va zice : „Tu ai mâncat o cantitate de carne ultima dată și aceasta e rău pentru sănătatea ta. Ia seama ce faci. Ai face mai bine ca să te oprești de la aceasta, dacă dorești să plăci Domnului.” Altuia, care este vegetarian, o persoană de dietă deosebită ar putea să-i spună; „Rău faci că te întreții numai cu fructe, verdețuri și vegetale.

Ar trebui să mănânci ceva carne. Pune-ți aceasta în dieta ta.” Astfel, un argument va începe cu privire la dietă, care în cele din urmă, pare să devină de mai mare importanță decât cercetarea și discutarea împărăției, judecat după modul în care aceasta ocupă timpul, cugetul și atențiunea lor și după modul în care aceasta îi însuflețește. Ar trebui aceasta să fie așa? Nu, dacă împărăția este cel dintâi lucru pe care trebuie să-l căutăm !

11. Care este modul de a corecta o atare dezechilibrată stare de lucruri? Apostolul, care a avut de dezbătut o chestiune similară, propune modul. Recomandând toleranță cu privire la chestiunile de mai mică importanță care ar trebui să se corecteze de la sine la timpul hotărât al Domnului, Pavel a scris acelor în cetatea păgână a Romei: „Primiți bine pe cel slab în credință; nu criticați părerile lui. Unul crede că poate să mănânce de toate ; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri. Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă, și cine nu mănâncă, să nu judece pe cine mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său ; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are puterea ca să-l întărească pentru ca să stea. – Rom. 14:1-4, *An Amer. Trans*

12. Ambele feluri de oameni discutați aici sunt creștini, căci scrisoarea lui Pavel este adresată „către toți care sunt în Roma, iubiți ai lui Dumnezeu, chemați să fie sfinți”, în conformitate cu introducerea sa la Romani 1 :7. Dar unul dintre acești bărbați creștini are o idee cu privire la mâncare ca un creștin, și altul are altă idee. Amândoi au făcut o deplină consacrare lui Iehova Dumnezeu prin Isus Christos, și amândoi au fost botezați în apă spre a simboliza acest fapt. Mai departe, ei au fost de asemenea „botezați în Christos” și, de aceea, „botezați în moartea Sa” (Rom. 6: 3) Ambii bărbați erau activi, lăsând credința lor creștină să fie cunoscută altora, întrucât vesteau mesagiul împărăției întocmai după cum tăcea apostolul Pavel „public și din casă în casă”, pentru că apostolul zice către comunitatea din primul veac de la Roma: „Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Christos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea”. (Rom. 1:8) Dar în mod neînțelept, ei s-au dat la o controversă cu privire la un regim alimentar. Era primejdios că își putea permite să meargă așa de adânc în această argumentare și să pună mereu această chestiune înainte, încât, eventual, unul sau altul putea să se scandalizeze și să fie scos afară din adevărul împărăției. Unii din cititorii noștri ar putea să zică că așa ceva nu s-ar putea întâmpla; dar apostolul Pavel, în realitate, a trebuit să-și facă timp și, printre alte lucruri, să scrie acelor creștini din Roma și să le spună să înceteze cu discuțiunile referitoare la dietele lor. Această controversă a luat o astfel de proporție și a atins o astfel de importanță la unii, încât, aceia care erau amestecați în ea, au început să se judece unul pe altul după ceea ce mâncau și să hotărască faptul de a fi sau nu creștini, după dieta lor.

13. Nu este încredințarea noastră de la Domnul ca să criticăm pe cineva cu privire la ceea ce mănâncă sau cum mănâncă. Apostolul Pavel fusese întrebuințat odinioară ca un trimis al conferinței bisericii din Ierusalim, ca să ducă scrisori speciale din partea ei către diferitele comunități de creștini instruindu-i, printre alte lucruri, „să se ferească de lucrurile jertfite idolilor.” (Fapte 15:29) Pe vremea sa, unii creștini mâncau carne de la animalele care fuseseră jertfite idolilor religioși. Să presupunem, acum, că Pavel, în lucrarea sa „din casă în casă”, trebuia să facă o vizită ulterioară la casa unei persoane găsită interesată, ca să-i vorbească mai departe despre adevăr, și această persoană interesată ar fi invitat pe Pavel: „Vino săptămâna viitoare ; vino ceva mai de vreme și stai la masă cu noi.” După ce s-ar așeza la masă, Pavel ar zice, arătând spre carnea din farfurie : „De unde ai cumpărat această carne? Ai cumpărat-o de la măcelărie, unde se vinde carne jertfită la idolii zeilor păgâni ? Eu trebuie să știu aceasta, înainte de a aduce o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru hrana întinsă înaintea noastră.” Noi nu putem să ne închipuim

că apostolul Pavel ar fi făcut aceasta, deoarece în scrisoarea sa către Corinteni el a sfătuit să se facă dimpotrivă. El era mult mai mult interesat în predicarea evangheliei împărăției unei astfel de persoane ospitalieră decât să discute cu privire la hrana pusă în mod grațios înaintea lui pe masă.

Precedând libertatea noastră

14. Să se observe toleranța apostolului în legătură cu această chestiune când scrie: „Să mâncați din tot ce se vinde pe piață, fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Căci al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el. Dacă vă pofteste un necredincios la masă, și voiți să vă duceți, să mâncați din tot ce va pune înaintea, fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Dar dacă vă spune cineva, „Lucrul acesta a fost jertfit idolilor”, să nu mâncați, din pricina celui ce v-a înștiințat și din pricina cugetului vorbesc aici nu de cugetul vostru, ci de cugetul altuia. Căci de ce să fie judecată libertatea mea de cugetul altuia ? Dacă mănânc, aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru, pentru care mulțumesc ?” – 1 Cor. 10:25-30, *An Amer. Trans.*

15. Pavel lămurește că, dacă el urmează să facă bine gazdei sale interesate fără a o turbura cu privire la lucruri mai mici fără a ridica pietre de poticnire înaintea ei, el procedează înțelept dacă nu întreabă de unde provine carnea de pe masă. Dacă, cu toate acestea, un coleg creștin era cu el la această vizită ulterioară la omul interesat și el era neliniștit în conștiința lui și deci ar fi arătat spre carne, zicând : „Această carne a fost adusă jertfă idolilor”, atunci Pavel ar fi rugat gazda să-l scuze că nu mănâncă din ea. Pavel nu era fățarnic făcând așa, dar era în libertate să facă aceasta pentru folosul unuia deja creștin. Mai de grabă decât să fi discutat înaintea acestei persoane nou interesată și poate s-o fi poticnit; mai degrabă decât să întoarcă atențiunea de la obiectul principal în cercetare, împărăția lui Dumnezeu, Pavel ar fi ales să se abțină de la mâncare. Nu deoarece propria sa conștiință ar fi fost atinsă de ceea ce zise colegul său creștin, ci din cauza îndoielii cugetului fratelui său, care ar fi putut să se poticnească de exemplul lui Pavel. El putea să judece greșit pe Pavel ca fiind un creștin nepăsător, sau putea să devină îndrăzneț prin exemplul lui Pavel, spre a mânca orice fel de carne, în timp ce propria sa conștiința needucată s-ar opune să facă aceasta.

16. Acest frate slab și-ar putea face rău prin aceasta din pricina unei mâncări. Odiuioară, un bărbat a făcut aceasta. Acest bărbat, Esau, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâia naștere bazat pe legământul avraamic. El dorea să-și umple stomacul. Astfel, pentru o mâncare, el a fost de acord să arunce totul la o parte. De obicei conștiința lui Pavel nu l-ar fi condamnat dacă și-ar fi întrebuițat libertatea sa spre a mânca în aprecierea ospitalității și interesului gazdei sale în adevăr. Dar pentru ce trebuia Pavel să se supună spre a fi condamnat de conștiința tulburată a fratelui său slab, întrucât tocmai s-a folosit de libertatea sa de a mânca carne la acea ocaziune unde împărăția era lucru principal ce urma să fie discutat ?

17. În consecință, apostolul stabilește ca procedura și atitudinea dreaptă pentru o persoană conștientă, să fie următoarea: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci a celor mai mulți ca să fiți mântuiți. Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Christos.” – 1Cor. 10:31-33; 11:1. *An Amer. Trans.*

18. Pavel a adoptat punctul de vedere că orice, cu ce Dumnezeu a umplut acest pământ, este creațiunea Sa și-I aparține Lui și așa nu este nimic păcătos în ea. Carnea care era pusă înaintea lui de către gazda păgână, Pavel o acceptă ca fiind creațiunea lui Dumnezeu și aparținându-I Lui.

Acea carne sau scheletul animalului din care ea fusese luată, Pavel o privi în chip obiectiv ca fiind creațiunea lui Dumnezeu. Privind o în acest fel, el putea să dea mulțumiri pentru ea lui Dumnezeu, și nu pentru idolul căruia ea îi fusese jertfită. Cu toate acestea, însoțitorul creștin a lui Pavel, privea carnea, nu în mod obiectiv, ci din punctul de vedere ale legăturilor ei religioase păgâne. Pentru acest motiv, conștiința sa s-a răzvrătit la cugetul de a mânca din ea, deoarece el se împotriva idolilor și recunoașterii lor în orice mod. El simțea că acea carne ar fi contaminată de ritul păgân. Dar Pavel știa că, deși fusese dedicat unui idol, animalul jertfit aparținea încă lui Dumnezeu, Creatorul lui, și el putea în mod conștient și pe drept să mulțumească lui Dumnezeu pentru o bucată din carnea animalului pusă înaintea lui.

19. În ceea ce zice el mai departe, să se observe claritatea de înțelegere a apostolului și, de asemenea, toleranța sa neegoistă în două direcțiuni, una față de creștin cu conștiința slabă, iar alta, față de păgânul interesat, „Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți dumnezei fie în cer, fie pe pământ - cum și sunt în adevăr mulți dumnezei și mulți domni - totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi. Dar nu toți au cunoștința aceasta. Ci unii, fiind obișnuiți până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol; și cugetul lor, care este slab, este întinat. Dar nu carnea ne face pe noi plăcuți lui Dumnezeu: nu câștigăm nimic dacă mâncăm din ea, și nu pierdem nimic dacă nu mâncăm. Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștință, că șezi la masă într-un templu de idoli, cugetul lui, care este slab, nu-l va împinge pe el să mănânce din lucrurile jertfite idolilor? Și astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta: el, fratele, pentru care a murit Christos! Dacă păcătuiești astfel împotriva fraților, și le răniți cugetul lor slab, păcătuiești împotriva lui Christos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască. – 1 Cor. 8: 4-13, *An Amer. Trans.*

20. Fie că mânca sau nu, apostolul se străduia să placă fiecăruia din cei ce-i putea interesa, nu într-un mod plicticos, fără principii drepte, fixe, ci disprețuind plăcerile, comoditățile și interesele sale personale pentru folosul celor interesați. El s-a ferit să-i poticnească, pentru ca el să-i poată ajuta neîmpiedicat spre mântuire. În acest mod, a făcut el toate lucrurile spre onoarea lui Dumnezeu și era un exemplu.

Să ne ridicăm deasupra lucrurilor inferioare

21. În mod asemănător, nu este treaba noastră principală să discutăm cu privire la obiceiurile și faptele naturale ale persoanelor diverselor naționalități și rase, cu privire la felul cum beau cafea, ceai, bere, cacao; cum o prepară, cum o servesc și cum o beau. Este o nebulie și pierdere de timp de a te îndepărta de la canalul principal, de la sublima tema împărăției, pentru a te ocupa de o părere. Întocmai ca și Pavel, noi nu trebuie să lăsăm obiceiurile naționale, moravurile locale, sau particularitățile rasiale să se amestece cu predicarea de către noi a evangheliei împărăției celor interesați, la cererea individualilor. Când acceptăm invitații la masă, după cum Isus deseori a făcut, noi să nu mergem la casele oamenilor spre a le vorbi despre bucătărie sau despre origina alimentelor. Noi mergem acolo, în primul rând ca să vorbim despre Guvernul teocratic al lui Iehova și aceasta este ceea ce ar trebui să facem în timp ce ne aflăm acolo. Atunci

noi nu vom greși ținta vizitei noastre. Să nu permitem să fim întrerupți în predicarea evangheliei de astfel de chestiuni lăturalnice, tot așa după cum nu permitem să fim întrerupți de vreun vizitator care vine mai târziu și, cu intenție sau fără intenție, încearcă să turbure întrunirea familiară pentru studiul Bibliei.

22. Apostolul adăugă apoi o altă ilustrațiune despre modul cum și unde să fie exercitate mila și toleranța creștină față de conștiința prea susceptibilă: „Unul socotește o zi mai presus decât alta

pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu. În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. – Rom. 14: 5-8, *An Amar. Trans*

23. În lumina acestor cuvinte, să luăm, spre exemplu, un Iudeu natural, care intră în organizația creștină în primul veac. Pentru a face aceasta, el a trecut de sub vechiul legământ al legii lui Moise sub legământul nou prin Mijlocitorul lui Isus Christos, care se aduse pe sine ca o jertfă omenească spre a întări acest legământ mai bun. Acest Iudeu se străduise să țină fiecare sabbat și să facă totul ce conținea legea lui Moise. Toți strămoșii săi, înapoi până pe vremea lui Moise, păziseră ziua a șaptea a săptămânii ca un sabbat sfânt lui Iehova Dumnezeu, și crezuseră din toată inima lor că această zi particulară era deosebită de celelalte șase ale săptămânii. Acum, prin credință, acest Iudeu a fost făcut liber de sub legea mozaică prin libertatea cu care Christos ne face liberi, deoarece el a venit în organizația teocratică sub Christos ca Mijlocitor. Firește, când sosea ziua sabbatului Iudaic, el înclina să-l socotească puțin mai sfânt decât cele șase zile ale săptămânii. Comunitatea, din care Iudeul convertit face parte, are unii „Greci”, sau neiudei convertiți, care vorbesc grecește. Ei niciodată nu fuseseră împovărați cu legea mozaică. Ei erau liberi de acea lege înainte de a deveni creștini, și ei n-au intrat sub acea lege prin faptul că au devenit creștini. Astfel, tot timpul vieții lor, ei n-au știut să deosebească o zi de alta. N-ar fi tot una dacă asemenea convertiți ar intra în discuții cu privire la păzirea zilelor.

24. Grecul ar putea spune Iudeului convertit: „Ascultă! Tu ești cu totul greșit cu privire la aceasta. Uită acea zi sfântă a Iudeilor.” Iudeul convertit susține, apoi, că Grecul este acela care e greșit, deoarece el nu păzește ziua a șaptea, argumentând că creștinii sunt încă sub obligațiunile de a păzi acea zi, întocmai după cum a făcut Isus Christos însuși când era pe pământ. Grecul se întoarce cu argumentul că Isus Christos se născuse Iudeu sub legea mozaică și de aceea era legat să păzească sabbatul atât timp cât era în carne, dar că la moartea Sa pe lemnul blestemat, legea mozaică fusese înlăturată din cale. Dumnezeu o pironi pe lemn cu Isus Christos, care împlini o atare lege, dar care fusese făcută un blestem din pricina Iudeilor împovărați de păcate. Ce-i de făcut acum? Să se înflăcăreze Iudeul și Grecul acum în discuție cu privire la chestiune, să devină neliniștiți și intoleranți unul față de altul și să se judece și să se condamne unul pe altul? Nu, după sfatul apostolului, el ne lasă să înțelegem că această chestiune nu este foarte importantă, și de aceea, acela care înțelege subiectul în mod Scriptural, să fie răbdător și indulgent față de acela care încă nu e în stare să vadă deplina libertate în Christos. Cu siguranță astfel, deoarece el, greoi în cunoștința sa, nu are intențiuni rele, ci se străduiește să onoreze pe Domnul pe baza Scripturilor în care el crede, dar nu înțelege deplin. Cu discuție intolerantă nici unul din ei nu va merge departe. Pentru ce să nu predicăm chestiunea principală, împărăția, și să lăsăm această chestiune mai mică să fie nivelată în mod calm de spiritul Domnului peste o perioadă de timp?

25. Dacă un sectant, care crede în păzirea zilei a șaptea, ar veni la tine acasă, sau te-ar întâlni pe terenul tău mărturisind din casă în casă, el va începe foarte probabil să-ți vorbească despre sabbat. El poate să fie de acord cu tine cu privire la ceea ce învață Biblia în ce privește ce e un suflet uman, sau unde sunt morții, sau despre falsitatea doctrinei „treime”, da, despre multe lucruri scripturale, cu excepția sabbatului. Totuși, în lumina cuvintelor apostolului, pentru ce să facem noi chestiunea zilei de sabbat foarte importantă? Pentru ce să punem deodată în calea sectantului o piatră de poticnire, care să-l împiedece de la învățarea altor adevăruri pe care tu le ai, și, mai cu seamă, a adevărului principal despre justificarea lui Iehova a suveranității Sale universale prin împărăția Sa?

26. Chestiunea sabbatului putem să o lăsăm să se lămurească singură în mintea sectantului, pe măsură ce el câștigă o cunoștință despre „adevărul prezent” și-și deschide ochii largi la marele scop al lui Iehova Dumnezeu. Nu există nici un motiv să argumentăm și să *insistăm* că acest sectant trebuie numai decât să-și părăsească ideile sale despre sabbat sau, altfel e condamnat! Lasă această chestiune personală să se rezolve între timp. Dă-i o ocazie să-și reînnoiască mintea și să și-o curețe de doctrina falsă prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru ce cugeți că într-un singur minut el trebuie să se conformeze modului tău de cugetare, când faptul poate fi că tu ești în „adevărul prezent” de multe luni sau ani ? Fii răbdător, așa după cum ne spune propriul Cuvânt al lui Dumnezeu să fim, la 2 Timotei 2:24-26: „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” – *An Amer. Trans.*

Răbdare față de chestiunile întâmplătoare

27. Să nu punem un obstacol în propria noastră cale, sau în cea a altora, care să ne împiedece să le transmitem mesajul mântuitor de suflet al împărăției cu bun efect și acceptare. Noi în Statele Unite putem avea unele obiceiuri, care nu se găsesc în alte țări; și țările străine de America pot să aibă obiceiurile și modurile lor respective de a face anumite lucruri. Unii frați din străinătate pot să vină aici și să înceapă a se asocia cu americani și, observând că noi facem lucrurile într-un anumit mod deosebit de al lor, ar putea începe să discute cu privire la aceasta, făcând din ea o chestiune de largi dezbateri. Un asemenea lucru nu e necesar. Nici un obicei, nici o formalitate, nici o tradiție să nu fie permisă să devină o piedecă pentru noi de a merge împreună în mod amical, sau pentru o persoană nou interesată de a veni în organizațiunea Domnului și de a-L servi pe El.

28. Noi putem să păgubim scopul nostru, dacă insistăm asupra unei persoane să se măsoare după standardul societății de elită, sau după cerințele cercurilor bunelor maniere, înainte de a hotărî să o lăsăm în Sala împărăției sau în camerele noastre de studiu. Societatea de elită, sau cluburile sociale ale clasei înalte, pot să ceară ca un domn să poarte frac sau vreun alt stil formal de îmbrăcăminte, înainte de a fi lăsat în mijlocul adunării lor sociale exclusive, îmbrăcată cu demnitate, formală. Dar pentru ce să ridicăm noi, ca urmași ai blândului Nazarinean, standarde dezbinătoare și să arătăm părtinire după aparențele exterioare? În acest caz, poate că omul este prea sărac ca să-și cumpere un frac sau posibil ca climatul și anotimpul să nu-i recomande purtarea unui frac pentru comoditate prezentă. Pentru ce, deci, să ne supunem influenței dezbinătoare a părtinirii să ne conformăm după standardele și după instituțiunile artificiale, făcute de oameni, ale

acestei lumi? Prin aceasta suntem siguri că am tăgădui, unora sau multor persoane, privilegiul de a veni în mijlocul nostru, spre a studia cu noi și a învăța calea spre viață și spre serviciul lui Dumnezeu. Ucenicul Iacob zice :

29. „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Christos, Domnul slavei, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: ‚Tu șezi în locul acesta bun!’ Și apoi ziceți săracului: ‚Tu stai colo în picioare!’ Sau: ‚Șezi jos la, picioarele mele !’ Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri Tale? Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca sa-i facă bogați în credință și moștenitori ai împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc ? Și voi înjosiți pe cei săraci! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă împliniți legea împărătească, potrivit scripturii: ‚Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți’, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți osândiți de lege ca niște călcători de lege. Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: ‚Să nu prea-curvești’, a zis și: ‚Să nu ucizi’. Acuma dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege care tratează pe oameni ca liberi [nu ca legați de tradiție]” – Iac. 2:1-12, *An Amer. Trans.*

30. În conformitate cu înțelepciunea cerească, este înțelept ca noi să ne amintim de un singur lucru: Fiecare din noi trebuie să dea o socoteală despre sine înaintea lui Dumnezeu, și nu înaintea unui oarecare om, nu înaintea unei oarecare organizațiuni omenești, și nu înaintea unei oarecare țări sub guvernământul căreia trăim. Acest adevăr l-a îndemnat pe apostol să scrie acelor care erau înclinați să dicteze felul de viață al altora: „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău ? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele-tău [ale cărui vederi personale și obiceiuri nu se potrivesc cu ale tale]? Căci toți ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu pentru judecată. Pentru că Scripturile spun: ‚Pe viață Mea Mă jur-zice Domnul-că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu’. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși înaintea lui Dumnezeu.” Noi nu putem, deci, să ne permitem a lua obiceiurile locale ale țării noastre și ale înaintașilor ei și să ni le punem înainte ca o regulă de conduită pentru noi. Îndrumătorul nostru, este Cuvântul lui Dumnezeu Judecătorul nostru, nu obiceiurile naționale și practicile tradiționale. Văzând, apoi, responsabilitatea noastră finală înaintea lui Dumnezeu, înaintea căruia națiunile acestui pământ sunt ca un fir de praf în cântar, apostolul îndeamnă: „Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.” – Rom. 14:10-13, *An Amer. Trans.*

31. Pentru o ilustrațiune practică, să luăm cazul posibil al unei vestitoare de astăzi a împărăției, care vestește evanghelia din casă în casă. La casa unui anumit om, ea plasează o carte legată, să zicem, cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, editată de Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. După ce i-a pus o mărturie verbală și a observat interesul cu bună-tate al omului, ea își notează aceasta pe formularul ei de raport din casă în casă. Conducându-se după acesta, ea se abate săptămâna viitoare pe acolo și întreabă cum merge omul cu cititul. Frumos ! El a citit jumătate din cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. Ea discută unele chestiuni în mintea sa și apoi îi propune săi facă o altă vizită ulterioară, spre a începe studierea cărții împreună, examinând pagină cu pagină și ajutându-i cu întrebările sale, ajungând astfel la un serios studiu al Bibliei. Aceasta îi place omului; și ea e de acord ca să vină din nou săptămâna următoare la timpul convenit lui. Ea face așa. Amândoi și-au deschis Bibliile și cartea „*Să fie*

Dumnezeu adevărat”, și, împreună, încep să studieze învățăturile Bibliei cu ajutorul sfaturilor acesteia. Ei parcurg câteva pagini, discutând chestiunile fiecărui paragraf, și ședința devine foarte interesantă. Fără să-și dea seamă, prin forța obiceiului, bagă mâna în buzunar, scoate un pachet cu țigări, aprinde una și începe să fumeze.

32. Ofensată, dezgustată, vestitoarea împărăției își închide cartea și Biblia și zice: „Așteaptă un minut. Noi avem de rezolvat *un singur lucru* înainte de a putea merge mai departe.” Ea a uitat sau s-a îndepărtat de tema „*Să fie Dumnezeu adevărat*” cu privire la împărăție cu privire la Iehova Dumnezeu, cu privire la Isus Christos, cu privire la Lumea Nouă dreaptă, și ea zice: „Această chestiune a fumatului, noi ne-am hotărât s-o îndepărtăm din drum.” Apoi, ea începe să-i țină un discurs despre fumat și despre relele lui efecte. Cu toate acestea, nu ar fi cu mult mai bine pentru ea să continue înainte cu studiul ei al primului capitol din cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” și să procedeze astfel săptămână după săptămână până la ultimul capitol, chiar prin norii aceia înțepători de fum și, în mod continuu, să-l învețe evanghelia împărăției ? Este de datoria unui vestitor al evangheliei ca, neinvitat, să spună oamenilor ce să facă în propriile lor case ?

33. Când facem prima vizită ulterioară la cel interesat, spre a începe un studiu din unul din îndrumătorul nostru, adică TURNUL DE VEGHERE, ni se cere nouă în mod scriptural să zicem: „Acum înainte de a începe studiul nostru din această carte, ași dori să vă întreb: Ați preacurvit vreodată? Ați furat vreodată ceva? Ați fost vreodată la închisoare pentru jurământ fals ? Ați poftit vreodată femeia aproapelui Dvs.?” Noi am putea chiar foarte bine să facem așa (și ar fi potrivit să facem așa), dacă mai târziu ne lăsăm turburați și apoi întrerupem studiul nostru biblic din cauză că studentul nostru începe să fumeze. Dar noi nu de aceea am venit aici ca, în această primă seară a vizitei noastre, să ne străduim să spunem studentului cum să trăiască.

34. Domnul știe că noi toți suntem păcătoși din naștere, concepuți în păcat și născuți în nelegiuire; și numai datorită milei și bunătății Sale față de noi toți, se face că avem astăzi adevărul Său. Nici unul din noi nu avea a se lăuda cu ceva în ce privește obiceiurile morale, când am venit la cunoștința adevărului Său. Pentru ce, atunci, să lăsăm un lucru mic asemenea unei țigări, care a fost deja expusă în public ca primejdioasă și vătămătoare sănătății umane, să devină o barieră între noi și să împiedece pe acel student de la învățarea adevărului cu ajutorul nostru ? Nu ar fi o procedură mult mai bună și mai înțeleaptă ca noi să mergem înainte cu studiul Bibliei, trecând cu vederea chestiunea întâmplătoare a fumatului, și că ajutăm pe student să învețe despre împărăție și despre binecuvântările ei inexprimabile, precum și să-l îndrumăm spre iubirea de Dumnezeu ? La un timp nimerit să-l invităm la studiul săptămânal al *Turnului de Veghere* al grupei noastre locale, sau, la adunarea de serviciu săptămânală a ei și la adunarea de circuit semi-anuală. Să-l lăsăm acolo să observe conduita martorilor credincioși ai lui Iehova. Mult mai probabil, într-o bună zi după aceea, poate șase luni sau chiar un an mai târziu, el poate să ne spună: „Eu vii la întruniri de multe luni, și n-am putut vedea pe nimeni fumând acolo. Nu ar fi atunci timpul potrivit pentru a face câteva observații ocazionale în legătură cu ceea ce cugeți tu despre fumat? Noi am putea deci să-i spunem : „Ei bine, poporul consacrat al Domnului nu se încurcă cu acest obicei ; e murdar: nu e bun pentru sănătatea unei persoane, și tocmai de aceea noi nu ni-l putem permite.” După un timp am putea să vedem că studentul nostru nu mai fumează. El poate să fumeze în secret, dar aceasta e treaba sa personală.

35. Noi nu avem dreptul să dictăm studentului nostru ce să facă. Dar noi putem să-l ajutăm să se întemeieze bine în adevăr, și să-l lăsăm să se curețe el însuși după îndrumarea Domnului: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1) Pe măsură

ce el își curăță mintea sa, el va înclina să facă ceea ce zice apostolul la Romani 12:1,2: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu : aceasta este închinarea voastră rațională. Nu trebuie să adoptați obiceiurile acestei lumi, ci, prin noua voastră atitudine a minții, să vă transformați astfel ca să puteți găsi care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și perfectă.” (*An Amer. Trans.*) Da, firește, să lăsăm această persoană interesată să studieze Cuvântul Domnului mai adânc și să o lăsăm, prin aceasta, să-și reînnoiască mintea sa. Apoi el se va simți îmboldit de la sine însuși să curețe afară toate acele obiceiuri vechi ale acestei lumi. Fără îndoială, ca servi, noi îl vom ajuta cu tot ceea ce putem ca să facă aceasta; dar noi cu siguranță că nu putem să lăsăm un mic obicei urât, un mic obicei ofensiv, să se amestece în mod inutil, spre a-l împiedeca să-și câștige o cunoștință despre împărăția lui Dumnezeu, care este interesul cel mai important. Asemenea cunoștință duce la viață pe acea persoană interesată. Fumatul nu-l va ajuta să intre în împărăție sau în binecuvântările ei. Cunoștința despre Cuvântul lui Dumnezeu este aceea care-l va ajuta să facă aceasta. Totuși, fumatul să nu ne împiedece ca să-l ajutăm să câștige acea vitală cunoștință, care conduce omenirea spre împărăție.

Lucrurile vitale

36. Noi trebuie să fim răbdători și să dovedim toleranță, care va fi profitabilă pentru aceia, căroră noi dorim să le ajutăm pe calea mântuirii. Noi trebuie să dovedim iubire. Noi trebuie să iubim pe acele persoane, chiar atât de mult cum ne iubim pe noi înșine. Chestiunile secundare, astfel ca mâncarea și băutura, sau obiceiurile personale, astfel ca fumatul să nu fie izbite cu o asemenea importanță umflată, încât să ascundă chestiunea principală, justificarea suveranității și numelui lui Iehova prin împărăția Sa, și partea pe care o avem noi în justificarea lui Iehova în această chestiune de discuție prin păzirea consacrării noastre față de El și ținerea tare la integritatea noastră înaintea Lui. Dacă unii individuali necesită educație cu privire la mâncare, băutură, păzirea zilelor și cu privire la obiceiurile personale vătămătoare, noi vom fi plini de tact cu ei în legătură cu aceste chestiuni. Între timp, să ne ținem de obiectul principal, și să lăsăm pe oameni să se deștepte în mod treptat la ceea ce e bine în legătură cu acele chestiuni în ce privește mâncarea, băutura, obiceiurile, observarea zilelor. Fără îndoială, dacă este în curs o întrunire, unde hrana spirituală din organizația Domnului este servită întregii asistențe, noi nu ne vom scula să plecăm, înainte ca ospățul spiritual să se încheie, pentru ca să mergem afară și să primim ceva hrană materială, sau să o luăm înaintea altora spre a fi primii la rând care se înșiruie în sala de mâncare spre a fi serviți. Marta și-a pus cel dintâi interes al ei în hrana naturală pentru trupul fizic, atunci când Isus servea hrană spirituală; dar sora ei Maria, a dat importanță hranei spirituale mai întâi, spre a arăta respect pentru Domnul Isus spre a-i fi satisfăcute trebuințele spirituale. – Luca 10:38-42.

37. Împotriva dării unui exemplu rău în chestiunile secundare, care sunt numai de interes sau folos trecător, apostolul scrie: „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este plăcut decât pentru cel ce crede că este necurat. Dar dacă faci ca fratele tău să se mârhească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Christos ! Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău. Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în spiritul sfânt. Cine slujește lui Christos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. Așa

dar, să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu.” – Rom. 14:14-20, *An Amer. Trans.*

38. Împărăția lui Dumnezeu ca un aranjament guvernamental lucrativ stabilit, este acum aici. Timpul lui pentru începerea activității a sosit cu sfârșitul Celor „șapte timpuri” ale păgânilor în anul 1914 d.Chr., anul celui dintâi Războiu Mondial al națiunilor păgâne. Acea împărăție, cu Christos Isus întronat ca Rege a lui Iehova pentru lumea nouă, va rezolva în curând primara chestiune de discuție a suveranității, cu privire la care Iehova Dumnezeu a fost atât de tolerant. Christos Isus va rezolva chestiunea cu prisosință în favoarea laturii lui Iehova a discuției. Obligația însemnată se odihnește pe umărul fiecăruia din poporul consacrat al lui Dumnezeu, spre a pune în primul loc acea împărăție și spre a vesti-o tuturor națiunilor lumesti ca mărturie, deoarece sfârșitul final al acestei lumi se apropie de încheiere. Ținând împărăția înainte, noi nu vom face mâncarea și băutura anumitor lucruri, sau mâncatul și băutul la o anumită oră tradițională a zilei, atât de importante și de urgente, încât să ne împiedece în eforturile noastre de a vesti împărăția. A mânca verdețuri sau carne, a bea cafea, ceai, băuturi alcoolice, sau apă curată, nu este lucru de importanță principală acum. Interesul nostru primar este interesul împărăției.

39. În ce privește multele chestiuni inferioare, cu referire la mâncare și băutură, la purtarea de frac și la fumat, etc, nu există reguli specifice sau porunci notate în Biblie, care să ne spună în mod minuțios ce să facem, ca în legea mozaică. Atâta timp cât acesta este cazul, nu există nici un motiv sănătos pentru noi să ne agităm cu privire la asemenea lucruri de mică importanță. Noi nu ne vom opri de a predica evanghelia împărăției unui individual deoarece acesta fumează în timp ce ascultă. În acest timp primejdios de răspândire foarte mare a fumatului la femei și bărbați, dacă vreunul din aceștia este interesat în evanghelie și este destul de interesat ca să asculte, noi vom trage folos din acest interes, prin faptul că-i vorbim despre evanghelie atât timp cât dorește să audă, exercitând toleranță față de el, pentru folosul lui spiritual. Și tot așa și în alte chestiuni: noi nu le vom permite să devină factori care să turbure pacea dintre noi, în timp ce ne străduim să învățăm împreună despre Domnul Dumnezeu și să-I servim Lui în mod unit. Dacă astfel ne străduim să contribuim la pacea poporului organizat al lui Dumnezeu și să contribuim la dezvoltarea lui în neprihănire, noi vom fi găsiți servind lui Christos și astfel vom fi plăcuți lui Dumnezeu. Noi vom câștiga, de asemenea, aprobarea acelor oameni, pe care El îi va păstra pentru viață veșnică în noua Sa lume a dreptății „Este de datoria noastră, care suntem tari, să purtăm slăbiciunile acelor care n-au ajuns încă la maturitate, și nu să ne plăcem nouă înșine.” – Romani 15:1, *An Amer. Trans.*

Întrebări pentru studiu

1. Cum a fost Iehova tolerant, dar cum a fost reprezentat în lumină falsă pentru aceasta?
2. Cum a rezumat El motivul pentru ce a fost atât de tolerant?
3. Cum era legată aceasta de suprema chestiune de discuție ?
- 4,5. Cum era scopul și folosul unei asemenea suferințe lămurite în cazul lui Isus Christos ?
6. Cum este arătat dreptul lui Dumnezeu de a ne lăsa să suferim pentru toleranța Sa ?
- 7,8. La ce mijloc a recurs Dumnezeu față de vasele umane ale creației Sale care a realiza scopul Său glorios ? și pentru ce pe drept ?
9. Ce motiv avem noi, atunci, pentru a fi îndurători și toleranți ?
10. Cum se ridică discuțiuni cu privire la dietă și cum au ajuns ele certuri nepotrivite?

11. Cineva a avut o problemă asemănătoare, și ce a recomandat unul ca acesta!
12. Ce fel de oameni erau cei ce discutau? și care era primejdia lor?
13. De ce purtare rea nu era vinovat Pavel la masă?
- 14,15. a) Ce sfat dă Pavel la Corinteni 10:25-30 în ce privește mâncarea la masa unui păgân? b) Pentru ce a dat el un astfel de sfat?
16. Ce evita apostolul prin aceasta procedură?
17. Ce declara el a fi atitudinea și acțiunea potrivită?
18. Ce punct de vedere sprijinea el cu privire la asemenea carne jertfită idolilor?
19. În ce împrejurări era el hotărât să nu mănânce carne?
20. În ce mod și pentru ce se străduia el să placă tuturor?
21. Care este și care nu este treaba noastră principală în casele oamenilor?
22. Ce zice Pavel cu privire la unii care păzesc zilele?
23. Pentru ce să fim toleranți cu un Iudeu convertit, care păzește zilele?
24. Cum ar argumenta Grecul și Iudeul? și pentru ce să fie toleranți?
- 25,26. Pentru ce să fim răbdători cu un sectant păzitor al sabbatului?
27. Cum pot fi ridicare obstacolele, când se întâlnesc străinii?
28. Cum am putea împiedeca pe anumiți inși să vina în mijlocul nostru?
29. Ce zice Iacob cu privire la fapte de părtinire?
30. Cui trebuie să dăm noi socoteală ? și astfel, ce să nu facem noi?
31. Ce ilustrațiune am putea lua, unde începe să se fumeze?
32. Care ar fi procedura neînțeleaptă și care cea mai bună pentru ea?
33. Ce nu avem noi dreptul să întrebăm sau să facem mai întâi la o vizită ulterioară?
34. Cum să ajutăm pe un student să-și facă propriile observațiuni cu privire la fumat?
35. Cum putem noi să-i ajutăm să se reînnoiască?
36. Cum putem noi să ținem la obiectivele principale pentru folosul altora?
37. Pentru ce să ne tăgăduim dreptul nostru din cauza fratelui nostru?
38. Pentru ce să facem din interesul împărăției interesul nostru primar și cum?
39. Cum vor servi pe Christos, și vom fi plăcuți lui Dumnezeu și cum vom câștiga aprobarea oamenilor!

AMAȚIA SE CLATINĂ ÎN ÎNCHINARE

IEHOVA Dumnezeu nu se schimbă. (Mal 3: 6) În contrast izbitor cu acest Dumnezeu neclintit al planului, omul este la fel de schimbător ca sânul neliniștit al mării. Profetic despre zilele din urmă, Cristos Isus a vorbit figurativ despre starea umanității ca „marea și valurile mugind”. (Luca 21:25). Ca un val al mării care este condus și aruncat și lovit de vânturile puternice, la fel este și un om slab în credință care se clatină în închinare. Un astfel de om instabil și șovăielnic este în pericol de a pierde totul. (Iacov 1: 6-8). Martorul lui Iehova nu poate să reziste cu puterea sa personală în mijlocul valurilor tot mai mari ale societății și al tendințelor populare în schimbare în comerț, politică și religie, care țin această lume într-o stare de agitație constantă. Creștinii care țin tare la credința și speranța în Dumnezeu și la făgăduințele lui sunt asyfel fermi, și împreună cu apostolul Pavel pot să spună: „Speranță pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și de neclintit”. (Evrei 6:19). Închinătorii care nu s-ar clătina în integritate trebuie să se uite la Cel stabil, care în mod intenționat rămâne neschimbat prin forțe înconjurătoare. La o astfel de persoană, ei trebuie să caute putere, iar numele lui este Iehova sau Iah. Iah are putere.

„Amația” este un nume care a fost dat unui rege al lui Iuda, care a domnit între anii 866 și 837 î.Cr., nume care înseamnă „Iah are putere”. Dar regele Amația nu a reflectat întotdeauna credința în semnificația celui nume și din acest motiv el nu a reușit uneori să fie considerat un închinător neclintit al lui Iehova Dumnezeu. El l-a urmat pe tatăl său, regele Ioas, la domnie, când avea vreo douăzeci și cinci de ani, iar judecata divină în privința domniei sale de douăzeci și nouă de ani în Ierusalim este: „El a făcut ce este drept înaintea Domnului, dar nu cu o inimă perfectă”. - 2 Cron. 25: 1, 2.

Timp de trei ani, Amația a domnit împreună cu tatăl său, până când împăratul mai în vârstă a fost ucis de proprii săi slujitori săi, ca să-l răsplătească pentru uciderea cu sânge rece a fiului marelui preot Iehoiada. Primul act relatat al lui Amația, după ce a s-a așezat singur la domnie a fost răzbunarea sa asupra ucigașilor tatălui său. Cu toate acestea, în acțiunea sa de represalii, Amația a exercitat o constrângere care nu s-a manifestat întotdeauna de regi în acele vremuri. Încercările sale de a rămâne în limitele legii mozaice sunt evidențiate în relatarea: „El a ucis pe slujitorii săi, care-l uciseseră pe tatăl său, regele, dar nu a ucis pe copiii lor, ci a făcut așa cum este scris în lege în cartea Moise, unde DOMNUL a poruncit, spunând: Părinții să nu moară pentru copii, nici copiii să nu moară pentru părinți, ci fiecare om să moară pentru păcatul lui.” - 2 Cron. 25: 3, 4.

Iah are putere. Desigur, Atotputernicul Iehova are putere, suficientă putere pentru a depăși orice forță ridicată împotriva lui sau împotriva celor de sub protecția Sa. Dar tocmai în acest moment credința lui Amația a început să se clatine pentru prima dată. După ce împăratul lui Iuda a adunat luptătorii din regat, de la douăzeci de ani în sus, pentru a forma o armată de 300 000 de oameni, a angajat încă 100 000 de războinici experimentați din Israel. El nu a reușit să se bazeze pe capacitatea lui Iehova de a salva, cu trupe vizibile puține sau multe. Este deosebit de criticabilă atragerea sa de mercenari din națiunea Israelului pentru a fuziona cu trupele sale iudaice. La vremea aceea Israel era sub împărați considerați răi înaintea Domnului, iar împărăția celor zece triburi a părăsit închinarea lui Iehova pentru închinarea demonilor. Deci, un om al lui Dumnezeu a venit la regele Amația și a spus: „Împărate, să nu meargă oștirea lui Israel cu tine, căci Domnul nu este cu Israel, nici cu toți efraimiții; ci du-te singur, ia inițiativa, fii curajos pentru luptă, căci Dumnezeu nu te va lăsa să cazi înaintea vrăjmașului, căci Dumnezeu are puterea de a ajuta și de a poticni”. Aceste cuvinte l-au întărit pe Amația, dar el încă a ezitat din cauza investiției financiare implicate: „Dar ce voi face cu suta de talași pe care am dat-o trupei înarmate a lui Israel?” „Domnul poate să-ți dea mai mult decât atât”, a spus omul lui Dumnezeu. – 2 Cron. 25:5-9, *An. Amer. Trans.*

A fost un test greu pe care l-a întâmpinat pe Amația. El se pregătea pentru o campanie de luptă împotriva lui Edom și puterea dușmanilor lui este evidențiată de faptul că Amația și-a considerat propria forță de 300 000 de bărbați inegală față de angajament și, prin urmare, a angajat mercenari să-și umfle rândurile la 400 000 de oameni luptători. A ascultat de omul lui Dumnezeu a însemnat pierderea nu numai a forței militare auxiliare, ci și a celor o sută de talași deja plătiți. Cu toate acestea, regele Amația a recunoscut ordinea teocratică în Israel și a ascultat învățătura divină care a venit prin omul lui Dumnezeu. El a dat drumul mercenarilor și a mășăluit cu forța sa inițială de 300.000 de oameni pentru a se întâlni cu Edomiții. În Valea Sării, Amația a fost răsplătit pentru ascultarea sa de instrucțiunile teocratice printr-o victorie asupra oamenilor din Seir, zece mii dintre ei fiind uciși în luptă de iudei, iar alți zece mii de captivi au fost executați când au fost aruncați de pe vârful unei stânci.

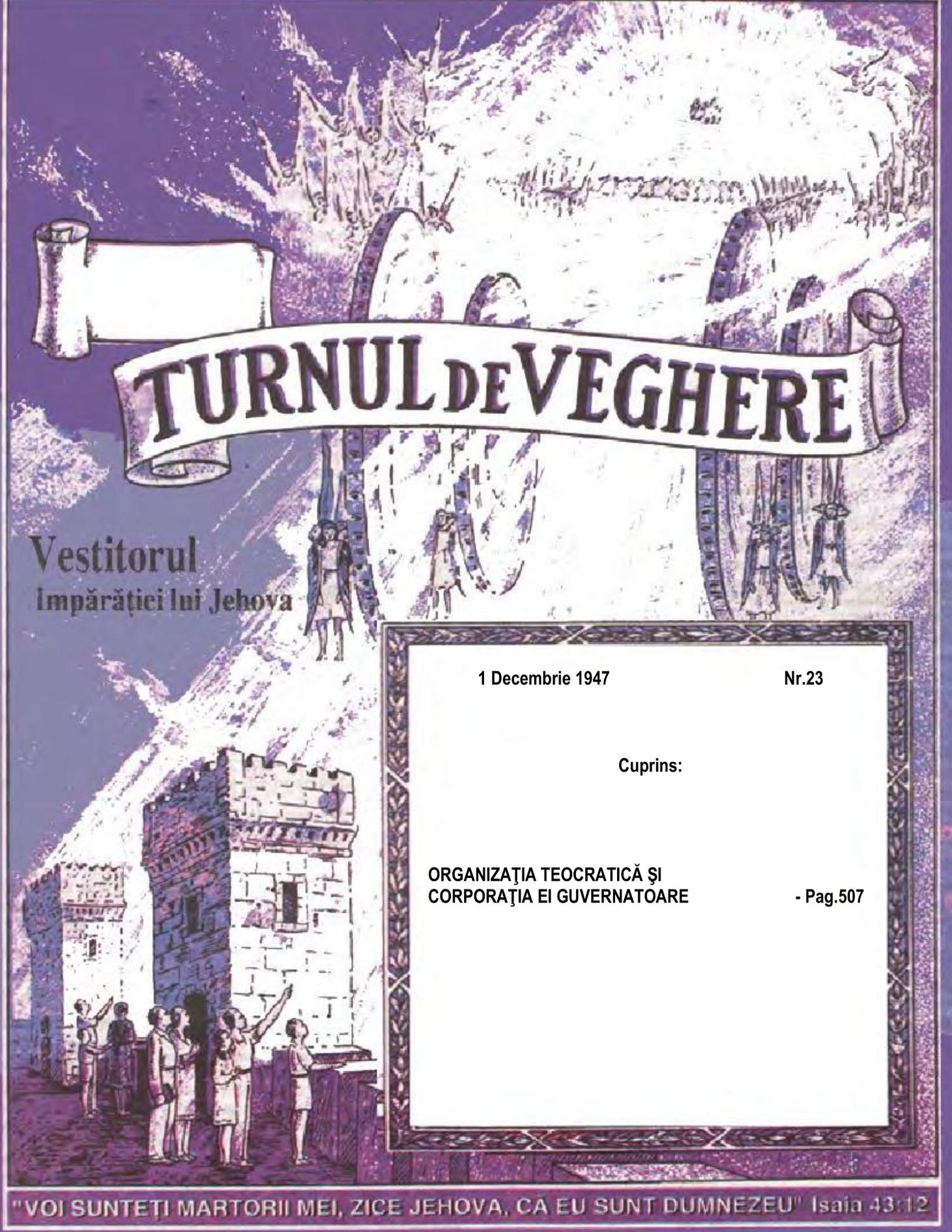
Dar chiar și victorios, Amația s-a clătinat în închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu și a deschis calea pentru o înfrângere. Aparent, regele lui Iuda nu a înțeles întotdeauna diferența dintre adevărata închinare a lui Dumnezeu și formalismul religios. La fel ca mulți politicieni din vremurile moderne, Amația a vrut mai multă religie: „Dar, când s-a întors de la înfrângerea edomiților, Amația a adus dumnezeii fiilor Seirului și i-a pus dumnezei pentru el, și a început să se plece înaintea lor și le-a adus jertfe. Atunci mânia Domnului Iehova s-a aprins împotriva lui Amația”. Politica lui a fost la fel de nechibzuită ca și formalismul religios și ceremoniile. Iehova Dumnezeu tocmai îi dăduse o victorie asupra unei națiuni ai cărei zei demonici erau neputincioși și-o izbăvească, și totuși el a îmbrățișat nebunește acești zei învinși. Încă o dată Iehova a trimis pe profetul său la regele: „De ce-ai căutat dumnezeii acestui popor, care nu și-au scăpat nici măcar propriul popor din mâna ta?” Regele ofensat a răspuns omului lui

Dumnezeu: „Te-am făcut noi sfântuitorul regelui? Încetează,; de ce să fii lovit?“ Profetul nu a încetat de teamă că slujitorii regali îl vor lovi, ci a tăcut doar după ce a anunțat judecata lui Dumnezeu care a pus capăt chestiunii cu o șampilă de finalitate: „Știu că Dumnezeu a hotărât să te nimicească, fiindcă ai făcut lucrul acesta și nu mi-ai ascultat sfatul”. – 2 Cron. 25:10-16, *An. Amer. Trans.*

Și pentru care înfrângere a pavat drumul această oscilație din partea lui Amația? O înfrângere care a fost atât umilitoare, cât și dezastruoasă. Cei 100 000 de mercenari israeliți pe care Amația îi trimisese acasă au fost înfuriați de respingerea lor și de pierderea oricărei prade edomite. În mânie aprinsă, ei au năvălit peste cetățile lui Iuda și au lovit trei mii de oameni și și-au umplut mâinile cu pradă luată de la proprii lor frați tribali. Pentru această crimă, Amația a fost hotărât să obțină satisfacție și, prin urmare, a convocat un sfat de război și a trimis un mesaj regelui lui Israel, provocându-l la o bătălie. Înfoiat de ultimele sale victorii, Amația credea că va învinge și va supune cele zece triburi sub stăpânirea sa. Dar mesajul său provocator nu a primit decât un răspuns sfidător în formă de pildă și cuvintele acestea au fost calculate pentru a-l dezumfla pe regele iudeu: „Tu ți-ai spus: Iată că am înfrânt Edomul! Iar inima ta te-a înălțat ca să fii glorificat. Acum, rămâi acasă. De ce să pornești la luptă în împrejurări potrivnice și să cazii, tu și Iuda împreună cu tine?” Mândria curgea puternic în Amația, însă căderea care urma inevitabil nu era departe. De ce urmau să cadă Amația și Iuda? Raportul Bibliei răspunde: „Lucrul acesta venea de la Dumnezeu, ca să-i dea în mâna dușmanilor lor, pentru că îi căutaseră pe dumnezeii Edomului”. – 2 Cron. 25:17-20.

Ioas, regele lui Israel, a găzduit pe Amația (acum devenit religios), întâlnindu-l într-o bătălie la Bet-Șemeș, pe teritoriul iudaic. Forțele din regatul sudic au fost puse în mișcare, iar Amația a fost capturat. Mândria a fost urmată de o cădere umilitoare când a fost dus în captivitate în propriul oraș al Ierusalimului. Ioas a făcut o mare spărtură în zidul orașului de pe marginea frontierei israeliene, a jefuit orașul și chiar a pus mâinile pe lucrurile sacre ale templului. Cu toate acestea, el l-a lăsat pe Amația pe tron, dar nu fără a lua ostatici pentru comportamentul său bun. Ce preț îngrozitor a plătit Amația pentru lepădarea de închinarea lui Iehova și alunecarea în închinarea zeilor slabi ai Edomului! Plata finală a venit printr-o moarte violentă: „Pe vremea când Amația s-a îndepărtat de Domnul și nu l-a mai urmat, s-a pus la cale un complot împotriva lui la Ierusalim. În cele din urmă, el a fugit la Lachis, dar au trimis să-l urmărească până la Lachis și l-au omorât acolo. Apoi l-au dus pe cai și l-au înmormântat alături de strămoșii lui, în cetatea lui Iuda”. – 2 Cron. 25:21-28.

Pentru mulți se poate părea că istoria vieții lui Amația stă la fel de bine moartă împreună cu el în țărâna acumulată de douăzeci și opt de secole. Dar pentru cititorii Bibliei care cunosc valoarea tipică a acestor evenimente care s-au întâmplat cu mult timp în urmă, ele sunt o avertizare pentru cei asupra cărora au venit „zilele de pe urmă”, iar o analiză a lor se va dovedi valoroasă. (1 Corinteni 10: 6,11) În mod incontestabil, regele Amația a făcut multe lucruri în timpul domniei sale lungi care au fost aprobate de Dumnezeu. Cum altfel ar fi putut fi lăudat ca făcând „ceea ce era drept înaintea Domnului?” Cu toate acestea, raportul biblic accentuează petele pe care Amația le-a făcut asupra raportului său, clătinându-se din când în când de la închinarea corectă. Aceste oscilații au fost acelea care au făcut ca lauda lui Amația să fie calificată prin cuvintele adăugate: „Dar nu cu o inimă perfectă”. Și aceste oscilații și rezultatul lor dezastruos ar trebui să reprezinte o avertizare pentru cei care trăiesc astăzi. Într-o lume neliniștită și furtunoasă, Dumnezeul Iehova neschimbător și organizația sa Teocratică sunt singura speranță pentru o ancorare sigură.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 Decembrie 1947

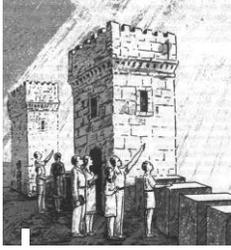
Nr.23

Cuprins:

ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ ȘI
CORPORAȚIA EI GUVERNATOARE

- Pag.507

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

1 Decembrie 1947

Nr. 23

ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ ȘI CORPORAȚIA EI GUVERNATOARE

„Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi apostoli, al doilea profeți, al treilea învățători, după aceea... guvernări [autorități în organizație (*Weymouth*)]”. - 1Cor.12:28.

1. Iehova Dumnezeu a lăsat omenirea să rămână în picioare până în acest al patrulea an al erei noastre de după război. În timp ce agresiunile naziste și fasciste și cel de al doilea Război Mondial erau în curs, popoarele sufereau, unele mai mult decât altele. Trăind în mijlocul acestor de popoare, martorii lui Iehova sufereau alături de ele. În anumite împrejurări, ei sufereau chiar mai rău, deoarece ei deveneau țintele speciale ale disprețului, urii și înfocatelor persecuțiuni religioase internaționale. Cuvintele profetice ale lui Isus Cristos s-au împlinit asupra lor: „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății... și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu” (Mat. 24:7-9). În mod practic, toate țările, mai cu seamă acele invadate de hoardele fanaticilor naziști, fasciști și religioși, organizațiile locale ale martorilor lui Iehova fuseseră făcute ținte directe de atac și fuseseră dizolvate într-o răutăcioasă încercare de a șterge din existență pe acești martori ai împărăției lui Dumnezeu. În astfel de țări, acum că am intrat în era de după război, s-au simțit unele nevoi de reorganizare și reabilitare a acestor consacrați ai Dumnezeului Celui Prea Înalt, Iehova. Cu toate acestea, în *toate* țările există nevoie de reclădire și întărire a organizației văzute a poporului Său. Totdeauna este necesar ca ei să aibă o organizație compactă, cu tărie unită.

2. Aceasta este cu totul în armonie cu voința și cea mai înaltă înțelepciune a lui Dumnezeu. Ordinea și organizarea I se pot atribui Lui: „Lui, care prin înțelepciune a făcut cerurile” (Ps. 136:5). Dacă ne ridicăm ochii noștri spre cerurile văzute și privim la soare, lună și stele, și veghem asupra mersului și cărărilor armonioase trasate lor de către Creator, ce concluzie trebuie să tragem din toate acestea? Că El este un Dumnezeu al ordinii, cuvintele din 1 Corinteni 14:33 sunt de acord cu aceea: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al discordiei, ci al păcii. Aceasta este regula în toate bisericile creștine”. (*An Amer. Trans.*). Unde este pace, trebuie să fie organizare a acelor care se bucură de pace. Ei trebuie să dovedească supunere credincioasă aranjamentelor și instrucțiunilor organizației. Fructul acesteia va fi o pace durabilă. Dacă noi în chip sincer suntem poporul lui Dumnezeu în mijlocul acestei lumi dezordonate, corupte, vom încerca, acum, în toate țările, să ajungem la o organizare și unitate peste tot pământul, deoarece noi suntem singurul popor al lui Dumnezeu. Acest izvor izvorăște din adevărata înțelepciune, și ea țintește în direcția unei păci drepte. Înțelepciunea înțeleasă aici, nu este o parte din înțelepciunea acestei lumi, care mișcă pe conducătorii politici în politica, afacerile și acțiunilor lor religioase, ci este înțelepciunea care coboară dintr-un izvor mai înalt decât oamenii. Ea vine jos de la marele „Tată al luminilor, în care

nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” (Iac. 1:17, *Am. Stan. Ver.*) Ea este o înțelepciune care rezultă în organizația teocratică și în creșterea păcii.

3. Ucenicul Iacob, în cel de al treilea capitol al scrisorii sale, zice cu privire la această înțelepciune curată : „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un spirit de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și spirit de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace. De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă cu mădularele voastre?” (Iac. 3:13-18;4:1, *An Amer. Trans.*) Înțelepciunea acestei lumi, care este pământească, firească și drăcească, este aceea care produce tulburare, dezordine, și orice fapte rele, drept roade ale ei. *Tulburare* înseamnă nestatornicie în ținerea unei poziții date și în activarea în conformitate cu poziția la care cineva a fost numit. Aceasta înseamnă dezordine, și, prin urmare, dezorganizare, astfel după cum găsim dominant, astăzi, în creștinătate. În mijlocul poporului Său credincios, Dumnezeu nu este Dumnezeul sau Creatorul unei astfel de organizări și turburări, ci este Dumnezeu și Făcătorul păcii. Aceasta este regula pe care o stabilește El pentru toate bisericile poporului Său devotat, spre a o urma. Unde regula păcii urmează să fie observată, din observarea căreia să rezulte lipsa de fricțiune, conflict și dezordine, trebuie să existe organizare. Este o procedură înțeleaptă de a stabili organizația. Aceasta descoperă înțelepciunea, când căutăm, urmăm și aderăm la organizare.

4. Ce este o organizare, după înțelepciunea de sus? Cuvântul *organizare* vine din cuvântul grecesc, pe care Iacob îl întrebuință când a zis: (1:4): „Lăsați răbdarea să-și facă desăvârșită lucrarea”, anume cuvântul *ergon*, care înseamnă *lucrare* sau *faptă*. Termenul nostru electric *erg*, este luat din acel cuvânt și înseamnă o unitate de lucru sau energie. În înțelesul ei simplu, deci, o organizație este un aranjament cu care se lucrează sau cu care se face o faptă, întocmai precum un organ este un instrument cu care se îndeplinește o lucrare particulară sau se face ceva, fie că e vorba de un organ din trupul uman, sau dacă este vorba de un instrument muzical, la care un organist cântă, nu cu puțină oboasă din partea sa, spre a scoate sunete armonioase și melodioase. Organizația lui Dumnezeu prin urmare, este un aranjament bine încheiat al creaturilor Sale devotate și supuse, pentru ca ele să poată lucra împreună într-un scop comun și în armonie cu scopul Său, pentru ce ele să poată face aceasta în pace și unitate, fără ceartă sau conflict, ci, dimpotrivă, cu folos, cu o liniște mereu în mișcare și cu o stare plăcută a inimii și a minții. Organizația lui Dumnezeu este singura de genul acesta. Toți membrii ei sunt una cu marele ei organizator, Iehova Dumnezeu, și una cu colegii lor membrii. Înțelepciunea Sa perfectă face aceasta în acest mod.

5. Organizația este teocratică, deoarece Dumnezeu e organizatorul ei și supremul ei conducător în toate timpurile. Ea lucrează în chip teocratic, pentru că funcționează primind ordine de sus în jos, de la Dumnezeu prin fiul său Isus Cristos, și nu de jos în sus, de la membrii organizației, de jos. Cu nouăsprezece sute de ani în trecut Iehova Dumnezeu întemeie o organizație teocratică printre oameni. Fiind pe pământ, ea era o organizație văzută oamenilor, dar ea era doar o parte a mării organizații universale a lui Iehova peste care domnește El.

6. Mai întâi, această organizație teocratică văzută a funcționat numai în mica țară a Palestinei. Ea își avea ca membrii originali ai ei pe apostolii lui Isus Cristos și pe alți ucenici Iudei credincioși, urmași pe urmele Sale. Toți aceștia erau consacrați lui Iehova Dumnezeu pentru a face

singura voință divină și pentru acest motiv necesar, ei erau organizația lui *Dumnezeu* în care El lucra prin puterea spiritului Său sfânt. Ei erau partea văzută a organizației Sale universale, iar Căpetenia lor nevăzută era slăvitul fiu al lui Dumnezeu Isus Cristos. În același mod astăzi, noi devenim membri ai poporului organizat al lui Dumnezeu pe pământ, întrucât ne consacram Lui prin buna slujbă față de „singurului Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Cristos Isus; ca preț de răscumpărare pentru toți”(1 Tim. 2:5,6). Întrucât ne-am consacrat lui Dumnezeu spre a fi ai Lui și spre a face voia Sa, trebuie să ne unim cu ei în facerea voinței divine, găsindu-ne poziția noastră în organizația Sa și executând lucrarea noastră în acea poziție. Consacrându-ne Lui prin Isus Cristos, cui altcuiva am aparține, decât Lui? Și dacă noi suntem consacrați astfel spre a face voia Sa în mod unit, a cui organizație am putea noi fi, decât organizația lui Dumnezeu, organizația Sa teocratică?

7. Întrucât ne-am consacrat lui Dumnezeu și am devenit membrii poporului Său organizat, să nu ne băgăm în vreo robie rea și să suferim pierderea libertății. Cu totul dimpotrivă, noi câștigăm adevărata libertate, adică, libertatea din sclavie față de organizația lumească a lui Satan Diavolul. Noi ne bucurăm de o libertate reală, libertatea cu care Cristos Isus și adevărul pe care El l-a vestit ne face liberi. - Gal. 4:31;5:1; Ioan 8:32.

8. Noi nu putem tăgădui că, prin faptul că ne unim cu organizația lui Dumnezeu, suntem supuși anumitor responsabilități. Noi am fost, acum, numiți într-o poziție specifică în legătură cu organizația. Prin aceasta cad asupra noastră anumite obligațiuni și suntem chemați să îndeplinim anumite sarcini și îndatoriri, pe care trebuie să le împlinim cu credincioșie, pentru ca să câștigăm aprobarea divină. Dar nici un om sau creatură nu ne-a forțat sau obligat să facem acest pas al consacrării. Noi facem acest pas voluntar, din propria noastră voință liberă, din iubire față de Dumnezeu. În chip rațional noi nu facem aceasta spre a devenii sclavi sau robi ai vreunei creaturi egoiste, pentru ca aceasta să aibă câștig egoist de la noi. Numai doi stăpâni există în prezent în univers, Iehova Dumnezeu și Satan Diavolul, și noi am devenit sclavi ai marelui Eliberator, Iehova Dumnezeu. El ne acordă libertate deplină, spre a face faptele dreptății și ale bunătății. Aceasta e singura libertate de care creaturile devotate ale lui Dumnezeu în întregul univers pot să se bucure pentru toată eternitatea, cu folos pentru ele însele cât și pentru celelalte creaturi semene ale lor. Organizația Sa este una de creaturi libere, și când această lume apăsătoare, care a dus omenirea în sclavie, își va găsi moartea în viitoarea criză finală, libera organizație universală a lui Dumnezeu cu partea ei vizibilă pe pământ va supraviețui.

FOLOASE

9. Din identificarea noastră cu organizația teocratică rezultă foloase de neprețuit pentru noi. Din faptul că lucrăm împreună la facerea voinței divine, folosește tuturor aceluia cu care cooperăm astfel împreună. Noi primim ajutorul unul altuia în îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. Noi primim imboldul care vine din asocierea unul cu altul. Astfel, organizația înseamnă tărie pentru noi. Ea înseamnă unirea noastră pentru a lucra cu mai mult efect. Înseamnă, de asemenea, protecțiune pentru noi, în această lume nelegiuită.

10. Dumnezeu a știut dinainte foloasele organizării poporului Său. Cu mii de ani înainte, El a inspirat pe bărbatul înțelept să ne arate foloasele care rezultă din faptul de a face cineva parte din poporul organizat al lui Dumnezeu. În *Eclesiastul*, capitolul 4, citim despre aceste foloase, după cum urmează: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor” (Ecl. 4:9) Aceasta este adevărat, pentru că unde sunt doi sau mai mulți împreună, acolo poate fi

cooperare și acțiune reciprocă. Ei au o bună plată pentru lucrarea lor făcută împreună, deoarece trag foloase comune din astfel de cooperare și din faptul că se bucură de societatea unul altuia.

11. „Căci, spune bărbatul înțelept – dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice” (Ecl. 4:10). O persoană care se izolează de colegii ei și încearcă să trăiască singură, își creează o lume mică, proprie a sa, în care alege să trăiască, întocmai ca un pustnic. Prin asemenea izolare de sine de tovărășia aceluia care servesc pe Iehova Dumnezeu, ea se lipsește de binele personal, care rezultă din faptul de a fi un asociat al organizației lui Dumnezeu. Ea stă singură, când cade, cade singură și rămâne singură. Ea poate să spună: „Bine, eu am pe Domnul cu mine și El e totul ceea ce îmi lipsește și El mă va ridica”. Într-adevăr, Domnul e în stare să ridice pe o atare persoană, Domnul Dumnezeu, însă, nu tratează acum cu persoane individuale. El tratează cu o organizație, organizația Sa teocratică, și El tratează numai cu acele persoane individuale, care sunt *înăuntrul* acelei organizații sau *sub conducerea ei*. El nu face excepție și nu arată respect față de persoane, după cum nici nu tratează cu persoanele individuale îngâmfate, care se izolează de singura Sa organizație. În acest mod a tratat El în zilele poporului Său tipic organizat al lui Israel, și aceea era o umbră a bunurilor viitoare, spre a arăta că El va trata cu poporul Său consacrat, în aceste zile de când a venit Isus Christos, Căpetenia glorificată a organizației teocratice a lui Iehova. Prin organizația Sa sub Christos Isus, Iehova Dumnezeu își întinde mâna, spre a ridica pe aceia din poporul Său organizat, care, fără voia lor, cad.

12. Dacă, deci, cineva întoarce spatele organizației lui Dumnezeu și se străduiește să meargă pe propria sa cale, și refuză bunătatea pe care Dumnezeu o întinde prin organizația Sa, cum poate El să ajute pe unul ca atare care a căzut, dacă acesta respinge de la el organizația Sa și se străduiește să meargă singur, independent? Domnul poate, numai, să lase pe un asemenea îngâmfat, încrezător în sine, să cadă pentru nimicirea lui. Dacă, cu toate acestea, noi ținem legătură cu organizația și ne asociem cu aceia care sunt atașați la ea, atunci, în cazul când vom cădea, noi vom avea atențiunea lor frățească. Ei vor depune eforturi dezinteresate în folosul nostru, spre a ne ridica și spre a ne ajuta să ne păstrăm integritatea noastră înaintea lui Dumnezeu. Organizația Sa stă gata să ne ajute. Dacă noi ne agățăm strâns de ea și ne acomodăm instrucțiunilor de organizare, atunci, în timpuri de nevoie, ea va avea recunoștință față de noi, și va pune puterile și aranjamentele ei în serviciul nostru. Ea va veni în mod loial în ajutorul nostru și ne va face în stare să ne ridicăm și să mergem mai departe.

13. Bărbatul înțelept descrie, apoi, doi călători, care merg împreună prin noapte și care vor trebui să doarmă afară. E frig, și dacă unul singur se culcă, este în primejdie de a răci. Dacă, totuși, se culcă amândoi împreună se încălzesc unul pe altul. „Tot așa dacă se culcă doi împreună, se încălzesc se încălzesc unul pe altul; dar cum are să se încălzească dacă e singur?” (Ecl. 4:11) Cât de potrivite sunt aceste cuvinte pentru noi astăzi! Noi călătorim prin această lume rece, în întunecimea „timpului sfârșitului” ei. Aceasta e perioada despre care zisese Isus: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat. 24:12) Vai de acela care cugetă că poate să se odihnească pe laurii serviciului său trecut în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și că poate, în consecință, să se dea la o parte și să trăiască singur, odihnindu-se în propriul lui pat strâmt, socotind cu ușurătate, nerecunoscând oarecare obligațiuni față de frații săi și ne străduindu-se să contribuie cu ceva la bunăstarea lor. Există numai o singură consecință, pe care Biblia o prezice pentru o asemenea persoană. *Aceasta* este că iubirea ei față de Domnul se va răci, își va pierde zelul pentru serviciul lui Dumnezeu, va fi descurajat de teamă lumească și va înțepeni din

cauza inactivității spirituale. În cele din urmă, îl vor ajunge frigurile morții, „moartea a doua”, de la care nu există reîncălzire la viață prin înviere.

14. Pentru acest motiv, este necesar ca să ne adunăm împreună și să ne bucurăm de un strâns contact cu frații noștri în Domnul. Cuvântul Său este rostit foarte deslușit cu privire la acest subiect. La Evrei 10:24-27 el zice: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci, doar, o așteptare înfricoșată a judecării, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți”. Da, așa e, vegherea neegoistă a unora asupra altora și îndemnare la dragoste față de Dumnezeu și la fapte bune în serviciul Său; aveți foloase menționate de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru care ar trebui să ne atașăm împreună, ne părăsind societatea unul altuia în Domnul.

15. Să ne aducem aminte de cei doi ucenici, care mergeau pe drum spre satul Emaus în ziua învierii lui Isus. Ei au experimentat folosul asocierii cu organizația lui Dumnezeu, când Mântuitorul, înviat, El însuși li se alătură, în timp ce ei mergeau așa întristați. El le deschise sfintele Scripturi și, în cele din urmă, le descoperi identitatea Sa și dispăru. I-a încălzit pe ei această destăinuire spirituală? Da, firește, pentru că ei ziceau. „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24:13-32). Să ne aducem aminte, de asemenea, de timpul, când apostolul Pavel, ca prizonier al soldaților romani, mergea pe drumul său plin de necaz, spre cetatea Romei. Auzind despre aceasta, frații săi din Roma, s-au coborât până la Forul lui Appius și la cele Trei Taverne, pentru a lua cât mai repede contact cu el. Când Pavel văzu pe acești frați, atunci deși el era curajos, aceasta inspiră mai multă tărie în el. Darea de seamă ne spune: „Când i-a văzut Pavel, a mulțumit lui Dumnezeu, și s-a îmbărbătat” – Fapte 28:14,15.

16. Experiențe asemenea aceluia, au exact aceleași efect asupra noastră, astăzi. Când ne străduim să păstrăm legătura cu frații noștri credincioși în această lume neprietenoasă, așa după cum e preumbrit prin cei doi care se culcă împreună afară pe un câmp rece, noi primim căldură și îndemn spiritual. Frații noștri ne ajută prin plăcuta și ajutătoarea conversație cu noi și prin discuții despre Cuvântul și serviciul lui Dumnezeu. Inimile noastre ard înăuntru nostru, pe măsură ce Cuvântul lui Dumnezeu ne deschide înțelegerea noastră, prin organizația Sa teocratică sub Christos. Când privim la frații noștri și simțim sprijinul lor moral, în timp ce mărșăluim alături de ei pe cărarea serviciului, deseori aspră, aceasta ne dă nouă curaj, deoarece noi privim la acea sinceritate, îndrăzneală și lipsă de teamă, cu care ei, de asemenea, servesc Dumnezeului nostru. În mod voluntar, noi mulțumim lui Dumnezeu la simpla vedere, deoarece El ne permite să fim împreună lucrători ai unor astfel de frați.

SPRIJIN COMUN

17. Întărind și mai mult argumentarea pentru o cooperare organizată, bărbatul înțelept, adaugă o ilustrațiune finală: „Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei, nu se rupe ușor”. (Ecl. 4:12) Sau, după cum traduce aceasta *Versiunea Douay* Romano Catolică: „Și dacă se scoală un om asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; o funie împletită în trei, nu se rupe ușor”. Adică, pe când un dușman se poate scula împotriva unei singure victime, el nu se poate scula împotriva amândurora, pe care el să-i atace. Doi pot să ofere un front unit împotriva acestui dușman comun. Cel singur poate veni sub scutul și ajutorul celorlalți. În deplină armonie cu acest fapt, Domnul Isus trimise pe apostolii și pe cei șaptezeci de

evangheliști ai Săi afară, în lucrarea misionară, în părți necunoscute, doi câte doi. - Marcu 6:7; Luca 10:1; Fapte 13:2; 15:39,40.

18. Apostolii trăiau și lucrau la sfârșitul ordinii speciale iudaice de lucruri în Palestina, noi, însă trăim și lucrăm la „timpul sfârșitului” acestei lumi. Satan Diavolul, acum, a fost aruncat afară din cer și a venit jos pe acest pământ, fiind cuprins de o mare mânie, deoarece el știe că mai are încă puțină vreme, înaintea războiului final al Armagedonului. Noi nu trebuie să fim ignoranți cu privire la faptul cine este ținta sa specială de atac. Este rămășița văzută pe pământ a „femeii” sau organizației teocratice a lui Dumnezeu. Și, deoarece o mulțime de oameni de bine se asociază cu această rămășiță, Satan își îndreaptă, de asemenea, atacurile sale și împotriva acestora. Mai cu seamă între anii 1933-1945, Satan, prin nelegiuirea sa organizație, a vărsat un potop de armate naziste, fasciste, naționaliste și fanatice-religioase, împotriva însoțitorilor ei, spre a-i înghiți.

19. Forțele democratice ale acestui pământ s-au opus și au absorbit furia potopului religios de violență a acestor naziști, fasciști, naționaliști. Noi trăim acum în epoca de după război, dar primejdia altor atacuri concentrate din partea lumii coalizate a lui Satan, nu este încă trecută. Lupta sa împotriva rămășiței „femeii” sau organizației teocratice a lui Dumnezeu nu s-a terminat, pentru că textul profetic, care se aplică acum acestei epoci de după război, ne avertizează: „Și balaurul [dezamăgit de a nu fi reușit să arunce în prăpastie rămășița prin potop], mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care părăsesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Cristos”(Apoc. 12:17). Nimic nu este mai clar decât faptul că, acum, ne găsim în cea mai periculoasă poziție, în mijlocul unei lumi dușmănoase, care este unită împotriva lui Dumnezeu, a împărăției Sale și împotriva ambasadourilor și reprezentanților văzuți ai acelei Împărății pe pământ. Întreaga lume este coalizată într-o conspirație sub influența lui Satan Diavolul, împotriva rămășiței ascultătoare și a aliaților ei de bine. Nici unul din noi, pe pământ, nu-și poate permite să arate o astfel de încredere de sine, încât să îndrăznească să stea singur. Dușmanul total, cu siguranță că îl va crotopi, dacă cugetă așa. De asemenea, dacă el își închipuie că poate să stea și se poate baza pe propria sa putere, aparte de organizația teocratică, Dumnezeu îl va lăsa să-și demonstreze cât de slab e el. Dumnezeu va lăsa cu voia pe cel nesăbuit, să fie copleșit de dușman și să fie nimic.

20. În interesul siguranței, poporul lui Dumnezeu trebuie să fugă împreună sub scutul Său. Toți, de peste tot pământul, trebuie să facă aceasta, ignorând frontierele naționale, diferențierile de rase, obiceiurile și moravurile provinciale, domniile politice, și orice alte lucruri care dezbină, de obicei, popoarele pământului. Pentru ca să stăm ferm împotriva tuturor atacurilor dușmanului, pe care viitorul ni le rezervă, trebuie să ne unim împreună într-o grupă unită sub Conducătorul nostru Christos Isus, să stăm umăr la umăr, să dăm sprijin unul altuia în a servi pe Dumnezeu, și confruntând în mod unit rândurile strânse ale dușmanului comun. Fie ca să fim nezdruccinați în a face așa, deoarece noi ne-am hotărât cu toții în favoarea marelui „Comandant al popoarelor” dat de Iehova, Regele nostru Isus Christos. Atunci, noi nu vom slăbi poziția noastră în mod personal, ci vom fi întăriți spre a rezista atacurilor acestei lumi, până la bătălia Armagedonului, când Comandantul nostru de neînving, va șterge cu totul din existență pe dușman de pe fața universului.

21. În mod înțelept, noi ne vom atașa unul de altul în organizația teocratică a lui Iehova, în aducere aminte despre simpla, dar puternica ilustrațiune: „Funia împletită în trei nu se rupe ușor”. Dacă noi desfacem o funie de mai multe fire și luăm una câte una din ele, putem ușor să le rupem, fără ca să depunem mult efort cu degetele noastre. Să împletim, însă, cele trei fire împreună, și nu vom putea așa de ușor și repede să rupem funia. Aceasta e motivul pentru ce dușmanii religioși, naziști, fasciști nu au fost în stare să rupă, să împrăstie și să nimicească pe martorii lui Iehova, sau să oprească creșterea și înmulțirea lor peste tot, de jur - împrejurul acestui pământ. Prin războiul

fulger, dușmanul cugeta că va termina repede cu ei, dar el a dat greș. Aceasta, deoarece, întrucât am avut convenita instrucțiune și pregătire în decursul anilor care au trecut, noi am devenit împlețiți cu toții, unii cu alții, într-o unitate, specifică organizației lui Dumnezeu, toți făcând unul și același lucru, toți având o viziune comună, toți ascultând de instrucțiunile teocratice, date prin organizația Sa, cu toții refuzând să fugim și să ne împrăștiem din fața focului dușmanului. Aceasta nu creează nici un fel de surprize, așa dar, ci numai preamărire Atotputernicului Dumnezeu, că noi am ieșit afară din cel de-al doilea Război Mondial mai bine organizați, cu mai mare putere și în mai mare număr, decât fuseserăm atunci când am intrat în el.

DAREA DE INSTRUCȚIUNI

22. Este foarte înțelept ca marele Dumnezeu al organizației universale să aibă o organizație văzută a poporului Său pe pământ și care să se extindă peste tot globul. După cum prezic Scripturile, ea cuprinde în sânul ei, ca membri, persoane de multe naționalități, rase, culori, obiceiuri, cultură și limbi. Întrucât ea cuprinde în sânul ei atâtea diferențe, care ar putea să-i dezbine, această organizație, care se întinde de jur-împrejurul pământului, n-ar putea să funcționeze înainte în unitate în Domnul, dacă ea n-ar avea o corporațiune guvernatoare văzută, centrală. În mod formal, prin intermediul unei astfel de corporațiuni guvernatoare centrale, ea poate fi ținută împreună, spre a lucra în solidaritate, în conformitate cu instrucțiunile comune. Cu nouăsprezece sute de ani înainte, când Iehova Dumnezeu prin Christos Isus a întemeiat o organizație teocratică pe pământ, ea avea o corporațiune guvernatoare. În mod asemănător în propriile noastre zile, când grupa celor consacrați lui Iehova Dumnezeu este mai mare decât în primul veac și când necesitatea unei acțiuni guvernatoare centrale trebuie, așa dar, să fie mai mare, ea trebuie să existe. Unde este ea stabilită astăzi?

23. Înainte de a răspunde la această întrebare, și pentru a ne pregăti ca să răspundem la ea, întrebăm: Unde era ea în primul veac, în zilele apostolilor lui Isus? De asemenea, cine o compunea atunci? Mai întâi noi am fi înclinați să privim spre o localitate geografică și să căutăm corporațiunea guvernatoare acolo. Cu privire la localitatea geografică pe pământ, în mod aparent, ea a fost stabilită prima dată în Ierusalim, în Palestina. După faptele Scripturii, corporațiunea guvernatoare era constituită din cei doisprezece apostoli ai lui Christos și din frații bătrâni, care erau strâns asociați cu ei în pozițiuni importante, pentru guvernarea sau conducerea comunităților creștine. Capitolul al cincisprezecelea al Faptelor Apostolilor ne spune cum o chestiune vitală trebuia să fie decisă odată pentru totdeauna, și cum, la un moment critic, corporațiunea guvernatoare a bisericii a ținut o adunare în orașul Ierusalim, spre a rezolva această chestiune cu ajutorul Cuvântului și spiritului lui Dumnezeu. Ajungând la o hotărâre unanimă, ei trimiseră instrucțiuni de organizare bisericilor în general, care le-au fost trimise prin mesageri speciali, inclusiv apostolul Pavel.

24. În timp ce frații creștini aveau Scripturile ebraice inspirate sau traducerea Septuaginta greacă a acestora, ei acceptară de asemenea și ajutorul și instrucțiunile, pe care Dumnezeu li le-a dat acum prin corporațiunea Sa văzută, compusă din apostoli și frați bătrâni, pe care El ia unit cu ei în pozițiuni de răspundere. La Fapte 2:41,42, este amintit acest fapt pentru atenția noastră unde citim: „Cei ce au primit propovăduirea lui [lui Petru], au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Să observăm acea declarație cum credincioșii, de la Rusalii încoace, au urmat în mod constant, învățătura și instrucțiunile apostolilor și țineau, astfel,

legătura frățească cu ei. În decursul timpului, învățătura sau instrucțiunea apostolilor și a fraților lor asociați, a fost scrisă spre a fi păstrată și a fost adăugată Scripturilor ebraice, pentru a forma Biblia completă. Aceste noi scrieri inspirate, scrise mai întâi în greaca obișnuită în cea mai mare parte a lor, erau de o egală autoritate cu vechile Scripturi ebraice și formau partea instrucțiunilor de organizare, conținută în întreaga Biblie.

25. Fiecare cercetător cinstit va fi forțat să admită că nu toate asemenea instrucțiuni de organizare pentru biserică, fuseseră compuse și trimise din Ierusalim. În ce privește cele douăzeci și șapte de cărți ale Scripturilor grecești creștine, toate fuseseră scrise în afara Ierusalimului, cu o singură excepție posibilă. Acea excepție o face epistola ucenicului Iacob. El era un frate bătrân, asociat cu cei doisprezece apostoli la Ierusalim, și pare probabil că în acel oraș scrise el prețioasa sa scrisoare către semințiile spirituale ale poporului lui Dumnezeu. Evanghelia lui Matei și scrisoarea lui Iuda, se presupune, de asemenea, a fi fost scrise în Palestina, dar în care oraș, nu este sigur.

26. Apostolul Pavel a scris scrisoarea sa către Galateni din orașul Antiochia din Siria. În decursul acestei a treia călătorii misionare a sa, în cetatea Efes, în provincia romană din Asia, și, acolo, scrise cea dintâi scrisoare către Corinteni. Mai târziu, acolo scrise scrisoarea sa către Tit. Se pare, de asemenea, că apostolul Ioan își sfârși zilele sale la Efes, și că acolo scrise el evanghelia lui Ioan, întâia, a doua și a treia scrisoare a sa. Cartea Apocalipsului a scris-o pe insula Patmos, nu departe de Efes.

27. Tot în decursul acelei de a treia călătorii misionare a sa, a venit apostolul Pavel în cetatea Filipi, în Macedonia, cetatea în care scrise cea de a doua scrisoare a sa către Corinteni. De asemenea, în Macedonia, a scris, mai târziu, prima sa scrisoare către servul împreună cu el, tânărul Timotei. Apoi a venit personal în cetatea Corint, unde a scris puternica sa scrisoare către Romani. Cu ocazia vizitei sale anterioare la Corint, a scris cea dintâi și cea de a doua scrisoare către Tesaloniceni. În decursul timpului, el a fost transportat în cetatea Romei, și în acest oraș au fost scrise două cărți ale Scripturilor grecești creștine. Fără îndoială, sub supravegherea sa au fost scrise evanghelia lui Marcu, evanghelia lui Luca și cartea Faptelor Apostolilor. Pavel însuși a dictat sau a scris scrisorile sale către Efeseni, Filipeni, Coloseni și Filimon, de asemenea și cea de a doua scrisoare către Timotei și cartea Evreilor. Apoi, apostolul Petru călătorii spre Nord - Est spre cetatea Babilonului, în Mesopotamia, unde a scris cea dintâi scrisoare și, posibil, și cea de a doua scrisoare a sa.

28. Este, astfel, clar că foarte puține din instrucțiunile de organizare inspirate, scrise, pe care le avem în Scripturile grecești creștine, au provenit din Ierusalim. Pe de altă parte, oriunde se găseau membrii corporațiunii guvernatoare a bisericii celui dintâi veac, acolo erau date instrucțiuni de organizare. Capul nevăzut al bisericii, Christos Isus, era membru nevăzut printre ei toți spre a-i inspira prin spiritul lui Dumnezeu și spre a-i păstra pe toți în armonie unul cu altul. De aceea, prezența membrilor corporațiunii guvernatoare a bisericii era aceea, care hotăra localitatea geografică din care trebuiau să fie trimise instrucțiuni de organizare. Ce să spunem, însă, despre localitatea corporațiunii guvernatoare vizibilă a organizației teocratice pe pământ, astăzi?

29. Noi suntem cu nouăsprezece sute de ani despărțiți de timpurile apostolilor lui Christos, aceasta, însă, nu face imposibilă sau improbabilă existența organizației teocratice pe pământ astăzi, pentru motivul că Isus Christos, Capul nevăzut al organizației, a asigurat pe urmași Săi: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”. (Mat. 28:20). Partea văzută a organizației teocratice există încă pe pământ, la acest, „timp al sfârșitului” al acestei lumi. Ea a crescut pentru a

se extinde peste tot, de jur-împrejurul globului, și ea include persoane consacrate din toate rasele, naționalitățile, popoarele și limbile. Pentru a înlătura toate cauzele de dezbinare care operează acum printre toate popoarele și neamurile pământului, noi trebuie să avem o corporațiune guvernatoare centrală recunoscută. Trebuie să existe reprezentanți văzuți pe pământ, care să activeze ca servi a lui Iehova Dumnezeu și a Christosului Său în darea de instrucțiuni. Și aici, chestiunea se repetă: Încotro să ne îndreptăm noi privirea pentru corporațiunea guvernatoare vizibilă a organizației, acum? Socotind după localitatea geografică pe care am discutat-o, să ne îndreptăm privirile spre orașul Ierusalim, din care au ieșit instrucțiunile de organizare în primul caz? Cum am putea noi să facem aceasta? Cu siguranță, când Ierusalimul a fost distrus în anul 70 d.Chr., el nu a mai putut să continue ca localitatea sediului principal al organizației lui Iehova pe pământ. În afară de aceasta, nu există nici măcar o singură profeție în Biblie care, corect interpretată, să arate că Ierusalimul ar fi fost restabilit ca sediul principal al organizației lui Iehova la timpul când Cristos vine din nou și intră în împărăția Sa.

30. Să ne întoarcem privirile spre Efes, locul de unde apostolii Pavel și Ioan trimiseră o parte considerabilă a instrucțiunilor de organizare creștinilor, oraș care fusese locul a patru sinoade însemnate în istoria religioasă de timpuriu? Cu greu. Efesul este astăzi reprezentat printr-un sat din Aya Soluk și face parte din Turcia unde domină Mahomedanismul. În fapt, vechea cetate este în ruine, și săpături sub pământ au fost executate pe locul ei. Persoane, care au localități geografice în vedere, ar putea, apoi, să se întoarcă cu privirile spre Grecia și spre cetățile ei Filipi și Corint, din care Pavel, ca un membru al corporațiunii guvernatoare, a trimis instrucțiuni de organizare pe care noi încă le folosim astăzi. Vechiul Filipi, cu toate acestea, este acum în ruină și martorii lui Iehova în toată Grecia suferă mari persecuțiuni din mâna preoțimii organizației Ortodoxe greacă. Ei nu-și îndreaptă privirile spre vreun loc înăuntrul propriei lor țări, de unde să primească instrucțiunile necesare astăzi. Să ne întoarcem, apoi, ochii spre „Cetatea Eternă”, Roma, unde nouă din cărțile Scripturilor grecești creștine au fost scrise de Pavel și de colaboratorii săi inspirați? Răspunsul este din nou negativ, în plus, la toată istoria ei respingătoare, Roma a devenit scaunul Fascismului negru. Ea este, de asemenea, vecina nemijlocită a Cetății Vaticanului, a cărui Ierarhie religioasă, așezată în poziții strategice în toate părțile pământului, a condus o campanie de opoziție în toate părțile pământului împotriva martorilor lui Iehova. Și de abia, nu de mult, a fost organizată în acest vechi oraș, o grupă de ceva mai mult de zece martori ai lui Iehova.

31. Ținând seamă de deplasarea apostolului Pavel spre apus, la Roma, și, foarte probabil, spre Spania (Rom. 15:24,28), și observând, de asemenea, că această revistă *Turnul de Veghere*, este publicată tocmai în apusul îndepărtat, în așa numita „emisferă apuseană”, să eliminăm celelalte localități și să privim spre America pentru corporațiunea guvernatoare vizibilă? Mai ales astfel, deoarece America este conducătoarea și cea mai puternică și cea mai puternic înarmată națiune democrată de pe glob, astăzi, și, deci, dă prestigiu lucrurilor izvorâte de aici! De aceea noi întrebăm pe cititorii consacrați ai *Turnului de Veghere*, atât din această țară cât și din celelalte țări: Priviți voi, popor consacrat al Domnului Dumnezeu, spre *America* pentru corporațiunea guvernatoare vizibilă, așa după cum exista în primul veac în timpul apostolilor? Răspunsul vostru unanim - credem noi - este hotărât NU! Și aceasta este răspunsul drept și scriptural.

32. Voi, mii de cititori ai publicațiilor *Turnului de Veghere* de peste tot pământul, din anul primului număr al *Turnului de Veghere* apărut la Pittsburgh, Pa., în 1879, cu siguranță că n-ați acceptat mesajul Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus deoarece acesta a venit dintr-un oraș din America, ca loc de publicare a mesajului tipărit. Aceasta nu este un produs al americanismului. Faptul că editura lui principală de la 1909 este situată în Brooklyn, New - York,

nu face din mesajul pe care l-ați acceptat, un mesaj american. Faptul că sume de bani contribuite de mii de martori ai lui Iehova, au fost întrebuințate spre a se cumpăra proprietăți în diferite țări străine, pentru înființarea de birouri de filiale, nu americanizează acest mesaj al Împărăției. Faptul, pe mai departe, că martorii lui Iehova în America s-au adresat birourilor diplomatice ale guvernului Statelor Unite, atât aici, cât și în diferite țări străine, pentru a cere să fie protejate proprietățile TURNULUI DE VEGHERE și a le lua din nou în posesiune după cel de-al doilea Război Mondial, precum și de a asigura oarecare ușurări pentru frații persecutați în Grecia, Germania, Iugoslavia și în alte țări, nu face această organizație și mesajul ei un produs american.

33. Pentru a apăra dreptul său de a predica evanghelia Împărăției prin toate regatele Imperiului Roman, apostolul Pavel, la timp, a insistat asupra dreptului său de cetățean Roman, și în cele din urmă, a refuzat să fie dezbătut de un tribunal din Ierusalim, căci a zis: „Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat..... „Cer să fiu judecat de Cezar” (Fapte 16:37,38; 22:25-29; 25:10-12). Dar, această frecventă referire la drepturile sale, la privilegiile și scutirile de obligații ca cetățean Roman, a făcut ea mesajul lui Pavel un mesaj Roman? Nu, cu nici un chip! Tot la fel și astăzi, când martorii lui Iehova în America, se folosesc de cetățenia lor naturală, de democrația care există aici, precum și când se folosesc de multele resurse disponibile aici pentru publicarea mesajului în măsură mare; și când ei se folosesc de prevederile și aranjamentele legale, care sunt garantate tuturor cetățenilor deopotrivă, nu înseamnă că mesajul lor nu e un mesaj american. Aceste fapte nu fac organizațiunea și lucrarea ei de mărturie o propagandă americană, modul în care preoțimea religioasă din America Latină și din alte părți, vorbesc despre el. Lucrarea de mărturie dusă la îndeplinire în țări străine, nu se face spre a americaniza poporul și spre a educa pe credincioși după modul și cultura americană. Ci, după cum frații creștini din Macedonia și Achaia (Grecia) contribuiau altădată bănește pentru sprijinul fraților lor din Ierusalim, tot astfel și martorii lui Iehova din America, folosesc toate mijloacele, resursele, privilegiile și avantajele găsite în această țară, pentru folosul și ajutorul lucrării și organizației lui Dumnezeu, atât în această țară cât și în multe țări străine.

NU NAȚIONALISTĂ, CI TEOCRATICĂ

34. Pe deasupra, în America, nu este cazul că majoritatea populației a acceptat acest mesaj al Împărăției tocmai pentru că, de la 1879, este publicat, în mod foarte proeminent, în propria lor țară a Americii. Dinte-o populație de mai bine de 140 milioane în Statele Unite, numai 73.512 martori ai lui Iehova au vestit mesajul pe teren în decursul lunii record a lui aprilie; iar numărul persoanelor interesate și binevoitor dispuse, care citesc și studiază publicațiile TURNULUI DE VEGHERE, este relativ mic în comparație cu populația totală. Ne ținând seamă de imensa mărturie pusă despre împărăția lui Dumnezeu în America, rămâne adevărat despre martori în această țară, după cum spunea Isus: „Nicăieri nu este prețuit un profet mai puțin decât în patria și în casa lui” - Mat. 13:57.

35. Pe de altă parte, în 1946, existau în Statele Unite 24.402.124 Romano - Catolici, 2.227.524 Episcopali, 9.900.000 Metodști, 5.000.000 Luterani, 14.000.000 Baptiști, și 3.000.000 Presbiteriani, deci, cu 59.000.000 de asemenea religioniști mai mulți decât martori ai lui Iehova. Aceasta așa, cu toate că, toate mișcările religioase, reprezentate prin astfel de corporațiuni populate în America, și-au avut originea lor în afara Americii, în Europa și în Britania. Atitudinea celor mai mulți americani față de adevărul Împărăției, atât de larg vestit în America, este întocmai ca aceea a

majorității popoarelor în toate țările străine. Atitudinea lor este întocmai ca cea a lui Natanael, când auzi despre venirea lui Isus din Nazaret și zise: „Poate să vină ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46). În mod similar, deoarece America a fost legată, în mod excepțional cu promovarea mesajului Împărăției și cu lucrarea Împărăției de la 1879, și, deoarece, America pare a fi o națiune modernă, aprigă, parvenită printre națiunile mai vechi ale pământului, multe persoane se simt cu prejudecată împotriva ei și zic: „Poate să iasă ceva bun din acea țară”?

36. De aceea, această considerațiune a chestiunii având în vedere localitățile geografice este greșită și înșelătoare, și aceasta se aplică, de asemenea, și cu privire la corporațiunea guvernatoare, vizibilă, a poporului organizat al lui Iehova pe pământ. Localitatea fizică sau geografică a corporațiunii guvernatoare, nu este de loc importantă, nici naționalitatea membrilor ei după carne. În cazul apostolilor, în supunere față de porunca lui Isus, de a merge și a face ucenici din toate națiunile, precum și de a fi martorii Săi, atât în Ierusalim, cât și în toate națiunile, până la cele mai îndepărtate părți ale pământului, ei și-au mutat localitatea sau sediul lor din loc în loc, după cum lucrările misionare și instrucțiunile de organizare date, ca atare, dovedeau aceasta necesar, și după cum erau inspirați de spiritul lui Dumnezeu. Acest fapt în sine, distruge închipuirea că situația geografică este aceea care hotărăște chestiunea. În acest din urmă veac, și, mai ales de la 1914 d.Chr., Atotputernicul Dumnezeu poate lucra printr-o corporațiune guvernatoare într-o parte a pământului, tot așa de bine ca și în cealaltă parte, deoarece, de la 1914, scripturile se aplică în înțelesul Împărăției: „A lui Iehova este pământul și plinătatea lui; lumea, și cei ce-o locuiesc”- (Ps. 24:1, *Am. Stan. Ver.*; 1 Cor. 10:26,28). El declară: „Cerul este tronul Meu și pământul așternutul picioarelor Mele” și ori unde pe așternutul picioarelor Sale, Iehova Dumnezeu poate să stabilească corporațiunea Sa guvernatoare, vizibilă, și să o folosească, deoarece tot pământul îi aparține Lui și este proprietatea Sa, și nu proprietatea Statelor Unite, sau a Imperiului și Federațiunii de Națiuni Britanice, sau a Națiunilor Unite. Și dacă El încă mai dorește să schimbe localitățile geografice, este în dreptul și puterea Sa să facă aceasta. El nu este legat de nici un fel de tradițiuni ale locurilor.

37. A sosit ceasul, despre care zicea Isus către femeia din imediata apropiere a Muntelui Garizim în Samaria: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul, și a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr”. Astfel, de aceea, oriunde închinătorii sinceri Îl servesc și-L slăvesc pe El, naționalitatea și localitățile naționale, nu hotărăsc pro sau contra individului (Ioan 4:21,23). Nu naționalitatea, deci, nici localitatea geografică, ci existența și prezența serviciilor teocratici încredințați, consacrați și credincioși ai lui Iehova Dumnezeu, este ceea ce hotărăște cu privire la corporațiunea guvernatoare. Astfel de urmași devotați ai Capului organizației teocratice, Cristos Isus, sunt aceia, pe care Iehova Dumnezeu îi poate folosi, vizibil, la conducerea, îndrumarea și servirea poporului Său consacrat și organizat pe tot pământul.

ÎNCOTRO SĂ PRIVIM

38. În sfârșit, încă o dată, să ne întoarcem la chestiunea noastră: Încotro să ne îndreptăm privirile, spre a găsi corporațiunea guvernatoare centrală a martorilor lui Iehova pe pământ, acum? Răspunsul scriptural, și, în consecință, adevăratul răspuns este: Să privim la organizația teocratică, peste care Iehova Dumnezeu, Organizatorul, a numit pe Regele Său, Christos Isus, să fie Căpetenie nevăzută. Aceasta e direcțiunea, în care Isaia 51:1-3 ne arată, unde Domnul zice: „Ascultați-Mă, voi, care umblați după neprihănire, care căutați pe Iehova! Priviți stânca din care ați fost ciopliți,

spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v-a născut; căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Căci Iehova a mângâiat Sionul” (*Am. Stan. Ver.*). Această declarație înseamnă: *) Priviți la Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam, ca marea stâncă, Ziditor și Mângâietor; și să priviți la organizația Sa universală teocratică, care este Mai Marea Sara, din care ați fost scoși sau născuți și prin care vine existența voastră de creștini. La Galateni 4:22-31, apostolul Pavel se referă la această Sară anti-tipică, această organizație universală a lui Iehova Dumnezeu, când zice: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, el este mama noastră”. (Gal. 4:26). De aceea, membrii vizibilei corporațiunii guvernatoare a poporului organizat al lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să se nască din această organizație teocratică universală și trebuie totdeauna să rămână supus principalului ei membru și Cap, Isus Christos, Regele regilor.

39. În armonie cu aceste fapte scripturale, deci, când priviți după o corporațiune guvernatoare vizibilă, acceptabilă, priviți spre aceia, care fac parte din această organizație teocratică, anti-tipica Sara, care nu se mărginește la vreo țară de pe pământ. Apoi, priviți printre ei după servii pe deplin devotați ai lui Dumnezeu, care poartă la inimă cauza teocratică și care sunt în absolută armonie cu aranjamentul teocratic și cu instrucțiunile teocratice de organizare. De fapt, acele instrucțiuni de organizare se găsesc în Cuvântul scris, inspirat al lui Dumnezeu. Să nu socotim că această corporațiune guvernatoare pe pământ, astăzi, ar fi o corporațiune inspirată. Noi le cerem acestor servi, să fie strâns legați de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, să conducă afacerile în armonie cu el, precum și să publice mesajul extras din el. Pentru acest motiv, și nu pentru că el a fost publicat și promovat în mod principal în Statele Unite, începând de la anul 1879, ați acceptat, voi cititori ai *Turnului de Veghere*, mesajul și ajutați la transmiterea lui mai departe, în ascultare față de

---

* *Vezi Turnul de Veghere* din 15 Ianuarie, 1946, pag. 19 – 22.

instrucțiunile referitoare la predicarea lui. Aceasta, deoarece voi puteți dovedi mesajul și organizația care-l publică, a fi în armonie cu Cuvântul lui Iehova și cu spiritul Său.

40. Istoria poporului organizat al lui Iehova, astăzi, arată că, în special de la 1879, corporațiunea guvernatoare văzută a organizației, a fost legată sau identificată cu corporațiunea legală, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, constituită în statul Pennsylvania, în anul 1884. Această corporațiune legală are, astăzi, editura sa principală și biroul de filială în Brooklyn, New-York. Ea este, pur și simplu, un serv legal și o agenție de publicitate, pentru folosul societății de peste tot pământul a rămășiței unse a lui Iehova, împreună cu toți însoțitorii ei de bine, consacrați.

41. Cu toate acestea, această societate de peste tot pământul, a rămășiței unse, nu cooperează cu corporațiunea guvernatoare, unită cu ea, tocmai pentru faptul că ea este stabilită în America. Numărul din ce în ce mai mare al oamenilor de bine, nu acceptă și rămân credincioși instrucțiunilor de organizare, date prin ea, din cauza localității ei geografice. Mai de grabă, toți aceștia conlucrează cu corporațiunea Sa guvernatoare centrală, vizibilă, deoarece corporațiunea guvernatoare este în armonie cu organizația teocratică, publică mesajul și trimite instrucțiuni și directive în armonie credincioasă cu Cartea Teocratică a lui Dumnezeu, Biblia. În interesul păcii și unității poporului lui Dumnezeu în toate țările, ei fac așa. Ei țin la corporațiunea guvernatoare, nu din cauza personalităților din ea, sau a naționalităților lor, deoarece toți, în decursul veacurilor, de la primul veac încoace, personalitățile sau personalul corporațiunii guvernatoare, s-au schimbat, datorită morții membrilor credincioși, sau altor împrejurări, fiind necesar ca ei să fie succedați de

alți frați în carne. Singurul membru al corporațiunii guvernatoare, care nu s-a schimbat în toate aceste nouăsprezece veacuri, este membrul principal, invizibilul și nemuritorul Isus Christos. Celelalte personalități, membre ale corporațiunii guvernatoare, pot să se schimbe în decursul anilor, întrucât Dumnezeu așază membrii în organizația Sa, așa cum Îi place; dar, condițiunile teocratice, impuse corporațiunii guvernatoare, nu se schimbă.

42. Îndeplinirea acestor condițiuni teocratice, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, este cauza pentru ce, rămășița unsă și nenumărații ei însoțitori de bine, țin la corporațiunea guvernatoare și i se supun cu încredere în Domnul (Vezi 1 Petru 2:13-17 și Tit 3:1). Ei urmează regula: „De acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni după carne”(2 Cor. 5:16). Ei știu din istoria Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere. Istorie care se întinde în decursul vieții unor cititori ai acestei reviste, că Iehova Dumnezeu a binecuvântat această societate legală, care servește poporul Său și organizației Sale teocratice. Ani de-a rândul a întrebunțat El corporațiunea guvernatoare, unită cu aceasta, la conducerea și efectuarea lucrării Sale aprobate pe pământ. În decursul anilor de opoziție și persecuțiune mondială, inclusiv cele două războaie mondiale, El a ocrotit-o, și aceasta evident, pentru terminarea lucrării Sale pe mai departe, înainte de bătălia Armagedonului. Din mila Sa, astăzi, aceasta este singura organizație, care-și păstrează o neutralitate curată și absolută, cu privire la controversile și conflictele acestei lumi dezbinată, deoarece ea este cu toată inima și fără rezerve pentru împărăția lui Iehova, stabilită în ceruri în anul 1914. Acestei împărății îi este dedicată organizația teocratică a poporului lui Iehova să o vestească tuturor națiunilor, până la sfârșitul final al acestei lumi și până la nașterea glorioasă a noii lumi și până la nașterea glorioasă a noii lumi a dreptății.

Întrebări pentru studiu

1. Ce necesitate de după război există printre poporul consacrat al lui Dumnezeu?
2. Ce trebuie făcut pentru pace, și prin ce înțelepciune?
3. Ce înseamnă „tulburare” și de la ce se datorește?
4. Ce este organizația Sa, după înțelepciunea lui Dumnezeu?
5. Cum este ea teocratică și când a fost stabilită partea ei văzută?
6. Cum se întâmplă că noi suntem organizația lui Dumnezeu pe pământ?
7. Ce libertate câștigăm noi, prin faptul că devenim o parte din poporul Său?
8. Pentru ce, în ciuda responsabilității, noi avem totuși libertate?
- 9,10. Ce foloase rezultă pentru noi faptul de a fi organizați?
11. Pentru ce este primejdios a rămâne singur, aparte de organizație?
12. Când și cum va ajuta organizația pe cel căzut?
13. Ce se întâmplă cu acela, care se străduiește să se încălzească singur?
14. Pentru ce nu trebuie să părăsim, acum, adunarea noastră?
15. Ce ilustrațiuni avem noi de la doi ucenici și de la Pavel?
16. Cum au aceleași experiențe același efect asupra noastră astăzi?
17. Cum e mai bine de doi decât de unul în timp de atac?
- 18,19. Pentru ce se va scula dușmanul împotriva unuia singur, în această eră de după război?
20. Pentru ce trebuie, noi, să fugim împreună acum, și în ce mod?
21. Cum am suportat noi cel de-al doilea război mondial, întocmai ca o funie împletită în trei?
22. Pentru ce trebuie să existe, acum, o corporațiune guvernatoare centrală vizibilă?

23. Unde fusese în mod aparent, în primul veac o atare corporațiune?
24. În afară de Scripturile ebraice, la ce să ținem noi seamă și pentru ce?
25. Ce instrucțiuni de organizare a fost date din Ierusalim?
- 26,27. De unde au fost date restul de instrucțiuni scrise?
28. Dacă nu după loc, cum a fost hotărâtă darea instrucțiunilor?
29. Pentru ce să nu privim spre Ierusalim după corporațiunea guvernatoare centrală, acum?
30. Pentru ce să nu privim, apoi, spre Efes, orașele grecești, sau spre Roma?
31. Vă îndreptați voi privirile spre America, și care-i răspunsul corect?
32. În ciuda căror fapte, acest mesaj și lucrare, nu sunt americane?
33. Cum arată cazul lui Pavel că acesta nu este un efort american?
- 34,35. Cât de popular este adevărul Împărăției împotriva religiilor?
36. Pentru ce este greșită cercetarea chestiunii având în vedere geografia?
37. Ce hotărăște, deci, cu privire la corporațiunea guvernatoare? Pentru ce?
38. Încotro să privim, atunci, așa după cum suntem îndrumați de Isaia 51:1-3?
39. Ce să cereți cu privire la corporațiunea guvernatoare centrală?
40. Cu ce a fost unită corporațiunea guvernatoare de la 1879?
41. Pentru care motiv conlucrează rămășița și oamenii de bine cu ea?
42. După care regulă și cunoștință țin ei la ea?

TORNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

15 Decembrie 1947

Nr.24

Cuprins:

**RĂSPÂNDIREA CÂNTĂRII PRINTRE
TOATE NAȚIUNILE**

- Pag.523

„VOI SUNTETI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street   Brooklyn. N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia ... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXVIII

15 Decembrie 1947

Nr. 24

Răspândirea cântării printre toate Națiunile

„Îți voi cânta laude printre națiuni” – Ps. 57:9, *Am. Stan. Ver.*

IEHOVA a văzut, deseori, curata Sa închinare aruncată la pământ. Aceasta, însă, nu a vătămat-o cu nimic. Ea n-a fost nimicită, ci a trăit mai departe, spre a ieși din nou deasupra, făcând toate națiunile să se minuneze. Fie în legalitate sau în ilegalitate, ea și-a păstrat existența nezdruccinată. Există un motiv puternic pentru aceasta. Acesta este : Supraviețuirea adorării lui Iehova pe pământ este legată în mod nedespărțit de marea chestiune în discuție, anume, suveranitatea universului. Pământul nostru aparține lui Iehova prin creațiune. Suveranitatea Sa universală, deci, a fost pusă în discuție în legătură cu pământul nostru. Toți oamenii, care Îl recunosc și I se închină Lui ca Suveran universal, vor fi păstrați, cu siguranță, când, nu peste mult, se va scula, spre a-Și arăta suveranitatea Sa peste cer și peste pământ. Ei vor trăi mai departe, spre a-L lăuda printre toate creaturile care trăiesc. Aceia, însă, care, pentru o vreme, forțează pe adoratorii lui Iehova să activeze subteran, încercând prin aceasta să-i scoată din existență, vor fi, cu siguranță, nimiciți; „ca să știe că numai Tu, al cărui nume este Iehova, Tu ești Cei prea Înalt pe tot pământul”. (Ps. 83: 17, 18, *Am. Stan. Ver.*) Marea desfășurare a suveranității Sale universale se apropie. Toate națiunile vor privi-o cu groază și vor dori să intre în pământ. (Apoc. 6: 15-17). Calea pe care ar putea cineva să câștige mila și favoarea Lui Iehova, atunci, este a arăta milă și ajutor față de adoratorii Săi, atunci când aceștia sunt forțați a activa subteran, și de asemenea, când ies din nou afară, spre a cânta laudele Sale, deschis, printre toate națiunile. Timpul pentru a răspândi laudele Sale printre toate națiunile este acum aci!

2. David, ucigașul uriașului, era o ilustrațiune a unui adorator și preamăritor al lui Iehova, care a fost forțat să activeze subteran. Ca un flăcăiandru de vreo 17 ani, el s-a sculat ca un viteaz al lui Iehova Dumnezeu și a pătruns în țara nimănu, printre armatele poporului său și acelea ale Filistenilor. El a văzut că o luptă hotărâtoare era necesară, spre a dovedi că Dumnezeul său este suprem peste toți și că El poate să mântuiască și să elibereze pe servii Săi de cei mai puternici dușmani ai lor. Astfel, cu Iehova ca sprijinitor al său, David, în mod curajos s-a împotrivit monstruosului Goliat, campionul falșilor dumnezei demoni ai Filistiei. Pe când, David se apropia, numai cu un echipament al unui păstor, el se lăuda în Iehova și a amintit acestui uriaș îmbrăcat în armură, că Iehova avea un interes în această luptă. David strigă:

3. „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei Filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Iehova nu mântuiește nici prin sabie nici prin suliță. Căci biruința este a a lui Iehova. Și El vă dă în mâinile noastre.” – 1 Sam 17: 45-47, *Am. Stan. Ver.*

4. David știa că el va fi mântuit și va supraviețui lupta în mod aparent inegală, deoarece el preaslăvi pe Iehova, Îl mărturisi și cântă lauda Sa. Fie ca să ne însemnăm acest fapt pentru propria noastră îndrumare. Tot așa de sigur după cum Iehova, al cărui nume fusese mărit de David în auzul uriașului Goliat, este Suveranul universal, lupta merse numai pe drumul ei dinainte croit. Arogantul campion al Filistenilor închinători la demoni, căzu de o piatră din praștia lui David, care l-a lovit în frunte, propria sa sabie fiind folosită spre a i se tăia capul. David a luat în posesiune gigantica sabie. Punerea pe fugă și măcelărirea oștirilor, pe care Goliat le apăraseră, urmă.

5. În mod ciudat, la un an după aceasta, David, biruitorul, a fost forțat să se refugieze, și doi ani după aceea, el a fost forțat în realitate să trăiască prin peșteri. Aceasta părea a fi o tăgăduire a suveranității universale a Dumnezeuului lui David, aceasta, însă, nu era așa în fapt. Aceasta făcea numai justificarea suveranității lui Iehova mai măreață la sfârșit. Aceasta făcea ca timpul, acum, să lucreze pentru El, spre a arăta credincioșie față de permisiunea Sa și să arate milă sau bunătațe nemeritată seminției lui David. Cu șase veacuri înainte de aceasta, Iacob, strămoșul lui David, care fusese supranumit Israel, zicea pe patul său de moarte și a dat binecuvântarea sa celor douăsprezece seminții ale lui Israel, care s-au născut din el. El a zis, cu privire la seminția cel de-al patrulea fiu al său: „Sceptrul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo ; și de El vor asculta popoarele. Iuda este un pui de leu..” – Gen. 49: 10,9. *Am. Stan. Ver.*

6. Deși Iuda nu fusese fiul său întâi născut, muribundul Iacob profeti, totuși, în acest fel. El a vorbit înainte despre mila, pe care Iehova va arăta-o seminței lui Iuda. Prin biruința, pe care o culese asupra înspăimântătorului uriaș Goliat, David se dovedi a fi cel ales din seminția lui Iuda, cu care să se înceapă profeția lui Iehova, cu privire la sceptrul unui rege. Dar Iehova, pentru propria Sa slavă și pentru binele lui David, nu era dispus să lase ca David să ajungă în posesia sceptrului regal în mod ușor, fără ca mai întâi, printr-o lungă încercare, să-și dovedească credința și integritatea față de Dumnezeu. Iehova cunoștea efectul corupător pe care o biruință ușoară l-ar putea avea asupra servului Său spre a pune la o parte credința în Dumnezeu și a nu privi la El pentru ajutor, tărie și biruință. Mai mult încă în David, Dumnezeu lăsa să se înregistreze o anumită istorie, care trebuia să fie profetică a lucrurilor mai mari, care urmează să se întâmple înăuntrul propriului nostru veac al douăzecilea.

7. David a trăit într-un timp de stare națională asemănătoare aceleia a creștinătății de la anul 1914 d.Chr. Națiunea lui David, Izraeliții, la timpul când ei intrară în țara Canaanului, spre a întemeia o patrie națională în aceasta țară dată de Dumnezeu, nu avuseseră nici un rege vizibil , nici un rege uman. Ei nu aveau nevoie de unul ca acesta peste ei. Pentru ce nu? Pentru că, după ce Izraeliții au trecut prin mijlocul Mării Roșii și egiptenii care îi urmăreau din urmă au fost atrași între zidurile care se prăbușeau ale apelor mării, Moise, profetul, cântă: „Iehova va împărați în veci de veci” și acest Suveran domnitor al universului era adevăratul lor Rege; deși nevăzut ochilor omenești. (Ex. 15:18 *Am. Stan. Ver.*) Astfel, până la zece ani înainte de nașterea lui David, nu existase nici un rege pământesc peste Israel, așa după cum păgânii sau ne iudeii aveau peste națiunile lor. (Jud. 17: 6; 21: 25; Rut 1:1). Profetul Samuel era atunci principalul judecător al lui Israel. Atunci au venit reprezentanții bătrânilor lui Israel la Samuel și au zis: „Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.” Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: „Dă-ne un împărat ca să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul i-a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.” Când a instalat pe regele lor mult dorit, profetul Samuel reaminti Izraeliților nepotrivirea acțiunii lor,

zicând: „Voi mi-ați zis: Nu, ci un rege să domnească peste noi ; când Iehova Dumnezeuul vostru era regele vostru". – 1 Sam. 8: 4-7, 12: 12, *Am. Stan Ver.*

8. Regele, pe care Samuel îl prezentă cu acele cuvinte, era Saul din Ghibeaa. El nu era din seminția lui Iuda, ci din seminția lui Beniamin. „Saul era [de patruzeci] de ani când a început să domnească ; și el avea un fiu, Ionatan, destul de bătrân, spre a comanda o mie de soldați ai regelui". (1 Sam. 13: 1, 2 *Am. Stan Ver.*). David, din seminția lui Iuda, nu fusese încă născut în cel de-al doilea sau al treilea an al împărăției, Regele Saul merse pe o cale care nu a plăcut lui Dumnezeu. Aceasta aduse lepădarea lui și a casei sale din partea lui Dumnezeu din onorurile regale viitoare. Aceasta a prefigurat o nemulțumire asemănătoare a lui Dumnezeu față de creștinătate și lepădarea de către El a domnitorilor ei, acum, în veacul nostru. Sub proaste împrejurări militare, Saul alergă înainte de timpul hotărât al lui Dumnezeu, îndrăznind să îndeplinească serviciul de preot și să aducă jertfă lui Dumnezeu. După astfel de lipsă de credință și ascultare față de Dumnezeu, și după astfel de încăpățănare, Saul auzi cuvintele de dezaprobare ale lui Samuel „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Iehova, Dumnezeuul tău... acum, domnia ta nu va dăinui. Iehova și-a ales un om după inima Lui și Iehova l-a rânduit să fie prințul poporului Său ” (1 Sam. 13: 13, 14, *Am. Stan. Ver.*). Acel om s-a dovedit a fi David. El era din seminția căreia îi fusese promis sceptrul și de la care el nu se va depărta până va veni Șilo, Mesia sau Christos.

9. Popularitatea lui David, datorită lovirii lui Goliat și, de asemenea, isprăvilor sale de mai târziu, provocă gelozie în Regele Saul. Acest rege lepădat a văzut că David era viitorul bărbat pentru împărăția lui Israel. Deoarece Dumnezeu a zis că împărăția peste Israel nu va rămâne în casa lui ci va trece altuia, Saul era hotărât să împiedece pe unsul David să câștige sceptrul împărăției. În același timp pe când pretindea că se închină lui Dumnezeu, Saul încerca să ucidă pe David sau să lase să fie ucis. Astfel, Saul îl forță să iasă în contact, liber și deschis cu Izraeliții și-l scoase în afară legii, ca și când ar fi fost un criminal, punând o plată pe capul lui. Cu o ocazie, când David fusese forțat să-și găsească ascunzătoare într-o peșteră, el a fost inspirat să scrie Psalmul 57. Acesta a fost scris și păstrat pentru învățatura și mângâierea noastră astăzi. Aceasta s-a împlinit într-adevăr asupra unui grup minoritar de bărbați și femei de astăzi. Aceasta este motivul pentru care discutăm noi aceasta aici.

Psalmul 57

10. Titlul acceptat în textul ebraic al acestui psalm sună: „Pentru mai marele cântăreților; compus pentru Altașet Un psalm al lui David. Michtam;*) când fugise de Saul din peșteră". (După *Versiunea Americană Standard*) Mai marele cântăreților sau șeful muzician, la templul lui Dumnezeu, urma să cânte acest psalm cu acompaniament muzical, și acordul cei mai înalt al acestuia începea cu cuvintele ebraice „Al-tașet", care înseamnă „Nu nimici !" Un fragment al acestei cântări, a putut fi păstrat pentru noi în Isaia 65: 8 (*Am. Stan. Ver.*). „Așa vorbește Iehova : După cum când se găsește zeamă într-un strugure, se zice; *Nu-l nimici*, căci este o binecuvântare în el! tot așa, și Eu voi face la fel, din dragoste pentru servii Mei, ca să nu nimicesc totul". Aceasta se referă, în mod profetic, la o rămășiță credincioasă a martorilor unși, pe care Iehova Dumnezeu nu va lăsa-o să fie nimicită de la anul 1918 d.Chr. încoace. „Proscrisul" David întrebuițând acele cuvinte odinioară, când, el și însoțitorul său, pătrunseră, noaptea, în tabăra lui Saul și tăbărâră asupra lui, când acesta se afla într-un somn adânc. „Și David zise lut Abișai: *Nu-l nimici*; căci cine

ar putea pune mâna pe unsul lui Iehova și să rămână nepedepsit? ...Viu este Iehova că numai Iehova îi poate lovi; sau îi va veni ziua că să moară”. – 1 Sam. 26: 9, 10, *Am. Stan. Ver.*

---

*Pentru explicația acestui cuvânt „Michtam” vezi *Turnul de Veghere* din 1 iulie 1945, pag. 196 cu titlul „Neclintit pentru adevărata închinare”.

11. Este posibil, de asemenea, ca David să fi spus aceste cuvinte într-o peșteră în pustia En-Ghedi, pe coasta de apus a Mării Moarte. Regele Saul, în urmărirea lui David, intră în această peșteră, singur, ca să se odihnească. „Oamenii lui David i-au zis: Iată ziua în care Iehova îți zice: Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea”. David, însă, refuză să lase ca Saul să fie vătămat. „Atunci, David s-a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul”, ca un semn că-l avusese în mână și ar fi putut să-i nimicească, dacă ar fi vrut. David controla pe oamenii săi cu cuvintele: „Să mă ferească Iehova să fac, eu acest lucru domnului meu, unsului lui Iehova, să ridic mâna împotriva lui, văzând că el este unsul lui Iehova”. David zise, de fapt: „Nu-l nimici” (*Al-tașet*) și prin aceasta arată deplină sa supunere față de suveranitatea universală a lui Iehova. Astfel, persecutorul Saul părăsi peștera viu. – 1 Sam. 24 ; 1-7, *Am. Stan. Ver.*

12. Dacă aceasta s-a întâmplat în această peșteră, sau într-una la Adulam cu o ocaziune mai timpurie, noi nu știm. Dar David, ca martor credincios al lui Iehova, care fusese uns să fie rege peste națiunea lui Israel, preumbrea rămășița „trupului” lui Christos de urmași, acum. Pentru ce? Pentru că aceștia sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu, ca să fie împreună moștenitori ai lui Christos în împărăția cerească. Aceștia sunt aceia, care au ieșit în evidență în 1929 și au declarat deschis pentru Iehova Dumnezeu și Christos Isus, ca fiind „Înaltele Stăpâniri”, cărora în mod exclusiv, ei se vor supune neîndoios, chiar dacă întreaga lume ar merge spre totalitarism. Iar în 1941, când mulți din această rămășiță unsă fuseseră forțați la activitate subterană în Canada, în Norvegia, Olanda, Belgia, Franța, Germania și în celelalte țări, organul lor oficial, *Turnul de Veghere*, a publicat că chestiunea primară înaintea întregii creațiuni este „dominația universală”, adică, suveranitatea universală a lui Iehova. (*Turnul de Veghere* din 1 și 15 Iunie și din 15 August 1941, pagina 245, paragr. 19.). În mijlocul controversei turbate, ei au ținut tare la adevărul suveranității lui Iehova. Mii de oameni de bine au luat poziție alături de ei în această chestiune de discuție și au devenit însoțitorii lor loiali. Ei au urmat modelul lui Ionatan, fiul Regelui Saul, care a devenit aliatul credincios al lui David și care s-a împrietenit cu David în cel mai deplin înțeles al cuvântului, deși el personal nu urma să devină moștenitor al împărăției lui Israel, ci, familia lui, trebuia să dețină numai un loc secundar în Israel.

Căutând refugiu

13. Psalmul 57 fusese scris, pentru rămășița unsă a urmașilor consacrați ai lui Christos. Cu toate acestea, cuvintele lui David în acest psalm pot fi apreciate, de asemenea, de către toți oamenii de bine, Ionatanii moderni, care au luat acum o poziție de necompromis, pentru suveranitatea universală a Dumnezeului Celui Prea Înalt, fără teamă de amenințarea totalitarismului mondial. „Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine! Căci în tine mi se încrede sufletul ; la umbra aripilor Tale caut un loc de refugiu, până vor trece nenorocirile”. (Ps. 57: 1, *Am. Stan. Ver.*). Apelând astfel după mila și îndurarea lui Dumnezeu, David nu a făcut aceasta din cauză că ar fi fost un păcătos uman, conceput în păcat și născut în nelegiuire. David

era, acum, acela, la care trimisese Iehova Dumnezeu pe Samuel, spre a-l unge, ca să fie viitorul rege peste națiunea lui Israel. David a făcut acest apel către Dumnezeu ca unul, care fusese uns să fie rege, deoarece suveranitatea universală a lui Dumnezeu era în joc. Cum putea fi aceasta? Deoarece David, când a venit pe tron, în cele din urmă, „a șezut pe tronul împărăției lui Iehova peste Israel”. El trebuia să fie reprezentantul vizibil al lui Iehova pe tron, fiindcă împărăția era în realitate a lui Iehova. (1Cron. 28:5 și 29:23, 11, *Am. Stan. Ver.*). Pentru motivul că David fusese uns să fie reprezentantul regesc al lui Iehova peste poporul Său de legământ, și nu pentru că David ar fi fost un criminal, vinovat de violarea vreunei legi drepte, a fost David persecutat până la extrem de către gelosul Saul.

14. Același lucru este adevărat, astăzi, cu privire la rămășița credincioasă a fraților lui Christos încă pe pământ, care sunt unși pentru împărăția cerească. Aceștia sunt persecutați de către un Saul modern anume, elementele domnitoare ale tuturor națiunilor, dar nu pentru că ei ar fi criminali călcători, de lege, care violează dreptatea. Aceasta, deoarece ei sunt consacrați împărăției lui Dumnezeu și deoarece ei preferă să „asculte de Dumnezeu mai de grabă decât de oameni”, în chestiuni cu privire la care această lume și împărăția lui Dumnezeu nu sunt de acord. Ei știu că ura și persecuțiunea fuseseră prezise să cadă asupra lor la sfârșitul acestei lumi. Noi ne aducem bine aminte că Isus a prezis, războiul internațional ca un semn al începutului „timpului sfârșitului” acestei lumi și că, imediat după facerea acestei preziceri, El avertizează pe urmașii Săi: „Atunci vă vor ca să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu”. (Mat. 24:7, 9). „Pentru numele Meu”, înseamnă numele pe care Dumnezeu l-a dat lui Christos Isus, nume care este mai presus de orice alt nume. Numele înseamnă că Dumnezeu l-a dat o poziție, care este mai înaltă decât cea a oricărei altei creaturi. În plus, în anul 1914, Dumnezeu a dat numelui deplină însemnătate, întrucât a pus pe Christos Isus ca Rege al noii lumi a dreptății și l-a întronat să domnească în mijlocul dușmanilor Săi.

15. Aceasta este acum, însemnătatea numelui lui Isus, pentru care suntem noi privilegiați ca să fim urâți de toate națiunile. Pentru mărturisirea numelui Său în această calitate a împărăției și pentru faptul că-L mărturisim ca și Conducătorul și Comandantul nostru numit de Dumnezeu, suntem privilegiați să fim persecutați în toate națiunile. Totuși, nici un Hitler, nici un Mussolini, niciun Papă, nici vreun alt domnitor politic sau religios al acestei lumi, nu poate, prin asemenea ură și persecuțiune, să constrângă pe cel credincios să dea supunere și ascultare incontestabilă acestora, ca *leader, fuehrer, duce, rege, sau vice-rege*. Este o onoare pentru noi de a fi urâți, și nu trebuie să ne răzbunăm deoarece această ură este asupra noastră pentru faptul că stăm pe partea dreptății. Știind aceasta, cei urâți pot să fie tari în Domnul Dumnezeu, spre a îndura toate persecuțiunile, care vin asupra lor din cauza credincioșiei neîmpărțite față de numele lui Christos Isus. Pentru acest motiv, ei au un drept de a apela la Dumnezeu spre a fi îndurător față de ei și să-i ajute în decursul tuturor necazurilor și relelor, pe care dușmanii și persecutorii lor le aduc asupra lor, prin care se străduiesc să-i nimicească de pe pământ. Dumnezeu cu toate acestea, le va arăta mila Sa, nu prin faptul că i-ar scuti de a fi persecutați, ci prin faptul că îi păstrează sau îi ocrotește în mijlocul persecuțiilor. El le arată favoarea Sa și le dă hrană și lămurire spirituală, spre ai întări să rabde și să continue înainte în serviciul Său. El niciodată nu lasă pe dușman să-i copleșească cu totul și să-i scoată din pământul celor vii. După cum apostolul Pavel a exprimat aceasta în propriul său caz: „Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți; niciodată liberi de primejdia de a fi puși în moarte, întocmai ca și Isus, astfel încât, viața lui Isus. se poate vedea și în trupul nostru” – 2 Cor. 4:8-10, *An Amer. Trans.*

16. Conducătorii religioși ai creștinătății văzând cum o revoltă se formează împotriva lor din partea elementelor lumești, își caută scăpare în sistemele: politice și militare ale democrațiilor acestei lumi. Un exemplu despre aceasta s-a dat atunci când Papa din Vatican, printr-un schimb de scrisori la 26 August 1947, s-a angajat față de „conducătorul ales”, președintele Statelor Unite, să lucreze împreună cu el, pentru felul lor de „pace durabilă a lumii”. Martorii lui Iehova, cu toate acestea, iau cuvintele psalmistului și zic: „Ai milă de mine, Dumnezeu, ai milă de mine! Căci în Tine mi se încrede sufletul; la umbră aripilor Taie caut un loc de scăpare”. (Ps. 57:1). Aceasta arată că adevăratul loc de scăpare nu este ascunzișul în vreun loc izolat sau acoperit; în vreo cameră sau clădire nesuspectată, ci sub „aripile” lui Dumnezeu, sub ocrotirea Sa. Acolo ei continuă mai departe să-L servească și să asculte de poruncile Sale, mai de grabă decât de acelea ale oamenilor, și în tot acest timp, ei se încred în El spre a-i acoperi ocrotindu-i de dușmani, care încearcă să-i nimicească, făcându-i să ignoreze poruncile lui Dumnezeu. Urmăritul David, căutând scăpare la Iehova Dumnezeu, a refuzat să întoarcă rău pentru rău, dând o lovitură violentă; înapoi, Regelui Saul și trupelor lui urmăritoare, cauzându-le prin aceasta pagubă. „Nu-l nimici” era atitudinea lui David față de el. În același timp, el aștepta ca Dumnezeu să-i nimicească și să facă să treacă, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, uraganul de necazuri, pe care aceștia l-au ridicat împotriva lui.

17. Același lucru se întâmplă și cu martorii lui Iehova, acum, sub persecuțiune și în fața opoziției din partea domnitorilor religioși, politici și militari ai acestei lumi. Ei nu organizează răscoale înarmate, spre a contraataca și a pricinui pagube trupești, precum și spre a doborî pe persecutorii coalizați. Ei nu cer milă sau îndurare de la persecutori. Ei strigă către Dumnezeu, deoarece ei au căutat loc de scăpare la El. Pentru acest motiv puternic ei refuză să lovească înapoi pe persecutării lor, întorcându-le rău pentru rău, întocmai cum David cel persecutat s-a abținut cu hotărâre de a lovi pe Regele Saul cel uns, cu violență, spre a-l coborî și spre a scăpa, astfel, de persecuțiunea guvernamentală, de punerea în afara legilor și de actele o sau ordinele regale de prescripție. Lucrarea noastră este una constructivă în ascultare față de Dumnezeu, și nu o lucrare distructivă, de răzbunare personală. Pentru acest motiv, starea noastră subterană, la orice timp ar fi ea, nu este legată și nu are nimic de-a face cu vreo altă mișcare subterană, care opune rezistența cu scopuri politice și militare. Oricând s-ar întâmpla să fim declarați în ilegalitate sau subteran, noi continuăm să lăudăm pe Iehova și vestim împărăția Sa.

18. Este adevărat că noi protestăm în mod just împotriva opresiunii și ne folosim de toate legile drepte ale țării, spre a opri pe persecutorii răutăcioși. Cu toate acestea, noi stăruim în regula lui David: „Nu-l nimici?” și nu întreprindem nici o acțiune răzvrătitoare împotriva guvernelor și domnitorilor omenești pe care Dumnezeu îi mai permite încă să existe și să guverneze. Noi așteptăm ca El însuși să lovească pe apăsători și pe persecutori prin Regele Său, Christos Isus, la sfârșitul final ai acestei lumi, în marele necaz ai Armagedonului. În toate timpurile, când au fost obligați să activeze subteran, martorii lui Iehova au urmat această regulă de acțiune a lui David. Dacă el ar fi luat chestiunea în propriile lor mâini și s-ar fi folosit de forță distructivă și de violență, el ar fi părăsit, atunci locul lor de scăpare la Dumnezeu. În Atotputernicul Dumnezeu este suficient loc de scăpare pentru ei, deoarece El poate în mod minunat să-i ocrotească, în timp ce sunt supuși celor înflăcărate persecuțiuni și El poate, astfel, să le arate mila și îndurare, și să nu-i lase să fie doborâți de la speranța împărăției Sale. La El privim noi după eliberare. Pe El Îl așteptăm noi ca să întreprindă acțiunea cuvenită. Noi ținem tare la închinarea Sa, la serviciul Său și la împărăția Sa, până va face să treacă de la noi necazurile și răutatea din izvoarele dușmanului.

19. Trecând la amănunte, arătând cum a făcut el pe Iehova locul său de scăpare și cum s-a ascuns sub El, ca și o pasăre, care se ascunde sub puternicele aripi ale mamei sale, psalmistul continuă: „Eu strig către Dumnezeu, către Cel Prea Înalt, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine. El îmi va trimite izbăvire din cer în timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări. Da, Dumnezeu își va trimite bunătatea și adevărul Său”. (Ps. 57:2,3, *Am. Stan. Ver.*). Noi știm că Iehova Dumnezeu este mai înalt decât cei mai înălțați și mai puternici domnitori pe acest pământ, da, în mod nemărginit mai înalt decât supra naționala organizație a Națiunilor Unite. Prin urmare, noi strigăm către El. El este Cel Prea Înalt, și, în armonie cu acest fapt, noi ne-am smuls din tradițiunea religioasă cu privire la „stăpânirile înalte”. Noi mărturisim, acum, că Iehova Dumnezeu și în mod nespus înălțatul Său Fiu Christos Isus, sunt adevăratele Stăpâniri Înalte, cărora, tuturor sufletelor creștine le este ordonat să li se supună. Această stare, firește, se contrazice cu planurile politicianilor, care se folosesc de tradițiunile religioase, spre a amăgi poporul, supunându-l. – Rom. 13:1,2.

20. Din această pricină, noi suntem ocăriți, și aceia, care ne ocărăsc, ar vrea să ne înghită și să ne sfâșie, întrucât făuresc planuri rele împotriva noastră prin legile naționale și ale statului. Deoarece Iehova Dumnezeu este în ceruri și nu vizibil oamenilor, și deoarece El nu se descopere personal spre a face ceva, dușmanii noștri pot să cugete că El nu poate să facă ceva pentru noi. Dar oamenii, în această epocă atomică și în această zi a radioului și a științei electronice și nucleare aplicată, ar trebui să priceapă, de asemenea, că Dumnezeu poate să trimită jos din cer și poate face toate lucrurile necesare pentru servii și adoratorii Săi ascultători, și poate să-i elibereze și să-i mântuiască. Experiențele noastre până în anul 1948, înregistrate în mod neșters în istoria modernă, dovedesc că El a făcut aceasta. El ne-a trimis mila și credincioșia Sa ; El ne-a trimis bunătatea și adevărul. Aceasta explică pentru ce martorii lui Iehova există până în acest al treilea an al epocii de după război. *El* a lucrat pentru noi.

Un apel la suveranitate divină

21. Există un nesfârșit val de cuvântări lingușitoare, despre intențiuni de pace și despre mașinăria făcătoare de pace a conducătorilor lumii. Cu toate acestea, orice iubitor de adevăr și de dreptate, care s-a hotărât să servească Dumnezeului Celui Prea Înalt în decursul acestei ere de după război, nu se va lăsa să fie înșelat în ce privește adevărata situație în lume. Lasă ca fiecare persoană sinceră să ajungă la priceperea că nici unul din conducătorii lumii nu sunt pentru pace cu Iehova Dumnezeu și cu regele său Isus Christos. Cum putem noi dovedi aceasta ? Da! Să se declare sigur cineva în favoarea împărăției lui Dumnezeu prin Christos, ca singura autoritate domnitoare potrivită și singurul mijloc pentru pace pe pământ, - așa după cum fac martorii lui Iehova - și, deodată, acei conducători religioși, politici și comerciali se vor opune și vor face război împotriva lui, sau îl vor numi „comunist”. Psalmistul ne avertizează despre compoziția prezentă în această lume, zicând : „Sufletul meu este între niște lei; stau culcat [sau, trebuie să stau culcat] în mijlocul unor oameni, care varsă flăcări, în mijlocul unor oameni ai căror dinți sunt sulițe și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită.” – Ps. 57 :4, *Am Stan Ver.*

22. Adevărații conducători ai lumii, cu planurile lor pentru dominație mondială sunt înflăcărați pentru propriile lor idei, planuri și organizații, asemenea leilor, care sunt grăbiți să se arunce asupra prăzii și să o sugrume pentru leoaicele lor, spre a le păstra vii și tari. Ei sunt asemenea unei flăcări de foc, înflăcărați cu scopuri nimicitoare împotriva servilor lui Dumnezeu, și

ei cred în arderea pământului, mai de grabă decât să vadă predicatorii împărăției lui Dumnezeu prosperând și răspândindu-se pe pământ. Mijloacele lor de comunicație și de exprimare, anume, dinții și limba lor, le întrebuițează într-o propagandă de războia împotriva adevărului, aruncând sulite și săgeți împotriva acelor, care mărturisesc despre împărăția lui Dumnezeu, și întrebuițând limba lor ca o sabie nimicitoare, spre a tăia și omorî buna reputație a unor astfel de vestitori ai Împărăției.

23. Nu există nici o scăpare: noi treime să stăm culcați în mijlocul unor astfel de elemente dușmănoase, într-o situațiune plină de primejdii. Să fim noi însă, în mod neînțelept, agitați și înspăimântați, și să facem o pace de compromis cu asemenea contrari, prin tăgăduirea împărăției lui Dumnezeu și a Christosului Său? S-a înspăimântat psalmistul uns, sau Isus Christos, pe care psalmistul David l-a preumbrit ? sau a vegheat el ca nu cumva să fie depășit și coplesit de dușmani ? Nu ne-a avertizat Isus ca să nu fim luați fără veste și înspăimântați de ura lumii, când a zis: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine m-au urât înaintea voastră.... Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi, vă vor persecuta”? (Ioan 15: 18-20). Da. Astfel, deci, dacă noi trebuie să stăm jos, culcați în mijlocul unor astfel de contrari cu caracter de leu și în mijlocul oamenilor puși pe foc, cu scopuri războinice împotriva celor loiali față de Iehova Dumnezeu și Guvernul Său teocratic, noi vom sta culcați jos, dar cu o provocare față de dușman și cu o deplină încredere în Dumnezeu, în care ne căutăm scăpare.

24. Dușmanii noștri s-au ridicat deasupra pământului și se cred a fi ajuns la vârf, cu un frâu liber de a executa planurile lor violente împotriva adevăratei închinări a viului Dumnezeu. Încât privește din partea noastră, cu toate acestea, noi nu înălțăm oameni lumești sau să căutăm onoare la ei, ci noi lăsăm ca mărirea și gloria Dumnezeului Celui Prea Înalt să se ridice în mințile noastre. A ne ruga pentru înălțarea oamenilor și pentru mașinăria guvernatoare mondială a lor, ar însemna să tăgăduim împărăția lui Dumnezeu. De aceea, în timp ce oamenii se înalță pe ei înșiși, noi strigăm către Dumnezeu, ca să se înalțe pe Sine prin arătarea suveranității Sale universale. Noi Îl chemăm pe El, ca să-și justifice în public suveranitatea Sa supremă, înaintea întregii creațiuni, și să arate oamenilor slabi ai pământului ticăloșia și josnicia lor, mica lor valoare și neimportantă. „Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta!” (Ps. 57: 5). În loc ca să fim loviți cu teamă de ferocitatea și puterea dușmanului, noi ne rugăm cu o rugăciune neegoistă, deoarece noi am luat o poziție neclintită pentru suveranitatea lui Iehova peste întreg universul, inclusiv pământul nostru. Noi știm că El nu va nesocoti acea rugăciune, indiferent ce am avea de suferit până ce se va împlini. Profeția se apropie de complecta ei împlinire, adică: „În zilele acestor regi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor [nici chiar sub aceea a Națiunilor Unite], ci ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic”. Dan. 2: 44.

O inimă tare

25. Pentru mângâierea acelor, acum, gata să cânte laudele Aceluia, care este mai înalt și mai puternic decât oamenii și națiunile, psalmistul se întrebuițează pe sine ca o ilustrațiune, la începutul celei de a doua strofă a psalmului său. El dă un adevărat exemplu de viață de felul cum lucrează regula de acțiune a lui Dumnezeu față de aceia, care sufăr persecuțiune pentru numele Său. El arată că Dumnezeu va face ca relele, pe care dușmanul, în mod nelegiuit a intenționat să le facă împotriva servilor Săi credincioși, să se întoarcă înapoi împotriva lor. El zice: „Ei întinseseră

un laț sub pașii mei ; sufletul mi se încovoia, și-mi săpaseră o groapă înainte: Dar au căzut ei în ea”. – Ps. 57: 6, *Am Stan Ver*.

26. Niște oameni urziră planuri rele împotriva lui David întinzându-i curse pentru ca umblând fără bănuială, să-i cauzeze nimicirea. Ei intenționau să-l facă s-o ia înaintea lui Dumnezeu și să lupte împotriva unsului lui Iehova, spre care David privea ca fiind Regele Saul. În loc de a umbla în acea cursă a luptei împotriva regelui uns al lui Dumnezeu și a instalării sale ca rege prin violență și răscoală, persecutorii lui David fuseseră amăgiți în egoismul lor. Ei luptau cu ură împotriva lui David, și, prin aceasta, persecutau pe adevăratul serv al lui Dumnezeu, uns pentru împărăție. În loc de a face ca David să cadă în cursa părăsirii lui Iehova Dumnezeu și a trecerii, în amărăciunea sa în tabăra dușmanului și la închinarea la demoni împreună cu păgânii, Regele Saul a fost acela, care a trecut la religia demonilor. El nu stârpise din țară toate vrăjitoarele, ci, spre a se mângâia, a vizitat pe una din acestea la En-Dor. Regele Saul, și nu David a fost acela, care a căzut în groapa adâncă a disperării sub dezaprobarea divină. El nu a reușit să câștige un legământ cu Dumnezeu pentru Împărăție, spre a continua în familia sa prin Ionatan ; ci, promisiunea împărăției, stătea asigurată pentru David, care n-a căzut în groapa dezaprobării lui Iehova, unde să-l fi părăsit Dumnezeu în mâinile dușmanilor săi. În mod asemănător astăzi dușmanul n-a prosperat, sau n-a avut mai bună reușită împotriva rămășiței unse a lui Iehova,

27. Profitând de împrejurările mondiale și de necesitățile războiului total, religioniștii și politicienii, dușmani ai martorilor unși lui Iehova, au plănuit să încerce a-i face pe aceștia să părăsească predicarea evangheliei împărăției la toate națiunile. Ei s-au străduit să-i facă să părăsească starea lor neutrală față de lucrurile și certurile acestei lumi și să-i facă să se alătore, națiunilor în lupta lor pentru dominație mondială. Ei au pus la cale o conspirație pentru a atrage rămășița lui Iehova într-o groapă adâncă, de unde ea n-ar mai fi putut ieși, spre a se întoarce înapoi în favoarea lui Dumnezeu la epoca de după război, ci ar fi fost părăsită acolo în deșertăciune și demonism, precum și pradă scopurilor rele ale dușmanilor ei. Dar prin stricta credincioșie față de El, martorii lui Iehova și-au reținut pașii lor, de a umbla pe un astfel de drum de compromis primejdios împreună cu o lume, care luptă împotriva împărăției lui Iehova și a Regelui Său uns, Christos Isus. Ei au lut aminte la pașii lor ca să nu părăsească serviciul lui Dumnezeu și nu și-au călcat neutralitatea lor față de conflictele lumesti. Ei nu au permis persecuțiilor violente și necazurilor crude să-i doboare jos în groapa amărăciunii și răzvrătirii împotriva lui Iehova Dumnezeu. Ei nu au căzut într-o adorare a lui Satan și a demonilor, ai căror prinț este el. Invers intențiilor unui astfel de dușman, dușmanii s-au văzut suferind aceste lucruri și au căzut victime propriilor lor planuri cu lașitate proiectate. Pe de altă parte, martorii lui Iehova au dovezi, în această perioadă de după război, de a fi continuat în favoarea divină. Ei continuă mai departe cu serviciul lor al evangheliei, în integritate față de Dumnezeu și în neutralitate față de eforturile și conflictele de după război ale acestei lumi dezbinată.

28. David a priceput cum Dumnezeu, Cel Prea Înalt, a avut milă și îndurare față de el prin faptul că a zăpăcit planurile dușmanilor și l-a eliberat pe el, spre a fi folosit la împărăție, pentru care el fusese uns. Plin de mulțumire pentru aceasta, David declară neclintirea iubirii sale pentru Dumnezeu, Eliberatorul său : „Inima mea este tare. Dumnezeule, inima mea este tare ; voi cânta laude” (Ps. 57: 7, *Am Stan. Ver*). Sau, dacă pregătirea lui David de a cânta laude lui Dumnezeu, mai de grabă decât neclintirea afecțiunilor sale față de Dumnezeu, este adevărata însemnătate a cuvintelor ebraice originale ale acestui psalm, atunci cuvintele sale pot fi traduse, de asemenea : „Inima mea este gata, gata Dumnezeule, pentru cântare și melodie”. (*Moffatt, Septuagintanta greacă, Versiunea autorizată, marginală*). În același mod, martorii lui Iehova, nu se mișcă de la

devotamentul lor față de Dumnezeu, ci ies din cel de al doilea Război Mondial cu inimile dovedite a fi tari în iubirea lui Dumnezeu. Întocmai ca David, ei cunosc pe Acela, căruia trebuie să-i atribuie eliberarea lor și căruia trebuie să-l cânte laude pentru aceasta.

29. Îndată, după începerea erei de după război în 1945, martorii lui Iehova și-au arătat inimile lor a fi gata, nu să laude organizația Națiunilor Unite, nici pe câștigătorii războiului pământesc, nici pe eroii, care se distinseseră în decursul conflictului și în mișcările pentru pace, ci spre a lauda pe Dumnezeu, „al cărui nume sigur este Iehova”. Cum demonstrează ei tăria lor în ardoarea Sa și faptul că sunt pregătiți și gata de a cânta lauda Sa spre a fi auziți de toate națiunile? Prin faptul că merg drept înainte cu lucrarea lor de mărturie la toate națiunile. Ei nu s-au dat la o parte de la ea în decursul războiului total, și ei nu se vor da la o parte de la ea, acum, mai ales că a sosit timpul de pace. În cei doi ani de la ziua victoriei asupra Japoniei în 1945, ei și-au întins organizația pentru darea mărturiei despre împărăție la toate națiunile. Ei au înmulțit filialele Societății Turnul de Veghere de la 38 la 61, acum, filiale sub care 84 de națiuni raportează, acum, biroului președintelui societății la Brooklyn, N.Y. Numărul absolvenților școlii biblice Turnul de Veghere din Galaad trimiși din Statele Unite în lucrarea misionară, a crescut de la 104, cât fusese cu doi ani înainte, la mai mult de 500, acum, în 65 de țări. Ei au înmulțit numărul vestitorilor regulați ai Împărăției de la 127.478 la mai mult de 202.000. În cei doi ani în chestiune, ei au distribuit după rapoartele sosite, mai mult de 50.000.000 Biblii, cărți și broșuri, precum și 40.000.000 reviste, toate acestea în ciuda crizei de hârtie și de alte materiale. Lui Dumnezeu, „care lucrează toate acestea pentru mine”, I se aduce laudă pentru aceasta !

Trezește-te

30. Nu este acum timpul de a ne legăna în visare cu privire la marile fapte din trecut și să adormim, în timp ce ne rezemăm pe isprăvile noastre în serviciul Domnului. Trecerea celor nouăsprezece veacuri ne adeverește mult mai mult, acum, cuvintele apostolului: „Noaptea, aproape a trecut, se apropie ziua !” (Rom. 13: 12). Acum este timpul de a anunța cu bucurie zorile dreptei lumi noi, și de a cânta Creatorului ei, lui Dumnezeu. Izvorând dintr-un îndemn lăuntric de a răspunde tuturor bunătăților lui Dumnezeu, David a făcut o invitație, atât pentru sine personal, cât și pentru instrumentele muzicale, pe care le avea la dispoziție : „Trezește-te, glorie a mea ; trezește-te, psaltire și harfă : mă voi trezi dis de dimineață”. (Ps 57: 8, *Am Stan. Ver.*). Dornic de a se folosi de tot timpul posibil spre a preamări pe Dumnezeu Cel Prea Înalt, David se scula dis de dimineață din somn. Cu acompaniament muzical, el începea să cânte, înainte de răsăritul soarelui, spre a trezi — ca să spunem așa — aurora, și de asemenea, spre a trezi pe cei ce dorm târziu în raza de acțiune a muzicii sale. „Trezește-te, glorie a mea! Treziți-vă, alăută și liră! Eu voi trezi aurora!” (Ps. 57: 8, *An Amer. Trans., Am. Star. Ver.*, marginală). El numi cel mai mare, și cel mai nobil simț al său, glorificat prin ungerea lui de către Dumnezeu, spre a fi rege: „gloria mea”. Să se trezească spre a da mulțumiri și laudă lui Dumnezeu, care-Și luă revanșa asupra dușmanului și care a scos afară pe David din pribegie, la serviciul deschis lui Iehova Dumnezeu.

31. Deoarece ei sunt sub influența aceluiași spirit al lui Dumnezeu, martorii lui Iehova din acest al douăzecilea veac, au lucrat întocmai ca psalmistul. Nu numai că s-au sculat la acțiune, de timpuriu după încheierea primului Războiului Mondial, dar, acum, în această perioadă de după război, următoare celui de al doilea Război Mondial, ei n-au pierdut de loc timpul, ci s-au pus în mișcare la o mai mare lucrare în serviciul lui Dumnezeu, decât oricând înainte. Individualii printre

martorii lui Iehova, bărbați și femei, băieți și fete, s-au invitat unul pe altul să se trezească la privilegiile lor dis de dimineață. Răscumpărați timpul în decursul acestui interval de timp trecător, care mai rămâne înaintea distrugerii lumii în Armagedon! Glorioasa lumină a Împărăției lui Dumnezeu strălucește asupra lor din luatele pagini ale Cuvântului lui Dumnezeu. El a glorificat rămășița Sa unsă cu încredințarea de a servi ca ambasadori ai împărăției întemeiate. Acest privilegiu glorios nu trebuie să fie neglijat câtuși de puțin. De timpuriu, în această eră de după război, urgența serviciului lui Dumnezeu, trimite invitația de trezire fiecăruia dintre servii lui Dumnezeu: „Trecește-te, glorie a mea” !

32. Sunt, acum, aproape treizeci de ani de când Solul lui Dumnezeu, Christos Isus, a venit la templu pentru judecată, în primăvara anului 1918 și a trezit pe cei ce dormitau, după ce fusese prezis în parabola Sa despre fecioarele înțelepte și despre fecioarele nebune. (Mal. 3: 1 ; Mat. 25: 1-13). Acum, sunt aproape trei decenii de când acea primă invitație de deșteptare a fost dată, iar timpul care mai rămâne până ce națiunile, în marșul lor spre Armagedon, vor apune în nimicirea lor, este mai scurt decât oricând până acum. În 1919 era acea „dis de dimineață” sau „zori de zi” spre a ne pune în mișcare la acțiune în serviciul lui Iehova. Ce timp este, acum, în desfășurarea afacerilor mondiale în acest „timp al sfârșitului” ? Prea târziu, evident! Totuși, mulți dormitează încă cu privire la serviciul Atotputernicului Dumnezeu, care, singur, poate să libereze omenirea din această lume a dușmanului. Cu toate puterile noastre vocale și cu toate instrumentele de producerea de sunete armonioase ale publicității pentru împărăția lui Dumnezeu, să ne „trezim în zori de zi”. Să ajutăm pe cei ce dormitează, spre a-și deschide ochii la ce timp trăim și spre a deveni sprinteni și activi fără întârziere.

Din pribegie, la cântarea pe plan internațional

33. Numai pentru că el era un profet inspirat prin spiritul lui Dumnezeu cu prevedere exactă, zice psalmistul cele ce urmează. Din recunoștință față de Iehova Dumnezeu, care-i l-a eliberat din refugiul subteran, psalmistul David nu era hotărât să mărginească cântarea sa despre gloriile lui Dumnezeu înăuntrul ascunzișului său subteran, nici chiar înăuntrul națiunii propriului sau popor, Izraeliții. Nu ; Dumnezeul mântuirii era vrednic să fie laudat și făcut cunoscut în măsură mult mai mare, chiar printre toate națiunile. Aceasta ar aduce folos persoanelor tuturor națiunilor, care ar putea să caute pe Domnul Dumnezeu, „să se silească să-L găsească băjbâind”. (Fapte 17: 27). În consecință, David, pe deplin conștient de privilegiile sale, cântă: „Îți voi da mulțumiri printre popoare, Doamne ; Îți voi cânta laude printre națiuni”. (Ps. 57: 9, *Am. Stan. Ver.*). David nu exprimă o asemenea hotărâre în zadar. Când, în cele din urmă, Atotputernicul Dumnezeu îl aduse pe tronul lui Israel, după ce Saul a murit în bătălie cu Filistenii, David a luptat, atunci, împotriva tuturor națiunilor păgâne din pământul făgăduit și le supuse, deoarece Dumnezeu i-a dat biruință peste toate acele, națiuni până chiar hotarele pământului făgăduit. David, într-adevăr s-a folosit de ocazie spre a înalță pe Iehova și spre a cânta laudele Sale, precum și spre a-I da mulțumiri printre toate aceste națiuni.

34. Există o acțiune paralelă remarcabilă la Isus Christos însuși. În decursul celor trei ani și jumătate ai serviciului Său până la moartea Sa, El mărgini predica Sa despre împărăția lui Dumnezeu la națiunea lui Israel, „oile pierdute ale casei lui Israel”. Dar Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, scoase atunci pe Isus din starea subterană, întrucât L-a înviat din morți, nelăsând, astfel, sufletul Lui în Sheol; groapă. (Ioan 12: 23,24). Apoi Isus Christos cel înviat, a dat instrucțiuni ucenicilor Săi, care au ieșit, acum, din starea subterană. El i-a instruit să

mulțumească și să laude pe Iehova Dumnezeu printre toate națiunile, zicându-le : „Mergeți prin urmare, și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui (Iehova) al Fiului și al spiritului sfânt: învățându-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit vouă să le păziți : și iată, Eu sunt cu voi totdeauna, până la sfârșitul lumii”. – Mat, 28: 19, 20, *Am. Stan. Ver.*; Luca 24: 44-49.; Fapte 1 : 7, 8.

35. Isus Christos cel glorificat a ales pe apostolul Pavel în mod special, spre a glorifica pe Iehova Dumnezeu printre toate națiunile păgâne, și spuse cu privire la el : „Acest om este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă numele Meu înaintea națiunilor, înaintea regilor, și înaintea fiilor lui Israel”. (Fapte 9: 15, *Roth.*) Pavel, întocmai ca și ceilalți apostoli, a dat Iudeilor cea dintâi ocazie spre a auzi lauda lui Iehova și a împărăției Sale prin Christos Isus. Când Iudeii au respins mesajul, atunci, apostolul Pavel a cântat laudele lui Iehova printre păgâni și a mărturisit despre numele Său printre ei. Prin aceasta mulți credincioși dintre națiunile păgâne au fost aduși în biserica creștină.

36. Când susține aducerea păgânilor și când recomandă ca ei să fie bine primiți într-un mod creștinesc, Pavel ne arată motive scripturale pentru ce face aceasta. El a citat din Psalmul 18 : 49, care corespunde cu Psalmul 57: 9 și a zis: „Christos a fost, în adevăr, un slujitor.... ca să întărească făgăduințele date părinților, și ca națiunile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: De aceea, Te voi lauda, printre națiuni, și voi cânta numelui Tău. [Psalm 18: 49]. Și iarăși zice : Veseliți-vă, națiuni, împreună cu poporul Său. Și iarăși: Lăudați pe Domnul toate națiunile ; slăviți-L, toate popoarele”. (Rom. 15 : 8-11.; *Am. Stan. Ver.*, marginală). Spre a împlini citația din Psalmul 18:49, Christos Isus cel glorificat ca Mai Marele David, trebuia să trimită pe ucenicii Săi și să promoveze lucrarea facerii de cunoscut a lui Iehova Dumnezeu printre toate națiunile păgâne. Acolo, ucenicii Săi, trebuiau să cânte laude numelui lui Dumnezeu, să mulțumească și să mărturisească despre El, precum și să lase, astfel toate rațiunile și popoarele neiuideie să audă.

37. Acum, noi suntem la sfârșitul lumii. Christos Isus cel glorificat a zis că El va fi cu urmașii Săi până în acest timp. Astfel, acum, ei trebuie, din nou, să înainteze mulțumirile și lauda lui Iehova printre toate națiunile într-o finală și complectă împlinire a Psalmului 18: 49 cu Psalmul 57:9. Pentru ce să facă aceasta cum? Pentru că atunci când timpurile păgânilor s-au sfârșit în anul 1914, Iehova Dumnezeu a întemeiat împărăția Sa în ceruri și a întronat pe Christos ca Rege domnitor spre a domni în mijlocul tuturor națiunilor dușmănoase ale acestei lumi. A izbucnit cel dintâi Război Mondial. Acesta a fost pus la cale de către Satan Diavolul ca un protest față de împărăția cerească, și rămășița lui Christos pe pământ. Martorii lui Iehova au fost atrași în stare subterană unde au fost aproape inactivi în ce privește mărturisirea publică pentru numele și Împărăția lui Dumnezeu. Dar în 1919 Dumnezeu i-a eliberat din teama lor și i-a adus afară din starea subterană, la o activitate îndrăzneată și fără teamă, deschisă, în public *). Nu din cauza lor, ci pentru numele Său, i-a ocrotit pe ei; ia, acum, ei trebuie să-i mulțumească printre toate popoarele și să cânte lauda Sa, printre toate națiunile. Marea „zi a lui Iehova” prezisă își revarsă zorile peste ei, și ei trebuie să se trezească și să-l laude, întrucât predică veștile bune ale Împărăției în toată lumea ca o mărturie tuturor națiunilor. Christos Isus, Mai Marele decât David, trebuie să se îngrijească ca aceasta să se facă, întrucât întrebunțează rămășița urmașilor Săi unși pe pământ.

38. Christos Isus a făcut aceasta chiar de când a venit la templu, în 1918, de aceea, Iehova a ajuns cunoscut printre națiunile într-o mare măsură. Multe din aceste națiuni și popoare, au fost impresionate de mulțumirea și lauda vestită de rămășița credincioasă. Ei s-au arătat a fi oameni de bine, întrucât s-au consacrat lui Dumnezeu prin Christos Isus și au devenit însoțitori activi ai rămășiței unse la mulțumirea, lăudarea și mărturisirea despre numele și împărăția lui Iehova

Dumnezeu. Ei s-au arătat a fi asemenea lui Ionatan, prietenul lui David, care l-a ajutat, apărat și încurajat. În decursul celui de al doilea Război Mondial, martorii lui Iehova, atât rămășița unsă, cât și însoțitorii ei de bine, au fost atrași în stare subterană în mai multe națiuni ale lumii, dar nu într-o inactivitate, de această dată. Cu venirea acestei perioade de după război, ei au fost în stare să iasă afară din nou, peste tot, dar pentru un scop distinct, anume, pentru a face voia lui Dumnezeu, așa cum a fost însemnată pentru ei în Psalmul 57. Dacă ei au dat o puternică mărturie internațională, de la 1919 și până la încheierea celui de al doilea Război Mondial, ei au orice motiv să se dea acum o mai mare mărturie internațională a laudei lui Iehova Dumnezeu și Christosului Său. Ei au un mare motiv să facă aceasta, deoarece marea zi a mântuirii se apropie tot mai mult de încheierea ei, la izbucnirea războiului final al Armagedonului. Când acea evanghelie a laudei și a mulțumirii va fi fost predicată tuturor națiunilor și popoarelor, atunci, sfârșitul final va veni asupra acestei lumi, și toți cei identificați cu ea, nu vor găsi nici o salvare în decursul războiului final al Armagedonului.

39. Pentru ce să mulțumim lui Iehova și să-L lăudăm, acum, printre toate popoarele și națiunile acelor care au învățat să-L cunoască și care au experimentat puterea Sa mângâietoare, li se adresează răspunsul: „Căci bunătatea Ta ajunge până în ceruri, și credințioșia Ta până la nori (Ps. 57:10). Mila și adevărul Său, bunătatea și credințioșia Sa, toate sunt în jurul nostru, înfășurându-ne, întocmai după cum atmosfera pământului ne înfășoară pe kilometri adâncime. Ele sunt mai înalte

---

* Vezi Turnul de Veghere din 1 Ianuarie 1944, paginile 6-8, paraf. 18-28.

decât ceea ce oamenii numesc milă, adevăr și credințioșie. Ele trebuie să se facă cunoscut de către aceia care deja au experimentat astfel de favoruri divine. Ele trebuie să fie făcute cunoscut tuturor națiunilor și popoarelor, căci numai prin mijlocirea însușirii milei, adevărului și credințioșiei cerești va fi în măsură vreodată cineva, de orice naționalitate, să câștige mântuire și să laude pe Dumnezeu.

40. Noi știm un singur lucru, că, întrucât noi îndeplinim această poruncă divină de a mulțumi și lăuda pe Iehova Dumnezeu ca Domnitorul Suveran al vieților noastre și a întregii creațiuni, aceasta va trezi mare ură. Ea va ridica opoziție înfocată și va duce la persecuțiuni pe mai departe. Dar, Christos Isus, Regele, domnește, în mijlocul dușmanilor Săi. Întocmai după cum Regele David a domnit și a înfrânt națiunile dușmane și a răspândit lauda lui Iehova printre ele, tot astfel, va face, de asemenea, și Regele nostru, Christos Isus. El va copleși prin puterea Sa opoziția față de laudele lui Dumnezeu, chiar dacă în cele din urmă, ar deveni necesar — și va fi — să lupte împotriva ei în Armagedon, pentru eterna justificare a lui Iehova. De aceea inimile noastre sunt tari și gata să cânte laudele lui Iehova și ale Regelui Său, vie ce-ar putea să vie prin permisiunea Sa, ca o probă a credințioșiei și integrității noastre. Noi știm și suntem convinși ca fapta Sa a justificării suveranității Sale universale, înaintea tuturor națiunilor și popoarelor pe pământ va veni, și aceasta în curând. Prin urmare, noi, mergem mai departe printre toate națiunile mulțumindu-I pentru mila și adevărul Său și cântând ci putere laudele Lui și nu ale oamenilor.

41. Întrucât noi facem aceasta vom relua rugăciunea către Iehova ca să se justifice pe Sine, rugăciune pe care psalmistul o repeta la încheierea psalmului său: „Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta”. (Ps. 57: 11). Faptul că El va face aceasta pentru justificarea Sa, va încununa cu deplin succes serviciul nostru iubitor al lăudării Lui, în zori de zi și mai târziu, și a aducerii de mulțumiri, deschis, printre toate

națiunile. Să fim curajoși deci, și să mergem mai departe, răspândind cântarea de laudă a Lui printre toate națiunile, și în mod continuu, să ne rugăm: „Înalță-Te, Dumnezeule, peste cerurile înalte! Peste întreg pământul să se înalțe gloria Ta”. – Ps. 57: 11, *Moffatt*.

Întrebări pentru studiu

1. Pentru ce a trăit adorarea lui Dumnezeu mai departe, deși subterană pe vremea aceea?
- 2,3,4. Pentru ce era păstrat David în lupta inegală cu Goliat ?
- 5,6. Pentru ce a dat Dumnezeu lui David sceptrul, dar nu într-un mod ușor ?
7. Pentru ce avea nevoie Israel de un rege uman ? Dar pentru ce au primit ei unul?
8. De la cine a fost împărăția luată și dată lui David, și pentru ce?
9. Cum a ajuns David să scrie psalmul? și pentru ce să-l studiem?
- 10,11. Pentru ce are Psalmul 57 în mod corespunzător ca titlu: „Nu-l nimici”?
12. Pe cine preumbrește David aici ? și pe cine Ionatan ?
13. Pentru ce a apelat David la Dumnezeu și pentru care motiv ?
14. Cine face un apel asemănător astăzi, și pentru care motiv asemănător?
15. Ce drept au ei să apeleze? și cum li se răspunde ?
16. Unde caută loc de scăpare conducătorii lumii ? și unde martorii lui Iehova?
17. Cum sunt martorii lui Iehova asemănători lui David, prin faptul că nu lovesc înapoi?
18. Cum să rămânem noi în locul nostru de adăpare la Iehova, și până când?
19. Din cauza cărei poziții a lui Iehova să strigăm noi către El ?
20. Ce încearcă ocărătorii noștri? și pentru ce suntem noi ocrotiți ?
21. Pentru ce să nu ne despoaie de protecție cuvântările și mașinăria de pace ?
22. Asemenea cui sunt oamenii pe care îi descrie David, printre care stăm noi culcați?
23. Cu ce stare minunată sau atitudine stăm noi culcați printre ei ?
24. Pentru ce să ne rugăm noi ca Dumnezeu să fie înălțat și nu oamenii?
25. Ce va face Dumnezeu cu relele intenționate de dușman ?
26. Cum era aceasta adevărat în ce privește pe David când era urmărit de Saul?
27. Cum au căzut dușmanii noștri, astăzi în propriile lor curse?
- 28,29. a) Ce zicea David în inima sa ? b) Cum au dovedit martorii lui Iehova că inimile lor sunt asemănătoare aceleia a lui David?
30. Ce invitație face David gloriei și instrumentelor sale muzicale?
31. Cum invită martorii lui Iehova gloria să se trezească ?
32. Cum se trezește Isus Christos și rămășița Sa „în zorii zilei.”
33. Unde era hotărât David să cânte, cui și cum ?
- 34,35. Cum a întreprins Isus Christos o acțiune asemănătoare în cel dintâi veac ?
36. Ce apărare face Pavel pentru convertiții dintre națiunile păgâne?
37. Pentru ce și cum trebuie Christos să împlinească Psalmul 57:9, într-o măsură completă?
38. Cum a rezultat împlinirea Psalmului 57:9? Pentru ce este acesta urgent?
39. Ce motiv există pentru a mulțumi și a cânta lui Iehova?
40. Pentru ce mergem noi înainte cântând, fără frică de opoziție?
41. În timp ce mergem înainte cu cântarea de laudă, cum ne rugăm noi?